

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK 3 IN THE BESTSELLING ELF QUEEN SERIES

FATE CALLS
THE
ELF QUEEN
J.M. KEARL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KADER ELF KRALIÇESİNİ ÇAĞIRIYOR

OceanofPDF.com

ELF KRALİÇESİ SERİSİ KİTAP 3

OceanofPDF.com

J.M. KEARL

OceanofPDF.com

Kader Elf Kraliçesini Çağırıyor

Yazan J.M. Kearl
Telif Hakkı J.M. Kearl 2023
Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Kapak tasarımı: Janie Hannan Kearl

OceanofPDF.com

Bu kitap, kitaplarımı okuyan tüm kraliçelere adanmıştır. Başınızı dik tutun.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca J.M. Kearl](#)
[tarafından İçerik](#)
[Bildirimi](#)
[İsim Telaffuz Kılavuzu](#)

[Kitap 1 Özet](#)

[Kitap 2 Özet](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca J.M.](#)

[Kearl](#)

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

J.M. KEARL TARAFINDAN DA

MÜTTEFİK KRALLIKLAR AKADEMİSİ

Kan ve Gölgenin Laneti Fae

Ayının Laneti

Zalim ve Güzelin Laneti Gecenin

Laneti

RISE ÜÇLEMESİ

YÜKS

ELİŞ

GAZAP

RAKIP

RISE: Üçlemenin Tamamı

ALLORA KNIGHTSTAR: GÖKYÜZÜ FAE'SI

Gökyüzünün

Doğuşu

Gökyüzünün

Tacı

ELF KRALİÇESİ

Elf Kraliçesinin önünde eğil

Elf Kraliçesi Çok Yaşa Kader

Elf Kraliçesini Çağırıyor Gece

Elf Kraliçesiyle Buluşuyor

OceanofPDF.com

İÇERİK NOTU

Lütfen bu kitabın tüm izleyiciler için uygun olmayabilecek içerikler içerdiğini unutmayın. İçerik şiddet, ölüm, kötü bir aşk ilgisi, buharlı içerik ve küfür içerir.

OceanofPDF.com

isim belirleme kilavuzu

Layala- Lay- all-uh
Valeen- Vuh-leen
Evalyn- Ev-uh-lynn
Athayel- Ath-ā-el
Fennan- Fen-en
Mathekis- Math-eh-kiss
Atarah- Uh-tar-uh
Zaurahel- Zar-uh-hel
Ronan- Ro-nan
Orlandia- Or-land-ee-uh
Tifapine- Tif-uh-pine
Balneir- Bal-neer
Katana- Kuh-t-on-uh.
Servante- Serv-on-tay
Presco- Press-co

Palenor- Pal-eh-nor
Calladira- Cal-uh-deer-uh
Svenarum- Sven-are-um
Vessache- Vess-ach
Ryvengaard- Riven-gard
Adalon- Ad-uh-lon

Murlian- Mer-lee-an

Zythara- Z-ith-ar-uh: Valeen'in tanrıça kılıcının adı

Diyarlar

Runevale

Ryvengaard

Adalon

Underrealm

Serenity

7 ilkel - Runevale'in 7 orijinal tanrısı Valeen, gece tanrıçası

Katana, gün tanrıçası

Elora, bilgelik tanrıçası

Creed, doğa tanrısı

Atlanta, sular tanrısı

Synick, elementler tanrısı

Era, zaman tanrısı

Drivaar ve Primevar-tanrıların **iki** karşıt tarafı. Drivaar tapınması

En yüce tanrı olarak Tüm Ana. Primevar Yaratıcı'ya tapar. Her ikisinin de varlığına inanırlar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KİTAP 1 TEKRAR

Layala hayatı boyunca saklanarak elf kralı Tenebris'i ve onun oğlu Prens Thane'i, ailesini idam ettikleri ve son büyücü olan kendisini aramak için baskınlar düzenledikleri için öldürmek üzere eğitildi. Çocukluklarından beri onun büyüyle bağlı eşi olan Thane, Layala ile yeniden bir araya geleceği günü bekliyordu ama kötü kalpli babası gidene kadar bunu yapamazdı. Thane, Kral Tenebris'i öldürdüğünü düşündükten sonra, Layala'nın insanlar arasında yaşadığı memleketi Briar Hollow'da peşine düştü. Eşleşme büyülerindeki zaman sınırı azaldı ve Palenor Kraliçesi olarak yerini alabilmesi için onu evine getirmek zorunda kaldı

Yanında.

Kadının başka planları vardı ve adamın canını almaya çalıştıktan sonra bir anlaşmaya vardılar: Eğer kadın eş bağlama büyüsünü bozabilirse, ayrılabilirlerdi. Sekiz haftası vardı.

O haftalar boyunca düşmanın onu solgunların yaratıcısı Kara Büyücü'yü yetiştirmek için kullanmak istediğini öğrendi. Sapkın, lanetli elfler onun büyüsüne kapıldı ve onu esir almaya çalıştı.

Ayrıca Thane'in sandığı gibi kötü kalpli bir kral olmadığını anladı ve zaman geçtikçe birbirlerine aşık olmaya başladılar.

Sonunda aralarındaki bağı koparmanın bir yolunu buldu ve bunu yapmamayı seçti.

Onun yerine Thane'i seçti.

Suluk benizlilere dönüşmekle lanetlenmeden önce evlenmeyi ve eşleşme büyüsünü tamamlamayı planlıyorlardı, ancak Thane'in babası "ölümünden" döndü ve uşaqı ejderha şekil değiştirici Varlett eşleşme bağına bozdu ve Thane'i lanetli ormanda ölüme terk etti.

Sonrasında Layala esir alındı ve kalbi kırık bir şekilde merak içinde kaldı:
Thane hayatta mıydı ve eğer öyleyse onu kurtarabilir miydi?

OceanofPDF.com

KİTAP 2 TEKRAR

Layala haftalarca kötü Kral Tenebris ve onun köleleri Mathekis ile ejderha şekil değiştiren Varlett tarafından alıkonuldu. Thane, yaşlı büyücü Vesstan ve Tifapine ile birlikte Varlett tarafından neredeyse öldürüldükten sonra haftalarca iyileşmeye çalıştı.

Layala kaçmaya çalıştıktan sonra, Kral Tenebris onu bir hapisane arabasına yerleştirdi ve onu Void'in ve solgun tek lanetinin uzun zaman önce ölmüş yaratıcısı Kara Büyücü'yü geri getirmek için kullanmak üzere Void'e doğru hareket ettiler. Her zaman söylenirdi

onun yok edicisi ya da kurtuluşu olacaktı. Tüm bunlar olurken, Kara Büyücü'nün sesi peşini bırakmıyor, onu çağırıyor ve ona gitmesini istiyordu.

Thane ve Kuzgunlar, onu zorla hapse atılmadan önce kurtardılar. Tehlikeli Void ve grup, Void'i ve onunla birlikte Kara Büyücü'yü yok etmenin bir yolunu bulmak için kaçmaya başladı.

Ancak Layala'nın kötü Kara Büyücü'yle ilgili rüyaları giderek yoğunlaşıyor ve canlanıyordu; bu da onu ihtiyaç duydukları cevapları bulmaya daha çok itiyordu: neden onunla bağlantılı olduğunu ve onu nasıl durduracaklarını.

Solgunlarla, sirenlerle savaştılar, bir arkadaşlarını kaybettiler ve Her Şeyi Gören Taş için Calladira Lordu'nu öldürdüler ve ardından Bilme Asası'nı bulmak için ejderha krallığına gittiler. Orada Prens Ronan ve Kraliyet Drakonan ejderhalarıyla tanıştılar ve Layala ile Thane, Bilme Asası'nı almak için ejderha prensi Yoren ile savaşp onu yendiler.

İki parça bir araya getirildiğinde, bilgelik tanrıçasına ulaştılar ve tanrıça onlara solgunların lanetini sona erdirmenin anahtarının Kara Büyücü'nün kalbi olduğunu ve ona ulaşmak için Layala'nın onu uyandırması gerektiğini söyledi.

Kuzgunlar, Kral Tenebris ve ordusuna karşı Void'de savaşmaya giderler. Layala, teyzesi Evalyn'i kurtarmak için Thane'in kız kardeşi Talon'u neredeyse öldürüyordu ve

savaş başladı. Destansı bir dövüşte Layala, Tenebris'in sonunu getirme şansını yakaladı ancak Varlett tarafından Boşluğa sürüklendi.

Thane onunla dövüştü ve babasının hayatına son verdi.

Layala, Kara Büyücü'nün cesedini tutarak kuleye getirildi. Onu gördüğünde

Thane'e ne kadar benzediğine ve ne kadar çarpıcı olduğuna şaşırdı. Onu öldürmek ve laneti sona erdirmek niyetiyle, kanını ve nefesini vererek onu uyandırmak için büyü yaptı. Ama bıçağı adamın göğsünde kırıldı ve adam kendine geldi. Büyüsü onu ele geçirerek hareketsiz hale getirdi ve hınzır bir gülümsemeyle onun karısı, yeniden doğan gece tanrıçası Valeen, kendisinin fesatlık ve büyü tanrısı, Thane'in ise kuzeni, savaş tanrısı olduğunu açıkladı.

İntikam almak ve karısını geri istiyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

HEL

HEl, bir zamanlar tüm yaratılıştan daha çok sevdiği tanrıçanın yüzüne baktı. Runevale'deki göksel suların renginde, çarpıcı, geniş mavi gözler onu öfkeyle delip geçti. Ama hor görülen bir eşin öfkesi değildi bu.

Ya da sadece bir zamanlar gece gökyüzünün en karanlık kısmı kadar derin bir aşkın dizginleyebileceği türden bir nefret. Hayır, o değil.

Geçmişinden gelen bu güzel varlığın her parçası ruhunu çağırıyordu. Kavramak için can attığı gece yarısı saçlarının dalgaları, belinden kalçalarına uzanan baştan çıkarıcı kıvrımı ve tanrıları bile dize getirecek bir yüz. Onun varlığı duyularını cezbediyor ve büyülüyor, uzun zamandır gömülü olan anılarını çağırıyordu. Yasemin, savaş alanları ve... harabe kokuyordu.

Ondan nasıl da nefret ediyordu.

"İkinizi tekrar görmek ne kadar güzel olsa da yapacak işlerim var." Valeen'i sevgilisinin bekleyen kollarına doğru itti. Adam yanlarından geçerken ikisi de saldırmak için hareket etmedi. "Onu benim için güvende tut kuzen. İkinizi de göreceğim. Yakında."

General Mathekis'in koluna girerek karanlığın içinde kayboldular, zaman ve uzay onları çekiştiriyordu, sonra Doonafel'deki eski büyücü kulesinde sert zeminde belirdiler. Kule dört yüz yıl önceki haliyle hemen hemen aynı görünüyordu; sarp gri kayalar, duvarlarında ve tabanında sürünen yabancı bitki örtüsüyle büyümüştü. İkili patikada yürürken Hel, yüzyıllar önce Valeen'le ilk tanıştıkları günü, tanrı oldukları, dokunulmaz oldukları ve hiçbir şeyin onları yok edemeyeceğine inandıkları zamanı düşündü. Ne kadar da yanılmışlardı.

Geçmiş

Karanlık gökyüzünde parlak yıldızlar göz kırptıyordu. Runevale'in üç ayından, altın halkalarıyla Nuna, yumuşak pembe tonları ve kızıl merkeziyle Luna ve gümüş rengi ve parlak Fennor'dan sadece iki kız kardeş görülebiliyordu. Fennor bulutların arkasına saklanmıştı. Gecenin karanlığı gizemlerle doluydu. Gölge perdesinde ihanet, sırlar ve kötülük bekleniyordu. En bilgeleri bile kandıran, parlak ve güzel gün ışığındaki gündüzdü. Gölgelelerde saklananların ele geçirmek için beklediği sahte bir güvenlik duygusu barındırıyordu.

Rüzgâr ağaç tepelerinde hışırdadı ve beraberinde sarayı çevreleyen taş duvar boyunca yetişen yabancı lavantaların kokusunu ve davetsiz bir misafirin kokusunu getirdi. Meşalelerin cızırtısı kaybolduğunda Hel'in ensesindeki tüyler diken diken oldu ve sönmüş ateşin dumanı ona doğru sürüklendi. Yolda ilerleyen hafif yürüyüşü fark etmek için dönmesine gerek kalmadı.

Kollarını köprüünün taş korkuluklarına dayamış, bir balığın aşağıdaki göletin yüzeyini yararak bir su kaptanını bütün olarak yutmasını izliyordu. Hel parmaklarının arasında ince ince yuvarladığı yanan otların ucundaki külü savurdu ve balık onu da yemek için sıçradı.

Ayın aşağıdaki mavi suda parıldayan yansımalarına bakmadan, "Neden beni rahatsız ediyorsun Savaş?" dedi. Civarı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Bir anlığına gözlerini kapattı, sadece saniyeler sürse bile enerjinin vızıltısını kucakladı. Tatlı duman ciğerlerini doldurdu ve karanlık atmosfere bir bulut üfledi.

Kuzeni yanına kaydı ve sırtını köprüünün korkuluklarına yasladı. Kalın, kaslı kollarını kavuşturdu ve kısılmış parlak yeşil gözleriyle kaşlarını çatı. "En sevdiğin tanrıyı böyle mi selamlıyorsun?"

Hel sırtıttı ve dik durdu, elbisesini yakmamaya dikkat ederek kolunun eteğini çekiştirdi. "Listede senin üstüne koyabileceğim birkaç kişi daha sayabilirim."

"Bir yalan duyduğumda anlarım."

"Çünkü seni onları nasıl tespit edeceğin konusunda eğittim." Civarı tekrar dudaklarına götürdü.

Savaş omuz silkti ve ellerini iki yanına indirdi. "Neden civar içiyorsun? Onlar ölümlüler için."

Sonundaki turuncu közlere baktı. Kısa bir an için bile olsa bir şeyler hissetmesini sağladı. "Neden olmasın? Sanki beni öldürecekmiş gibi değil."

"Parti bir saat önce başladı."

"Davet edilen konuklardan hangisinin ailemizin lütfundan yararlanıp bu gece sergilenen oldukça nadir ve imrenilen Soulender'ı çalmaya çalışacağı konusunda yıldızlarla müzakere ediyorum."

War'ın kara kaşları havaya kalktı ve geriye, yükselen beyaz kaleye baktı. Pek çok tepesi arasında merkez, çok fazla olmasa da en yüksekteydi. Tanrıların dokunduğu çoğu şey gibi tekdüze ve mükemmeldi. Balkonlarda gür yeşillikler ve parlak çiçekler yetişiyor, gümüş bekçi baykuşlar ve amcasının casus kuzgunları tüneklerinden etrafı izliyor ve aşıklar gölgelerde okşayarak tutmaya niyetli olmadıkları sözler fisildiyorlardı.

"İşte bu yüzden annem bu geceye katılmak için Ryvengaard'dan ayrılmamda ısrar etti." War başını yana eğdi. "Ne planlıyorsun?"

Hel gülümsedi, civarı taşın üzerine bıraktı ve ağır siyah çizmesiyle damgaladı. Ellerini arkasına koydu ve yüzünü saraya döndü. Onu tek başına büyütemeyen genç bir anne tarafından bebekken buraya bırakılan bu ev, kalbinin bir parçasını saklarken ona hiç sahip olamadığı her şeyi de hatırlatıyordu. Baba yerine bir amca, sevgi dolu bir anne yerine şefkatli bir teyze. "Sence kim olacak?"

"Sen."

Hel güldü. "War, biliyorsun ki Ruh Veren'i çalacak olsaydım bunu şimdiye kadar çoktan yapardım."

"Ama planladığınız bir şey var, değil mi?"

"Sen savaşta gelişirsin. Ben yaramazlıkta gelişirim. Biz neyseki oyuz." Akşam için planlarını açıklarsa ne eğlenceli olur?

İkisi, kuzenden çok kardeş gibi, partiye doğru yan yana yürüdüler. Müzik nemli havada çırpınıyordu, narin yaylılar ve derin, yavaş davullar, baştan çıkarmaya ve korkunç kararlar almaya davet eden bir melodi. Parmaklarının bir hareketiyle elinde bir kadeh şarap belirdi. Bir yudum alırken gülümsedi, gerçekten de korkunç kararlar.

Savaş parmaklarını uzun, koyu kahverengi saçlarında gezdirdi. Alnında ter parlıyordu ve kalbi normalde olduğundan daha hızlı atıyordu. Hel dilini şaklattı. "Bu şekilde tepki vermene neden olan sadece iki şey var. Savaş ve kötü haber. Aslında şunu üç yapalım, bir çift ilahi meme. Peki, hangisi? Umarım ikincisidir. Sanırım Runevale'deki her çifti gördüm, örtülü ya da

değil ve lezzetli olmalarına rağmen, Lorna'nın yaz tanrıları festivalinde seni parlatmasından bu yana hiçbir şey seni bu kadar heyecanlandırmamıştı."

Savaş yine kıkırdadı ve alt dudaklarını yaladı ama cevap vermeyi reddetti.

"Demek bir bakire. İlğimi çekti." Hel içkisinden bir yudum daha aldı kırmızı dut şarabı. Acı ve sertti. Onu pek etkilemiyordu ama içindeki hayatları mahvetme arzusunu köreltiyordu. Ölümsüzlük sıkıcı olabilirdi ve Hel tanrılar arasında oldukça genç olmasına rağmen onların oyunlarında çok daha üstündü.

Sarayın arka girişine çıkan merdivenler, geceleri ezilmiş elmas gibi parlayan inci renkli taşlardan yapılmıştı. Botları ilk basamağa değdi ve kar beyazı bir baykuş sarayın dibindeki ahşap tüneğinden öttü. İri sarı gözleri onu kuşkuyla izliyordu. Hel gülümsedi ve ona göz kırptı. Kuş karşılığında tüylerini karıştırdı ve tısladı.

"Yine kuşlarla mı kavga ediyorsun?" Savaş çizdi. "Ne kadar olgunca."

"Onlarla bir alıp veremediğim yok. Ancak onların benimle bir sorunu var gibi görünüyor."

Kuşlarla olan dostluğunu göstermek için Savaş baykuşun başını okşadı ve baykuş öttü. Hel gözlerini devirdi ve ısıltılı merdivenlerden yukarı doğru adımlarını hızlandırdı. Zirveye ulaştığında şarabını yudumladı ve gece havasına fırlattı, o da hemen eterde kayboldu. Beyaz ve altın süslemeli üniformalar giymiş ölümlü muhafızlar uzun kemerli kapıları açarak içeri girmelerini sağladı. O yaklaşırken ikisi de bakışlarını yere indirdi ve orada sabit bir şekilde kaldı.

Hel kendi kendine gülümseyerek içeri girdi ve botları parlak zeminde sessizce şakladı. Daha önce duyduğu müzik yerini daha yavaş, daha melankolik bir melodiye bıraktı. Bakışları yukarıda süzülen ve ortama göre çok fazla ışık yayan parlak kürelere kaydı. Ancak bir an sonra sönükleştiler. Daha iyi. Teyzesi ve eniştesinin ortak toprakları olan Alefor'daki partilerde alışlageldiği üzere, katılımcılar siyah ve beyaz giymişti. Bakirelerin üzerindeki elbiseler inciden kara kadar farklı tonlardaydı. Yaratıcı'ya şükürler olsun ki hava her daim sıcaktı ve bu sayede o çok hoşuna giden kadınsı teni sergileyecek kumaşlar bulabiliyordu. Tanrıçaların vücutları başka hiçbir şeye benzemezdi. Tüm doğru yerleri kıvrımlıydı. Hel öfke tanrıçasını çıplak ayaklarından uzun bronz bacaklarına ve yarı açık göğüslerine kadar inceledi.

Hel onun arkasına geçti ve parmak uçlarıyla sırtını sıyırdı. "Öfkeni benden sonra çıkarabilirsin, Eliza."

"Geber, Hel." Parlak turuncu gözleri adaşıyla birlikte yanıyordu. Her şeyin huzur tanrısı olan kocası omzuna dokundu ve gözlerindeki ateş söndü.

"Gece yarısı o zaman," dedi sırtarak ve odanın sol tarafında, tüm diyarlarda bir tanrıyı gerçekten öldürebilecek tek silahın beklediği çalışma odasına doğru ilerledi; burada yüzlerce muhafız ve dokunmaya kalktıklarında bir tanrının bile elini eritecek bir büyüyle korunuyordu. Ona gerçek anlamda erişebilen tek kişi, onu kullanmayacağına güvenilen tek kişi olan aşk tanrıçası teyzesiydi.

İki nöbetçinin kenarda beklediği girişin yanında durdu. Onu görünce uzaklaştılar. Hayal kırıklığına uğramıştı ama kimse onu çalmaya çalışmamıştı. Nöbetçinin bir hırsızı indirdiğini görmek ne eğlenceli olurdu. En azından o zaman ilginç bir şey olurdu. Gerçi odaya girip çıkan hayranları vardı ve gece henüz yeni başlamıştı. Ama Hel'in aklında başka bir şey vardı.

Savaş onun yanında belirdi, çalışma odasının içine şöyle bir baktı ve geri döndü. "Çocukluğumdan beri görmemiştin."

"Ben de," diye yalan söyledi Hel. "Oldukça sade görünüyor, değil mi? Bir tanrıyı öldürebilecek tek silahlardan birinin daha etkileyici olacağını düşünürsünüz."

Hel kalabalığı taramak için durdu. Tanrılar, ejderha değiştiriciler ve hatta birkaç elf bile oradaydı. Elfler pek çok tanrı tarafından tercih edilen bir ırktı.

Yaşlanmazlardı, çekiciydiler; birçoğu kendi büyülerine sahipti ve kışkırtılmadıkları sürece doğuştan gelen, sıkıcı, barışçıl bir doğaları vardı. Bir avuç ölümlü insan hizmetkâr kalabalığının arasında şarap tepsileri taşıyordu.

Diyarlardaki en güzel varlıkların arasında, çirkin insanlar görünmez de olabilirdi, bu önemli bir savunma mekanizmasıydı. Kırılğan bir ölümlünün isteyeceği son şey bir tanrının dikkatini çekmekti. Hiçbir zaman iyi bitmedi ve her zaman bitti. "Daha önce hiç dışarıda görülmemişti," diye fısıldadı Lord Vennal.

Hel'in özellikle nefret ettiği bürokratik ejderha şekil değiştiren, yanındaki erkeğe. Efendisinin yanından hiç ayrılmayan koca burunlu, hafif çeneli bir hizmetkâr. Hel'in adını hatırlamak istemediği hizmetçi, sararmış tırnaklarını zayıf çenesine sürterek umursuyormuş gibi yapıyordu. Hel sırf görünüşü yüzünden onu yumruklamak istiyordu. Sümüklü küçük bir sıçan. Ama ikisinden çok daha ilginç olan tartışma konusuydu.

Odanın diğer tarafındaki yüksek cam balkon kapısından içeri bir kadın girdi. Beyaz bir denizin ortasında kırmızı elbiseli bir yabancı. Uzun siyah saçları sırtından aşağı, yuvarlak kalçalarının tepesine doğru dökülüyordu. Onun

Altın rengi teni sadece bir tanrıçanın sahip olabileceği bir renkle parlıyordu. "Vay canına," dedi Hel. "İşe yaradı."

"Ne?" War, Hel'in bakışlarını odanın içinde takip ederek sordu.

Gece tanrıçası sanki onu süzdüklerini biliyormuş gibi döndü. Hel daha önce hiç bu kadar mavi gözler ya da içinde bir şeyleri sızlatacak kadar ilahi bir yüz görmemişti. Hel'in ortaya çıkarmak istediği sırları ve gizemleri barındıran nazlı bir gülümseme verdi, sonra yanındaki altın saçlı erkeğe döndü.

Savaş'ın boğazı düğümlendi ve kalbi çarpmaya başladı. Savaş Tanrısı da en az onun kadar büyülenmişti. "Ne yaptın sen?"

"Şanlı gece tanrıçası Runevale'deki tüm evlerin davetlerini geri çevirdi ve ülkesine kimsenin girmesine izin vermiyor. Kimse nedenini bilmiyor, bu yüzden bir şeyler yapmalıydım. Anneni bu gece Soulender'ı herkesin görmesi için bir hediye olarak sergilemeye ikna ettim, gerçi ben buna daha çok bir tuzak diyebilirim."

"Soulender'ı neden istesin ki?"

"O Drivaar, Savaş. Onu ortaya çıkaracak tek şeyin silah olabileceğine dair kumar oynadım ve haklı çıktım."

Binlerce yıl önce tanrılar ikiye ayrılmıştı: Yüce Ana'yı en yüce tanrı olarak yücelten Drivaar ve Yaratıcı'ya tapan Primevar. Hel kimseye tapmıyordu; taraflar daha sembolikti ama her ikisi de uğruna ölecekleri bir tanrıydı.

"Bu gece burada yüzlerce Drivaar daha var." Tanrıların iki tarafı arasındaki barış anlaşması bin yıl sürmüştü ama her zaman çatışmayı yeniden başlatmak için can atan birileri vardı.

Hel sırtını duvara yaslayıp onun nasıl koktuğunu merak etti. Hançeri hangi düşman üzerinde kullanmak isteyeceği umurunda değildi. Hançeri almasına izin verecek ve eğer istediği buysa kullanmasına yardım edecekti. Dudaklarının tadının neye benzediğini bilmek istiyordu. "O nihai fetih."

Savaş gülümsedi ve başını salladı. "Bence seni dize getirecek kişi o olurdu, tam tersi değil."

"Ben aşık olmam, Savaş. Aşk aptallar içindir. Ben övünme hakkı istiyorum." War gözlerini devirdi. "Bazen tam bir pislik oluyorsun."

Kan bağı olmasa da Savaş ve Hel'in akıl hocasıyla aynı eve mensup olan Synick Amcaları arkalarından yaklaştı ve her birinin omzuna sert bir el koydu. "Ondan uzak durun çocuklar. Dengeli değil."

Hel arkasına baktı. "Onun hakkında ne biliyorsun?" Eğer tanrılardan biri biliyorsa, bu Synick olurdu. O da kendisi gibi Runevale'in yedi orijinal tanrısından biri olan ilkel bir tanrıydı.

"O içine kapanık biri. Ve halkının o hapishaneden çıkmasına izin vermiyor. Paranoyak ve güçlü. İşte bu yüzden."

"Ne oldu?" War sordu. Kimse onunla konuşmuyordu ve tarih kitaplarının ondan bahsetmesi nadirdi; Hel doğmadan çok önce saklanmıştı.

Anlaşıldığı kadarıyla Synick'i yıllar önce reddetmişti ve şimdi Synick ona kin besliyordu. Çocuk sahibi olmayan tek ilkel oydu. Diğerlerinin yüzlerce çocuğu vardı.

"Kız kardeşi öldükten sonra aklını kaybetti." Omuz silkti. Odanın öbür ucundan Synick'e dik dik baktı ve o bakana kadar da gözlerini ayırmadı. Dudaklarını yaladı ve topuklarının üzerinde döndü. "Ne dediğimi unutma. Ondan uzak dur." Kalabalığın içinde kayboldu.

Synick'in uyarısı, ona olabildiğince yakın olma isteğini daha da artırdı.

Siyah gölge çalışma odasından dışarı sızdı ve Hel duvarı itti. Artık odanın karşısında durmuyordu. Göz açıp kapayınca kadar çalışma odasının arka tarafında, altın hançerin hâlâ masanın üzerinde beklediği yerde belirdi. Sıkılmış gibi bir an hançere baktı ve sonra çift kapıdan terasa çıktı. Kendine engel olamayan Hel onu takip ederek serin gece göğünün altında yalnız buldu. Kum saati şeklini hayranlıkla seyretti ve kadının araziye baktığı korkuluklara doğru yürüdü.

Sirtının alt kısmına hafif bir dokunuşla eli dışarı fırladı ama artık çok geçti. Yaramaz bir sırıtışla Valeen, evet, adını biliyordu, elinde altın hançerle duruyordu. Gerçek Soulender, onu beline saklamıştı. Zekice.

Parmaklarını üzerinde gezdirerek keskin kenarı inceledi. "Soulender'ın Luna'nın kalbinden yaratıldığı ve bu yüzden kanadığı söylenir. Bizzat Yüce Ana'nın eliyle dövülmüş." Elini uzunluğu boyunca kaydırды ve kayboldu. "Doğal olarak, o bana ait."

Hel yavaşça etrafından dolaşarak onu daha yakından inceledi. "Katılıyorum. Bu yüzden onu senin için geri aldım. Bunu bir hediye olarak düşün."

Bir yırtıcı hayvanın diğerini değerlendirmesi gibi onu baştan aşağı süzdü. Birçoklarının onun huzurunda yaşadığı korku, çekingenlik ya da endişe yoktu. Ya da

ya ününü bilmiyordu ya da umursamıyordu. Her ikisi de ilgisini çekti. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

Gülümsedi. "Bana yalan söyleme. Yalancılardan nefret ederim. Onlar hırsızlar ve hainlerle birlikte yeraltı dünyasına aittirler."

"Sen."

Koyu renk kaşları kalktı ve kırmızı dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı.

"Sizinle tanışmak için," diye ekledi.

Ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi. "Peki bu zahmete değdi mi?"

"Henüz bilmiyorum." Bir adım daha yaklaştı ve fısıldadı, "Ama gece tanrıçasının düşen bir yıldızdan ve tüm diyarlardaki en güzel çiçeklerden oluştuğu söylenir, sadece izin verirse tekrar görülebilir." Parmağını kızın kolunun arkasında gezdirdi ve tüyler diken diken oldu. "Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm." Avucunun ortasında alevler dans etti.

Bakışlarını önce onunkilerden ayırdı ve sonra boynunu, bileklerini, açıkta kalan tüm derisini taradı. "Derinde rün izleri var. Koyu renk saçlar. Gözlerin mavi - okyanuslar gibi yeşil." Bir adım geri çekildi ve bakışlarını adamın formunda gezdirerek onu inceledi. "Hel, sanırım."

"Evet."

"Ve ben War. Benim için bir zevk, tanrıça." War onlara katıldı ve omzunu koyu renkli ahşap kapı çerçevesine yasladı. Valeen'in gözleri merakla parladı. "Ve seni kanlı canlı görmek için çektiği zahmete kesinlikle değdi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

LAYALA

T o normalde güzel olan elf ormanı ölüm kokuyordu. Simsiyah bulutlar, havada neredeyse bir kaplama gibi hissedilebilecek türden bir karanlık getirdi. Ağaç kabukları Layala'nın sırtını ısırdı ve derin bir nefes aldı. nefes alıyor, elindeki kılıcı sabitliyordu. Lightbringer değil. Babasının kılıcı hâlâ Kara Büyücü'nün kulesinde, iki ay önce laneti sona erdirmek niyetiyle onu uyandırdığı yerde, kırık parçalar halinde yatıyordu. Durumu tamamen kontrol altına almış, onun uzun süredir kayıp olan karısı olduğunu iddia etmiş ve sonra geri dönme sözüyle ortadan kaybolmuştu.

Ormanın zemininde koyu renkli bir yumru gören Layala onu inceledi. Devrilmiş bir ağaç değildi ama... elini kaldırarak kişisel koruması ve arkadaşı Piper ile çapkın kızıl saçlı Kuzgun savaşçı Leif'e durmalarını işaret etti. Yavaş ve dikkatli adımlarla ilerledi ve çömeldi. Saçları ve bir bedeninin dış hatlarını seçebiliyordu. Yaklaştıkça midesindeki çukur büyüdü.

Leif, geceleyin kuşlar gibi sessiz, onun yanına süzüldü. "Dokunma ona," diye mırıldandı inişli çıkışlı aksanıyla. Sanki ona söylemek zorundaymış gibi. Kadının parçalanmış bedeninin bir kolu yoktu, gövdesinden entrail parçaları sarkıyordu, yüzü oyuklarla ve bol miktarda kanla kaplıydı; her kimse asla tanınamazdı.

Layala onu kimin özlemiş olabileceğini merak etmekten kendini alamıyordu. O bir anne miydi? Ailesini bulabilmeyi ve en azından onu gömmelerine izin vermeyi diledi ama mücevherler ya da kanlı, kirli giysiler dışında kişisel hiçbir şey yoktu. *Yaratıcı, lütfen bu zavallı ruhu huzur bulabileceği güvenli bir yere, evine götür.*

"Bunu solgun birinin yaptığını sanmıyorum," dedi Piper, ölü bakirenin diğer tarafına çömelerek. "Acımasızdırlar ama genellikle gözyaşı dökmezler.

insanlar onları yemeye niyetli olmadıkları sürece ayrı tutulurlar - o yenmez."

Havayı koklayan yırtıcı bir hayvanın sesi Layala'nın kıpırdamamasına ve başını çevirmesine neden oldu. O ve diğerleri kokularını gizlemek ve ormana uyum sağlamak için bileklerine ve saçlarına çam yağı sürdüler.

"Sanırım dişi elf kokusu alıyorum," diye tısladı çakıllı bir ses. "Muhtemelen şuradaki ölü olan," diye homurdandı bir başkası. Leif ofladı. "Solgun olanlar değil, değil mi Piper?"

Ona kaşlarını çatı.

Layala parmak ucunu elindeki beş uçlu fırlatma yıldızının sivri ucuna sürttü ve ağaç gövdesinin yanından dışarı baktı. Havadaki çürük kokusunun kaynağı, sönmekte olan bir ateşin etrafında daire şeklinde oturuyordu. Kendileri dışında herhangi bir şeyin kokusunu nasıl alabildikleri inanılmazdı. Beyaz tel tel saçlar altı farklı zırhlı göğüsten aşağı sarkıyordu. Siyah gözleri, kar rengi tenli yüzlerinde şok ediciydi.

"Köye yakınız," dedi bir diğeri, sivri dişlerini ince, kanlı bir kemikle karıştırarak. "Belki küçüklerden birini yakalayabiliriz."

Aşağılık yaratıklar. Layala'nın dişleri ağrıyaya başlayana kadar birbirine kenetlendi. "Büyük olanları öldürmemiz bile gerekmiyor."

"Ben değildim," dedi diğeri yavaş ve derin bir sesle. "Onu bu şekilde buldum."

Belki de Piper haklıydı. Bu tür bir sakatlanmaya ne sebep olabilir? Bir ay mı? Onlar sadece derin ormanlarda dolaşırdı. Daha önce savaştığı isimsiz ormandaki yaratıklar ormanın sınırlarından kaçamazdı ve oraya yakın değillerdi...

"Efendi şimdi uyandı. Onun planları için ordumuzu kurmamız gerekiyor." Leif Layala'nın bakışlarıyla karşılaştı ve Piper kıpırdandı.

Layala'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. *Evet, planlarını açıkla,* diye düşündü Layala. Kara Büyücü'nün onları bulması için parmaklarını oynatarak bekleyecek değildi. Thane'e onun yerini söyleyebilirse, bir saldırı planlayabilir ve saldırıya geçebilirlerdi. Geçtiğimiz haftalarda Kara Büyücü hakkında okuyabildiği her şeyi okumuştı ve bu da zaten bildiklerini doğruluyordu. O, Adalon'da var olmuş en ölümcül, en güçlü büyücüydü. Onu yenmek için tek şansları sürpriz bir saldırıydı. Asa ve taşın içindeki bilgi tanrıçası laneti sona erdirmenin ve onu yenmenin anahtarından söz ediyordu ve bu da onun kalbiydi. İhtiyaçları olan tek şey kalbine bir silah sokmaktı, büyük ihtimalle bir ok.

Güneydeki karanlık ağaçların arasında bir yerde bir dal kırıldı. En iri ve solgun olanı ayağa kalkıp tekrar kokladı ve keskin kenarlı kılıcını çıkardı. "Burada biri var."

Layala içten içe homurdandı. Hangi sakar embesil burada kendini öldürtmek üzereydi? Artık gece ya da gündüz ormanda olmanın güvenli olmadığını herkes biliyordu. Layala başını salladı, Piper kılıcını çekerek kurtardı ve Leif ayağa kalkarak sadağından bir ok çıkardı. Ağacın arkasından çıktı ve sol elindeki fırlatma yıldızı havada ıslık çalarak büyük olanın gözlerinin arasına saplandı.

"Suikastçılar!" diye bağırdı diş toplayıcı. Leif'in oku boynuna saplandı ve canavarı yere düşürdü. Piper'ın kılıcı üçüncü solgun olanın boğazını kesti ve bir yay çizerek siyah kan fışkırttı. Layala bir başkası için hızla hareket etti; havada vınlayan ağır, yıldızlı bir gürzün altından eğildi. Hızlı bir hamleyle bıçağının ucunu saldırganın göğsüne sapladı. Bıçağını bükene kadar zırh ve kemiklerin arasından daha sert itti. Onun ölümünü *hissetmesini* istiyordu. Kadın onu kılıcından kurtarana ve adam ağır bir gümbürtüyle yere düşene kadar korkunç, tiz bir ses çıkardı. Dört kişi öldü.

Blok, sidestep, hack. Beşi gitti. Sıcak kan sıçramalarını temizlemek için kolunun tersini yanağında gezdirdi.

Son soluk benizli olan ona doğru yaklaştı ve korku ile öfke karışımı bir yüz ifadesiyle sivri dişlerini gösterdi. "Sen," diye hırladı ve yavaşça geri çekildi. "Kara büyücü."

Layala ve küçük ekibi artık düşman arasında ün kazanmaya başlamıştı. "Oh, kesinlikle benim." Büyülü abanoz sarmaşığını adamın boynuna dolanana kadar fırlattı. Kadın onu yavaşça yaklaştıırken botları yumuşak toprağa ve yeşilliklere saplandı. "Nerede o? Kara Büyücü nerede?"

Solgun olan sarmaşığı tırmaladı, ciyakladı ve ipten kurtulmaya çalışan vahşi bir mustang gibi debelendi.

"Cevap ver bana."

"Bilmiyorum," diye feryat etti, yere düştü ve bir solucan gibi kıvrandı. "Bilmiyorum. Bilmiyorum."

Hepsinin söylediği buydu. Ama biri biliyordu. Birileri Kara Büyücü'yü görmüş olmalıydı. Solgun olanlar artık tüm Palenor'da sürüler halinde dolaşıyor, daha önce olduğu gibi Boşluk'a çekilmiyorlardı. Söylentilere göre insan topraklarında ve Calladira'da kontrolsüzce dolaşıyorlardı. Hatta eğer

Thane ve askerler gördükleri her şeyi öldürdüler, az sayıda solgun olanlar her yerde görünüyordu. Düşman eskiden olduğu gibi kitleler halinde toplanıp tüm şehirleri ele geçirmeye çalışmıyordu. Oraya buraya saldırıyorlardı. Gecenin bir yarısı evlere girip elfleri çalışıyorlardı. Kuzgunlar savaş alanında bir lejyonu alt edebilirdi ama solgun olanlar saklandıklarında, ayrıldıklarında yabancı otlara dönüşüyorlardı; bir grubu öldürdüklerinde başka bir yerde iki tane daha ortaya çıkıyordu. Bu, Thane'in Layala'ya daha önce hiç karşılaşmadığını itiraf ettiği bir tür savaştı. Şimdiye kadar Kara Büyücü ve kuvvetleri onlardan daha iyi durumdaydı.

"Eğer bilmiyorsan, benim için bir işe yaramazsın."

"Bekle," dedi Piper. "Bir ordu kurduğunu söyledin; ne için?"

"Efendim için," dedi boğuk bir sesle.

"Faydası yok." Leif yayını başının üzerinden göğsüne doğru kaydırды. "Cevap verecek kadar zeki değiller. Tıpkı büyük, aptal troller gibi. Burada vaktimizi boşa harcıyoruz."

Solgun olan tısladı, kararmış kanlı dişlerini gösterdi.

"Efendin nerede?" Layala sordu.

"Seni bulacak," dedi solgun olanı ürpertici bir gülümsemeyle. "Kraliçesi için hazır olduğunda."

Layala'nın boynuna bir sıcaklık yayıldı ve dişlerini sıktı. Asma boynunu kırarak başını garip bir açıyla çevirdi ve gözden kayboldu. Leif ve Piper, Layala onlara bakar bakmaz gözlerini kaçırdılar. Ağır bir iç çekişle yukarı baktı. Ağır bulutların arasındaki bir parça yıldızların bir anlık görüntüsünü ortaya çıkardı. Boşlukta ıslıl ıslıl parlıyorlardı. Bu ona farklı hissettirmedi. Yeryüzünü kaplayan karanlık ona güç aşılamıyor ya da içinde yaşadığı varsayılan tanrıça gibi hissettirmiyordu.

Zihni o kulede olanlara geri döndü. Kara Büyücü onu merhametine hapsedmiş, boğazını acımasızca kavramıştı. Şimdi bile kulağını sıyıran dilini ve ona karım diye hitap edişini düşündükçe tiksintiyle ürperiyordu. Ve son sözleri, en akılda kalıcı olanı, "Seni göreceğim. Yakında." Onu kürek kemiklerinin arasından iterek Thane'in kollarına doğru tökezlemesine neden oldu ve Mathekis'le birlikte hiçliğin içinde kayboldu. Ve iki ay boyunca tek bir fısıltı bile çıkmadı. Ne rüyalarında onu gördü, ne de kafasının içinde onun sesini duydu. Uyanışını insanlar arasında sessiz tutmaya çalıştılar ama söylentiler çoğaldı. Elfler havadaki değişimi hissedebiliyordu.

Layala en büyük solgun olanın yanına çömeldi ve fırlatma yıldızını kafatasından çıkardı. Yerinden çıktığında çıkardığı ıslak, yapışkan ses midesini bulandırdı.

"Senin gibi güzel bir elf bunu yapmayı nereden öğrendi?"

Bu ses, bu sözler Layala'nın omurgasını ürpertti. Bunu daha önce de söylemişti. Gülümsememek için alt dudağını ısırды. Arkasını dönmeden önce siyah kanı devrilmiş bir kütüğün yosunlarına sildi. Thane, güzeller güzeli Elf Kralı, daha önce arkasına saklandığı ağaca yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bileklerini kavuşturmuş, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kayıtsızca duruyordu. Saçlarını son birkaç aydır kestirmemişti ve artık göğsünün üstünden göğüs kafesine kadar uzanıyordu. Bu gece saçlarını arkadan bağlamış ve kral gibi görünmemek için sade kıyafetler giymişti.

"Thane," dedi Leif irkilerek ve neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Piper kılıcını sırtındaki kınına geri soktu ve açık tenli, çilli yüzündeki dağınık kıvılcık saçları itti. "Yüce Kral için tehlikeli."

"Bu hepiniz için tehlikeli. Neden üçünüz arkamdan iş çevirip geceleri gizlice dışarı çıkıyorsunuz? Fark etmeyeceğimi mi sanıyorsunuz?"

Layala ayağa kalktı, arkadaşlarının önüne geçerek onları onun gazabından korudu. Bu günün er ya da geç geleceğini anlamıştı. En azından altı haftadır burada solgun olanları arıyorlardı. Adamın bu geceden önce fark ettiğinden emindi ama neden başka bir gün değil de şimdi gelmiş olması onu tedirgin etmişti. "Onlara benimle gelmelerini söyledim. Onlara kızma."

"Bundan eminim." Bir an sessiz kaldı, parlak zümrüt gözleri sanki ihtiyacı olan cevapları barındırıyormuş gibi yukarıdaki ağaçları taradı. Sonunda ona sert bir bakış fırlattı. "Bunu yapmaya devam edemezsiniz. Eğer herhangi biriniz ısırilırsa-"

"Olmayacağız. Bunun Boşluk yakınındaki savaşlardan ne farkı var?" Şu anda ona amaç veren tek şey buydu. Ölü sayıları ve yanan evlerle ilgili haberleri duydukça, bu onu daha da zorluyordu.

"Farklı değil," diye tersledi. "İşte tam da bu yüzden seni burada istemiyorum. Özellikle de karanlıkta. Tek bir hata bile yeter. Yenilmez değilsin Layala ve onların hayatını tehlikeye atıyorsun."

"Tehlikeliyse ne olmuş yani? Palenor'da artık her yer tehlikeli." Kale duvarları içindeki insanların yarısından fazlasına bile güvenmiyordu.

Ağacı itti ve ona doğru yürüdü. Leif ve Piper onun korkutucu varlığı karşısında geri çekildiler ama Layala kalbi daha hızlı atsa da yerinde durdu. Thane ona nadiren gerçekten kızmıştı ve bu gece içindeki ateş alevlendi. "Onu bulma *takıntına* bir son vermelisin. Kara Büyücü talepte bulunmak istediğinde bulunacaktır."

"Eğer nerede olduğunu bulabilirsek, sinsi bir saldırı planlayabiliriz. Üstünlüğü ele geçiririz."

Botunun yanında biriken siyah kana baktı. "Sana onun nerede olduğunu söylemeyecekler. Eğer büyü onları susturmuş ve nerede olduğunu söyleyemez hale getirmişse hiç şaşımam. Ve ölümler konuşmaz, Layala."

"Yaşayanlar da öyle. Bu yüzden ölümler."

Thane ağır bir nefes verdi ve burun delikleri alevlendi. Piper ve Leif'e öyle bir bakış fırlattı ki, daha küçük askerler bile soldu. "Kaleye geri dönün."

Topuklarını yalayan ateş gibi hareket ediyorlardı.

Layala ve Thane, Tenebris'in öldüğü ve neredeyse Talon'u öldüreceği günden beri aralarındaki değişim hakkında konuşmamışlardı. Tam da o gün yeniden bedenlenen tanrılar oldukları iddiası aralarına bir belirsizlik uçurumu koymuştu. Artık ona farklı bakıyordu, sanki başka biriymiş gibi. Sanki aşık olduğu elf bakiresi değil de emin olamadığı biriymiş gibi.

Huzursuzluğu sadece teyzesini kurtarmak için yaptığı bencilce hareketten dolayı ona karşı kin beslemesinden kaynaklanmıyordu. Onu affettiğini iddia etse bile, kız kardeşini neredeyse öldüren fırlatılan yıldız hâlâ mecazi anlamda yerinde duruyor gibiydi. Talon hâlâ ona bakmıyordu.

"Onlara kızma," diye fısıldadı Layala. "Ben sana kızgınlım."

Onun parlak yeşil gözleriyle buluşmak çaba gerektiriyordu. "O zaman bana kız ama onları bu işin dışında tut."

Bir an sonra döndü ve omzunun üzerinden bağırdı. "Geri gel!" "Thane, Piper ve Leif'i cezalandırma." Layala onun elini tuttu ve nazikçe sıktı. Kadınsı cazibesini onu etkilemek için kullanmak istemedi ama gülümsedi ve gözlerini kırıştırdı. Adamın kaşları daha da çatıldı.

"Gece haçlı seferlerinize başka kimleri sürüklediniz?"

"Sadece onlar. Savaşmak, bir fark yaratmak istiyorlar."

"Yapacak başka işleri var." Sesini alçalttı ve "Adalon'un her yerinde onu arayan casuslarım var ve kimse onu görmedi. Bulunmak istemiyor. Ve bulunsak bile, şu anda onu ortadan kaldıracak kadar güçlü müyüz bilmiyorum. Kendini göstereceği günden korkuyorum, siz de korkmalısınız."

Layala gözlerini kırptırdı ve konuşmak için ağzını açtı ama kelimeleri bulamadı. Thane daha önce Kara Büyücü'den korktuğunu hiç itiraf etmemişti. Onun kimseden korktuğunu sanmıyordu. "Anlamıyorsun, bir şeyler yapmalıyım Thane. Hiçbir şey yapmadan öylece bekleyemem."

Elini onun avuçlarından çekti. "Karanlık ormanda dolaşır bela aramaktan başka yapabileceğin binlerce şey var." Sesi keskindi, sinirliydi ama korkutucu değildi. "Büyü pratiği yapabilirsin. Hatta Vadi'ye yakın ve gün ışığında kaldığın sürece teyzenle birlikte bitki bile toplayabilirsin." Durakladı. "Eski tanrıları araştırabilirsin - hafızanı canlandıracak bir şeyler."

"Hatırlamak istemiyorum. O hayat *çoktan* geçti," diye tersledi.

Başını salladı ve küçük bir gülümseme öfkesini kırdı. "Bir katır kadar inatçısın. Hatta daha da kötüsün."

"Hatırlamıyorsun bile, değil mi?" Onunla bu konu hakkında konuşmadı. Onun yumuşayan yüz ifadesine baktı ve belki de hatırlıyordu da ona söylememişti diye düşündü. Başka bir âlemden gelen tanrılar oldukları iddiası tuhaftı. Hafızasının Kara Büyücü'yü bulmak istememesiyle bir ilgisi var mıydı? Thane ve kendisinin akraba olduğundan bahsetmişti. Bir zamanlar yakın mıydılar? "Öyle mi?" diye dürttü.

Piper ve Leif temkinli bir şekilde yaklaştı. Thane onlara hızlı bir bakış attı. "Üçünüz içki içmek için bana katılacaksınız."

"İçki mi?" Leif sordu ve sırttı. "Kıçıma hızlı bir tekme yiyeceğimi düşünmüştüm, bir bardak bira değil."

Thane, Layala'yı onlar adına endişelendiren bir memnuniyetle, "Kıç tekmeleme geliyor, güven bana," dedi. "Ama şimdilik hepimizin biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Ve gecenin yarısında siz üçünüzü kovaladığım için açlıktan ölüyorum."

Grup şehre doğru geri yürümeye başladı. "Bizi nasıl buldun?" Layala sordu.

"Yaptığım hemen her şeyde iyi olduğumu biliyorsun, iz sürmek de dahil."

Piper ve Layala birbirlerine bakıp gözlerini devirdi. "Kibrin biraz itici, biliyorsun," diye söylendi Layala.

"Hoşuna gitmişe benziyor."

Leif güldü. "Onun gibi görünseydim, onun gibi savaşıyaydım, onun gibi yönetseydim ve yanımda tanrıça olabilecek muhteşem bir bakire olsaydı, ben de ukala bir piç olurum." Sırıttı ve Layala'ya göz kırptı. "Ama ondan sıkılırsan, yatak odamın kapısı her zaman açık, Dövüşçü."

Thane homurdandı. "Kıç tekmelemen biraz daha şiddetlendi, Leif." Leif daha da sert güldü.

"Thane'in kibirli olduğunu düşünüyorsun, sen çok daha kötü olurdun," dedi Piper, Leif'in omzunu iterek. "Sadece Kuzgun olmak bile seni yanında durulması neredeyse çekilmez biri haline getirdi. Bir ay boyunca bu konuda çeneni kapatmadın."

Kolunu onun omzuna doladı ve onu sıktı. "Pipe, eğer sen yanımda olsaydın, bu konuda *asla* susmazdım."

"Dikkatli ol Leif," diye alay etti Layala. "Ejderhanın ateşi sıcaktır ve pençeleri keskindir." Piper'dan hoşlanan ejderha prensi son iki aydır ortalıkta yoktu ama hâlâ düzenli olarak mektuplaşıyorlardı.

"Fennan'ın kılıcı da öyle," diye ekledi Thane. Fennan, Thane'in en iyi arkadaşı ve Piper'ın bir başka hayranı.

Piper onu itti ve üçüne de sırtıttı. "Bara son gelen bir shot trol sidiği likörü içmek zorunda."

Dördü birden koşmaya başladı.

"İÇ ONU," diye seslendi Piper, sarı sıvı dolu kısa bardağı Leif'e yaklaştırarak. Bar bu saatte neredeyse boştu. Muhtemelen gece devriyesinden dönen bir çift asker köşedeki kulübede oturuyor, barmen de barın üstündeki bardakları temizliyordu. Layala buranın sabahın dördünde açık olmasına bile şaşırmıştı. Yine de Yüce Kral kapıyı çaldığında kapılar açıldı.

Leif yüzünü buruşturarak yumuşak kahverengi tenini buruşturdu ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama bu çok kötü."

"Kaybettin," dedi Thane. "İç şunu."

Yuvarlak ahşap masanın üzerinden parmağıyla Thane'i işaret etti. "Bana çelme taktın. Hile yaptın."

"Kimse kural koymadı. Ve ben sana çelme takmadım. Botum sadece yoluna çıktı," dedi Thane ve sırtarak sandalyesinde arkasına yaslandı. Kaslı gövdesinin altında gıcırdıyordu.

Leif bir nefes verdi, içkiyi iki parmağının arasına aldı ve geri fırlattı. Yüzünü buruşturdu ve yuttu. "Hepinizden nefret ediyorum," dedi sulu mavi gözlerle.

Üçü de zavallı Leif'e güldü. Layala bira bardağını aldı ve bir yudum içti. En kötüsü değildi ama en iyisi de değildi.

Thane masanın üzerinde öne doğru eğildi. Bu sade lacivert tunik, gevşekçe arkadan bağlanmış saçlar ve yanağında hafif bir kir lekesiyle, ince Yüce Kral kıyafetleri giydiği ve saçlarını ördüğü zamanki kadar güzeldi. "Peki, bana doğrudan itaatsizlik etmene rağmen, kayda değer bir şey bulabildin mi?"

Leif, Piper ve Layala sessizleşti. Layala metal kupasındaki köpüğe baktı. Yeni bir şey öğrenmemişlerdi. Kara Büyücü'den haber yoktu. Solgun olanları bulduklarında öldürerek insanları kurtarmış olabilirlerdi.

"Aslında, evet," dedi Piper. "Çok korkunç bir şekilde ölmüş bir elf bulduk. Solgun biri tarafından değil. Ne olduğunu bilmiyoruz. Ve o ilk değildi."

"Öldürdüğümüz soluk benizliler sürüsü *olabilir*," dedi Leif.

"Yenmemiş, sadece parçalanmış. Ve hatta kendilerinin yapmadığını itiraf ettiler."

Thane parmaklarını masanın üzerine vurdu. "Benzer şeyler söyleyen askerler olduğuna dair raporlar aldım. Sadece birkaç tane ama münferit bir olay değil."

"Bu ne olabilir?" Layala dişi elfin parçalanmış bedenini hatırlayarak sordu. Bira aniden ekşidi.

"Hastalıklı bir hayvan olabilir. Umarım öyledir, böylece sorunu kolayca halledebiliriz."

Layala düşüncelerini çözmeye çalışarak Thane'i izledi. Keşke onun duygularını da bir zamanlar hissettiği gibi hissedebilseydi. "Ama öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum. Ama içgüdülerim bana korkunç bir şeyin yaklaştığını söylüyor. Kaleye yakın durmalısın." Yalan söylüyormuş gibi gözleri kararmış gibiydi. Layala onu daha fazla sorgulamadı ama adamın söylediğinden fazlasını bildiğine dair bir his vardı, sadece bu konuda değil, Kara Büyücü hakkında da.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

LAYALA

A Layala'nın yatak odasının kapısının hızla alınması onu uykusundan uyandırdı. Eğer gelen Thane olsaydı kapıyı çalar sonra içeri girerdi. Başka biri olsa onu beklerdi. Pencerelelden sızan güneş ışığı neredeyse kör edecek kadar parlaktı.

Tek gözü açık bir şekilde bekledi. Elf kralı içeri dalmamıştı, yani gerçekten de başka biriydi. Boğazından sinirli bir inilti yükseldi. Ayağa kalktı ve dağınık siyah saçlarını sıvazladı, bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

İki nota sanki çatlağa itilmiş gibi yere düştü. *Yine mi?* İçini çekti ve kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu. İkisi de ikiye katlanmıştı ama farklı renklerde kâğıtlar vardı. Biri kirli beyaz, diğeri ise daha sarıydı. İşkenceden hoşlanıyor olmalıydı çünkü okumak için ilkinini açtı.

Kimse seni burada istemiyor. Yazı erkeksi ve biraz özensizdi. Buruşturup odasına geri fırlattı ve diğerleriyle birlikte karanlık bir köşeye düştü.

Titrek bir el ile ikinciye açtı. *Yüce Kral Tenebris'in seni aileni öldürdüğü gün öldürmemiş olması çok kötü. Ne yaptığını biliyoruz.*

Göğsüne bir sızı saplandı ve onu buruşturmamak yerine şifonyerin üstündeki muma doğru bir adım attı ve kenarını alevlerin içine bıraktı. Ateş yaladıka kenarların kıvrılmasını ve kararmasını izledi.

Thane, Kara Büyücü'nün hayatta olduğuna dair şüphelerini ancak bu kadar uzun süre saklayabildi. Söylentiler yayıldı ve sahada savaşan ve Layala'nın Boşluğa gittiğini gören askerlerden başladı. Dedikodu salonlarında ve barlarda onun adı fısıldanıyordu. Kara Büyücü o kulenin dışında kimse tarafından görülmemişti ama insanlar konuşuyordu. Layala'nın onu geri getirdiğinden şüpheleniyorlardı.

"Aman Tanrım." Delikli iki küçük kahverengi çizme, yatağın üzerindeki yeşil asma gölgeliğin içindeki tünekten dışarı çıktı. "Ah, sevgili tombul peri meyveleri."

Layala kapıyı çarptı ve arkasını döndü. Uyumsuz yamalı, çiçek desenli, antik görünümlü elbisesi içindeki küçük cüce *Palenor Parşömeni*'ni elinde tutuyordu ve Layala'nın kalbi sıkıştı. "Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece iyi haberlerden başka bir şey yok." Tifapine saklandığı yerin karanlık deliğine doğru ilerledi.

Layala ona doğru yürüdü ve elini uzattı. Saldırılarla ilgili başka bir hikâye var mıydı? Kimlerin evlerinden çalındığına dair raporlar? "Bir bakayım."

Tif haber parşömenini uzattı ve Layala onu kaptı. İlk gördüğü şey kocaman kalın harflerle şuydu: **Layala Lightbringer'ın Gerçek Eşi Kara Büyücü mü?**

Bu sadece kadınlar salonundaki bir dedikodu değildi. *Palenor Scroll*'un baş sayfasındaydı.

KİMLİĞİ BELİRSİZ AMA GÜVENİLİR BİR KAYNAK dün akşam bana Yüce Kral Thane'in nişanlısı Layala Lightbringer'ın Kara Büyücü'ye eş olarak bağlandığını ve onu hayata döndürebildiğini söyledi. Evet, ben de dehşet içinde kaldım. Daha geçen hafta Yüce Kral için yapılan savaşta bulunan askerlerden biri Layala Lightbringer'ın bir ejderha tarafından Boşluğa götürüldüğünü gördüğünü anlatmıştı. O günden beri solgun olanlar serbestçe dolaşıyor, artık Boşluğa çekilmiyorlar ve sadece öldürmek ve sakatlamaktan daha büyük bir amaçları var gibi görünüyor.

Kara Büyücü'nün hayatta olduğuna dair kanıt var mı? Henüz değil ama eş olduklarına dair bir kanıt var mı? Pek çok kişi doğduğu gün Lightbringer'ın bedenindeki zambak izini uzun zamandır merak ediyor. Doğumunda hazır bulunan ebe, çocuğun lanetli olduğundan hemen şüphelendiğini doğruluyor. Test edildiği gün orada bulunan birçoğumuz onun kaderinde Adalon'da felaket olduğunu biliyorduk. Hepimiz büyüünün karanlık görüntüsünü gördük. Eğer bu Kara Büyücü için bir kader işaretiyse, yani bir eş bağıysa, zambağın neden sıradan bir eş rünü gibi görünmediğini merak ediyor olabilirsiniz. Çünkü öyle değil. Tam olarak anlamış değiliz ama son savaş sırasında hayatta olan başka bir kaynak Kara Büyücü'nün derisindeki birçok rün arasında bu işaretin de olduğunu doğruladı.

Eğer adam uyanıksa ve kız da onun eşiyse, adam ışığa çıkıp kızı sahiplendiğinde bizi nelerin beklediğini ancak hayal edebiliriz.

kendi sağında. Nerede o diye sorabilirsiniz? Belki de henüz yeterince güçlü değildir. Ya da Palenor'un kontrolünü ele geçirmek veya Lightbringer'ı yeniden ele geçirmek için ordular topluyordur. Bazıları daha önce kendisine karşı çıkanları avladığını ve kellelerini aldığını söylüyor. Palenor'daki pek çok kişi onun dönüşünü reddediyor ama biz inananlar gerçeğin galip geleceğini biliyoruz.

Son olarak, Palenor'un Yüce Kralı Thane Athayel'e taziyelerimizi iletmem istiyorum. Bu acı ve şok edici haber karşısında kalbi kırılmış olmalı. Palenor ve tüm Adalon için geriye kalan tek umut o olabilir ama Savaşçı Kralımız tarihteki en güçlü büyücüye yenebilecek kadar güçlü mü? Bunu sadece zaman gösterecek. Şimdilik, güvende kalın. Kapılarınızı kilitleyin. Hava karardıktan sonra dışarı çıkmayın ve ne yaparsanız yapın, solgun biriyle dövüşmeye çalışmayın. Saklanın.

-Telvian Botsberry, Palenor Scroll Baş Editörü

ÇENESİ YANARKEN Layala kâğıdı yanına bıraktı. Bu çok kötüydü. Korkunç daha iyi bir kelime olabilirdi. Kimdi bu anonim kaynak? O kulede ne olduğunu sadece güvendiği arkadaşları, Kara Büyücü'nün kendisi, Mathekis ve Varlett biliyordu. Ama hangisi söyleyecekti? Kaynağın Kara Büyücü olamayacağı açıktı ve hiçbir elf Mathekis ya da Varlett'e güvenmezdi, değil mi? Başka biri mi görmüştü? Fennan ya da Leif bir bakirenin kollarında yarı sarhoş yatarken gerçeği ağzından kaçırmış mıydı? Prens Ronan birine bir şey mi söylemişti?

"Thane bunu gördü mü?" Layala bunların her birini bulup yakabilmeyi dileyerek sordu ama şehrin her yerinde direklerle ve kapılara çivilenmiş, barlarda ve ana caddedeki dükkânlarda dağıtılan birkaç tane olduğuna şüphe yoktu.

Tif dudaklarını birbirine bastırdı ve kahverengi bir kıvrımı parmağının etrafında döndürdü. "Bunu onun yatağında buldum..."

Layala kâğıdı yerde bir yığın parçaya dönüşene kadar yırttı. Aylarca açlığa ve Tenebris'in işkencelerine katlandıktan, arkadaşlarını kaybettikten, sirenlerle ve kanlı bir ejderhayla savaşıp hepsini nasıl kurtaracağını bulduktan sonra bu insanlar ona engerekler gibi saldırmıştı. Bırakın o iğrenç Lord Brunard dudaklarını ve ellerini onun üzerine koysun. Laneti sona erdirmek için hiçbirinin gitmeye cesaret edemeyeceği bir yere, Boşluğa gitti ve şimdi Adalon için bir felaket olarak mı adlandırılacaktı? Çılgılık atmak, hepsine gerçekte nasıl bir kâbus olabileceğini göstermek istiyordu.

"Ehem. Çenemi kapalı tutmalıydım." Yatağın üzerinde gölgelik görevi gören yeşil sarmaşıklardan aşağı kaydı. Tifapine hâlâ her gün aynı kırmızı şapkayı takıyordu ama Layala bir yerlerde aynı şapkadan birkaç tane saklayıp saklamadığını merak ediyordu. "Sanırım güne o gazeteyi okuyarak kötü bir notla başladık, o yüzden baştan başlayalım." Yatağın üzerine zıpladı ve arkasından bir kek çıkardı. Tabanı avucundan daha büyüktü ve üzerinde bir topak çikolata kreması vardı. "Sana daha önce bir ikram hazırlamıştım ve bununla başlamalıydım. Bir gün Tifapine'nin Fırını adını vereceğim yerden özel bir cüce tarifi. Şimdiye kadar yediklerinizin en iyisi olduğunu garanti ederim."

Layala iki parmağının arasında tuttu, cüce büyüklüğündeki keki avucunun içinde ezmeye dikkat etti. Çikolatalı krema uzun bir merkezde çırpılmıştı ve beyaz kek vanilya gibi kokuyordu. Layala'nın tadına bakmasını sabırsızlıkla bekleyen gnomun iri kahverengi gözleri büyüdü.

"Teşekkürler, Tif." Sesini gergin tutmaya çalıştı ama o makaleyi okuduktan sonra gözyaşlarının eşiğine gelmişti. Koruyucu ambalajı soyduktan sonra keki ağzına attı; tatlılık mükemmeldi, kek kalın ve sıcaktı. Cennet gibiydi. "Bu harika. Kesinlikle yediğim en iyi kek."

"Teşekkür ederim. Şimdi, güzel bir gün, değil mi? Güneş parlıyor ve sizi çalmaya gelen ürkütücü Kara Büyücü'den eser yok. Yine de bir şeylerin biraz tuhaf hissettirdiğini söyleyebilirim. Kuşlar gölgeler ve gizlenmiş bir figür hakkında ciyaklıyor. Ama kek seni daha iyi hissettirdi mi?"

Layala neredeyse boğuluyordu. "Kuşlar ne diyor?"

"Sence... Yani, muhtemelen bir şey yoktur." Tırnağını çiğnedi ve çatık kaşlarıyla pencereye doğru baktı.

"Kara Büyücü beni ya da buradaki herhangi birini çalmayacak," diye güvence verdi, Tif'in kuş dedikodusu yüzünden paniğe kapılmasını istemiyordu ama bu aylardır duyduğu ilk gerçek ipucuydu.

"Umarım öyle değildir. *Beni* isteyeceğini düşünmüyorsun, değil mi? Korkarım ki şakımamı duyarsa, insanlara işkence ettirip sakat bırakırken onu eğlendirmem için beni bir tür saray soytarısı olarak ister. Ve böyle şeyler olurken ben sadece yodeleyemem. Onu görürseniz, hiç de yararlı olmadığımı ve son derece sinir bozucu olduğumu söylemeyi unutmayın. İkisi de apaçık yalan ama bunu bilmesine gerek yok." Gülümsedi ve pembe yanaklarını okşadı.

Onun yodlaması neredeyse işkence gören insanların sesinden daha kötü olacaktı. "Bunun endişelenmeniz gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. "Endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum."

Kuşlar bu pelerinli figürün nerede olabileceğinden bahsediyor mu?"

Layala ayağa kalktı ve kollarını kavuşturarak geniş pencerelerin önünde durdu. Muhafızlar her zamanki gibi devriye geziyor, güneş pırıl pırıl parlıyor ve mavi gökyüzünü tek bir bulut bile gölgelemiyordu. Ötücü kuşların yokluğu biraz rahatsız ediciydi ama sonra bir baykuş gözüne çarptı. Luminor'un yıldız şeklindeki yapraklarının ve kalın dallarının gölgesinde kamufle olmuştu. Büyük kehribar rengi gözlerini kırıştırarak sinir bozucu bir farkındalıkla onu izledi.

"Vay canına! İçim rahatladı," dedi Tif. "Her neyse, bugün programda ne var? Yeni acemilerin antrenmanını izleyebilir miyiz? Piper'ın çocukların ensesine şaplak atmasını izlemek çok komik. Bazen dikizliyorum."

"Tif, kuşlar pelerinli figürün nerede olduğunu söyledi?"

Tombul parmaklarını gergin bir şekilde birbirine vurdu. "Oh, umm, söylemediler. Sadece ormanda bir yerde pelerinli bir figür görüldüğünü ve oranın gündüz bile karanlık olduğunu söylediler."

Bakışları bir kez daha araziye taradı. Şelale bembeyaz kükrüyor, bahar yağmurlarıyla birlikte her zamankinden daha fazla suyla akıyordu; ahırların yakınındaki tarlada atlar koşturuyor, hizmetkârlar diğerlerine yol gösteriyordu ve altın şehre doğru uzanan uçsuz bucaksız yeşil manzara her zamanki gibi parlak ve güzeldi.

"Gündüz bile karanlık" oradan yarım günlük mesafede bile olmayan isimsiz orman anlamına gelebilirdi. Elindeki bilgi çok fazla değildi ama Thane'i bilgilendirmesi gerekiyordu. Gerçi az önce Kara Büyücü'yü aramasıyla ilgili bir tartışma yaşamışlardı. Durmasını istemişti. Bu işin peşini bırakmasını.

Belki de bu konuyu hiç açmasa daha iyiydi.

Layala yatağına geri döndü, vücudu uykusuz geçen onca geceden sonra dinlenmeye can atsa da endişeyle uğulduyordu. Yan yattı ve lavanta ipeğinden battaniyesini çekti. "Başka bir şey duyarsan beni uyandır."

"Melankoli içinde misin? Annem insanların gündüz uyuduklarında melankoli içinde olduklarını söyler ve sen uzun zamandır gündüz uyuyorsun. Aylardır. Seni mutlu etmek için bağırabilirim."

"Ben iyiyim, Tif. Sadece yorgunum." Gözlerini kapattı ve saatler sürse de omzunu okşayan küçük bir el sayesinde uykuya daldı.

UYAN.

Uyan artık. Tehlikedesin.

Layala'nın gözleri dalgalandı.

Kalk artık Valeen. Kalk, diye ısrar etti derin ses. Layala'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve yatakta dikleşti.

Kapının kapanma sesi ensesindeki tüyleri diken diken etti. Görüşündeki bulanıklığı göz kırparak uzaklaştırdı ve odasına kimin girdiğini görmek için döndü. Ama orada kimse yoktu. Yavaşça kendini ayağa kaldırdı ve bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Rafta asılı duran bereketli eğreltiotu donuk görünüyordu ve kahverengi yaprakları altındaki zemine yerleşmişti. Biri Layala'nın, diğeri Thane'in birbirlerine doğru uzanan iki minyatür heykelinin cilalanması gerekiyordu. Giysiler şifonyerinin çekmecelerinden sarkıyordu ve Layala kirli çamaşır yığınının oldukça uzadığını fark etti. Pearl iki hafta izin almıştı ve Layala başka bir hizmetçi seçmemişti. Herhangi bir nedenle odasına girecek başka birine güvenmiyordu. Temizlik konusunda da kendini ikna edemiyordu. Buna çok ihtiyacı vardı ama harcayabileceği efordan daha fazlası olduğunda bunu görmezden gelmek kolaydı.

Parmaklarını kafa derisinde ve birbirine karışmış siyah saçlarında gezdirdi. Onu uyaran sesi rüyasında mı görmüştü?

Yoksa... Hayır.

Uyandığından beri onun sesini duymamıştı. Yukarıdaki Maker, kendi evinde her zaman gergin ve ürkek olmaktan nefret ediyordu.

"Tif?" Layala seslendi. Belki de odadan çıkan oydu.

Cevap yok. "Piper?"

Kapıyı kilitlemeyi mi unutmuştu? Bir bacağı battaniyenin altından kaydı, sonra diğeri ve çıplak ayakları soğuk, taş zemine çarptı. Yastığının altına uzandı, bir hançer çıkardı ve kınından kaydırды. Sessizce banyoya doğru adım atarken içindeki sarmal daha da sıkılaştı. Nefesini zorlukla serbest bıraktı.

Hançerini vurmaya hazırlanırken kapının önünde durdu ve dinledi. Öğleden sonra kuşları pencerelerin dışında neşeyle ötüyor ve içeriden küvete damlayan suyun sesi geliyordu. Bir sıçrayışta içeri atladı ve boş olduğunu görünce etrafına bakındı.

Kaybediyorum.

Arkasını döndü, uzun boylu, kaslı bir figür gördü ve bir çığlıkla sıçradı, kim olduğunu anlayamadan hançeri havaya sapladı.

öyleydi. Thane, bıçak ona saplanmadan önce bileğini yakaladı. "Woah. Bu benim. Sakin ol."

Kalbi göğsünde çılgınca atıyor ve elleri telaştan titriyordu. "Bana böyle gizlice yaklaşmanın komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Denemiyordum. Sadece içeri girdim." Göğsüne bir hançer saplamaya bu kadar yaklaşmış olmasından hiç etkilenmeyen Thane bir parmağını dudaklarına götürdü. "Ve sesini alçalt yoksa muhafızlar burada olacak."

Layala adamın elini ağzından uzaklaştırdı ve göğsüne doğru itti. "Ah! Seni bıçaklayabilirdim!" Onu tekrar itti; vücudunda hâlâ savaş tepkisinden kaynaklanan enerji dalgası vardı. "Şu anda ölmüş olabilirdin. Bir dahaki sefere beni uyar."

"Beni öldürmek için bundan daha fazlası gerekir" dediğinde neredeyse gücenmiş görünüyordu.

"Senin... maskaralıkların için havamda değilim." Onun yanından geçip yatağındaki hançer kılıfını kaptı, hançerini içine soktu ve ikisini de yastığının altına yerleştirdi. "Zaten gergin olduğumu biliyorsun. Ya buraya gelirse?"

İşte yine onun hakkında tartışıyorlardı. O pislik onu çağırmış, uzun süre rüyalarına girmiş, sonra kısa bir an için ortaya çıkmış, aylardır ortalıkta görünmemişti ve hâlâ aralarını açıyordu.

Thane'in gözleri *ondan* bahsedilince karardı. "Seni benden almasına izin vermeyeceğim. Eskiden kim olduğun hakkında ne söylediği umurumda değil."

"Bilmiyor musun?" Layala dişlerini sıktı ve ellerini yumruk yaptı. Bu kavganın zamanı çoktan gelmişti. İkisi de birbirlerinden kaçarken bundan kaçınmışlardı. "Çünkü öyle hissediyorsun. Haftalardır bana dokunmuyorsun. Benimle aynı yatakta bile yatmıyorsun, bu sayede kolayca kaçabiliyorum. Bana tamamen başka biriymişim gibi bakıyorsun."

"Çünkü öylesin."

Layala'nın çenesi düştü. "Hâlâ benim! Ben hâlâ Layala'yım. Beni başka biri olarak tanıyor olsan bile, ben hâlâ Briar Hollow'da tanıştığın elfim."

"Ve sen hala benimsin."

"Eğer bu konuda bir adım atmayacak ve bir şeyler yapmayacaksanız, sahiplenici erkek saçmalığını yapmayın."

Yeşil gözlerindeki bakış neredeyse vahşiydi. Onu bacaklarının arkasından yakaladı, kaldırdı ve duvara yasladı. Eğer yabancılaşmayı bırakması için gereken tek şey biraz kışkırtmaksa, öyle olsun. Kalçalarını adamın kalçalarına bastırdı ve uzun saçlarından bir parçayı döndürdü

parmağının etrafında. Onu yatağına almak şöyle dursun, öpmesinin üzerinden bile çok zaman geçmişti.

"Anlamıyorsun," diye neredeyse homurdandı. "O zaman anlamamı sağla."

Islıklar ve küçük ayak sesleri Layala'nın inlemesine ve Thane'in geri çekilmesine neden oldu. Tif elinde bir zarfla minyatür kapısından içeri girdi, her şeyden habersizdi. Puantiyeli çorapla kaplı ayak parmakları botlarından dışarı çıkıyordu ve Layala yeni bir çift alması için ısrar etmeyi düşündü. Bu nasıl rahat olabilirdi ki?

"İşte buradasınız. Her yere bakıyordum..." Layala ve Thane'in duvara dayalı pozisyonunu görünce kaşları kalktı. "Aman Tanrım, bir şeyi mi böldüm?" Kaşları küçük, muzip bir gülümsemeyle aşağı yukarı zıpladı.

"Evet," diye tersledi Thane ve bir elini saçlarında gezdirerek geri çekildi.

En azından onu telaşlandırmıştı. Belki bu gece yatak odasından tamamen kaçmak yerine onu arayacaktı.

Tif bir omzunu kaldırdı. "Her neyse, mutfaktan buraya kadar bununla geldim. Benim ve küçük bacaklarımın bu kalede dolaşması ne kadar uzun sürüyor biliyor musun? Ve merdivenler, evet, fazladan tüylerimi kaybedebilirim ve buna izin veremem. Bu gece fazladan tatlıya ihtiyacım olacak." Yuvarlak karnını sıvazladı, Layala'nın yanında durdu ve zarfı kaldırdı. "Atıştırmak için ne istediğimi düşünerek etrafta dolanıyordum, ama jumbolardan kaçınmak için gölgelerde kalıyordum, bilirsiniz, benim yaptığım gibi, ve lezzetli tarçınlı ruloların kokusunu aldım. Ama Büyücü Vesstan tam tabaktan bir tane almak üzereyken yanıma sokuldu ve omzuma dokunarak bunu sana vermemi söyledi. Eğer yapışırsa ya da kaybedersem beni bir kurbağaya dönüştüreceğini söyledi, bu yüzden ekmekleri beklemem iyi olur diye düşündüm. Her neyse, bunu gerçekten yapabilir mi?"

Layala zarfı aldı ve omuz silkti. Vesstan'ın neler yapabileceğinden emin değildi ama zayıf görünüşüne bakılırsa pek de bir şey yapabileceği söylenemezdi. Son birkaç haftadır kalede kalıyordu. Thane, soluk benizliler ortalıkta cirit atarken onun kulübede tek başına kalmasını istemiyordu.

Thane sinsi bir gülümsemeyle, "Kesinlikle yapabilir," dedi. "Kurallarımı hiçe saydığında seni kulübesinde bir tanesine dönüştürmesini sağlamalıydım."

İri kahverengi gözleri büyüdü ve sonra ayağını yere vurdu. "Çok iyi dinledim. Sen sadece huysuz bir moruktun."

"Benim Yüce Elf Kralı olduğumun farkındasın değil mi?" "Ben aptal bir aptal değilim."

Thane Layala'ya baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Ben onu pencereden atmadan önce *leydinizin hizmetçisini* kontrol altına alır mısınız?" Ona ters ters baktı. "En üst kattan."

Tif nefesini tuttu ve küçük, güdük elini göğsüne vurdu. "En büyük korkumu bana karşı nasıl kullanırsın? Sende çürümüş bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Oh, öyle mi?" Thane alaycı bir tavırla sordu. Ayağını yerden birkaç santim kaldırdı. "Seni çizmelerimin altında ezebilirdim ama o zaman da kirlenirdi."

Kendi etrafında döndü, ona sırtını döndü ve dudaklarını büzerek kollarını kavuşturdu. "Artık seninle konuşmayacağım ve baloda eğlence olarak kesinlikle yod çalmayacağım."

"Yaratıcıya şükürler olsun," dedi Thane, parmaklarının içini öptü ve övgü işareti olarak yukarı kaldırdı. "Bugünle ilgili iyi bir şey var."

Ona ters ters bakmak için geri döndü ve hatta bir kedi gibi tısladı. Bu yeni bir şeydi.

"Kesin şunu. İkiniz de," dedi Layala başını sallayarak ve gülmemeye çalışarak. En kötü zamanlarda bile bu cüce onun gününü aydınlatabiliyordu. Layala gülümseyerek zarftan notu çıkardı ve üzerinde şöyle yazıyordu:

Gün batımından hemen önce büyüücü eğitimi için benimle taş çemberde buluş. Bekliyor olacağım.

~Vesstan

"Ne zamandan beri beni eğitmek istiyor?"

"Ben istediğimden beri. Sihrini saklamak yerine kontrol etmeyi öğrenmenin zamanı geldi," dedi Thane. "Bu senin için iyi olacak, Laya. Gördüğümüzden çok daha fazlasını yapabileceğini düşünüyorum."

"Düşünüyor musun yoksa biliyor musun?"

Gülümsedi. "Biliyorum. Hazır olduğunda benimle Krallar Salonu'nda buluş. Calladira'nın yeni Lordu bir ittifak kurmayı umuyor. Elfleri bir araya getirmek sonunda gerçekleşebilir."

Layala notu şifonyerin üzerine bıraktı ve pencereye doğru yürüdü. Calladira'nın yeni Lord'unun yakında ortaya çıkacak tek kişi olmayacağını hissediyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

THANE

T hane kapıyı yavaşça arkasından kapattı ve sonra kapıya yaslanıp gözlerini kapatarak nefes aldı. O mavi gözlere teslim olmaktan başka bir şey istemezken ona direnmek işkenceydi

Ona dokunması, onu sevmesi için yalvarıyordu. Onu yarı giyinik, tüm o açıkta duran teni ve üstündeki Maker'ı görünce, onu yakalamak ve onu hâlâ ne kadar sevdiğini göstermek istedi. Bunu düşünmek bile nabzını hızlandırıyordu. Ama ne o aylar önceki elfti, ne de kız.

Kuledeki o günden beri gördüğü canlı rüyalar gecenin bir yarısı dönüp durmasına neden oluyordu. Belki Hel'in uyanışı anıları tetiklemişti, belki de başka bir şey. Uyanıkken ya da uykudayken *Hel*'in zihninde sürekli çocukken birlikte küçük, toprak zeminli bir arenada dövüştükleri zamanlar canlanıyordu; tam olarak göremediği biri onları dövüşmeye zorlamıştı. Ormanda gülerek koştukları, yaratıkları yakaladıkları ya da bir dağın tepesinde oturup yıldızları saydıkları geceler, bugünlerde baktığından farklı bir gökyüzü, aşık olup olmayacaklarını tahmin ediyordu. Hel olmayacağını söylemişti. Aşık olacağını umuyordu.

O genç Hel'de kırık bir şeyler vardı, onu biraz daha acımasız ve bıkkın yapan bir şeyler. Bu da War'ın onu korumak, kimsenin ona zarar vermediğinden emin olmak istemesine yol açıyordu.

Ama bu Thane'i temkinli yaptı. Kendisine karşı duran birine karşı ne kadar acımasız olabileceğini hatırladı ve artık aynı tarafta değillerdi.

Sonra Valeen'in bulaşıcı varlığı, saf gücü vardı - ilkel bir tanrıça. Görünüş olarak Layala'ya benziyordu ama kendinden çok emin, çok güçlüydü.

Kırılmaz.

Ejderhaların olduğu bir yerde onun yanında savaştığı ve şekil değiştirenlerin örnek aldığı biri olduğu görüntüler. Kuzeyde, Adalon'da gördüğü mimari ya da manzara ile aynı değildi, bu yüzden sadece Prens Ronan'ın ejderha krallığını hayal ettiğini söyleyemezdi. Burası çok farklı bir manzaraya sahip başka bir diyardı; iki aylı bir gökyüzü, kehribar rengi tarlalar ve seyrek ağaçlar. Ve bu rüyalarda ona karşı bir şeyler hissettiğini bilmesine rağmen, orada sevgilisi değildi.

Diğer zamanlarda Hel'le birlikteydi, onu Hel'le dans ederken, Hel'in elleri Hel'in üzerindeyken, bir şenlik ateşinin yanında ve yarı değişmiş ejderhalar etraflarında eğlenirken acı verici ayrıntılarla gördü. Bu onu delicesine kıskandırdı ve o rüyadan ter içinde uyandı.

Ama en kötü anı, geceleri onu uyutmayan anıydı. Kendini geri çekmesine neden olan. Her şeyi sorgulamasına neden olan. Boşluk'tan Dreded Kalesi'ne dönmelerinden bir hafta sonra, hâlâ uyanıkken zihni bir imgeleme kaydı...

Saat gece yarısıydı ve ne o ne de Layala uyuyabiliyordu. Layala odada volta atıyor, ayakları taş zemine sessizce vuruyordu. Onun endişeli hali onu da geriyordu. "Hadi biraz yürüyelim Laya, rahatlamana yardımcı olur." Eve döndüklerinden beri hapsedilmiş vahşi bir kedi gibiydi. Kaçmak için sabırsızlanıyordu ama nereye?

Dışarıya, kalenin yan tarafındaki ilk patikaya doğru ilerlediler. "Sıcak bir gece," dedi Layala sohbet edercesine. Talon'la olanlarla ilgili tartışmalarını ve kavgalarını bitirmişlerdi; bu konuda ağlamış ve onu incitmek için yaptıkları için af dilemişti, o da af dilemişti. Bunu aşmışlardı ama Kara Büyücü-Hel ile sorunları daha yeni başlamıştı.

Thane onun hava durumuyla ilgili yorumuna yanıt vermedi. Hel'in söylediklerini düşünüyordu. "O benim karım. Benim eşim. Villhara Kraliçesi." Villhara'nın tam olarak ne olduğunu henüz hatırlayamıyordu.

Layala bir kova dolusu yasemini işaret ederek, "Yasemin kokusunu sever misin? Evalyn Teyze hep çok güçlü olduğunu söylerdi ama ben seviyorum. Bu benim favorim." Valeen'in de en sevdiğiydi...

Bakışları beyaz çiçeklere kaydı. Kokuları duyularına sızdı ve düğün, gece yarısı o yasemin bahçesinde sadece birkaç arkadaşıyla birlikte duruyormuş gibi canlı bir şekilde zihninde canlandı. Yumuşak bir müzik çalıyordu, görünmez bir kaynaktan gelen yaylılar ve çanlar.

Üzerinde yıldızlar ve aylar olan koyu mor bir elbise ve solmayan bir gülümsemeyle ışıldıyordu. El ele tutuştular, tenlerini kestiler, birlikteliklerini kanla bağladılar. Ona sonsuzluk sözü vermişti, o da ona. Bu zorlama ya da dayatma değildi, hatta ayarlanmış bile değildi. Birbirlerini sevdikleri inkâr edilemezdi. Hel gözlerini ondan hiç ayırmadı. Onu dudaklarından sertçe öptü, yeterince yaklaşamıyormuş gibi içine çekti.

Onların mutluluğunu bilmek, buna tanık olmak içini parçalıyordu. Ve tam da o anda ona aşık olmak... ve bunun için kendini suçlu hissetmek. Hatta şimdi bu hayatta bile suçluluk hissediyordu. Buna bir anlam veremiyordu. Neden suçlu hissetsin ki? Neden bu kadar uzun zaman önceki bir şeyi umursasın ki? Kendisi gibi hissettiren ama olmayan başka bir hayat.

"Thane, sorun ne?" Layala sormuştu.

"Hiçbir şey. Ama sanırım bu konuda Evalyn'e katılıyorum... yasemin çok güçlü."

İşte o zaman ondan uzaklaştı. Sonra her parçası istese bile, ikisi de daha fazlasını öğrenene kadar ona dokunamayacağına karar verdi.

İçinde bir savaş vardı; Kara Büyücü'nün ne kadar kötü olduğu ve Yüce Kral olarak bu konuda bir şeyler yapması gerektiği hakkında bildikleri ile zihninin karanlık köşelerinde dans eden anılar yüzünden ona Hel demek, kuzenim demek isteyen diğer yanı arasında.

Hel'in er ya da geç ortaya çıkacağından emindi. Layala'nın onu aramaya gitmesine gerek yoktu. Onun ormanda Hel'i arayacağı düşüncesi, itiraf edebileceğinden çok daha fazla nedenden ötürü onu rahatsız ediyordu. Elbette güvenliği içindi ama Hel hâlâ kocası olduğunu iddia ediyordu - ebediyen bağlı olduğu eşi ve onu *arıyordu*. Bir saldırı için yerini bulmak için, ama ya bundan daha fazlasıysa? Ya ona başka bir nedenden dolayı çekildiyse?

Ya *Valeen* kocasını geri istiyorsa?

Sonunda Layala'nın odasından aldığı notları okumak için durdu: *Şişman görünmeye başlıyorsun. Yemek yemeyi bırakmalısın. Kaşlarını aşağı doğru çekerek kâğıdı ters çevirdi. Diğer tarafı boştu. Bir tane daha açtı ve okudu: Annem ve kız kardeşim senin yüzünden öldü. Palenor'a bir iyilik yap ve kalbine bir hançer sapla.*

Thane'in midesi bulandı ve yanakları öfkeyle kızardı. Neden ona böyle tehditler ve işkenceler aldığını söylememiştii? Ne kadar zamandır devam ediyordu? O odada bunlardan en az elli tane vardı. Ne zaman

Bunu fark ettiğinde, kadının bir şeyler yazıp bir kenara attığını düşündü. İlkine tekrar baktı. Şüphesiz Talon'un el yazısıydı ama diğerinin bir erkeğin karalaması olduğunu tahmin etti. Bu sadece Talon'un küçük ve kaba davranması değildi. Bunun ötesinde bir şeydi.

Dişlerini sıkarak en yakındaki muhafızı kolundan tutup kendine doğru çekti ama etrafta duran dördüyle de konuştu. Gardiyan kaskatı kesildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Elindeki tehdit notunu dördünün de yüzüne doğru salladı. "Eğer herhangi birinizin bu işle bir ilgisi olduğunu öğrenirsem, kafalarınızı kendim keserim." Parmağını merdivenlerin yukarısındaki odasına doğru itti. "Kapısında sürekli bir nöbetçi olmasını istiyorum, böylece bunları kimin bıraktığını bileceğim."

Notları avucunun içinde buruşturdu ve Talon'un her zamanki yerine doğru koşmaya başladı.

Çay salonunun altın kemerli kapısı güneş ışığında parlıyordu. Kalın kadife duvar halıları girişe doğru çekilmişti. Kıkırdamalar ve küçümseyici sözler daha içeri adım atmadan onları ele veriyordu. Duvar halılarını bir kenara itti ve altın sarısı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve elbisesine uyacak şekilde pembe dudakları boyanmış kız kardeşi Talon'u ve ellerinde çay fincanları olan üç arkadaşını buldu. Arkadaşlarının elinde çay fincanları, Talon'un elinde ise beyaz şarap dolu uzun saplı bir bardak vardı. Tabii ki.

Thane notu fırlattı ve not kucağına düşmeden önce tam alnına isabet etti.

"Ugh, bu ne içindi?" Bardağını yanındaki masaya bıraktı ve notu aldı. Sonra kâğıda baktı ve teni soldu. "Açıklayabilirim."

"Yapabileceğinizi sanmıyorum. İki hafta boyunca odalarınıza kapatılacak ve hiçbir arkadaşınızı görmenize izin verilmeyecek. Ve şarap da yok."

Onların da işin içinde olduğunu bilerek diğerlerine ters ters baktı. Vyra beyaz çay fincanını orta sehpanın üzerine koydu ve ellerini sarı elbisesinin kıvrımlarında gezdirdi. "İzninizi isteyebilir miyim, efendim?"

"İşim bitene kadar olmaz. Sen, Vyra, artık kale arazisine giremezsin. Senin saçmalıklarına yeterince katlandım."

Talon ayağa kalkarak notu yere bıraktı, sonra da sanki unutmasını sağlayacakmış gibi notu tekmeleyerek kanepenin altına yuvarladı. "Bunu yapamazsın!"

"Bahse girerim."

"Annem buna izin vermez. Sen benim babam değilsin."

"Çıkın dışarı," diye hırladı diğerlerine. Sanki hayatları buna bağılıymış gibi koridora fırladılar. Kasıla kasıla odaya girdi, yüksek arkalıklı sandalyelerden birini kenara itti ve Talon'un üzerine çıktı. Talon kaskatı kesildi ama geri çekilmeye cesaret edemedi. "Ben Yüce Kral'ım ve ne dersem o olur. İki hafta boyunca odalarınıza kapanacaksınız ve bir ay boyunca arkadaş edinemeyeceksiniz. Eğer sizi dışarıda görürsem, odalarınızda oturmak yerine mutfakta temizlik yapmaya gönderileceksiniz."

Talon kaşlarını çatı ama meydan okurcasına ona baktı. "Notların hiçbir anlamı yok. Sadece biraz eğleniyorduk."

"Beni gülerken görüyor musun?"

"Thane, neredeyse beni *öldürüyordu* ve sen bana ona davrandığından daha kötü davranıyorsun. Yaptığı şey yüzünden onu terk etmeyi hiç düşündün mü? Onun için babamızı *öldürmek* zorunda kaldın! Boynuma metal bir yıldız fırlattı! Onu odasına kapatıp mutfak işleriyle tehdit ettin mi? Ona *ders* bile verdin mi?"

Ona karşı hoşgörölü davranmıştı çünkü başka ne yapabilirdi ki? O kontrol edebileceği biri değildi. O *Layala*'ydı. Yine de yaptıkları ağzında kötü bir tat bırakmıştı. Talon şımarık bir çocuktu ama o gün olanları hak etmemişti. Layala'nın bencilce hareketi yüzünden neredeyse küçük kız kardeşini kaybediyordu. "Ben bu meseleyi hallettim. Sana bir daha asla dokunmayacak."

"Ve kimsenin onu burada istemediğini yazan da Vyra'ydı. Ben bile değildim."

"Bu yüzden sürgün edildi."

"Thane," diye sızlandı Talon. "O benim en iyi arkadaşım."

Döndü ve odadan dışarı çıktı. "Yeni arkadaşlar edin." Uğraşması gereken yeterince şey yokmuş gibi bir de evindeki küçük dramlarla uğraşmak zorunda kalmıştı.

Krallar Salonu'nda tek başına tahtına yaslanan Thane gözlerini kapadı ve kaşlarının arasını ovuşturdu. Midesindeki çukur giderek ağırlaşıyordu, yaklaşmakta olan karanlık hissinden kurtulamıyordu. Gözcülerinin bulduğu parçalanmış cesetlerle başlayan bu his onu haftalardır rahatsız ediyordu. Onları kendisi de görmüştü ve görüntüleri aklından çıkaramıyordu. Her şeyden daha fazlası vardı ama ne olduğunu anlayamıyordu.

Çok güzel bir gündü. Güneş uzun pencerelerden ısı ısı ısı parlıyor, lavanta ve tütsü kokuları açık kapılardan içeri süzülüyordu. Bir yerlerde bir flüt, sinirlerini yatıştırması gereken yumuşak bir melodi çalıyordu. Bu sabahki raporlar bile herhangi bir saldırı olmadığını söylüyordu ama yine de midesinin bulandığını hissediyordu.

Yalnızlık ve sessizlik ona düşünmek için zaman verdi ve parmakları kolçağa vururken zihninde bir şey parladı.

Davullar çaldı ve binlerce askerin karşı karşıya durduğu geniş bir alanda savaş çılgınlıkları yükseldi. Elfler değil ama ejderha değiştirenler, yüzlercesi yukarıda süzülüyor, kanatlarının büyük vınlaması havayı dövüyordu. Thane şöyle bir baktı ve... Hel onun yanında duruyordu. "Bunu seviyorsun, değil mi?" Hel öyle dedi. Kulede olduğundan daha farklı görünüyordu, daha hafif, daha genç, her ne kadar Boşluk'ta karşılaştığı erkek otuzundan bir gün bile fazla görünmese de. "Dövüşün beklentisi. Ortalık kan gölüne dönecek. Sen de katılmalısın. Başlamadan durdurun."

"Ben savaşı denetlemek için buradayım, bir taraf seçmek için değil. Benim buradaki rolüm bu.

Bu arada bugün geldiğiniz için teşekkürler."

"Sen benim kardeşimsin. Ne zaman istersen gelirim. Ama eğlence sözün verdin War ve iyi bir dövüş için can atıyorum."

"Eğer savaş yakınlaşırsa, kendimizi savunmak zorunda kalacağız ve savaş yakınlaşacak."

"Onun benim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Hel konu değişince sırttı. "Ona sahip olacağım, o yüzden yoluma çıkma."

"Eğer ona gerçekten değer veriyorsan, vermem."

Boğuk konuşmalar onu anılarından uzaklaştırdı. Sanki şimdi onun yanında duruyormuş gibi gerçek hissetti. Gözleri faltaşı gibi açıldı, sonra kapılar tıkırdadı ve açıldı. Thane orada başlayan ağrıya göğsünü ovuşturdu. Ona kardeşim diyen biriyle nasıl dövülecekti? Tam şu anda bir bağ hissettiği biriyle? Fennan'dan bile daha fazla.

Piper ve Leif yan yana, pis bir şekilde içeri girdiler. Leif zevkle sırttı ve Piper onu bunun için öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Efendim," diye gürledi Leif, en sevdiği yiyecekleri yeni bulmuş bir gnome gibi kasıla kasıla. "Tahmin edin günü kimin takımı kazandı?"

"Nasıl tahmin edebilirdim ki?"

Piper gözlerini devirdi ve omzunun ön tarafında sallanan uzun kırmızı saç örgüsünü okşadı. Kanatlı miğferi kolunun altına sıkışmış olmasına rağmen tam bir Kuzgun zırhı içindeydi. Metal, her adımda yüksek kubbeli tavanda sessizce tıngırdıyordu. "Zar zor."

"Kazanma faktörünü biliyor musun Red?" Leif, Thane'in tahtına çıkan merdivenlerin dibinde durduklarında ona bakarak şöyle dedi. Yanağındaki, saçındaki ve zırhının her yerindeki kir, Thane'in Piper'ın onu kazanmak için mi dövdüğünü sorgulamasına neden oldu. Kadın da neredeyse onun kadar dağınık ve kirliydi. "Bu moral. Sen çok kabasın. Ben eğlenceliyim."

Piper botunu yere vurdu. "Takımımın son üç günü kazandığını düşünürsek, yöntemlerimi değiştirmeyeceğim. Ekibimin morali oldukça yüksek. Sen de bir erkeksin ve seni hiç çaba harcamadan lider olarak görüyorlar. Bunu hak etmek zorundayım. Onların arkadaşı olma lüksüne sahip değilim."

Thane'in midesindeki ağırlık biraz hafifledi. Arkadaşları çok ihtiyaç duyulan bir dikkat dağıtıcıydı.

"Peki Fennan nerede? Ekibi ne yaptı?"

"Takımım onları ezdi geçti," dedi Leif. "Çok kolay. Ve bu yüzden takımına fazladan antrenman yaptırıyor. Yine de Piper'dan daha iyi bir kaybeden."

"Kapa çeneni yoksa seni yine çamur çukuruna atarım."

"Hoşuma gitti. Bu bir tehdit değil, Red. Özellikle de üzerime düştüğün kısım."

Thane yavaşça başını salladı ama gülümsedi. "Hepsinin gelecek haftaya kadar hazır olması gerekiyor. Hazır olacaklar mı?" Bu çocuklar on yedi ve on sekiz yaşındaydı. Normalde en düşük yaş on dokuzdu ve onları bu kadar genç yaşta bu işe sokmak zorunda kalmaktan bile nefret ediyordu ama çaresizdi. Babasına karşı yürütülen iç savaşta ve son birkaç aydaki saldırılarda çok sayıda asker kaybetmişlerdi. Neyse ki ortak bir düşman Kuzgunları ve genel Palenor askerlerini tekrar bir araya getirmiş ve her zamankinden daha fazla gönüllü toplamıştı.

Piper kaşlarını çatı. "Önümüzdeki hafta onları gönderirken kendimi rahat hissetmeyeceğim."

"Yeni bir grup asker geliyor ve şehirlerin korunmaya ihtiyacı var. Hazır olmaları gerekiyor. Onları oraya götürmek için üç gününüz var." Thane çift girişli kapılara baktı. Calladira'nın yeni Lordunun her an ortaya çıkmasını bekliyordu. Lord ve grubunun şehre yakın olduğu bilgisini almıştı. Yeni hükümdarın adını henüz duymamıştı. Bunu kasıtlı olarak gizli tutuyorlarmış gibi geliyordu ve Thane'in bu konuda daha önce endişelenmek için uğraşması gereken çok fazla şey vardı, ama Thane'in casusları saldırılarla aynı şekilde mücadele ettiklerini söyledi. Belki de ortak bir düşman ormanlık alan ve yüksek elfleri bir araya getirecek ya da Thane'e endişelenecek bir düşman daha verecekti.

Kapılar muhafızlar tarafından açıldı ve Layala adımlarını atarak içeri girdi. Straplez gece mavisini elbisesinin dar bedeni yıldızlar gibi parıldıyor, ipek eteğinin topuzları ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Saçları yarıya kadar arkaya toplanmış, minik beyaz çiçeklerle süslenmişti ve dudakları yumuşak bir dut rengine boyanmıştı. Kalbi, onun varlığında sık sık yaptığı gibi daha hızlı çarptı ve sonra battı. Sürekli tacizle uğraşıyordu ve adam bunu bilmiyordu bile. Sadece halkın gözünden değil, onun bu duvarların içinde korunduğunu düşünüyordu.

Aralarındaki ilişkinin farklı olmasından ve kızın ona her şeyi rahatça anlatamamasından nefret ediyordu ama kuleden beri aşık olduğu elf kızına ve onun içinde derinlerde bir yerde saklı olan gizeme alışmakta zorlanıyordu.

Anılarında ve şimdiki zamanda Valeen'e dair bir şeyler görmüştü, örneğin arenada ejderha prensine karşı savaşırken Talon'a fırlattığı yıldız gibi. Bu Valeen'in yapacağı bir şeydi. Sonra kız kardeşini kurtarmaktansa elini tutmasını istediğinde. Geriye dönüp düşündüğünde, başka zamanlar da vardı; büyücü kulesinde Hel'in sandalyesine çekildiğinde, onu kafesten kurtarmak için orman elflerini parçaladığında.

Bir gün tanrıça, hafızasını bulandıran karanlık ağlardan kurtulacaktı ve o ne bekleyeceğini bilmiyordu. Onu hâlâ sevecek miydi? Dedikodular doğru muydu ve Hel'le mi gidecekti? Kalbi oraya mı ait olacaktı? O hatırlayana kadar, ikisi de hatırlayana kadar onu istediği gibi sevemezdi.

Leif kollarını kavuşturarak, "Bu Fightbringer değil mi, gün ışığında varlığıyla bizi onurlandıran," dedi. "Nerelerdeydin sen? Eğitimin son günlerine yaklaşıyoruz ve sen çoğunu kaçırdın."

Gülümsedi, umursamaz bir el salladı ve parlak gri taş üzerinde adımlarını hızlandırdı. "Yapacak işlerim vardı. Fennan ve Siegfried nerede?" Yüksek pencerelerden süzülen güneş ışığı altın sarısı tenini öyle bir parlatıyordu ki, adamın hafifçe kaymasına neden oldu. Herkesin içinde aralarında her şey yolundaymış gibi davranıyorlardı ama arkadaşlarını kandırmadıklarını biliyordu.

"Fen hâlâ antrenman yapıyor," diye yanıtladı Piper. "Ve Siegfried ailesiyle birlikte güneyde. Babası yaralandığı için onların güvenliği konusunda endişeliydi."

Leif asi ateş-turuncu saçlarından küçük bir çubuk çıkardı. "Fightbringer, bana en azından törende ve baloda olacağını söyle."

Sonrasında. Bu sefer maskeli bir balo, gök temalı. Kraliçe Orlandia ve Prenses Talon biraz değişiklik yapmak istediler."

"Ben olsam kaçırmazdım," dedi Layala. "Hâlâ bu hafta sonu mu?"

"Takip *ediyorsun*," dedi Leif. "Yarın antrenman dersine gelmek için vaktin var mı? Lady Fightbringer'ı görmek onları çok heyecanlandıracaktır."

"Olabilir."

Merdivenlerden çıktı, Thane'in yanındaki kolçağa oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Ellerini kucağında düzgünce kavuşturduğunu ve hafifçe ona doğru döndüğünü fark etti. Hiç düşünmeden sırtına dokunmak için kolunu kaldırdı ama sonra omzundaki zambak izini gördü ve onun yerine saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandı. Maker, bu onu öldürdü. Onu Talon için, yaptığı her şey için affetmişti ama birlikteliklerinin lanetli olduğu hissinden kurtulamıyordu. Bu onun sonu olabilirdi. Kader onları bir kez yok etmişti ve yine edecekti.

"Layala ve bana biraz izin verir misiniz lütfen?"

Piper ve Leif birbirlerine kısa bir bakış attılar ve itiraz etmeden ayrıldılar. "Daha önceki konuşmamıza devam etmek istiyorum."

Hevesli bir gülümsemeyle ona döndü. "Pekala."

"Kafamda seninle ve onunla ilgili anılar uçuşuyor... bu beni deli ediyor."

"Ama şimdi öyle değil. Bunun farkına varmalısın."

"Başka bir yere, gerçekten hatırlayamadığım insanlara dair görüntüler bana bir yumruk gibi çarptıkça delirecekmişim gibi hissediyorum. Bazen nefesim kesiliyor."

Elini onun elinin içine soktu ve başparmağını parmak eklemlerine sürttü. O parlak mavi gözlere, deniz gibi koyu saçlara baktığında, ona Valeen demekten, onu Hel ve Runevale ile ilişkilendirmek istemekten kendini alıkoyamadı. Ona göre o, yaklaşık bir yıl önce tanıştığı, aralarındaki eş bağını sona erdirmeye çalışan ve sonra da kendini tamamen ona veren genç elf kızı değildi. Yıllardır tanıdığı biriydi ve bu yılların çoğunu başka bir erkeğin kollarında geçirmiş, o da uzaktan özlemle onu izlemişti.

"Seninle uyuyamıyorum çünkü uyuyamıyorum ve uyuduğumda da bana hiçbir anlam ifade etmeyen rüyalarla dolu oluyor." Ya da daha kötüsü, Hel ve Valeen'in birlikte olduğu kabuslar.

"Benimle konuşabilirsin, Thane."

Başını kaldırdı. "Ama sen bunu duymak istemiyorsun. Ne zaman geçmişten bahsetsem susuyor ve konuyu değiştirmeye çalışıyorsun."

"Çünkü önemli değil."

"Evet öyle." Ellerini iki yanında kavuşturarak tahtından kalktı. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun? Sanırım benden bir şeyler saklıyorsun."

Layala ayağa kalktı ve gözlerini ona dikti. "Hayır, neden biliyor musun? Onun karısı olduğumu hatırlamak istemiyorum, tamam mı? Senin gibi çelişkili hissetmek istemiyorum. Kara Büyücü'yü hiç önemsemediğimi düşünmek istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Hatırladığın yerleri dinlemekten ve duymaktan çok mutluyum ama onu değil."

"Yani her gece Kara Büyücü'yü aramanızın gerçek nedeni Valeen'in onu özlediği için bulmak istemesi değil mi? Onu istediğin için mi?"

Layala'nın yüzü anlayıştan saf zehire dönüştü. "Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin?"

Bir gümbürtüyle kapılar açıldı ve duvara çarptı. İçeriden esen serin bir rüzgâr Thane'in gevşemiş koyu renk saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve içgüdüsel olarak büyü alevlendi, derisinin altında yoğun bir ısıyla titreşti. İki muhafız yere düştü, baygın bir şekilde yayıldılar. Yerde, kapı aralığında bir gölge belirdi ve onu ayak sesleri takip etti. Thane'in vücudu karıncalandı ve gerildi, güçlü bir büyü hissetti ve bunun tehdidi kalp atışlarını hızlandırdı. Hiçbir güç, Layala'nın kuzeydeki ejderha prensine karşı kullandığı güç bile buna rakip olamazdı.

Kolları iki yanında sallanırken, göğsünde kırmızı kıvrımlar olan ince kesimli siyah takım elbisesinin üzerinde görünürde tek bir silah yokken, pelerini arkasından akarken Hel sırtarak girişe adım attı. Thane yutkundu ve savaşta onun yanında durduğu anı zihninde yeniden canlandı: "*Sen benim kardeşimsin. Ne zaman istersen gelirim... o benim, o yüzden yolumdan çekil.*" Küçük bir parçası öne doğru yürüyüp elini tutmak ve onu kucaklamak istedi ama daha baskın olan duygu elinin kılıcına uzanmak için seğirmesine neden oldu.

Bu onun kardeşi değildi, artık değildi. Bu, Layala'yı ondan almak isteyen erkekti. Elfler üzerindeki laneti yaratan, sayısız hayatı yok eden ve Thane'in kendi babasını öldürmek zorunda kalmasının sebebi olan Kara Büyücü.

Hel sanki onlardan habersizmiş gibi önce yukarıdaki yüksek taş kemerlere, sonra da sıcak ışık szen vitray pencerelere baktı. Lacivert duvar halılarını ve Thane'in tahtına kadar uzanan kırmızı halıyı inceledi. Sonra bakışları doğrudan Layala'nın üzerine düştü. "Merhaba aşkım. Beni aradığını duydum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

LAYALA

"O h, bir aşğın kavgasına mı karıştım? Benim için kavga etmiyorsunuz, değil mi?" Kara Büyücü sanki bu ona büyük bir zevk vermiş gibi gülümsedi ve Layala onun her şeyi duyduğundan emindi.

Thane'le az önce yaptıkları tartışmadan bahsetti. Onun hakkında.

Yukarıdaki yapımcı.

Sertçe yutkundu, onun bir puma zarafeti ve ölümcüllüğüyle hareket edişini izledi. Karanlığın örtüsü altında, onun yerini bulabileceği ve bir sürprizin avantajıyla bir plan yapabilecekleri kisvesi altında, kendinden emin hissediyordu, ama şimdi onu hazırlıksız yakalamak yoktu. Kendini kafese kapatılmış bir tavşan gibi hissediyordu ve avcı onu yakalamaya gelmişti. Kulede geçirdiği zaman gözünün önüne geldi. Adam onun üzerinde tam kontrol kurmuştu ve o izin vermedikçe hareket bile edemiyordu.

Kara Büyücü lal rengi gözlerini ona dikip gevşek abanoz buklelerinden ayağındaki ışıltılı terliklere kadar her santimini inceleyene kadar odadaki hava çekilmiş gibiydi, nefes almak, düşünmek zorlaşmıştı ve sonra bakışları buluştu ve kalbi durup yeniden başlamış gibi hissetti. Bir an için korkmadı. Bu, sadece karanlığa tanık olduktan sonra güneşin doğuşunu görmek ya da yıllarca uzak kaldıktan sonra eve dönmenin nostaljisi gibiydi. Sanki o da aynı şeyi hissediyormuş gibi ona gülümsedi.

Vücut ısısı ısındı, boynundan yukarı tırmandı ve yanaklarına doğru yayıldı. Palenor'da elflerin arasında bile her gün görülemeyecek türden bir güzeldi ve onu inceleme şekli kendisini çıırılçılak hissetmesine neden oldu. Ve onun gücü, etinin her santimine baskı yapan bir ağırlık gibiydi.

Thane sanki bir hayalet görmüş gibi baktı.

Kırmızı halıda rahatça yürüdü ve Krallar Salonu'nun ortasında ellerini arkasında kavuşturarak durdu. "Biliyorsun, uzun zaman oldu Val. Belki de bana olan takıntını bir kenara bırakmalısın. Gerçi beni unutmanın zor olduğunu biliyorum. Benim gibi biri daha yok."

Hissettiği her türlü samimiyet yok oldu. Onun tehditkâr varlığı karşısında kendi büyüünün verdiği serinlik hissi kollarından aşağı aktı ama şimdi bir hamle yapmak aptallık olurdu.

Thane'in tahtında arkasına yaslanıp bir ayağını dizinin üzerine koymasının nedeni bu olmalıydı. Sanki davetsiz misafir canını sıkmış gibi sol kol dayanağına yaslandı. Sanki Kara Büyücü, gelmiş geçmiş en korkulan büyücü, şatolarına, tam da bu odaya öylece girmemiş gibi.

Layala sanki boğazı tıkanmış, konuşamıyormuş gibi hissetti. Esprili bir karşılık vermek, en azından onun sözlerini reddetmek istiyordu ama sanki görünmez bir el göğsünün içine uzanmıştı ve nefes alamıyordu. Çenesini sıkarak elini arkaya kaydırıp ve elbisesinin kıvrımlarında bir fırlatma yıldızının saklı olduğu yere gitti.

Thane, "Kesin olarak söyleyebilirim ki, o seni aştı," dedi.

Kara Büyücü bunun üzerine gülümseyerek yanağındaki tek gamzeyi ortaya çıkardı. "Artık Thane'sin, değil mi? Bir elf olarak kendin için iyi şeyler yaptın. Yüce Kral unvanı, güzel bir kale, emrinde ordular." Layala'ya doğru işaret etti, "Karım." Sanki sadece kendisinin bildiği bir şaka varmış gibi sırıttı. "Hayatta her zaman en iyi kartlar sana dağıtılmış gibi görünüyor."

Hel'e hangi kartlar dağıtılmıştı? Kara Büyücü olmadan önce elf kimdi?

"Sanki bir önemi varmış gibi onu böyle çağırıp duruyorsun. *Eğer* senin karın olduysa, bu başka bir hayattı. Ve sana herhangi bir şekilde bağlı olsa bile, istediğini yapmakta özgürdür."

Layala bunun doğru olmasını her şeyden çok istiyordu ama onun ve Thane'in başka seçeneğinin olmadığı, büyüünün onları zorladığı ve sonuçlarının korkunç olduğu bir zaman vardı. Ama kolundaki zambak işareti Kara Büyücü'nün göğüs işaretiyle eşleşiyordu ve bir eş rününe benzemiyordu.

Kara Büyücü Layala'ya baktı ve "Bugün çok sessizsiniz Bayan Işıkgetiren. Beni neden aradığınızı ona söyleyecek misiniz yoksa ben mi söyleyeyim? Gerçi sanırım o çoktan anlamıştır." Sesi zihnine fısıldadı: "*Çünkü beni özledin. İçindeki her şey buna karşı çıkmak istese bile bana çekiliyorsun. Buna engel olamıyorsun. O yüzden üzülme aşkım, artık buradayım.*"

Layala ellerini yumruk yapıp tırnaklarını avuç içlerine geçirdi. *Bu küstah erkeğin cüreti. Iskaladım onu! Iskaladı!* "Ne ima ettiğini biliyorum ve yatağında kesinlikle sen yokken bana hâlâ karım demen çok acınası."

Senin yatağında da olmadığını duydum.

Layala sessizce homurdandı. Bunu nasıl bilebilirdi? "Herkesi yaşattığın kaos, acı ve korkuyu ne pahasına olursa olsun sona erdirmek istiyorum." *Ve Thane'le olan ilişkilerine geri dönmek için.* Şu anda hayatında yaşadığı tüm sorunların nedeni karşılarında duran kişiydi. Hem de her birine.

Derin bir gece yarısı kahkahası attı. "Ne gerekiyorsa mı? Bu konuda yaratıcı olabiliriz. Bana iyi bir zaman gibi geldi."

Kalbi hızlandı ama sanki zorlanmış gibi devam etti: "Ne yaptığını gördün mü? Yaratıklarının ne yaptığını gördün mü? Bu dünyayı yok ediyorsun." Küçük bir parçasının umurunda olmalıydı... Solgun biri değildi ya da vicdanını kaybetmekle lanetlenmemişti. Birini söylentilere dayanarak yargılamamanın hata olabileceğini herkesten iyi biliyordu. Ama yine de, eğer solgun olanları yaratan oysa, o da en az onlar kadar canavar olabilirdi. Kara Büyücü hakkındaki bu söylentiler iyi belgelenmişti ve Thane'in durumunda olduğu gibi insanlardan ve onların önyargılı şüphelerinden değil, onu tanıyan insanlar tarafından anlatılıyordu.

Kara Büyücü açık bir davetle kollarını uzattı. "O zaman öldür beni. Tam burada duruyorum. Elinden geleni yap."

Bu bir sınav mıydı? Güçlü duruşunda, kibirli çenesinde korkunun zerresi yoktu. Daha fazla beklemeden, fırlattığı yıldız parmaklarının ucundan uçarak koridorda ıslık çalarak ilerledi. Gözlerinin birkaç santim ötesinde durdu.

Onu havadan aldı ve parmaklarının arasında oynattı. "Bu senin en iyi vuruşun değildi. Yakınından bile geçmedi, *tanrıça*. Neler yapabileceğini biliyorum." *Birden fazla şekilde, aşkım*, diye alay etti zihninde.

Kafamdan uzak dur! diye sessizce bağırdı.

Thane ayağa kalktı ve başını iki yana eğerek boynunu kırdı. "Bu kadar yeter. Kalemde defolun."

"Çocukça görünme riskini göze alarak, beni yap."

"Sizinle kavga etmek istemiyorum, bu yüzden talepleriniz varsa yerine getirin ya da gidin."

"Her zaman müzakerelerle, ama öfkenizi görmek istiyorum. Hepimiz biliyoruz ki bu bir felaket. Runevale'de çıldırmış dediğimiz tiplerden biri. Savaşta kendini kaybeden ve sadece kırmızıyı görenler." Ellerini arkasına koydu. "Gerçekten sen misin, Savaş? War gibi görünüyorsun, War gibi konuşuyorsun ama buna inanabilir miyim bilmiyorum."

İşler Thane'in ölümüne yol açabilecek darbelere varmadan önce Layala onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. Adam dönüp ona baktı. Yüzünde biriken öfke belirgindi, savaş bulutları gözlerini karartıyordu. Bu bakışı daha önce de görmüştü; bu, pekâlâ adaşı olabileceği tanrıya teslim olmanın sınırıydı.

"Eğer benim için geldiysen, emin ol, hiçbir yere gitmeyeceğim. Eğer bu seninle ya da onunla ilgiliyse, ben onu seçerim."

"Onu duydunuz," dedi Thane. "Şimdi git."

"Öyle mi?" Yaralı kaşları kalktı. "Sanırım yakında farklı bir melodi söyleyeceksin, karıcığım. *Eşim*. Onunla paylaştığın bağın aksine, bizimki gerçek, büyüyle yapay olarak bağlanmış değil. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Artık benim için hiçbir şey."

"Böyle yapma. Ben senin kaderinim, aşkım. O bir dublördü." Bakışları Thane'e kaydı. "Ben olmak isteyen biri."

"Thane, bekle!" Layala onu yakalamak için uzandı ama parmak uçları sadece üst kısmına değdi ve o da kayboldu. Elinde kılıcıyla Kara Büyücü'ye doğru uçtu, büyüünün katmanı havada bir keskinlik bırakıyordu. Layala'nın kalbi küt küt atmaya başladı; Thane'in kılıcı havayı yararak Kara Büyücü'ye doğru inerken ışık kılıçtan parlıyordu ve tam saldıracakken Thane geriye savruldu, sanki görünmez bir dalga ona çarpmış ve havada sırt üstü uçmasına neden olmuştu.

"Ben de seni savaş tanrısı sanıyordum," dedi Kara Büyücü ve dilini çıkardı.

Bir saniye sonra ayağa kalktı ve tekrar saldırdı. Kara Büyücü yana doğru hareket etti, sağa sola kaçtı, kılıcının altından eğildi. Thane kükredi ve daha sert savurdu, hareketleri bir bulanıklıktı.

"Hayatın boyunca seninle birlikte çalıştım," dedi Kara Büyücü elini uzatarak, Thane'i geriye doğru savuran bir başka güç dalgasıyla, "Yapacağın her hareketi biliyorum. Kesinlikle yeni bir şey öğrenmemişsin." Yumruğu Thane'in çenesine çarptı ve kafası yana savruldu.

Hırladı, yumruğu hiç acımamış gibi karşıladı ve bıçağını doğrudan davetsiz misafirin karnına sapladı. Kara Büyücü ortadan kayboldu ve onun arkasında belirdi. Thane'le oynuyordu. Parmaklarını şıklatmasıyla Thane dondu kaldı, ter altında parladı, yüzünün kenarından aşağı kaydı. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti, kımıldamıyordu.

Onun neler yaşadığını çok iyi biliyordu.

"Hadi bir oyun oynayalım," dedi Kara Büyücü. "On saniye içinde oradan çıkmazsan boynunu kırarım. Eğer çıkarsan, yine boynunu kırarım."

Layala gerildi, zihni allak bullak oldu. Eğer bir şey yapmazsa Thane yaralanacak, muhtemelen de ölecekti. Kara Büyücü bir kez onu ele geçirdiğinde ondan kurtulmak neredeyse imkânsızdı.

Nabızı hızla atıyor, büyüsü yükseliyor ve ilerliyordu. Karanlık da onunla birlikte ilerliyor, peşinden geliyordu. Thane'i yerinde tutmak için muazzam miktarda güç gerekeceğini biliyordu ve bundan faydalanmalıydı.

"İşte başlıyoruz." Kara Büyücü hevesle onu bekledi.

Sarmaşığı fırladı ve Kara Büyücü'nün göğsüne saplandı, onu birkaç metre geriye itti ve bir mengene gibi etrafını sardı. Gülümsedi ve bir el hareketiyle sarmaşıklar koptu, patladı, kırıldı ve büküldü, ta ki Kara Büyücü özgür kalana dek. Pelerinini düzeltti, içinden bir diken koparıp fırlattı. "Daha iyisini yapabilirsin. Gölgeleğiniz, ay gücünüz nerede? Lejyonları kalplerinden yakalayan ve beni bile dize getiren tanrıça nerede?"

"O burada değil."

"Ama ben onu istiyorum," diye alay etti. "Onu dışarı çıkar."

"Ona zarar vermeyin!" Thane havladı, hâlâ kurtulmak için mücadele ediyordu.

"Neden karımı inciteyim ki? Özellikle de böyle güzel bir yüze sahip olana. Onunla uğraşmak istemem." "O artık benim. Onu rahat bırak."

"Siz ikiniz çocuk gibi davranıyorsunuz ama ben uğruna savaşılacak bir oyuncak değilim. Sahip olunacak bir şey değilim. Bu yüzden geri çekilin." Thane'le yüzleşti. "Bu kadar yeter."

O aralarında dururken iki erkek birbirlerine dik dik baktı. Kara Büyücü'nün saldırması için hazırlandı. Büyüsü serbest kalmak için savaştı. "Neden buradasın?"

"Otoriter olman hoşuma gidiyor. İçim kıpır kıpır oluyor."

Ona saldırmamak için kendini zor tuttu ama bu onları hiçbir yere götürmeyecekti. İçten içe, Thane'le birlikte Kara Büyücü'yle başa çıkmaya hazır olmadıklarını biliyordu. Bu yüzden onun bakışlarıyla karşılaştı ve bakışlarını korudu; sahte bir kabadayılık olsa bile sinmeyecekti.

"Neden buradasınız?" diye tekrarladı. "Bizi öldürmek isteseydin öldürürdün ama bunun yerine oyun oynuyorsun. Peki, ne istiyorsunuz? Fiyatınızı söyleyin."

Yavaşça gülümsedi ve gözleri kızın formunda gezindi. "Sende ihtiyacım olan bir şey var. Ve hayır, kışından bahsetmiyorum. Onu çoktan aldım."

Layala açık avucuyla yüzüne vurdu ve ağzının kenarından bir damla kan aktı. Pürüzsüz açık teninde kırmızı bir yara oluştu. Bu ifade onu rahatsız etmemeliydi ama içinde bir canavar bu saygısızlık karşısında kükremek istedi. "Pislik."

"Sanırım bunu hak ettim." Ağzının kenarını yaladı. "Ama biraz sert olmasını seviyorum ve isim takmak, *oooo*." Zevkliymiş gibi ürperdi.

Öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin veren Layala, şaşkınlıktan faydalandı ve diz kapağına tekme attı. Adam kaçtı. Başka bir fırlatma yıldızı kopardı ve kalbine saplamaya çalıştı.

Keskin bir nefes çekti ve kızın bileğini yakaladı. Ona karşı mücadele ederken kolu çabıyla titredi, ama santim santim onu itti. "Bu benim için ön sevişme, aşkım. Sadece seni daha çok istememi sağlıyorsun."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Daha sert itti ama bu, galya kuvvetinde bir rüzgâra karşı savaşmak gibiydi.

Yeterince güçlü değilsin, dedi sessizce. *Ama öyle olduğunu düşünmen çok güzel.*

Layala onun yüzüne tükürdü. Eli Layala'nın boğazına dolandı ve sıktı, canını yakacak kadar sert değil ama onu büyüyle tutmaya yetecek kadar. Onu duvara doğru itene kadar geriye doğru zorladı. "İşte benim alıngan kızım." Dizini kızın kalçalarının arasına soktu ve kulağına doğru eğildi. "Benimle gel, ona zarar vermeyeceğim. Benimle gelersen, beni arzuladığın tüm yolları sana hatırlatırım."

"Bırak beni!" Öfke dolu bir çığlık atarak, bir rüzgâr gibi ondan yayılan bir güç patlaması onları birkaç metre ayırdı, ama bu yeterince uzak değildi. Onu duvara fırlatmayı umuyordu.

"Bu uyandığımdan beri yaptığın ilk ilginç şeydi." Adamın dik duruşu ve rahat nefes alışı karşısında kadının saldırısı hiçbir işe yaramadı.

Thane büyölü tutuştan kurtuldu ve koruyucu bir duvar gibi kızın önüne fırladı. "Ona bir daha dokunursan, ailen olsun ya da olmasın, senin sonunu getiririm."

"Ona dokun ve öl, ha? Orijinal. Bu kaledeki her bir hayat buna bağlı olsa bile yapamayacak olman çok kötü."

Parmaklarını şıklattı ve baygın muhafızlardan biri havaya kalktı. İlkini kafası bir patlamayla yana kaydđ ve yere düştü. "Oops."

İkinci muhafız ayağa kalkarken Thane, "Yapma," diye ısırdı.

Avucunun üzerinde büyüyle şekillendirilmiş, parlak mavi, yanardöner ve ucu ikinci muhafıza dönük bir hançer belirdi. "Bu sadece benim bir tanrı olduğumu ve senin hâlâ zavallı bir ölümlü olduğunu kanıtlamak için." Hançer muhafıza doğru uçtu ve tam kalbine saplandı. Vücudu bir an için sarsıldı ve sonra yere düştü. Kıpırmızı bir havuz her geçen an daha da genişliyordu.

Layala, Thane'in geniş çerçevesinin arkasından dışarı baktı ve pazusunu kavrayarak çaresizce muhafızın kan kaybından ölmesini izledi. "Senden nefret ediyorum," dedi sessizce.

Kıkırdadı. "Hislerimiz karşılıklı. Yine de, sanırım bir süre daha kalacağım. Üçümüzün tekrar bir arada olması eski günlerdeki gibi olacak. Merak etmeyin, kendime bir oda bulabilirim." Göz kırptı ve gri bir duman püskürterek gözden kayboldu.

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

LAYALA

Layala kendisine en yakın muhafıza doğru koştı. Adam durmadan tavana baksa bile, onun yanına gitti ve nefes alıp almadığını dinlemek için ağzının üzerine eğildi. Belki bir parça umut vardı.

Onu kurtar. Ses yok. Her ihtimale karşı nabzını yoklamak için boynuna dokundu. Parmaklarına çarpan tanıdık bir atış yoktu. Lanet olsun. Diğeri de gitmişti. Bunu anlamak için nabzı hissetmesine gerek yoktu.

Thane onun yanına diz çöktü ve elini kolunun üst kısmına doladı. "İyi misin?" diye sordu. "Seni incitti mi?"

"Hayır, ben iyiyim." Layala ayağa kalktı ve Kara Büyücü'nün kaybolduğu noktaya baktı. Bulut pufu dağılmıştı ama karanlık varlığı hâlâ buradaydı. "Ne yapacağız şimdi? Bir oda bulacağını mı söyledi?! Bir oda. Burası."

Öldürücü bir öfkeye kapılacakmış gibi görünen Thane koridora doğru yürüdü. Layala onun uzun adımlarına ayak uydurmak için acele etti.

"Henüz bilmiyorum."

"Buna izin vermeyeceğiz, değil mi? İzin veremeyiz."

"Bir plan yapmaya çalışıyorum. Gelmesini bekliyordum ama kalmasını değil."

"Thane." Layala alt dudağını dişledi. "Ona *ailem* dedin. Birlikte büyüdüğün Hel bu değil. O Kara Büyücü."

"Nereden biliyorsun?" Thane tersledi. "Hiçbir şey hatırlamadığını sanıyordum. Yoksa orada söylediği her şeyle ilgili gerçek hislerini örtbas etmeye mi çalışıyorsun?"

Layala şok içinde gözlerini kırıştırdı ve durdu. "Gururun incinmiş ve nasıl hissettiğini anlıyorum ama-"

"Ama ne? Yani bu doğru, değil mi? Eşlik bağımız büyüyle kuruldu, ama sen ve o..."

"Eş bağlarının canı cehenneme, Thane. Uzaklaşmaya devam edersen elimizdekileri de mahvedeceksin."

Thane durdu ve bir elini saçlarına götürerek topuklarının üzerinde döndü. Çene kasları seğirdi. "Özür dilerim." Ağır bir iç çekişle göğsü çöktü. "Onu bulmamız gerek. Hem de hemen. Herhangi bir şey yapıyor, herhangi birine zarar veriyor olabilir." Sesini alçalttı, "Onu zayıflatmak için Katagas serumuna ihtiyacımız var."

"Bu işe yarar mı?"

Omuz silkti. "Bilemiyorum. Ya öyle yapacağız ya da şimdi peşinden gitmeyip bekleyeceğiz ve gardını düşürmesini sağlayacağız."

"Beni yem olarak kullanabiliriz. Peşinde olduğu şey benim."

Thane alçak bir hırıltı çıkardı, gözlerindeki bakış saf öfkeydi. "Hayır ve bu sadece sen değilsin, yoksa seni alırdı. İtiraf etmekten nefret etsem de, seni iki kez alabilirdi, bir kez kulede ve şimdi taht odasında seni avucunun içine aldığına. Ama yapmadı. Bunun nedenini henüz anlayabilmiş değilim."

"Sen onun ne istediğini bulmaya çalışırken ben de katagas serumunu alacağım. Bu onun için bir oyun ve bu da satranç. Piyonlarımızı aldı ama daha yeni başladı. Bir hamle yapmalıyız."

"Seni yem olarak kullanmakla ne demek istedin?" dedi yavaşça.

"Beni yalnız yakalamasına ve serumu kullanmasına izin vereceğim. O savunmasız kaldığında sen gel."

"Layala..." Thane başını salladı.

"Unutma, ben Layala Lightbringer'ım. Her zaman onun sonunu getirecek kişi ben olmalıydım. O kuledeki hatamız onun büyüünü işe yaramaz hale getirmemektir. Bunu yapabilirim."

"Seni onunla ikinci kez yalnız başına yüzleşmen için bırakacağımı düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir. Orada, kulede olmalıydım." Kaşları havaya kalktı. "Piper, Leif," dedi Thane şaşkınlıkla, Layala'yı susturarak.

Piper şüpheyle ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı ve sonra başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Sanırım az önce gördüm," diye başını salladı. "Hayır, boş ver. Olamaz. İkinizin konuşması bitti mi? Calladira Lordu'nun her an burada olması gerekmiyor mu?"

"Kahretsin," dedi Thane koridora bakarak. "Leif, Fennan'ı al ve taht odasındaki pisliği temizle. Oraya gittiğinde göreceksin. Sonra da orman elflerini oyala. Piper, sen Layala'yla git."

"Ben hallederim ama sen nereye gidiyorsun?" Leif söyledi. "Fennan'a ne söylemem gerekiyor?"

"Halletmem gereken bir sorun var." Thane açıklamak için etrafta dolaşmadı ve gitti.

Layala sessizce *bir, iki, üç...yedi...on* diye saydı. Sonra Piper'ın kolunu tuttu ve onu yanında sürükledi.

"Beni bu pisliği tek başıma temizlemeye bıraktığınız için teşekkürler," diye seslendi Leif. "Neler oluyor?" Piper fısıldadı.

Layala sadece parmağını dudaklarına bastırdı. Onları takip ettiklerini görmeyecek ya da duymayacak kadar geride kalmaları gerekiyordu. Ama Kara Büyücü'yle tek başına yüzleşmesine izin vermek olmazdı. Adamın ne istediğini öğrendikten sonra katagas serumunu alacaktı.

Köşeden bakarken Thane'in bir koridorda, sonra bir diğerinde ve bir dizi merdivende kayboluşunu izledi. Son birkaç aydır kalenin bu bölümüne oldukça aşina olmuştu. Sessizdi, duvarları eski elf bilginlerinin resimleri ve nefes kesici manzaraların duvar halıları kaplıyordu. Sık sık parşömen üzerindeki tüy kalemlerin çizikleri ve sayfaların çevrilme sesleri duyuluyordu. Çift girişli kapıların üzerindeki tabelada şöyle yazıyordu: "Bilgi Güçtür".

Thane'in Kara Büyücü'nün gideceği yerin burası olduğunu nasıl bildiğini bilmek bile istemiyordu. Belki de kütüphane daha önce buluştukları bir yerdi.

Çift kapının dışında durakladılar. "Kütüphane mi?" Piper tısladı.

Layala sessizce, "Sakın ses çıkarma," diye mırıldandı.

Kütüphanecinin masası boştu; kâğıt ve kitap yığınları ile içinde tüy kalemi olan açık bir mürekkep şişesi vardı. Thane onu göndermiş olmalıydı. Çift kapılı girişte duran Layala sesleri, ayak seslerini, hangi yöne gittiklerini anlamak için her şeyi dinledi. İkisi hızla ve sessizce kitapların örtüsü altındaki bembeyaz raflardan aşağıya doğru ilerledi. Ta ki Layala sesler duyup duraklayana ve elini Piper'a doğru kaldırına kadar. Raflardaki çatlakların arasından bakınca Kara Büyücü'nün yuvarlak bir masada oturduğunu ve Thane'in sırtının onlara dönük olduğunu gördü.

"Kutsal Yaratıcı," diye nefes aldı Piper.

Davetsiz misafir botlarını masaya dayamış, ayak bileklerini çaprazlamış ve dudaklarının arasında yanan bir sigara ile oturuyordu. Tahtanın üzerinde siyah bir pelerin uzanıyordu ve üzerinde göğsünden aşağıya doğru kıpkırmızı kıvrımları olan, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış kuzguni renkli bir tunik vardı. Sigarayı aldı

parmaklarının arasına aldı ve tatlı bir duman bulutu üfledi. Kokuda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Tipik bir sigara ya da sert kokulu pipo tütünü değildi... *bir civar* diye düşündü, ama bunu nasıl bildiğini bilmiyordu.

"Neden buradasın Hel?" Thane sordu.

Kara Büyücü gülümsedi ve dumanın ucundaki külleri savurdu. "Yani, biz kardeş sayılırdık ve sen de hatırlamak için uygun yaştasın. Neden burada olduğumu biliyor olmalısın."

Layala'nın kaşları şaşkınlıkla aşağıya doğru çekildi. *Pratikte kardeş miyiz? Thane'in bana söylemediği çok şey var.*

"Layala'yı istiyorsun." Thane başını salladı ve elini saçlarında gezdirdi. "Sanırım beni defalarca yatağına götürdüğünde o gemi kalktı."

Hel kıkırdadı ve sigarasından bir nefes daha çekti ve nefes verirken şöyle dedi, "Sende her zaman harika şakalar yapabilecek bir ağız vardı. Şimdilik ona sahip olabilirsin ama sanırım ikimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyoruz." Alaycı bir tavırla gülümsedi. "Ve daha önce de söylediğim gibi, Valeen'de ihtiyacım olan bir şey var."

Thane'in büyüsünün tınısı yayılırken Layala'nın üzerine bir sıcaklık çöktü. "Onu kullanmayacaksın."

Hel'in kaşları havaya kalktı ve civarını dudaklarına götürdü. Dumanlar yavaşça dağılmadan önce orta parmağını havaya kaldıran bir el oluşturdu.

"Bana tekrar saldırmaya kalkma. Sadece kendini utandıracaksın. Ya da utandırırısın. Yüzündeki şaşkınlık ifadesini görmek hoşuma gitti. Artık Adalon'daki en büyük ve en güçlü kişi değilsin ve kesinlikle bir zamanlar olduğun gibi değilsin. Yazık gerçekten."

Thane'in öfkesi odanın içinde gürledi. Kütüphanenin dört bir yanındaki kitaplar gümbürtülerle yere düştü, yanan mumlar ileri geri sallandı. Layala'nın önündeki birkaç kitap devrilerek onu fazlasıyla açıkta bıraktı. Kara Büyücü'nün lal rengi gözleri doğrudan onun olduğu yere kaydı. Kalbi boğazına düğümlendi ve çömeldi. *Kahretsin, kahretsin, beni gördü mü?* Çömeldiği yerden kitapların arasından baktı ama oradan onun yüzünü göremedi. Thane önünde duruyordu.

"Biliyor musunuz, kendime neden ikinizin benden çok daha sonra yeniden doğduğunuzu sorup duruyorum. Bu sefer neden bu kadar farklı?"

Bu sefer mi? Thane'in gücünden o kadar rahatsız olmamıştı ki, sanki bu güç gelip geçen bir esintiden başka bir şey değildi... Thane'in botları kaydı. "Burada kalmana izin veremeyeceğimi biliyorsun."

"Başka seçeneğin yok."

"Burası *benim* evim. Sanırım seninki biraz daha güneyde. Senin yarattığın kara bok çukuru."

"Beni kovman hiç de kardeşçe bir davranış değil. İstediğimi hissetmiyorum."

"Sen değilsin."

Hel karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Bizimki gibi bir arkadaşlık bağı koparmak için bir çift memenin yapabilecekleri inanılmaz. Kaç kez arkanı kolladığımı ve senin bana defalarca ihanet ettiğini düşünüyorum. Yine de istediğimi alana kadar gitmeyeceğim. Sen iyi davranırsan, ben de iyi davranırım. Eğer bunu gizli tutarsan *Kara Büyücü*'nün kalene girmesine izin verdiğin için seni ifşa bile etmeyeceğim. Sadece kralın misafiri olacağım. Senin çok daha çekici ve cazibeli kuzenin."

"Hel, sen bir pislüksin. Biliyorsun kadınlar her zaman benim cazibemi seninkine tercih etmiştir."

"Biri hariç."

Thane kısık bir hırıltı çıkardı. Sabırsızlanmaya başlamıştı ama Layala'nın göstereceğinden çok daha sabırlıydı. Ama cevap almaya çalışıyordu ve Thane taktiksel davranıyordu. "Yeniden ölümsüz olmak istediğini varsayıyorum."

Civarını havaya fırlattı ve o da yok oldu. "Ve senin zeki olan olduğunu söylüyorlar."

"Size nasıl yardımcı olabileceğimizden emin değilim. Görünürde sihirli bir ölümsüzlük iksiri yok."

Hel, "Bunu bilmek bana, çözmek de sana düşer," dedi. "Nasıl sürgün edildiğimizi hatırlıyor musun?"

"Hayır. Peki Layala'nın bununla ne ilgisi var?"

"Layala'nın yok. *Valeen* biliyor. O bir şey biliyor mu? Bana çok bilgisiz göründü."

"Hiçbir şey hatırlamıyor."

"İlginç, görünüşe göre bir süre daha burada olacağım."

Yanakları ısındı ve ter üstünün arkasını ıslattı. Tüm geçmişini hatırlayana kadar burada mı kalacaktı? Hiçbir şey yapmak istemediği bir geçmiş. Mide bulantısı içinde çalkalandı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Sandalyenin ayakları taş zemine sürtündü ve ayağa kalktı. *Lanet olsun*. Layala Piper'ı hafifçe çıkışa doğru itti. Alçakta kalarak koridorda çıkışa doğru sessizce ilerlediler.

"Sanırım ilgilenmeniz gereken bir misafiriniz var," dedi Kara Büyücü. "Eğer hislerim doğruysa, ki her zaman öyledir, Calladira'dan misafirleriniz az önce geldi. Gidip krallık görevlerini yerine getirsen iyi olur. Ben burada seni beklerim, biraz kitap okurum, birkaç civar tüttürürüm. Tek başıma uslu bir çocuk olacağım, söz."

Layala ve Piper, ikisi de onları gizlice dinlerken bulamadan kütüphaneden dışarı fırladılar.

Yeterince uzaklaştıklarında, Piper Layala'yı bir süpürge dolabının içine itti ve kapıyı ışık alması için aralık bıraktı. "Ne haltlar dönüyor burada? Yüce Yaratıcı, o... oydu. Thane de az önce onunla mı konuşuyordu? Kafam karıştı."

"Piper, katagas serumuna ihtiyacımız var. Yolda açıklarım."

LAYALA silah kemerine asılı deri keseyi yokladı ve katagas serumuyla bağlanmış üç dikenin içinde zıpladığını hissetti. Depoda, Tenebris'in uşağına esareti sırasında bir ay boyunca her gün serum kullandığı zamandan kalma küçük bir zula vardı.

"Thane birkaç dakika içinde burada olacağını söyledi," dedi Layala Piper'dan çok kendi kendine. Başparmağıyla kılıcının kabzasındaki pürüzsüz çeliği ovuşturdu. Her ikisi de kale arazisinde baş düşmanlarıyla birlikte oldukları için gergindi.

"Duydum ve Kara Büyücü'nün kulağının dibindeyken nerede olduğuna dair bir ipucu verecek," diyerek planı tekrarladı ve omzunun üzerinden baktı. "Calladira'ya toplantının iptal edildiğini söylemek zorunda olması çok kötü."

"Biliyorum." Layala görüşmeyi kabul etmesi için ısrar etmek istiyordu ama şimdi bunu yapmayacağını biliyordu. Görüşmeler saatler sürebilirdi. Onlara uygun bir şekilde şarap içirip yemek yedirmesi gerekecekti. "O da bu görüşmeleri ayarlamak için aylarca çalıştı. Korkunç bir zamanlama."

Botları, planlanan eğitimin yapılacağı taş çembere giden arnavut kaldırımli patikaya hafifçe vuruyordu. Yaşlı elf Vesstan, yeşil zambak yastıkları, vıraklayan kurbağalar ve serin berrak suyun altında yüzen renkli balıklarla dolu bir gölete baktı. Kirli beyaz süslemeli orman yeşili cübbesi yaşlı büyücüyü ormanın bir parçası gibi gösteriyordu. Uzun beyaz sakalı uyluklarının üstüne kadar uzanıyordu ve elindeki asa da onun rengine uyuyordu. Onun

Omuzları hafifçe kamburlaşmıştı ve cildindeki kırışıklıklar ve yaşlılık lekeleri elf kulaklarıyla tam bir tezat oluştuyordu.

Piper, kaleyi ve yolu iyi görebilen, su kenarındaki taş banka oturdu. Layala ise Büyücü Vesstan'ın yanındaki yeri kaptı. "Umarım geç kalmamışımdır."

Gözleri kapalı, sessiz kaldı.

Yaşlı büyüyle on dakika sessizce durduktan sonra cevap almak için Piper'a baktı. Arkadaşı omuz silkti ve gözcülük yapmaya geri döndü.

Adam onun varlığını bile kabul etmemişti. Güneş tenini ısıtıyordu ama uzak ufukta batması uzun sürmeyecekti. Gün ışığından yararlanabilecekleri belki bir saatleri kalmıştı ve onu da burada hiçbir şey yapmadan durarak boşa harcamışlardı. Thane orman elfleriyle uğraşırken o da içeride plan yapıyor olabilirdi, vakit kaybetmek yerine.

"Başlayalım mı?" diye sordu sonunda, kaleye dönüp bakarak. Vesstan onaylamadı ama havuzun ortasındaki kadim elf kraliçesi heykeli gibi hareketsiz durdu.

Sanırım hayır. Layala ellerini önünde kavuşturdu, sonra ayırdı ve kalçalarındaki hançerleri kavradı. Ayağını yere vurdu ve göletin sağ tarafında mükemmel bir daire oluşturan taş sütunları inceledi. Her birine Elfçe yazılar kazınmıştı, elementlerin sembolleri. Ateş, su, bitki örtüsü, şimşek, rüzgâr, bir hilal, bir güneş. Doğanın elflerden daha fazla hüküm sürdüğü kale arazisinin uzak tarafındaki kayalık uçurumun dibinde durdular. Bu bölgede ne muhafız sesleri ne de at kişnemeleri vardı. Sessizdi, neredeyse ürkütücü bir sessizlik.

"Büyünüzü genellikle öfke ya da korkudan dolayı yaparsınız."

Layala irkildi ve Vesstan'la yüzleşmek için döndü. Beyaz meşe esasına ağır bir şekilde yaslanmış ve gözlerini suya dikmişti. Layala alt dudağını hafifçe ısırды, bununla nereye varmaya çalıştığını merak ediyordu. Büyüsünün nasıl yapıldığının bir önemi var mıydı? "Sadece tehlikedeysem ihtiyacım olur."

"Bu doğru değil."

"Doğası gereği yıkıcı. Başka bir şey için kullanamam." "Bu da doğru değil."

Gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Sanki büyü hakkında ondan daha çok şey biliyormuş gibi? Onu büyüü kullanırken hiç görmemişti bile. "Aydınlat beni o zaman."

"Evet, aydınlanmaya ihtiyaç var." Durakladı ve gözlerini kapattı. "Ne görüyorsun? Ne duyuyorsun?"

Layala bir elini ensesinde gezdirdi. "Um, su, ağaçlar, ta  sütunlar-"

"Suya bak. Ne görüyorsun?"

Boğazını temizleyen Layala öne doğru eğildi. Bir kurbağa zambak yastığından sıçradı ve küçük dalgalar yarattı. Su durgunlaştığında, onun yansıması oldu. "Kendimi görüyorum."

"Peki sen kimsin?"

"Ben Layala-"

"Bu senin adın. Sen *kimsin*?"

Uzun süre kendine baktı. Pervasızdı,  fke ve belirsizlik doluydu. Olması gerektiğinde güçlüydü, ama bu güven dalgalanıyordu ve zaman zaman güvensizlik ve sert sözlerle g lgeleniyordu. Yanağına dokundu. Talon ve arkadaşlarından geldiğine şüphe olmayan küçük taciz notlarının onu etkilemesini istemiyordu ama bunlar küçük k   t kesikleri gibiydi, küçüktüler ama yine de acıtıyorlardı. Ve bu konuda hiçbir şey yapamazdı çünkü Thane'e bir daha asla Talon'u incitmeyeceğine ya da tehdit etmeyeceğine dair söz vermişti.

Daha da kötüsü, onu sevdiklerinin sonsuza dek gitmesinin nedeni olmakla su layanlardı.

"Ne duyuyorsun?" diye sorarak onun düşüncelerini böldü.

Layala nefesini tuttu ve bir süre etraflarındaki doğayı dinledi. "Kuşların  t   n , kurbağaların  t   n , ağaç tepelerindeki r zg rı duyuyorum. Senin ve benim kalp atı larımızı."

Onun  akağına dokundu. "Burada ne duyuyorsun?"

G zya ları aniden gözlerini yaktı ve bir öfke ve üzüntü dalgası onu sardı. Aylardır ağlamamı tı ama bastırılmış tüm öfke ona çarptı. "Duydum-" güvensizliğini dile getirmek bile istemiyordu ama hayal kırıklığına uğramış gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, "Thane artık beni istemiyor. Gittiğim hiçbir yere uyum sağlayamıyorum. Kara Büyücü'y  uyandırdığım için herkes benden nefret ediyor." Yanaklarından süzülen öfkeli gözyaşlarını sildi. "Onların kurtarıcısı olmam gerekiyordu."  enesini kaldırdı ve son gözyaşlarını da kırı tırdı. "Ama ben kurtarıcı falan değilim."

O ejderhaları durdurabilen ve onları dize getirebilen bir elfti ama aynı zamanda tüm Adalon'u hayal kırıklığına uğrattığı gün paramparça olan bir elfti.

Vesstan onun omzuna nazik ve sıcak bir el koydu. "Ben senin yaşındayken büyü hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimi sanırdım. Kibirli ve aptaldım. Çocukluğumdan beri Atarah'ın vesayeti altında çalışıyordum ve o harika bir akıl hocasıydı. Ta ki beni bir büyücüye götürdüğü güne kadar.

savaş alanı. Solgun olanlar saldırdı, saflarımıza çarptılar, çığlık attılar ve bağıldılar, sesi biliyorsunuz. Silahlar çarpıştı, çok fazla kan vardı ve koku..." damarlı, buruşuk elini burnuna ve ağzına götürdü, sanki koku şimdi içine sızmış gibiydi. "Donup kaldım. Korku beni felç etti. Atarah bana dinginliği bulmayı, doğayı ve onun sakinliğini hissetmeyi ve gücümü ortaya çıkarmayı öğretti. O anda bunu bulamadım. Yirmi metre ötemde bir askerin parçalanarak öldürülmesini izledim. Bunu durdurabilirdim. Gücüm vardı ama başaramadım. Onu kurtarabilirdim. Onun kurtarıcısı olabilirdim ama olamadım ve ben de ağladım. Ama bu başarısızlıktan ders çıkardım. Bir daha asla böyle hissetmek istemediğimi öğrendim."

Layala başını salladı ama Layala onun üzerindeki muazzam baskıyı hissedemiyordu.

"Sende savaşçı bir ruh var Layala ve bunun seni yıkmasına izin vermeyeceksin. Herkes başarısız olur, önemli olan ayağa kalkıp tekrar savaşıp savaşmadığımızdır." Uzun beyaz sakalını okşadı. "Thane bana huzursuz, ürkek ve paranoyak olduğunu söyledi."

Layala tereddüt etti. "Benim durumumda olsaydı o da öyle olurdu."

"Bu bir küçümseme değil ama sana huzur ve sakinlik aşılamalıyız. Büyünle hiç eğitim almadın ve huzursuz bir ruh ve yarışan bir zihin savaşçı bir büyücü için zararlıdır. Sadece kendine güvenen birinin sahip olabileceği bir kontrole ihtiyacın var. Gerçekte kim olduğunu bilme duygusu."

"Ama ya kim olduğumu bilmiyorsam?"

Gözlerinin etrafındaki deriyi daha da kırıştırarak gülümsedi. "Yapacaksın."

Thane ona onun yeniden doğmuş bir tanrıça olduğuna dair şüphelerinden bahsetmiş olmalı. Ortaya çıkarmak istediği de buydu. Daha önce hiç büyü eğitimi almadığı doğrudur. Sadece silahlarla. Gücü pervasızdı ve Thane'in nazikçe söylediği gibi bir katır kadar inatçı olsa bile, bu konuda acemi olduğunu biliyordu.

Topallaya topallaya çemberin dışındaki gri taş banklardan birine gitti ve Piper'in yanına oturarak asasını kalçasına dayadı. "Hoş geldiniz."

Hareketleri onu son gördüğünden daha güçlüydü. Sanki yeni bir enerji kaynağı bulmuş gibiydi.

"Şimdi merkezde durmanızı, gözlerinizi kapatmanızı ve dinginliği bulmanızı istiyorum."

Layala iç çekerek taşa oyulmuş daha küçük bir dairenin olduğu yere gitti ve gözlerini kapattı. Tüm korkuları ve endişeleri üzerine çöküyor gibiydi. Kara Büyücü ile yaklaşan karşılaşması hakkında endişeleniyordu. Onunla bir kez savaşmış ve başarısız olmuştu. Ya bu ikinci kez olursa?

Vesstan yatıştırıcı bir sesle, "Endişeli olduğumu hissediyorum," dedi.
"Enerjinizi hissedebiliyorum."

Bu onun sihirli gücünün bir parçası mıydı? "Nasıl durduracağımı bilmiyorum." "Zihnini temizle."

Çünkü bu çok kolay? Düşüncelerimi nasıl durdurabilirim?

"Zihninizin kontrolü sizdedir; o sizi kontrol etmez. Sustur onu."

Layala kendini siyah bir duvarı, hiçbir şeyi, hiçbir şeyin var olmadığı sonsuz bir boşluğu düşünmeye zorladı ve bu, Vesstan'ın kötü enerjisini hâlâ hissedip hissetmediğinden endişelenmeye başlamadan önce yaklaşık üç saniye sürdü ve bir gözünü açtı.

"Layala," diye mırıldandı. "Bu ifadelerin her birini ben söylerken hissetmeni ve yüksek sesle tekrarlamayı istiyorum ama gözlerini kapalı tut. Her ifadeden önce derin bir nefes al... Ben güçlüyüm."

"Ben güçlüyüm." *Bu çok aptalca*, diye

düşündü. "Ben değerliyim."

"Ben buna layığım."

"Ben karanlık bir dünyada ışığım."

"Ben karanlık bir dünyada ışığım." Bu onun özüne çarptı. Bu sözlerle oturdu ve onları zihninde sessizce tekrarladı. *Ben karanlık bir dünyada ışığım.* Böyle biri olabilir miydi? Ailesi buna inanıyordu. Ona *Işık Getiren* adını vermişlerdi. Bir an için umut hissetti. Ona bu ismi verdiklerinde umutları vardı.

Sonra aklına hain bir düşünce geldi: *Gece tanrıçası nasıl bir Işık Getiren olabilir?* Kaşlarını çatı. *Ama belki de ikisiyimdir.*

Güneş gökyüzünden kaybolup akşam serinliğini getirmiş, cırcır böcekleri uzun otların arasında cıvıldarken o gözlerini tekrar açmıştı. Gözyaşları yüzünde kuru ve yapış yapıştı ve ciğerlerine dolan derin nefesler sinirlerini yatıştırdı. Bir süreliğine Thane'le olan gergin ve belirsiz ilişkisini, tüm o notları ve *Palenor Parşömeni*'ni unutmuştu.

Vesstan tamamen dik oturdu, omuzlarını geriye itti ve gözlerini açmadan, "Şimdi içeri girebilirsin. Yarın aynı saatte geri gel."

Huzurlu hissetmekten çok uzaktı ama umut vardı. "Sizinle içeri kadar yürüyebilir miyim?"

"Bir süre daha burada kalacağım. Dredwich Kalesi'nde yıldızların altında oturmaya yıllar oldu."

Kaleye baktı ve içini bir korku duygusu kapladı. Piper'la birlikte Thane'i taht odasında gördüklerinden beri birkaç dakikadan çok daha fazla zaman geçmişti. Neden hâlâ burada değildi?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

THANE

Thane Hel'i kütüphanede civar içerken bıraktı. Sigaranın tatlı kokusu hâlâ kıyafetlerine ve saçlarına sinmişti. Layala'yı boğazından tutup duvara yapıştırdığını görünce kendini kaybetti. Onu öldürmek istemişti.

Hel'i alt edebilmek için soğukkanlılığını korudu, ama piç kurusu hangi düğmeye basacağını çok iyi biliyordu. Kuzeninin lanet olası bir "dublörü" ha? Oh, o bundan çok daha fazlasıydı.

Bir ileri bir geri volta atıyor, botları hafifçe vuruyor, Layala ve Piper'ın Vesstan'la eğitime gitmesinden duyduğu endişe içini yakıp kavuruyordu. Katagas serumuyla silahlanmış olsa bile, Boşluk'a tek başına gitmiş gibi hissediyordu. Ve işin zor kısmı da buydu, neredeyse kabul etmediği kısım.

Beklemek zorundaydı.

Onu birkaç dakika bile yalnız bırakmak sinirlerini geriyordu ama ona güvenmek zorundaydı. Thane, Hel'e tam olarak yapacağını bildiği şeyi yapması, Layala'yı takip etmesi için birkaç dakika vermek zorundaydı. Thane'in orada beklediğini fark edemezdi. Onu savunmasız görünürken yakalamalıydı ve sonra onu serumla yakalayabilirse, Thane hazır olacaktı. Layala'nın büyüü onu bağlayacak kadar uzun süre tutacaktı ve onu zindanlardaki bir hapisane hücrelerinde tutacaklardı.

Hel'i kırmak ve onu soluk bir lanetini sona erdirmeye ikna etmek ne kadar sürerdi? Bunu en başta neden yaptığını ve bahsettiği sorunu sorgulaması gerekiyordu. Bir şey geliyordu... ya da biri.

Layala onun ölmesini istiyordu ama Thane bunu yapamazdı. Onun ne kadar kötü ve korkunç biri olduğunu bilse de, Layala'yı almak istediğini bilse de, onu öldürmeyi hayal bile edemiyordu. Layala Valeen olduğunu hatırladığında, o da yapamazdı.

Çift kapı açılarak adımlarına ara vermesine neden oldu ve Leif ile Fennan görevdeki bir çift gibi kasıla kasıla içeri girdiler. "Bana neden iki ceset temizlediğimizi söyleyin." Fennan koyu mavi bir tunik ve temiz siyah bir pantolon giymişti. Alnındaki kısa bukleleri fırçaladı.

Leif üstünü değiştirmeye zahmet etmedi ve kıyafetlerinde hâlâ kan lekeleri vardı. Tipik. "Muhafızları kim öldürdü? Onlardan birini tanıyordum. Ninemin yanında büyümüştü. Peki Calladiranlar nerede? Cesetleri saklamak için acele ettik çünkü öğleden sonra erken saatlerde burada olmaları gerekiyordu."

"Yolda saldırıya uğramış olabilirler," diye ekledi Fennan. "Partiyi aramaları için gözcüler göndereceğim."

İşte başlıyoruz. Thane çenesini kaldırdı ve ellerini kalçalarına dayadı. "Sonunda geldi ve muhafızları öldürdü."

Fennan dehşete düşmüş ve ne diyeceğini bilemez halde görünüyordu. Leif dehşete düşmüştü. Yüz hatlarındaki korku, taht odasını dolduran gün ışığında hissediliyordu. "Kara Büyücü. Burada. Şimdi mi?" Leif kekeleydi. Kuzgunlar nadiren korku gösterirdi, solgun olanlar gibi iblislerin karşısında bile.

"Nerede o?" Fennan kılıcına uzandı ve onu çekip kurtardı. "Alarmı çalayım mı? Aileni ve hizmetkârları derhal tahliye etmeliyiz."

"Bütün bunlara gerek yok," diye mırıldandı Hel'in yaramaz, derin sesi.

Thane dönüp baktı ve onu parmaklarının arasında bir civarla duvara yaslanmış halde buldu. Tatlı duman bir okşayış gibi etrafını sarmıştı. Orada uzun süre kalmış olmasına imkân yoktu. Duvarı itti ve dumandan bir nefes çekerek onlara doğru yürüdü. "Siz ikinizin tüyleri kesinlikle diken diken olmuş."

Fennan Thane'in önüne yarım adım attı; Leif belinden bir hançer ve sırtından kılıcını çıkardı.

"Sakin olun kızlar, kralınıza zarar vermeyeceğim."

"Thane," diye sordu Fennan, bir saldırı için gerilmişti. Saldıracak kadar yaklaşmadan ikisi de ölmüş olacaktı.

"Geri çekilin." Thane Fennan'ın etrafından dolandı ve arkadaşlarıyla Hel'in arasına girdi. Hel'in "karısını çaldığı" için kendisinden nefret ettiğini bilse bile, ondan intikam almak için burada değildi, yoksa buraya geldiğinde işler çok daha farklı gelişirdi. Ancak Thane'in değer verdiği herkesi tereddüt etmeden öldürebilirdi.

"Bir misafiri tanıtmamak kabalık olur, *Yüce Kral*. Ben Hel, ya da buralarda daha çok bilinen adıyla Kara Büyücü. War'ın kuzeni, *eski* en iyi arkadaşı." Birkaç adım ötede durdu ve bakışlarını Fennan'ın üzerinde gezdirdi. "Sanırım bu

şimdi." Leif'e sırtıttı. "Ve pervasız kızıl." Derin bir nefes aldı. "Şirketinizin kalitesi kesinlikle yokuş aşağı gitti, Savaş."

"Onların kalplerinin kalitesi her yönden sizinkinden daha iyi."

"Kuzgunlar'ı duydum. Palenor'un sunduğu en iyi savaşçılarsınız. Bunu test etmek ister misiniz?"

"Hiç şansın yok," dedi Thane. "Eğer biriyle dövüşeceksen, o kişi benim."

"Geçmişimizi şimdilik geride bıraktım, gördüğün gibi daha büyük hırslarım var, bu yüzden hak ettiğin bu olsa da iyi bir önlem için boynunu kırıp kalbini sökmeyeceğim *kuzen*."

"Kralımı tehdit etme," diye bağırdı Fennan.

Thane onu susturmak için yumruğunu havaya kaldırdı. "Solgun Bir lanetini kaldırman ve Runevale'e geri dönmen için ne gerekiyor? Halkıma yönelik saldırılarını geri çekmelisin. Bir zamanlar aramızda olan dostluk çoktan g e r i d e kaldı. Layala'dan istediğin başka bir şey için pazarlık yapabiliriz."

Sırtıttı ve Thane'e saf bir köpek yavrusuymuş gibi baktı. "Küçük düşünüyorsun, Savaş. Akşam yemeği ne zaman? Açlıktan ölüyorum."

Yukarıdaki yaratıcı, çileden çıkarıcıydı. "Yapacak işlerim var. Oyunların için sabrım yok, hele akşam yemeği için hiç yok ve sana bakıcılık yapacak zamanım da yok. Yaratıkların durmalı ve Layala'nın artık benimle olduğu gerçeğiyle yüzleşmelisin. Altın mı istiyorsun? Gümüş mü? Büyülü bir kalıntı?"

Hel gölgeler ve tehditlerle dolu bir kıkırdama çıkardı. "Tüm olanlardan sonra bile bunu özlemiş gibiyim. Ama sen benimle sanki dostluğumuz hâlâ bozulmamış gibi konuşuyorsun." Görünmez bir güç aniden Thane'in boğazını sıkarak nefes almasını imkânsız hale getirdi. Boynuna uzanmak istemesine rağmen ellerini iki yanında tutmaya zorlayarak kaskatı kesildi. Büyüsü karıncalandı ve karşı koydu ama bu bir tuğla duvarı itmek gibiydi. "Sanki seni yok etmeyecek ve düşüşünü görmekten zevk almayacakmışım gibi. Onu senden bir çırpıda alabilir, tahtını kendi tahtım için alabilir ve seni hiçbir şey olmadan paramparça bırakabilirim. Ve eğer beni yeterince kızdırırsan bunu yapabilirim." Civarının yanan ucunu Thane'in yanağına doğru itti. Pişmekte olan etinin kokusu tatlı dumanı bastırdı. "Haklıymışsın. Biz arkadaş değiliz. Ben senin tebaandan biri değilim ve kesinlikle artık kardeşin de değilim. Bir daha benimle onlardan biriymişim gibi konuşma hatasına düşme. Satın alınamayacağımı söylediğimde bana güven." Civarın izmaritini yere fırlattı.

Thane, vücudu hava almak için savaşıırken yanığa odaklanamıyordu ama hareket etmedi, merhamet için yalvarmadı ya da elini uzatmadı. Dudaklarını büzdü,

Hel'in bu konuda haklı olduğunu biliyordu ama nefes alamasa bile yumruğu Hel'in çenesine çarptı. Başı yana kaydı ve bir hırıltıyla geri döndü.

"Bunu bir daha yap, sana meydan okuyorum." Hel onu göğsünden itti ve büyüsünü serbest bıraktı.

Thane havayı içine çekti ve silahlarını çekme dürtüsüne karşı savaştı, serbest kalmak ve bu odayı, bu kaleyi parçalamak için savaştan büyüsünü serbest bıraktı, kimin baskın erkek olduğunu kanıtlamak için. Sonu iyi bitmeyecekti ve sadık dostları da onunla birlikte batacakti.

Fennan öfkeliydi ama kıpırdamayacak kadar akıllıydı ve Leif'in parmak eklemleri silahlarını kavramaktan bembeyaz olmuştu. "Efendim," Leif'in sesi neredeyse bir yalvarış gibi çıkmıştı. Dehşete düşmüş olsa da saldırı emrini almak istiyordu.

"Onlara kalacağımı söyle, peşimde muhafızlar olmasa iyi olur yoksa sonları diğer ikisi gibi olur." Omuzunu Thane'inkine çarptı ve çıkışa doğru yürüdü. Çıkışa ulaştığında durdu ve ellerini ceplerine soktu. "Orman elfi arkadaşlarının henüz gelmemiş olması sence de garip değil mi?"

Sonra da gitti.

"Efendim, planınız nedir?" Leif onun peşinden saldırmaya hazırды.

Fennan silahını kınına soktu. "Layala ve Piper nerede?" "Vesstan'la eğitimdeler." Thane çift kapıya doğru yürüdü. "Onun burada olduğunu bile bile onları yalnız mı bıraktın?"

"Bir planımız var. Haydi harekete geçelim." Thane aniden duvara çarpmış gibi hissetti. "Tanrı aşkına..." Kemerli geçidin hemen içinde durdu ve geçemedi. Avucunu görünmez bir güce karşı koydu ve yavaşça kafasına dank etti. "Hel! Orman elfleri gelmiyor, değil mi?" Yumruğu büyülü bariyere çarptı. "HEL!"

Karanlık kıkırdaması koridorda dolaştı ve bir alay gibi etrafında yankılandı.

LAYALA

LAYALA VE PIPER arnavut kaldırımli patikadan yavaşça geçerek kaleye geri döndüler. Kara Büyücü'nün çoktan onu aramaya gelmesini bekliyordu ve

Thane'in burada olması için.

"Ders iyi geçti," dedi Piper sohbet edercesine. "Vesstan'ın yöntemleri biraz farklı ama içinde sakinliği bulmak uzun zamandır ihtiyacın olan bir şey."

"Teşekkürler," dedi Layala.

Piper omzunun üzerinden baktı. "Ama Kara Büyücü her an ortaya çıkıp 'yuh!' diye bağıracaktı gibi hissediyorum."

"O geldiğinde, biz hazır olacağız."

"Belki de Vesstan'ı burada yalnız bırakmamalıydık."

"Kaleden ve kim olduğunu bildiğin kişiden uzakta olması daha iyi."

"Doğru."

"Peki, Fennan'la aranızda neler oluyor? Gece koşularımızda onun hakkında pek konuşmadınız."

"Bu... gitmiyor."

Yolu kaplayan gür ağaçlar ayın süt gibi ışığından uzun gölgeler düşürüyordu. Layala'nın elf gözleri geceleri iyi görüyordu ama o bile karanlığın kenarlarında neyin gizlendiğini göremiyordu. Birdenbire bir ışık küresi ya da ateş çağırabilmeyi diledi; etrafı aydınlatacak, onu rahatlatacak bir şey. Arkasına baktı ve Vesstan'ın o uzaklaştıkça küçülmesini izledi. Virajı döndüğünde Vesstan ve taş çember tamamen kayboldu ama yine de Piper'la yalnız olduklarını hissetmedi. Her ses daha da yükseliyor gibiydi. Ağaçlardaki bir hışırtı omurgasındaki derinin karıncalanmasına neden oldu. Hançerlerinden birini kalçasındaki kılıfından çıkardı ve nefesi daraldı.

"Neden olmasın? O zaman hâlâ Prens Ronan ile mektuplaşıyor musunuz?"

"Evet. Yakında ziyarete geleceğini söylüyor ama Kara Büyücü geri döndüğü ve solgun olanlar eskisinden daha da kontrolsüz olduğu için ejderhalar paranoyak."

"Fennan'a neden kızgın olduğunu anlıyorum ama o seni seviyor. Ailen de onun gibi biriyle eşleşse çok sevinirdi. O Kuzgunların kaptanı."

"Bildiğiniz gibi annemin her şeyi statüyle ilgilidir ama bunu anlaması için başka bir erkeğin peşime düşmesi gerekti. Bu yüzden beni gerçekten sevdiğini sanmıyorum. Daha çok başkasının bana sahip olmasını istemiyor gibi geliyor."

Layala, Fennan için bahaneler uydurmak istese bile onunla tartışamazdı çünkü onlar da arkadaştı.

Kanatlarını çırpıttı ve kahverengi bir baykuş sağındaki ağaçtan bir "hoo!" sesiyle fırladı. Layala'nın kalbi küt küt atmaya başladı ve baykuş ona doğru süzülüp sonra yön değiştirirken kollarını kaldırıp başını siper etti. "Lanet kuş," diye mırıldandı, kuş gece gökyüzüne doğru uçarken başını sallayarak. "Tif onları nasıl bu kadar çok seviyor anlamıyorum. Tüyler ürpertici."

Piper bir kahkaha patlattı. "Çizmelerinden atlayacaksın sandım."

"Kapa çeneni. Seni de korkuttu."

Bir süre sessiz kaldılar. "Laya, herkesin senden nefret etmediğini bilmeni istiyorum. Thane, Evalyn ve arkadaşların senin için buradalar. Dış dünyanın seni etkilemesine izin verme."

Patika ileride çatallandı ve ortasında durdular. Bir fener etrafı turuncu-sarı bir ışıkla aydınlatıyordu ve bu, midesindeki kemirmenin biraz yatışmasını sağladı.

"Yaşlı büyücüyle ağlamayı izlemek ne kadar sürükleyici olsa da, aşkım, bundan sonra eğitime ben liderlik edeceğim."

Layala'nın kalbi göğsünde çılgınca çarpıttı ve yavaşça omzunun üzerinden baktı. Piper kılıcını çekip çıkardı ve aptalca bir hareketle Layala'nın önüne yarım adım attı.

Kara Büyücü'nün gölgeli figürü meşalenin ışığının hemen dışında, patikanın ortasında duruyordu. Gözleri yürüyüş yolundan sola doğru kaydı, kaleye en az üç yüz metre vardı ve eğer koşmaya başlarsa, sadece onun avcı-av zihniyetini beslemiş olacaktı. Çünkü kesinlikle emin olduğu bir şey vardı, adam onu av olarak görüyordu.

Boğazındaki gergin yumruyu yutkunarak yavaşça döndü ve elini deri kesedeki katagas bağcıklı diken torbasına götürdü.

"Beni eğitmek mi istiyorsun?"

Nasıl olmuştu da ne o, ne Piper, ne de Vesstan adamın yakınlarda bir yerden onları izlediğini fark etmemişti?

Yanakları birden utançtan yanmaya başladı. Maker, onu ağlarken görmüştü, herkesten saklamaya çalışsa da içinin ne kadar kırık olduğunu biliyordu ve bu onun için bir yakıttı.

Adam turuncu ateş ışığına doğru adım attı ve kadının kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Adamın sinsî yürüyüşünden güçlü çenesinin kıvrımlarına, lal rengi gözlerindeki vahşiliğe kadar her şeyi güçlüydü. Adamın büyüğü içinden süzülüyor, tenine fısıldıyor, onda kaçma isteği uyandırıyor ve bir an önce ona yaklaşıyordu.

"Sana büyüü öğretmek için büyü tanrısından daha iyi kim olabilir? Ve bana Hel demeye başlayın. Eğer bana bir kez daha Kara Büyücü dersiniz, ikinizin de ağzını mühürleyebilirim." Piper'ı bir kez daha gözden geçirdi. "Ejderha prensi bariz bir seçim."

"Neden beni eğitmek istiyorsun?" diye sordu, dikkatini tekrar kendisine çekerek. Onun Piper'ı bir tehdit olarak değerlendirmesini ve bu konuda bir şeyler yapmasını istemiyordu.

Dili alt dudağının üzerinde gezindi ve sırttı. "Karmaşık bir durum."

"Ayak uyduracak kadar zekiyim."

"Valeen'e ihtiyacım var. Sen sadece onun bir kabuğusun. Zayıf ve bilgisizsin ve bu da seni kendine ve bana zarar veren biri yapıyor."

Layala kesenin iplerini yavaşça çekiştirerek onu zayıflatabilecek tek şeyin ağzını gevşetti. "Başka bir deyişle, istediğini elde etmeden önce birinin beni öldürmesini sağlayamazsın, öyle mi?"

"Kesinlikle. Bu da beni bir sonraki soruma götürüyor; gazetede size iftira atan yazarı neden hala bulup boynunu kırmadınız? *Palenor Scroll*'un yazarı sırtınıza gereksiz hedefler koyuyor. Kovanı karıştırıyor."

"Affedersiniz?"

Bir adım daha yaklaştı. "Neden o küçük sürtük prensese haddini bildirmedi? Arkana yaslanıp *Thane*'in senin için her şeyi yapmasına izin mi vereceksin?"

Layala gözlerini kocaman açarak uzaklaştı. Talon'u nereden biliyordu? Notları onun odasında mı bulmuştu?

"Aylar önce ejderha sarayına yaptığın macerayı duymuştum. Hatta senin bir heykelini bile diktiler. En azından yeni bir tane." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hak edilmemiş gibi görünüyor."

"Benim hakkımda en ufak bir şey bilmiyorsun," diye tersledi. "Ve bir dedikodu gazetesinde yalanlar yazdığı için birini öldürmek deliliktir. Kimin hakkımda ne söylediği umurumda değil."

"Sen bilmiyor musun?" Kıkırdadı. "Oradaki su işlerinden sonra," başparmağını arkasındaki patıkada gezdirdi, "beni kesinlikle ikna ettin. Anlamadığım şey neden olduğu. Benim tanıdığım Valeen asla-"

"Ben artık Valeen değilim. Bunu kafana sok."

"Bunu görebiliyorum. War hiçbir şey hatırlayamadığını söyledi. Bu doğru mu?"

Layala onun yüzünü, çenesindeki ince beyaz yara izini, kalın, koyu renkli sağ kaşının dış köşesindeki diğer çizgiyi, yakasına değen, alnında hafifçe kıvrılan ve kulaklarının sivri uçlarını örtecek kadar uzun olan siyaha yakın saçlarını inceledi. Kuleden bu yana uzamıştı.

Örgülü ya da tipik elf tarzı saçları yoktu. Aslında, doğuştan gelen güzelliği dışında bir elfe de pek benzemiyordu. Boynunun yakasının altından, ellerinin üstünden çeşitli boyutlarda siyah rün işaretleri görünüyordu ve hatta sol yüzük parmağının uzunluğunda dönen uzun bir dövme vardı. Ama hayır, onda tanıdık gelen, hatırlanacak hiçbir şey yoktu.

"Evet, bu doğru."

Gözlerini devirdi ve Layala ona kaşlarını çatı.

"Gel o zaman." Döndü ve taş çembere doğru ilerlemeye başladı. "Yapacak işlerimiz var."

Layala çenesini hafifçe kaldırdı ve sağlam durdu. "Seninle antrenman yapmayacağım." Bu fikir bile saçmaydı ama yine de bu ona serumla onu alt etme şansı verecekti. Piper da aynı fikirdeymiş gibi başını eğitim alanına doğru salladı.

"Eğer o kıcı üç saniye içinde patikadan aşağı indirmezsene, yaşlı büyücüyü öldüreceğim. Belki onu ikinizin de sevgiyle baktığınız gölette boğarım ve siz de son baloncukların çıkışını izlersiniz. Sonra sırada kızıl saçlı var."

"Bunu yapamazsın!"

"Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın? Sizi temin ederim, her ikisini de yapabilirim."

Layala öfkelenerek onun yanından geçti. Elini kesenin içine soktu ve bir diken çıkarıp onun karşısındaki tarafta tuttu. Kendini korumak için bile olsa, onu alt edebilecek kadar güçlenebilmesi için neden onu eğitmişti ki? Bu kesinlikle hiç mantıklı gelmiyordu.

Onun ölmesini istediğini biliyordu. Ama sonra yüzüne bir tokat gibi çarptı: Gerçekten eş olma ihtimalleri varsa, bu o ölürse... onunla birlikte öleceği anlamına mı geliyordu? Gözleri adamın yüzüne kaydı ve içinden bir korku dalgası geçti.

Bu doğru olamazdı. O zaten bir kez ölmüştü - teknik olarak *ölü* olmasa da, diye düşündü ve aralarındaki bağın evlilikle sağlamlaştırılması gerekmez miydi? Ama ona zaten karım diyordu. Bu nasıl mantıklı olabilir? Thane'le yatmıştı ve o ölmemişti... sonra tekrar

Dedikodu haberine göre bu, Thane ile bir zamanlar paylaştıkları türden bir eş bağı değildi.

Aralarında tek bir kelime bile geçmeden, taş çembere giden patikadan aşağı doğru ilerlediler. Piper birkaç adım geriden geliyordu; en azından onun görüş alanının dışında kalıyordu.

Layala onun her adımının farkındaydı, aralarındaki iki metrelik mesafe, dönüp dikenini ona saplayabileceği kadar yakındı ama önce sürpriz avantajına ihtiyacı vardı. Ona saplanmalı, büyüsünü işe yaramaz hale getirmeli ve sonra ikinci bir saldırı yapabilmeliydi. Mükemmel bir açılış olmalıydı.

Vesstan iki eliyle اساسını kavrayarak durdu ve buruşuk yüzüne kazınmış gerginlikle onlara baktı. "Layala," dedi sessiz bir endişeyle, gözleri aralarında gidip geliyordu.

"Bir elfin bu şekilde yaşlandığını hiç görmemiştim." Hel'in karanlık bakışları Vesstan'ın üzerinde gezindi.

"Kitabınızdan çok fazla büyü kullandım." Sesi sanki o büyülerin ağırlığı üzerine çökmüş gibi yorgun ve bitkin geliyordu.

Hel tısladı ve ona parmağını salladı. "Demek istediğin, doğal büyü yapma yeteneğinin ötesinde çok fazla büyü kullandığın. Benim büyülerimde, eğer onları kullanacak kadar büyüye sahipsen zayıflamaya ve yaşlanmaya neden olacak hiçbir şey yok. Benim büyüm doğası gereği kötü ya da iyi değildir. Nötrdür. Onu biri ya da diğeri yapan kullanıcısı ya da amacıdır."

Layala alay etti. "Solgun olan lanet hariç."

Keskin bakışlarını ona çevirdi ve gözlerindeki kızılık daha da parlar gibi oldu. "İyi ya da kötü her eylemin bir bedeli ve sonuçları olması doğanın kanunudur. Ben bile bu yasalara bağlıyım. Eğer birini suçlamak istiyorsanız, kendinizi ya da her şeyin dengede olmasını isteyen Yüce Ana'yı suçlayın." Vesstan'a bir el salladı ve onu tökezleyerek bankın üzerine geri gönderdi. "Otur. Ustadan notlar al."

Layala'ya döndüğünde gergin bir ter sırtını ısıttı. Görünmez bir güç onu taş çemberin ortasına taşıdı ve ellerini arkasında kavuşturarak yavaşça onun etrafında döndü. "Duyduğuma göre, kendini ilk gösteren güç senin sarmaşıklarınmış. Ama bir demi ya da daha küçük bir tanrı değil, Tüm Ana tarafından biçimlendirilmiş tam bir tanrıça olarak," ona bilmiş bir bakış attı, "çok daha fazlasını yapabilirsin. Ve yaşlı büyücü bir konuda haklıydı, gücünüzü istediğiniz zaman çağırabilmelisiniz.

düşündüm. Bunu kullanmak için korku, öfke ya da herhangi bir duygu hissetmenize gerek yoktur. Aslında bu bir engeldir. En iyi olmak için yeteneklerinize güvenmeniz gerekir, korkmanız değil."

Runevale'de farklı seviyelerde tanrılar mı vardı? "Derse ihtiyacım yok."

Birdenbire ağır bir yük etinin her santimine baskı yaptı, görünmez bir güç etrafını bir okyanus gibi sıkıştırdı. Ciğerlerine hava çekmekte zorlanması ve kulaklarının çınlamaya başlaması sadece birkaç saniye sürdü. Keskin elf kulaklarına gelen her ses sanki suyun altındaymış gibi boğuklaşıyordu. Çığlık atmak, vücudunu hareket ettirebilmek istiyordu. Bu, kulede hareket edemediği zamanlardaki gibi değildi; şu anda boğuluyormuş gibi hissediyordu. *Öleceğim. Beni öldürecek!* Büyüsü göğsünde kükrüyor, onu itmek için savaşıyordu ama kafese kapatılmıştı.

"Panikleseydin, kurtulabilirdin," dedi onun etrafında yürümeye devam ederken. "Bundan kurtulmanın anahtarı senin korkusuz ve sakin olman. Rahatla."

Gömleği terden ıslanmıştı ve görüş alanında siyah noktalar belirmişti. *Çıkarın beni, çıkarın beni!* Ama sesini bulamıyordu.

Kalbini sakinleştir, paniğini serbest bırak, diye fısıldadı sesi zihnine.

Ama yapamadı. İçinde çığlık atıyor, onu hapseden görünmez gücü pençeliyordu ama kıpırdamıyor ve hiçbir ses çıkmıyordu.

"Bayılmadan önce nefes alışını kontrol et," diye hırladı.

"*Layala.*" Piper'ın sesi korkmuş gibiydi.

"Sen karışma, Red."

Hırıltıyla nefes alırken göğsü kabardı. *Huzur, huzur,* diye mırıldandı yavaş ve kontrollü nefesler alarak. Rengârenk gelinciklerin açtığı sakin bir tarlayı hayal etti ve Thane'le birlikte onların arasında oturduğunu, güneşin onun güzel yüzünde parladığını hayal etti.

Ya da sadece gitmene izin vermemi isteyebilirsin, sesi tekrar aklına geldi, öfkesinin alevlenmesine neden olan alaycı bir ton. *Söyle lütfen Hel, zayıfım ve sana ihtiyacım var. Lütfen Hel, en bilge ve güçlü tanrı, hoşgörün için yalvarıyorum.*

"Defol git," diye hırıldadı ve huzur imgesini tuttu ve büyü kalkmaya başladı. Kalbi yavaşladı; zincirler gevşedi. Sakinleşmek işe yaradı ve özgür kaldı. Bir kobra kadar hızlıydı, hamle yaptı ve katagas dikenini gördüğü ilk açıkta kalan deriye, adamın elinin üst kısmına sapladı. Ucu kırıldı. Buna neredeyse inanamıyordu ve hızlı bir misilleme bekleyerek birkaç adım geriye sendeledi.

Kırmızı gözleri aşağı kayd ı ve kaşları çatıldı. Siyah diken i çek ip çık ardı ve inceled i. "Katagas serumu."

Şimdi! Layala aklını başına topladı ve avucundan bir sarmaşık fırladı, ucu onu sarıp sarmalamayı amaçlayan bir mızraktı. Adamın eli havaya kalktı ve sarmaşık görünmez bir duvara çarparak yukarı doğru itildi, sonra da eriyip küle dönüşerek rüzgârda savruldu.

Yutkunarak birkaç adım daha uzaklaştı. İşe yaramadı. Büyüsü kullanılamaz olmalıydı...

"Oh saf, Layala." Ona doğru sinsice ilerledi. "Artık üzerimde hiçbir etkisi kalmayana kadar yıllarca her gün Katagas serumu aldım. Ona karşı bağışıklığım var. Bu dünyada sihrimi işe yaramaz hale getirebilecek hiçbir şey yok." Adam kızın önünde durdu, yüzüne dokunmak için uzandı ve kız elinin titrediğini fark etti. Ve eğer yanılmıyorsa teni de daha solgundu. Yine de bunlar katagas belirtileri değildi. Bir şeyler ters gidiyordu. Hel'in gözleri onun titreyen eline kayd ı ve ellerini hızla arkasına götürdü.

Göz ucuyla Piper'ın koştuğunu ve karanlıkta kaybolduğunu gördü. Thane. Thane'i yakalayacaktı... ama şimdiye kadar çoktan burada olmalıydı.

"Bana geçmişle ilgili bir ayrıntı verin. Basit bir şey yeterli olacaktır. Bir şeyler sakladığınızı biliyorum."

"Söyleyecek bir şey yok." Eğer onu bir kavgada yenemezse, *saflığıyla* ona işkence edecekti.

"Yalan söylememelisin Val, yalancılardan ve ikiyüzlülerden nefret edersin."

"Senin hakkında hiçbir şey hatırlamıyor olabilirim ama," bakışları kasıtlı olarak yavaşça aşağı inip yukarı çıktı, "kesinlikle anne sorunların var. Bunu söyleyebilirim. Ve eğer annen bile seni sevmediyse, başka kim sevebilir ki? Tüm dünyanın sana karşı olduğunu düşünüyorsun ve kendi eksikliklerin yüzünden masum insanları cezalandırmak istiyorsun. Empati ve ahlaktan yoksunsun ve büyüye çok fazla güveniyorsun ve bu senin çöküşün olacak. Oh, ve tahminimce ayaklarınız büyük olsa da bu vücudunuzun başka bir bölgesiyle ilişkili değil."

Çene kaşları tüylendi ve çelik bakışları daraldı. "Eğitiminde sana işkence ederken harika vakit geçireceğim."

"Bunun için hazır olacağım." Sesi istediği kadar güçlü çıkmamıştı. Thane haklıydı, eğer ona gerçekten zarar vermek, onu öldürmek isteseydi, bunu çoktan yapardı. Kendisi için en iyi işkence şekli ona istediğini vermemek, onu hatırlamamaktı.

"Küçük bir tavşan gibi kalbinin hızlandığını duyabiliyorum. Cesurca konuşabilirsin ama derinlerde korkmuş küçük bir kızsın. Sadece benden değil, hatırladığında beni önemseyeceğinden de korkuyorsun." Parmağını döndürdü ve yılan gibi siyah bir gölge kızın gövdesinin etrafından dolanıp boynuna değerek vücudunda bir ürperti dalgası yarattı. "İçinizde bir yerlerde insanların haklı olmasından korkuyorsunuz ve kalbinizde teslim olmak istediğiniz bir karanlık var ve ben onu ortaya çıkaracağım."

"Senin gibi birine asla değer veremem." Ama alnında boncuk boncuk ter vardı ve kalbi bu düşünceyle hızla çarpıyordu.

"Göreceğiz bakalım. Uyu küçük tavşan ve rüyanda beni gör." Parmaklarını şıklattı ve karanlık dünyasını sarmadan önce duyduğu son şey derin bir kıkırdama oldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

HEL

Hel bileğini hafifçe salladı ve başparmağı ile işaret parmağı arasında kül beyazı kâğıda sarılmış bir civar belirdi. Taht odasındaki yüzleşmeden bu yana ellerindeki titreme d a h a da artmıştı.

Bunu asla kabul etmese de, Savaş'ı tutmak için hatırı sayılır miktarda büyü gerekiyordu. Vücudu zamanla yavaş yavaş zayıflıyordu ve nedenini bilmiyordu. Bunun onu uzun bir uykuya sokan büyü ve onu uyandıran büyüyle bir ilgisi olduğunu biliyordu. İçinden bir ses bunun çaresinin ne olduğunu söylüyordu.

Civarı dudaklarının arasına yerleştirerek içine çekti ve ardından çağırma çemberinin ortasına yığılmış Valeen'e baktı. Onu savunmasız ve kırılğan görmek tuhaftı, dokunuşuyla parçalara ayrılabilcek kuru bir çiçek gibiydi. Bir zamanlar değerli bir rakipti, kraliçesi olmaya layıktı ve sonra en büyük düşmanıydı. Peki ya şimdi?

Hel yaşlı büyücüyle yüzleşti. "Neden bu kadar deneyimsiz?" "Bebekken bizden alındı-"

"Bunu biliyorum," dedi Hel ve civarı ağzından çekti. Varlett ve Mathekis ona son dört yüz yılın ayrıntılarını ve Valeen'in bildiği kadarıyla hayat hikâyesinin bu versiyonunu anlattılar. İnsanlar arasında yaşıyor, Savaş'ı ve elf babasını öldürmek için eğitim alıyordu. Bu kısım onu gülümsetti. Varlett, Mathekis onu ararken Valeen'in nerede olduğunu bildiğini açıkça söylemedi ama şüpheleniyordu. Varlett'in onun kayıp küçük bir kuzu olmasını, zayıf olmasını istemek için sebepleri vardı. "Yani neden büyüsünü kendi başına kullanmasın ki? Büyüye yönelmek doğaldır, ona direnmek değil."

Yaşlı büyücü yuvarlak, sarkık gözlerini birkaç kez kırıştırdıktan sonra şöyle dedi: "Büyüsünü kullanması solgun olanları cezbediyor. Bundan hoşlanmadı."

Sırıttı ve başını hafifçe sola doğru eğdi. "Basit bir kalkan rünü bunu durdurabilirdi."

"Artık kimse senin rün büyünü kullanmıyor. Bu riske değmez."

Valeen'in üzerinden atladı ve ona iyice bakabilmek için büyücüye yaklaştı. Hel'in yüzüne karşı yalan söyleyecek kadar cesur muydu? Hayır, öyle değildi. "Eş rünleri hariç, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı.

Yaşlı büyücü asasını daha sıkı kavrayarak hafifçe kıpırdandı ve yumuşak kahverengi gözleri bir an için Valeen'e kaydı. "Bunu kralımdan aldığım emirle yaptım. İkisi için de seçeceğim bir şey değil."

"Varlett ben uyanmadan önce büyüü bozduğu için şanslısın, yoksa inadına kalbini söküp atardım." Daha önce yapmadıkları bir şeyi, kendi büyüünü kullanarak War'a eş olarak bağlandığını düşünerek dişlerini sıktı. Onlar daha iyi biliyordu. "Bir daha düşündüm de..."

Yaşlı büyücünün gözleri genişledi ama çenesini kaldırdı ve hafifçe daha uzun durdu. Yaklaşan ölümü karşısında küçülmemişti. İlginç. Ölmekten korkmuyordu. En azından biraz yalvarıp yakarmasını bekliyordu. Belki Hel'in düşündüğünden daha yararlı olabilirdi. Valeen'in bu zayıf versiyonu için daha nazik bir el. "Yarın aynı saatte burada ol."

Topuklarının üzerinde döndü ve Valeen'i kollarının arasına alarak göğsüne yasladı. Rahat bir tempoyla patikadan şatoya doğru ilerledi. Görüş alanını yukarıda tutuyor, Valeen'e bakmaktan bilinçli olarak kaçınıyordu. Bunu her yaptığında, hatırlamak istemediği anılar aklına geliyordu. Ona bir şeyler *hissettiriyordu*. Buz gibi kalbinde sıcaklık hissetmesini sağlayan tek kişi oydu.

Şatonun merdivenlerinden yukarı çıktı, ta ki çift kapının önünde durana kadar. Bir an duraklayarak gümüş renkli aya baktı. Onun düzenli nefes alışını, kalbinin sessiz güm *güm* atışını dinledi. Onu kollarında biraz daha yukarı kaldırarak ve daha iyi bir yargıya karşı çıkarak çenesini aşağı eğdi ve yüzünü inceledi. Yumuşak dudakları zar zor aralanmıştı ve esen rüzgâr, altın rengi tenine savrulan siyah saçlarını topluyordu...

Geçmiş

"Bir suikast oldu."

Hel ellerini arkasında birleştirdi ve amcasına kaşlarını çattı. "Beni buraya kadar bunu söylemek için mi çağırdın?"

Amcası Balneir alay ederek beyaz taştan devasa koltuğundan kalktı. Savaş dirseğiyle Hel'i dürttü ve başını hafifçe salladı. Bu, babasının Hel'in arkadan konuşmasını kaldıracak durumda olmadığına dair bir uyarıydı.

"Kim olduğunu sormadınız. Bu da bana zaten bildiğinizi ve sizin yaptığınızı düşündürüyor."

Hel ellerini çözdü ve gözlerini kısıtı. "Ryvengaard'daki Savaş'a son katıldığımdan beri, en az altı aydır kimseyi öldürmedim." Üç ay önce kendi bölgesine giren bir casusu öldürmüştü ama yine de bu o değildi. "Ve kimin öldüğünü bilmiyorum ya da umursamıyorum. Değersiz bir küçük tanrı mı? İnsan hizmetkârlarından biri mi? Yazık."

Balneir merdivenlerden aşağı uçu ve yumruğunu Hel'in göğsüne indirdi. Darbe nefesini kesti ve sırtı taş bir sütuna çarpana kadar birkaç metre yükselmesine neden oldu. Yüksek tavana kadar çatlayan sütunun sesi büyük salonda yankılandı.

"Benimleyken ses tonuna dikkat et." Bu, hayvanlara -özellikle de kuşlara- düşkün bir barış tanrısı olan, genelde sakin olan amcasının karakterine uymayan bir hareketti.

Göğsü ve sırtı zonklayan Hel, yavaşça bir dizinin üzerine çöktü ve bir süre öyle kalmayı düşündü ama birkaç derin nefes alarak ayağa kalktı. Amcasının siyah saçlarından sadece tek bir parça alnında sallanıyordu. War Hel'e baktı ve sessizce çenesini kapalı tutmasını istedi. War emirlere uyma konusunda her zaman daha iyiydi ve babasına gerçekten saygı duyuyordu. Hel'i yanına alan ve istenmeyen biriyken onu yetiştiren tanrıya.

"Synick öldü."

Hel ellerini iki yanında kenetledi ve çok içinde sessizce durdu. Amcası - kan bağı olmasa da ona böyle sesleniyorlardı - bir tanrı, ilk yedi tanrıdan biri, ölümsüz ve konseyin başı. "Bu mümkün değil."

"Sizi temin ederim ki öyle. Cesedini bizzat gördüm. Ölümsüz bir silahla kalbinden bıçaklanmıştı."

Savaş ve Hel göz göze geldi. Olamazdı... Synick'i neden öldürsün ki? Valeen'in Drivaar ve onun da Primevar olması dışında onunla herhangi bir sorunu olması için hiçbir neden yoktu.

"Bunu yapabilecek sadece iki silah var ve biz ikisine de sahibiz."

"Soulender güvende ama Doğruluk Kılıcı kayboldu. Synick ona en son sahip olan kişiydi."

Yani Soulender'ın hâlâ kasada olduğuna inanıyordu. Hel'in kopyası düşündüğünden daha iyiydi. "Bu talihsiz bir durum."

Amcası adımlamaya başladı, ağır botları her adımda odada yankılanıyordu. "Drivaar'dan biri olmalı, bir savaş eylemi."

"Ya kişisel bir şeyse? Ona karşı kin besleyen biri," diye sordu War. "Sanki hiç düşmanı yokmuş gibi. Öğrenene kadar Drivaar ile savaşa girmemeliyiz. Binlerce insan kaybederiz."

"İkinizin öğrenmesine ihtiyacım var. Bütün tanrı ve tanrıçalar iki hafta önceki partiye geldiler." Durdu ve her ikisiyle de yüzleşmek için döndü. Maviyeşil gözlerinde bir ışık parladı. "Gece tanrıçası bile. Bin yılı aşkın süredir onun evinden kimse partilerimize katılmadı. Ve ben onunla konuşmadan gitti. Oraya git ve partimize neden geldiğiyle ilgili bulabildiğin her şeyi öğren. Dikkatli ol. Duyduğuma göre tehlikeli biriymiş."

"Primevar'dan h i ç b i r i n i n oraya girmesine izin verilmiyor," dedi War, pürüzsüz çenesini ovuşturarak. "Diğer evlerden kimsenin kendi bölgesine girmesine izin vermiyor." "Farkındayım," d e d i Balneir. "Yapman gerekeni yap. Bir tanesi Primordials öldü ve biz nedenini bilmek istiyoruz. Ve eğer Doğruluk Kılıcı kayıpsa, o zaman suikastçının elinde olabilir."

Hel ve Savaş aceleyle büyük salondan çıktılar ve arka merdivenlerden inerek ılık ılık havaya girdiler. Hel bileğine bir fiske vurdu ve etraflarına bir susturucu küre fırlattı. "Hepsinin yeraltı âlemine lanet olsun," diye küfretti Hel.

Savaş ona ters ters baktı. "Bu senin hatan. Bunu ona sen verdin ve şimdi Doğruluk Kılıcı da kayıp. Eğer iki silah da ondaysa..."

"Lanet olsun," diye küfretti Hel. İki silah da rakip klanın elindeydi. "Biliyorsun, teknik olarak benden Soulender'ı çaldı."

Ne War ne de Hel Synick'i umursuyordu. Diğer ırkları köleleştiren kendini beğenmişin tekiydi. Yaptıkları iş için para ödenmiyor, sık sık dövülüyor, aç bırakılıyor ve öldürülüyorlardı. Diğer tüm ırkların tanrıların altında olduğuna ve onlara hayvanlar gibi, hatta hayvanlardan daha kötü davranılabileceğine inanıyordu. Köpeklerine kendi bölgesinde çalışanlardan daha iyi davranırdı. O elementlerin tanrısıydı ama Hel onu sık sık açgözlülüğün tanrısı olarak adlandırırdı. Hel tanrıların üstün olduğunu kabul etse de, bu onları lider olmaya, kendilerine verilen statüyü kötüye kullanmamaya borçlu kılıyordu.

"Gece Evi'ne ışınlanamamız mümkün değil. Orada korumalar var. Soulender'inkilerden daha güçlü."

Savaş kıkırdadı. "Daha önce denedin, değil mi?"

"Benim bölgem onunkine dokunuyor. Tabii ki var." Bu toprakları dört yüz yıl önce küçük tanrılardan birinden almıştı. Artık Sihir Evi'ne aitti.

"Peki içeri nasıl gireceğiz?"

Gülümsedi. "Sınırı yürüyerek geçmeyi hiç denemedim." "Bu çok kolay olurdu," dedi Savaş ve sonra ikisi de ortadan kayboldu.

HEL, kendi topraklarını Valeen'inkinden ayıran perdeye dokundu. Bir akımla uğulduyordu ve ne katı ne de sıvıydı. Puslu bir ayna gibi yansıyor ve içeri görmeyi imkânsız kılıyordu. Çarpıtılmış yansımasının yaklaşmasını izledi ve sadece bir anlık tereddütle elini kalkanın üzerine bastırdı, kalkanın içine girdi ama delip geçmedi. Elini geri çektiğinde büyüülü kalkan bir balon gibi yerine oturdu.

Süzülerek uzaklaşan War elini üzerinde gezdirdi, oraya buraya bastırarak zayıflıklarını test etti. Sırtındaki kılıftan baltayı çıkarıp iki eline aldı ve sinsi bir gülümsemeyle Hel'e döndü.

Hel, "Bu iyi olacak," diye mırıldandı.

War baltasını savurdu ve bulanık bir hızla keskin kenarını koğuşa sapladı. Vuruşla birlikte kıvılcım çıkardı ve büyük bir meşeye çarpana kadar onu elli metre geriye uçurdu. Ağaç sarsıldı, etrafındaki yapraklar döküldü ve yerlerinde hemen yeni tırtıklı yapraklar büyüdü. Hel güldü ve başını salladı. "Bunun olacağını sana söyleyebilirdim."

War başını bir köpek gibi salladı ve baltasını tekrar yerine yerleştirerek ona doğru yürüdü. "Baltam daha önce de büyüülü kalkanları kırmıştı."

"Tüm duvarın yıkıldığını düşünün. Saldırı altında olduğunu düşünürdün ve o zaman nerede olurduk?"

Savaş gözlerini devirdi. "Sen büyü tanrısısın. Bizi içeri sok."

"Olmuş bilin." Hel boğazını temizledi ve tekrar duvara yaklaştı. Elini bükülebilir büyüünün üzerine koyarak, büyüünün uğultusunun bedenine girmesine ve içinde dönüp durmasına izin verdi, sonra da kendi gücünü sessizce "Ben bir dostum" diyerek duvara doğru itti.

"Primevar," diye tısladı. "Primevar. Düşman. İstenmeyen."

Hel gülümsedi ve geceyi, ayları, karanlığı somutlaştırmak için enerjisini değiştirdi. "Ben Drivaar'ım. Dostum. Ben geceyim."

Sert duvar yıkıldı ve tökezleyerek içeri girdi. Kolay oldu, diye düşündü. Çok kolaydı. Daha önce denediğinde neden işe yaramamıştı? Çenesini kaldırarak gökyüzüne baktı, sanki burada hiç güneş yokmuş gibi karanlıktı ama onun yerine parıldayan dalgalar halinde dans eden mavi, yeşil ve mor ışık çizgileriyle aydınlanmıştı. Yuvarlanan kayalık siyah tepeler, büyük şelaleler ve kendi loş ışığıyla parlayan yemyeşil mavi çimenlerle arazi boyunca genişliyordu. Burası daha önce gördüğü hiçbir yere benzemiyordu. Uzakta bir küme ev ve bir şehrin ışıkları parlıyordu. Yakınlarda bir kavak ağacının altında, iki siyah kanatlı atı olan beyaz bir araba bekliyordu; biri yaklaşmıştı.

"War, bunu görüyor musun?" Muzaffer bir gülümsemeye, War'ın içeri girdiğinden emin olmak için arkasına döndü ve ardından soğuk bir bıçak boğazından geçti.

"Benim bölgemde izinsiz girenler idam edilir, Hel."

HEL bilinçli bir dönüş yaptı ve taht odasının girişinde durakladı. Kızıl saçlı küçük muhafız koşarak içeri girmiş ve kendisini de içeride kapana kısılmış halde bulmuştu. Dördü odanın ortasında durmuş, şüphesiz dışarı çıkmak için bir yol arıyorlardı. O izin verene kadar çıkamayacaklardı.

"Ona ne yaptınız!" Thane kükredi ve saldırdı. Saçları darmadağınık, tuniği ortasından çıkmış ve gözlerindeki panikle akli dengesini yitirmiş görünüyordu. Ne eğlenceliydi ama. Hel'in duvarına çarptı ve onu yumrukladı. "Yemin ederim, eğer-"

"Oh, o iyi. İyiden de öte," dedi Hel. "İkimizin birlikte olduğu tatlı rüyalar görüyor. Gidip onu yatağına yatıracağım ve belki onu uyandırdığımda eğlenceye devam edebiliriz."

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

THANE

A Hel ortadan kaybolduktan sonra Thane'in annesi krem rengi geceliği ve gevşek bırakılmış kahverengi saçlarıyla salonun köşesinden çıktı. Thane neredeyse ona bu odaya girmemesi için bağıracaktı ve aniden Ayağı eşiği geçti. Duvara doğru itildi ve tökezleyerek koridora çıktı. Hel'in oraya yerleştirdiği sihir her neyse yok olmuştu.

Kadın ona tuhaf bir bakış attı. "Thane, canım, Talon hakkında. Ona karşı daha az sert olmayı düşünebilir misin? Son zamanlarda çok şey yaşadı ve hâlâ çok genç."

"Anne, Parlakyürek'teki eve gitmelisin. Bu gece git." "Sana ne oldu böyle?" diyerek onun etrafından tahtın içine baktı. oda. "Sorun nedir?"

"Nedenini sorma, sadece git. Hizmetçileriniz uzun süre kalmak için hazırlansın. Bana güvenmeni istiyorum. Burası artık güvenli değil. Talon'u da yanına al."

Elini karnına bastırdı ve korku şaşkınlığını ele geçirdi. "Solgun olanlar..."

"Açıklayacak zamanım yok." Üç arkadaşına döndü. "Onunla gidin ve gittiğinden emin olun. Kalenin benim kanadımdan uzak durun. Ondan uzak durun."

"Thane," diye itiraz etti Fennan. "Tek başına ona karşı gelemezsin." "Bu kralının doğrudan bir emri, Fennan. Hiçbirini görmesem iyi olur Ben söylemedikçe oraya yaklaşmayacaksın, anlaşıldı mı?"

Fennan dudak büktü ama Orlandia'nın kolunu tuttu ve onu kendisiyle birlikte çekti. Leif sessizce onu takip etmeden önce ona uzun uzun baktı ama Piper yine de geri çekildi. Layala dışında meydan okuyarak paçayı kurtaran tek kişi oydu.

"Seni terk etmiyorum."

Thane onun tartışması için kalmadı ve emri onun hızına yetişmek için koşmasını engellemedi.

"Thane, katagas serumu ona karşı hiçbir şey yapmadı." "Bunun bir önemi yok. Ona gitmeliyim."

"Onu eğitiyor. Ona zarar vermeyecek ama sana verecek," dedi Piper. "Ve bil diye söylüyorum, Layala senin artık onu istemediğini düşünüyor." Suçlayıcı bakışları onu suçlamadığını gösteriyordu.

"Tabii ki biliyorum. Peki neden onu eğitmek istesin ki?" Piper bunu daha önce de söylemişti ama o şimdiye kadar anlamamıştı. Zihni olasılıklarla dolup taşıyordu. Hel'in onu neden eğitmek istediğini bilecek kadar hatırlayamıyordu. En başta neden bu diyara sürgün edildiğini ya da bunu yapabilecek güce kimin sahip olduğunu bile hatırlayamıyordu.

"Onun savunmasızlığının kendisine zarar verdiğini söyledi. Ondan ne istediğini bilmiyorum ama onu tehdit ederek bunu öğrenemezsin." Köşeyi döndüklerinde Piper gözlerini kıstı. "Korumalar nerede?"

"Onlara dışarı çıkmalarını emrettim. Başka kimsenin ölmesini istemiyorum."

Thane ve Layala'nın kanadına vardılar ve Hel'in beklediği tepeye ulaşana kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktılar. Piper yarım adım geri çekilip ona biraz daha yaklaşıp kadar ikisi de oldukları yerde donup kaldılar. Öfke kaynadı ve onu kontrol altına almakla tehdit etti, ama Piper'ın dediği gibi, tehditler onu hiçbir yere götürmüyordu, bu yüzden yumruklarını iki yanında birleştirdi ve Hel'e baktı. Keşke daha çok şey hatırlasaydı, onu daha iyi tanısaydı da bu oyunda onu anlayabilseydi. Thane savaş stratejisi konusunda eşsizdi ama yaramazlık Hel'in arenasıydı.

"Eminim bana zarar vermek istiyorsundur, değil mi?" Hel dedi ki. "Ya bana saldırırsın ya da ona gidersin."

Thane tereddüt bile etmeden Layala'nın kapısına doğru koştu ve iterek içeri girdi. Koridordan süzülen ışık, lavanta rengi örtünün üzerinde yan yatmış olan Layala'yı aydınlattı. "Laya."

Tifapine onun arkasındaki yastığa oturdu ve saçlarını okşadı. "O iyi, sadece uyuyor," dedi Tif ve ayağa kalktı. "Onu buraya taşıyan o elf kimdi? İlk başta sen olduğunu sandım ama karanlıkta bile sen olmadığını anlayabildim." Yutkundu ve kıvrık kahverengi saçlarının uçlarını çekiştirdi.

Thane odanın karşısına geçti ve Layala'nın omzuna dokundu. Hâlâ savaş derilerini ve silahlarını giyiyordu ve saçları tek bir şekilde arkadan bağlanmıştı.

Sırtından aşığıya doğru örölmüştü. Yumuşak bir nefes aldı ve oldukça huzurlu görünüyordu. "Sana bir şey söyledi mi?"

"Bana göz kırptı." Bir parmağını çenesine vurdu. "Karanlıktı, o yüzden kesin bir şey söyleyemem ama gözlerini çok zorlamadığını hissediyorum."

"Sana bir cüce erkek arkadaş bulmalıyız, böylece tehlikeli elflerin peşine takılmayı bırakırsın."

Kızardı ve kızarmış yanaklarını okşadı. "Yani, tehlikeli biri mi? Kimmiş o? Ve benim, bir gnome erkek arkadaşına hazır olup olmadığını bilmiyorum. Cüceler elflere benzemez. Bana baklavalı ve kaslı kolları olan bir cüce bulursan anlaştık demektir."

Thane gözlerini devirerek döndü ve kapıya yönelip yavaşça kapattı. Piper kollarını kavuşturmuş, tek başına volta atıyordu. "O iyi mi?" Piper sordu. Hel görünürde yoktu.

"Uyuyor ve yaralı gibi görünmüyor. Nereye gitti?"

Piper duvara yaslandı ve elini alnına bastırdı. "Ona bir şişe şarap borcun olduğunu söyledi ve sonra ortadan kayboldu. Kelimenin tam anlamıyla ortadan kayboldu."

"Layala ile kal."

Güvence için sırtındaki kılıca dokunan ve sihrinin sıcaklığını yüzeye çıkaran Thane, kapının kolunu itti. Kapı açıldı ve Hel, çizmelerini üzerine koyduğu bir masanın arkasında bekledi. Palenor'un en iyi şaraplarından oluşan bir raf bir duvarın tamamını kaplıyordu. Pislik herifin elinde Thane'in koleksiyonundaki en pahalı ve nadir şaraplardan bir kadeh kırmızı vardı. Hel'in başlattığı son savaş zamanından, orman elflerinden kalma bir şişe.

"Sabah çayına işemiş bir trol gibi görünüyorsun." Kehribar rengi sıvıyla dolu kristal bir sürahiyi aldı, mantarını çekti ve ağzını burnuna götürdü. "İlginç kokuyor." Bir yudum aldı ve sanki yanıymıyormuş gibi yüzünü asmadı.

Bordo gözleri tekrar Thane'e kaydı ve botlarını yere bıraktı. Sonra elinde şarap kadehiyle ayağa kalktı ve Thane'e doğru yürüdü. Boyları ve bedenleri hemen hemen aynıydı ama Hel biraz daha

daha zayıf. Şarap kadehini dudaklarına götürdü ve yudumladı. "Taht odasında arkadaşlarınla eğlendin mi?"

"Eğer ona zarar verirsen..." "Ben yapmadım."

"O zaman neden bilinci yerinde değil?"

"Beni rahatsız ediyordu, ben de onu uyuttum," dedi. "Kibirli, kontrolsüz, olması gerekenden çok daha zayıf ve bu onu tehlikeye atıyor. Bunca zamandır onunla ne yapıyordun? Bahçelerde dolaşıp kır çiçekleri mi topluyordun?"

Ondan çok çok uzakta. Birlikte geçirdikleri tüm zaman gerilim ve savaş içinde geçmişti. "Yaptığımız bazı şeyleri ayrıntılı olarak anlatabilirim ama değerli duygularını incitmek istemem."

"Eğer hala onunla o şeyleri yapıyor olsaydın, bu daha fazla acı verebilirdi." "Peki sen değilsen, o kimden tehlike altında?" Solgun olanlar onun

Kendi yaratıklarıydı ve ona dokunmalarını istemiyorsa, bunu emredebilirdi. "Her şeyi hatırlamıyor olabilirim ama o zaman seni terk ettiği ve şimdi de seni seçmediği için ona kızgın olduğunu biliyorum."

"Bu muhteşem bir şarap. Orman elflerinden Dalvarn'la tanıştığında şöhretinin doruğundaydı. Her ırktan insan, elfler, insanlar, cüceler, bu güzel şaraptan bir şişe için inanılmaz paralar ödüyordu." Bir yudum daha aldı. "Umarım bunu özel bir gün için saklamıyordun. Dalvarn bu işi en az üç yüz yıl önce bıraktı ve kendisinden sonra gelenler onun sihirli dokunuşuna sahip değil."

O şarap yüzlerce yıldır orada duruyordu ve Thane onu sadece Layala ile evlendiği gece açmayı planlamıştı.

Hel'in her hareketine dikkat eden Thane, onun odada dolaşıp dekoru, açık pencerelerin kenarlarında asılı duran lacivert duvar halılarını, masanın üzerindeki kristal avizeyi, duvara iliştirilmiş Palenor bayrağını incelemesini izledi. Kitap rafları Palenor'un sırları ve bu toprakların tarihiyle doluydu.

Thane sessiz kalarak Hel'in konuşmasını bekledi. Hel onu tahrik etmeye, yeni bir kavgaya kışkırtmaya çalışıyordu ama bu kez pes etmeyecekti.

Hel koyu renk saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve pencere pervazına yaslandı, gece gökyüzü onun ürkütücü varlığına bir fon oluşturuyordu. Birbirlerini sessizce izlediler, her ikisi de sanki diğeri bir yılanmış ve ilk kimin saldıracağını görmek için bekliyormuş gibi.

"Çocukken bu oyunu çok oynardık," dedi Hel sessizliği bozarak. "Synick'in bizi birbirimize düşürmesinin bir faydası olmadı. Bir keresinde, üç gün boyunca yemek yememize izin vermedikten sonra akşam yemeğinde bizi yumruk yumruğa dövüştürmüştü. Tek kişilik bir yer sofrası ve ikimiz vardık." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Genç erkeklerin güçlenmek için zorluğa ve rekabete ihtiyacı olduğuna inanırdı ve kendi evinden gelen asil kanların zayıf olmasına izin vermezdi."

Thane, "Eğitimin bir kısmını hatırlıyorum ama o geceyi hatırlamıyorum," dedi. "Amcasının" yöntemleri barbarcaydı. Bir an Synick ismini düşündü ve aklına bir şey geldi. "O bizim kanlı amcamız değil miydi?"

"Hayır, o ilkel bir tanrıydı, Runevale'in orijinal yedi tanrısından biriydi. Ona amca derdik çünkü yakın bir aile dostumuzdu. Hepimiz Primevar'ız ve o bizimle ilgilendi, potansiyelimizi gördü. O bizim akıl hocamızdı."

"Ne olduğumuzu biliyorum." Runevale tanrılarının seçtiği bir taraf ya da... seçtiği değil ama içinde büyüdüğü bir taraf.

"Sanırım ondan nefret edersek daha da yakınlaşıp güçleneceğimize inanıyordu." "İşe yarıyor gibiydi."

"Pekala."

"Kim kazandı?" Thane sordu.

Sanki o anıyı yeniden yaşıyormuş gibi gülümsedi. "Kazanmama izin verdin. Sen her zaman fiziksel olarak benden daha güçlü ve daha iyi bir dövüşçüydün. Büyüde seni geçebilirdim ama bu özel durumda büyüye izin verilmedi. Kazanmama izin verdiğin için sana çok kızmıştım. O gece yemeyi hak eden sendin, ben değil. Ama Synick bilerek geri çekildiğini bilseydi, gecenin geri kalanında seni kendi bölgesinde tur attırır, yavaşlarsan da kırbaçlardı. Bu yüzden ben yedim."

Thane zihninde o zamana dair bir şeyler canlandırmaya çalıştı ama pek bir şey bulamadı. "Aynı yaştaydık," diye düşündü. Aklından bir doğum günü kutlama anı geçti, gençken birlikte paylaştıkları bir parti.

"Aynı gün doğmuşuz. Ama annem, yani teyzeniz, beni bir notla birlikte ailenizin kapısına bırakmış. Onu hiç tanımadım. Bugüne kadar babamın kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Nedenini söyledi mi?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bunun bir önemi var mı? Çocuğunu terk etti."

Thane alnını ovuşturdu; Hel'in annesi ve Thane'in Runevale'li babasının kısa bir görüntüsü aklına geldi; onlar ikizdi. Siyah saçlar, mavi-yeşil gözler, çarpıcı ve güzel. O anda aklına bir anı geldi; genç Hel ve Synick yemek yerken kolları arkasında, masanın yanında duruyordu. O açlık sancıları ve kızarmış et kokusu şimdi bile canlanıyordu. İçini çekti ve çenesini sıkarak o zamanların nostaljisini hissetmemek için direnmeye çalıştı ve Hel'e eski günlerdeki gibi bir şeyler içmeye gitmeyi teklif etmek istedi. Az önceki tehditleri anıların gölgesinde kalmıştı. "Burada ailenizden ne haber?"

"Zayıf yönlerimi bulmaya çalışma *Thane*. Benim hiç yok. Beni asla yenemeyeceksin. İstesem seni sadece bir düşünceyle bile öldürebilirim."

"Ben öyle bir şey yapmazdım. Bunu biliyorsun." Muhtemelen bir daha kavga etmemelerinin nedeni de buydu.

"Öyle olsa bile, bana karşı kullanmakla tehdit edebileceğin kimse yok. Önemsediğim herkesle ilişkiyi uzun zaman önce kestim." Bakışları soğuk ve duygusuzdu. "Ayrıca, yakında sen ve ben daha büyük bir sorunla uğraşıyor olacağız."

"Sürekli böyle ipuçları veriyorsun ama söylemiyorsun. Peki, sorun ne?" Hel, solgun olanlar ve Layala'yla arasını açan gizemli bir geçmiş yüzünden zaten uğraşması gereken çok şey vardı.

Hel başını salladı. "Bedava geçiş hakkın yok. Bana yardım etmek için elimi tutacak kimse yoktu. Yıllarca burada yalnızdım. Ayrıca, Synick buna izin vermezdi. Neyin geldiğini bilmek istiyorsan, savaş tanrısı olduğunu hatırlaman gerekecek ve bunu yapmak için seni yeraltı dünyasının derinliklerine sürüklemem gerekiyorsa, sürüklerim. Önceden uyarayım, canın yanacak."

Thane'in derisi karıncalandı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Onu endişelendiren Hel'in tehdidi bile değildi. Acıya dayanabilirdi. Onu endişelendiren şey, haftalardır onu rahatsız eden aynı önsezi hissiydi. Bugünden önce bunun Hel'in yaklaşan gelişi olduğunu düşünüyordu ama içindeki o karanlık çukur hâlâ oradaydı. Parçalanmış bedenlerin bununla bir ilgisi olmalıydı ama ne?

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

LAYALA

L Ayala başının zonklaması ve bulanık görmesiyle uyandı. Kendini yatakta yukarı iterek elini şakağına bastırdı ve görüşünü netleştirmek için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Ne oldu böyle? Karanlıktı, sadece bir Odasında, yatağının başucundaki masanın üzerinde tek bir mum yanıyordu. Tek ses fitilin sessiz cızırtısıydı.

Hatırladığı son şey... Yataktan fırladı, kalçasındaki hançeri kaptı ve Hel'i aramak için odanın içinde dönmeye başladı. Duvara dayalı sandalye boştu, gölgeli köşeler de öyle. Buraya nasıl çıkmıştı?

Aklıma söylediği son şey geldi, "Uyu küçük tavşan ve rüyada beni gör."

Rüyaları... Sanki Hel ve Thane'i yukarıdan izliyor gibiydi. İlkel bir tanrının öldürülmesi ve gece tanrıçasına verilen bir silah hakkında konuşuyorlardı. Aynı anda hem kafa karıştırıcı hem de tanıdık geliyordu. Bunu ona göstermiş miydi? Bu bir anı olamazdı, o orada değildi. Thane'le yakın olduklarını yüzüne vurmak için miydi, yoksa daha fazlası için bir ipucu muydu? Synick'i onun öldürdüğünü mü ima ediyordu ve eğer öyleyse bunun şu anla ne ilgisi vardı? Sonundaki ses, "Bölgeme izinsiz girenler idam edilir, Hel," bu ses ona aitti.

Kalbi gümbürdeyerek kapıya yaklaştı ve yavaşça çekerek bir aralık açtı. Piper kollarını kavuşturmuş karşı duvarda duruyordu. Çenesi sarsıldı ve ona doğru koştu. "Laya, iyi misin? Katagas serumunun işe yaramadığını gördüm ve kaçtım. Thane'i almak istedim ama Hel hepimizi bir şekilde taht odasına hapsetti. Özür dilerim. Seni kendi başının çaresine bakman için bırakmamalıydım."

Hızlı nefes alışını kontrol altına alarak başını salladı. "Sorun değil. Doğru seçim buydu. Thane şimdi nerede? Hâlâ kapana kısılmış durumda mı?"

"Emin bile değilim. Annesini gönderdi, tüm muhafızları dışarı gönderdi ve Fennan ile Leife kalenin bu kanadına ya da Hel'in yanına yaklaşmamalarını söyledi. Bana da söyledi. Ben sadece dinlemedim."

"Hangi yöne gittiklerini görmediniz mi?"

"Hel, Thane'in ona bir şişe şarap borcu olduğunu söyledi. Aklıma olabilecekleri birkaç yer geliyor. Hadi gidelim."

İki eski dost gibi içki mi içiyorlardı? Sevdiği elfin Kara Büyücü'yle yemek yediği düşüncesi midesini bulandırdı. Onları rüyasında birlikte gördüğünde çok yakındılar.

Yukarıdaki Maker, herkes kötü olanın Tenebris olduğunu düşünüyordu, ama ya Thane de ona katıldıysa? Ya başından beri planı buysa? Bunca zamandır aptal yerine konulduğunu düşünemiyordu ama midesine bir yılan dolanmış gibi hissediyordu. Thane, Hel'le akraba olduklarını daha önce biliyor muydu? Nefes alışları hızlandı.

Uyandırmak için onu kullandı mı?

"Hayır. Buradan çıkmam gerek." Piper'ın kaşları çatıldı. "Ve nereye gideceksin?"

Yavaşça odasına doğru geri çekildi; parmakları kafa derisine süründü. *Bu doğru olamazdı.* Ama Hel'in uyandığı günden beri her şeyin farklı olduğunu inkâr edemezdi. Onunla sevişmiyor ve evlenmiyordu. Sırtını pencere kenarına çarptı ve döndü.

Piper onu odaya kadar takip etti. "Laya, konuş benimle. Panikliyorsun. Bunu görebiliyorum."

Buradan çıkmalıyım. Düşünmek zorundayım.

"Yalnız kalmak istiyorum. Hel parmaklarını şıklatarak beni uyuttu. Bu kadar kolay oldu. Sadece ondan uzaklaşmam gerekiyor." Sandalyenin arkasına örttüğü pelerini kapı ve pencereyi iterek açtı.

"Tek tehlike Hel değil. Şehirde doğduğundan beri senden nefret eden radikaller var, *Palenor Parşömeni* sayesinde Kara Büyücü'yü uyandırdığın için seni ipe çekip asmak isteyenler var ve solgunlardan bahsetmiyorum bile, bu çok tehlikeli. En azından Hel'in senin ölmeni istemediğini biliyoruz." Piper dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Bunu bir milyon yıl geçse de söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama kendi çarpık yöntemiyle de olsa seni korumak istiyor. Burada daha güvendesin."

Solgun general Mathekis bile ona uzun zaman önce Hel'den korkmasına gerek olmadığını söylemişti. Ayrıca bir gün onun yanında duracağını da söylemişti ve bu düşünce onu daha da panikletti. "Geri geleceğim." Kaçmak için sarmaşıklarını kullandı ve sonra Piper takip edemeden onları parçaladı.

Eğer arkasına bakarsa suçluluk duygusu onu yiyip bitirecekti, bu yüzden gözlerini ileriye dikti. Hızlı ayakları onu kale arazisinde dolaştırırken rüzgâr yüzünün etrafındaki saç tellerini yırttı. Devriye gezen muhafızlar dikkatli bakışlarla onun geçişini izlediler ama hiçbirisi konuşmadı. Bir hız patlamasıyla, gür atkestanesi ağaçlarından oluşan küçük bir koruluğa vardı ve kale arazisinin kenarında durdu.

Derin vadinin bu kısmı elli metre aşağıda güçlü ya da gürültülü sulara sahip değildi, daha çok yavaş melodik bir dansa benziyordu. Yine de dibe doğru kötü bir dalış olacaktı, kimsenin hayatta kalacağından emin değildi ama şelale ve etkileyici akarsu akıntıları, geçilecek köprü gibi yarım mil yukarıdaydı. Ama Layala'nın artık kendi yolu vardı. Köprüyü ilk kez yarattığında düşmekten çok korkmuştu, bu da sihrini kolayca yüzeye çıkarmıştı. Uçurumun kenarında durması bile büyüsünün serbest kalması ve efendisinin ölmemesini sağlaması için yeterliydi.

Büyülü siyah sarmaşıklar ayaklarından büyüyerek diğer tarafa demir atana kadar boydan boya uzanıyordu. Bu kısım onu hep tedirgin ederdi. *Olabilirdi hızlı koş*, diye sessizce kendini hazırladı. Birkaç tane büyütebilir ve düşme riski olmayan karmaşık bir köprü oluşturabilirdi ama bu zaman alırdı ve bunun üzerinden koşmak onu canlı hissettirirdi. Derme çatma köprünün üzerinden hızla geçerken midesi gıcıklandı. Diğer tarafta, diz boyu çimenlerin üzerinde dururken muzaffer bir gülümsemeyle döndü ve parmaklarının bir hareketiyle asma yok oldu. Herkesin büyüsünü eleştirmesine rağmen, en azından sarmaşıklarını kendi kendine yok etmeyi öğrenmişti. Muhafızların onu görmediğinden emin olmak için etrafı kontrol etti. Gür atkestanesi ağaçları yeterince koruma sağlıyordu ve takip edildiğine inanmıyordu.

Pelerinini giyip kapüşonunu yukarı çektikten sonra şehre doğru yola koyuldu. Vadi, elflerin zarafetini ve hassasiyetini yansıtan mimarisiyle ünlüydü; girift desenler, narin oymalar ve geniş kavisler birçok yapıyı süslüyordu. Geceleri bile, açan çiçeklerin kokusu ve etrafındaki ormanlık alanın keskin kokusu eşliğinde bir huzur hissi kaplıyordu içini.

Yüksek elf şehri, büyü ve gizemin ipuçlarıyla renklendirilmiş doğal aromaların hoş bir karışımına sahipti. Hava, evlerin ve binaların arasına karışmış yasemin, lavanta ve yaban güllerinin nazik parfümünü taşıyordu. Açık pencerelerden yayılan ve havada süzülen aromatik tütüsüler, şehir sınırlarının ötesinde karanlıkta gizlenen solgunların tehlikesine rağmen rahatlatıcı ve sakinleştirici bir ortam sunuyordu.

Gün boyunca ana caddeler, her biri eşsiz ve zarif ürünler sunan bir dizi büyüleyici dükkânla dolup taşardı. Vitrinler parıldayan kristaller ve Vadi'deki birçok büyülü bitkiden elde edilen ışıltılı iksirlerle süslenmişti; her biri uykusuz gecelerden saçların daha hızlı uzamasına kadar her şeye çare sunuyordu.

Ancak geceleri sokaklar sessizdi, vitrinler karanlıktı ve kapılarda kapalı tabelaları vardı. Zanaatkârlığa adanmış daha fazla dükkânın bulunduğu şehrin derinliklerine doğru ilerledi. Olağanüstü yetenekleri ve detaylara verdikleri önemle tanınan elf zanaatkârlar, narin elf mücevherleri, kralların ve savaşların eski efsanelerini ve tek boynuzlu atlar gibi nadir yaratıkları tasvir eden karmaşık dokunmuş duvar halıları ve ince işlenmiş kılıçlardaki ustalıklarını vurguluyorlardı. Babasının atölyesi ve dükkânı burada olmalıydı. Onca yıl önce hangi binanın ona ait olduğunu merak etti.

Elf arplarının ve flütlerinin melodileri bu saatte tavernalardan ve diğer toplanma alanlarından süzülerek şehrin ses ortamına dingin ve melodik bir fon katıyordu. Bir çift elf yanından geçerken Layala pelerinini daha sıkı çekti. Birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı ve onun varlığını fark etmemiş gibiydiler. İçinde bilgelerin ve alimlerin toplandığı, yüzyıllara yayılan sırlar ve ilimler içeren kitapların bulunduğu büyük kütüphanenin yanından hızla geçti. Birkaç gece gizlice oraya girip tek başına okumuş, eski tanrıların, gece tanrıçasının cevaplarını aramıştı ama en eski kitaplarda ve parşömenlerde bile cevaplar yoktu.

Kütüphaneyi geçtikten sonra manzara değişmeye başladı. İnsan mahallesi elflerin görkeminden yoksundu. Binaların çoğu kırmızı tuğladan yapılmıştı ve çiçek bahçelerinde yabani otlar vardı. Sokaklar boyunca ağaçları çevreleyen ferforje çitler yer yer paslanmıştı ve iyi bir cilaya ihtiyaçları vardı.

Bir ara sokakta durdu ve özellikle bir kapıyı izledi. Eski kırmızı tuğlalı binanın girişinden akşamın serin havasına pipo dumanı yayılıyordu. Tefler ve mızıkalardan gelen gürültülü müzik ve sabit ayak vuruşları da dışarı süzülüyordu. İçeriden gelen turuncu ışık tanıdık bir hava veriyordu.

nostalji duygusu. Briar Hollow'da birçok gece Dumanlı Ejderha'ya gitmeye cesaret etmişti.

Eğri burunlu, uzun boylu, kel bir adam girişe adımını attı, yüksek sesle geçirdikten sonra çıkık karnını ovuşturdu. "Vadideki en iyi içkiler," diye mırıldandı ve ısılık çalarak sessiz arnavut kaldırımını caddede salındı.

Layala gölgelerin arasında kaldı. Müessesenin karşısındaki binada beş yapraklı pembe bir çiçek tabelası asılıydı ve çiçeğin altında dünyanın en zehirli çiçeği olan "*Nerium Oleander*" yazıyordu. Gündüzleri ilaç ve tentür satılıyor, geceleri ise bir kumarhaneye dönüşüyordu. Vadi'deki yeni insan işletmesi Evalyn Teyze'den başkası tarafından açılmadı.

Sessiz bir rüzgâr pelerinine rağmen Layala'nın omurgasına dokundu ve arkasındaki sokakta taşların üzerinde sıçrayan yaprakların sesi onu ürpertti. Pelerininin kapüşonunu tutarak hafifçe geriye çekti ve döndü. Sokak karanlıktı ve hiçbir şekil ya da gölge yoktu ama gözlerinin ona söylediklerine rağmen birini *hissetti*. Belki de pelerinli figürlerden ve dehşet hissinden kaynaklanıyordu ama her köşede onu yakalamak isteyen biri varmış gibi hissediyordu.

Başını iki yana salladı ve görebildiği kadarıyla sokağı kaplayan, binalara monte edilmiş meşalelerden çıkan ateş ışığına doğru adım attı. Sırtındaki kaşıntı, omurgasındaki karıncalanma bir kez daha dönmesine neden oldu. O sokakta yine kimse yoktu ama Layala içgüdülerine güvenmeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Caddeyi aceleyle geçti ve Evalyn Teyze'yle birlikte kısaca "*Nerium O*" dedikleri yerin önünde durdu. Vadi'nin batı yakası, sadece bu cadde insanlar içindi.

Elf muhafızları burada devriye gezmezdi ve insanlar onu görürse hoş karşılanmazdı. Palenor'daki insanların çoğu elflerden nefret etmiyordu. Aslında pek çoğu beklenmedik bir şekilde güzellikleri ve zarafetleri için onları övüyor ve onlara tapıyordu ama bu zamanlarda herkes gibi onlar da solgun olanlardan korkuyordu ve bu, güzel halkla eşanlı bir lanetti.

Derin bir nefes alarak içeri girdi ve pipo dumanı ve yüksek sesli konuşmalarla karşılaştı. Gözlerinin yeni parlak ışığa alışması biraz zaman aldı ama barın arkasında içki dolduran Evalyn Teyze'yi gördü. Sanki onun varlığını hissetmiş gibi, Evalyn Teyze'nin kahverengi gözleri Layala'ya kaydı ve bardağı müşteriye doğru itip ona el salladı.

Başlığını çıkarmamış olan Layala, kumar masalarının dış sırası boyunca rahatça yürüdü. Parlak kıvılcı saçlı, siyahlar giymiş bir kadın

insan Piper gibi güldü ve masanın ortasından kazancını topladı. Diğer oyuncular, dört erkek, hepsi kartlarını fırlattı ve kadınların kötü şans getirdiğinden yakındı.

"Senin için kötü şans," dedi kadın.

Beşi de dönüp Layala'nın kendilerinden biri olmadığını, yani bir yabancı olduğunu hissetmiş gibi yanlarından geçip gitmesini izledi. Bu nedenle Layala buraya geldiğinde genellikle gündüz vakti, birkaç müşteri dışında mekânın çoğunlukla boş olduğu saatlerde gelirdi.

Layala barın üstüne çıkıp ellerini siyah taşın pürüzsüz, parlak yüzeyine koyduğunda Evalyn Teyze sırtarak ellerini Layala'nıninkilerin üzerine koydu. "Gelip beni görmenin zamanı gelmişti."

"Sen de beni görmeye gelebilirsin, biliyorsun."

Evalyn Teyze elini salladı. "Bah, o aile hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Thane'e tahammül edebilirim. Ama diğer ikisine hayatınız pahasına katlanamazsınız."

Layala kıkırdadı. "En kötüsü de onlar. Ben bile onlarla zar zor başa çıkabiliyorum." Talon ve arkadaşlarının bıraktığı *güzel* notları hatırladı ve şakaklarını ovuşturdu. Tezgâhın arkasından beyaz, tüylü bir köpek çıktı, kuyruğunu sallıyordu, dili dışarıdaydı. "Merhaba Dregous." Layala onun başını okşadı. "Sen çok iyi bir çocuksun. Seni özlemişim. Evalyn Teyze'yi beladan uzak tutuyor musun?" Bir kez havladı ve çenesini onun kalçasına dayadı. "Tabii ki koruyorsun."

"İçki ister misin? Kraliyet majesteleri ve kraliyet majesteleri junior ile uğraştığım bir günün ardından koca bir şişeye ihtiyacım var."

"Bu gece olmaz." Böyle zamanlarda duyularının körelmesi riskini göze alamazdı.

Evalyn Teyze başını yana eğdi ve siyah buklelerini yuvarlak kulağının arkasına attı. "Sen ve Thane iyi misiniz? Son zamanlarda neler yaptığınızı bile bilmiyorum."

Layala sadece omuz silkti. Kesinlikle olmasını istediği gibi değillerdi. Evalyn Teyze'ye Kara Büyücü'nün bugün ortaya çıktığını söylemek istemiyordu, yoksa kendini kaybederdi ve Evalyn Teyze bilse de onun yeniden doğmuş bir tanrıça olabileceği hakkında pek konuşmamışlardı. Bu konuda ne düşüneceğinden emin değildi. Sadece, "*Eğer bir tanrıçaysan bu yine de benim Layala'm olduğun gerçeğini değiştirmez,*" dedi.

"Ne zaman istersen ziyaretime gelebileceğini ve benimle her konuda konuşabileceğini biliyorsun. Kapım her zaman açık ve eğer bir gece uzak kalmak istersen üst katta her zaman bir yatağın var."

"Biliyorum."

Evalyn Teyze başını salladı. "Eğer çok meşgulseniz, hayır demekten çekinmeyin ama biraz yardıma ihtiyacım var. İlaçlarım için kullandığım bazı bitkiler azalıyor. Sen her zaman benim toplayıcındın. Şimdi kendim yapmak zorunda kaldım. Ya da mor hercai menekşe ile ölümcül itüzümünü ayırt edemeyen değersiz çırağımı kullanacağım."

Söz konusu çırak odanın içinde koşuşturup içki dağıtıyor ve tabakları temizliyordu. Bitkileri tanımlama konusunda iyi olmayabilirdi ama olağanüstü bir garsondu. Uzun sarı saç örgüsü beline kadar sarkıyor ve boş bardakları toplarken çevik adımlarıyla sallanıyordu. İki ön dişi arasında bir boşluk vardı ama bu onun ısıltılı gülümsemesini göstermesine engel değildi.

Layala teyzesinin ihtiyacı olan bitkileri bulmak için ormandan topladığı o basit günleri özlüyordu ama şimdi bu tehlikeli bir işti. Evalyn Teyze'nin ya da çırağının bunu yapmasını istemiyordu. "Ben yaparım. Şehrin dışına çıkmamalısın."

"Bazen mecbur kalıyorum. İhtiyacım olan şeyleri başka nasıl alabilirim ki?" "Bu işi yapması ya da en azından koruman olması için yetenekli bir adam tut. Parasını ben öderim."

Alay etti ve etrafı işaret etti. "Bende bir sürü para var."

"Ve gece kalma teklifinizi kabul edebilirim, yine de..." Layala solundaki barın aşağısındaki adama baktı. Adam yan gözle onu dikkatle izliyor ama doğrudan ona bakmıyordu. "Briar Hollow'da olduğu gibi değil. Gazeteleri gördün."

"Benim yerimde kimse senin hakkında kötü konuşamaz, yoksa içkilerinde bir tutam Nerium O bulabilirler."

Layala buna güldü. "Telvian Botsberry'nin anonim kaynağının kim olabileceğine dair herhangi bir söylenti duydunuz mu?"

Evalyn Teyze tezgahtan kirli bir bardak aldı ve yanındaki köpüklü su dolu leğene daldırdı. "Çok konuşuldu ama kimse kim olduğunu bilmiyor gibi görünüyor."

"Varlett olabilir," diye mırıldandı Layala. "Bazı bilgilere dayanarak, o olmalı. En azından kaynaklardan biri."

Evalyn Teyze başını salladı. "Hâlâ Kara Büyücü'yle birlikte çalışıyorsa bunu ona hiç yakıştıramam. Ama son hikaye bana kaynağın kaleden biri olabileceğini düşündürüyor. Belki de bir hizmetçi ya da muhafız."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Görmediniz mi?"

Layala bağıını iki yana salladı ve karnında saatlerce durmuş gibi görünen çukur giderek ağırlaştı. Gazeteyi tezgâhın arkasından çekip çıkardı ve Layala'nın önüne koydu. Başlık göze çarpıyordu: **Cennette Sorun mu Var?**

Yüce Kralımız Thane, Layala Lightbringer'ın kalbini kazanmak için çok savaştı. Geçtiğimiz Yaz Gündönümü'nde ikisi birlikte gülerken ve dans ederken görülebiliyordu. Doonafell'de yan yana savaştılar ve ikisi birbirine o kadar aşık ki, kopmuş bir eş bağı bile onları ayıramadı. Görünüşe göre birbirlerine adanmışlardı, yıldızlar aynı hizaya gelmişti ve Yaratıcı onları savaşımlara ve karanlığa olan kaderine rağmen, hatta Kara Büyücü'nün gerçek eşi olduğu söylentilerine rağmen bir araya getirmişti... ya da biz öyle sanıyorduk.

İsmi vermek istemeyen bir kaynak kimsenin onları öpüşürken görmediğini iddia ediyor. Kraliyet ailesiyle ya da en azından nişanlısıyla kahvaltıya katılması gerekiyor mu? Peki ya katılmadığı önemli toplantılar? Hâlâ nişan yüzüğünü takıyor mu? Neden düğün planları yok? Savaş nedeniyle işlerin yolunda gitmediğini biliyoruz ama Palenor'da bizler hayatımız boyunca solgun olanlara karşı savaşarak yaşadık, evlendik ve kutlamalar yaptık; bu yeni bir şey değil. Eğer nişanlım Kara Büyücü ile çiftleşseydi, ben de düğünü iptal ederdim. Asıl soru, neden hâlâ kaleden çıkmadı?

~Telvian Botsberry

LAYALA mor zambak yüzüğüne baktı ve kâğıdı itti. Eğer bahse girmesi gerekseydi, bu Talon ya da arkadaşlarından biri olurdu.

"Bu doğru mu? Sen ve Thane..."

"Tüm bu olanlardan sonra işler biraz karıştı."

"Sana neredeyse kız kardeşini öldürmenin kötü bir hareket olduğunu söylemiştim. Bu ne yaptı biliyor musun? Ona güvenmediğini gösterdi. Onun kararlarına ya da beni kurtarabileceğine inanmadığını gösterdi. Onun ailesine karşı meseleyi kendi ellerine aldın."

Layala iç çekti. Evalyn Teyze'yi ve onu ailesine tercih edeceğine güvenmemişti. "Yapmam gerekeni yaptım. Hayattasın, değil mi? Ve beni merhametli olmam için yetiştirmedin. Beni intikam için yetiştirdin, onlara karşı."

Ona o sert anne bakışlarından birini attı ve içini çekti. "Ve sonra Thane'e aşık oldun. Ama hayatta olduğum için minnettarım."

"Ayrıca, tek sebep o değil. Sebebi *biliyorsun*. Birbirimizi sevmediğimiz için değil. Hâlâ onun için ölürüm. Ama sanki birkaç adım geri atmışız ve hala arkadaşız ama sevgili değiliz."

"Gitmene izin vermeyecek, Laya. O elf kadar aşık birini daha önce hiç görmedim," dedi güven verici bir gülümsemeyle.

Layala bu şekilde görebilmeyi diledi. Onu sevdiğini biliyordu ama Piper'ı, Leifi, Fennan'ı ve ailesini de seviyordu. Kendisi de bu kategoriye giriyormuş gibi hissediyordu. "Büyücü Vesstan'la eğitime başladım ve-" ağzını kapattı, neredeyse en korktuğu ismi ağzından kaçıracaktı.

"Bir içki daha alayım, Evalyn," dedi tezgâhtaki adam, boş bardağına tırnağıyla vurarak çınlama sesi çıkardı.

"Hemen geliyorum," dedi ve koyu kahverengi gözlerini Layala'ya kilitledi. "Peki başka kim var?" Sesindeki kuşku Layala'nın peşini bırakmayacağından emin olmasını sağladı.

"Dünyanın en ölümcül çiçeği," dedi derin ve tanıdık bir ses ve Layala'nın tüylerini diken diken etti. "Ne kadar da uygun."

Evalyn Teyze'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Layala tam dönmüştü ki Thane yanındaki tabureye kaydı. Parlak yeşil gözleri onun üzerinde gezindi ve sesini alçaltarak, "Seni bulamadım ve bu beni endişelendirdi," dedi.

Açık gri bir pelerin giymişti ama kukuletası omuzlarına düşüyordu. Koyu renk saçları kulaklarını örtmesine rağmen Palenor'un en güzel elflerinden birini insan sanmak mümkün değildi. Odadaki herkes ona bakıyordu. Onun Yüce Kral olduğunu bilmeseler bile, kendilerinden biri olmadığını biliyorlardı.

"Beni takip mi ettiriyorsun?" Ona Evalyn Teyze'nin kendi evini açtığını söylemişti ama bu isimden bahsettiğini hatırlamıyordu. Ara sokaktaki varlığı düşündü. O muydu yoksa başka biri mi?

"Hayır, ama Piper seninle olmalı."

"Onu ekim. Bu onun suçu değil. Beni nasıl buldun?"

"Biliyorum ve bunun sonunu bir süre duyacağınızı sanmıyorum. Seni nasıl bulduğuma gelince, nereye gidersen git beni çekiyorsun," dedi şakacı bir gülümsemeyle. Elbette şimdi flört etmek ve gerçeklerden kaçmak isteyecektir.

"Sanırım bana anlatmadığın çok şey var." Hel ve Thane-War'ın Runevale'de gördükleri rüyayı düşündü, manzara ve isimler belli belirsiz tanıdık geliyordu. Gece Tanrıçası'nın bölgesine girmek için birlikte çalışmışlardı. İki kardeş gibi kolay yoldaşlıkları onu hasta ediyordu. "Bana bir konuda gerçeği söylemeni istiyorum."

Yüzünde temkinli bir ifade vardı ama başını salladı.

"Pekâlâ." "Boşluk'a gitmeden önce biliyor muydun?"

"Neyi biliyorsun?"

"Onu daha önce hatırladın mı? Hel'i uyandırmak istedin mi? Bir zamanlar onunla yakın olduğunuzu biliyorum."

"Hayır." Thane başını salladı, gözleri onunkilere kilitlenmişti. "Onu uyandırmak için seni kullandığımı mı ima ediyorsun? Layala, o zaman bilmiyordum. Ayrıca seninle birlikte olmak istiyorum. Kocanı neden uyandırırım ki?"

Layala'nın boynuna bir sıcaklık yayıldı ve gözlerini ona dikti. Ama o zamandan beri onunla birlikte olmamıştı. "O benim kocam değil."

Evalyn Teyze yaklaştı ve avuçlarını tezgâhın üzerine bastırdı. Ona gülümsedi, tüm gerginliği eriyip gitti. "Evalyn, seni görmek her zamanki gibi çok güzel. Bu gece daha da güzel görünüyorsun. Yeni boncuklarını beğendim."

"Teşekkür ederim," diyerek boynundaki turkuaz boncuklara dokunarak gülümsedi.

"İyi bir şeyiniz var mı?"

"Bu iyi derken neyi kastettiğinize bağlı. Kızınıza tekme yi yemek mi istersiniz yoksa hafif bir şey mi tercih edersiniz?"

"Layala'nın beni eve taşımak zorunda kalmaması muhtemelen en iyisi."

Gülümsedi ve bu gülümseme gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları derinleştirdi. Ne iddia ettiği önemli değildi, Evalyn Teyze'nin ona karşı bir zaafı vardı. En yakın arkadaşları dışında kimseye böyle gülümsemezdi. Evalyn Teyze arkasındaki rafa döndü, yeşil bir şişe aldı ve mantarın patlama sesi duyuldu. Mor şarap uzun saplı kadehi doldurdu ve Thane'in önüne koydu. "Hemen döneceğim." Birkaç aceleci adımla servis bekleyen diğer müşterilerin önünde durdu.

Bir yudum aldı ve bardağı geri koydu. "Güzelmış."

"Neden buradasın?" Layala sordu.

Kaşları hafifçe aşağıya indi. "Sana söyledim, endişelendim. Piper gittiğini söyledi. Bu şehir tehlikeli."

"Ben iyiyim."

"Artık böyle olmasını istemiyorum." "Ne gibi?"

İç çekti. "Birbirimizden kaçıyoruz. Sır saklamak..."

"Sır saklayan tek kişi sensin. Ama bu ilk kez olmuyor ki." Ona eş bağlarının aşkla tamamlanması gerektiğini söylememişti. Geçmişte yalan söylemiş ve ondan bir şeyler saklamıştı.

"Bu alçakça bir darbe." Thane kaşlarını çatı. "Sana tekrar yakın olmak istiyorum." "Beni kandırabilirdin. Bu yönü umursamıyormuşsun gibi geliyor.

artık ilişkimizi önemsemiyorum." "Tabii ki umurumda."

"Benimle evlenecek kadar değil. Gördün mü, *ona* kocam dedin ve bu yüzden benimle evlenmiyorsun, değil mi?" diye ağzından kaçırdı ve sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Bu rüya ve makale aklına sinsice girmişti. Ama gerçekte, Thane'in tüm bunlardan önce onunla evlenmeye bu kadar hevesli olması, ona olan sevgisini sorgulamasına neden oldu. Ejderha sarayında onu karısı yapmak için ne kadar hevesli olduğundan bahsedeli çok olmamıştı ve o günden bu yana üç aydan fazla zaman geçmişti.

"Hayır. Çünkü benim gerçekte kim olduğumu hatırlamıyorsun. Bugün senin için savaştım ve savaşmaya devam edeceğim. Güvenini kazanmak için yeterince şey yapmadım mı?"

"Öyle değil mi? Onu ortadan kaldırmaktan başka nedenlerle aradığımı düşünerek paranoyaklaşıyorsun. Onu indirmek istiyor musun ki?"

"Onu öldüremeyiz. Bu karmaşık bir durum." "Benim için değil."

"Yaptığım her şey senin için. Her zaman. Hel'i öldürmek ne senin ne de benim yararına. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama içimde ona ihtiyacımız olacağına dair bir his var."

"Ne için? Ve neden onun kurallarına göre oynuyoruz? Onun iddiaları umurumda bile değil."

"Laya." Uzun bir nefes verdi.

"Gördün mü, işte tam da bu yüzden işler böyle. Benimle konuşmuyorsun bile."

"Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum." Daha yakına eğildi ve sesini alçalttı, "Ama sen her şeyi öğrenene kadar seninle birlikte olamam. Bunu sana duyduğum saygıdan dolayı yapıyorum."

"Bana saygı mı? Hayır, bu başka bir şey."

"Valeen olduğunu kabul etmeye bile çalışmayacaksın."

Nefesi kesildi. "Bunun nedenini sana zaten söyledim, Thane. Ama istesem bile, orada bir duvar var, bir engel." Sanki Layala'nın hiçbir önemi yoktu ve onun ya da Hel'in tek umursadığı Valeen'di. Kendini gece tanrıçası gibi hissetmiyordu. Her zaman olduğu gibi hissediyordu. Elini yüzünün yan tarafına koydu, ona doğru eğilmek istiyordu. "Ama bil diye söylüyorum, hatırlamak hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Bu her şeyi değiştirebilir."

Ve işte oradaydı. Layala elini bırakıp Thane'in önündeki şarap kadehine baktı ve kadehi yüzüne fırlatmayı düşündü. Hiç kimse onu bu kadar aşık ve bu kadar öfkeli hissettirmemişti. "Kapıda elf giremez diye bir tabela olduğunu biliyorsun."

"Kaçırmış olmalısınız."

"Lütfen gider misin? Sen gelene kadar iyi vakit geçiriyordum."

"Gerçekten mi? Çünkü perişan görünüyordun."

"Eğer toplum içinde olmasaydık, sanırım seni yumruklardım."

Kıkırdadı. "Beni tehdit etmeyeli uzun zaman oldu. Sanırım özlemişim."

"Kes şunu."

"Neyi durdurayım?" dedi sırtarak.

Dişlerini sıktı. "Sen olmak. Benimle birlikte olmak istemiyorsan benimle flört etmeyi bırak."

"Canım benim." Parmaklarını kızın kalçasının üst kısmında gezdirdi ve daha yakına eğildi. "Seninle olmak istiyorum." Daha da yaklaştı, dudaklarının birbirine değmesine az kalana kadar yaklaştı. Layala'nın içi ısındı ve basit bir dokunuş ve birkaç kelimeyle onu eritebilmesi onu kızdırdı. "Sabır. Tek istediğim bu."

Konu ona ve onun tavırlarına geldiğinde çok sabırlıydı, bu yüzden en azından bunu ona borçluydu. Henüz evlenememiş olsalar bile, neden her şey bu kadar gergin olmak zorundaydı? Bu yavaş bir işkence gibiydi. Vücudu onun için, onun dokunuşu ve dudaklarının her yerinde olması için yanıp tutuşuyordu ama son zamanlarda ona bunu bile vermiyordu.

Şimdi birdenbire evliliği mi beklemek istedi? Yukarıda Maker, çoğu gün onun elini bile tutmuyordu. Sanki bir parçası ona içerliyordu ama bunu kabul etmiyordu. Daha önce acımasızca onun peşinden koşmuştu ve şimdi tekrar yabancı olmaya başlamışlardı.

Savaşan duygularına rağmen, aralarında filizlenen yoğunluk her geçen saniye artıyordu. Bu kadar yakinken ve güzel kokarken dudaklarını öpmek eziyetti. Pes etmeyerek eğilmeye başladı ve adamın eli boynunun arkasına dolanarak kaçışını durdurdu, adam sonunda bastırarak onu sertçe öptü, haftalardır biriken tutku o anda alevlendi. Ona gitmesini söylemekle ilgili tüm hızlı yorumlarına rağmen, onun içinde erimesi için sadece bir öpücük yetti. Kadından bir inilti kaçtı ve adam tepki olarak ayağa kalktı. Adam onun elini tuttuğunda kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Sorun nedir?"

Onu tabureden çekti ve gece gökyüzünün altına gelene kadar Nerium O'nun kenarları boyunca sürükledi. "Neredeyiz biz..."

Thane gölgelerin içinde eriyerek onu da yanına aldı ve ara sokağın duvarına yasladı. İşte beklediği şey buydu. Gözlerindeki açlık, onu soyunurken izlediği zamanları anımsatıyordu. Dudakları onunkilere çarptı. Kızın parmakları adamın saçlarına kaydı ve adamın sert eli kızın kalçasını kavradı. Kalçasına kadar çekti ve ona doğru eğildi.

"Thane," diye nefes aldı. "Evalyn'in odaları var." Thane'in sıcak öpücükleri kızın boğazından aşağı inerken kız ürperdi. "Beni yukarı çıkar."

"Çok güzelsin." Parmakları kadının kalçalarına saplanmış, açgözlülükle onu kendine çekiyordu. "Durabilir miyim bilmiyorum."

Dudaklarını kendi dudaklarına çekti, dilini onun ağzına soktu. "Buna gerek yok. Seni istiyorum. Seni şimdi istiyorum."

"Lütfen, Laya."

Elleri üstünün altına kaydı, başparmağı göğsünü sıyırdı ve kadın tekrar inledi. "Durma."

"Tam burada mı? Gelemeyiz. Her an biri buraya gelebilir."

Kollarını onun boynuna dolayarak dokunuşuna yaslandı. "O zaman beni bir odaya götürmen için yalvarmam mı gerekiyor?"

Alnını onunkine bastırdı. "Neden bu kadar baştan çıkarıcı olmak zorundasın?"

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Tekrar seninle olmaya ihtiyacım var, tamamen. Sana bağlanmak istiyorum."

Ürperdi ve kızın kulağını ısırıldı. "Laya, yapamayız. Beni sevdiğinde, benimle evlendiğinde kime ve neye rıza gösterdiğini bilmeni istiyorum."

"İstiyorum."

"Hayır, yok."

İçini çekti, sadece vücudunun karşılanmamış arzusundan değil, bu tartışmadan da hayal kırıklığına uğramıştı. "Senin kim olduğunu biliyorum. Sen benim Thane'imsin. Beni evimden alan ve kendimden kurtaran Elf Kralı. Kendi tehliken pahasına beni babandan kurtardın. Benimle küvette seviştin ve kulağıma yaramaz şeyler fısıldadın. Sen beni en zor anımda seven ve en savunmasız anımda el üstünde tutan elfsin. Seni daha önce *hiçbir şey* durduramadı. Özellikle de başka bir erkek." Geçmişte onu kır çiçekleri tarlalarında seveceğine, evlilik yeminleri edeceğine ve bir kez daha çiftleşeceğine dair sözler vermişti.

"Ben *sadece* Thane Athayel değilim," dedi. "Ve bu daha iyi bilmeden önceydi. Bunu onun için yapmıyorum; senin için yapıyorum. Seninle evlendiğim için gelecekte bana kızmama izin vermeyeceğim çünkü bu senin ve senin olduğu her şeyin istediği şey değil. Bir zamanlar Hel'le evliydin, onu seviyordun, onunla çiftleştin, şu anda umursamadığın her şey, ama umursayacaksın." Durakladı ve yere baktı. Koyu renk kirpikleri, üzerlerine düşen ay ışığında gözyaşlarıyla parlıyordu. "Onunla evlendiğini hatırlıyorum. Beni değil de onun seni mutlu ettiğini görmenin nasıl acı verdiğini hatırlıyorum. Ben daha iyisini bilirken ve sen bilmezken bana kızmanı istemiyorum."

Layala keskin bir nefes aldı. Bunun gerçek olmasını istemiyordu. Bir düğün töreninde karşısında duran tek kişi Thane'di. "*Ve* ona göre onu *senin* için terk ettim." Yüzünün yan tarafını okşadı, onu sevdiğini görmesi için yalvarmak istiyordu.

"İşte bu hatırlamadığım bir parça. Hel seni kandırdığımı söylüyor ve bunu hayal bile edemiyorum ama... Eğer yaptıysam, bir daha yapmayacağım."

"Thane, sen böyle biri değilsin. Sen bunu yapmazsın. Ve bu daha önceydi. Seni ilk burada ve şimdi sevdim. O korkunç biri. Bu yüzden gittiğimi garanti ederim. O acımasız ve soğuk, sen ise sıcak, nazık ve istediğim her şeysin."

"Eğer ne zaman hatırlayacağın önemli değilse, evleniriz ve söz veriyorum seni istediğin her gece seveceğim ve yatağın bir daha asla boş kalmayacak."

Nerium O'nun kapısı açıldı ve birkaç müşteri yüksek sesle şarkı söyleyerek dışarı çıktı. Sarhoşlar bir melodiyi taşıyamıyor ve kollarını birbirlerinin omuzlarına dolayarak ileri geri sallanıyorlardı. "Hey, şuraya bakın," diye bağırdı adamlardan biri ve onlara doğru işaret etti. "Bir çift aşk kuşu." Öpüşme sesleri çıkarmaya başladılar ve gülüştüler.

Thane elini arkaya uzatıp kılıcını çekti ve sokağın ışığına doğru adım attı. "Yolunuza devam etmek isteyebilirsiniz çocuklar."

"Haydi, gidelim buradan," dedi biri ve aceleyle sokağa indi, diğeri de hızla onu takip etti.

Thane kılıcını kılıfına geri soktu ve ara sokağa geri adım attı. Layala çarpık üstünü düzeltip pantolonunun içine sokarken kıkırdamaktan kendini alamadı. Ama Thane'e baktığında yüzündeki ifadeden onu hâlâ istediği anlaşılıyordu ama vücut dili değişmişti ve ona direnme konusundaki bir anlık gafletinin sona erdiğini anlamıştı.

"Kaçınmaya geri döndük o zaman?" Kadın inledi. Adam onu telaşlandırmış ve tahrik etmişti ve onu arzuladığı gibi bırakacaktı.

Arkasını döndü ve elini çenesinde gezdirdi. "Hel'i kalede uzun süre yalnız bırakmamalıyım. İntikamcı bir hıyar olmasına rağmen bana biraz açıldı ama seni eğitmek istemesinin ve şimdi burada olmasının bir nedeni var. Bir şey yaklaşıyor ve buna hazırlanmamız gerekiyor."

"En azından onu tuzağa düşürmek ve hapsedmek için bir plana ne dersiniz?"

"Henüz bir çözüm bulamadım ama hayatı her zamanki gibi yaşamaya devam etmezsek, bir şeylerin ters gittiğine dair söylentiler çıkacaktır. Muhafızların çoğunu eğitim için dışarı gönderebildim ama Hel'in kimliğinden şüphelenen olursa..."

Evlerinin içinde bir sızıntı vardı ve Palenor halkı Hel'in Kara Büyücü olduğunu ve kaleye sızdığını öğrenirse paniğe kapılırdı. Thane ellerinde kalan tek umut ışığıydı. Kimse bilmemeliydi. "Bu yüzden, onun hakkında ne yapacağımızı bulana kadar, aranan bir misafirmiş gibi davranmak zorundayız. Kuzenin."

Thane dudaklarını büzdü ve yavaşça başını salladı. "Evet, sanırım öyle."

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

LAYALA

T Ertesi akşam Layala dışarıda, kale arazisindeki taş çemberin kenarında durdu. İstemeyerek de olsa Piper da onunla birlikteydi ama bir gece önce ekildikten sonra konuşmadı. Taş çemberin üzerine oturdu.

kollarını kavuşturmuş ve suyu donduracak kadar soğuk bir bakış atıyor.

Dünyadaki tüm özürler, hatta Tiften gelen bir kek bile Piper'ın neşelenmesini sağlayamadı. Bu yüzden Layala ona somurtması için bir gün verdi. Bankta gözleri kapalı oturan Büyücü Vesstan'a yaklaştı, horlama seslerine bakılırsa adam derin bir uykudaydı. Bir insan nasıl olur da sert bir taş bankın üzerinde oturarak uyuyabilirdi, onu aşıyordu. Layala kollarını kavuşturdu ve gürültücü bir kurbağanın bir zambak yastığından diğerine atlayışını izledi. Bir diğeri renkli balıkların arasında yüzmek için gölete atladı. *Ne kadar basit bir hayat*, diye düşündü.

Sol taraflarındaki taş daire uğulduyordu. Bununla ilgili bir şey onu temkinli yapıyordu. O şeyin kendisi miydi yoksa Layala en son onun merkezinde durduğunda Hel tarafından neredeyse boğulacak olması mı? Bu arada o neredeydi?

Güneş, altında durduğu dağların hemen üzerinde asılı duruyordu; Layala çenesini kaldırdı, gözlerini kapadı ve yüzünü ısıtmasına izin verdi. Burası o kadar sessiz ve huzurluydu ki Vesstan'ın nasıl uykuya daldığını görebiliyordu.

Vesstan zayıf sesiyle, "Oh iyi," dedi. "Bugün rahatlamışsın."

Pekâlâ, görünüşe göre uyumuyordu. "Dün gece teyzemi görmeye gittim. Beni genellikle daha iyi hissettirir. Bundan sonra onun için bir bitki listesi hazırlayacağıma söz verdim. Bu görev kafamı dağıtmamı sağlayacak." Artık Palenor'da ortalıkta dolaşan tehlikeler yüzünden şehre yakın durması gerekiyordu.

"Mükemmel bir fikir." Krem rengi meşe asasının yardımıyla ayağa kalktı ve topallayarak ona doğru yürüdü. Uzun beyaz sakalı her adımda sallanıyordu.

"Kesintiye uğramadan önce muhtemelen sadece birkaç dakikamız var." "Ne yazık ki." Layala omzunun üzerinden baktı. Kuşlar akşam şarkıları söylüyordu.

Şatoya giden patikadaki söğüt ağaçlarının arasından şarkılar yükseliyordu. Uzaklarda hizmetkârlar ve personel, yeni askerlerin mezuniyet balosu için dış mekân dekorunu hazırlamak üzere koşuşturuyordu. Thane her şeyin yolunda olduğunu göstermek için ısrar ediyordu.

Hel'i bütün gün kimse görmemişti ama kesinlikle yakınlardaydı.

"Şimdi, senin taş çemberin ortasında durmanla başlayalım."

Layala bir iç çekti ve ona doğru yürüdü. "Bu çember neden bu kadar önemli?"

"Bin yıl önce inşa edilmiş bir kanal. Büyünüzü yönlendirmenize yardımcı olur." Omzunu sütunlardan birine yasladı ve "Gözlerini kapat. Etrafındaki enerjiyi hissetmeni istiyorum." Büyücülük eğitimi silahlardan ve dövüşten çok farklıydı. Saldırganlığa, eğilmeye, dalmaya ve bir rakibi alt etmek için her şekilde hareket etmeye alışkındı.

Şimdi *de "Etrafınızdaki enerjiyi hissedin"* oldu.

Omuzlarını geriye atarak nefes aldı ve emredileni yaptı. Ciğerlerinin çekişini, kalbinin düzenli atışını ve ağaç tepelerinde hışırdayan rüzgârın sesini dinleyerek sessiz bir zihne yerleşti. Nazik bir dokunuş gibi, taşlardan bir uğultu yayıldı. Taş portallara çok benziyordu ama onlardan farklı olarak içinde hiçbir varlık yoktu, ses yoktu ve büyüsünü çekmiyordu.

"Hissediyor

musun?" Başını

salladı.

"Şimdi gücünüzün doğal olarak yükselmesine izin verin, onu hissedin ama henüz kullanmayın."

Layala çocukluğundan beri kışkırtma ya da ihtiyaç olmadan sihrinin ortaya çıkmasına izin vermemişti. Tehdit altındayken ya da kızginken ve savaştayken kolayca ortaya çıkıyordu ama sakinken çıkmıyordu. *Hadi*, diye ikna etti. Sıcaklığı oradaydı, onu hapsettiği kutunun derinliklerindeydi ve kapağı kaldırıp onu serbest bıraktığını hayal etti. Cezalandırılmış bir çocuk gibi yavaşça dışarı süzüldü. "Tehlikede olmadığım zaman biraz daha zor oluyor."

"Sanki kilit altındaymış gibi davranıyorsun. Nefes almak kadar kolay olmalı," dedi derin, hırıltılı ama zengin bir ses. "Her zaman orada olmalı."

Gözleri bir anda açıldığında Hel'in Vesstan'ın yanında durduğunu gördü. Görünüşündeki değişiklikler çok küçüktü, zar zor fark ediliyordu ama oradaydı. Başka biri görür mü bilmiyordu ama adamın yanakları kızarmış, alnını bir ter tabakası kaplamıştı. Alnının altında hafif koyu halkalar bile vardı.

Gözleri ve yanılmıyorsa saçları bile parlaklığının bir kısmını kaybetmişti. Neredeyse ona bağırıp çağıracaktı ama onun varlığıyla birlikte büyüsünün ürpertisi bedenini kolaylıkla kapladı.

"Ah, işte orada," dedi Hel. "Ama korkunun kokusunu alabiliyorum. Bunu kapatmalısın."

Layala sıkılmış dişlerinin arasından, "Onu öylece kapatamam," dedi ama onun bunu hissedebildiğini ve tetiklediğini bildiği için bunu yapabilmeyi diledi.

Piper onun gelişle irkilmedi ama neredeyse eğleniyor gibi görünüyordu. Sanki Layala'nın işkencesinden zevk alacakmış gibi.

"Büyünüz her zaman orada, hazır olmalı, ruhunuz kadar sizin bir parçanız olmalı. Onu kapatabiliyor, gizleyebiliyor gibi görünüyorsunuz, bu yüzden aynı şeyi korkunuz, öfkeniz veya başka herhangi bir duygu için de yapabilmelisiniz."

Layala onun bordo gözleriyle karşılaştı ve kaşları çatıldı, hatırladığı kadar parlak değillerdi. Onda bir sorun vardı ve bunu bilmek ona cesaret veriyordu. "Senden korkmuyorum."

"Hayır mı?"

"Hayır." Kahretsin, ikisi de bunun yalan olduğunu biliyordu. Ölümünden korkmuyordu ama paylaştıkları geçmişten korkuyordu. Layala Vesstan'a döndü. "Hayatımın büyük bölümünde kendimi güvende tutmak için büyüye değil silahlara güvendiğimi biliyorsun."

Hel ellerini arkasında birleştirdi ve sözünü kesti. "Bunu anlıyorum ama bu bugün değişiyor. Kullanmadığınız muazzam miktarda kullanılmamış potansiyeliniz var."

Layala bakışlarını Vesstan'ın üzerinde sabit tuttu. Uzun beyaz sakalını sıvazladı ve onaylarcasına başını salladı. "O haklı, Layala. Artık gücünü saklaman için hiçbir sebep yok. Onunla gurur duymalısın. Artık onu kilit altında tutmana gerek yok."

Hel ortadan kayboldu ve onun arkasında yeniden belirdi, boynundan nefes alıyordu. "Benden korkmaman için ne yapmam gerekiyor? Herhangi birinden?"

Layala arkasını döndü ve geri adım attı. Büyüsü alevlendi ve tenini ısıttı. Adam ona doğru ilerledi ve attığı her adımda Layala geri çekildi. "Kıpırdama küçük tavşan, sana zarar vermeyeceğim."

"Kurt dedi," diye meydan okudu Layala.

Karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Bunu çok kolaylaştırıyorsun."

"Layala, tüm kontrolü ona veriyorsun," dedi Vesstan, o güne dek duyduğu en güçlü ses tonuyla. Nabızı boğazında gümbürdedi ama ayaklarını olduğu yere sabitleyerek dondu kaldı. Nefes alamasın diye onu yine tuzağa düşürecek miydi? O bordo kırmızısı gözlerde öyle bir kötülük, öyle bir nefret vardı ki

Onlara bakmak istemiyordu ama baktıkça gözlerini alamadığını hissediyordu, sanki adam onu sihirle orada tutuyordu.

"Dizlerinin üzerine çök." Hel'in emri üzerine bir ağırlık gibi çöktü. Layala'nın her parçası itiraz etti ama her seferinde bir dizinin üzerine çöktü. Hel ona gülümserken yanakları utançtan yanıyordu. Elini uzattı ve yüzünün önüne koydu. "Gerçek kralının parmak eklemlerini öp, küçük tavşan."

Layala'nın kasları gerildi ve yerinde kalmak için mücadele ederken protesto etti. Adam beklerken kara kaşları kalktı. Bu emre karşı koyamayan Layala dudaklarını onun sıcak tenine bastırdı ve büyüünün ürpertisini ağzında hissederek ürperdi. Layala'nın gözleri kalktı ve kendini beğenmiş bakışlar onu öfkeliendirdi. *Boynunu kıracağım*, diye sessizce yemin etti. *Dünyanı ve değer verdiğin her şeyi yok edeceğim Hel*.

Parmağını çenesinin altına bastırdı ve zar zor bir dürtmeyle ayağa kalktı. "Aferin kızıma. Şimdi giysilerini çıkar."

Layala o gücün üzerine çöktüğünü hissetti ve yutkundu. Ter neredeyse anında sırtını ıslattı. İşte bu. Ondan bu yüzden korkuyordu. Onun üzerindeki kontrolü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye seslendi Vesstan soldan.

Piper şimdi ayağa kalkmıştı. "Laya, direnecek kadar güçlüsün. Sen tanıdığım en inatçı elfsin." Hel tekrar,

"Çıkar şunları," dedi.

Layala'nın göğsü panik içinde nefes alıp verirken parmakları iradesi dışında kemerini sıkmaya başladı. *Hayır, hayır, hayır*, diye bağırdı kendine, dişlerini sıktı ve bu emri engellemek için var gücüyle savaştı. Her kası ona karşı savaştı ama Layala'nın büyüünün karıncalanması onu geri itti. Hel'in büyüünü dışarı atmaya zorlamak için damarlarında, derisinde kayıyordu.

"Hayır," dedi Layala ve ellerini yumruk yaparak yanlarına indirdi.

Bir eliyle çenesini tuttu ve sıktı. Şimdi ona bakarken, her şeyden çok eğlenmiş görünüyordu. "Al. Onları. Çıkar."

Ona dokunurken, emrine karşı koymak imkânsızdı. Silah kemeri bir şangırtıyla yere düşerken Layala'nın gözleri yaşardı. Üstünü kaldırmaya başladı ve göbeğinin üzerine çıktı.

"Dur." Eli yanına düştü ve başını salladı. "Bak ne kadar savunmasızsın. Sana istediğim her şeyi yaptırabilirim. Ve orada

benden çok daha kötüsünü yapabilecek başkaları da var."

Kim daha kötüsünü yapabilirdi ki? "Deniyorum," diye ısırdı Layala.

"Hayır, değilsin. Çünkü Valeen olmaya çalışmayacaksın." Kollarını kavuşturdu. "Sevdiğin ilk kişi kimdi?"

Öncekini kastediyordu ama kadın ona hiçbir şey vermedi. "Teyzem, Evalyn."

"Yanlış."

"Eğer kastettiğin buysa, kesinlikle sen değilsin." "Ben değilim," dedi başını sallayarak.

Thane mi? Hayır... Başka biri daha vardı, sevgilisi değil ama belki ailesi. Hatırlayamadı.

"Bana bak."

Başını çevirdi ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Nefreti gitmiş, yüz hatları yumuşamıştı.

"Kulede sana o kırmızı elbiseyi giydirmemin bir nedeni vardı. Seni ilk gördüğümde bunu giymiştin, hatırladın mı? Amcam Balneir'in partisindeydi. Savaş'ın babası."

Layala başını salladı.

"Bin yıldır bölgeni terk etmemiştin. Herkesten saklandın."

"Bunu duymak istemiyorum," diye tersledi Layala.

Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel varlıktın. Hâlâ öylesin, dedi zihninde.

"Beni pohpohlayarak kazanmaya çalışma. İşe yaramaz."

Vesstan boğazını temizledi ve asasını bir kez taşa vurdu. "Belki de büyüye geri dönmeliyiz. Layala, benim için basit bir şey yapar mısın? Avucunda bir çiçek yetiştir."

"Konuşabildiğini söyledim mi?" Hel Vesstan'a ters ters baktı. "Ben söyleyince büyüye başlayacağız."

"Onunla böyle konuşma."

"Beni durduracak mısın?" Dudaklarından yılansı bir gülümseme geçti. "Denemeni çok isterim."

Layala kılıcını çekerek kurtardı ve hazır tuttu.

"Hayır, bugün bir kılıca bel bağlayamazsın aşkım." Bileğine bir fiske vurdu ve kılıç kadının ellerinden kurtulup batan güneşin büyüyen gölgelerine doğru uç uca savruldu.

Öfkeden kudurarak ellerini iki yanında kenetledi. Ona saldırmasını istiyordu, böylece beceriksiz bir çocuk gibi görünecekti. Keşke onun önerdiği gibi gölgeye dönüşebilseydi.

"Kontrol, küçük tavşan."

"Bana öyle demeyi kes," diye hırladı Layala.

"O zaman öyle davranmayı bırak. Her durumda sakın ve kontrollü olmalısın." Solunda belirdi ve parmaklarını kürek kemikleri boyunca gezdirerek bir daire çizdi. Kadın ürperdi ve adamın onu tekrar kontrol altına almayacağını umdu. "Herhangi bir düşmana karşı, odaklanmış bir zihne sahip olabilirsin. Runevale'de seni saniyeler içinde parçalayacak tanrılar var - seni küçük düşürmek isteyen tanrılar. Bazıları sana bir uçurumdan atlamayı emredebilir ve eğer kendine güvenmezsen atlarsın. Sen gece tanrıçasısın, tüm diyarlardaki en güçlü varlıklardan birisin. Kimseden korkmazsın ve asla kimse tarafından emredilmezsin."

Layala avucunu tekrar kaldırıp ona baktı, Hel şimdi saçının bir parçasıyla oynuyor olsa da onu görmezden geliyordu. Ona inat bir çiçek düşündü, Vesstan'ın dediği gibi basit bir büyü. Bunun Hel'i kızdırmasını ve onun yerine yaşlı büyücüyü dinlemesini umuyordu. Gücü çekirdeğinde çiçek açtı ve zihinsel olarak kutunun kapağını kaldırdı ve bunun sıcak hissi vücuduna damladı. *Sorun yok, artık saklanmamıza gerek yok.*

Zihninde, ölümcül sarmaşıklar olmadan çiçek açan bir gece yarısı zambağı hayal etti. Avucunun üzerinde kara bir bulut kıvılcımı başladı ve dönerek büyüyen bir kütleye dönüştü. İçinde bir tomurcuk büyüdü ve gülümsemekten kendini alamadı, sonra da koyu mor bir zambağa dönüştü. Tek bir nefesle bulutu uçurdu ve Hel'e muzaffer bir edayla sırtıttı.

Vesstan ona mütevazı bir gülümseme ve zorlukla algılanabilen bir baş sallama hareketi yaptı. Piper bile gururlu görünüyordu.

Ancak Hel pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Bir çiçek yapmışsın. Tebrikler. Eminim düşmanlarınız tir tir titriyordur." "Ben sakın kaldım. Ben kazandım."

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

LAYALA

Layala ahırın kapısını kaydırarak açtı ve saman ve gübre kokusuyla karşılaştı. Eğitim seansı ona yeni güçler kazandırmamıştı ama gecenin tek zaferi sihrinin özgürce akmasıydı

Şimdi bile içinde. Hayatının çoğunu onu saklamaya çalışarak, ona sahip olmamayı dileyerek geçirmişti ve onun güçlü yoldaşlığını tehdit altında hissetmemek garipti. Artık onu kilit altında tutmasına gerek olmadığına dair güvenle eğitimden ayrıldı. Her seferinde onu saklaması ya da içine çekmesi söylenmişti, Fennan bile Doonafel'in dışındaki savaşta bir kez büyüsünü dizginlemesini söylemişti çünkü solgun olanlar onu hissedebiliyordu ama şimdi kendisi olmakta özgürdü. Hel zaten buradayken neden ondan ve yordakçılarından saklansındı ki?

Fennan, Leif ve Piper yeni eğitim alanlarla toplantıdaydı ve umarım Layala'nın yokluğunu fark etmezdi yoksa bir gün daha sessizlik olacaktı. Thane gece muhafızlarıyla yeni kuralları, nerede olmaları gerektiğini ve yaklaşan mezuniyet törenine nasıl hazırlanacaklarını açıklayan bir toplantıdaydı, umarım o da Layala'nın gittiğini fark etmezdi. Yapacak çok işi vardı ve onun kişisel muhafızı olmanın bunlara eklenmesine gerek yoktu. Kraliyet görevlerine devam edebilmesi için Hel ve Vesstan'la onsuz eğitim yapmakta ısrar etmişti ve annesi gittiğine göre, verilecek yüzlerce başka kararla birlikte tören de artık onun sorumluluğundaydı.

Son gördüğünde Hel, Thane'in hemen yanında, muhafızlara kendisini Yüce Kral'ın kuzeni olarak tanıtıyor ve taşradan gelen zengin bir lordmuş gibi davranıyordu. Onun bu küstahlığı Hel'in öğürmesine neden oldu.

Üç durak aşağıda Midnight'ı buldu. Yüksek sesle kişnedi ve başını ahırının penceresinden dışarı çıkardı. Layala gülümsedi ve alnındaki beyaz yıldızı okşadı. "Merhaba oğlum. Gezintiye çıkmak ister misin? Bu gece Evalyn Teyze'ye yardım etmeliyiz."

At heyecanla başını aşağı yukarı sallayınca kadın mandalı çözdü ve kapıyı açtı. Koyu kahverengi dizginlerini ve dizginini sol taraftaki kancadan aldı ve başının üzerinden geçirdi. Belki de bu yeni özgüven onu pervasız yapmıştı. Thane'in onu yalnız dışarı çıkmaması için uyarın sesi zihninde yankılandı. Bunu duymazdan geldi.

Gece Yarısı eyerlenip hazırlandıktan sonra ata bindi. Rahat bir tempoyla ilerlediler ve köprüye vardıklarında bir grup muhafız yanlardaki yerlerinden kalkıp yaklaştı. "Leydi Lightbringer," dedi ikisi de ve aralarında bir şaşkınlık bakışması geçti.

"Gece gezintisine çıkıyorum. Bir saate kadar dönerim." "Bir eskort ister misiniz? Bu çok tehlikeli."

"Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim."

İki muhafız ihtiyatlı bakışlar attılar, şüphesiz gitmesine izin verip vermemeleri gerektiğini ve verirlerse Thane'in ne diyebileceğini ya da ne yapabileceğini sorguluyorlardı. "Hanımefendi, Yüce Kral yanınızda bir refakatçi olmadan araziden çıkmanıza izin vermememizi istedi."

"İyi olacağımı söyledim." Midnight'ın yanlarını dürttü ve yanlarından geçti. Arkasından tartıştılar, "Gitmesine izin veremeyiz."

"Onu durduracak mısın? Ona Dövüşgetiren denmesinin bir sebebi var."

"Ondan mı yoksa kraldan mı daha çok korkuyorsun?"

"O."

"Korkak."

"Senin de onun peşinden koştuğunu görmüyorum."

Kendi kendine sessizce güldü ve Midnight'ı daha hızlı gitmesi için dürttü. İri toynakları taş köprüünün üzerinde takırdadı ve çağlayan devasa şelaleden yayılan yoğun sis yüzüne vurdu. Aklında kuzeydeki küçük, ormanlık bir alan varken, Vadiden yukarı ve dışarı çıkan patikayı sürdü. Tepenin zirvesinde dizginleri geri çekerek onu kaleye doğru döndürdü. Midnight durdu ve ön toynağını sabırsızca toprağa vurdu. "Bir dakika Midnight."

Ay ışığı Dredwich Kalesi'nin dış hatlarını aydınlatıyordu. Meşaleler kemerli pencereleri içeriden aydınlatıyor ve arada sırada geçen elflerin gölgeleri yanından geçiyordu. Evi birdenbire yabancı ve istilacı hissetti. Sanki evi değilmiş gibi

ve hiçbir zaman da olmadı. Alt dudağını ısırarak dizginleri çekiştirdi, gözlerini ondan ayırdı ve Midnight'ı dörtlale koşturdu; rüzgâr saçlarını yırtarak patikadan aşağıya doğru koşmaya başladılar. Derin nefesleri nefes nefese çıkıyordu ve toynakların gümbürtüsü gecenin sessizliğini bozuyordu. Ağağların arasındaki küçük yaratıkların parlayan gözleri merakla onları izliyordu. Pembe bir peri önlerine fırladı ve parıltılı bir toz izi bıraktı. Minik yaratık, Gece Yarısı'yla birlikte hızla yanlarından geçerken küfretti. "Bütün gökyüzü senin!" Layala ona bağırarak karşılık verdi. Sanki o şey daha yükseğe uğamazmış gibi.

Özgürlük ve kaçış hissinin içine dolmasına izin verdi, vadinin kenarındaki küçük ormana gelene kadar yalnız olmanın tadını çıkardı. Çok uzakta olmayan bir tarlada sıra sıra mısırlar, onun solunda sazdan çatılı bir ev ve bir avuç koyunun bulunduğu kare şeklinde çitle çevrili bir alan vardı. Koyunların arasındaki tek bir inek başını otlamaktan kaldırıp böğürüyordu. Bu çiftliğin önünden birkaç kez geçmişti. Her seferinde bir fener pencerede dururken, dişi mutfakta zıplıyordu. Neden burada tek başlarına olma riskini almışlardı ki?

Layala yumuşak çimlere uzandı ve elini Midnight'ın boynundaki parlak siyah kürkte gezdirdikten sonra cebinden listeyi çıkarıp taradı. Bu işi çabucak halletmesi gerekiyordu. "Pekâlâ, Evalyn Teyze ölümcül itüzümü istiyor. Bunun kimin için olduğundan emin değilim ama sormuyorum. Lillian thrope kökü, mide ağrılarına iyi gelir, pottifer yaprağı-ugh, bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor mu?" Layala başını kaldırıp meşe ağağlarına ve orman zemini boyunca uzanan çeşitli yeşilliklere baktı. Kır çiçekleri ve bebek nefesi serpintileri, bir parça unutma beni. Mavi çiçekleri görmek onu gülümsetti. Bu çiçeği haftada bir kez anne ve babasının anıtına koyardı. *Uzun zamandır ailemi düşünmemiştim*, diye düşündü ve bu göğsünün ağrımına neden oldu. Çenesini gece gökyüzüne kaldırarak yıldızların arasında aradı; ruhları orada bir yerlerde miydi? Eğer bir zamanlar Valeen idiyse ama ölmüş ve yeniden doğmuşsa, ruhu bunca yıldır neredeydi? Asla bilemeyeceğini düşündüğü sorular.

Layala deri dizginleri kavradı ve Midnight'ı arkasından çekti. şansına, ormanlık alana bir adım bile kalmadan Lillian otunu buldu. İki metre boyunda mavi bir ottu ve altın benekli uzun tırtıklı yaprakları vardı. Bir dizinin üzerine çöktü ve üç tanesini köklerinden dikkatlice çekti. Sonra onları Gece Yarısı'nın ç a n t a s ı n d a k i keseye sıkıştırdı. Birkaç metre ö t e d e , yeşil ot demetlerinin arasında

Yabani otlar ve yapraklar arasında, yıldız şeklindeki mor çiçekleri ve siyaha yakın meyveleriyle ölümcül gece gölgesini keşfetti.

Köklerinden tutup çekti, meyveleri kopardı ve küçük bir cam kaba koyup onları da çantaya yerleştirdi. Ayağı üzenginin üzerindeyken hafif bir koku duydu. Bilmese bunun az ötedeki tarlada otlayan çiftlik hayvanlarından geldiğini söyleyebilirdi ama bu çürük koku Adalon'daki tek bir canlıya özgü bir kokuydu. Öfke ve hayal kırıklığı göğsünde kabardı.

Artık Hel aklına gelmeden solgun olanları düşünemiyordu. Ve adam onu büyüyle hırpalarken ve basit bir emirle neredeyse soyunmasını sağlarken orada çaresizce durmuştu. *Yüce Yaratıcı, nasıl bu kadar zavallı olabilirim?*

Midnight otları kemirmekten başını kaldırdı ve telaşla mırıldandı. Kadın onun boynunu tekrar okşadı. "Biliyorum oğlum. Ava gitme zamanı." Kılıcını çıkardı ve ata döndü. "Bekle."

Değişen gölgeler gibi hareket ederek sığ tepeden aşağı koştu ve sırtını eve dayadı. Onları uyarmalı mıyım diye düşünerek pencerenin kenarına kaydı. Bir dişi Layala'nın tanımadığı bir melodi mırıldandı ve bir an sonra bir erkeğin, "Her ne pişiriyorsan çok lezzetli kokuyor," dediğini duydu.

"Anne, a n n e," diye ağladı küçük bir çocuk. "Odamda bir şey duydum. Korkuyorum."

"Uyuyor olman gerekiyordu," diye azarladı annesi. "Buraya bir kez daha gelmeni istemiyorum."

"Ama ben bir şey duydum!" diye feryat etti çocuk. "Ya bir canavarsa!" "Yatağına dön."

Layala başını sallayarak evin köşesine doğru süzüldü ve etrafına baktı. Keşke çocuğun ne kadar haklı olduğunu bilselerdi ama eğer onları uyarırsa, sadece kendilerini öldürtebilirlerdi.

Soluk benizli iki tanesi şimdi sadece elli metre ötedeki çitin kenarındaydı. İçlerinden biri bir koyuna bir taş fırlattı ve onu kaçmaya zorladı. Küçük sürü telaşla meledi ve tırısla gidebildikleri kadar uzağa gittiler. İki canavar da kıkırdadı ve çitten atladı.

Elini kemerine sokan Layala bir fırlatma yıldızı çıkardı. Iskalamayacağı kadar yakın olana kadar bekledi. Ay ışığı havada süzülürken yıldızın üzerinde parıldadı ve yıldızın ortasındaki soluk bir yıldıza çarptı.

boğazından. Ses çıkarmadan boynunu tırmaladı ve sonra karanlık bir yığının içine devrildi.

"Biri gitti," diye mırıldandı Layala gülümseyerek. Thane ona bunu neden yaptığını sordu ve bir yanı bunu heyecan ve tehlike için yaptığını söyledi. Evet, başlangıçta Hel'in yerini bulmak içindi ama artık onun nerede olduğunu biliyordu ve yine de burada, dövüşme düşüncesiyle neredeyse başı dönüyordu.

"Solgunlar!" diye bağırdı içeriden bir erkek sesi. "Hannah'yla birlikte odaya girin ve ne duyarsanız duyun kapıyı açmayın."

Layala gölgelerin arasından sıyrıldı ve kalan solgun adama doğru ilerledi. Gözlerinin ve ağzının altındaki siyahlık bu ışıktaki daha koyu ve daha uğursuz görünüyordu. Boğazından alçak bir gümbürtü çıktı ve geri çekilirken yavaşça geri adım attı.

"Sorun nedir?" Layala kılıcını kaldırarak mırıldandı. "Küçük bir dişi elften mi korktun?" Kılıcını savurdu, kılıcı bir ıslıkla havayı kesti ve düşmaninkiyle çarpıştı. Düşman onu geri iterek birkaç adım tökezlemesine neden oldu. Bir hırıltıyla elini savurdu ve sarmaşığı yerden fırlayıp adamın karnına saplandı ve onu sırt üstü çimenlerin üzerine sürükledi; vücudu sarmaşıklar, dikenler ve siyah çiçek açan zambaklar arasında artık görünmeyene kadar etrafında dolandı.

Bir çığlık gece havasını yararak Layala'nın göğsünü delip geçti. Yüzünü eve dönmek için döndü. Kaçırıldığı üçüncü biri mi vardı? Çocuk! Koşarak ön kapıya gitti ve babayı girişte kanlar içinde buldu.

Hayır.

"Onlara yardım edin," diye soludu, elini karnındaki açık yaranın ve omzundaki bariz ısırik izinin üzerinde tutarak.

Kahretsin, onu öldürmezse dönüşecekti. Elleri titriyordu ama elfin üzerinden atladı. Şu anda anne ve çocuğu kurtarmak zorundaydı. Oturma odasına doğru koşarken masa devrilmiş, yiyecekler yere saçılmıştı. *Acele et, acele et, acele et*. Koridorun sonundaki kapıdan içeri girdiğinde odayı boş buldu, hafif perdeler rüzgârda dalgalanıyordu. Ayakları yerde uçtu ve bakmadan pencereden dışarı atladı. Çoktan araziye çevreleyen çitlerle çevrili alanın dışına çıkmış olan anne, küçük çocuğunu yanında sürüklüyordu... ama soluk benizli olan neredeydi? Sessiz bir hışırtı Layala'nın çömelmesine neden oldu ve bir bıçak başının üzerinden geçerek eve çarptı.

"Sinir bozucu küçük elf," diye alay etti solgun olan, gömülü kılıcını çıkarmaya çalışırken. "Akşam yemeğimi mahvettin."

Layala bıçağını onun karnına saplayarak yukarı doğru itti. Adam kükredi ve çürümüş bir nefes dalgası Layala'nın yüzüne yayıldı. *Iyy*. Ağzındaki tıkacı tutarak silahını daha da içeri soktu. *Geber, seni piç*. Soğuk, yağlı eller yüzünü kavradı ve solgun olan alnını onunkine çarptı.

Darbe yüksek sesle çatırdadı ve yıldızları gören Layala tökezleyerek geri çekildi. *İyi değil, iyi değil*. Dünya etrafında dönüyordu ve dengesini kaybederek arka tarafına düştü. Koruyucu bir kalkan olan büyüsünü fırlatarak geriye doğru çabaladı ama çift görüş görüyordu ve -yaratık nereye gitti?

Uzun bir gölge üzerine düştü ve görünmez kalkanını tutmak için gücünü odakladı, arenada ejderha prensine karşı kullandığı gücün aynısını kullandı ve bir yumruk yüzünün sadece bir adım ötesinde çarpıştı, büyüsünden yankılandı. Nefesini dışarı üfledi. Maker, bu çok yakındı. Solgun olan öfkeyle çılgılık attı ve kafasında zonklayan acıya rağmen gülümsedi.

Soluk benizli olan iki elinde baltayla onun önüne çıktı ve baltayı savurdu. Darbe bir kayaya çarpmış gibi vurdu. Tekrar tekrar vurdu; zaten çürümüş olan yüzündeki öfke her vuruşta daha da arttı.

"Sonsuza dek orada saklanamazsın!" diye bağırdı yaratık. Kılıcı hâlâ karnından çıkıyordu ve siyah kan kalçalarından ve ayak bileklerinden aşağı akıyordu... *Kalk, kalk*. Büyülü kalkanını sağlam tutarak yavaşça dizlerini itti ve sonra ayağa kalktı. Balta bir gümbürtüyle yanında yere düştü ve solgun olan kükreyip çılgılık atarak çıplak elleriyle pençelerini geçirmeye çalıştı.

"Pek akıllı bir şey değilsin, değil mi?"

Hançeri belinden çıkardı ve solgun olan durdu. *Bu kolay oldu*. Gülümsedi ve ona doğru bir adım attı. Adam korkarak geri çekildi.

-Hayır, dehşete düşmüştü. Belki de sonunda onun kim olduğunu ve ölmek üzere olduğunu anlamıştı. Kolunu kaldırdı ve hançerinin ucunu onun alnına doğrulttu. Büyüsüyle onu mızraklamak ne kadar kolay olsa da, bu daha tatmin edici geliyordu. Bıçak fırlatmak hayatı boyunca yaptığı bir şeydi ve hedefini asla ıskalamazdı.

Yaratık neredeyse tökezleyerek, "Efendim," diye mırıldandı. Layala donakaldı. *Efendi mi?*

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

LAYALA

G irkilerek etrafında döndü. Hel ondan bir metre kadar uzakta duruyordu. Gözleri tehlikeli bir düşmanlıkla dolu olsa da ona bakmıyordu. "Kraliçene dokunmaya nasıl cüret edersin?"

Solgun olan bir adım uzaklaştı, sonra bir adım daha. "Bilmiyordum," dedi solgun olan, başını eğerek. "Başkalarını öldürdü. Beni de öldürmeye çalıştı."

Yanından geçerken pelerininin koluna değmesi vücudunu ürpertti. Alabaster rengi parmakları solgun olanı boğazından yakaladı ve iri bedenini yerden kolayca kaldırdı. "O zaman orada dur ve öl." Solgun olanın gözlerinden siyah kan sızdı ve cansız bir yumru halinde yere düşmeden önce tiz bir çığlık attı.

Layala yutkundu ve bir heykel gibi orada durup onun sırtına ve gümüşü hilal şeklindeki ayın mükemmel hatlarına baktı. Sanki onu binlerce kez bu şekilde izlemiş, Briar Hollow'daki evini ezberlediği gibi onu da ezberlemişti ama yine de onunla ilgili tek bir şey bile hatırlayamıyordu.

Yüzünü ona döndü. "Annen sana geceleri tek başına ormana gitmemeni söylemedi mi hiç? Oh, bekle, sanırım söyleyemezdi çünkü senin annen yoktu..." dedi ve kız onun suratına bir tokat atmaktan başka bir şey istemedi.

Piç kurusu. Layala'nın annesini hiç tanımamasının, onun neden öldüğünün temel nedeniydi. "Bir annem vardı ama öldü."

"Valeen olarak demek istedim."

"Neden beni takip ediyorsun? Beni rahat bırak. Ben hallettim." "*Beni* aramıyor musun? Bu yüzden her gece buraya geliyorsun, değil mi? Beni yalnız yakalamak ve benden faydalanmak istiyorsun, değil mi?"

Bir elini göğsüne götürdü. "Ben o tür bir elf değilim Val. En azından önce bana bir akşam yemeği ısmarlamalısın."

Layala alay etti ve burnunu kıvırdı. Bu ne cüret.

"Eğer bir gece yarısı boğuşmasına hazır değilsen, o zaman konuşmak istiyorsun. Konuş o zaman."

"Seni birkaç saat önce gördüm, biliyorsun, bana kıyafetlerimi çıkarmamı emrettiğinde. Konuşmak isteseydim gitmezdim."

"Bunu bir şeyi kanıtlamak için yaptım. Yaşlı büyücü ve Savaş etraftayken, pardon *Thane*, benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini söyleyemiyorsun. Hep merak etmişimdir, kim daha iyi sevişir, ben mi o mu?" Çenesindeki ince beyaz yara izini ovuşturdu ve bu hareket ona *Thane*'in de sık sık aynı alışkanlığa sahip olduğunu hatırlattı. Bu onu ürpertti. "Ben olmalıyım. O çok resmi biri. Bunu *sıkıcı* olarak tercüme et."

"Daha iyi bir-ugh. Hayatım buna bağlı olsa bile sana dokunmayacağımı düşünürsek, bunu asla bilemeyeceğiz."

"Oh, biliyorsun. Ve bir gün hatırlayacaksın."

Layala gözlerini kıstı. "Biliyor musun, bana bir şeyler geliyor." Yaralı kaşı hafifçe kalktı ve biraz daha yaklaştı. "*Thane*'inki daha büyük, çok daha büyük ve onu nasıl kullanacağını daha iyi biliyor. Seni terk etmeme şaşmamalı."

Hel'in çene kasları seğirdi ve titreyen parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı, ama öfkesi geldiği gibi aniden yok oldu. Havadan bir civar belirdi, çoktan yanmaya başlamıştı ve onu parmaklarının arasında sıkı. "Yalancı," dedi onu dudaklarının arasına yerleştirmeden hemen önce.

Duman ince bir çizgi halinde ona doğru geliyordu. Zihninde, balkonda sırtı ona dönük duran bir erkeğin görüntüsü belirdi. Tamamen çıplaktı ve vücudunun büyük bir kısmı rünler ve diğer dövmelerle kaplıydı. Adamın civarının tatlı kokusu, açık çift kapıdan ona doğru yayılıyordu. Gece gökyüzü dalgalanan renklerle doluydu. Birkaç kez gözlerini kırıştırarak düşüncesini temizledi. *Bu da neydi?*

Midesi düğüm düğüm olan Layala bakışlarını çimlere indirdi. Kavgaya başladığından beri ilk kez cırcır böceklerinin cıvıltısını ve koyunların melemesini yakınlarda bir yerden duydu. Aralarındaki sessizlik çok uzun sürdü ve bakmadan onun kendisini izlediğini anladı ve bu tüylerini diken diken etti. "Dışarıda bir şey arıyordum ve senin yaratıklarına rastladım. Belli ki onları öldürdüm. Bir kişi bile eksilse *Palenor* daha güvenli olur."

"Onlar da senin, biliyorsun. İstersen onlara komuta edebilirsin."

Gözlerini ona doğru kaldırdı. "Ne?"

"Size neden ilgi duyduklarını hiç merak etmediniz mi?"

Evet, diye düşündü ama sadece dişlerini birbirine daha sıkı kenetledi. Gerçi son zamanlarda büyüsunü kullanması onları kendisine getirmemişti. Bunun yakın olmadıkları için mi yoksa onlara bunu yapmamalarını emrettiği için mi olduğunu merak etti.

"Çünkü onlar benim."

Onu kuşkuyla izledi ve bu ifadede daha fazlası olduğunu düşündü. Yoktu. "Ben sen değilim."

"Açıkça." Yavaşça gülümsedi ve ona saldırmaya hazır bir kurdu hatırlattı. Çok güzel bir kurdu. "Bir gün anlayacaksın." Dumandan derin bir nefes çekti ve geceye doğru bir nefes üfledi.

Layala başını salladı ve arkasını dönerek evin yan tarafına doğru ilerledi. Kapı aralığında can çekişen babayı, dönüp kalkmasına fırsat vermeden yere indirmesi gerekiyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

Layala durdu ve ona doğru döndü. "Aslında seninle konuşmam gerekiyor. Bir tür canavar tarafından katledilen bir kadın vardı. Şimdi başka hangi şeytani şeyi yarattın?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Solgun olanlar benim sayemde var olabilir ama benim hiç canavarım yok. Neye benziyordu?"

"Onu hiç görmedim. Sadece geride bıraktığı hasarı. Ama solgun olanlar bile bunu kendilerinin yapmadığını itiraf etti."

Hel'in mükemmel dudakları hafifçe kaşlarını çattı ama bu pek de anlaşılacak bir duygu değildi. "Bu bir sorun olabilir."

"Ne oldu?"

"Kesin olarak bilmiyorum ve bilseydim bile size söylemezdim."

Layala inledi ve tekrar yola koyuldu. Geldiğinden beri hiçbir konuda açık sözlü olmamıştı. Onu takip etmediğinden emin olmak için arkasına baktı ve Yaratıcı'ya şükürler olsun ki gitmişti. Arkasını döndüğünde kayarak durdu ve boğazına saplanan bir bıçaktan milimetrelerce uzakta durdu.

"Sana eğitimin ilk kuralını söylemeyi unuttum. Asla rakibine sırtını dönme."

"O benim hançerim," diye nefes aldı Layala. Adam ona hiç dokunmadan hançeri elinden almıştı.

"Kesinlikle öyle." Çenesinin sol tarafının altını okşadı. Bu bir okşamaydı, nazik ve baştan çıkarıcıydı. "Üzgünüm aşkım, ama daha fazla bekleyemem."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kuleyi hatırlıyorsun, değil mi? Beni nasıl uyandırdığını?"

"Nasıl unutabilirim ki?" diye söylendi. Elini kesip açmış ve kanını adamın ağzına damlatmış, ciğerlerine hayat üflemişti.

"Bir teorim var. Bu sadece biraz acıtacak." Bıçağı kadının bileğine dayadı ve etini yardı.

"Ah." Layala bıçağı tokatlamak için kesik elini kaldırdı ve adam kolunu yakaladı. O daha kıpırdayamadan, dili taze kesiğin üzerinden geçti ve ağzı bir aşığın ısırması gibi kesiğin etrafına kapandı. Adamın büyüü onu etkisi altına alıp olduğu yerde tutarken, sakinleştirici gibi bir sel ona sertçe çarptı.

"Dur," dedi zayıfça. Boynunun arkasını kavradı ve onu daha yakına, sert bedenine doğru çekti, yarasından kan emdi. Bu ona bir tokat gibi çarptı; fark ettiği tüm zayıflama işaretleri, koyu halkalar, ellerinin titremesi. Kadının kanı ona hayat vermişti ve şimdi... Yukarıdaki Kutsal Yaratıcı.

"Çekil üstümden!" Hançerini adamın elinden çekip aldı ve kabzasına kadar iterek doğrudan böğrüne sapladı. Hançerin saplanması o kadar ürkmüştü ki, ikinci kez saplamak için çekmek yerine donup kaldı. Büyüsü bir savaş çekici gibi Hel'e çarparak onu tökezletti ve kışının üzerine düşüp ellerini arkasına koyarak kendini yakaladı. Ayın ve yıldızların solgun ışığı altında gözleri bir kez daha lal taşı gibi parladı, siyah saçları ışıldadı ve alt dudağında kızıl bir parıltı belirdi.

Layala elini bileğindeki küçük kesiğin üzerine vurdu ve keskin tahta budaklarının kürek kemiklerine battığı eve yaslandı. "Güçlü kalmak için benim kanıma ihtiyacın var, değil mi?" sesi fısıltı gibi çıktı.

Ayağa kalktı ve bir an için özür diler gibi baktı. "Bu ikimiz için de talihsiz bir yan etki gibi görünüyor. Görünüşe göre beni uyandırmanın bedeli senin kanındı, dolayısıyla beni yaşatmanın bedeli de senin kanın. Beklediğim bir şey değildi ama büyüünün çoğu zaman bir bedeli olur." Sanki küçük bir rahatsızlıktan başka bir şey değilmiş gibi hançeri böğründen çekip aldı. Yara birkaç dakika içinde kapandı; orada olduğuna dair tek iz, tününde parlayan kandı.

Adam hançerini geri fırlattı ve kızın hisleri hançeri sapından yakalayacak kadar keskinleşti. "Yani, o olmadan ölür müydün?" Elini bileğinden indirdi; çok az kan vardı ve çoğu çoktan kurumuştur.

Hel'in parmakları yüzünün yan tarafında gezindi ve Hel, Hel'in birkaç metre öteden ona dokunmaya ne kadar hızlı geçtiğini görünce sıçradı. "Asla öğrenemeyeceğiz."

Layala onun bileğini yakaladı ve elini ona doğru itti. "Bana dokunma yoksa-" diye derin bir nefes aldı, zihni hızla çalışıyordu. Ne yapabilirdi ki? Zayıflamış haliyle bile her yönden ondan daha güçlüydü.

"Yoksa ne yaparsın? Beni iyi vakit geçirmekle mi tehdit edeceksin?"

"Bundan sonra kanımı istiyorsan, benden istemen gerekecek, yoksa istediğini sana vermem. Asla." Ama onun zayıf noktasını bulmuştu. Belki de sahip olduğu tek zayıflığı. Bu konudaki tek talihsiz şey, gençleşmek için onun kanına ihtiyaç duymadan uzun süre yaşayabilecek gibi görünmesiydi. Onu Boşluk'ta uyandırmasıyla şimdi arasında iki ay geçmişti.

"Ne istediğimi bile bilmiyorsun."

"Seni hatırlamamı."

Güldü ve Layala'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı; ona kraliçem demeye devam etti, onu kendi kraliçesine karşı korudu.

Hel parmağını kızın alnına bastırdı. "Beni hatırlayıp hatırlamaman umurumda değil ama o güzel kafanda ihtiyacım olan bir şey var ve bu da Valeen'in ortaya çıkıp oynamasını gerektiriyor, Layala'nın değil."

Layala onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Eğer sahip olabileceğim her türlü bilgiye ulaşmak istiyorsan, bana saygılı davranmaya başla. Bu noktada, hatırlasam bile sana söylemezdim."

"Hak ettiğin zaman saygımı kazanacaksın." Ön kolunu kadının göğsüne soktu ve onu evin yan tarafına doğru itti. Adam yüzüne birkaç santim yaklaşırken Layala meydan okurcasına baktı. "Ve bana Val'i anlatacaksın, yoksa *onu* öldürürüm."

"Hayır, yapmayacaksın," diye meydan okudu Layala, onun güzel ama sert yüzüne bakarak, kalın kara kaşları içeri çekilmiş, kırmızı gözleri parlıyordu. "Bir parçan onu önemsiyor."

"Bu konuda ne kadar yanıldığını kanıtlamaktan başka bir şey istemem." Adamın eli kızın pazusuna dolandı ve onu kendi tarafına çekti. Gece Yarısı'na doğru gitmeye başladılar. "Onu duvara çivileyeyim ve günlerce acı çekmesini izlemenize izin vereyim mi? Ya da gerçekten yaratıcı olalım-"

"Bekle!" Layala onun elinden kurtulmaya çalıştı ama o sadece daha sıkı kavradı. "Hiçbir şey hatırlamıyorum, yemin ederim." Gözleri yakındaki çam ve meşe kümesine doğru kaydı. Göğsüne ve kollarına sıcaklık doldu ve sarmaşıklar sessizce ayak bileklerine dolanarak onu durdurdu. Onun dikkatini dağıtmalı, Thane'den uzaklaştırmalıydı.

Önce yere, sonra da ona baktı. "Saçmalıyorsun. Bunun olmayacağını biliyorsun-"

Vücuduna daha fazla sarmaşık dolandı ama ağzını kapatmasına neden olan, açılan zambaklardan gelen tatlı ama ölümcül spreydi. Layala onu etkileyip etkilemediklerini görmek için beklemeden çam ağaçlarından oluşan koruya doğru koşmaya başladı. Kollarını havaya kaldırarak ve elf ayaklarını çimenlerin üzerinde kaydırarak ağaçların arasına daldı, kalın gövdelerin arasından geçti ve yosunlu kütüklerin üzerinden atladı. Devam ederse çok geçmeden isimsiz ormana varacaktı ve gece olduğu için... *belki ben ondan kurtulamam ama belki hayvanlar kurtulabilir.*

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

HEL

Hel yumruklarını iki yanında sıktı ve abanoz dallar yanıp yok olana kadar büyüsunü onu yerinde tutan sarmaşıklara doğru itti. Eğer kızın bu kadar mücadele edeceğini bilseydi eğitimlerine bu şekilde başladılar. "Hadi ama aşkım, kedi fare oyunu asla fare için iyi bitmez."

Gölgeli şekli ormanın içinde kayboldu ve Hel gülümsedi. Ne kadar eğlenceli olacaktı. Kasten yavaş adımlarla onu takip etti. Ona az da olsa bir avans vermesi adildi. Onun izini kaybedecek gibi değildi. Artık tadına baktığına göre, kadının kanının kokusu onu peşinden sürükleyen bir siren sesi gibiydi. İlk karşılaşmalarını ve ne kadar farklı gittiğini düşündü...

Geçmiş

"Benim bölgemde izinsiz girenler idam edilir, Hel." Kadının boğucu yumuşak sesi, sıcak bir yaz gecesinde yağan gece yarısı yağmuru gibi adamın üzerine çöktü. Daha önce hiç kimsenin sesi omurgasından aşağı kayan bir tüy gibi hissettirmemişti. Boğazına dayadığı keskin bıçağa rağmen vücudu zevkle titredi.

"O zaman izinsiz girmedğim iyi olmuş." Bakışlarını Valeen'in sakın yüzüne kaydırıldı. Kendi bölgesinde daha da etkileyiciydi. Düşük V yakasının etrafı yıldızlar ve aylarla süslenmiş gece yarısı moru elbisesi üzerindeki eldiven gibi oturmuştu. Kolsuz bluz kollarının altından sıyrılarak kaburgalarının hemen altına kadar uzanıyor ve ince bir ten çizgisini ortaya çıkarıyordu. Yuvarlak kalçalarından aşağıya doğru inen siyah pantolonun üzerinde gözlerini gezdirmekten kendini alamadı.

Onun formuna boyanmış olabilirlerdi. Yukarıdaki renkli ışıklar, abanoz saçlarının güzel dalgaları üzerinde duran ay ve yıldız tacından parlıyordu.

"Çık dışarı." Kılıcını indirdi Soulender ve adamın geldiği duvardaki karanlık noktayı işaret etti.

"Bunu sana bir hediye olarak verdim ve sen bunu bana karşı mı kullanacaksın?" dedi. "Son zamanlarda bunu başka birine karşı kullandın mı? Belki Synick'e karşı?"

Tüylü mavi gözleri kısıldı. "Arazime girmeye çalıştın ve şimdi de beni suçlamak için mi buradasın? Hırsız olan sensin, ben değil."

"Duvarlarınızın içinde duruyorum. Bunun bir girişimden daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Ve sen bunu benden çaldın. Görünüşe göre ikimiz de suçluyuz."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bunun bir hediye olduğunu söylemiştin." Bir sevgilinin okşayışının yumuşaklığıyla, Soulender'ın ucunu omzundan bileğine doğru kaydırıp ve adamın omurgasından aşağı bir ürperti geçti. "Ve sen sadece ben izin verdiğim için içeridesin."

"Öyle mi?"

Kız adamın bakışlarıyla karşılaştı ve eğer bu şimdiye kadar gördüğü en çarpıcı şey değilse lanetlensin. "Git buradan. Şimdi, istemediğim bir şey yapmak zorunda kalmadan önce."

"Neden burada saklanıyorsun? Neden korkuyorsun?"

Avuç içini göğsüne bastırdı ve onu duvara doğru geri çekti. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

İkisi de Gece Evi'nin kenarında durdu. War'ın baltasının bariyere çarpma sesi, kendilerinden sadece bir metre uzakta olmasına rağmen donuk ve uzak geliyordu. "O hançerden kurtul. Eğer biri Synick'i öldürdüğünüzden şüphelenirse-"

"Sen ve Savaş'tan başka kimse bende olduğunu bilmiyor. Eğer benim yaptığımdan şüphelenen biri varsa, bu sadece ikiniz yüzündendir. Balneir amcana benimle konuştuğunu ve benim bununla hiçbir ilgim olmadığını söyle."

"Oldukça talepkârsın, değil mi?"

"Ben hafife alınacak aptal bir kız değilim. Bölgemden çık yoksa aletini keserim ve ne zaman zevk almak istesen aklına ben gelirim."

"Zaten seni düşünüyorum, özellikle de zevk söz konusu olduğunda."

"Kendini çok zeki ve esprili sanıyorsun, fesatlık tanrısı," dedi. kıkırdıyor, onu botlarından yüzüne doğru süzüyordu. "İtiraf etmeliyim ki, oldukça lezzetlisin ve gençliğimde beni baştan çıkarmış olabilirsin ama

Sen de benim kadar yaşlısın, yıllar aptallıkları törpülüyor. Seninle, kuzeninle ya da Primevar'ın herhangi biriyle ilgilenmiyorum. Sana yeterince zaman verdim, küçük çocuk. Git artık."

Hel'in yanaklarını dolduran kızarıklık hızla geldi. "Bana bunu neden yaptığını söyle yoksa amcama çok farklı bir hikâyeyle geri döneceğim ve iki hafta içinde duvarında bir ordu bekleyebilirsin ve bu küçük çocuk hiçbir şey kalmayana kadar Gece Evi'ni yok edecek. Yakında kimse ne senin ne de değerli topraklarının varlığından haberdar olacak."

Hançerin ucu bir anda boğazının dibindeydi. "Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok. Primevar'ın sahip olduğu en iyi savaşçı olduğu söylenen bir Primordial olan sözde amcanı öldürmek kolaydı ve ben ter bile dökmedim. Aynısını sana da kolayca yapabilirim."

Dişlerini birbirine kenetleyen Hel, kızın bileğini kavradı ve onu zar zor hareket ettirebilmesine rağmen geri itti. "Tehdit edilmekten hoşlanmıyorum ve bu ikinci kez oluyor."

"O zaman bu konuda bir şeyler yap," diye meydan okudu ona gülmeye başlayacakmış gibi bir sesle. Sanki zavallı bir insandan başka bir şey değilmiş ve hiçbir tehdit oluşturmuyormuş gibi.

Büyülü bariyer sonunda War'ın vahşi gözlerle ve savaşa hazır bir şekilde tökezleyerek geçebileceği kadar genişledi. İkisi arasında hızlı bir bakış attı ve saldırdı. Baltası Hel'in hayatını tehdit eden hançere bulanık bir hızla indi. Valeen baltayı geri çekti ve dönerek uzaklaştı, tamamen gölgeye dönüştü ve tamamen Savaş'ın arkasında yeniden belirdi. Onların karşısında durarak çenesini hafifçe kaldırdı ve Soulender'ı beline dayadı.

"Neden orada dikilip duruyorsunuz?" Sol elinin parmaklarını kıvrarak onları öne doğru çağırdı. "Primevar'ın en iyilerinin neler sunabileceğini görelim."

Hel ve Savaş birbirlerine baktılar. Elinde onları sonsuza dek yok edebilecek bir silah vardı. Hel'in ya da kuzenin sahip olduğu herhangi bir güç ona zarar verebilirdi ama onu asla öldüremezdi. O tam kanlı bir İlkel tanrıçaydı.

"Korktun mu?"

Savaş sırtıttı ve baltasının ucunu omzuna dayadı. "İki büyük ve güçlü erkeğin tek bir dişiyle dövüşmesi haksızlık olur. Kendimi kötü hissedirdim."

"Aman Tanrım, işte başlıyoruz," diye mırıldandı Hel.

Karanlığın gazabıyla üzerlerine geldi, onları öyle kalın bir bulutla örttü ki Hel, ışığın hiç görünmediği en karanlık zindanlara kapatılmış da olabilirdi.

Savaş lanetliydi. Hak ettiğini buldu. Umarım yorumu için en az bir kez bıçaklanmıştı.

Hel elini sallayarak karanlık perdeyi yakıp yok eden bir ışık topu fırlattı. Valeen hançerini göğsüne doğrultmuş, birkaç santim uzağındaydı. "Kahretsin!" Hel geri çekildi ve yana doğru kaçarak aşağı doğru inen bir hançeri kıl payı kaçırdı. Kana susamıştı ve bu artık bir oyun değildi.

War onun Hel'le meşgul olmasından faydalandı ve silahını ona doğru savurdu. Kadın tam zamanında dönerek zırhlı ön koluyla engel oldu ve ardından hançeri adamın karnına sapladı.

"Kahretsin, tanrıça," diye hırladı, kalçalarını geriye iterek onun darbesinden zar zor kurtuldu. "Buraya dövüşmeye gelmedik." Birbirlerine saldırdılar, silahlar takip edilmesi zor hızlarda uçuyordu.

"Hayır, buraya bunu geri çalmaya ve intikam için beni öldürmeye geldin."

War bacağına tekmeledi ve onun ayak bileğini yakalayarak çelme taktı ama kadın çömeldi ve hançeri onun uyluğunun iç kısmına sapladı. War dalışa geçti ve yuvarlanarak yoldan çekildi, ardından bir güç patlaması fırlattı ve bir çatırtıyla kalkanına çarptı ve çarpmanın etkisiyle bir şimşek gibi parladı.

Hel gözlemlemek için birkaç adım geri çekildi ve kollarını kavuşturarak gece tanrıçasını değerlendirdi. Bildiği kadarıyla daha önce hiçbir savaşa katılmadığı düşünülürse, savaşta tahmin ettiğinden daha iyiydi. Savaş'ın silahını ıskalamak için inanılmaz şekillerde eğildi, büküldü ve kıvrıldı. Synick'i alt edebileceğine hiç şüphe yoktu. Ama kimse savaşta War'dan daha iyi değildi. Synick'in Primevar'ın en seçkin savaşçısı olduğunu düşünerek yanılmıştı.

Hel onun kafasına vurabilecekken en az iki kez geri çekilmesini izledi. Düşüşü kadınlara karşı yumuşak bir noktası olmasıydı, görünüşe göre onu öldürmek isteyen birine karşı bile.

"Haydi Savaş. Oyun oynamayı bırak," dedi Hel.

Silahları havada çarpıştı ve birbirlerine baktılar. "Eğer istersen geri çekilirim," dedi adam, zorlukla nefes alarak.

Gölgeye dönüştü ve Soulender havada vınlayarak War'ın omzunu kesti, derisinin kalın kumaşını kesti ama görünüşe bakılırsa kan yoktu. Göz açıp kapayınca kadar karanlıkta kayboldu ve Hel'in önünde belirdi; Soulender onun göğsünü delmişti.

Ağzı açık kaldı, Hel'in vücudunda sıcaklık alevlendi, içini panik kapladı. Ölmek istemiyordu, ölemezdi. Eli bıçağın etrafına dolandı ve

Hem o hem de adam aşağı baktı... geçmedi. Adamın gözleri kızınkilere kaydı, kız şaşkınlıkla gözlerini kırptıştırırken göğsü hızla inip kalktı. Bir an sonra dişlerini gösterdi ve daha sert itti ama boşuna. Hel yavaşça gülümsedi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onu hazırlıksız yakalamıştı ve ölmüş olmalıydı. Gerçek silah buydu ve engelleyici bir kalkan oluşturacak zamanı yoktu.

Yüzündeki hayal kırıklığı yerini şaşkınlığa bıraktı ve geri çekilerek hançerin yanında asılı kalmasına izin verdi. Bir süre sonra incelemek için tekrar göz hizasına getirdi ve Hel gömleğini aşağı çekti. Bıçağın saplandığı yerden küçük bir kan damlası fışkırdı ve oradan yavaşça yeni bir iz belirdi; asma üzerindeki bir zambağın ana hatları. "Bu çok ilginç."

Valeen tekrar saldıramadan Hel bileğine bir fiske vurarak onun etrafında aşılmaz bir baloncuk oluşturdu ve onu içine hapsetti. Bıçağı ters çevirerek incelemeye devam etti. Bıçağın işini yapmamış olmasına en az onun kadar şaşırmış görünüyordu ve kafesini henüz fark etmemiş gibiydi.

War baltasını sırtına geçirip dikkatle etrafından dolaştıktan sonra Hel'in zaten sahip olduğu pek çok işaretin yanındaki yeni işarete baktı. "Yeni kalkan büyüsü m? şimdi de kendini yenilmez mi yaptın?"

Hel siyah gömleğini çekiştirdi ve Valeen'e baktı. "Ben değildim."

War'ın kaşları çatıldı. "Belki de Yaratıcı seni bağışlamıştır ve bu da sana lütfedilen bir işarettir."

"Belki de." Valeen'in omzunda birkaç dakika önce orada olmayan aynı işareti görmeseydi buna inanabilirdi. Bu, birbirlerini öldürmek için işaretlenmiş yeminli düşmanlar olacakları anlamına mı geliyordu? Ya da hayal etmeye cesaret edemediği çok daha derin bir şey. Bu çok saçmaydı.

Valeen elini kaldırdı ve görünmez baloncuğa bastırdı. "ıkarın beni." Sesi zehirli ve lmcld.

War ona bir adım daha yaklaştı ve avucunu uzattı. "nce hançeri bize ver."

Güldü ve elini hançerin uzunluğu boyunca kaydırđı ve hançer kayboldu. "Onu benden başka kimse bulamayacak."

Hel bir şeyleri aether'da, başka bir âlemde yok etmeye ya da basitçe ait olduğu yere geri göndermeye aşınaydı ama böyle bir şeyi yapabilmek nadir bir yetenektir. Kesin olan bir şey vardı ki, hiç kimse

O istemediği sürece hançeri bulamazdı; herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda, herhangi bir diyarda olabilirdi.

Savaş yavaşça onun etrafında yürüdü. "Doğruluk kılıcı sende mi?"

"Hayır. Bulamadım."

"Synick'i neden öldürdün?"

Başını yana eğerek ona yukarıdan aşağıya baktı. "Bana yakın birini öldürdü. Eğer bir Primordial değilse bu Runevale'de ölümle cezalandırılan bir suçtur. Ayrıca benim bölgemden hırsızlık yaptığından da şüpheleniyorum."

"Bunların herhangi biri kanıtlanabilir mi?" Hel sordu. Gerçek şu ki, buna hiç sorgulamadan inanmıştı. Synick sahip olduğu "stok" çeşitliliğiyle gurur duyuyordu ve kendisinden aşağı olanları öldürmekten çekinmiyordu. Sadece övünmek için bile olsa Gece Evi'nden bir şeyler alması gayet mantıklıydı. Halkını başkalarına satmayan ya da takas etmeyen birkaç kişiden biriydi.

"Konseyin başı olduğunu düşünürsek -affedersiniz- öyleydi," diye sırtıttı, "standart yoldan gitmeye zahmet etmedim. O da diğerleriniz gibi yalan söyleyecek, manipülasyon yapacak ve aldatacaktı - her zaman yaptığı gibi."

"Hepimiz onun gibi değiliz," dedi War kararlılıkla.

"Yani bana halkınıza sığır gibi davranmadığınızı mı söylüyorsunuz? Kimin en güçlü kana sahip olduğunu görmek ya da insanları birbirine düşürmek için plan yapmıyor musunuz? Seni kimin eğittiğini düşününce buna inanmakta zorlanıyorum. Baban ve annen iyi insanlar olabilir Savaş, ama Synick tam bir pislikti."

"Ryvengaard'ı ben yönetiyorum ve hayır, böyle şeyler yapmıyorum. Ejderha şekil değiştirenler saygılarından dolayı beni takip ederler. Synick konusunda da hemfikiriz. Evet, bizi o eğitti ama aynı ahlaki değerlere sahip değiliz."

Hel'e baktı ve o da içini çekti. "İnsanlar neden Savaş'ı takip ediyor biliyor musun? Çünkü o bir tanrı ve onları çok az çabayla öldürebilir. Benim bölgemdeki insanların kendilerine söyleneni yapmalarının nedeni de bu, senin halkının sana hayranlık duymasının nedeni de. Bize saygı duyuyor ve bizden korkuyorlar. Onlara küçük büyü armağanları veriyorum; bana tapıyorlar."

Sanki kendisi de başkaları tarafından saygı duyulan ve hayranlık duyulan bir tanrıça değilmiş gibi gözlerini devirdi. "Tam da düşündüğüm gibi." Kolunun üst kısmına baktı ve bir kez daha baktı. Parmakları derisinin üzerinde gezindi ve oradaki yeni zambak izini sertçe ovaladı. "Bana ne yaptın sen?"

"Bana söyleyebileceğinizi umuyordum."

Başını yukarı kaldırdı ve iki avucunu da önüne doğru itti. Güçlü bir patlama balonu parçaladı ve Hel ile Savaş'ı uçurdu.

Geriye doğru. Gece bölgesine giden bariyerin dışında kış üstü yatana kadar Valeen'in hiçbir şeyden korkmadığını söylediğini ama o zambak işaretinin onu dehşete düşürdüğünü fark etmedi.

"VAL," diye seslendi Hel ormanın karanlığında. "Dışarı çık aşkım, söz veriyorum ısırmayacağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

LAYALA

L Ayala sırtını geniş bir ağaca dayadı. Çürüyen, düğümlenmiş dallar boğumlu ve kıvrımlı bir şekilde etrafını sarıyordu. Bir çalının her hışırtısı, bir baykuşun her ötüşü ya da bir dalın kırılışı Ayala'yı paniğe sürüklüyordu.

zaten çarpan kalbim. *Bu kötü bir fikirdi. Onu buraya getirmek senin de ölmene neden olabilir.* Boncuk gibi parlayan gözler her yönden yeni davetsiz misafiri izliyor gibiydi. Geçmişin kendisini ele geçirmesine izin veriyordu. Bu orman ona devleri ve Thane'in ölümüne ramak kala parçalandıkları anı hatırlatıyordu. Üstüne üstlük, Adalon'daki en ölümcül varlık tarafından takip ediliyordu.

"Valeen," diye tekrar seslendi, bu sefer daha yakından.

Bir çalının altına çömelen Layala derin temizleyici nefesler aldı ve etrafındaki karanlığı araştırdı. Kendisinin yarısı kadar uzunluğunda bir kırkayak çizmesinin ucundan sekerek geçti. Bir çığlık atarak ayağa fırladı ve bacağını fırlatarak o şeyi uçurdu. *İğrençti.* Bir an sonra ensesinde ani bir sürünme hissi duydu. Olamasa *iyi olur...* Her neyse ona bir tokat attı ve saçlarına dolanmış kalın bir ağ ile ağaç tepelerinden aşağı kayan kafası büyüklüğünde bir grup örümceğe doğru döndü. Ciyakladı ve kafasını tokatladı, sonra doğuya doğru kaçtı. *Yukarıdaki yaratıcı, neden buraya geldim?* Devrilmiş ağaçların üzerinden atladı ve orta büyüklükteki kayaların etrafından dolandı, bunun onu dışarı çıkaracağını ama yine de Hel'den uzaklaştıracağını umuyordu. Bu, aylar önce ona musallat olan rüyalardan daha kötüydü. *Lanet örümcekler.*

Alçakta asılı duran ağaç dalları, koşarken yüzüne ve vücuduna çarptı. Bir tanesi yanağını yardı ve tısladı ama hemen omzuyla sıyırıp koşmaya devam etti. Burada hiçbir şey

Bölge tanıdık geliyordu ama görünürde patika yoktu. Ayak bileklerine kadar hızla yükselen kalın çamura saplanmadan birkaç dakika önce bir bataklıkta kokusu burnuna geldi. *Kendine gel, Layala!*

Ama hayatta kendi ölümünden daha kötü şeyler de vardı. Thane'e işkence edip öldürmesini izlemek gibi.

"Yine korkunun seni alt etmesine izin veriyorsun." Hel'in sesi etrafta yankılanarak şu anda nerede olduğunu bilmeyi imkânsız hale getirdi. "Saklanamazsın. Hızla atan kalbini duyabiliyorum."

Lanet olası elf kulakları. Kendi gürleyen kalbi bu kadar gürültülü olmasaydı onu da duyabilirdi. Layala arkasına baktı. Şimdi yakınlarda bir yerdeydi ama formu sisin, kalın kıvrık dalların, uzun eğrelti otlarının ya da ağaçlardaki küçük parlayan gözlerin arasında değildi. Bir kuşun gagalamasından çıkan tıkırtı sesi ormanda yankılandı. Burada ışık saçan cırcır böcekleri yoktu, ağaçların gölgeliklerindeki çatlaklardan görünen yetersiz miktardan başka ışık da yoktu.

Kendini bu pisliğe sen bulaştırdın. Şimdi bundan kurtulmak zorundasın. Sarmaşığını fırlattı, yukarıdaki kalın bir dala sardı ve çamur çukurunun üzerinde sallandı. Bacakları onu o kadar hızlı taşıyordu ki etrafındaki her şey bulanıklaştı ve gözleri hızdan dolayı yaşlarla doldu. Devasa ağırlıktaki bir şeyin tepinmesi yeri sarstı ve Layala kayarak durdu. Yüz metrelik ağaçların yarısı kadar uzun dev bir akrep görünene kadar bekledi, sonra Hel'i de görene kadar bekledi.

Onu bir tuzağa çektiğini anladığında alaycı gülümsemesi sekteye uğradı. Layala sırtarak havalandı ve doğrudan dev akrebin kısıkaçlarına doğru koşmaya başladı. Akrep tiz bir çığlık atarak ona doğru hamle yaptı; Layala akrebin açık kısı kacından atladı ve yeri titreten devasa bacaklarından sıyrıldı. Ayakları onu daha hızlı ve daha hızlı taşıdı, onu tehlikenin yolundan uzaklaştırdı. Çürümekte olan devasa bir ağaç gövdesinin arkasına saklanmak için fırladı. Canavar onu gözden kaybetti ve dikkatini Hel'e çevirdi. *Bakalım bundan kurtulabilecek misin,* diye sıırttı Layala ve arkasına bakmadan koşmaya başladı.

Sonunda isimsiz ormandan kurtulup açık alana çıktı ve ayın toprakta parlayan ışığıyla rahatlayarak iç çekti ve biraz olsun rahatlamak için dalgalanan altın tahıl tarlasına doğru koşmaya devam etti. Ormandan kendini güvende hissedeceği kadar uzaklaştıktan sonra yavaşladı ve nihayet ormanla yüzleşti. Bir feryat omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Ölen bir adamın sesine benzemiyordu. Bu alanın açıklığı ona ne saklanacak ne de kaçacak bir yer veriyordu. Kale buradan en az on beş mil uzaktaydı.

Esinti beraberinde tatlı dumanın hafif kokusunu da taşıyordu ve Layala'nın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Layala bu kokunun kendisinde uyandırdığı his karşısında yutkundu. Akrebi çoktan indirmiş miydi? Şimdi çok kızacaktı. Koşmak için döndü, sonra arkasında *onun* varlığını hissetti. Vücudundaki her kas dondu. Artık kaçmanın bir anlamı yoktu. Derin bir nefes alarak kendini onunla yüzleşmeye hazırladı ve yavaş bir dönüşle Hel'in tam arkasında durduğunu gördü ve hafifçe geri çekildi.

"Boo. Bu çok zekiceydi Val. Seninle gurur duyuyorum." Sanki bu uzun zamandır yaşadığı en eğlenceli şeymiş gibi gülümsedi. "Oh, oyunu bozdum mu? Eğer koşmaya devam etmek istiyorsan, arkamı dönüp otuza kadar sayacağım. Saklambaç benim en sevdiğim eğlencedir."

Layala'nın kaşları çatıldı ve ellerini iki yanında kenetledi. Artık onun gülüp dalga geçeceği bir kaynak olmayacaktı. Topuklarının üzerinde dönerek kaleye doğru ilerlemeye başladı. Ona sırtını dönmek yapabileceği en büyük hamleydi.

Adam kızın önünde belirdi, gözleri kıpkırmızı parlıyordu. "Geçen sefer bana sırtını dönmemeyi öğrenemedin mi?"

"Sakın bir daha bana dokunayım deme," dedi Layala ve bir fırlatma yıldızı çekti. Sivri metal nemli parmaklarında kayganlaşmıştı. "Bana bir kuklaymışım gibi davranma saçmalığın sona erdi."

"Sanırım başladığımız yere geri döndük." Bir adım daha yaklaştı. "Yoksa ne yaparsın? Beni öldürmeye mi çalışacaksın?"

Nefesleri hızlanan Layala, yıldızın keskin kenarını kendi boğazına dayadı. "Hayır, ama kendimi öldürebilirim." Bunu yapıp yapmayacağını kendisi bile bilmiyordu.

Çene kasları tüylendi ve gözleri karardı. "Yapmazsın." "*Yaparım.*"

Birbirlerine çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca baktılar. "Sanırım yalan söylüyorsun," dedi. Layala çelik yıldızı daha sert bastırdı, ucu etini deldi ve yavaşça kaydırıldı; ılık kan boğazından aşağı sızdı ve acı onu irkiltti.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Yapma."

"O zaman uzak dur. Yemin ederim hayatıma son vereceğim Hel. Sonunda sen de öleceksin çünkü seni hayatta tutacak benim kanım olmayacak. Anılarımı alamayacaksın. Hayatın sona erecek."

Boğazı düğümlendi ve bakışları kızın kanayan boynundan yüzüne kaydı. "Valeen-"

"Ben Layala."

Bir anda ortadan kayboldu ve kızın önünde yeniden belirdi ve yıldızı elinden alıp buğday saplarının gölgelerine doğru fırlattı. Sıcak elleri kızın yüzünü kavradı ve titrek bir sesle, "Bunu bir daha asla yapma. Bir daha asla. Tanrım, beni delirtiyorsun."

"Beni hiç önemsiyor musun yoksa sadece kendini mi? Seninle tanıştığım andan itibaren karım şöyle, karım böyle diyorsun ve sonra da bana ayakkabındaki pislikmişim gibi davranıyorsun."

Elleri iki yanına düştü ve gözlerinin etrafına kazınmış korku ve endişe sert, ölümcül bir hal aldı. "Seni gerçekten umursamıyorum. Sen sadece istediğimi elde etmem için bir araçsın."

"Hislerimiz karşılıklı." Ama göğsünde keskin bir sızı, eski bir yaranın tekrar harekete geçmesi gibi. Sanki içindeki tanrıça buna dayanamayacakmış gibi, Layala onu göğsünden sertçe itti. "Yalnız, hayatta olmanın sebebi benim. Üzerinde yürüdüğüm toprağa tapıyor olmalısın, seni piç kurusu."

"Ölümlü olmamın ve bu Tanrı'nın unuttuğu diyarda kapana kısılmamın sebebi sensin!"

Layala onu tekrar itti ve o da buna izin verdi. Bu ani özgüven patlamasının nereden geldiğini bilmiyordu ama öfkesini serbest bıraktı. "Eminim senin bununla hiçbir ilgin yoktur. Siz sadece Bay Masumsunuz. Zavallı, zavallı Hel, kafirler arasında bir aziz." Layala güldü. "Ne şaka ama. Sen hepimizin en kötüsüsün. Bir iblis, tüm yaratıkların en aşağılığı."

"Dur," dedi.

Onun yüzüne bir tokat attı. "Benden nefret mi ediyorsun? *Seni* görmek beni iğrendiriyor. Ne cüretle beni soymaya çalışırsın! O pis ellerinle bana dokunmaya nasıl cüret edersin! Ben senin oyuncağın değilim! Ve eğer bunlardan herhangi birini bir daha yaparsan, sevdiğin ya da değer verdiğin herkesi bulup yok edeceğim ve diyarlardaki hiçbir şey beni durduramayacak." Layala bile kendi sözlerindeki eminliğe şaşmıştı. Layala daha da cesaretlendi ve onu tekrar itmeye yeltendi ama adam bileklerinden yakaladı. Onu tuttuğu yerde uzun bir sessizlik oldu ve Layala gözlerini dikip ona baktı. Orada bir şey mi vardı? Thane'e olan benzerliğinden başka bir tanıdıklık mı? Gözlerinin kırmızı rengi yanlışı görünüyordu. Sıcak bir okyanus gibi turkuaz olmaları gerekmez miydi?

"Önemsediğim her şeyi uzun zaman önce zaten aldığını bilmelisin." Adam ona baktı ve çenesi büküldü. Yüz hatlarında umutsuz bir arzu parladı ama gözlerinin takıldığı şey kanlı boynu değil, dudaklarıydı, her ne kadar diğer her şey ondan nefret ettiğini söylese de.

"Peki neydi o?"

"Sen ve o. Kaleye geri dönmelisin. Kanaman var ve bölgedeki her yırtıcı hayvan kokunu alabilir."

"Ben bir yırtıcıyım."

Ağzının kenarı hafifçe yukarı doğru çekildi. "Git," diye dürtükledi ve onu tutmayı bıraktı.

Bir adım uzaklaştı, sonra iki. Adam hareket etmedi ama sözünü ettiği avcılar gibi onu izledi. Orada hiçbir sıcaklık yoktu, dost ya da sevgili olduklarına dair hiçbir işaret yoktu, sadece o yüzün güzel düzlemlerinde soğukluk vardı.

Etrafta bekleyip bu konuda tartışmayacaktı, o yüzden eve gitmeden önce Midnight'ı almak için çiftliğe doğru yola çıktı. Şaşkınlık içindeyken Hel onu takip etmedi ve arkasına baktığında Hel gitmişti.

LAYALA odasındaki altın çerçeveli aynanın önünde durdu ve bir bezi ılık su dolu bir leğene daldırdı. Sıkıp bükerek, damlacıklar sessizce sıçrayana kadar sıktı. Bezi kendi boynuna açtığı yaraya sürdü. Çizgi kızgın kırmızıydı ama üzeri kabuk bağlamıştı ve iyileşiyordu. Örgülü siyah saçlarından bir kabarıklık halesi gibi dökülen saçlar, yüzünün ve ellerinin her yerinde isimsiz ormandan gelen küçük kir lekeleri ile solgun olanlardan sıçrayan siyah kan lekeleri vardı. Yüzünü temizledikten sonra mavi gömleğinin yakasını boyayan kana baktı. Kalın korsesini çözdü ve bıraktı, ardından iç çekerek gömleğini başının üzerinden çekti ve bir köşeye fırlattı.

Yatak odasının kapısı sessizce çalındı. Kim olabilirdi? Eğer Talon bir not daha bırakıyorsa kendini sakın tutamayabilirdi. Ya da belki de Pearl, Reina'nın oğluna yardım etmek için çıktığı izinden dönmüştü. Bir kapı daha çalındı, bu sefer daha acildi.

Layala aceleyle şifonyerine gidip giysi ve yarasını örtecek bir şeyler buldu. İnce, neredeyse şeffaf beyaz bir eşarp çıkardı. Hayır, bu şüpheliydi ve yeterince iyi örtmeyebilirdi. Yüksek yakalı bir şeyler olmalı. Uzun kollu ve kısa birkaç üst vardı ve onları çekiştirirken hepsinin V yakalı ya da yuvarlak yakalı olduğunu gördü. Küfrederek onları geri itti ve çekmeceyi kapattı. Sonra da

Kapı açıldı ve Thane içeri girdi. Odadaki mumlar yeterince ışık veriyordu ve artık yaralarını saklayamazdı.

Parlak yeşil gözleri sutyeni, pantolonu ve kirli çizmeleriyle duran kızın üzerinde gezindi. Kaşlarını endişeyle indirerek kapıyı hızla arkasından kapattı. "Boynuna ne oldu? Vesstan'la antrenman yaptığını sanıyordum."

Ne söyleyeceğini bilemeden zorlukla yutkundu.

"Layala," diye ısrar etti ve aralarındaki mesafeyi dört uzun adımda kapattı. Nasırlı başparmağı ince dilimin üzerinde gezindi. "Bu neyden?"

Hel'le yüzleşmesini ona anlatmaya cesaret edemedi, yoksa Hel onun peşine düşebilirdi ve bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordu. "Bir çiftlikte solgun olanlarla karşılaştım. Babayı öldürdüler, anne ve çocuk kaçtı." En azından Midnight için geri döndüğünde onları görmemişti ama Hel'le yaşadığı olayı o kadar çok düşünmüştü ki babanın gerçekten ölüp ölmediğini kontrol etmemişti... ısırlmıştı.

Yüzü çatık bir ifadeye büründü. "Öldürülebilirdin."

"Evalyn Teyze'ye bitki listesini getireceğime söz verdim." Layala listeden sadece iki maddeyi aldığını hatırlayarak içinden küfretti. "Bela aramıyordum."

"Ama o seni buldu Layala. Ben bile tek başıma solgunlarla savaşmaya gitmezdim. Tek bir hata yeter. Onlar yüzünden arkadaşlarımı kaybettiğimi biliyorsun. Ne yaptıklarını gördün." Başını salladı ve sonra elini yüzünde gezdirdi.

"Kavga etmeye gitmedim," dedi, onun endişesi karşısında sesini yumuşatarak. "Evalyn Teyze içindi. Ben yapmazsam onun tek başına dışarı çıkması riskini göze alamam. Oraya gitmekten korkmuyorum. Hayatımı korkunun yönetmesini istemiyorum."

"Ve buna gerek olmamalıydı ama artık ölümsüz değilsin." Elini saçlarının arasına soktu. "Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum." Elini tutup öptü ve sonra boynundaki yaraya odaklandı. "Ne zaman gizlice kaçsan ve ben seni gitmiş bulsam, ödüm kopuyor. Başına gelebilecek her şey aklıma geliyor. Bunun gibi." Hafifçe yarasını okşadı. "Ya bir gün geri dönmezsen ve ben senin cansız bedenini bulursam? Bunun beni ne hale getireceği hakkında bir fikrin var mı?"

Gözyaşları gözlerini yaktı. "Özür dilerim."

"Beni yavaş yavaş öldürüyorsun." Avucunu kızın yanağına dayadı ve yüzünü kendisine bakması için çevirdi. Sesindeki, gözlerindeki ıstırap,

ona çarptı. "Her gece kaçıp onu ararken kendini tehlikeye atıyorsun. Neredeyse katlanabileceğimden daha fazla."

"Asla... Biliyorsun, onu tüm bunları sona erdirmekten başka bir nedenle aramıyordum. O buradayken bunu göremiyor musun?"

"İlk geldiğinde ona nasıl baktığını gördüm... bana da öyle bakardın."

"Hayır, hayır hiç de öyle değil. Değişmemin tek nedeni, aramızdaki bu ilişkiyle senin yanında olmanın zor olması." Onunla ilgili herhangi bir anısı yüzünden değildi.

Ne kadar iyi görünürse görünsün, Hel'in çıplak kıcının görüntüsünün bir anı olduğuna inanmayı reddediyordu. Adamın yüzündeki belirsizlik karşısında Layala alnını ovuşturdu ve kendini yatağa geri attı. Sonra uzanıp botlarını çıkardı ve yere fırlattı.

Thane yatağının ucuna oturdu ama dikkatli bir mesafe bıraktı.

Birbirlerine dokunmaktan korkmaları artık eskiyordu. Aralarındaki duvar gittikçe kalınlaşıyor ve yükseliyor gibiydi. Layala bu duvarı yıkmak için ona yaklaştı ve avucunu onun güzel yüzünün yan tarafına bastırdı. Gözlerini kapadı ve onun dokunuşuna doğru eğildi. "Senin için hatırlamaya çalışacağım. Böylece birlikte olabiliriz. Keşke bu şekilde olmak zorunda olmasaydı çünkü değil."

"Laya, seni seviyorum ama şu anda sen ve ben konusunda kafam karışık. İçinde dışarı çıkmayı bekleyen bambaşka bir insan var."

"Şu anda sahip olduğumuz şeyi mahvetmek zorunda değil," diye fısıldadı Layala. "Beni her hayatta ve her diyarda seveceğine söz vermiştin... Bu değişti mi?"

"Seni her zaman seveceğim." Göğsü keskin bir şekilde yükseldi. "Ama korkarım ki sevmeyebilirsin ve kendimi bu olasılığa hazırlamaya çalışıyorum."

Onu sevdiğini defalarca göstermemiş miydi? Sayısız kez hayatını tehlikeye atmış ve ona her şeyini, kalbini, bedenini vermişti. Eğer izin verirse ona sonsuza dek eş olabilirdi.

"İstedğim sensin. Her zaman sendin." Kadın onu öpmek için eğildi ve adam geri çekildi. Reddedilmenin acıtmadığını söylemek yalan olur. Gözleri omzundaki zambak izine kaydı ve sessizliği, hareketleri kelimelerden daha çok şey anlatıyordu. "Artık beni istemiyor musun?"

Saçından bir tutamı parmağının etrafında döndürdü ama yüzüne bakmadı. "Seni istemediğimden değil. Seni istediğimi biliyorsun, Laya."

Layala onun elini itti ve ayağa kalktı. "Eğer beni hâlâ istiyorsan, bunu kanıtla. Beni ara sokakta duvara yapıştırdın ve sonra kafamı eskisinden daha da karışık bıraktın."

Onun kalçalarının arasına girdi. Gözlerinde yine açlık vardı. Onu içine çekti ve dili alt dudağında gezindi. Sonra elleri beline dolandı, parmakları etine bastırdı.

"Sen saf bir baştan çıkarıcısın Laya ve yeminimi mahvetmeye kararlısın," diye itiraf etti ve onu kucağına çekti. "Haklısın. İşleri bu şekilde bırakmamalıydım."

Kalçalarını adamın beline doladı ve kollarını adamın boynuna dolayarak göğüslerini adamın ağzına mükemmel bir şekilde yaklaştırdı. Öne doğru eğildi ve yarı açıkta duran göğüslerinin üst kısımlarını öptü. Layala onu daha sıkı kavradı ve parmaklarını onun uzun saçlarına geçirdi.

Dudakları kızın köprücük kemiğinden boynuna, oradan da kulağına ulaştı. "Yukarıdaki yaratıcı, Laya. Vücudun mükemmel. Sen mükemmelsin." Dudakları tekrar aşağı indi ve bir kolunu Laya'nın sırtına dolayarak onu yatağa doğru çevirdi ve göbeğinin altını öptü. Tüyleri diken diken oldu. "Zevki derinlerde hissetmek ister misin?"

"İstediğim sensin. Sadece hissetmek değil." Adam üzerine tırmanırken kadın arkasına yaslandı ve ona doğru eğildi. Ağzı karnından aşağıya indi ve parmakları pantolonunun beliyile oynayarak öpüşmeye devam etti.

"Bunu sadece beni kırgın bırakmayacaksan yap, Thane. Her gece benimle olacağına söz ver. Beni itip kakman artık sona erdi."

"Laya," diye nefes aldı ve çenesini kaldırdı. Dik durdu ve kendine gelir gibi gözlerini kırıştırdı. "Seks yok ama," diye sinsice gülümsedi, "seni başka şekillerde memnun edebilirim."

Bu, zevk ve yakınlıktan çok daha fazlasıydı. Tüm ilişkileri aşkla ve bu aşk yüzünden teslim olmakla ilgiliydi, şehvetle ya da sadece bir şeyler hissetmek istemekle değil. Kaşlarını çattı ve çıplak ayağını adamın göğsüne bastırdı. "Bana söz ver yoksa hiçbir şey alamazsın. Bitirişimi izlemenin tatminini bile."

Bir adım uzaklaşırken yüzündeki ifade kendine işkence ediyormuş gibiydi. "Eğer isteğiniz buysa, sizin iyiliğiniz için bekleme sözüme sadık kalacağım."

Bunun asil, hatta erdemli bir davranış olduğunu biliyordu ama o anda onun daha alçak biri olmasını diliyordu. "Peki. İyi geceler o zaman."

Kolunun tersiyle alnındaki teri sildi ve nefesinin altından küfretti. "İyi geceler, Laya."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

LAYALA

L *Karanlık bir koridorda hafifçe vuran ayak sesleri hızla ilerliyordu. Başının üzerinde her birkaç metrede bir, merkez boyunca sönük parlayan küreler asılı duruyordu. Hızlı bir dönüş yaptı ve üzerinde ay resimleri olan bir kapıdan içeri girdi.*

fazlar ve yıldızlar çevreliyordu. Omuzlarının üzerinde dalgalar olan ve yuvarlak altın gözlükler takan sarışın genç bir adam önündeki masanın üzerindeki kâğıtlardan başını kaldırdı.

Onu görünce ayağa kalktı ve başını eğdi. "Valeen," dedi saygıyla. "Sıkıntılı görünüyorsun."

Aralarındaki mesafeyi kapattı, sağ kolunu kaldırdı ve parmaklarını yeni işaretine dokundurdu. "Nedir bu? Sınırdaki iki davetsiz misafirimiz vardı. Birini kalbinden bıçaklamaya çalıştım ama yapamadım. Ve aynı işaret onun göğsünde, bıçağımın altında belirdi."

Adamın mavi gözleri kalktı ve boğazındaki yumru sallanmaya başladı. Çatık kaşlarıyla bir elini kızın koluna doğru kaldırdı. "İzin verir misiniz?"

"Evet."

Hafif dokunuşu kolunun üst kısmında, omzunun dibindeki zambak izinin üzerinde gezindi. "Yeni mi belirdi diyorsun?" Başını salladı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim..."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye şüphelendi ama bunu başka birinden duymaya ihtiyacı vardı.

Bir parmağını kaldırdı, arkasını döndü ve aceleyle tüm duvarı kaplayan kitaplığa doğru ilerledi. Parmakları, altın harflerle yazılmış kahverengi bir kitabı koparana kadar başlıkların üzerinde gezindi. Aceleyle sayfaları çevirirken çıkardığı ses aralarındaki sessizliği doldurdu. Sayfaları çevirmesi uzadıkça kadının ensesini daha fazla ter kaplıyordu.

"Bunu daha önce okumuştum." Başını sayfalardan kaldırıp baktı. "O bir tanrı mı?" Kadın başını salladı.

"O zaman onu gerçekten öldürebilecek bir silahınız olduğunu düşündüm." Kadın bakakalınca boğazını temizledi. "Bunun daha önce gerçekleştiğine dair birkaç hikaye var. İki insanın kaderi birbirine bağlıysa, birbirlerini öldüremezler ve etlerinde bir işaret belirir. Bu vakada, girişimin kolunda sizinki, yarada ise onunki var gibi görünüyor."

"Birbirimizin kaderi demekle ne demek istiyorsun?" diye hırladı.

"Bu hikayede, bir kez tanıştıklarında birbirlerine çekildiler. Uzak durmaya çalışsalar da, kendilerini hep aynı yerlerde buluyorlardı. Sonunda sevgili olmuşlar." Kitabı çevirdi ve Valeen'e uzattı.

Gözleri tek bir çizgiye takıldı. Ruh eşi - Tüm Anne tarafından oluşturulan kırılmaz bir birliktelik. Ruhun mükemmel uyumu. Yavaşça başını sallayarak yukarı baktı. "Bu olamaz. O-" itiraf etmekte tereddüt ederek dudağını dişledi ama sonunda, "bizden biri değil. Yüce Ana beni onlardan birine bağlamaz. O Yaratıcı'ya tapıyor, ona değil. Ve özellikle de kendi Evinden birine değil."

"İki kişi üzerinde böyle bir işaretin oluştuğunu hiç görmemiştim. Ama bu hesap başkalarının da olduğunu ve bazılarının düşman olduğunu söylüyor. Herkesin eşini öldürmeye çalıştığını sanmıyorum, bu yüzden bu şekilde oluşan bir işaret yok ama senin için..."

Valeen'in kalbi göğsüne sertçe çarptı. İnançsızlıkla sayfayı taradı ve okudu: Ruh eşleri tek bir beden haline geldiklerinde, tek bir zihne sahip olurlar ve düşünceler istendiğinde duyulabilir ve konuşulabilir. Eşler ebediyen birbirlerine doğru çekilirler. İşaretleri kendilerine özgüdür ve birçok şekilde ortaya çıkabilir, ancak tek vücut olduklarında tipiktir.

"Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Onun sefil akıl hocası da olabilirdi."

"Akıl hocası mı?" Sarışın adamın gözleri kısıldı. "Ya Hel ya Savaş, öyle değil mi? Partide üçünüz arasında bir şeyler gördüm."

"Bundan kimseye bahsetme. Asla." Kitabı kapadı. "Bu sadece yeni bir dövme. Hepsi bu."

Başını öne eğdi. "Sessizliğime sahipsin, tanrıça."

LAYALA terden sıırıslıkıam olmuş alınıyla yatağında doğruldu. Sabah ışığı ve pencerenin dışındaki mutlu kuşların cıvıltısı rüyaıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Yukarıdaki yaratıcı, bunun sadece bir rüya olamayacak kadar gerçek olduğunu hissetti. Bu bir anıydı. *Valeen-I, Hel'i daha önce öldürmeye çalışmış mıydı? Kolumdaki iz gerçekten böyle mi oluşmuştu?* Sabahki bulanık görüşünü netleştirmek için birkaç kez gözlerini kırptıştırdı, kafa karışıklığından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Dağnık saçlarını geriye itti ve yıpranmış parçaları düzelitti ve şifonyere doğru ilerledi. Yakasının etrafında gümüş girdaplar olan siyah kısa kollu bir üst ve ona uygun bir pantolon bugün için mükemmel olacaktı.

Tifapine sessiz bir tıkırtıyla, bir buçuk metre boyundaki yeni minyatür kapısından içeri adım attı. Elinde kendisinin yarısı kadar büyüklükte iki rulo taşıyor ve sadece en mutlu cücelerin sahip olabileceği bir sırtış takınıyordu. "Günaydın," dedi ve kaşlarını oynattı. "Mutfağa girdim ve biraz ekmek yaptım. Benim tarifim daha iyi ama sırlarımı vermeyeceğim. Her neyse, aşağıda Thane'le konuşan bu tuhaf - itiraf edeyim, çok çekici yeni elfi gördüm. Garip bir şekilde birbirlerine benziyorlar. Adamın saçları daha kısa ve gözleri ürkütücü kırmızı ama kardeş olabilirler." Dişleriyle ruloyu parçaladı ve boğuk bir ağız dolusuyla, "Personelin bahsettiğini duyduğum kuzeni bu mu? Seni buraya taşıyan aynı elf mi?"

"Evet."

"Skandal."

Bu haber Layala'nın sabahını mahvetti. Nefesini üfledi ve pantolonunun içine girip üstünü giydi. "Adı Hel ve bu skandal değil. Büyü eğitimi yapıyorduk ve ben bayılmışım." Onun unvanını kullanmayı düşündü ama Tif muhtemelen çığlık atacaktı.

Gözlerini kısmıştı. "Ama bu," sesini fısıltıya indirdi, "Kara Büyücü'nün adı değil mi? Zaurahel-Hel. Hepinizin konuştuğunu duyuyorum, biliyorsunuz. Kraliçe Orlandia'nın da gitmesinin tuhaf olduğunu düşündüm."

Layala kaşlarını çattı ve başını salladı. "Evet."

"Yani bana Kara Büyücü'nün ejderhanın ateşi kadar sıcak olduğunu mu söylüyorsun? Yok artık." Başını salladı ve bir ısırık daha aldı. "Yaratıcı'nın böyle bir şey yapması adil olmaz. İçi ne kadar iğrençse dışı da o kadar iğrenç olmalı."

Tanrım, elbette Hel'i çekici bulacaktı. "Görünüşe göre Yaratıcı'nın bir espri anlayışı var."

"Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama *Palenor Parşömeni*'nin bugünkü hikâyesini gördün mü?" Başıyla yatağın başucundaki masayı işaret etti.

Layala'nın midesi bulandı ve arkasını dönerek komodinin üzerindeki katlanmış kâğıda yöneldi. "Hayır." Sonra banyoda bir yerden sessiz bir kapı sesi geldi ve durakladı. Layala'nın kaşları aşağı indi ve omurgasındaki tüyler diken diken oldu. "Thane'in aşağıda olduğunu söylememiş miydin?" Başka bir şey olup olmadığını anlamak için kulak kabarttı ve bir süre girişi izledi. Hiçbir şey yoktu. Sadece paranoyası yine iş başındaydı.

"Evet," dedi ve ikinci ruloyu mutlulukla mideye indirdi. Layala yanlışlıkla bunun kendisi için olduğunu düşündü. "Sana söyleyeyim mi? Sadece söyleyeceğim. Telvian Botsberry, geceleri kale arazisinden gizlice kaçtığında Kara Büyücü'yle gizli yerlerde buluştuğunu tahmin ettiğini yazmış, bu kesin bir ima ve Thane savaşı ve soluk benizlilerle ne yaptığını bilemeyecek kadar meşgul. Senin Palenor'un düşüşü olacağını söyledi."

Layala'nın çenesi düştü. "Ciddi olamazsın. Böyle yalanlar yazdığı için onun elini keseceğim."

"Oh, gelebilir miyim?"

Kapıya vurulan üç sert darbe Tifin çılgılık atmasına ve yuvarlanmasından arta kalanları düşürmesine neden oldu. Yere çarpmadan önce zar zor yakaladı. *Bu kim olabilirdi?* Thane kesinlikle böyle bir şey yapmazdı ve muhafızlar da buna cesaret edemezdi. Son zamanlarda onun etrafında parmak uçlarında yürüyorlardı.

"Hemen bu kapıyı açın!" Talon'un tiz sesi bariyerden boğuk bir şekilde geliyordu.

Layala iç çekti. Orlandia'yla birlikte gitmiş olması gerekiyordu ve o aylardır Layala'dan kaçıyor. Layala iki adım atamadan kapı açıldı ve Talon yumrukları iki yanında sallanırken bir ayıya rakip olacak şekilde kaşlarını çatarak içeri girdi. Topuklarıyla kapıyı tekmeleyerek kapattı ve parmağıyla Layala'ya döndü. "Hepsi senin suçun!"

Kırmızı şapkalı küçük cüce ikisinin arasına baktı ve sonra bir anda yatağın altına kaçtı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Thane, Vyra ve arkadaşlarımı kaleden kovdu ve beni odalarımına hapsedti. Sadece bu da değil, gecenin bir yarısı beni annemle birlikte göndermeye çalıştı. Annem burada kalmanın çok tehlikeli olmaya başladığını söyledi ama ben bunun arkadaşlarımdan ayrılmamı sağlamak için bir komplo olduğunu biliyorum. Bugün nihayet beni dışarı çıkardı ve onunla gitmediğim için bana bağırırdı." Her zamanki mükemmel kahverengi bukleleri ilk kez kabarık saçlarından dökülüyordu ve saçlarının bir kısmı oraya buraya dağılmıştı. "Hepsi birazcık azarlanmayı kaldıramadığın için. Yaptıklarından sonra hak ettiğinden daha azını hak etmiyorsun."

"Tekrar söyleyeceğim. Seni incittiğim için özür dilerim Talon. Gerçekten üzgünüm." Layala bunun gecikmiş bir özür olduğunu düşünüyordu. Aylar önce geri döndüklerinde özür dilemişti ama aynı evde birbirlerinden ancak bu kadar uzun süre kaçabilirlerdi.

Yumuşak fildişi yanakları kızardı ve ayağını yere vurdu. "İncindim! Kaçmana yardım etmeye çalıştıktan sonra, bana neredeyse beni öldürerek karşılık verdin! Sonunu gördüm, nefes alamadım. Yutkunamadım bile. Üşüdüm ve titrememi durduramadım. Kardeşim beni kurtarabildiği için şanslı yıldızlarına şükretsen iyi edersin!"

Talon'un Thane'in kollarında acı çektiği görüntü zihninde canlanırken Layala kaşlarını çatı. Thane'in gözlerinde böyle bir dehşet görmek onu incitmişti ama en kötüsü de bu konuda kendini kötü hissetmemesiydi. Aslında hissetmiyordu. Evalyn Teyze o hareket sayesinde hayattaydı ve Thane'in Talon'u kurtarabileceğini biliyordu. Tekrar yapma şansı verilse yine alacağı bir riskti bu. "Özür dilerim. Seni bir daha asla incitmeyeceğim. Ve bu arada, Thane'e senin *küçük şamatandan* hiç bahsetmedim. O gerçekten de kendi güvenliğinin için seni göndermeye çalışıyordu."

"Oh, evet yaptın! Notlardan birini yüzüme itti ve arkadaşlarımdan önünde bana bağırdı, sonra da onları gönderdi. Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım. Ve hepsini yazanın ben olmadığımı bilmeni isterim. Herkes senden nefret ediyor. Sen burada temizlemek için sabırsızlandığımız bir hastalıksın. Gardiyanların arkandan söylediklerini duymalısın. Şehirdeki herkes bile senden nefret ediyor. Kimse Yüce Krallarının seni neden burada tuttuğunu anlayamıyor."

En çok da bu acıtmıştı; ne de olsa doğrudu. Thane için kalmıştı ama ilişkileri Kara Büyücü'yü uyandırdığı için üzerine damgalanan ebedi görünmez işaretten kurtulabilir miydi? Henüz herkes inanmasa bile, inanacaklardı. Ya Thane'in hayatını ve hükümdarlığını mahvederse?

"Bana kızmakta haklısınız. Herkes kızgın ama ben bunu düzeltmeye çalışıyorum.

Kara Büyücü'yü durduracağım."

"Onu durduramazsınız!" diye bağırdı. "Belki kardeşim dışında kimse durduramaz ama ondan bile şüpheliyim. O Kara Büyücü, tarihteki en güçlü büyücü. Ve sen yabancı ot yetiştirmekten başka ne yapabilirsin ki?"

Bu onun gücü için çok hafif bir ifadeydi ama haklı olduğu bir nokta vardı. "Arkadaşlarınızın içeri girmesine izin vermesi için Thane ile konuşacağım. Sadece şu önemsiz

Notlar, tamam mı? Ve eğer *Palenor Parşömeni*'nin anonim kaynağıysan, hemen kes şunu."

Kaşları kalktı. "O ben değilim. Annem ayrıntıları hizmetçilerine sızdırıyor ama ne bekleyebilirsin ki, kocasının, yani babamın ölmesinin sebebi sensin." Bu konuda pek de üzgün görünmüyordu.

"Orlandia mı?" Layala mırıldandı.

"O da bunu yapmaya devam edecek. Ve kutlama balosu için geri gelirse hiç şaşırmam." Talon devam etmeden önce sessizlik tam beş saniye sürdü,

"Ve iyi. Vyra ve diğerlerinin geri dönmesine izin verilirse, artık şişman olduğun ya da toplumumuzda dışlanmış biri olduğun ya da-" "Zorluyorsun Talon. Sadece senin için çok fazla sabrım var.

ağız."

Yutkundu ve bir adım geri çekildi. İyi, Layala'dan hâlâ biraz korkuyordu. Ama sonra Talon'un titreyen kolu havaya kalktı ve "Buh- buh-arkanda!" diye mırıldandı.

Layala çevresinde bir gölge gördü ve dönerek kalbine doğru bıçak sallayan kadının bileğini zorlukla yakaladı. *Vay anasını!*

Talon çığlık atarak yatağa doğru koştu ve battaniyeleri kalkan olarak kullanmak için yukarı çekerek üstüne atladı. "Yakalayın onu!" diye feryat etti.

İçgüdü devreye girdi ve Layala dizini saldırganın karnına doğru itti ve ardından silah kolunu bükte. Saldırgan bu hareketle yuvarlandı ve Layala'yı duvara çarpana kadar savurdu. Raftaki vazo düştü ve bereketli eğreltiotu yıkıldı ve her ikisi de yere toprak ve cam saçarak paramparça oldu. *Kahretsin, çok güçlü.* Layala bir tekme atarak kadını karnından vurdu ve başka bir darbenin altından eğildi, sonra göğsüne saplanan bıçağın önünden sıyrıldı.

Esmer genç kız ne bir elfti ne de tamamen insana benziyordu; onda garip bir şekilde hayvani bir şeyler vardı. Kahverengi leopar benekleri sol kaşının üstünden şakağına ve elmacık kemiğine doğru yayılıyordu. Uzamış köpek dişlerini göstererek dişlerini gösterdi ve Layala'ya art arda hızlıca savurdu, bıçağın vınlaması havayı keskin ısıklarla kesiyordu. Layala her birini ıskalamak için pencerelere doğru geri çekildi ama hepsi tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Elindeki sarmaşığı fırlattı; sarmaşık suikastçının bileğine dolandı ve onu yatağın direğine bağlayarak hançeri düşürmeye zorladı.

"Onu bana yaklaştırma!" Talon yataktan yuvarlandı ve bir bardak su alıp kadına fırlattı. Kafasının yan tarafına çarptı; tehditkâr bir hırıltıyla döndü.

"Onu kendin susturmalıydın," dedi kadın Talon'a alaycı bir ifadeyle.

"Kimsin sen?" Layala kadının beline bir sarmaşık daha atarak onu yatağın direğine asmasını istedi.

Kadının serbest ellerinde bir hançer daha belirdi ve Layala'ya doğru fırlattı. Kadın kollarını kaldırdı ve bıçak alına birkaç santim kala durdu. O anki dikkat dağınıklığıyla yatak direği çatlayıp ikiye ayrıldı ve kadının kurtulmasını sağladı. Bıçak uçlu çizmeleriyle Layala'yı tekmeledi ve ayak parmağını kaburgalarına sapladı. Layala darbeyi zar zor hissetti ve yumruğunu doğrudan kadının burnuna indirdi. Kadın birkaç adım geriye tökezledi ve burun deliklerinden sızan kanla birlikte, ölmekte olan bir kediyle kurt uluması arasında bir ses çıkaran bir feryat kopardı. Gözlerinin önünde kadının bedeni, siyah ve kestane kahverengisi şekilsiz benekleri olan dev bir alaca kediye dönüştü. Boyu en az insan formu kadardı ve Layala'nın göğsüne kadar geliyordu. Uzun köpek dişlerinden salya damlıyordu ve kulaklarını geriye doğru kıstırmış, kocaman siyah gözbebekleriyle aklında cinayet olduğu belliydi.

Layala'nın kalbi çılgınca çarpıyordu ve şu anda bir kılıç için her şeyi yapardı ama onu ve tüm silahlarını temizledikten sonra kuruması için banyoda bırakmıştı ve bu canavar yoluna çıktı. Hepsine lanet olsun. "Muhafız nerede?!" Layala Talon'a bağırdı ve çıkıntıya çarpana kadar pencereye doğru geri çekildi. Elini arkasına götürerek pencerenin mandalını aradı.

"Sesimi yükseltip Thane'e söylediğimi duymasınlar diye onları gönderdim. Ama o her neyse onunla başa çıkabilirsin, değıl mi?"

"Sadece yabani *ot* yetiştirebileceğimi sanıyordum." Layala tersledi.

Kedi-kadın korkutucu bir çığılık daha attı ve çömelip uzun kuyruğunu ileri geri salladı. Bir an sonra Layala'nın üzerine atladı. Vahşi şekil değıştiren pencereye çarpıp yeşil sarmaşıkları kemirerek bir sapı koparıp atarken Layala sola, yatağın üzerine atladı ve yatağın üzerinde yuvarlandı. Bir gümbürtüyle yere düştü. Sonra döndü ve yatağı doğru sinsice ilerledi. Titreyen Talon Layala'nın omuzlarına yapıştı ve arkasına eğildi.

"Kapıya doğru," dedi Layala, yırtıcı hayvanın açık yeşil gözlerini tekrar saldıracığına dair işaretler için izleyerek. Kaçtıkları anda kovalamaca başlayacaktı. "Yavaşça."

Talon bıraktı ve kapıya doğru koşarken ayak sesleri çarptı.

"Yavaşça dedim!" Layala bağırdı ve kedi yataktan sıçrayıp havada süzüldü. Ön pençeleri Talon'un sırtına çarparak onu bir gümbürtüyle yere düşürdü. Talon Layala'nın kulaklarını acıtacak kadar yüksek sesle çığlık attı; birinin duyup koşarak gelmemesi mümkün değildi. Kedi dişlerini göstererek başını kaldırdı. Layala kadının hançerini yerden kaptı ve üç adımda bıçağı kadının böğrüne sapladı. Kedi feryat ederek döndü ve iri, pençeli pençesini Layala'ya doğru savurdu.

"Benim için geldin. Onu rahat bırak!" Layala parmaklarını kıvırdı ve sihrini çağırdı; sihir ince havadan kıvrıldı ve suikastçinin boynuna dolandı. *Daha sıkı sık!* diye sessizce emretti. Kedi siyah sarmaşığı çılgınca pençeledi ve yerde yuvarlanıp kıvrılarak inledi. Birkaç dakika sonra tekrar insan formuna dönüştü. Layala çömeldi ve hançeri yanından çekip çıkardı. "Kimsin sen? Seni kim gönderdi?"

Büyülü sarmaşıklar daha da sıktıkça yüzü morun koyu bir tonuna dönüştü. Kesik kesik aldığı nefesler her geçen saniye daha da azalıyordu. Ama Layala'nın ona canlı ihtiyacı vardı. Cevaplara ihtiyacı vardı. Sarmaşıklar gevşedi ve kadını başının tepesinden yakalayarak saçlarından kavradı. "Seni kimin gönderdiğini söylersen yaşamana izin verebilirim."

Tükürdü ve bir tükürük ve kan püskürmesi Layala'nın sol yanağına çarptı. Layala bir an için geri çekildi, sonra kadına bir yumruk daha attı. Kadının kafası geriye uçtu ve yerde sekti, sonra kırmızı lekeli dişlerini göstererek güldü. "Bir zamanlar olduğun gibi değilsin Valeen. Yakınında bile değilsin. Daha önceki tüm zamanlar gibi lanetlendin."

"Valeen?" Layala fısıldadı. Kadını omuzlarından yakaladı ve sarstı. "Bu ismi nereden biliyorsun?" Acı Layala'nın kalçasını dağladı. Çığlık atmamak için dişlerini sıktı ve etine gömülmüş pençeler buldu.

"Beni bırak yoksa bacağını koparırım."

Pençeler daha derine battı ve Layala onları çekmeye başladı, bıçak gibi kaslarından ve etinden aşağı sürüklüyordu. Layala sarmaşıkların gevşemesine izin verdi, pençeler geri çekildi ve Layala'nın çenesine sert bir yumruk indirdi.

O

onu itti ve pencereye doğru koşarak camı kırdı.

Yatak odasının kapısı patlayarak açıldı ve duvara çarptı. Önce Thane içeri girdi ve Hel de hemen arkasından onu takip etti. Yan yana durup felaketi incelediler.

Hel duvara yaslanarak, "Prensesin bu kadar mücadele etmesine imkân yok," dedi.

Thane ileri atıldı. "Ne oldu?"

"Psikopat bir vahşi hayvan kadın," diye feryat etti Talon, yüzünü kapatarak dışarı bakarken. "Neredeyse beni öldürüyordu."

Thane önce yerde sinmiş yatan Talon'a, sonra da Layala'ya baktı ve onun yanına çöktü. Elini, siyah üstünün yarısı kanla kaplı olan beline doğru kaldırdı. "Neden bahsediyor bu? Bunu kim yaptı?"

"Ben iyiyim." Adamın elini itti.

Hel bu alışverişi izledi ve Layala mükemmel olmayan ilişkilerini onun önünde gösterdiğine hemen pişman oldu. Söylentiler olsa bile Thane'le aralarındaki gerginliği açığa vurmak istemiyordu. Ama Thane aralarındaki etkileşimden çok, kaburgasındaki yaradan gömleğinin her tarafına yayılan kan lekesiyle ilgileniyor gibiydi. Thane'in kanı onun yaşam kaynağı olduğu için mi onu kaybetmekten endişe ediyordu yoksa Thane için mi endişeleniyordu, bilmiyordu. Her iki durumda da kolunu hızla karnının üzerine katladı.

"İyileştirici merheme ihtiyacın var." Thane kalçasındaki beş delik izine dokundu ve kadın irkildi.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum," dedi Layala yarım bir gülümsemeyle, canı çok acısa da onu rahatlatmaya çalışarak.

Başını salladı ama hâlâ endişeli görünüyordu. "Peki, ne oldu?"

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Neredeyse insan gibi görünüyordu ama kocaman bir kediye dönüştü."

Thane'in kaşları çatıldı ve Hel'e baktı. "Kedigillerden bir şekil değiştiren mi? Ama onlar Ryvengaard'dan." Tekrar Layala'ya baktı. "Buraya nasıl girmiş?"

"Bunu anlamak zor değil," dedi Hel, ellerini arkasına kavuşturup ilerleyerek. "Suikastçı bir çeşit bukalemun. Çevresine uyum sağlamak için derisi değişebiliyor. Muhtemelen pencereden girdi ve odanın durumuna bakılırsa," bakışları kırık vazo ve kırılmış yatak direği üzerinde gezindi, "bir mücadele vardı. Belli ki Layala

Ama bundan çok daha kolay olmalıydı. Ve sen de onun kaçmasına izin vermemeliydin."

"Ona *izin vermedim*," diye karşı çıktı Layala. Ortama uyum sağlamak için görünüşünü değiştirebilseydi, Evalyn Teyze'nin mekânı Nerium Oleander'ın dışındaki ara sokakta onu takip eden kişi o olabilirdi. "Bana *Valeen* dedi," dedi Layala ve boğazındaki gergin yumruyu yuttu.

"Eminim öyledir çünkü eğer o senin ölmeni isteyen bir şekil değiştiren ise buraya gönderilmiştir."

"Kim tarafından gönderildi?"

"İlk suikastçı bu mu?" Hel sordu.

"Evet..."

"Üçümüzün bir araya gelmesinden hoşlanmıyorlar." Bakışları pencereye kaydı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Büyük, gümüş bir baykuş ağacın dalına tünemiş, içeriye bakıyordu. *Ne tuhaf*, diye düşündü Layala. *Sabah oldu ve baykuşlar sadece geceleri ortaya çıkma eğilimindedir.* "İntikam isteyeceğimizi biliyorlar ve saldırıya geçiyorlar," diye bitirdi ama gerçekten söylemek istediği bu muydu? Ellerini arkasında kavuşturarak adım atmaya başladı. "İkinizin de daha hızlı toparlanmanızı istiyorum. Hayatlarımız buna bağlı."

"'Onlar' derken kimi kastediyorsun?" Layala baykuşun kanatlarını açıp havalanmasını izlerken sordu. Yine de bildiğine dair bir his vardı içinde.

Durdu ve ona bakmak için başını çevirdi. "Tanrılar Konseyi, aşkım. Uzun zaman önce bize savaş ilan ettiler."

"Biz mi?" Layala çizdi. "Tam olarak bir 'biz' yok."

Thane'in bu konuda onu destekleyeceğini umuyordu ama o kırık camı incelemekle meşguldü. "Sürekli ima ettiğin daha büyük sorun buydu," dedi Thane. "Bana basitçe söyleyebilirdin."

Hel kıkırdadı. "Er ya da geç anlayacağımı biliyordum. Ve Val, ne derler bilirsin, düşmanımın düşmanı..."

"O benim arkadaşım," diye nefes aldı Layala. Onun haklı olabileceğini kabul etmek istemiyordu.

Gülümsemesi genişleyerek yanağındaki gamzeyi derinleştirdi ve Layala'nın nefesi kesildi. Onu çirkinleştiren tüm kötülüklerine rağmen, gerçekten de çok güzeldi, tıpkı uçsuz bucaksız yıldızlı geceye ve cennetin getirdiği mucizeye bakmak gibi.

Hel'in sesi zihnine fısıldadı: "*Böyle bakarken dikkatli ol küçük tavşan, yanlış bir izlenim bırakabilirsin.*"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

THANE

Thane, suikastçının uzanıp pencerenin kilidini açmak için kullandığı kırık pencere camını keşfettikten sonra banyodan çıktı. Pencerelelere parmaklık mı koymalı? Ya da belki Hel

bir tür kalkan büyü yapabiliirdi. Büyücü kulesinin bekçisi Atarah bir keresinde, "Eğer düşünebiliyorsa, büyüü tutacak bir rune'u olduğu sürece bunu yapabilir," demişti. Ve Thane'in hatırladığı kadarıyla Hel hemen her şeyi yapabilecek kapasitedeydi.

Sadece Layala'ya zarar verebilecek solgunlar ve radikal elfler için endişelenmek zorunda değildi, şimdi de tanrılar konseyi suikastçılar göndermişti. Kırılan karyola direği yerde kıymıklar ve kütüğün üzerinde keskin kenarlar bırakmıştı. Kırık camlar, Talon'un ve diğerlerinin yazdığı korkunç notların buruşturulmuş kâğıt parçaları odayı darmadağın etmişti. Ölümcül bir yarayla aniden yere düşmeyeceğinden emin olmak için Layala'yı yüzüncü kez inceledi. Hayatını sona erdirebilecek olan bıçağın boynunda açtığı küçük pembe yara izi artık neredeyse görünmezdi ama gömleğini boyayan kan, yardım edebileceği bir şeydi.

Etrafında konuşmalar sürerken kız kardeşi hâlâ yerde inleyen zavallı bir çocuk gibi görünüyordu. Eğildi, kollarından tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Hadi ama, bu kadar yeter. Yaralanmadın, değil mi?" Talon onu belinden kavradı ve hayatı buna bağlıymış gibi ona tutundu. İnleyerek Talon'un kollarını çözdü ve onu bir adım uzaklaştırdı. "Lütfen gidip Fennan'ı bul ve ona muhafızları alarına geçirmesini söyle. Ona bir suikast girişimi olduğunu söyle."

"Elbette, ama anneme de yazacağım. Hedefin Layala olduğunu söylediğimde muhtemelen havalara uçacaktır. Sadece suikastçının

iş i bitiremedi." Talon neredeyse komik bir sırıtışla gülümsedi.

"Talon," diye tersledi Thane.

"Biliyorsun prenses," dedi Hel. "Böyle bir ağzın boynunun kırılmasına neden olur. Valeen'in hatırladığında böyle bir saygısızlığı hoş göreceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun. Ölüme vurgu yapıyorum."

Thane dudaklarını büzdü. Layala bu kadar değişir miydi? Layala'nın dönüşebileceği kişiden korkuyordu; eğer son savaş alanı bir gösterge niteliğindeyse, istediği şeyi elde etmek için can almaktan hiç pişmanlık duymayacaktı. Onu ve Talon'u tekrar birlikte görmek ona tüm o kanı, kız kardeşinin kesik kesik nefes alışını ve Layala'nın eli yüzünden Talon'un kollarında ölümün eşğine gelişini hatırlattı. Bazı açılardan, Talon her zaman onu seçmiş olsa da, o gün teyzesini ona tercih etmişti.

Elfin orada durup o güzel mavi gözleriyle kendisini izlemesinden, ne düşünüyor olabileceğini merak ediyormuş gibi yüzünü incelemesinden daha çok sevdiği bir şey yoktu. Kendini ondan uzaklaştırmak işkence gibiydi. Belki de yanlış bir karardı. Belki de o hep aynı kalacaktı ve hiçbir şey değişmeyecekti.

Talon Hel'e baktı ve genellikle takındığı kendini beğenmiş ifade kayboldu. Boğazı düğümlendi ve yarım adım atarak kendini kısmen Thane'in arkasına attı. "Kimsin sen?" diye sordu her zamanki kaba ve talepkâr ses tonu yerine yumuşak bir sesle.

"Kim olduğumu çok iyi biliyorsun. Hızlı atan kalbinin pırtırtısını duyabiliyorum. Korkunun kokusunu alabiliyorum."

Talon titreyen eliyle Thane'in kolunu kavradı. Onu kapıya doğru itti. "Talon, git Fennan'ı bul. Şimdi."

"Oraya tek başıma gitmeyeceğim," diye tısladı. "Ya kedi değiştiren dışarıdaysa?"

Hel tehlikeli bir gülümsemeyle, "Buradaki en tehlikeli şey benim tatlım," dedi. "Ağabeyini dinlemelisin."

Talon hızlı bir nefes aldı ve kapıyı arkasından çarparak aceleyle dışarı çıktı.

Hel, "Kız kardeşin bile olsa, hak sahibi prenseslerden her zaman nefret etmişimdir," diye mırıldandı. "Ya da şimdi hatırladığına göre, o senin için ne ifade ediyor?"

Thane, "O hâlâ benim kız kardeşim, her zaman da öyle kalacak," dedi. Runevale'deki ilk ailesinin anıları aklına geldiğinde bunu zaten düşünmüştü. Onları da seviyordu ama bu, elf ailesinin hâlâ kız kardeşi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Ailesi. Elf annesi onu hâlâ karnında taşıyor, doğuruyor ve büyütüyordu.

"Huh," dedi Hel ve devam etti, "suikastçı neye benziyordu? Mümkün olduğunca ayrıntılı anlatın."

Layala ayağa kalktı ve bacağına ağırlık vermekten yüzü buruştu. "Yüzünün yan tarafında leopar benzeri işaretler var. Çılgınca kıvrıcık kumral saçları vardı. Bir rün işareti taşıyordu, ikiz elmas şekilleri, biri biraz daha yüksekte ve diğerinin solunda. Açık ten rengi deri elbisesi omuzlarından ayak bileklerine kadar kesiyordu. Bu modayı daha önce hiç görmemiştim. Kalçalarında turkuaz boncuklu kahverengi bir kemer... rune işareti, ne için?"

"Eğer düşündüğüm buysa, tanrı olmayanların alemler arasında geçişine izin veriyor. Portallar aracılığıyla istediğimiz yere seyahat edebiliriz. Bu, diyarların bekçileri olmanın bir parçası ama çoğu bunu yapamaz."

"Eğer tanrılar diyarların bekçileriye, neden onları burada hiç görmüyoruz?" Thane söyledi. "Eskiden gelirlerdi ama uzun zamandır kimseyi görmedik."

"İki bin yüz yıl," dedi Hel. "Dışarı atıldığımız zaman." Kırmızı gözleri bir kez daha pencereye kaydı. Ya başka bir suikastçının gelmesinden endişe ediyordu ya da dışarıda onu rahatsız eden başka bir şey vardı. "Ondan sonra bir şey onları engelledi. Buradan ayrılamıyorlar ama iletişim kurabiliyor ve başkalarını gönderebiliyorlar."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum."

Layala gömleğini kaldırarak sol alt göğüs kafesindeki yarayı ortaya çıkardı. Thane'in beklediğinden daha küçüktü ve bu da göğsündeki ağırlığın bir kısmını hafifletti. Gömleği tekrar yere bıraktı ve topallayarak banyo odasına girdi ve sessizce su sıçratarak bir bezi sıktı. "Bizimle bir ilgisi var mıydı? Eğer sadece sürgünümüzden sonra olduysa, bir şekilde olmalı."

Thane ve Hel bakışlarını değiştirdiler. Bunu gözlerini devirmeden ya da inkâr etmeden söylemişti. Sessiz adımları taşın üzerinde patinaj yaptı ve banyo odasından odasına giden kemerli geçitte, bezi kaburgalarına bastırarak belirdi. "Neden ikiniz de bana öyle bakıyorsunuz?"

Thane başını salladı ve ayağa kalktı. "Odamdan şifalı merhem getirebilirim."

Layala karnındaki yarayı kaşıdı. Vücudundaki hasarların en önemlisi buydu ama son birkaç aydır yaraları iyileşmişti

Daha hızlı. Bu bir günden fazla sürmezdi. Bacağındaki delikler bile birkaç saat içinde kabuk bağlar ve iyileşirdi.

"Ben iyi olacağım." Kırık pencereyi işaret etti. "Peki, kimdi o?"

Hel, Layala'nın yatağına doğru süzüldü, arkasına yaslandı ve sanki burası kendi dinlenme yeriymiş gibi ellerini başının arkasına koydu. "Tarifine bakılırsa, boncuklar çok açıklayıcı, Öfke Evi'nden bir hizmetkâr. Kaltak şimdi konseyde olmalı ya da gidemediği için çok *öfkeli*."

Thane'in aklından bir kadın geçti. Öfke Evi, öfke tanrıçası içindi. Onu tanıyordu, en azından bir şekilde.

"Şekil değiştiren gerçekten de Ryvengaard'dan, şekil değiştirenlerin ve sadece kabuslarda var olduğuna inanılabilecek canavarların evinden. Ama onun türü gördüğünüz gibi insansı ve savaş ve hastalık olmadan birkaç yüz yıl yaşarlar. Runevale'deki ölümsüz sular sayesinde daha uzun yaşıyor. Sizi değiştirmesi gerçek bir muamele."

"Göt," diye mırıldandı Layala. "Beni öldürebilirdi, biliyorsun."

"Görünüşe göre seni daha yakından izleyeceğim. Çok yakından. Hatta *o* yatmadığı için burada uyuyup yatağını ısıtabilirim. Geceler yalnız geçiyor olmalı, aşkım."

Öfkeli bir sıcaklık yanaklarına hücum etti. "Ondan uzak duracaksın," dedi Thane, dişlerini gıcırdatarak ona yaklaşırken. "Yapacağın tek şey ona büyü ve hatırlama konusunda yardım etmek olacak. Zaten iyi olduğun tek şey bu."

Hel'in ağzının kenarı seğirdi. Gözleri muziplikle dans etti; istediği tepkiyi almıştı. "Büyü kesinlikle benim yeteneğim, ama aynı zamanda ne için de iyiyim biliyor musun? Onu ismimle inletmekte. Onu öyle bir uçururum ki teni yıldızlar gibi parlar. Bahse girerim sen bunu yapmazsın."

Thane yumrukları havada uçuşmaya hazır bir şekilde ileri atıldı, ta ki Layala aralarına girip bir elini ona, diğerini de sırtan Hel'e uzatana kadar. Yatakta kıpırdamamıştı bile, elleri hâlâ başının arkasında, ayak bilekleri çaprazdı.

"O sadece bir pislik gibi davranıyor, gerçek yeteneği bu." Ona şöyle bir baktı. "Ayrıca, sevişmesi iddia ettiği kadar büyük olsaydı, her şeyi unutmazdım."

"Yardım edin, sıkıştım," diye seslendi küçük bir cüce sesi yukarıdaki gölgelikten.

Tifapin tünediği yerden başını çıkardı ve sonra tekrar içeri girdi.

"Bu nedir ve neden burada?" Hel sordu.

"Onun adı Tifapine ve o benim cücem. Onu rahat bırak yoksa Yaratıcı üzerine yemin ederim..."

Sırıttı ve sonra güldü. "Onu neden inciteyim ki? O çok tatlı. Küçük pofuduk bir kedi yavrusu gibi. Ve sen Drivaar'sın Valeen, Yüce Ana'yı övüyorsun. Eğer birinin üzerine yemin edeceksen, bu o olmalı."

"Ben Layala."

"Her neyse. Ayrıca, küçük çaresiz yaratıkları öldürme işinde değilim. Sen beni ne sanıyorsun, canavar mı?"

"Elfleri lanetlediğini düşünürsek, seni bir canavardan başka bir şey olarak düşünmekte zorlanıyorum," diye tersledi Layala.

Maker, eski bir... Layala'nın onun yerine Hel'in adını inlemesi gibi başka şeylere yol açmadan önce bu düşüncüyü durdurdu ve Runevale'deki farklı evleri hatırlamaya çalışarak dikkatini dağıttı; Gece Evi, Öfke Evi, Bahar Evi... Kendi bölgelerini yöneten tanrı veya tanrıçanın adını taşıyan yüzlerce ev olmalı.

Tif başını tekrar dışarı çıkardı, bu sefer gülümseyerek. Sıkışmış mıydı ki?

Hel yataktan kalktı ve rahatça yanından geçti. Thane'in iyi bir yumruk atmasını engelleyen tek şey Layala'ydı. "Sana daha önce de söyledim. Laneti ben yaratmadım; bu büyü dengesinin doğal bir sonucuydu. Daha fazlasını istediler ve ben de onlara verdim. Yani, tanrılar beni çok zengin ettiler, ama sonra bir gün kar gibi beyaz bir şekilde bana gelmeye ve insanları yemek isteyen kötü alışkanlıklarla beni efendi olarak çağırmaya başladılar. Ben de şaşırdım."

Thane onlardan bu kadar rahat bahsetmesine sinirlendi. Solgun olanlarla yıllarca savaştıktan, arkadaşlarını kaybettikten, söylediği gibi insanların yenmesini izledikten sonra, nasıl olur da Palenor'u yok etmiyorlarmış gibi konuşabilirdi? Sanki kimsenin önemi yokmuş gibi. *Palenor ya da kendinden başka kimse umurunda değil. Bunu unutmayın.* "Eğer bu doğruysa, laneti sona erdirebilir misin?" Thane sordu.

"Eminim bir yolunu bulabilirim. Ama neden bulayım ki? Onlara ihtiyacım olacak." Koridora çıktı ve küçük bir el salladı. "Yakında bir balo olduğumu duydum. Bir eş bulmam lazım. Görüşürüz."

Thane ona baktı, *onlara ne için ihtiyacı vardı?* Thane elini sallayarak büyüü dışarı itti ve kapı kapandı. Kavgı çıkarmak için onu kovalamamak için kendini zor tuttu. Hel'in oyunlarını biliyordu, sırf insanları kızdırmak için bir şeyler söylediğini biliyordu ve Thane çoğu zaman bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermiyordu ama söz konusu Layala olduğunda her zaman net düşünemiyordu.

Layala üstünü çekiştirerek çıkardı ve kirli giysiler yığınının içine fırlattı. "Ona inanmıyorum. Lanetle bir ilgisi olmalı, yoksa neden ona sadık kalsınlar ki? Eğer bu Tüm Ana'nın doğa dengesiye, basitçe lanetlenmiş olmaları gerekmez miydi?"

"Bilmiyorum," dedi Thane dürüstçe. "Ama bence solgun olanların kısmen de olsa onun suçu olduğunu bilmek bir ceza. Eğer elflerin lanetlenmesinin senin suçun olduğunu bilseydin, kendini korkunç hissederdin." Eski Hel, anılarındaki Hel, kardeşi, asla itiraf etmese bile dönüştüğü şeyden nefret ederdi.

"Bu ancak pişmanlık duysaydı ya da vicdanı olsaydı bir ceza olabilirdi ve ben öyle olduğuna inanmıyorum." Layala yeni bir üst giysiyi çekiştirdi ve pantolonunu çıkardı. Yapışkan kan pantolonun çıkarılmasını zorlaştırıyordu. Islak bezi dört kırmızı çizginin üzerine bastırdı.

"İzin ver senin için iyileştireyim."

Adam önünde diz çökerken kaşlarını çatı. "Bunlar yarına kadar yok olacakken beni iyileştirmek için kendine acı çektirmene gerek yok."

Onu görmezden gelerek botundan bir hançer çıkardı ve bileğinin üstünde ince bir çizgi açtı. Parmağının ucuyla kanı sildi, vücudundaki iyileştirme rününü çizdi ve hançeri kolunun üst kısmına bastırırken iyileştirme büyüsünü fısıldadı. Onu iyileştirmek için yüzünü ekşitmeden acıya katlandı.

Dört çizgi pembeleştiğinde Layala hançeri onun elinden kaptı. "Bu kadar yeter yoksa bir şifacıya ihtiyacın olacak."

"Senden daha hızlı iyileşiyorum."

"Evet ama yine de bunu yapmandan hoşlanmıyorum." İçini çekti ve silahını ona geri verdi. "Ama teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Bir şey değil."

Temiz bir pantolon giydikten sonra duvardan silah kemerini aldı ve kalçalarına doladı. "Hel bir randevu getiriyorsa, kim olacağına bahse girebilirim ve onun bu yerin yakınında olmasını istemiyorum. Belki de iptal etmeliyiz."

"Geleneği bozamayız. Ordunun tüm mensupları eğitimlerini bitirdiklerinde bir mezuniyet balosu alırlar. Bu onlara tüm sıkı çalışmalarının ardından kutlayacakları bir şey veriyor ve moraller zaten bozukken bunu onlardan alamam."

"Ve eğer iptal edersek, insanlar nedenini merak edecektir. Telvian Botsberry'nin şüphesiz bol miktarda teorisi olacaktır."

"Aynen öyle."

"Benim hakkımda ne dediğini duydun mu?" Tif sarmaşıklardan oluşan yeşil gölgelikten aşağı kayarak yatağın üzerine çıktı. "Sevimli olduğumu düşünüyor." Göğsündeki kırıntıları fırçaladı ve sonra kahverengi buklelerinden birini parmağının etrafında döndürdü.

Tüm bu konuşulanlardan sonra cücenin söyleyeceği şey buydu. "Sıkıştığını sanıyordum."

"Oh, bunu sadece dikkat dağıtmak için söyledim. Kavga edeceğinizden korkuyordum ve ne olacağını bilmiyordum. Sana gerçekten zarar verebilirdi ya da Layala araya girerse yaralanabilirdi ve zaten o çılgın kedi kadın yüzünden kanaması ve yarası vardı."

Zeki küçük cüce. Thane kararlı bir şekilde, "Onun senin arkadaşın olduğu fikrine kapılma," dedi. "Ayrıca, muhtemelen senin sevimli olduğun konusunda yalan söylüyordu. Onun yanında dikkatli olmalısın. Hatta ne pahasına olursa olsun ondan uzak dur."

"Sevimli olduğumu düşündüğü konusunda neden yalan söylesin ki? Bence kıskanıyorsun."

Thane güldü ve kollarını kavuşturdu. "Bunu neden kıskanayım ki?"

"Bana hiç sevimli olduğumu söylemedin." Bir elini kalçasına koydu. "Şimdi de onun senden daha tatlı olduğunu düşündüğüm için kıızıyorsun."

Layala kıkırdadı ve kılıç kılıfını omzunun üzerinden kaydırıp kılıcını içine bıraktı.

"Sadakatin ne kadar da çabuk değişiyor, cüce." "Ben Laya'ya sadığım."

Layala bunun üzerine sırıttı.

"Peki, bir cüceye göre sevimli olduğunu kabul ediyorum," dedi Thane gülümseyerek. Tif kıkırdadı, kızardı ve bir şey söyleyecekti ki, "Ağzını açmadığın zaman," diye devam etti.

"Uh!" diye alay etti. "Sen bir boksun. Kocaman, kokuşmuş bir bok. Ve o senden daha yakışıklı." Dilini dışarı çıkardı. "Muazzam miktarda. Onun yanında köprü trolüne benziyorsun."

"Biliyor musun, böyle abarttığında yalan söylediğini anlıyorum. Seninle yeterince uzun zaman geçirdim."

"Pekâlâ, ikinizi ayırmam gerekiyor mu?" Layala uzun siyah saçlarının arasından bir fırça geçirdi. "Siz ikinizin sürekli didişmenizın sebebi ne?"

Tif onu işaret etti. "O başlattı."

"Geçmeyen bir kaşıntı gibi."

Tif ciyaktı ve küçük bir yastık havada uçarak Thane'in suratına çarptı. "Bana bir daha hakaret edersen iç çamaşırına kaşıntı tozu koyarım. I

nereden bulacağımı biliyorum. O zaman gerçekten kaşınırsın." "Bunu yaparsan bir daha asla gün yüzü göremezsin." "Görmezsin."

Thane güldü ve yastığı alıp ona doğru fırlattı. Yastık onu yatağın üzerinde tamamen düzleştirdi. "Elbette yapmazdım. Ama sen de Yüce Kral'ın iç çamaşırına kaşıntı tozu koymazdın. Söylediğim her şeyi bu kadar ciddiye alma, Tifapine."

Kırmızı şapkası yana yatmış ve bukleleri her yöne bakarken sırtarak ayağa kalktı. "Pekâlâ, belki sen de Kara Büyücü kadar çekicisin. Hatta biraz daha fazla. Onun gözleri biraz ürkütücü ve ben uzun saçı tercih ederim." Dağınıklığa bir göz attı. "Bu konuda ne yapacağız? Burayı tek başıma temizleyemeyecek kadar küçüğüm ve Pearl de izinde."

"Muhafızları ve diğer hizmetçileri buraya getirip icabına baktıracağım." Şimdi saçlarını tekrar örmekte olan Layala'ya baktı. "Bugünkü planın nedir?"

"Yeni acemileri izleyecektim ama Hel bana balo için kasabadaki terziyi görmem gerektiğini hatırlattı."

Thane kaşlarının arasını ovuşturdu. "Burada bir terzimiz var." Neden onun hayatını zorlaştırmakta ısrar ediyordu? Burada, kalede kalamaz mıydı? Acemileri izlerken güvende olurdu.

"Biliyorum ama artık benden hoşlanmıyor ve bana çirkin bir elbise dikmesinden korkuyorum."

"Dolabında elbiselerin var."

"Thane, hepsini giydim. Yeni bir şey istiyorum. Bu bir kız meselesi, sen anlamazsın."

"O zaman terziyi kovar, sana yeni bir tane alırım."

"Bugüne kadar mı? Ben hallederim. Her şeyi sen yapamazsın."

"Bir koruma getirmelisin. Piper'ı göndereceğim." Onu takip eden başka bir suikastçıyı hayal etti ve başını salladı. "Boş ver, ben de seninle geleceğim."

"Yeni acemilerin yarın mezun olmaya hazır olduğundan emin olman gerekiyor, o da öyle. Şehrin her yerinde devriyeler ve etrafta bir sürü insan var. Kimse bana açık alanda saldırmaz."

Onun bilmesini istemediği başka planları olabileceğinden şüpheleniyordu. "Laya." Evcilleştirilmesi mümkün olmayan vahşi bir mustang gibiydi. En azından biri tarafından izlendiğinden emin olması gerekiyordu. Eğer şehre iniyorsa, herhangi bir sayıda insanın

ondan nefret ediyordu, yalnız gidemezdi. *Palenor Parşömeni* sadece ona olan kuşkularını körükledi. Bir zamanlar onu öven insanların çoğu şimdi onun bir lanet olduğunu düşünüyordu ve daha önce onun ölmesini isteyenler şimdi radikaldi. Layala'nın yargılanmak üzere teslim edilmesini talep eden bir kalabalığı köprünün diğer tarafındaki muhafızlara kaç kez temizletmek zorunda kaldığını ona anlatmamıştı. Kara Büyücü bir numaralı düşman olabilirdi ama Layala ikinci sıradaydı.

"Merak etme, Thane. Ben iyi olacağım." Sırıttı ve ona göz kırptı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun. Artık bana 'Ejderhaları Yenen' diyorlar.

EJDERHALARIN YENİLGİSİ OLSUN YA DA OLMASIN, Tanrılar Konseyi bir suikastçı gönderdikten sonra Thane onu yalnız bırakamazdı. Aceleyle merdivenlerden indi ve ön kapıdaki muhafızlara hizmetçileri çağırıp odasını temizletmelerini söyledi. Soru sormadılar, sadece hareket ettiler. Sonra Piper'ı bulmak için dışarı fırladı; bugün onun yerini alması gerekiyordu.

Sabah çiği çimenleri yakmıştı ve metalin metal üzerinde çıkardığı çınlama sesleri huzurlu havada çınılıyordu. Thane genellikle eğitim için çok fazla ortalıkta dolaşmazdı. Krallarının izliyor olması onları geriyordu ama bugün orada olması gerekiyordu. Onun nezaret edeceği bir savaş söz konusu olduğunda ürkek yavrular olamazlardı.

Piper acemilerden birinin miğferine vurdu ve sonra başını salladı. "Neyiniz var sizin? Çimenler kaygan değil, çamur yok; neden düşüyorsun? Düşersen ölürsün. Mezuniyet yarın ve düşman merhamet göstermeyecek."

Fennan'ın ve Piper'ın takımları bir çatışmanın içindeymiş gibi görünüyordu ve Leif takımının arkasında, dünya şampiyonuymuş gibi sırtarak kenarda bekliyordu.

"Çok üzgünsünüz, değil mi?" Leif alay etti.

Fennan gülümsedi ve koşarak Thane'in yanına gitti. "Piper'ın tavrına rağmen çoğunluk hazır. Bazıları diğerlerinden daha iyi."

"Her zaman böyle olur. Ben senden daha iyiyim," dedi Thane kaşlarını kaldırıp gülümseyerek.

Fennan onun omzunu itti. "Sen herkesten daha iyisin. Yüzüne vurmaya gerek yok." Tenebris'in muhafızları saçlarını tıraş ettikten sonra, parlak

Siyah bukleleri tekrar uzamış ve artık kulaklarına kadar uzanmıştı. Hatta içine altın takılar işlenmiş örgüler bile takıyordu.

"Laya'yı korumaya ara verdiğini biliyorum ve bunu kendim de yapardım ama ben yaparsam başımın belaya girmesinden korkuyorum ve Laya ile zaten sorunlarımız var."

"Son zamanlarda ikinizin arasındaki sorun nedir? Birbirinize dokunmadan duramazken, birbirinize zar zor bakar hale geldiniz."

"Karmaşık bir durum."

"Her zaman ikinizle birlikte."

"Aşk hayatımdan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Seninkinden ne haber?"

"Daha büyük sorunlarımız var. İstenmeyen misafirimizden nasıl kurtulacağız? Burada kendini personele ve gardiyanlara aileden biriymiş gibi tanıttığına inanamıyorum. Ne istiyor bu adam?"

Thane elini siyah saçlarında gezdirdi ve hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. "Katagas'ın serumu işe yaramıyor, o yüzden şu anda hiçbir fikrim yok. Layala'dan bir şey alması gerekiyor. Bundan fazlasını söyleyemem."

Fennan'ın çene kasları seğirdi ve gözlerini savaşır gibi yapan elflere dikti. "Daha fazlasını söyleyemiyor musun yoksa söylemeyecek misin? Hayatın boyunca senin arkadaşın oldum. Bana güvenebilirsin."

"Mesele o değil." Yine de bu sözler Aldrich'in yüzünü gözlerinin önüne getirdi. Void'deki savaştan sıvıştığından beri bu sansarı gören ya da ondan haber alan olmamıştı. Thane onu ya da neyin peşinde olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Umarım insan topraklarında bir yerlerde bir şeyler için yalvarıyordur.

"O halde nedir? Layala'dan bir şey istediğini söyleyip öylece bırakamazsın. O benim gelecekteki kraliçem ve arkadaşım ve ben de onu önemsiyorum. Onu zaten uyandırdı. Ondan daha ne isteyebilir ki?" Kırmızımsı kahverengi gözleri genişledi ve Thane'e döndü. "Buraya onun karısı olduğunu iddia etmek için gelmedi, değil mi? Demek istediğim, gazetelerin bahsettiği onun gerçek eşi olmasıyla ilgili tüm o şeyler bir saçmalık."

"Ondan ne istediğini bilmiyorum. Söylemiyor. Bence onu elinden almak son oyunu olabilir ama şu anda tanrıça Valeen olduğunu hatırlaması için onu zorluyor."

"Büyücü kulesinde onunla ilgili bir kitap ya da parşömen yok mu?"

"Babamın çalışma odasında bir şeyler buldum, ama kitap çok büyük ve ben ancak bir çentik atabildim. Yani henüz bir şey bulamadım ama üzerinde çalışıyorum. Herkesin bir zayıflığı vardır." Thane, Piper'a el salladı. "Ben alırım

ekibini gözden geçirecek, herkesin hazır olup olmadığını değerlendirecek ve bir sonraki eğitim turu için geride kalması gereken biri olup olmadığına bakacak."

Fennan, "Onu son gün götürdüğünüz için çok kızacak," diye uyardı.

"Bu daha önemli ve ben onun kralıyım ve emirlerime sorgusuz sualsiz uyacak."

Fennan kısa bir kıkırdama çıkardı. "Sen öyle diyorsan."

Piper koşarak yanına gitti ve Kuzgun kanadı kaskını çıkardı. Kızıl saçları her nasılsa örgüsünün içinde kaygan ve pürüzsüz kalmıştı. Sol yanağındaki çillere bir kir lekesi karıştı ve Thane'e gülümsedi. "Merhaba Thane. Son gün bizi izlemek için burada olduğunu görmek güzel." Fennan'a kısa ve resmi bir baş selamı verdikten sonra sanki birini arıyormuş gibi arkalarından baktı. "Layala'nın da katılacağını umuyordum."

"Layala'yı benim için takip etmeni istiyorum. Tören için yeni bir elbiseye ihtiyacı var. Kendi başına iyi olacağını ve eğitimde olduğun için seni rahatsız etmek istemediğini söyledi ama-"

"Yalnız olması onun için tehlikeli." Ağzı kaşlarını çattı ve çatışmada savaşılan ekibine baktı. "Eğer takip etmekten kastın buysa, onun arkasından gizlice iş çevirmeyeceğim. Geçen gece beni bilerek ekti. Bu konuda hâlâ biraz kızgınım."

"Belki de bir seçeneğiniz olduğunu ima ettim," dedi Thane. "Yok." Arkadaşlarına rütbe takmaktan nefret ederdi ama sabrını sınamanın sırası değildi.

Piper hafifçe geriye yaslandı, ses tonundaki güçlülük karşısında hazırlıksız yakalandığı belliydi. Günün sıcağından yanaklarındaki kızarıklık derinleşti. "Yani, bu bir emir mi?"

"Bu bir emirdir," dedi. "Onun arkasından iş çevirip çevirmemek sana kalmış. Ama gidip onun koruması olacaksın; bu senin birincil görevin, kabul ettiğin ve yerine getirmeye yemin ettiğin bir görev. Bir suikastçı odasına girdi, onu bıçaklamayı başardı ve bacağını kesti ve canı ne zaman isterse destek olmadan bu kaleden tek başına gizlice çıkıyor. Kolay bir görev olmadığını biliyorum ama o hala senin."

Piper'in yüzü düştü ve omuzları sarktı. Belli ki sinirlerine dokunmuştu ama söylediği her şey gerçekti ve bazen canını yakıyordu. "Bir suikastçı... Elbette Yüce Kral. Daha iyisini yapacağım." Bakışlarını indirdi ve çenesini eğdi. "Onu hayatım pahasına koruyacağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

LAYALA

L Ayala, sabah güneşinin ıslıl ıslıl parladığı ön girişe giden merdivenlerden aceleyle indi. Alt basamakların yanlarında duran muhafızlar o geçerken başlarını eğdiler. "Leydi Lightbringer," kabul ettiler.

"Günaydın," dedi zoraki bir coşkuyla. "Kısa siyah saçlı elfin ne tarafa gittiğini gördün mü? Muhtemelen sigara içiyordur." Havada kalan tatlı kokuyu şimdi kokluyordu.

"Ahırlara doğru," diye cevap verdi soldaki muhafız. Maker yukarıda, keşke daha önce yanlarından kimin geçtiğini bilselerdi.

Uzakta Hel, alnında beyaz bir yıldız olan, simsiyah korkunç bir atı ahırın kapısından dışarı çıkardı. Piç kurusu onun atını alabileceğini mi sanmıştı? Hem istediği zaman ortadan kaybolup istediği yerde yeniden ortaya çıkabilecekken neden bir ata ihtiyacı olsun ki? Bu kasıtlıydı.

Kararlı bir yürüyüşle başladı, hızla koşuya dönüştü.

Kadın yaklaşırken Hel kendini eyerin üzerine çekti. Civarın ucunu aşağı attı, bir duman üfledi ve Midnight'ı yürümeye itti.

Layala sol taraftaki dizginleri kaptı ve Midnight'ı durdurdu. "Atımla nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Randevumu bulmak için." Adamın ağzı seğirdi ve gülümsememeye çalıştığına yemin etti. "Kıskançlık sana yakışıyor, aşkım. Kabarık dudakların falan."

Layala kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Solgun olanın saldırılarını durdurun. Onları Boşluk'a geri gönderin."

Pozisyonunu değiştirirken deri eyer altında gıcırdadı. "Peki bunu neden yapayım?"

"İnsanları öldürüyorlar."

"Bak ne diyeceğim, bana bilmem gerekenleri söylediğinde onları sıraya sokacağım. Anlaştık mı?"

"Hiçbir şeyi hatırlama konusunda kontrolüm yok. Bundan aylar, yıllar önce olabilir."

Omuz silkti ve eyerde öne doğru eğildi.

Gece yarısı yürümeye başladı ve Layala dizginleri tekrar geri çekti. "Daha büyük bir düşmana karşı müttefik olmak istiyorsan, insanlarımızı öldürmeye ve Palenor'u yok etmeye devam etmelerine izin veremezsin. Ve eğer kalede Kara Büyücü olarak değil de Thane'in kuzeni olarak görünmek istiyorsan, böylece buradaki her bir elf seni uykunda öldürmeye ya da içkine zehir katmaya çalışmaz, o zaman onları durdur. Lütfen." Son kelimedede sesi çatallaştı ve içten içe ürperdi.

"Sana ne yakışmaz biliyor musun? Yalvarmak." Arkasını döndü ve Hel'in dürtmesiyle Midnight, ardında ot ve toprak parçaları bırakarak havalandı.

Nefes nefese kalan Piper, Layala'nın yanına geldi. Layala'yı omzundan yakaladı ve çevirdi. "Sen aklını mı kaçırdın? Neden onun gitmesini engellemeye çalıştın? Sana zarar vereceğini ve seni daha iyi koruyamadığım için bunun benim suçum olacağını düşündüm."

"Atımı çaldı."

"O lanet olası bir at. Kendini bu şekilde tehlikeye atmaya değmez."

Layala Piper'ın elini silkti. "Seni Thane gönderdi, değil mi? Ona iyi olacağımı söyledim."

"Biliyor musun, son zamanlarda tam bir pislik gibi davranıyorsun. Hiçbirimizin, yani benim nasıl hissettiğimi dikkate almıyorsun. Ayrıca başka bir şey planlamıyorsan neden arkadaşının seninle elbise alışverişine gelmesini istemiyorsun?"

Layala bakışlarını Hel'in sırtından ayırarak bir nefes verdi. Thane onu daha yakından izlemediği için Piper'a kızmış olmalıydı. Bir suikastçının kaleye girmesi onun suçu değildi. "Üzgünüm, Piper. Sinirimi senden çıkarmak istememiştim. Geçen gece seni terk etmekle hata ettiğimi biliyorum. Son zamanlarda işler benim için zorlaştı ve her zaman en iyi zihniyette değilim. Gelmeni çok isterim."

"İyi edersin. Neler yaşadığınızı bildiğimi iddia edemem ama ben buradayım." Piper at ahırlarına doğru ilerlemeye başladı. "Merak etme, başka atlarımız da var. Hadi gidelim."

"Piper, yeni bir elbise alacağın için heyecanlı mısın? Giyinmekten nefret ettiğini sanıyordum."

Sırıtarak omzunun üzerinden baktı. "Ben de bazen güzel görünmeyi severim."

"Belli bir elf için mi?" Layala alay etti.

"Sus."

HEL

HEL, suikastçinin izini sürmek için attığı altın parıltılı çizgiyi takip etti. Kaçışı sırasında camın kırıldığını duyduğuna göre fazla uzaklaşmış olamazdı. Derin bir nefes aldı ve onun kokusunu da aldı. Topuklarıyla yaptığı hızlı bir dürtmeyle atı Vadi'den çıkan patıkaya doğru dörtnala koşturdu. Şehrin içinde, insanların arasında saklanması daha akıllıca olurdu.

Altın çizgi ve kızın kokusu onu uzun otların ve yaygın meşe ağaçlarının bulunduğu küçük, ağaçlık bir alana götürdü. Yere düştü. "Gel kedicik, kedicik. Neden dışarı çıkıp oynamıyorsun?"

Eğilmiş otlar ve kan lekeleri onu daha da ileriye götürdü. Kırık bir ağaç dalı ve keçeleşmiş bir alan bir boğuşma olduğunu gösteriyordu. Onu görmeden önce kokusunu almıştı. Ejderhalar asla başka bir şeyle karıştırılamazdı. Dumanlı dağlar gibi kokarlardı ve bu özellikle şehvet gibi kokuyordu. Göz ucuyla, ağaçların arasından süzülen ışıpta parıldayan altın sarısı saçları gördü. Varlett, ancak suikastçiye ait olabilecek bir şeye tutunarak görüş alanına girdi; yüzü acıyla buruşmuştu, bir gözü şişmişti, dudağı patlamıştı ve sırtını kamburlaştırmıştı. Ancak o zaman Varlett'in pençelerini kadının omurgasına sapladığını fark etti.

"Bakın ne buldum," dedi Varlett. "Yaramaz kedi, ait olmadığı yere izinsiz giriyor."

Varlett'in pullu derisi zift gibi siyahtı, gün ışığında parlıyordu ve altın rengi gözleri insansıdan çok sürüngendi.

"Konuştu mu?" Hel sordu.

"Tek kelime etme." Varlett onun kolunu hafifçe büktü ve kedi şekil değiştiren tısladı. "Yine de henüz eğlenceye başlamadık. Biz de başlamak üzereydik."

Hel kollarını kavuşturdu ve suikastçıya bir aşağı bir yukarı baktı. Layala onun yüzüne bir numara yapmıştı. Bir zamanlar olduğu kadar güçlü olmasa da, elf kavgacıydı, bunu ona verebilirdi. Ama bu kedi yine de görevini tamamlamaya çok yaklaşıyordu. Layala daha az deneyimli bir dövüşçü olsaydı, bu iş yine biterdi. "Yanında kim var? Yalnız gelmediğini biliyorum. Her zaman yedeklerini gönderirler."

O da karşılık olarak hırladı.

"Sana işkence etmenin beni hiç rahatsız etmediğini biliyorsun ve bunun için birçok yöntemim var. Belki de vücudunun her yerini ısırarak ateş karıncalarına benzer bir yanma hissiyle başlamalıyım." Sırıttı. "Evet, bu suça uygun görünüyor."

Varlett'in kucagında kıpırdanıp durdu, nefes alıp veriyordu. Sonra çığlıklar başladı. Feryat, ölmekte olan bir puma gibi geliyordu. "Dur! Dur!"

Elini kulağına götürdü. "Seni duyamıyor muyum?"

"Dur! Lütfen!"

"İsim ya da numara duymadım." Büyüyü yoğunlaştırdı ve kız tekrar feryat etti, yarı kedi sesi, yarı insan çığlığı.

"Beni öldürecekler!"

"Bu doğru, yaparlardı, ama bana güvenin, bunu ortaya çıkaracağım ve gerçek acının nasıl bir şey olduğunu anlayacaksınız."

"Yapamam, ailem!"

"Bak ne diyeceğim, eğer şimdi söylersen gitmene izin veririm." Büyüyü geri çekti ve bekledi. "Üç saniye var. Üç. İki-"

"Tamam, tamam." Ter alnını ıslatmıştı ve bu noktada yüzünde çok az renk kalmıştı. Hel büyüsünü ele geçirdi ve bekledi. "Beni konsey gönderdi. Önce Valeen'i, sonra da War'u ortadan kaldırmamı, böylece sana ulaşmanın daha kolay olacağını söylediler. Onlar gittiğinde pes edecek gibi görünüyorsun."

Adam kadına küçümseyerek baktı. Varlett pençelerini sıktı ve kadın çığlık attı. "Burada başka kim var?"

"Bilmiyorum!"

"Eğer bir şey bilmezsen omurganı vücudundan ayırırım." "Düşüğünü görmek isteyen birini gönderiyorlar. Ve o şeytani, saf Kötülük. Sanırım o bir ölümsüz olabilir. Adını bilmiyorum."

"Tanrılar Runevale'in dışına çıkamaz," dedi Hel. "Bunu biliyoruz, yoksa burada olurlardı."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum, Yüce Ana üzerine yemin ederim. Sadece öldürülemeyeceğini ve yolundan çekilmemiz gerektiğini söylediler. Tabii ki, görevi ilk tamamlayana bir ödül teklif ettiler." Yutkundu. "Burada benim gibi birkaç kişi daha olabilir. Onları görmedim ama şu anda burada olmasalar bile, hepiniz ölene kadar suikastçı göndermeye devam edecekler. Casusları var."

Hel, "Bu kadar açık sözlü olduğunuz için teşekkür ederim," dedi ve başını salladı.

Varlett elini sonuna kadar soktu ve kadının sırtından kalbini çıkardı. Kadın bir gümbürtüyle yere düştü ve kalp de yanına düştü. "Şey," diye başladı Varlett, sonra parmaklarındaki kanı yaladı. Kadının bunu yapması onu her zaman tedirgin etmişti. Bu ona kadının içindeki ve dönüşebileceği canavarı düşündürüyordu.

Hel, "Yapamaz mıydın," diye söylendi.

Gülümsedi ve dilini artık etli olan avucunun üzerinde daha da yavaşça gezdirdi.

Artık ejderha pulları yok. "Bebeğim, eğer biraz istiyorsan, söyle." "Biraz terbiyeli ol."

Kanlı elini yanına bıraktı ve sürüngen gözleri onun üzerinde gezindi. "Yenilenmiş görünüyorsun. Onun kanıydı, değil mi? Biliyordum, lanet olası yeraltı dünyası. Hâlâ senin can simidinin o mu?"

Hel, her zaman sadık olsa bile Varlett'in onun zayıflığını bilmesinden hoşlanmıyordu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bu sadece onu konseyden uzak tutmamız için bir başka neden."

Gözleri kısıldı; hatta yarıklar keskinleşmiş gibiydi. "Yani, onun kanını aldın. Nasıl tepki verdi? Thane sana nasıl davranıyor?"

Hel kıkırdadı. "Merak ettiğin buysa hoşuna gitmedi. Ve o... hem kızgın hem de meraklı. Ondan daha çok şey hatırlıyor. Her şeyi değil, bu da onu eğlenceli kılıyor."

Pençesi adamın boğazında gezinirken gözleri damara sabitlenmişti. "Bunu aklından bile geçirme."

Ayak parmaklarının üzerine bastı ve yüzünün yan tarafını öptü. Başka şeyler yapsalar bile onun kendisini dudaklarından öpmesine asla izin vermezdi. "Kanından birazcık tatmak ister misin? Bana ne yaptığını biliyorsun."

Onunla kafayı buldu. Bu ona büyü gücünde geçici bir artış sağladı ama kanı ya da herhangi bir parçası onun kolay kolay vereceği bir şey değildi. Döndü ve ata doğru ilerlemeye başladı. "Bu pisliği temizle ve kendine yeni bir elbise bul."

"Seni... etkilemiyor, değil mi?" Varlett aradı. "Söz vermiştin."

Eyerin üzerine çıktı. "O, istediğimi elde etmek için bir araç."
"Öyle olsa iyi olur. Peki suikastçının bahsettiği ölümsüz kim olabilir?"
"Bildiğim kadarıyla ölümsüz olarak kabul edilen sadece üç kişi var
Tanrı olmayanlar ve yeraltı dünyasından gelenler."

LAYALA

Bir zil sesi duyuldu ve Layala terzi dükkânına adımını attığında güçlü bir çiçek potpurisi kokusuyla karşılaştı. Her duvardaki raflarda renklerine göre sıralanmış abartılı elbiseler asılıydı; sol tarafta en koyu tonlar, sağ tarafta beyaz ve aradaki her renk. En şık elbiselerden dördü geniş, açık odanın etrafındaki mankenlere giydirilmişti. Tavandaki tavan pencereleri beyaz taş zemini aydınlatıyor ve karelerdeki kristal lekelerini ortaya çıkarıyordu. En sağda, yarısı aynalarla çevrili üç basamaklı yükseltilmiş dairesel bir platform bekliyordu ve bir izleyici için yan tarafa koyu kahverengi büyük bir koltuk yerleştirilmişti. Layala vitrinde sergilenen fildişi rengindeki ışıltılı balo elbisesine bir adım daha yaklaştı. Binlerce gümüş kristalle süslenmişti ve güneşin altında yaz günündeki bir göl gibi ışıltılı parlıyordu. Treni, parlayan gümüş girdaplardan oluşan izlerle en az üç metre uzanıyordu.

"Bu muhteşem," dedi Piper. "Mükemmel bir gelinlik olurdu."

"Denemelisin," dedi Layala.

"Yakın zamanda evlenmeyeceğim. Senin için düşünüyordum." "Bu gidişle ben de olmayacağım," diye mırıldandı Layala.

Piper'ın kaşları birbirine yaklaştı ve konuşmak için ağzını açtı ama başka bir ses araya girdi.

"Günaydın hanımlar." Yeşil yakalı, kirli beyaz ince bir cüppe giymiş, koyu renk saçlarını yarı arkaya toplamış, ince yapılı bir elf, tül perdelerin arasından geçerek arka odadan çıktı. Ellerini önünde kavuşturdu ve kahverengi gözleriyle her ikisini de tepeden tırnağa inceledi. Bir süre sonra burnunu kırıştırdı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Hem Layala hem de Piper pantolon giyiyor ve çoğu erkekten daha fazla silah taşıyordu, Palenor'da bir bakire elf için tipik kıyafetler değillerdi. Layala yere bakınca, beyaz zemin üzerinde arkalarında bıraktıkları toprak izini fark etti.

Layala'nın yanaklarını ısıtan bir kızarıklıkla boğazını temizledi. "Elbiseye ihtiyacımız var."

"Bunu görebiliyorum."

"Mezuniyet balosu için. Şık ama tipik olmayan bir şey." Layala ayak parmağını yere vurarak aklında bir şey var mı diye odayı taradı. Çoğu Robin yumurtası mavisi veya yumuşak sarı, pembeler ve lavanta gibi pastel renklerdi ama bir grup koyu bordo ve siyah vardı. "Siyah bir şeye ihtiyacım var. Çarpıcı ve cesur bir şey."

"Yeni bir şey yapmak için zaman yok, bu yüzden hazır olması gerekecek." Parmağıyla çenesine dokunarak önce Piper'ın etrafında bir daire çizdi. "Sana uyması kolay olacak; belin muhtemelen yirmi dört inç, kalçaların otuz altı. Palenor'lu bir genç kıza göre ortalama sayılırsın, biraz daha tıknaz olsan yeter. Kızıl saçların da tam bana göre."

"Tıknaz mı?" Piper tereddüt etti. "Ben tıknaz değilim."

"Üzerinizdeki silahları omuzlarınızda kullandığınızı söyleyebilirim ve kılıç sallamak sırtınızı da biraz daha genişletmiş."

Piper'ın çenesi düştü ve Layala'ya *ciddi mi diye* baktı.

Layala'ya döndü ve bir kaşını kaldırdı. "Ve sen giydirdiğim çoğu kişiden biraz daha kıvrımlısın. Daha geniş kalçalarınız, arkanız ve göğsünüz için ayarlamalar yapmam gerekecek. Belin hâlâ minyon olsa da o da ayarlamalar gerektirecek. Bunu saygısızlık olarak algılamayın. Bu sadece bir gerçek."

Layala dişi elflerin çoğu kadar ince ve söğüt gibi olmadığını duymaya alışkındı, bu yüzden bu bir şok değildi ama görünüşe göre Piper onun öyle olmadığını duymamıştı. "Sen güçlüsün Pipe. Utanacak bir şey yok."

"Utanılacak bir şey yok, eminim ikiniz de çok ilgi görüyorsunuzdur. Güzellik ve zarafet bir arada. Ama bahse girerim o silahlarla tüm erkekleri korkutuyorsunuzdur," dedi elf terzi ve gülümsedi, ancak Layala'nın formunu tekrar taradığında uzun bir nefes verdi. "Gelin, gelin, kesin ölçülerinizi alalım." Döndü ve dükkânın arka tarafına doğru ilerlerken kumaş çizmeleri neredeyse hiç ses çıkarmadı. "Amelia, yapacak işlerimiz var! Kalçalarımız ve omuzlarımız var!" Ellerini çırpı ve sesi yukarıdaki yüksek tavanda yankılandı, sonra onu takip etmeleri için el salladı.

"Yukarıdaki Yaratıcı, onun zevkleri için yeterince küçük olmadığımızı daha fazla belli edebilir mi?" Piper onu şeffaf bir perdenin arkasından takip ederken şöyle dedi. "Acaba sizin kim olduğunuzu bilseydi böyle kaba yorumlar yapar mıydı?"

"Lütfen ismimden bahsetme," diye fısıldadı Layala. "Ya ölmemi isteyen bir radikalse?"

Piper daha yakına eğildi. "Öyle olsa bile çok zorlanacağına benzemiyor."

Birkaç dakika sonra Layala kırmızı kadife bir perdenin arkasında iç çamaşırlarıyla duruyordu. Burası tek bir aynası ve bol ışık veren tavan penceresi olan küçük bir odaydı. Düz sarı saçlı ve bir elfe göre sade bir görünüşü olan bir kadın, koluna siyah bir elbise geçirmiş halde içeri girdi. Layala'ya bir fareyi hatırlatıyordu, ürkekti ve göz teması kurmaktan korkuyordu.

"Bay Drenovan önce bunu giymenizi söyledi." Terzinin asistanı elbisenin altından siyah bir korse çıkardı ve Layala daha şimdiden nefes almakta zorlanacağını biliyordu. "Giysinin oturmasına yardımcı olacak." Bakışları Layala'nın zambak izi olan omzuna kaydı ve sanki çarpılmış gibi uzaklaştı.

"Sorun değil."

Asistan bağcıkları çekiştirmeye başlayıp korseyi daha sıkı kapatırken Layala kendini sıkıca tuttu. Asistan onun yüzüne bakmaktan kaçınıyor ve işine konsantre olmaya devam ediyordu. Layala sessizliği bozarak sessizce boğazını temizledi: "Yarınki mezuniyet balosu için çok sayıda genç kız giydirdiniz mi?"

"Birkaç tane hanımefendi, ama normalden daha az."

Thane muhtemelen bu sefer hangi ailelerin katılıp hangilerinin katılamayacağına dair katı kurallarıyla, belirli radikal ailelerle ve önceki krala en sadık olanlarla olan bağlarına dayanarak çok fazla katılımcıya izin vermedi. "Hiç kaleye gittin mi?" Aynadaki yansımada kızın yanakları pembeleşti ve Layala'nın sırtının üst kısmına doğru büyük bir sarsıntı geçirdi. Layala'nın nefesi daralmaya başladı. "O kadar sıkı değil, lütfen."

"Özür dilerim hanımefendi, ama üzerinize uyacak bir elbiseye ihtiyacımız var. Size yeni bir tane dikecek zamanımız yok." Bir kez daha hızlıca çekti ve Layala göğüslerinin boynuna kadar itildiğini hissetti. "Ve hayır, şatoya hiç gitmedim. Ben bir terzinin yeğeniyim."

Korse Layala'nın kaburgalarının çatlayacağına yemin edeceği kadar sıkıydı ama yardım alarak siyah bir elbisenin içine girdi, elbiseyi kalçalarının üzerinden geçirip göğsüne kadar çekti. İki uzun kumaş şeridi göğsüne ve boynunun arkasına çapraz olarak bağlandı.

Terzinin asistanı arkadan yukarı çıkan düğmelere başladı. "Uzanmadıkları yerlerde uzatıcı kullanabilirim ama tam oturacak."

"Ne yapman gerekiyorsa."

Güneş ışığı beyaz kabarık bulutların arkasından süzülerek yukarıdaki tavan penceresinden aşağı süzüldü ve soyunma odasında sıcak bir parıltı yaratarak Layala'nın tenini aydınlattı ve kuzguni saçlarına altın rengi bir parlaklık verdi.

"Neden siyah istedin? Bu genellikle erkek rengidir. Bakireler için tipik değildir ve balonun göksel temalı olması gerekiyor."

"Başka biri gibi hissetmeye ihtiyacım var." Layala olmasına gerek yoktu. Gece tanrıçasını kucaklamaya ihtiyacı vardı. Gördüğü o rüyadan sonra daha fazla bilgi istiyordu. Bu, en güzel pastadan bir parça yedikten sonra onu elinden almak gibiydi. Ama balkonda çıplak bir Hel'in görüntüsü ya da rüyası gibi bir şeylerin ortaya çıkmasını umarak durup kendini izlerken, sadece bu oda ve terzi kalfası vardı.

"Buraya gel ve giyindiğinde görmeme izin ver!" Piper bağırdı.

Terzinin asistanı geri çekildi ve kolunu uzatarak Layala'ya işinin bittiğini işaret etti. "Nasıl beğendiğinize karar vermek için sizi yalnız bırakayım." Sessiz adımlarla perdeyi aralayarak gözden kayboldu.

Layala saçlarını örgüsünden çekip çıkardı ve parmaklarını saç tellerinde gezdirerek ön tarafa, göğüslerinin üzerinden aşağıya doğru akıttı. Dikkatle eğilip pantolonunun cebine uzandı ve bir kutu dudak kremi çıkardı. Koyu vişne kırmızısıydı ve birkaç kez sürünce dudaklarını boyadı.

"Layala, balo bugün değil. Mükemmel görünmene gerek yok," diye tekrar seslendi Piper ama öncekinden daha güçlü bir şekilde. Gardiyanının sabrı kalmamıştı.

"Geliyorum." Dönerek arkasını kontrol etti, dikişi çok fazla eğilirse yırtılacakmış gibi görünüyordu ama kalçasını ve uyluklarının arkasını güzelce sarıyor, oradan kumaş dışarı akıyordu. Çeviklik için pek iyi bir elbise sayılmazdı ama Thane'in ondan uzak durma konusunda iki kez düşünmesini sağlamak için mükemmeldi.

Layala kadife perdeyi kavradı, kenara çekti ve dışarı çıktı. Piper bir aynanın önünde durmuş, orman yeşili balo elbisesinin kıvrımlarını düzeltiyordu. "Bayıldım," dedi Layala. "Bu renk sana çok yakışmış."

Döndü ve arkasının bir iki santim yukarısına kadar V şeklinde açık bırakıldığı arka kısmı inceledi. "Teşekkürler. Arkasını bilmiyorum." Ellerini payetli kolların üzerinde gezdirdi. "Ya da uzun kolluları. Çok ısınabilirim. İçeride olacak."

"Bunu giymelisin. Üzerinde hiç bu kadar güzel bir elbise görmemiştim."

Gülümsedi ve bu onun yüzünü aydınlattı. "Teşekkür ederim. Ben de seninkini beğendim. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Beğendim ama biraz dar," dedi Layala, avucunu da r bedenine üzerine koyarak. "Zar zor nefes alabiliyorum. Belki de başka bir şey denemeliyim."

"Çarpıcı görünüyorsun ve kıvrımlarını sarıyor, itiraf etmeliyim ki ben biraz Ama bir şey olursa diye kolayca hareket edebilmek isteyeceksiniz. Bakalım başka ne bulabiliriz." Tekrar dükkânın önüne doğru gitmeye başladılar. Piper boğazını temizledi ve yavaşça, "Ee... Burnumu sokmak istemem, o yüzden bana kendi işime bakmamı söylemekten çekinmeyin ama Thane'le aranızda neler oluyor? Yani Hel ortaya çıkmadan önce bile. Sormak istiyordum ama korkak davrandım. Eğitimin ilk gününde, artık seni istemediğini hissettiğini söylemiştin... Ve yakalandığımız gece sana bağırma şekli. Onu uzun zamandır bu kadar üzgün görmemiştim. Ertesi sabah eğitimde hem Leif'in hem de benim kıcıma tekmeyi bastığını biliyorsun. Leif benden daha çok tabii ki."

"Sanırım her şeyden çok arkasından iş çevirdiğimiz için incindi." Ve aralarında hiçbir şey olmamıştı. Sorun da buydu. "Belki de ona aramızda neler olup bittiğini sormalısın."

Piper ona sert bir bakış attı. "Sana soruyorum."

"O..." onu yatağa kıstırdığı geceyi düşündü, sonra geri çekildi ve beklemesi gerektiğini söyledi. Terzinin asistanı giyinme bölümüne girip reverans yaptığında Layala etrafına bakınıp ağzını kapattı.

"Sizi bekleyen başka bir misafiriniz var."

"Başka bir misafir mi? Bizim için mi?"

Layala sordu.

"Başka birini beklemiyor muydun? Arkadaşın olduğunu söyledi." "Sence Thane bize göz kulak olması için başka birini mi gönderdi?" Layala ön tarafa açılan şeffaf perdeye bakarak sordu ama sadece gölgeler görünüyordu. dışarı çıktı.

"Muhtemelen Leif ya da Fennan'dır," dedi Piper. "Gerçi bir suikastçiden sonra Thane'in kendisi olsa da şaşırmazdım."

Layala bakışlarını birçok elbise ve önlüğün arasında gezdirdi ve atlarını kontrol etmek için pencerenin önünde durdu. Gece Yarısı'nın gözleri kapalı ve başı öne eğikti. Dışarıdaki kalabalık yolda yanından geçen elf gruplarına rağmen uyuyakalmış gibi görünüyordu. Kalabalık sokakların belli belirsiz konuşmaları, bir demircinin çekicinin ritmik bir şekilde bir yerlerden vurması

Yakınlarda. *Bekle...* Layala'nın kalbi hızlandı. *Gece yarısı dışarıda...* Piper aniden bileğini koparacakmış gibi kavradı.

"Ah," diye itiraz etti Layala, ona ters ters bakarak. "Thane olmadığı kesin."

Layala arkadaşının görüş açısını takip etti ve büyük boy koltukta, parmaklarının arasında yanan bir civar ve hınzır bir sırıtışla, tanıdığı en kötü insanı buldu.

"Merhaba aşkım." Gülümsedi. "Yüzlerinizdeki ifadeyi görmelisiniz. Başka birini mi bekliyordunuz?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

LAYALA

T dükkânın havasında asılı duran potpurinin çiçek kokusu, şimdi duyularına çarpan civar kokusunu maskeleymişti. Layala perdelerin arkasından terzinin asistanına baktı ama o takip etmemişti ve

Umarım arkada kalmıştır. Onları nasıl buldu? Adamın ters yöne gittiğinden emindi. Hem Layala hem de Piper bir suikastçı ya da onun tarafından takip edilme ihtimaline karşı şehirden geçerken tetikteydi. Arkalarından kimse gelmemişti.

"Burada kal," diye nefes aldı Layala ve Piper'ın güvenliği için çıplak ayakları gece gibi sessiz, beyaz ışıltılı zeminde ilerledi. Sertçe yutkundu ve Hel'in önünde durdu. Mükemmel dikilmiş siyah takım elbisesini koyu kırmızı bir iç çamaşırıyla giymişti. Dalgalı saçları yüzünün etrafında mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı ve temiz tıraşlı yüzünde bir gölge bile yoktu ama üstünün yakasında küçük, koyu bir leke vardı ve bunun kimin kanı olduğunu merak etti.

"Mmm hoşuma gitti. Bir tur da bize ver." Elini dairesel bir hareketle döndürerek dumanı her yere savurdu. "Kıçın olağanüstü görünüyor."

"Neden buradasın?"

"War kızıl saçlı kızın senin için yeterli bir muhafız olduğunu düşünebilir, ama ben düşünmüyorum." "Bir randevu bulacağımı sanıyordum," diye tersledi Layala ve

Silahlar.

"Uzun sürmedi, aşkım."

Hafif ayak sesleri onları böldü. "Bakıyorum da Bay Black'le tanışmışsınız." Terzi dükkânı sahibi Bay Drenovan arka taraftan çıktı ve ellerini birbirine kenetledi. Sırtarak aceleyle kata doğru ilerledi ve

Layala, Hel'e doğru bir el salladı. "Bu hoş adam, onayladığı sürece ikinizin de elbiselerinin parasını ödemeyi teklif etti."

Layala ev sahibine döndü. "Bay *Black*'e onun sadakasına ihtiyacım olmadığını söyleyebilirsiniz."

"Uh," diye kekeledi elf ve gözleri kafasından fırlayacakmış gibi irileşerek ne yapacağını bilemez halde bir ileri bir geri baktı. "Bay *Black*?"

Hel, Bay Drenovan'a bir altın para fırlattı ve o da sevinçle parayı yakaladı. "Bayan Lightbringer'a söyle, her halükarda ben ödeyeceğim." *İyi kocalar böyle yapar*, diye fısıldadı zihninde.

Dişlerini birbirine geçirdi ve o aptal civarın yanan ucunu alıp onun gözüne sokmak istedi. *Benim kocam değil*, diye düşündü Layala, gözlerini ona dikerek.

Sırıttı. *Öğreniyorsun, küçük tavşan.*

Boğazı kurudu ve öksürdü. Bunu duydu mu? *Kafamdan uzak dur.*

Sadece zihninizle konuşabilirim ve bunun tersini de yapabilirim. Her düşünceni okuyamam. Yine de yüzün her şeyi yeterince iyi ele veriyor.

Dükkân sahibi parayı ısırp iyice inceledikten sonra kaşlarını kaldırarak ona döndü. "Bayan Lightbringer?" diye sordu, ismin anlamını kavradı ve onu yeni bir dikkatle inceledi, yüzünden vücuduna doğru ilerledi ve zambak işaretinde durdu. "Bayan Lightbringer! İçeri girdiğinizde bana kim olduğunuzu neden söylemediniz? Size bir kadeh şarap, belki de siz ve arkadaşlarınız için birkaç ordövr getireyim mi? Vadinin en iyi çikolatalarından ve Adalon'un dört bir yanından gelen çeşitli kuruyemişlerimiz var. Palenor'un müstakbel kraliçesinin dükkâna geleceğini bilseydim çok daha farklı bir düzen kurar ve sizin için elbiseler hazırlardım!" Avucunu göğsüne dayadı. "*Palenor Parşömeni*'nin senin hakkında yazdıkları korkunç, canım. Majesteleri buna neden izin veriyor bilmiyorum."

"O babası gibi bir zorba değil. Özgürlüğe izin verir. *Palenor Parşömeni* istediklerini yazabilirler."

Eminim Savaş durdurmak isteseydi durdururdu, diye fısıldadı Hel zihnine. "Bir kadeh şarap harika olurdu Drenovan," dedi Hel büyüleyici bir gülümsemeyle yüksek sesle.

"Hayır, teşekkür ederim." Layala başını salladı ve Hel'e kaşlarını çatı. "Gitmemiz gerek." Bu manyağı öldürmeden önce buradan çıkarması gerekiyordu.

Birini. Gah, *Thane'i dinlemeli ve Orlandia'nın sadık köpeği olsa bile ev terzisini kullanmalıydım.*

"Şarap lütfen." Hel'in sesi biraz daha farklı, daha yankılıydı ve gözleri daha parlak parlıyor gibiydi. "Bir yere gitmeme gerek yok. Oldukça eğleniyorum." Elini kaldırdı ve parmaklarını Piper'a doğru kıvırdı. "Buraya gel."

Layala'nın kalbi kulaklarında gümbürdüyor, arka planda boş boş çalan işlek caddelerin sesini bastırıyordu. "Yapma..."

"Ne yapmayayım?" Hel dudaklarının arasındaki civardan yükselen dumanın arasından ona baktı.

Bay Drenovan sırtarak ellerini tekrar kavuşturdu. "Şarapla birlikte hemen döneceğim, Bay Black."

Piper Layala'nın yanında durdu ve korkmuş görünse de çenesini hafifçe kaldırıp dik durdu. Hel onun kucağını okşadı. "Merhaba Kırmızı. Otursana."

"Hayır." Layala Piper'ın bileğini tuttu ve onu hafifçe arkaya çekti.

Hel, "Senden izin istemedim," dedi ve sonra Piper'a baktı. "Ama bunu bir eğitim seansı haline getirelim, olur mu? Kendini gölgeye çevir, ben de onu kucağıma oturtmayayım."

"Yapamam."

Kaşlarını kaldırdı. "Güzel. Gel. Şimdi." Sesi aynı yankılanan tona büründü ve Piper bir adım öne çıktı.

Layala kolunu tutup onu geri çekti ama o ileri doğru itti, sanki transa geçmiş gibi Layala'nın etrafından dolaşmaya çalışıyordu. "Denemem için bana bir saniye ver."

"Tamam. Olduğun yerde kal

Red." Dondu kaldı.

Kötü niyetli kırmızı gözleri Hel'in gözlerine kilitlenmiş bir şekilde bakmaya başladı. Olay çıkarmak, itaat etmemek Hel'in bir ya da daha fazla kişiyi, dükkân sahibini ve yardımcısını öldürmesiyle sonuçlanabilirdi. Büyüsü hızla çalışan zihnine tepki vererek göğsünden kollarına ve avuç içlerine kadar ısındı. Bakışları pencereye kaydı, önünden birçok insan geçiyordu ve eğer büyüsünü burada kullanırsa kendisinden korkmaları için daha fazla sebepleri olacaktı. Ellerine bakarak onların karardığını, katı olmayan bir şeye dönüştüğünü hayal etti. Hiçbir şey olmadı.

"Zaman doldu."

Layala hırladı. "Ona oyuncaklarından biriymiş gibi emir verme."

"Bu oyunu benimle oynamak istemezsin. Kuralları ben koyarım. Gölgeye dönüş dedim ve ona emir vermeyeceğim, ama yapamazsın, değil mi?"

Piper öne çıktı ve Layala'ya yarım bir gülümseme verdi. "Sorun değil Layala. Başka kimseye zarar vermesini istemiyorum."

"Piper, hayır," dedi Layala sessizce, ama Piper birkaç adımda dönüp Hel'in kucağına oturdu.

Kolunu kızın beline doladı ve onu daha yakına çekti. "Şimdi Bayan Lightbringer, söz veriyorum o elbiseyi denerseniz parmaklarınızı ya da boynunu kırmayacağım." Layala'nın arkasında bir yeri işaret etti. "Sakin aptalca bir şey yapmaya kalkma yoksa arkadaşına üzücü bir şey yapmak zorunda kalırım."

Arkasında bir mankenin üzerinde daha önce orada olmayan bir elbise bekliyordu. Gece yarısı moru rengindeydi, siyah t a n bir ya da iki ton uzaktaydı, gövdesi boyunca minik gümüş yıldızlar vardı ve yakasının ortasına yarım ay yerleştirilmişti. Düz, koyu mor etek genişçe akıyordu. Omuzların arkası boyunca ve sırtın aşağısında payetli bir örtü vardı. Bu bir Gördüğü en güzel elbiselerden biriydi.

Hel parmaklarını şıklattı ve elbise mankenden çıkıp Layala'ya doğru süzüldü. "Acele etme. Çok hoş bir arkadaşım var," dedi ve parmağını Piper'ın boynunun yan tarafına doğru okşadı. Piper gözlerini kapadı ama irkilmeyecek kadar kontrollüydü.

Layala elbiseyi kaptı ve aceleyle arka tarafa geçti. Layala terzinin asistanına, "Bunu giymeme yardım et," diye emretti ve kadife perdenin arkasına koştu. Siyah elbisesini ve korsesini çıkardı, uzak kaldığı her saniyeyi saydı ve yenisine adım attı. Aklından dehşet verici bir görüntü geçti: Piper tıpkı günler önce öldürdüğü muhafızlar gibi sonsuz bir bakışla yerde yatıyordu.

Tabii ki elbisenin arkası bağcıklı olduğu için öylece giyilemiyordu. "Daha hızlı."

"Deniyorum, Leydi Lightbringer."

Kız sarsıldı ve bağlandı, hızla nefes alıyordu. Bu elbise daha önce giydiği bir elbise miydi? Aynada ona baktı. Nedenini söyleyemese de tanıdık geliyordu. Elbiseyi hissetmek bile ona daha önce bu elbiseyi giydiği ve üzerine tam oturduğu hissini veriyordu.

"Tamamdır," dedi asistan, sonra geri çekildi. "Bekle, bunu nereden aldın? Bizimkilerden biri değil."

Layala omuz silkti, elbisenin önünü kaldırdı ve hareket etti. Her adımda sallanan kumaşın sesi kulaklarında yankılandı. Sabit durdu

Nefes alıp verdi ve sakince perdelerden mağazanın önüne doğru adım attı. Kadın ne kadar panik yaparsa, adam onlara işkence etmekten o kadar zevk alacaktı.

Piper hâlâ onun kucağında dimdik oturuyordu, görünürde kan yoktu. "Ben iyiyim," diye mırıldandı.

Oda o kadar sessizdi ki elf kulakları hem kalp atışlarını hem de nefes alış verişlerinin sıklığını duyabiliyordu. İlk başta Hel'in bakışları onu endişelendirdi; yüzündeki sıkışık ifade onu mantıksız bir şekilde üzgün gösteriyordu. Ama onu izledikçe kızgın değil de üzgün olup olmadığını merak etti. Sanki onu o halde görmek içinde bir şeyleri kırmıştı.

Hel'in kırmızı gözleri sanki onun içinde boğuluyormuş gibi her kıvrımda gezindi. Adamın boğazı düğümlendi ve gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. "O elbiseyi hatırlıyor musun?"

Demek daha önce giymişti. Layala yavaşça onlara doğru yürürken başını salladı. Yükseltilmiş platformun arkasındaki aynalarda kendini gördü ve durdu. Bir şey eksikmiş gibi hissediyordu ama ne?

"Yarınki baloda bunu giy yoksa küçük Bayan Red bedelini öder." "Neden hep tehditlere başvuruyorsun? Onu sadece Bana hediye olarak. Çok güzel bir elbise. Bu durum için mükemmel." Daha iyi bir soru ise neden onun elbiseyi giymemesini bu kadar büyüttüğüydü? Bu bir elbiseydi ve bu balo özel bir şey değildi. Palenor'da balolar, partiler ve festivaller oldukça sık olurdu. Orlandia arkadaşlarını davet etmek ve süslenmek için her fırsatı değerlendirirdi. Yaz Gündönümü kutlamalarının yanı sıra Palenor'daki en büyük ikinci festival olan Bahar Ekinoksu yakında gerçekleşecekti. Aylar önce ejderha sarayından Boşluk'a yaptıkları yolculukta Kış Gündönümü'nü kaçırmışlardı ama orada bir parti olduğuna şüphe yoktu.

"Ve bunu benden bir hediye olarak kabul edersin, değil mi? Hayır, seni tanıdığımı unutuyorsun. Senin için hayatına gireli birkaç gün oldu ama ben seni *yıllardır* tanıyorum. Sırf benden geldiği için bunu takmayı reddedersin. Bir fiyonkla güzelce paketleyip sana bir gülümseme ve en sevdiğin bitter çikolatalı trüflerden bir kutuyla versem bile."

Layala'nın ağzı seğirdi. *Gerçekten de bir katır kadar inatçıyım.* "Bu elbise senin için neden bu kadar önemli?"

"Bir yolunu bulacaksın, aşkım."

Bay Drenovan kulaktan kulağa sırtarak aceleyle odaya girdi. "Şarabı getirdim!" Neşeyle şarkı söyledi. "Vay canına, söylemeliyim ki Leydi Lightbringer, bu elbise üzerinizde çok çarpıcı duruyor. Bir tanrıça gibi görünüyorsunuz." Kadının yanından geçip uzun saplı kadehi Hel'e uzattı.

Tuhaf bir kelime seçimi, diye düşündü Layala.

"Umarım bu hoşunuza gider, Bay Black."

Hel sonunda bakışlarını Layala'dan ayırdı ve şarabı geri yuvarladı. Şarap birkaç dakika içinde bitmişti. "Öyle." Sonra Piper'ı kucağından itti ve uzaklaştı. Elini siyah, tüylü saçlarının arasından geçirdi ve boş bardağı terziye doğru itti.

Layala onu dikkatle izledi; gergin omuzları, gözlerinin hafifçe daralması, dudaklarının sert çizgisi. Üzgündü ama neden? Belki de bu ona kim olduğunu ve kaybettiği tanrıçayı düşündürmüştü.

Bay Drenovan hâlâ gülümseyerek, "Elbiseleri paketletip hemen şatoya göndereceğim," dedi.

Hel, "Teşekkür ederim Bay Drenovan," dedi ve çıkışa doğru yöneldi. Umarım yürümeye devam eder ve onları yalnız bırakırdı. Kapı bir zil sesiyle açıldı ama Hel kapının eşiğinde durup omzunun üzerinden baktı. "Üzerinizi değiştirin hanımlar. Kaleye geri dönmemiz gerekiyor. Ben dışarıda bekliyor olacağım."

THANE

THANE ofisindeki masada oturmuş, babasının eski yatak odasında gizli bir kitaplığın arkasında bulduğu kitabın üzerine eğilmişti. Runevale'in tanrı ve tanrıçalarının hikâyelerini içeren ilk kitaptı bu.

Perdeler sonuna kadar açılmış, ofisine bol miktarda ışık girmesine izin veriyordu. Fennan'ın elindeki çay için taze kesilmiş limonların kokusu havada asılı duruyordu. Fennan deri koltuğunda oturmuş, ayaklarını yan masaya uzatmış, kucağında bir kitap, bir elinde beyaz çay fincanı vardı. Yeni grubun son maçları iyi geçmişti. Bir avuç kişi dışında acemilerin çoğu dışarı çıkıp saflara katılmaya hazırdı. Bu yüzden üçü de odayı çeşitli kokulu sabunlarla doldurarak yıkandı ve yeni kıyafetler giydi.

"Ya içeceğine yüksek dozda katagas serumu koyarsak? Dikenlerin üzerindeki küçük dozlar yeterli değil ama daha fazla bir şey?" Leif bir ileri bir geri volta atarken sordu. Botlarının yere vururken çıkardığı ses rahatsız edici olmaktan ziyade sakinleştirici olmuştu. "Ve onun ölmesini istiyoruz, değil mi?"

Thane başını kaldırıp sayfaya baktı. Onu neden öldüremediklerini onlara anlayacakları bir şekilde açıklamak zor olacaktı. Onlara göre o

Kara Büyücü, solgunların yaratıcısı. Ona göre Hel onun ailesiydi.

Fennan alay etti. "Elbette onun ölmesini istiyoruz. Bu nasıl bir soru böyle?"

Leif pencerenin önünde durdu ve pervaza oturdu. "Ya o ölürse ve büyü her yerden tamamen kaybolursa?"

Fennan, "İşlerin bu şekilde yürüdüğünü sanmıyorum," dedi. "Ona bu unvan verildi çünkü bu onun yakınlığı, tüm sihri o yarattığı için değil."

"Bunu bilemezsin," diye karşılık verdi Leif.

Thane kirli çenesini ovuşturarak, "Fennan'ın bu konuda haklı olduğuna inanıyorum," dedi. Tıraş olması gerekiyordu. "Büyücüler onun büyülerini kullanabilir ama herkes kullanamaz. Kimin büyüyle doğup doğmayacağından o sorumlu değil ama başkalarına büyü armağan edebilir. Rünler bu yüzden var."

"Yani o öldüğünde elf büyücülerin doğumu durdu mu?" Leif kollarını kavuşturdu.

"Bu bizim lanetimizin bir parçası," dedi Fennan. "Yaratıcı yaptıklarımız yüzünden büyümüzü elimizden aldı. Layala ve Thane'in büyücü olduğunu sanıyorduk ama değiller, değil mi? Onlar tanrıların gücüne sahip elfler."

"Evet," diye onayladı Thane. "Ama bence büyüü ortadan kaldıran Yüce Ana olmalıydı, çünkü o her şeyin dengesidir. Hel'in bir rolü olsa bile bunu o yapmadı. Yüksek dozda katagas serumu işe yaramayacaktır. Ayrıca, denemek onu sadece önemsedğim birini öldürecek kadar kızdırır ve bu noktada iyi davranıyor."

Thane tekrar sayfaya baktı. *Bir Runevale tanrısını sadece iki silah öldürebilir; Soulender olarak bilinen bir hançer ve Hakikat Kılıcı. Soulender Drivaar'a Yüce Ana tarafından, Doğruluk Kılıcı ise Primevar'a Yaratıcı tarafından iki taraf arasındaki dengeyi korumaları için verilmişti. Savaşlar sırasında Primevar her iki silahı da ele geçirerek taraflar arasında bir antlaşma yapılmasını sağlamış ve bu antlaşma Diyarların Büyük Savaşı'na kadar sürmüştü ve her iki silah da kaybolmuştur.*

Thane'in vücudu kaskatı kesildi. Hel bir şey arıyordu. Valeen'in sahip olduğu bir şeyi... Bu silahlardan birinin nerede olduğunu biliyor muydu? Suikastçı bu yüzden mi onun ölmesini istiyordu? Thane'in çözemediği bir başka şey de tanrıların ilk seferinde hayatlarına nasıl son verebildikleriydi. Tanrıların iki silahı da kullanmadığı açıktı, yoksa Layala, Thane ve Hel şu anda burada hayatta olmazlardı. Temelli gitmiş olurlardı.

"Şunu dinle," dedi Thane. "Size eve dönmek istediğini ve cezalandırıldığını söylediğini hatırlayın. İşte burada yazıyor, "ve Valeen,

Hel ve Savaş'ın ölümsüzlükleri bağlandı ve isyanları, cinayetleri ve konseye karşı işledikleri suçlar yüzünden katledildiler, sonsuza dek ölümlüler olarak yaşayıp ölmekle cezalandırıldılar ama asla ruhların dinlendiği sonsuz huzur diyarı olan Huzur'a gidemediler. Bir daha asla tanrı olma ayrıcalığına sahip olamayacaklar." Parmağını kaldırdı, "Tabii layık olduklarını kanıtlamadıkları sürece."

"Kimin standardına göre? Değerlilik nedir?" Fennan sordu.

"Daha fazla ayrıntıya girmiyor," dedi Thane ve sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini kapattı ve bir rüya gibi hissettiren bir şeyin içinde kayboldu...

Geçmiş

Valeen'in kızarmış yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. On bir konsey üyesinin önünde diz çökmüştü ve Valeen de onun yanındaydı. Sıralar ve S ı r a l a r , Runevale'in dört bir yanından gelen insanların ölümlerini izlemek için parmaklıklara asıldığı altın, kubbeli tavana doğru yükseliyordu. Tanrıların cezalandırıldığını görmek daha önce görülmemiş bir şeydi ve ilkel bir tanrıçanın büyüyle bağlanıp diz çöktürülmesi de duyulmamış bir şeydi.

Zihni buradan nasıl çıkabileceklerini düşünmekle meşguldü. Her çıkış muhafızlar tarafından kapatılmıştı. Sıra sıra dizilmiş banklarda ve hatta koridorlarda duran insanlarla birlikte yüzlerce kişi etraflarını sarmıştı. Biraz daha zamanı olsaydı boynundaki, bileklerindeki ve ayak bileklerindeki bağlardan kurtulmaya çalışacaktı. Savaş başını hafifçe solda, ön sırada duran babasına çevirdi; konsey üyesi değildi ama Valeen'in haftalar önce öldürdüğü bir üyenin yerini alması için onu oylamak istiyorlardı. Bana bak, bana bak. Ama Balneir onun gözlerine bakmadı. Bunu yapmalarına izin vermeyin, diye sessizce yalvardı.

War, Valeen'in diğer tarafındaki Hel'e bakmak için hafifçe öne eğildi. Hel'in omurgası dik, çenesi yukarıdaydı. Yüz hatlarında en ufak bir pişmanlık ya da korku belirtisi yoktu ama ne zaman nasıl hissettiğini göstermişti ki? Bu bağlardan kurtulup kaçabilecek biri varsa o da kendisiydi ama bunun bir önemi yoktu. Savaş'a ya da Valeen'e yardım etmeyecekti, her şeyden sonra olmazdı...

"İşlediğiniz suçların hesabını vereceksiniz," dedi konsey lideri Percillia. "Size geri çekilmeniz emredildi. Savaşlarınız Ryvengaard, Adalon ve Vangra'ya sıçradı, burada Runevale'de neden olduğunuz kaos ve yıkımdan bahsetmiyorum bile. Soulender'ı teslim etmeniz emredildi ve siz bunu reddettiniz. Üçünüz de idam edilerek sürgüne mahkûm edildiniz."

"Bunu yapamazsın," diye tersledi Hel. "Bunu yapacak silahlara sahip değilsin." Sesi uçsuz bucaksız odalarda yankılandı.

"Ölümsüz ruhlarınızı öldüremeyiz, ancak ölümsüz gücünüz çekilir ve tutulursa bedeninizi öldürebiliriz. Konsey bundan böyle ölümsüzlüğünüzün elinizden alınmasına, ölümsüzlüğünüzün bağlanmasına ve ölümlü olmanıza karar verdi. Biz artık yeter diyene kadar tekrar tekrar yaşayacak ve öleceksin. Tüm Anne ve Yaratıcı sana merhamet etsin."

War'ın ensesinden aşağı terler süzüldü. On bir konsey üyesinin birleşik gücüyle bu büyüü yapabilirlerdi. Daha önce bir kez yapıldığını görmüştü. Ölümsüzlükleri büyüü bir nesnenin içinde saklanacaktı. War ayağa kalkarak, "Hayır," dedi. "Beni cezalandırın. Hatalı olan benim. Valeen'e aşık olan, onu Hel'e karşı kıskırtan ve benimle gelmeye ikna eden bendim. Savaşları başlatan benim. Soulender'ı kasadan çıkardım ve Synick'i tek başıma öldürdüm. Bu suçların hepsi benim. Bırak gitsinler."

Arkalarındaki kalabalık onun bu itirafları karşısında nefes nefese kaldı.

Pricilla'nın keskin gözleri kısıldı. Konsey üyeleri birbirlerine baktılar. "Eğer Soulender'ı ve Doğruluk Kılıcı'nı getirirseniz, size hoşgörü göstereceğiz."

Bu gerçekten bununla ilgiliydi. Güç. Bu silahlar kimin elindeyse bir tanrıyı öldürebilecek güce sahipti. Her iki silahın da nerede olduğunu bilmiyordu ve bilse bile onlara vermezdi. Eğer fırsatları olsaydı, onları kullanırlardı. Ölümsüzlüklerini bağlayan bu büyü onların ikinci en iyi cezasıydı; yeniden doğmalarına ve belki de bir gün geri gelmelerine izin veriyordu.

Hel ona baktı, çene kasları titriyordu. Bakışlarında nefret alev alev yanıyordu ama aynı zamanda sessizce söylememesi için yalvarıyordu. Yanlışlıkla War'ın bildiğini varsaymıştı. Valeen ona Soulender'ın nerede olduğunu hiç söylememişti.

"Hayır," dedi Savaş. Ve kalabalıktaki insanlar mırıldandı.

Pricilla'nın zarif kara kaşları kalktı. "Silahları bize vermektense ölümlü olmayı, ölmeyi ve tekrar tekrar doğmayı mı tercih ediyorsun? Silahlar koruma ve denge için konseye ait. Soulender fena halde kötüye kullanıldı." Buz mavisi gözleri Valeen'e kaydı.

Valeen kararlılıkla, "Kaç kere yaşayıp öldüğümün bir önemi yok; Soulender'ı asla geri alamayacaksınız," dedi.

War, "Silahları bize karşı kullanırsınız," diye ekledi.

"Geri çekil Savaş," dedi babası sert bir sesle, çizginin dışına çıkarak. Nazik yüzü ona sessiz olması için yalvardı. "Eğer layık olduğunuzu kanıtlarsanız, bir gün geri gelebilirsiniz." Onlara iki silahtan birini verirlerse

geri gelebilirdi. Valeen'i Soulender'ı teslim etmeye ikna edebilirse. Doğruluk Kılıcı'na ne olduğunu Synick'ten başka kimse bilmiyordu ve o da ölmüştü.

Savaş tekrar Valeen'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. O gece onu evine hiç götürmemeliydi... Ona döndü, alt dudağı titriyordu. "Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Duygularından boğazı yandı. "Bu senin hatan değil."

"Korkuyorum," diye fısıldadı. Ve adam onu kollarının arasına alıp tüm bunlardan uzaklaştırabilmeyi diledi. "Ya birbirimizi hiç bulamazsak?" "Söz veriyorum seni bulacağım. Seni her zaman bulacağım." Hel'e döndü. O Onları izlemiyormuş gibi yapıyordu ama söyledikleri her kelimeyi duyabiliyordu. Çenesi yüksekte ve çenesi sıkıydı. "Hel, beni affedecek misin?"

"Seni affetmek mi?" Hel soğuk, duygusuz ve gözünü kırpmadan ona baktı. "Hayır, ama ben de seni her zaman bulacağıma, Savaş, sana sonsuza dek eziyet edeceğime söz veriyorum. Sen artık benim kardeşim değilsin."

"Hel, lütfen," diye yalvardı Valeen. "Onu suçlama. O senin en iyi arkadaşın, senin kanından. Bunu uzun zaman önce durdurmalıydık. Bunların olmasını hiç istemedim."

"Merak etme canım. Seni de bulacağımdan emin olabilirsin. Diğer tarafta görüşürüz." Ayağa kalktı ve konseyin her bir üyesine bakarak yüksek sesle konuştu. "Hata yapıyorsunuz, çünkü ben fesatlık ve büyü tanrısıyım. Bir gün buraya geri döneceğim ve hepinizin sonunu getireceğim. Runevale'de benden ve benim seçtiklerimden başka tanrı kalmayacak. Bu sadece bir tehdit değil; bir yemin." Gülümsedi, ölümcül, ölümcül. "Bugün yaptıkların gece tanrıçasına, savaş tanrısına ve bana ortak bir düşman kazandıracak. Hepinizin sonunu getirmesi en muhtemel üç tanrının yanlış tarafında olmak istemem." Odada konuşmalar ve mırıltılar yükseldi. Hatta bazı insanlar aceleyle çıkışlara yöneldi. "İşte böyle, koşun hamamböcekleri, geri geleceğim."

Fennan, "Gidip dinlenmelisin Thane. Son zamanlarda çok fazla stres altındaydın."

Gözlerini açtı ve parlak ışık karşısında hızla kırıştırdı. Uyuyakalmış mıydı? "Haklısın." Thane sandalyesinden kalktı ve ofisinden çıkıp koridora adım atarak kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Sonra sırtını duvara yasladı ve ellerini iki yanında kenetleyerek gözlerini kapadı. Onu kaybetmenin, Hel'in yüzündeki acıyı izlemenin acısı göğsünde alevlendi.

Sonrasında ne olduğunu biliyordu; bir büyü Valeen'in ahlaksızlığını ortaya çıkardı, parıldayan beyaz bir öz konsey liderinin boynundaki bir şişeye çekildi, vücudunu güçlü ve silahlara, hastalıklara, zehirlere ve zamana karşı aşılmaz kılan öz, onu gerçekten ölemez kılan büyü. Sonra bir balta ensesine indi. Hel'in gözyaşı döktüğünü gördüğü tek andı ve Savaş'ın savaşmaktan vazgeçtiği tek andı...

Son iki bin yılda kaç kez yeniden doğdular ve öldürüldüler? Konsey kim olarak yeniden doğduklarını yeni mi öğrendi ve bu yüzden mi şimdi bir suikastçı gönderdiler? Bugüne kadar hiç kimseyi göndermemişlerdi... bu hayatta. Hel haklıydı. Onları bir arada istemiyorlardı. Üçünün yapabileceklerinden korkuyorlardı.

Kutsal Yaratıcı, ya her yeniden bir araya geldiklerinde suikasta uğrarlarsa? Tanrıların bu diyarı terk ettiğini düşünmüştü ama -onu takip eden kuzgunlar, pencereden gördüğü gümüş baykuş- Runevale'deki babasının habercileri hayatı boyunca onu izlemişti.

Kalbi boğazına düğümlendi ve duvarı iterek koridorun karşısındaki yatak odasına doğru ilerledi. Layala-Valeen neredeydi, tanrılar ona ne diyeceğini bilmiyordu. Kapısını açtı ve odasını boş buldu. Temizlikçiler yatağı soymuş, çerçevesini beyaz bir çerçeveye değiştirmiş, kirli çamaşırları temizlemiş, tahta parçalarını ve kırık camları süpürmüş, yerdeki kanı temizlemişlerdi. Sanki suikastçı hiç gelmemiş gibi görünüyordu ama gelmişti. Ve Hel onlara işkence sözü verdi. Etrafında dönüp durdu -Piper gelecek olan şey için yeterli bir koruyucu değildi. *Nasıl bu kadar aptal olabildim?*

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

LAYALA

L Ayala elbise mağazasından çıkıp öğleden sonra güneşine doğru adım attı. Sokağın aşağısındaki fırından şekerli kek ve tarçınlı burgu kokuları geliyordu ve Ayala'nın ağzı bu leziz kokular karşısında sulanıyordu.

Şehrin bu bölümündeki krem ve gri renkli binalardan rengârenk çiçek sepetleri sarkıyordu. Bu caddedeki dükkânların çoğu vitrinlerinin süslü kaplamalarını parlak mavi ya da yeşil renklere boyamıştı; bir fırının kaplaması açık pembe renkteydi. Satıcılar arnavut kaldırımlı sokaklarda diğer şehirlerde olduğu gibi müşteri çekmek için bağırıyordu. Herkesin doğal olarak anladığı bir resmiyet vardı. Yumuşak arplar ve flütler çalıyor, huzur ve uyum hissi veriyordu.

Güzel kıyafetler giymiş elf grupları ana caddenin yan yollarında muhafazakâr ve sakın bir şekilde yürüyordu. Geçerken birbirlerine el sallıyor ve gülümsüyorlardı.

El arabalı iki insan sokak temizleyicisi, gıcırdayan tekerlekleri kaldırım taşlarına çarparak at pisliklerini temizlemek için durdu. Küçük çocuk küreğini ilk çeken oldu ve ıslık çalarak ilerlemeye başladı.

"Size iyi günler," dedi kahverengi şapkasını eğerek. Gözleri sanki ilk kez bir elf görüyormuş gibi Layala'nın yüzüne takıldı. Layala onun yanağında da kendisi gibi kir olup olmadığını merak etti. Başını salladı, bakışlarını çekti ve işe koyuldu.

Alışlagelmiş olsun ya da olmasın, Layala pantolonunun cebinden birkaç bronz toka çıkardı ve onlar atlarının pisliklerini küremeye başlarken uzattı.

Muhtemelen onlu yaşlarının sonlarında olan genç çocuk, şakaklarında ağarmış saçları, sağlam göğüs ve omuzları olan diğerini dürttü. Onlar

Kürek çekmeyi bıraktı ve her ikisi de sanki onlara zehir ikram etmiş gibi konuşamayacak ya da hareket edemeyecek kadar sersemlemiş görünüyordu.

"Bu bir bahşış," dedi Layala. Briar Hollow'da yaptığı işler için bahşış almayı her zaman takdir ederdi. "Pisliğimizi temizlediğiniz için teşekkürler."

"Hayır, hanımefendi," diye başını salladı yaşlı adam ve elini salladı. "Bunu yapmak bizim işimiz. Fazladan ödeme yapmanıza gerek yok."

"Artık yapmalıyım." Kadın gülümsedi, ona doğru yürüdü ve adam canını yakacakmış gibi dondu kaldı. Ön cebini açtı ve paraları içine atarken şingirdadı. Küçük oğlanın ağzı bir karış açık, yine Layala'ya bakıyordu.

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedi adam cebini sıvazlayarak. "Çok nazik ve kibarsınız."

"Bir şey değil."

Layala arkasını döndüğünde Hel'in Midnight'a çoktan binmiş olduğunu ve sokağa baktığını gördü. Layala onu atından sürükleyerek indirmek istedi ama olay çıkarmaya değmezdi.

Piper üzeniye adımını attı ve bacağını salladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedi Piper.

Biraz cömertlik göstermenin nesi yanıltı? Thane sayesinde ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla parası vardı. Layala ödünç aldığı gri atına atladı ve eyerine yerleşti. "Biliyorum."

Hel siyah eldivenlerini giyerken, "Daha az şanslı olanlara karşı zaafı var," dedi. "Şimdi bakmayın ama bizi izleyen iki erkek var. Fırının önünde, masada oturuyorlar. Dışarı çıktığımızdan beri gözlerini senden ayırmadılar."

Piper ve Layala onları hemen fark etti. Yemek tabaklarına dokunulmamıştı ve ikisi de kesin bir küçümsemeyle bakıyordu.

Hel gözlerini devirdi. "Bakma dedim."

Layala onu görmezden gelerek, "Onlar elf," diye düşündü.

"Layala'nın kara büyüsü için ölmesi gerektiğini düşünen bağnazlar. Bu grup o doğduğundan beri var," diye ekledi Piper. "Gömlek ceplerinden çıkan yeşil kuşak parçasını görüyor musunuz? Bu onların kodlarından biri."

"Peki neden tutuklanmıyorlar?" Hel sordu.

"Gerçek bir suç işlemediler," dedi Piper. "Hiçbiri Layala'ya zarar vermeye teşebbüs etmedi."

Hel homurdandı ve Midnight'ı öne doğru itti. "Bundan hoşlanmıyorum. Eğer burası benim şehrim olsaydı, bağnazlar olmazdı ve *Palenor Parşömeni*

taciz edecek başka biri."

"Vahşetinle daha fazlasını yaratırsın," diye karşı çıktı Layala, koşarak yanına geldi. Sokaklarda yürüyen insanlar etraflarında kayanın üzerindeki su gibi hareket ediyordu. "Haklı olmaktansa haksız olduklarını kanıtlamayı tercih ederim."

"Yapacağını biliyorum, aşkım. İşte bu noktada ayrılıyoruz."

"Peki neden benim kim olduğumu hemen biliyorlar da seni bilmiyorlar?" Layala yakındı. Yanlarından geçen iki fanatiğe gözlerini dikti, böylece kim olduklarını bildiğini anladılar.

"İnsanlar böyle tuhaftır. Eminim bende bir tuhaflık seziyorlar ama *Kara Büyücü*'nün at sırtında caddeden öylece geçip gideceğinden asla şüphelenmezler. Ama sen onların Yüce Kralı ile nişanlısın, bu yüzden burada, Vadi'de olduğunu biliyorlar. Bu bağnazlar daha önce karşılaştığım insanlara benziyorlarsa, neye benzediğinizi tam olarak biliyorlar, muhtemelen çizimleriniz var ve görüldüğünüzü yayıyorlar. Telvian Botsberry'nin de onlardan biri olduğuna bahse girerim." Hınzır bir gülümsemeyle ona döndü. "Son hikâyesi hoşuma gitmişti. *'Layala Lightbringer her gece korkunç Kara Büyücü ile buluşmak için gizlice dışarı çıkıyor. Acaba karanlıkta ne yapıyor olabilirler?'*"

"Sen olmasan iyi olur," diye ters ters baktı Layala. "İsimsiz kaynaklardan gelen bazı detaylar çok doğru. Talon bunun Orlandia'nın hizmetkârlarına sırlarını sızdırması olduğunu söylüyor ama ben o kadar emin değilim."

"Sen ve Savaş onun kocasını öldürdüğünüze göre o olması kuvvetle muhtemel. Benim de zamanımı elfler arasında küçük dramlar yaratmaktan daha iyi değerlendirecek işlerim var."

Layala tekrar Piper'a baktı; kalabalığı araştırırken kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. O iki bağnaz... yüzükoyun masanın üzerindeydi. Layala atının dizginlerini geri çekti ve hayal görmediğinden emin olmak için etrafında döndü. İkisi de yere yığılmıştı; içkilerinden biri yan yatmış, masanın üstünden yere sıvı damlatıyordu. Bir garson içlerinden birinin omzuna hafifçe vurup yanıt alamayınca kadar insanlar masanın yanından geçip gitmiş, fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyorlardı. "Hareket etmiyorlar."

Hel arkasına baktı. "Ah onlar. Çünkü öldüler."

Piper'ın ağzı açık kaldı ve sonra gülümsedi ve Layala'nın ona baktığını fark edince gizlemek için öksürmeye başladı. Bu durum onu gerçekten eğlendirmiş miydi?

"Onları öldürdün mü? Nasıl öldürdün?" Layala fısıldayarak atını tekrar yürüyüşe geçirdi. Konuşmaları sırasında arkasına bile bakmamıştı.

"Doğal sebeplerden ölmediler."

"Etrafta dolaşıp insanları öldüremezsiniz, özellikle de halkın içinde."

"Bunu hak etmişlerdi ve ceplerinde yeşil bir kuşakla gördüğüm diğer herkes de öyle. Bir mesaj göndermek için tanıtım gereklidir."

"Haksız değil," diye araya girdi Piper.

"Daha on dakika önce seni tehdit ediyordu," dedi Layala.

"Bir süredir grubun yok edilmesi gerektiğini söylüyorum. Thane, Tenebris gibi bir zorba olarak görülmek istemiyor. Ona küçük bir grup alıp bu işi gizlice halledebileceğimizi söyledim ama bana izin vermedi."

Hel güldü ve Piper'a bakmak için eyerinde döndü. "Az önce bir anlaşmaya mı vardık, Red?"

"Sanırım bu muhtemelen hemfikir olduğumuz tek konu."

"İkiniz de kafa karıştırıcısınız." Layala suratını asmamak için kendini zorlasa da derinlerdeki hastalıklı bir yanı Hel'in onları öldürmüş olmasından zevk alıyordu. Biri onun için ayağa kalkmıştı ve bu kadar çok insanın ondan nefret ettiği ve ölmesini dilediği düşünülürse, bu onu etkilemişti. Thane'in yapmayacağı bir şey değildi ama Yüce Kral olmanın sorumlulukları ve Hel'in düşünmek zorunda olmadığı sonuçları vardı. Thane için insanların canını almadan önce bir çizgiyi aşmaları gerekiyordu. Hel'in böyle endişeleri yoktu.

"Dikkatimiz dağıldı. Peki, ortalığı karıştırmak dışında yapman gereken daha iyi şeyler neler?"

Yanağındaki gamzeyi ortaya çıkararak kıkırdadı. "Birincisi, kışını kurtar. Diğerlerinin ölümünü planla. Senin ve War'ın anılarını geri getir. Boynunu kırmak istesem bile, ona ihtiyacım var."

Biliyordum, diye düşündü. *Onu duvara çivilemekle tehdit etmesi meşru değildi.*

"Ne için?" Layala onun kendisine biraz açılmasına ve hatta onunla tehdit içermeyen bir konuşma yapabilmesine şaşırmıştı.

Onun yüzüne baktı. "Sana ne kadarını söyleyeceğimden emin değilim. Gerçekte kim olduğuna bile inanmıyorsun." Lal rengi gözlerini ayırdı ve eyerin boynuzunu daha sıkı kavradı. Atın toynakları taşın üzerinde takırdadı. "Ama biz bunu daha önce de yaşadık. Tekrar yapabiliriz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Runevale'den sürüldüğümüzden beri yaşadığımız ilk hayat bu değil. Sen, War ve ben ne zaman bir araya gelsek, bize birilerini gönderiyorlar.

bizi öldürmek. Bunun benim intikam tehditlerimle bir ilgisi olabilir de olmayabilir de. Ama her zaman seninle başlıyorlar." Gözlerinin önünden bir tutam saçı savurdu. "Sanırım böylece Savaş ve ben daha fazla acı çekeceğiz... Sonra eninde sonunda bize ulaşacaklar ve her şeye yeniden başlayacağız."

Layala'nın göğsü daraldı. "Kaç kere?"

"Runevale'i hatırlıyorum, bundan önce de iki kez. Bu yüzden bu hayatta farklı bir şey yaptım."

"Boşluk..." Aklına fokurdayan siyah katran, çürüyen toprak ve siyah sis duvarı geldi. Ama Hel'i ve kulesini çevreleyen yemyeşil kırmızımsı bir bahçeydi.

"Evet."

"Taşın ve asanın içindeki tanrıça bunun seni daha güçlü yaptığını söyledi."

"Çok. Toprak çürüdü çünkü beni güçlendiriyordu ve Her geçen yıl uykumda büyüm daha da güçlendi. Artık ölümsüz olma ya bilirim ama buna çok yakınım."

"Peki ya etrafınızı saran orman? Çürümedi."

"Gerçekten bilmiyorum. Bilinçaltımdan gelmiş olmalı."

"Peki neden konsey bu sefer ben seni uyandırmadan önce Thane'i ya da beni öldürmedi?"

"Benim teorime göre sen ve Thane güçlerinizi çok sık kullanmadığınız için konsey yakın zamana kadar bunu bilmiyordu. Ne zaman ya da kimin çocuğu olarak doğacağımızı bilmiyorlar. Hep aynı görünüyor olabiliriz ama artık buraya kendileri gelemeyiz. Sadece işaretleri izlemek için casuslar gönderebilirler."

"Baykuşlar," diye düşündü Layala, ama bunu nasıl bildiğini bilmiyordu.

Başını salladı. "Baykuşlar, kargalar, insanlar. Karga ve baykuşlar büyük ihtimalle War'ın babasıdır ve War suikastçı göndermezdi, eğer biliyorsa bile bunu gizli tutardı. Thane'in elf babası hıyarın teki olabilir ama gerçek babası kibar biri." Derin bir nefes aldı ve sanki onu bulutların arasında bulabilecekmiş gibi yukarı baktı. "Ama daha önce hiçbirimiz yirmili yaşlarımızın başını, anıların geri gelmeye başladığı zamanı geçememiştik. Birbirimizi bulurduk ve sonra onlar bizi bulurdu, ama bu hayatta bir şeyler değişti. Seni ya da Savaş'ı bulamadan 300 yıldır buradaydım. Neredeyse otuz yaşıma kadar kim olduğumu hatırlamadım. Ve hatırladığımda, Kara Büyücü unvanını kazandım. Ve yaklaşık yirmi yıl sonra lanet geldi. Runevale tanrıları bana suikast düzenlemek için insanlar göndermedi değil. Kim olduğumu kesinlikle biliyorlardı ama bunu yaptıklarında çok güçlenmiştim. Ve o kadar uzun süre uyudum ki, ne zaman uyanacağımı bilemediler."

"Kuleden bu yana geçen iki ay boyunca neredeydiniz?"

Kırmızı gözleri onunkileri buldu. "Son birkaç yüz yılda neler olduğunu öğrenmek."

"Odamda beni tehlikede olduğum konusunda uyan sen miydin? Bir suikastçı mıydı?"

"Evet ve evet."

"Orada mıydın?" Layala tereddüt etti.

"Hayır, seni kontrol etmek için bir scrying büyüsü yapıyordum. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim."

"Büyü mü? Beni kristal bir küreden falan mı izledin?" Layala'nın kaşları çatıldı. Yani onu istediği zaman uzaktan gözetleyebilecek miydi? Omurgasından aşağı bir ürperti aktı.

"Ya da başka bir şey."

"Beni izlemedin..."

"Soyunmak mı? Yıkanmak mı? Beni düşünürken kendine dokunmak mı?"

Layala bu cüret karşısında nefesini tuttu. "Bunu asla yapmazdım ve *seni* düşünürdüm."

Kıkırdayarak, "Hayır, seni özel anlarında izlemiyorum. Ben sapık değilim. *Bazı* ahlaki değerlerim var."

"İzlemesen iyi edersin." Ona kaşlarını çatı ve konuşmayı ilerletmek için, "Ne zaman ve nerede yeniden doğacağımıza kim karar veriyor?" diye sordu. Sonunda ona açılıyor, umutsuzca ihtiyaç duyduğu cevapları veriyordu.

"Bilmiyorum. Yaratıcıyı varsayıyorum.

Kaderler." "Tüm Anne," diye ekledi Layala.

Hel ona gülümsedi. "Muhtemelen."

Layala onun güçlü çenesinin kıvrımlarını, burnunun mükemmel eğimini, ışıldayan tenini incelemekten kendini alıkoyamıyordu; bunların hepsi onu inanılmaz derecede güzel kılıyordu ve o gülümseme. Yaptığı her şey için ondan nefret etmek istiyordu ama kendini hayranlık duyarken buldu.

"Bu hayatta kaderin bir parmağı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Yaratıcı ve Yüce Anne'nin bizi gerçekten yaşayamadan öldürmelerinin haksızlık olduğunu düşündüklerini. Bu sefer her şeyin bir sebebi vardı. Senin bir insan kadınla birlikte saklanman, Thane'in elf babasının kıskançlığı ve sihrini saklaması. Yeterince büyüdüğünde Mathekis'in seni eğitmesini ve korumasını planlamıştım ama bu daha iyi oldu. Kral Tenebris ve karısı tarafından güvende tutulman gerekiyordu. O ve ben bir anlaşma yaptık. Bu konuda en ufak bir fikrim yoktu.

Savaş onun oğlu olacaktı ya da benim büyümle sizi birbirinize eş olarak bağlayacaktı."

"Onlardan herhangi birine, özellikle de Mathekis'e güvendiğine inanamıyorum."

"Mathekis diğerleri gibi değil. Aynı şekilde sürgün edilen başka bir tanrı, bir yarı tanrı vardı ve bana hiç söylememiş olsa da Mathekis'in o olduğuna inanıyorum. Tanrıların sahip olduğu ikna yeteneğine sahip."

"Onun yeteneğini kişisel deneyimlerimden biliyorum," diye mırıldandı Layala. Mathekis hariç diğer tüm elflerin büyülerini kaybetmiş olması da anlamlıydı.

Sessizleştiler ve şehrin sesleri sessizliği doldurdu; dükkândan dükkâna geçen elflerin gevezelikleri, at toynaklarının takırtıları, yakınlarda bir yerde bir bandonun çaldığı hafif yaylı müzik. İlerideki caddenin ortasındaki taş fiskiyeden fışkıran su, toplanma havuzuna düşüyordu. Çocuklar kenarlarında su sıçratıyor ve dilek tutmak için bozuk para atıyorlardı.

"Henüz bir şey hatırlamıyor musun?" Hel sordu ama sesi pek umutlu gelmiyordu.

Layala, sarışın erkekle eş işareti hakkında konuştuğu rüya hâlâ zihninde çok taze olmasına rağmen başını salladı. Geçmişteki benliğinin Hel'i o zamanki ve şimdiki eşi olarak tanıdığını fark ettiği an, özel bir anmış gibi geldi ve henüz kimseyle paylaşmak istemediği bir şeydi. Onun bizzat Yüce Ana tarafından yaratılmış mükemmel bir eş olabileceğini kesinlikle yüksek sesle kabul etmek istemiyordu.

Kalabalık caddelerde tırıs gittiler, şehirden çıkmak için bir oraya bir buraya döndüler. Ancak açık alana çıktıklarında üçü de biraz rahatladı. Piper atını tekmeledi ve Layala'nın yanına geldi. "Takip edildiğimizi sanmıyorum."

"Ee Red," diye başladı Hel. "Nasıl oldu da Layala'nın koruması olarak adlandırıldın? Layala'ya zarar vermemiş bir grup insanı öldürmeye istekliysen işin acımasız kısmını halletmişsin demektir. Ama Savaş kıskanç bir tip olsa da daha iyi seçenekler olduğuna eminim. Bir dişiye seçmesine pek şaşırmadım."

"Yüce Kral'ın adı Thane ve ben çok yetenekliyim," dedi Piper. "Piper Palenor'daki en iyi savaşçılardan biri," dedi Layala. "Ben olsam onu her gün seçerim."

Hel'in gözleri sanki onu yeni bir ışık altında değerlendiriyormuş gibi üzerinde gezindi. "Belki de seni bir büyücü yapmalıyım. Sihir mi istiyorsun, aşkım? Bu teklifi ben yapmadım.

hafifçe. Bu seni onun için daha iyi bir koruma haline getirecektir."

"Yaratıcı'nın sihrimizi almasının bir sebebi var," dedi Piper ama bakışlarını ayırıp derin düşüncelere dalmış gibi uzaklara baktı. Büyü, ona sahip olmayan biri için cazip olmalı.

"Doğru, artık doğuştan elf büyücüsü yok ama sana hayal bile edemeyeceğin bir güç verebilirim Kızıl."

"Kimse senin anlaşmalarını istemiyor. Muhtemelen soluk biri olmanın bedelini ödemeye değmez," dedi Layala.

"Keyfinize bakın. Zaten bundan sonra korumanız olacak kadar yakın olacağım." Omuz silkti. "Oh, kulakları yanıyor olmalı."

Thane, Phantom'un üzerinde dörtnala onlara doğru koşuyordu. Toynaklarının sesi gök gürültüsü gibiydi, tıpkı yüzündeki ölümcül ifade gibi. Onlara doğru kükreyerek yaklaştı, dizginleri geriye doğru salladı, böylece Phantom bir çılgılla şaha kalktı ve tekrar yere çarptı. Rüzgârda savrulan saçları ve zehirli kaşları her birinin arasından geçti.

"Gördüğünüz gibi o iyi." Hel'in dili hızla alt dudağının üzerinde gezindi. "O benim *çok* yetenekli ellerimde. Mükemmel elbiseyi bile bulduk."

Thane'in çene kasları esnedi ve bakışlarıyla onu kısırdı. "İyi misin?"

"Evet." Ona güven verici bir gülümseme verdi. "Hiçbir şey olmadı."

Gergin duruşu omuzlarının hafifçe öne düşmesiyle gevşedi. "Gitmeye devam edemezsin. Kalmalısın. Birlikte kalmak zorundayız. Lütfen bir kez olsun beni dinle. Bu çok ama çok tehlikeli."

Layala, "Önemli bir şey hatırladın," diye tahmin etti.

"Bizi ilk kez öldürdükleri günü hatırlıyorum." Bakışları ondan Hel'e kaydı. "Ve bunun tekrar tekrar olduğunu biliyorum."

Hel, "Biz de tam bu konuyu tartışıyorduk," dedi.

Thane çenesini sıkıca kapattı ve Hel'e yönelttiği soğuk bakış Layala'nın teninde bir ürperti yarattı. "Bana verdiğin sözü de hatırlıyorum," dedi Thane, ölümcül, ölümcül.

"Merak etme," diye mırıldandı Hel. "Ben de öyle."

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

THANE

Thane kalenin ön merdivenlerinden aşağıya atladı. Kuşlar, ufku pembeler, somonlar ve mavilerle boyayan olağanüstü bir gün doğumuyla mutlu bir şekilde cıvıladı. Sabah çiği şatoda taze bir aroma yaratmıştı.

ve derin bir nefes aldı. Layala, Piper, Leif ve Fennan çoktan onu bekliyordu. Hepsini eğitim derileri içinde bir arada görmek ona eski zamanları hatırlattı.

Layala ona gülümsedi; içten ve sıcak. "Günaydın."

Onu yatağında tatminsiz bıraktığı için hâlâ ona kızgın olduğunu düşünüyordu ama şimdi ona gülümsediğine bakılırsa belki de sonunda anlamıştı.

"Günaydın." O da gülümsedi. "Bu nadir bir durum. Herkesi beklemiyordum."

"Bunun gerekli olduğuna karar verdik," dedi Piper. "Çok uzun zaman oldu." Leif sırttı. "Eski güzel günler."

Thane omuzlarını devirdi. "Bence arazide bir tur atalım, sonra da antrenman sahasına gidip idman yapalım. Son birkaç günü özledim ve sabırsızlanmaya başladım."

"Bana uyar," dedi Fennan.

"Hadi gidelim." İlk hareket eden Piper oldu.

Diğerleri de onun peşinden çimenli arazide uçarak, çiçekli çalıların ve onlarla ilgilenen bahçıvanların etrafından dolanarak ilerledi. Yanından geçerken birkaç muhafız durup selam verdi ve Thane'in kullanabileceği başka bir hız seviyesi olmasına rağmen bunu yapmadı.

Eğitim alanına ilk ulaşan Fennan oldu ve tahta fiçiden bir kılıç aldı. "Leif, meydan okumaya hazır mısın?"

"Her zaman öyleyim."

Eğitim için genellikle kazalardan ya da - hem Leif hem de Fen'in yüzündeki ifadeye bakılırsa - kasıtlı yaralanmalardan kaçınmak için kör bıçaklar kullanırlardı. Artık ikisine de gün yüzü göstermese bile Piper üzerinde hâlâ devam eden bir rekabet vardı. Belki de bu kötü bir fikirdi.

Leif kılıcını kaptı, kızıl saçları rüzgârda oynuyordu, yüzündeki göksel dövmeler kaşlarını çatarak çatılmıştı ve Thane'in maçı başlatmasını beklemeden Fennan kılıcını savurdu. Kılıçları tekrar tekrar, çarpışarak ve şangırdayarak şangırdadı. Homurtular ve hırıltılar, uçuşan ot ve toprak parçalarıyla birlikte patlak verdi.

"Eve geldiğimizden beri böyle mi?" Layala onun yanına doğru eğilerek sordu.

"Adadaki geçitte Piper için ilk kez savaştıklarından beri oldukça fazla."

Piper kollarını kavuşturarak, "Bu konu hakkında konuşmayalım," dedi.

"İkisi de sana rakip değil, Savaş, ama sana rakip olabilecek birini tanıyorum.
öyle."

Thane, Layala ve Piper, Hel'in yaklaştığını görmek için etraflarında döndüler

Omuzlarında ve göğsünün üzerinde karmaşık desenleri olan koyu gri bir tunik ve dövüşmek için kalın siyah deri pantolon giyiyordu. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve ön kollarındaki çok sayıda rün ve dövmeyi ortaya çıkarıyordu.

"Kulübün bir parçası olmadığım için biraz kırgınım."

Layala uzun bir nefes verdi ve gözlerini kıstı. "Eğitimimiz akşama kadar sürmeyecek."

"Farkındayım."

Thane onun geleceğini seziyordu, hatta geleceğini umuyordu. Zorlu oyunlardan ve Hel'in tüm kartları elinde tutmasından bıkmıştı. "Madem buradasın, seni bir dövüşe, bir idman maçına davet ediyorum. Ve kazandığımda bana bazı cevaplar vereceksin."

Layala'nın gözleri büyüdü ama dudaklarını birbirine bastırdı ve itiraz etmedi.

Hel, "Bunun geçen seferkinin tekrarı olacağını biliyorsun," derken sıkılmış görünüyordu.

Thane gülümsedi, meydan okumaya hazırды. "Hani ben daha güçlü ve daha iyi bir dövüşçüyüm?"

"O zaman öyleydi, bakalım hala doğru mu?"

"Kılıçlar mı?"

Hel gözlerini kısarak, "Sanırım kılıçlarımız varsa, dövüşmekten daha fazlasını yapmaya meyilli olabiliriz," dedi.

"Pekâlâ o zaman." Thane kendi kollarını sıvadı ve birkaç adım geri çekildi. Hel büyü konusunda güçlü olsa bile, hiç kimse Thane'den daha iyi bir dövüşçü olamazdı. Kendine güvenerek dövüş duruşuna geçti ve yumruklarını havaya kaldırdı.

Layala, "Biriniz yaralandığında ya da bayıldığında bu dövüş durur," diye açıkladı. Hel'e ters baktı. "Şartları kabul etmelisiniz."

"Anlaştık."

Thane başını salladı. "Katılıyorum."

Burunları kanayan ve saçları dağılan Leif ve Fen kendi mücadelelerini bıraktılar. Fennan kanlı tükürüğünü çimlere tükürdü. "Bahse girelim. Thane'e beş gümüş," dedi Fen.

Leif şaşırmış bir halde, "Ona karşı bahse girmem,"

dedi. Hel gülümseyerek, "Oynayacağım," dedi.

"Beş gümüş olsun." "Tamamdır. Thane tüm Adalon'daki en iyi dövüşçüdür."

Fen'in kendine güveni Hel'in eğlencesini daha da artırdı. Gözleri sevinçle parladı ve muzip bir sırıtışla, "Umarım ayıracak beş gümüşünüz vardır," dedi.

"Göreceğiz."

"Ne zaman olduğunu söyle," dedi Thane ve Hel'in dikkatini tekrar kendisine çekti.

Hel avucunu kaldırdı ve "Seni yeraltı dünyasına sürükleyeceğime söz verdim ve verdiğim sözleri her zaman yerine getiririm" dedi.

Thane bir anda karanlığa gömüldü, sanki dünyaların içinden düşüyordu; etrafındaki gökyüzü ve manzara bulanık bir hızla alçaldı, sonra durdu ve mavi ışıklı karanlık bir ormanda durdu. Etrafında kökleri kıvrıla kıvrıla yerden on metre kadar yükselen devasa ağaçlar duruyordu. Tepeleri omzuna ulaşan siyah şapkalı mantarlar demetler halinde büyüyordu. Ağaçlardan sarkan koyu renkli zarif sarmaşıklar, çürüyen kütükleri yosunla kaplamıştı. Solunda siyah bir gölet fokurduyor ve keskin kokuyordu. Bu gerçek miydi? Hel onu gerçekten yeraltı dünyasına götürebilir miydi ve şu anda bulunduğu yer orası mıydı?

Bir yılan botunun yanından sürünerek geçti ve Thane geri sıçradı. Kalçası kadar kalındı ve Thane uzunluğunun sonunu göremiyordu.

"Burayı hatırlıyor musun?" Hel'in sesi sanki yukarıdaki dallardaymış gibi etrafında yankılanıyordu.

"Hayır," dedi Thane sessizce, çok fazla gürültü yaparsa ne çizebileceğinden emin değildi.

"Buraya daha önce de gelmiştiniz. Bazı cevaplar, bazı içgörüler istedin, bunları alabilirsin."

Bir dal kırıldı ve Thane kılıcına uzanmak için arkasına döndü. -Bir tane bile yoktu. "Beni kandırdın," diye hırladı Thane. "Bir antrenman maçı için anlaşıştık."

"Ne tür bir antrenman olduğunu belirtmediniz. Büyü ile bu şekilde idman yaparız. Her büyü fiziksel bir saldırı değildir... İyi eğlenceler."

Yani bu zihne yapılan bir saldırı, bir illüzyon muydu? Büyüsü içinde alevlendi ve etrafındaki ormanı itti ama büyü yok olmadı. Burası ona isimsiz ormanı hatırlatıyordu, sanki bu topraklardan bir parça bir şekilde Adalon'a taşmıştı. Kısaç şakırtısına benzeyen bir ses Thane'in açıklıktan dışarı fırlamasına ve etrafında bir kafes oluşturan bir grup çıkıntılı kökün altına çömelmesine neden oldu. Kendisi kolayca geçebilirdi ama ondan daha büyük bir şey bunu yapamazdı.

"Savaş!" Layala aradı. "Savaş, neredesin?" Ağaçlardaki bir aralığın arasından süzülen mavi ışığa doğru adım attı. Her iki kalçasına da silahlar bağlanmıştı; sırtında bir kılıç, kalçasında altın bir hançer, siyah çizmelerinin dış kısmında dikey bir çizgi halinde gümüş renkli bir ay döngüsü vardı. Bu Layala değildi. Valeen'di.

Thane dışarı süzüldü ve bunun bir numara olma ihtimaline karşı onu dikkatle izledi. Yanağındaki kir lekesi ve alnında boncuk boncuk biriken ter yeterince gerçek görünüyordu. Elinde küçük kahverengi bir çanta tutuyordu. "Hel nerede?" diye sordu, onu bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Bilmiyorum."

"İki saniye önce seninleydi."

Thane onun sol elindeki yüzüğü fark etti, armut şeklinde siyah bir elmas ve iki yanında pırıl pırıl iki hilal vardı.

"Buradan çıkmamız gerekiyor. Şimdiden çok fazla zaman harcadık." "Nasıl?"

Mavi gözlerini ona dikti ve göz açıp kapayıncaya kadar altın hançerini çıkardı, ön kolunu adamın göğsüne sapladı ve onu ağaca doğru itti. Bıçağın ucu boğazının dibine bastırdı. "Kimsin sen?"

"Benim. Savaş." Tehdit olmadığını göstermek için avuçlarını havaya kaldırdı. Burada ölüp ölmeyeceğini bilmiyordu ama bıçağın keskin ucu ona çok gerçekçi gelmişti.

"Bana Savaş'ın bileceği bir şey söyle o zaman." Thane içinden lanet okudu.

"Kuzenimi öldürecek misin?" Hel arkalarında belirerek şöyle dedi. "Sinir bozucu olabildiğini biliyorum ama bence onu bağırsaklarını deşip yeraltı dünyasında bırakmamalıyız. Bu biraz acımasızca, aşkım."

"O olduğunu sanmıyorum. Bana nasıl çıkabileceğimizi sordu."

"Kapı tabii ki," diye söylendi Hel. Eliyle sağ tarafı işaret etti ve uzakta, sarmaşıklarla kaplı ve ağlayan dalların arasında, kenarlarında loş bir ışığın parladığı, zar zor görülebilen bir kapısı olan yuvarlak bir kemer duruyordu.

"Kesinlikle, *Savaş* bunu biliyor." Bıçağı daha sert bastırdı.

"O zaman bize sadece Savaş'ın bildiği bir şey söyle." Hel'in gülümsemesi kedi gibi ve gölgeler içindeydi. "Ya da sahtekârı burada bırakırız. Örneğin, neden buradayız?"

Thane dişlerini birbirine kenetledi. Valeen'in elindeki her neyse şüphesiz küçüktü ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bir şey bulmak için mi?" Hel de bunu biliyordu. Valeen bıçağını, acısı gerçekten ve gerçekten yanana kadar bastırdı. "Bekle! Bekle. O mantarlardan bazılarının içine düştüm. Aklımı karıştırıyor."

Bıçağı geri çekti. "Bunu neden söylemedin, seni aptal?" "Çünkü aklımı karıştırıyor," diye tersledi Thane.

Hel gülümsedi ve yavaşça başını salladı. "Zekice," diye mırıldandı.

"Dışarı çıkmak için savaşmak zorunda kalmadan ya da daha kötüsü burada kapana kısılmadan gidelim." Valeen yola koyuldu ve Thane de ona yetişmek için acele etti.

"Peki neden buradayız?" Ve bunu söyler söylemez bir anısı parladı

"Bana bir iblis prensin yüzüğünü getir yoksa seni ifşa ederim. Dünyanı yok etmek için tek bir fısıltı yeter. Synick'i öldürdüğünü biliyorum." Birinin, bir kadının Valeen'e şantaj yaptığını duymuştu. *"Ve eğer beni öldürürsen, yaptıkların ve elinde tuttuklarınla ilgili gerçeğin ortaya çıkmasını sağlarım. En çok rağbet gören silahı çalmak ve bir primordialin katili olmak, seni sonsuza dek sürgüne göndermek için yeterli."*

"Bir iblis prensinin yüzüğü mü?" Thane tereddüt etti. İblis prensin ne olduğundan bile tam olarak emin değildi ama en eski kitaplarda iblisler ve yapabildikleri hakkında hikâyeler vardı.

Hel kaşlarını çatı. "Demek hatırlıyorsun." "Geri geliyor. Kahretsin, mantarlar."

Valeen kayarak durdu ve iki eliyle birden Hel ve Thane'i gömleklerinin önünden yakaladı. "O burada."

Thane bunu söyleme şeklinden hoşlanmamıştı. Arkasına baktı ve elli metre ötedeki gölgelerde bir çift kırmızı göz onları izliyordu. Omurgasından aşağı ürktücü bir ürperti yayıldı.

Valeen sesini alçalttı. "Bu diyardan *hiçbir şey* kaçamaz." Tüylar ürpertici uyarıya ek olarak, çaresiz bir yaratığın, onu hızla susturan bir şey tarafından saldırıya uğrayan çığlığı ormanda yankılandı.

"Zaten burada olmamalıydık," diye mırıldandı Hel ve Valeen'e döndü. "Sana kimin şantaj yaptığını bana söyleseydin, bu karmaşanın içinde olmazdık."

Valeen, "Daha büyük bir karmaşanın içinde olurduk çünkü umursamazca bir şey yapardın," diye fısıldadı. "Zaten şimdi buradayız."

Thane'in büyüü tekrar alevlendi. "Onu yok edebiliriz. Üç kişiyiz."

"Yeraltı dünyasının bir prensi mi?" Valeen tısladı. "Delirdin mi sen? Diyarlara saldırmak için lejyonlar gönderecekler. Diyarları korumak her şeyden daha önemli. Bu bizim görevimiz."

Thane, "Kapıdan geçemeyeceklerini sanıyordum," dedi.

"Eğer iblis prensi öldürürsek, bir yolunu bulurlar." Hel'in çene kasları esnedi. "Bundan beş bin yıl sonra olsa bile. İblisler asla unutmaz."

"Peki ya yüzüklerinden birinin kayıp olduğunu fark ettiklerinde?" Thane fısıldadı. "Yabancıların kokusunu aldığımı biliyordum," dedi bir iblis çakıllı bir sesle,

Gölgelerin arasından sürünerek çıktı, yeterince uzaktaydı ve yakın bir tehdit oluşturmuyordu ama Thane'in her ayrıntıyı görebileceği kadar da yakındı. En az iki metre boyundaydı, beyaz saçlarının tepesinden kıvrık siyah boynuzlar çıkıyordu. Çarpıcı yüz hatları, çelimsiz yanakları, koyu mavimsi gri teni vardı ama çıplak kollarındaki damarlar daha açık renkliydi ve parmakları pençe gibi sivri, bembeyaz tırnaklarla son buluyordu. Koyu mavi pelerini, ortada rüzgâr olmamasına rağmen sanki hava itmiş de dalgalanıyormuş gibi arkasında süzülüyordu. "Tanrılar benim dünyama ait değil. Diğer diyarlarda hüküm sürebilirsiniz ama burada değil."

İleriye doğru yürüdüğünde, kararmış, kirli çıplak ayakları yere değmiyordu. Sarp orman zemininin üzerinde süzülüyordu.

Valeen küçük kahverengi çuvalı kemerine bağlarken, "Bu bir meydan okumaydı," dedi. "Senin haberin olmadan içeri sızıp sızamayacağımızı görmek için. Görünüşe göre başaramadık."

Alçak sesle, tehditkâr bir hırıltı çıkardı. "Bir cesaret yüzünden benimle ve kardeşlerimle uğraşmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun tanrıça. Burası senin oyun alanın değil."

"Biz kibirli, pislik tanrıların birbirimizi sınamaktan ne kadar hoşlandığımızı bilirsin," dedi Hel, sanki her şey basit bir yanlış anlaşılmaymiş gibi ellerini sallayarak. "Ve buraya gelmek en büyük cesaret sınavıdır. Bu senin gücünün bir kanıtı, iblis. Şimdi gidiyoruz."

"Ölmediğin sürece yeraltı dünyasına gelemezsin. Ölmediğin için de ödeme yapmadan gidemezsin." Kırmızı gözleri Valeen'in kalçasındaki altın hançere kaydı. "Bunu alacağım."

"Eğer bana yaklaşırsan, onunla kafanı keserim." Thane'in ona inanmasını sağlayacak kadar kendinden emin bir şekilde kaşlarını çatı. "Sen yeraltı dünyasına hükmediyor olabilirsin ama ben geceye hükmediyorum. Karanlıktan korkmam iblis, ben karanlıktan doğdum."

Hel Thane'e yaklaşıp omzunu onun omzuna çarptı. "Tanrım, onu seviyorum," diye fısıldadı sinsi bir sırıtişla.

Thane gülümsedi ve aynı anda hem gerçek hem de rüya gibi hissetmesine rağmen, tüm bunların daha önce de yaşandığını, Hel'in anılarında bir şekilde uyanık olduğunu ama aynı zamanda şimdiki zamanda kim olduğuna da tepki verdiğini düşünmeye başladı. Hel kesinlikle büyü tanrısıydı.

"İlkel tanrıçanın kafasından bir saç teli o zaman."

Hel hemen, "Hayır," dedi ve bir adım öne çıktı; bu hareket başlı başına bir tehditti. "Karımın saçına dokunmayacaksın."

Thane içgüdüsel olarak, doğru büyüye sahip bir saçın herhangi bir zamanda herhangi bir yerde birini izlemek için kullanılabileceğini biliyordu ya da hatırlıyordu, belki daha da kötü bir şey. Gölgede başka çift gözler belirmeye başladı, izliyor, bekliyorlardı. Bir şey homurdandı, gürültülü ve ıslak. Yoğun hava çürük kokuyordu ve o geldiğinde hava serin olmasına rağmen, sanki bu kadar çok iblisin varlığı kendi ısını ürettiği gibi sıcaklık artmaya başladı.

"Gitmemiz gerek," dedi Thane sıkılmış dişlerinin arasından, kalbi küt küt atıyordu. Kendine bunun gerçek olmadığını ve Dredwich Kalesi'ndeki eğitim alanında durduğunu söylemeye çalıştı ama bunun tamamen doğru olduğundan emin değildi. Onların *kokusunu* alabiliyor, tenindeki sıcaklığı *hissedebiliyordu*. Hel bile anılarını geri almanın canını yakacağına söz vermişti.

"Kapıyı açamayız," diye tersledi Valeen ve sırtından çıkardığı kılıcını salladı; altın kılıç loş ışıktaki parlıyordu. "Takip edilmeyeceğimizden emin olana kadar olmaz."

Thane arkasına uzandı ve aniden iki silahı olduğunu fark etti. Bir kılıç ve bir balta.

"Ama ona yaklaşmamız gerek. Üç yüz metre uzaktayız." Hel, Valeen'i belinden yakaladı ve geriye doğru çekti. "İblis ısırtıkları bizim için bile zehirlidir."

"Bunu nereden biliyorsun ki?" diye sordu ve üçü birden kapıya doğru koşmaya başladılar; devasa çıkıntıların ve birbirine dolanmış sarmaşıkların arasından atlayarak ve kayarak geçtiler.

"Eğer özgürce vermeyeceksen," diye seslendi iblis prens, "onun yerine kanını alacağım." İki elini kaldırdı ve gölgelerde gizlenen yüzlerce göz soluk mavi ışığa fırladı. Peşlerinden koşan canavarların gümür gümür sesleri duyuluyordu. Thane koşarken arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Üçü de kapıya ulaştı ve silahları hazır bir şekilde dönmeye başladı. Hel'in parmak uçları parlak beyaz voltlarla kıvılcımlanıyor, Valeen'in üzerinde siyah bir gölge yuvarlanarak onu görmeyi zorlaştırıyor ve Thane bir elinde balta, diğerinde kılıç tutuyordu. Köpeğe benzeyen bir canavar ona doğru sürünerek yaklaştı, simsiyahtı, kılsızdı, başının arkasındaki omuzlarının kamburu Thane'e bir ayıyı hatırlatıyordu ama ince ve zarif vücudunda kaburga ve omurga kemikleri çıkıntılıydı. Üç sıra halinde yüzlerce tırtıklı dişe sahip devasa çenesinden, her damlasında cızırdayan ve yeri yakan tükürük damlıyordu.

"Biliyor olmamın nedeni, aşkım," diye başladı Hel, "çünkü bu benim buraya ilk gelişim değil."

Ona ters ters baktı. "Buraya yalnız mı geldin?"

"Tartışmanın sırası değil," dedi Thane. Canavar ona doğru hamle yaptı ve o da savurarak kafasını kopardı. Canavar yere düştü ve parlak yeşil kan fışkırarak etrafında birikti. Daha fazlası geldi, Thane bir çılgınlığa kapıldı, bıçaklarıyla iblisleri sıcak tereyağını keser gibi kesti. Şimşek voltları karanlığı aydınlattı, Valeen gölgeye dönüştü, kayboldu ve iblisleri kesmek için yeniden ortaya çıktı.

"Gelmeye devam ediyorlar!" Hel bağırdı.

On iki metre boyunda, gri derisinde yara izleri olan çıkıntılı bir karnı olan, gözleri ve kulakları olmayan, boynuzları gövdesi boyunca uzanan, trol benzeri büyük bir canavar. Her adımda yer sarsılıyor, onu daha da yaklaşıtıyordu. Köpeğe benzeyen iblisler bile inlemeye ve geri çekilmeye başladı. Tükürük kusarak ve kalın dişlerini göstererek böğürdü.

Thane ayağına bir şeyin dokunduğunu, kemiksi bir elin bileğine dolandığını hissetti. Karnı üzerinde yatan çıplak bir erkeğin köhne bedeni ona doğru sürünüyordu. "Beni de yanında götür. Beni buradan kurtar."

Thane'in burnu onu görünce kırıştı. Elini tekmeleyerek çekti. "Dokunma bana iblis."

"Ben bir iblis değilim. Ben burada bir tutsağım, lanetlilerden biriyim." Sesi zayıftı. "Sen bir tanrısın, bir kahramansın. Beni serbest bırak."

"Dinleme onu," dedi Hel ve kafasına vurarak kafatasını çatlattı. "Bu bir aldatmaca."

Dev trol yaklaşırken köpek iblisler çenelerini kırarak ve hırlayarak tekrar içeri süzüldü.

"Ben trolü hallederim," dedi Thane. "Siz ikiniz de geri kalan köpekleri temizleyin ki buradan çıkabilelim." Thane onay beklemeden koşmaya başladı ve bir sıçrayışla havada süzüldü, kılıcı ve baltası parlıyordu. Baltanın kavisli ağzı trolün boynuna saplandı. Thane homurdanarak baltayı çekmeye çalıştı ama trolün derisi kalın ve sertti. Thane'in gözleri kısıldı; sanki vücudu onu emmiş gibi, silahının etrafında deri büyümeye başlamıştı. *Alemlerde ne var?* Trol tekrar böğürdü, Thane'in üzerine yapışkan maddeler püskürttü ve onu bir oyuncakmış gibi belinden kavradı, öyle sert sıkıyordu ki Thane kaburgalarının kırılacağını sandı. *Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.*

Hel derin bir kükremeyle havada belirdi ve bir kılıçla trolün koluna doğru indi. Thane de onunla birlikte düştü ve yere çakıldı. Elin pençesinden kurtulup dizlerinin üzerine yuvarlandı ve elini dışarı fırlattı. Büyüsünün bir dalgası dalgalanarak trolle çarptı. Tekrar yanarken derisi soyulmaya başladı. Trol bağırdı, kıvranarak yere düştü ve çırpınarak ağaçları sallanmaya zorladı. Ta ki durana ve bir yapışkan madde ve kemik yığınının başka bir şey olmayana kadar.

Hel güldü. "Hatırlat da seni kızdırmayayım."

"Baltamı ona vermeyecektim." Onu çamurun içinden aldı ve

-

"Savaş, arkada!" Hel elini kaldırarak bağırdı ama acı baldırına saplandı.

Bir iblis köpek dişlerini Thane'e geçirdi ve hırladı. Dişlerini sıkı ve ikiye böldüm. Kahretsin, *zehir*. Valeen onun bakışlarıyla karşılaştı ve daha önce hiç görmediği bir öfkeyle bir savaşçı çılgılığı attı ve siyah bir dalga yayıldı. Thane döndü ve kendi üzerine kıvrıldı. Patlama onları devasa bir okyanus dalgasının çarpması gibi sarsarken Hel de onu takip etti. Ama su yoktu ve birdenbire yanık et ve toprak kokmaya başladı ama ortalık sessizdi. Artık hırlayan yaratıklar yoktu.

Thane gözlerini açtığında yerin kavrulduğunu, trolün bedeninin kül olduğunu, etraflarındaki ağaçların da kömürleşmiş kütüklerden başka bir şey olmadığını gördü. Yüz metre ya da daha uzun bir mesafe boyunca dokunulmadan kalan tek şey Hel ve kendisinin etrafındaki küçük bir çemberdi. Thane ayağa kalktı, omuzlarındaki kül ve isı fırçaladı. Baldırı yavaş yavaş vücuduna yayılmaya başlayan garip bir sıcaklıkla titriyordu.

"Şimdi!" Valeen kapıyı iterek açtı. Hel, Thane'in kolunu tuttu ve onu kapıya doğru sürükledi. Tökezleyerek parlak ışığa doğru ilerledi. İblisin zehri içinden geçerek etrafındaki dünyanın dönmesine neden oldu. Yere yığıldı ve sonra her şey karardı.

THANE çimlere uzanmış, mavi gökyüzüne ve üzerinde gezinen Layala, Hel ve arkadaşlarının yüzlerine bakarak uyanı.

"Thane, iyi misin?" Layala sordu. "Ne oldu?"

Leif, "Bir an ayaktaydınız, bir an sonra fırtınadaki bir ağaç gibi yere düştünüz," dedi.

Hel, "Sana onun iyi olduğunu söylemiştim," dedi ve ayağa kalktı.

"Ona ne yaptın?" Fennan ters ters baktı. "Kafası karışmış görünüyor." "Sadece biraz büyü."

Thane gözlerini kırıştırarak parlak güneşi avucuyla siper etti. Baldırı hâlâ ağrıyordu ve ayağa fırlayarak pantolonunun paçasını yukarı çekti. Hiçbir iz yoktu. "Bu gerçek miydi?"

Hel kollarını kavuşturarak, "Bu uzun zaman önce oldu," dedi. "Peki sonra ne oldu biliyor musun?"

Thane'in kaşları çatıldı. "Evet..."

Geçmiş

Valeen alnına serin ve nemli bir bez bastırdı. "Kendi kendine iyileşeceğinden emin misin?"

"O ölümsüz Val," dedi Hel. "Vücudunun zehri dışarı atması zaman alacak ama evet, iyileşecek."

Onun endişeli gözlerine baktı. Etrafında yıldız patlaması gibi bir ışıık halesi parlıyordu. O kadar güzel, o kadar sevimliydi ki, şu anda kendisiyle ilgilenmesini isteyeceği başka birini düşünemiyordu. Düşünmek yanıltı

Böyle şeyler, Hel'in karısına karşı bu kadar düşkünlük hissetmek. Ona aşık olduğunu söyleyemezdi, en azından bunu asla kabul etmezdi, kendine bile, ama onu olması gerekenden daha sık düşünüyordu. Gözlerini kırpıştırarak bulanıklığı gidermeye çalıştı ama bulanıklık daha da kötüleşti ve kavrulmaya başladı, ter tüm vücudunu kapladı ve bir buz banyosuna atlayabilmeyi diledi.

Valeen bezi Hel'e doğru kaldırdı, Hel beze dokundu ve yüzeyine kırağı yayıldı. Kadın bezi Hel'in sol yanağına bastırdı ve Hel ona doğru eğildi. Acaba... eli Hel'in parmaklarını okşadı, sonra avucunu Hel'in avucunun içine kaydırды ve sanki bu dünyaya bağlanmış gibi tuttu. "Teşekkür ederim."

"Elbette," dedi ve elini sıktı. "Yakında iyi olacaksın."

Odanın köşesinde, gölgelerin arasında bir çift iri kırmızı göz parlıyordu. Panik onu sersemletti. "Buradalar!" Birden ayağa fırladı ve neredeyse Valeen'i yataktan düşürüyordu. "Hel! İblisler burada!"

Hel arkasına döndü, elleri parlak ışıkla parlıyordu. Şeytani tazı gölgelerin arasından sinsice ilerliyordu; açıkta kalan kas ve kemik parçaları, vücudundaki yaralar ve daha büyük dişleriyle eskisinden daha groteskti.

"İblis falan yok." Hel geri döndü, ellerini iki yanına kapattı; büyü alevlendi. "Bu zehir, gerçek değil."

"Tam orada!" diye işaret etti ve ayağa fırladı. Yatağın başucundan bıçağını kaptı ve hücumla geçti. Yuvarlak bir masayı ortadan ikiye böldü ve ahşabı çatırdatarak parçaladı.

"Savaş!" Valeen bağırdı. "İblis falan yok!"

Ama oradaydı. Onların göremediğini gördü. İblisin bir numarası. İblis ona doğru hamle yaparken tekrar savurdu ve koltuğa saplandı. Havaya toz ve pamuk parçaları yayıldı. Valeen avuçlarını havaya kaldırarak onun yoluna çıktı. "Savaş, iblis falan yok. Takip edilmediğimizden emin oldum."

İblis köpeği hırladı ve havladı, asit damlayan geniş çenesiyle Valeen'e doğru ilerledi. "Hayır!" War saldırdı, onu kenara itti ve ona saldırdı. Dengesiz ivmesi onu tökezletip duvara çarpmasına ve serin, karanlık bir koridora girmesine neden oldu. Sağındaki taş işçiliğindeki kemerli bir pencere, renk dalgalarıyla dolu pırıl pırıl gece gökyüzünü gözler önüne seriyordu. Ayağa kalktı ve tökezleyerek geri döndü, tekrar düşmeden önce kendini taş duvarda yakaladı.

Şimdi iblis prens pencerenin önünde oturmuş, ona gülüyordu. "Ben de tanrıların güçlü olduğunu sanırdım. Eğer hepsi senin kadar zayıfsa, istediğim her şeyi almak için lejyonlarımı getirmeliyim."

War kükredi ve bacaklarını sert ve hızlı bir şekilde sürerek saldırdı. Ta ki bir dirsek çenesinin altından geçip boğazına dolanana ve aniden hareket edemez hale gelene kadar. Başından ayaklarına kadar tamamen felç olmuştu. "Bırak beni iblis, yoksa krallığını yok ederim! Bakalım iblislerin ejderha ateşi ve tanrıların gücü karşısında ne yapacak!"

Hel kıkırdarak, "Senin gibi kudretli birinden kesinlikle korkmalılar," dedi. "Ama ben bir iblis değilim. Ben senin kuzenim. Ve bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm ama Val'e zarar vermene ve evini yıkmaya izin veremem. Uyumaya git."

Savaş içine çöktü ve artık iblis yoktu.

"Sanırım bir tür transa geri döndü." Leif elini Thane'in yüzünün önünde salladı.

"Ben iyiyim." Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve Leif'i itti.

Hel'le göz göze geldikleri yerde ayağa fırladı ve dile getirilmemiş bir anlayışı paylaştı. Şimdi birbirlerinden nefret etseler de, aynı tanrıçayı sevseler de, bir zamanlar kardeş kadar yakındılar ve bu bağ asla gerçekten ölmeyecekti. Hel ona birlikte savaşabileceklerini kanıtlamak için geçmişi gösterdi ve Palenor'da dolaştığı söylenen canavarı ve belki de söylemeden Hel'in bir iblis prensin onlara suikast düzenlemek için burada olduğuna inandığını gösterdi.

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

LAYALA

T Mezuniyet balosunun yapılacağı öğleden sonra Layala odasında volta atarak balonun başlamasını bekledi. Hel'in giymesi için söz verdiği elbiseyi saatlerdir giyiyordu. Tif tünediği yerden ısıklık çaldı ve bacaklarını salladı.

kenardan. "Bu elbise çok güzel. Vay canına! Eğer istediğin buysa kesinlikle eşsiz olacaksın. Bunlar gerçek elmaslara benziyor ve örtüsü sadece hayal ettiğim bir şey gibi. Annem zenginmişim gibi davrandığımı söylerdi ama keşke benim de böyle bir elbisem olsaydı. Çok iyi bir çift olurduk; bir jumbo ve bir gnome."

"Teşekkür ederim, Tif. İstersen senin için daha sonra bir tane yaptırırız. Şimdi, kötü bir şey olması ihtimaline karşı bu akşamki partiden uzak durmanı istiyorum, yemekler cazip olsa bile. Eskisinden daha cesur olduğunu biliyorum, bu yüzden lütfen beni dinle."

Yatağın üzerindeki yeşil sarmaşıklardan birini kavradı ve aşağı kayarak bir yastığın minderine kondu. "Elbette leydim. Ayrıca, hanımefendi hizmetçiler ne zaman balolara davet edilir, özellikle de cüce hanımefendi hizmetçiler?"

O sabah odasında elbisesine mükemmel bir şekilde uyan bir maske belirdi. Makyaj masasına nasıl geldiğini bilmiyordu ama kimin gönderdiğini biliyordu. Gözlerinin etrafını ve alnını kapatacaktı. Dantel benzeri bir malzemeden yapılmıştı, bir tarafı koyu mor, neredeyse duman gibi yukarı doğru kıvrılıyordu, diğer yarısı ise ortasında bir yıldız patlaması olan ışıltılı bir gümüşü.

Güneş ufkun ardına doğru alçalırken Layala boy aynasının önüne geçerek yansımasını dikkatle inceledi. Pearl'ün yokluğunda saçlarına sık sık şekil vermiyor, taralı ve aşağıya doğru bırakıyordu. Maske, karmaşık bir stilin kaybını örtmek için yeterli olacaktı.

Maskeyi takmak için aynanın karşısına geçti ve bu elbisenin neden hafızasını tetiklemediğini bir kez daha merak etti. Tanrıça tarafı neden bu kadar anlaşılmazdı? Valeen'i hatırlaması gerekiyordu... Valeen olması. Thane'le olan ilişkisi buna bağlıydı, belki de hayatından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Thane ona bir iblis prensin onun için geleceğinden şüphelendiğini ve onun ölümsüz olduğunu söyledi. Bu iblisin neler yapabileceği konusunda ayrıntıya girmemiş olsa da, hem onun hem de Hel'in gergin olduğunu biliyordu.

İdman maçından sonra Hel'in tavrı Thane'e doğru değişti, sanki onu işkence edilecek bir rakipten çok ihtiyaç duyacağı bir müttefik olarak görüyordu.

Ama gün ışığında elbisenin üzerindeki payetlerin ışıltısını izlerken ve yıldızlar ve ay maskesinin ardından kendi mavi gözlerine bakarken, korkudan başka bir şey hissetmedi.

Hel'le bir anlığına rahat bir konuşma yapmış ve Hel katil bir deli elf yerine normal bir insan gibi görünmüş olsa bile, Hel'in onu bu elbiseyi giymesi için kandırmış olmasından nefret ediyordu. Güzel olsa da, şimdiye kadar giydiği, gördüğü en güzel elbise olsa da, meydan okuyan tarafı başka bir şeye dönüşmek ve sırf Hel'e inat olsun diye onu yakmak istiyordu ama Piper'ın hayatını riske atamazdı. *Bunu giy yoksa bedelini küçük Bayan Red ödeyecek, demişti.*

Tif yere kaydı ve Layala'nın yanına koştu. "Gerçekten yemeklerin iyi olacağını düşünüyor musun? Belki kekler, ekmekler, hatta belki kurabiyeler? Oh, bahse girerim Thane bu etkinliklerde en iyi şarabı da servis ediyordur." Kendi açıklamaları karşısında gözleri iki kat büyümüş gibiydi.

Layala güldü ve eğilip Tif'in kırmızı şapkasının tepesini okşadı. "Bunu aklından bile geçirme. Bu odanın üzerinde koruyucu büyüler var, yani burası güvenli. Sen burada *kaldığın* sürece."

"Benim için endişelenmenize gerek yok. O kedi kadın buraya geldikten sonra gardımı aldım. Her ihtimale karşı bir kasap bıçağı sakladım." Bir kasap bıçağı neredeyse onun kadar büyük olabilirdi.

Kapı üç kez sertçe vuruldu. Layala kimi beklediğinden emin olmadan elbisesinin önünü kaldırdı. Bir not bulmak için açtı. Son zamanlarda yeni bir tehdit almamış olsa da ilk başta açmakta tereddüt etti.

Seni aşağıda görmek için sabırsızlanıyorum. Kürsüde buluşalım. ~Thane.

Gülümsedi ve onun mesafesini korumaya yönelik sinir bozucu yeminine rağmen, o da onu görmek için sabırsızlanıyordu. Notu içeri koymak için döndü ve

iskambil destesine benzeyen üçgen şeklindeki küçük bir kutuyu gördü. "Bu da ne?" diye mırıldandı.

Eline aldı ve parlak siyah kutunun üzerine altın varak harflerle yazılmış *tanrılar ve tanrıçalar* yazısını okudu. Altına bir not iliştirilmişti. *Benden hediye beklemeye başlama ama buna ihtiyacın var. ~Hel*

Layala gözlerini devirdi ve hem notları hem de kutuyu şifonyerin üzerine koydu.

Daha sonra bakması gerekecekti ama merakı kesinlikle uyanmıştı.

Layala balo salonunun çift girişli kapısına vardığında gergin bir gülümsemeyle elbisesine bir kez daha baktı. Muhafızlar yerlerinden kalkıp ellerini kaldırdılar. "Davetiye lütfen."

Layala maskesini kaldırdı, "Benim."

Muhafız özür dileyerek başını eğdi. "Hoş geldiniz, Leydi Lightbringer."

Balo salonundan arp, flüt ve diğer telli ve nefesli çalgıların hoş melodileri yükseliyordu. En lüks kıyafetlerini giymiş, ayakta duran ve dans eden konuklar sıra sıra ve gruplar halinde salonu doldurmuştu. Bazı bakireler altın güneşli beyaz elbiseler ve buna uygun maskeler giymişti. Diğerleri ise koyu maviler ve morlar ile yıldız patlaması şeklinde parıltılar taşıyordu. Herkes göksel temalı kıyafetler giymiyordu ama birçoğu giyiyordu ve bu da onun kalabalığın arasına fark edilmeden sızmasını kolaylaştırıyordu.

Altın süslemeli lacivert duvar halıları, altın süslemeli büyük, yuvarlak pencerelerin üzerine örtülmüştür. Yüzlerce mumun yandığı kristal avizeler odayı yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Layala kalabalığı Hel için taradı, sınırları midesini geriyordu ama neredeyse aynı takım elbiseleri giyen birçok maskeli erkek arasında onu bulmak zor olacaktı. Kavalyesi kimdi? Koluna takılacak herkesi büyüleyebilirdi, Piper'ı ya da... Evalyn Teyze'yi bile.

Yine de sırf Thane'i kızdırmak için kolunda Talon'la içeri girdiği düşüncesi neredeyse kıkırdamasına neden oluyordu. Layala henüz ikisini de görmemişti ama Leif'in yanında Piper'ı fark etti, odanın sol tarafındaki duvarın dibinde duran iki kızıl saçlıyı gözden kaçırmak zordu. Yeşil elbisesi de tavus kuşu tüylü maskesi gibi hemen göze çarpıyordu. Güldü

bir şey söyledi ve omzunu hafifçe itti. Leif biraz görgüsüz olabilirdi ama gülmek için her zaman iyiydi.

Thane kürsüde tek başına durmuş, ellerini iki yanına dayamış, ona doğru bakıyordu. Başka hiç kimse onun girişini fark etmemiş olsa bile o fark etmişti. Gülümsedi ve göğsünden bir sıcaklık sızdı. Maker, adam çok güzeldi. Kirli beyaz bir ceket, siyah bir pantolon, yüzünün sol tarafında yarım bir güneşin parladığı altın bir maske, koyu kahverengi saçlarındaki sıcaklık lekelerini ortaya çıkarıyordu. Koyu gümüş tacını tercih etse de altın bir taç bu gece başını süslüyordu.

Layala odanın dış kenarı boyunca ilerledi, parlak inci zemini geçerken topukları hafifçe vuruyordu. Elbisesinin önünü kaldırdı ve hizmetkârlardan biri eldivenli elini tutarak basamakları çıkmasına yardım etti.

Thane onu tepede karşıladı. Gözleri, geniş omuzlarını ve ince belini ortaya çıkaran mükemmel kesimli takım elbisesinin hatlarını takip etti. Thane'in gülümseyip ona ne kadar güzel olduğunu söylemesini ya da en azından onu selamlamasını bekliyordu ama elleri iki yanında yumruk olmuş ve çenesi sertleşmiş halde onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu.

"Bir sorun mu var? Geçen gecenin ideal olmadığını biliyorum. Aynı fikirde olmasam da seni anladığımı bilmeni istiyorum." Onu memnun etme ama daha ileri gitmeme isteği ve ikisinin de bu konuda ne hissettiği hakkında konuşmamışlardı.

Kızın her santimini incelerken uzun süre sessiz kalması, eğer bunu yaparken açıkça sinirlenmemiş, hatta incinmemiş olsaydı, bir kızın kızarmasına neden olabilirdi.

"Thane?"

"Yukarı çık ve o elbiseyi çıkar," diye fısıldadı, her zamankinden biraz daha sert bir sesle.

"Neden?"

"O elbiseyi hatırlamıyorsun, değil mi? Bana hatırlamadığını söyle, Laya." Maskenin daha da ortaya çıkardığı yeşil gözlerindeki vahşi bakış, Laya'nın ona bir adım daha yaklaşmasına ve elini tutmasına neden oldu.

"Hayır, ama bildiğini varsayıyorum." Ve Hel bunun onun üzerinde bir etkisi olacağını biliyordu.

"O piç kurusu." Arkasını döndü ve tekrar küfretti. "Tam da buzların eridiğini ve o kadar da hıyar olmadığını düşündüğüm anda bunu yapıyor."

Takım elbise ceketinin yakalarını kavradı ve onu tekrar yüzüne çevirdi. "Bu konuyu benimle konuş. Sorun yok."

Ona acıyla bakarak, "Bu Hel'le *evlendiğin* gün giydiğin elbise. Bunun ne olduğunu biliyor musun? Bana bir kez daha hatırlatıyor, önce onu sevdin, önce onunla evlendin. O yüzden başka bir şey giy, ne olursa."

Layala'nın çenesi düştü. Zihninin gerilerinde bir yerlerde bu odadaki müzikten farklı bir melodi çalıyordu. Sıcak ellerin hayaleti beline doğru kaydı. "*Benim olan her şey artık senin, aşkım -bölge, gücüm, kalbim, bedenim, ruhum, sonsuza dek senin,*" ve bu derin, yatıştırıcı, bal gibi zengin ses Thane'in değildi. Hel'in sesiydi.

Layala başını iki yana salladı ve "Her ne kadar değişmek istesem de, eğer giyme zsem Piper'a zarar vereceğini söyledi. O yüzden ona gittiğimi hatırlat. Ona şimdi kiminle olduğumu hatırlat. Eminim izliyordur."

Thane odaya göz gezdirdi ama orada bulunan yüzlerce kişi arasında herhangi bir yerde durmadı. Ona döndüğünde gülümsedi. "Bu fikri sevdim."

Artık sakin ve soğukkanlı olan Thane, parlak gözlerini kızın ağzına dikti. İri elleri kızın belini kavradı ve onu kendine doğru çekti. Bir an sonra dudakları buluştu. Öpüşme önce halka açık bir ortama uygun olarak yumuşaktı ama sonra derinleşti. Adamın dili kızın ağzını keşfederek kalbini hızlandırdı. Kolları ona sarılmıştı, sahipleniciydi ve daha fazlasını istiyordu. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında sııttı ve kızın maskesini düzeltti. "Çok güzel görünüyorsun. Bu gece odanın dışında kalmak zor olacak. Her gece zor oluyor."

Layala kıkırdadı. "Acıyı seviyor olmalısın."

"Görünüşe göre öyle. Ama beklemek her şeyi çok daha iyi hale getirecek. Tüm o birikmiş gerilim," parmağı hafifçe köprücük kemiğinin üzerinde gezindi, "zamanı geldiğinde sana ne yapacağımı hayal ederek geçirdiğim geceler. Eğer o zaman bana sahip olursan."

Layala onun dokunuşuyla ürperdi ve kollarını boynuna doladı. "Alay etmen en tatlı işkence," dedi. "Senin bu yanını daha çok seviyorum. Kara kara düşünen Thane'i sevmiyorum. Sen benim parlak güneşim olmalısın, ben de karamsar, huysuz gecem. Bana başka bir dans öğretir misin?" Kenatara'nın adımlarını Yaz Gündönümü festivalinden hatırlıyor olabilirdi ama bunun sadece o gün için olabileceğini düşündü.

"Daha fazla bir şey istemiyorum. Müziği dinle, hisset ve adımlarına ben rehberlik edeyim." Bir eliyle kızın belini kavradı ve diğer elini de avucunun içine aldı. "Sağ ayak geri," o ileri adım attı ve kız geri adım attı, "sol adım, sağ adım

adım, ileri." Her hareketi yönetti ama gözlerini onunkilerden hiç ayırmadı. "Çok iyi. Doğuştan yeteneklisin. Yıllarca dövüş eğitimi aldığın için olmalı."

Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Bunu kaçırdım. Geceleri gizlice dışarı çıkmamalıydım. Talon'un peşinden gitmemeliydim. Ben Seni hak ediyorum, Thane."

"Öyle deme. Mükemmel olmaktan çok uzağım. Seni görmezden gelmemeliydim. Son birkaç hafta benim için çok kafa karıştırıcı oldu. O hayatım ve bu hayatımla barışmaya ve bir şekilde onları bir araya getirmeye çalışıyorum. İki ebeveynim var ve yüzlerce yıllık bir hayatımı ve yanımı hatırlıyorum, sonra da bu hayatın arasında bir elf olarak kısa hayatlar yaşadım. Burada sizi korumak, bir kral olmak ve en yakın arkadaşım olan *kardeşim* tarafından yaratılan solgunlarla savaşmak için yetiştirildim. Sonra da seni bir şekilde ondan almış olmanın suçluluğuyla uğraştım. Sen onun gerçekten sevdiği tek kişiydin ve tüm bunlar kafamı karıştırıyor."

Layala alt dudağını dişledi. "Daha önce ailem olduğunu sanmıyorum..."

"Hayır, bir ilkel olarak bunu yapamazsın. Sen basitçe yaratıldın. Hel ve ben sanırım üçüncü nesil tanrılar. Tam olarak hatırlayamıyorum."

"Sanırım... Sanırım seni geçtiğimiz haftalardan daha fazla özledim." Bir an için onu kendisiyle dans ederken gördü, ama burada değildi ve her şey kaybolup gitti...

Geçmiş

Parlak yıldızların ve üç ayın altında dans ettiler ve renkli ışık huzmeleri gökyüzünde dalgalandı. "Biliyor musun," dedi, "Gece Tanrıçası'nın evine bir parti için davet edilmek şöyle dursun, seni bir daha göreceğimi bile sanmıyordum."

"Bunu bir ateşkes olarak düşün," dedi ve adamın belindeki elini geri iterek onları birbirlerinden daha uzak durmaya zorladı. Aksi takdirde çok samimi, alışılmıştan daha yakın olurdu. "Seninle ya da kuzeninle kavga etmek istemiyorum."

"Altı ay oldu, eğer savaşmak için geri dönecek olsaydık, dönerdik." War'ın gülümsemesi yıkıcıydı ve daha küçük bir tanrıçayı bile etkisi altına alabilirdi.

"Peki sen neden yapmadın? Amcanı öldürdüm. Bir primordial. Beni sonsuza dek sürgüne göndermenize neden olacak bir suç, tabii eğer beni alıkoyabilirsiniz."

Kıkırdadı ve onlar dönerken omzunu kaldırdı. "İkimiz de sizinle kavga etmek ya da düştüğünü görmek istemedik."

"Bu kadar basit mi?"

"Bu kadar basit."

"Eğer güzel bir tanrıça değil de bir erkek olsaydım?" Kızın kaşları yukarı kalktı. Güldü. "O zaman babama ve konseye sizin amcamın ölümüyle hiçbir ilgin olmadığı yalanını söylemezdim ve şu anda savaşta olurduk. hemen şimdi."

"Yani ya insanların 'centilmen' dediği türden birisiniz ya da pis fikirli bir erkeksiniz ve beni savaştan uzak tutarak benden başka bir şey elde edebileceğinizi düşündünüz."

Adamın boğazı düğümlendi ve kadın adamın alnındaki parıltıyı fark etti. "Belki de ikisiyimidir." Adam onu döndürüp dışarı çıkardı ve kadın Hel'in göğsüne doğru döndü.

"MERHABA aşkım, sen de mi beni özledin?" Hel tam da şimdi ve burada dedi. Layala onun erkeksi kokusunu içine çekerek birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra da göğsünden itti. Varlett'in dirseği Hel'inkine dolanmıştı ve bakışlarındaki zehir Layala'nın Thane'in güçlü kollarına doğru bir adım daha uzaklaşmasına neden oldu. Uzun, parlak siyah bir ejderha pençesi Hel'in siyah takım elbisesinin yakasından aşağı iniyordu. "Ne hoş bir parti," dedi Varlett. Kıvrık siyah boynuzları altın rengi saçlarının arasından çıkıyordu. Simsiyah maskesinin dış hatları gümüşle çizilmişti. Boncuklar elbisesine uyuyordu. "Davetiniz için teşekkürler, Yüce Kralım."

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

LAYALA

T Oda birdenbire çok sıcak oldu, etraftaki seslerin gevezeliği daha yüksekti ve sanki yankılı bir *dehlize* itilmiş gibi içine işliyordu. Layala nemli ellerini odaya bastırdı.

elbisesinin korsajını çıkardı ve kaçmak için etrafına bakındı. Varlett'i görmek, onun korkunç gülümseme şekli, canavar gibi gözleri, hayatının en korkunç zamanlarını geri getirdi. Esir tutulduğu sırada aç bırakılması, Varlett'in Thane'le olan eş bağını kopardıktan hemen sonra kanlı elini Thane'in gövdesine sokması. Ejderha formu Layala'yı yere yıkmış, Kral Tenebris'in sonunu getirme şansını elinden almış ve onu Hel'i uyandırmaya zorlamıştı. Ya öfkeyle patlayacak ve odayı büyüyle dümdüz edecekti ya da gitmeliydi. Elleri titremeye başladı, parmak uçlarından gölgeler sızıyordu. *Gölgeler, gölgeler, gölgeler*. Yumruklarını sıktı ve büyüsunü geri istedi.

"Varlett'i hatırlıyorsun, değil mi?" Hel, basit siyah maskesinin ardından onu dikkatle izleyerek sordu.

"Nasıl unutabilirim ki?" Layala sesini eşit tutmaya çalıştı ama zehri dışarı sızdı. "Burada istenmiyorsun. Git buradan."

"Bir misafire böyle davranılmaz Layala," dedi Varlett, kolunu Hel'den kurtararak ve uzun altın rengi saçlarını omzunun üzerinden geçirerek. "Olay çıkarmak istemezsin, değil mi? Zaten izliyorlar." Yavaşça gülümsedi ve gözlerindeki yarıklar keskinleşti. "Ama gözlerini diktikleri ben değilim ya da korktukları ben değilim, sensin. Senin *patlamayı* bekliyorlar." Parmaklarını şıklattı ve kıkırdadı. "Devam et, onlara beklediklerini ver, *kara* büyücü."

"Kontrolün elden gidiyor *Laya*," dedi Hel, sadece ona en yakın olanların kullandığı ismi kullanarak. "Kendi vaktinde antrenman yapmıyorsun. Belki de gidip yaşlı büyücüyle birlikte havuzun başında durmalı ve derin nefesler almalısın."

"Canın cehenneme."

"Her zaman," diye mırıldandı.

Thane iri ellerini Layala'nın omuzlarına bastırdı ve kirli yanağını Layala'nın yüzünün yan tarafına yasladı. "Hadi, şu dansı dışarıda balkonda bitirelim." Parmaklarını Layala'nın kolundan aşağı kaydırıp ve elini kavradı, parmaklar iç içe geçti.

Hel'in gözleri ellerine kaydı. "Evet, zavallı Laya'yı buradan çıkarsak iyi olur. Onun üzülmelerini istemeyiz."

"*Hel*," diye hırladı Layala bir uyarı olarak. "Onu buraya nasıl getirebildin? Thane'i öldürmeye çalıştı ve bize yaptığı diğer şeyleri saymak bütün gece sürer."

Sırıltısı onu daha da sinirlendirdi. "Randevu seçimimden rahatsız mı oldun? Beni terk ettin, kiminle yattığımı umursamamalısın."

Layala'nın vücudu sıcaklıkla alevlendi. "O kaltağa fazla bağlanma, yakında hak ettiğini bulacak." Bakışlarını Varlett'e çevirdi. "Sözlerimi unutma ejderha, günlerin sayılı."

Varlett'in üst dudağı kıvrıldı, parmakları uzun siyah pençelere dönüştü ve Layala'ya doğru bir adım attı ama Hel onu kendi tarafına geri çekti. "İyi bir kız kavgasını ne kadar sevsem de şimdi sırası değil. Seyircilerimiz var."

"Eğer ona dokunursan Varlett," diye tersledi Thane. "Kolunu koparırım." Thane karşı koyamayacağı bir güçle Layala'nın elini çekti ve çift balkon kapısına sadece birkaç uzun adım kala serin gece havası Layala'nın yüzüne çarptı. Layala bunu içine çekti, aceleyle taş parmaklığa doğru koştu ve onu kavradı. Parmaklarının altındaki taş örümcek ağına benzer bir şekilde çatladı ve bir sıçrayışla bıraktı.

Maskesini çıkararak sırtını onun yanındaki taş bariyere yasladı. "Bir gün onunla karşılaşma şansın olacak ama bu gece değil."

"Tanrı aşkına onu neden getirdi? Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum, Thane." Layala manzaraya, esintide sallanan pembe leylaklara ve yukarıda yükselen dağa baktı. "Dilimi kesip *yemekle* tehdit etti. Neredeyse seni öldürüyordu. Arkadaşım Ren'i öldürdü. O bir deli."

"Bir tür geçmişleri olduğuna biliyorduk. Bunu bekliyordum. Senin neden beklemediğini anlamıyorum."

"Seni kızdırmak için Talon'u ya da başka bir şeyi getireceğini düşünmüştüm."

"İkimizin de kafasına girmek bu geceki hedefi gibi görünüyor. O bir yaramazlık tanrısı. Yaptığı şey bu. Konseye karşı aynı tarafta olsak bile onun hala Hel olduğunu anlamamızı sağlamak için bir tür gösteri. Ama unutmayın, birlikte olmamız onun da aklına giriyor, yani her şey tek taraflı değil," dedi sinsi bir gülümsemeyle. "Bahse girerim seni herkesin önünde öptüğümü görmek onu etkilemiştir, şimdi senden nefret ettiğini söylese bile, etmiyor."

"Onun hakkında daha ne kadar şey hatırlıyorsun?"

Yavaşça nefes verdi ve gece gökyüzüne baktı. Aşağıda Luminor cırcır böcekleri cıvıldıyor ve içeriden gelen müzik kapılardan dışarı süzülüyordu. Layala, Hel ve Varlett'in her an kapı aralığını karartmasını bekliyordu.

"Birlikte büyüdüğümüz, onun yanında savaştığımız zamanların çoğunu hatırlıyorum. Gençlik yıllarını." Yarı gülümsedi. "Bir keresinde dev kartallarıyla ünlü bir dağa gitmiştik. Dev dediysem, kanat açıklığı en az yirmi metre olan, pençeleri ejderhalara benzeyen, gagaları eti parçalamak için mükemmel olan kartallardan bahsediyorum. Bir yumurta çalmak için birbirimize meydan okuduk ve kim yumurtayı alırsa övünme hakkı kazanacaktı. İş daha da zorlaştırmak için büyü yapmamaya karar verdik ve yuvalarını işgal etmek için sarp kayalıklara elle tırmandık." Bu anıyı hatırlayınca kıkırdadı. "En tepeye ilk ben çıktım ama bir anne kuş tarafından yakalandım ve beni yuvamdan düşürdü, binlerce metre yükseklikten serbest düşüşe geçirdi. O zamanlar havalanamıyordum ve bir tanrı olarak bu beni öldürmezdi ama kesinlikle canımı yakardı. Hel bir yumurta kaptı, kolunun altına sıkıştırdı ve peşimden atladı. Beni yakaladığında kolumu kavradı ve bir duman bulutu içinde tekrar yere düştük. Yumurtayı bana uzattı ve oraya ilk benim geldiğimi söyledi."

"Yani onu arkadaşın olarak görüyorsun ve o her zaman devasa bir pislik değildi, bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Thane yumuşak bir kahkaha attı. "Evet, sanırım öyle." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Varlett'te beni rahatsız eden bir şey var, bilinen nedenler dışında. Sen onun etrafında benden daha fazla bulundun ama onu gördüğümde bana tanıdığım ama ne olduğunu çıkaramadığım birini hatırlattığını düşünüyorum."

Varlett'in ona söylediği bazı şeyleri düşünerek, bunun doğru olup olmadığını merak etti. "Bir keresinde bana seni benden daha iyi tanıdığını söylemişti... Hel'le aralarında gördüğüm bir şeyi hatırlayacağımı söylemişti." Layala dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ve bu ancak bizi daha önceden tanıyorsa mümkün olabilir," diye sözlerini tamamladı Thane. "Bundan önce yaşadığımız üç hayattan herhangi biri olsa bile."

"Ama o bir tanrı değil. Nasıl bu kadar uzun yaşayabilir?"

Thane çenesine vurarak, "Ejderha değiştirenlerin çoğunun kendilerine bakarlarsa binlerce yıl yaşayabileceğine inanıyorum... ya da belki de bu sadece kendi dünyalarında böyledir," diye düşündü. "Ronan, Ryvengaard'ı hatırlayacak kadar yaşlı olan tek ejderhanın aklını kaybettiğini söyledi, bu da resim yapan ama artık konuşmayan ejderha dışında hiçbir ejderhanın iki bin yaşından büyük olmadığı anlamına geliyor."

"Ve Varlett," dedi Layala ve dişlerini sıktı.

"Varlett usta bir büyücüdür. Kendini burada korumanın bir yolunu bulmuş olmalı."

"Muhtemelen içtiği kan yüzünden, gerçi sırf kafadan hasta olduğu için içmiş olması beni şaşırtmaz."

"Unutmayın, o bir ejderha. Çiğ et severler ve kan o kadar da uzakta olmaz."

"Onu öldüreceğim," diye söz verdi Layala. "Bir gün."

"Hırçın olmana bayılıyorum." Thane'in ağzının köşesi kalktı. "Hadi içeri dönelim ve şu ikisinin herhangi bir soruna yol açmadığından emin olalım. Eminim çocuklar ve Piper seni görmeyi çok ister."

İçeri dönerken Layala Thane'e gülümsedi. "Dans ettiğimizde, ikimiz hakkında daha önce hatırladığım bir şeyi hatırladım."

Gülümsedi. "Anlat bana."

Balo elbiselerinin sallanması ve ayakların yavaş ve samimi bir melodiye ayak uydurması balo salonunu doldurdu. Elflerin böylesi bir uyum ve zarafetle hareket ettiğini görmek dikkatini çekti. Saçlar örgüler halinde toplanmıştı ve sarışınlardan kıızıla ve kömür karasına kadar çeşitli tonlarda hoş stiller vardı. Kalabalığın içinde Leif'i fark etti. Bakır-kahverengi teni, ateşli kızıl saçları ve dövmeli yüzüyle tanımadığı bir kadınla dans ediyordu. Layala'yı şaşırtan bir şekilde Fennan ve Piper dans etti. Bembeyaz dişleri parlıyor, Fennan'ın anlattıklarıyla kendinden geçiyordu. Piper kabul etse de etmese de Fennan'ı hâlâ seviyordu. Belki biraz şarap içip Piper'ın itiraf etmesini ve Fen'e bir şans daha vermesini sağlayabilirdi.

Layala'nın kalabalık arasında en çok bulmak istediği iki kişiyi o bulamamıştı ve bu onu tedirgin ediyordu. Hel, Layala'yı riske atacak bir şey yapmamıştı.

Kimliğini açığa çıkarırdı ama her zaman bir numarası vardı.

Sonra odanın yan kapılara en yakın köşesindeki mavi duvar halılarının arkasından küçük kırmızı bir şapkanın çıktığını gördü. Bu cüce hiçbir şeyi dinlemezdi. Tarihteki en korkulan büyücünün bu koridorlarda yürüdüğünü, suikastçıların gelebileceğini biliyordu ve Tif yine de itaatsizlik ediyordu. Jumbolardan korktuğu günlere ne olmuştu?

"Tif aşağıda. Ona yukarıda kalmasını söyledim."

Gnome duvar halılarının arkasından sıyrıldı ve yiyeceklerin olduğu masaya yöneldi... tabii ki.

Thane, "O senin leydinin hizmetçisi," dedi ve ardından Layala'nın yanağını öptü. Dudaklarının sıcaklığı Layala'nın teninde kaldı. Önceki hayatlarında birlikte dans ettikleri anıyı anlattıktan sonra, Thane'in keyfi daha da yerine geldi. Yüzü gülüyordu ve Hel ya da Varlett bile bunu bozabilecek gibi görünmüyordu. Kısa bir hatırlama *elbette her şey* demek değildi ama bu da bir adımdı. "Sana bir içki getireyim. Şarap?"

"Tartışmayı benim üzerime yıktığın için teşekkürler. Ve evet, bir kadeh şarap lütfen."

Thane kıkırdadı. "Seni burada bekliyor olacağım."

Layala parlak zeminde aceleyle ilerliyor, konuklara başıyla selam veriyor ve onlar kendisini selamlayıp reverans yaparken gülümsüyordu. Kimse onu durdurmamıştı. Palenor'da davet edilmedikçe kraliyet ailesine yaklaşmak âdet değildi. Ve Thane geçen yıl Yaz Gündönümü festivalinde herkesi tehdit ettiğinden beri çoğu konuk ondan uzak duruyordu.

Tif neredeyse masalara varmak üzereydi ve Layala onun yolunu kesmek üzereydi ki eller beline ve bileğine dolandı ve onu etrafında döndürdü. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve neredeyse sarsılarak kaçacaktı ama Hel onu sıkıca kavradı. Onu görünce merakı ve öfkesi aynı anda alevlendi.

Sormadı, onu dans eden çiftler denizinin içine çekerken tek bir kelime bile fısıldamadı, tek bir ritmi bile kaçırmadan adımlara karıştı. Eğer bir olay çıkmazsa, ona bir tokat atıp kollarından kurtulacaktı. Layala endişeli gözlerle Thane'i aradı; Varlett onunla Leif'in arasına girdi.

"Merak etme, ona zarar vermez," dedi Hel. Siyah maskesi kırmızı gözlerini ortaya çıkarmıştı.

Layala ters ters bakarak elini onun elinden çekmeye çalıştı. "Onu neredeyse öldürüyordu.

Ona güvenmiyorum. Bırak beni gideyim."

Avucunu kızın sırtının alt kısmına koyarak onu kendine doğru çekti ve birlikte yumuşak adımlar atmaya başladılar. "Yapmayacak. Bunu yasaklıyorum."

"Bana seninle aranızın bozulduğunu söyledi çünkü o daha fazla güç istiyordu, sen de öyle. Seni dinleyeceğini nereden çıkardın? O kendini önemsiyor."

"Nedeni bu değil." Güzel beyaz dişlerini parlattı. "War elbiseni nasıl buldu?"

"Çok güzel göründüğümü söyledi."

"Bundan çok daha fazlasını söylemiş gibi görünüyordu. Hatırlıyordu. Sen hatırladın mı?"

Kaşları kalktı, adamın onları kalabalıktan izlediğini fark etti. Layala onun bu gece koyu kırmızıdan ziyade daha kestane rengi olan delici gözlerini aradı. Sanki bir büyüün etkisindeymiş gibi gözlerini kaçıramadığını fark etti ve onun bakışlarını ne kadar uzun süre üzerinde tutarsa kalbi o kadar hızlı atmaya başladı. "Hayır."

"Neden böyle düşünüyorum biliyor musun? Neden o hatırlıyor da sen hatırlamıyorsun? Evet, bu hayatta senden birkaç yaş büyük ama Savaş olduğuna inanıyor. Sen hâlâ Layala Lightbringer olmak istiyorsun."

O haklıydı. Sadece Thane'e aşık olmak istiyordu, sadece Palenor'un Yüce Kraliçesi olmak istiyordu, gece tanrıçası, Villhara Kraliçesi ya da daha önce Hel'le evli olmak değil. Şimdi bunun doğru olduğunu bilse bile, öyle olmasını istemiyordu. Bu, daha önce bu göt herifle aynı yatağı paylaştığı anlamına geliyordu.

"Kulede sana geri verdiğim tacı ne yaptın?" "Kimsenin bulamayacağı bir yere sakladım."

"Belki de saklamak yerine takmalısın."

Hayır, Palenor'un onun evi olmasını istiyordu. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu. "Hafızamda bu kadar önemli olan ne?"

"Bana bakmanı ve beni görmeni istiyorum."

Layala başını hafifçe yana eğdi. Bunun gerçek olmadığını biliyordu, en azından gerçeğin tamamı değildi. "Biliyorum."

"Beni gör Val. Kara Büyücü'yle değil, bir yabancıyla değil. Birlikte dans ettiğimiz ve senin o elbiseyi giydiğin son zamanı hatırlamanı istiyorum. Sana baktığımda neden içimden bir parça öldüğümü bilmeni istiyorum ve..."

"...Ve?" Layala'nın sesi nefes nefese geliyordu.

"Ve bu yüzden bazen keşke konseyin elinde beni sonsuza dek öldürecek bir silah olsaydı ve beni bu lanet sefaletten kurtarsaydı diyorum."

Layala onun elini nazikçe sıktı. "Öyle söyleme." İçindeki her şey onun öleceği düşüncesiyle çılgılık atıyordu, oysa kısa bir süre önce bunu kendisi de yapardı.

Kısa bir anlığına tanık olduğu o kırılmalılık kayboldu ve kendini beğenmiş maske geri döndü. "Artık ölmek için fazla acımasız ve kinciyim, aşkım."

"Hatırlamama yardım et. Bana bir şey söyle, herhangi bir şey. Gerçekmiş gibi hissettir." "Herhangi bir şey mi?" diye sordu yaralı kaşlarını muzipçe çatarak.

Bu kadar yakın olunca, ince beyaz çizginin adamın alnının üstünden şakağına kadar uzandığını fark etti. Adamın ağzından çıkacaklardan korktu ve adam gülmeye başladı. "Bu kaş çatma sana kırıksıklıklar verecek. Sana bir şey söyleyeyim; önce sen beni öptün."

Layala yüzünü buruşturdu. "Bu kulağına doğru gelmiyor." İlk hamleyi yapacak biri değildi. Tabii daha önce farklı biri olmadıysa. Ama ruhu, kişiliğı aynı değil miydi?

"Bana resmen yalvardın ve ben kabul etmeyince beni duvara yasladın ve beş yüz yıldır yaşadığım en ateşli öpücüğü ağzıma yerleştirdin. Sen de ellerini kullandın, malları hissettin. Bana büyük bir çocuk olduğumu bile söyledin."

Layala gülümsedi ve başını salladı. "Yalan söylüyorsun. Yalan söylediğini biliyorum." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben öyle bir şey yapmam ya da söylemem." "Emin misin?"

"Evet."

"Sonra ne oldu?"

"Biz..." karanlık mıydı? Yasemin ve uzun bambulardan oluşan bir bahçe, gökyüzü tuhaf renkli ışıklarla doluydu. Hayır, karanlık bir kale... Layala gözlerini kapatıp o zamanı bulmaya çalıştı ama bulamadı. "Bilmiyorum. Ama o değil. Seni itip kakacak duvarlar yoktu."

Gözleri zevkle parlıyordu. "Peki neredeydi?"

"Rüyalarımaya soktuğun, bana *eziyet* ettiğın bahçe gibi bir bahçe miydi? Vahşi bir canavar gibi beni kovaladığın." Kiminle dans ettiğine dair iyi bir hatırlatma.

"Sizi oraya ben koymadım. *Bizi* oraya sen koydun. O bahçede ve daha pek çok yerde öpüştüğümüz kesin ama ilk kez değil. Ve ben hiç kovaladığımı hatırlamıyorum."

"Evet, yaptın."

"*Peki*, neden kaçtın?"

"Beni korkuttun."

Sadece bir an durakladı. "Her neyse, beni ilk öptüğünde ve büyük bir aletim olduğunu söylediğinde ne oldu? Ayrıntıları istiyorum," dedi Hel, değişerek.

adımlarını yeni şarkıya uydurdu. Layala müzikteki değişikliği sadece hareketleri yavaşladığı için fark etti. Bu şarkı daha yumuşak, daha romantikti.

"Ben öyle bir şey demedim!" Layala fısıldayarak bağırdı ve diğer konuklara göz gezdirdi. Kimse onlara özel bir ilgi göstermiyor gibiydi.

Gamzesini ortaya çıkararak daha da büyük gülümsedi. "Ne dedin o zaman?"

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Hayır, yok, Hel."

"Adımı söylemen hoşuma gidiyor. Tekrar söyle."

Layala alay etti. "Beni seninle dans ettiğime pişman etme."

"Sorduğumu hatırlamıyorum." Sırtındaki elini düzeltti, sadece parmaklarını oynatıyordu ama dokunuşu tüylerini diken diken etti. "Ama henüz gitmedin. Neden?"

Sonunda gözlerini onun gözlerinden ayırdı ve bakışlarını yüksek yakalı bluzunun yakasından görünen rune'a sabitledi. "Nedir bu rün?"

Çenesini indirerek kızın baktığı rünü buldu. "Bu bir kalkan rünü, böylece hiçbir şey ya da hiç kimse tarafından takip edilemiyorum."

"Peki ya bu?" Elini adamın omzundan kaldırdı ve parmağını sol kulağının hemen arkasında ve altında bulunan küçük bir tanesinin üzerinde gezdirdi. Parmaklarının altında tüyleri diken diken oldu ve ilk kez bir adım kaçırdı ama hemen toparlanıp boğazını temizledi. "Katı cisimlerin içinden geçmemi sağlıyor."

"Duvarlar ve kapılar gibi mi?"

"Ve insanlar ya da onların silahları."

"Yani, eğer biri size kılıçla vurursa-"

"Eğer geldiğini görürsem, değişebilirim ve doğrudan içimden geçer. Aslında bu fikri senden aldım, seni tamamen gölgeli bir sise dönüşürken gördüğümde. Birkaç ay önce kulede yaptığın şey beni öldürmeye yönelik ilk girişimin değildi, biliyorsun."

Arkadaş olduğumuzu böyle öğrenmiştik, değil mi? diye düşündü.

Sırttı. Evet, öyle. Ama o zaman ikimiz de bilmiyorduk.

Bunu duymasına izin vermek istememişti. Bir kızarıklık boynuna doğru ilerledi ve yanaklarına döküldü. Neyse ki maskesi yüzünün yarısını kapatıyordu ve düşük ışık bunu çok belirgin hale getirmiyordu. Rüyasını ve okuduğu kelimeleri düşündü: Yüce Anne tarafından yaratılan mükemmel eşleşme.

Yumuşak sesi zihnine girdi, *Ah işte yine o güzel kızarıklık. Fark etmemem gereken şeyleri fark etmemi sağlıyor, köprücük kemiğinin kıvrımı gibi, ve*

Eğer sana hala aşık olsaydım, o elbisenin düşük yakasının bana ne yapacağını.

Layala boğazını temizledi. "Büyüne geri dönersek, kendini silahlara karşı geçilmez yapamaz mısın?"

"Tanrım, ne kadar çok soru soruyorsun. Yapabilirdim ve yaptım da. Ama bunun gibi sihirleri bilinçli olarak düşünmem ya da harekete geçirmem gerekir, bu yüzden duruma göre seçerim."

"İlginç. Kim daha güçlüydü, sen mi Valeen mi?"

Başını hafifçe yana eğdi. "Yani, ben mi sen mi? Bu zor bir soru. Bilmiyorum."

"İlk etapta rünlere ihtiyacınız olduğunu nasıl anladınız? Bir gün bir sembol çizdin ve onu büyülü mü buldun?"

"Hayır. Çocukken sihrim evcilleşmemiştir. Sık sık rastgele şeyler olurdu; aniden görünmez olurdum ve nasıl geri döneceğimi bilemezdim ya da yemek odasındaki masa örtüsünü ateşe verirdim. Bir keresinde Savaş'la silahsız dövüşürken, daha on üç yaşında olmalıydık, bir kılıca sahip olmanın ne kadar güzel olacağını düşündüm ve ona bir yumruk savurduğumda kolum bir kılıca dönüştü. O son anda kaçtı, ben de kılıcı doğrudan duvara sapladım ve sıkıştım. Synick Amcam güçlerimin kontrolünü kaybettiğim için bana öyle sert bir ters yumruk attı ki en az yirmi metre uçtum ve diğer duvara çarpıp çatlattım. O zamanlar bedenlerimiz neredeyse aşılmazdı ama yine de canım yanmıştı. Ondan sonra bilgelik tanrıçası büyükannem, büyülerimi vücudumdaki rünlere kullanmam için bir yol buldu. Onları hapsedmenin bir yolunu buldu, böylece büyüler istemeden ortaya çıkmayacaktı."

"Büyükannen taştaki tanrıça mı?" "Evet."

Bunun olacağını tahmin etmemiştir. Bu onun aynı zamanda Thane'in büyükannesi olduğu anlamına geliyordu. "Tüm bunların nasıl işlediğine dair biraz kafam karıştı. İlkeller yaratıldı ama doğmadılar."

"Evet ve onlar hepimizin en güçlüleridir. Birçoğunun birbirlerinden çocukları oldu ve Yaratıcı ve Tüm Anne de üremeleri için ikinci bir tanrı nesli yarattı ve kısa sürede binlerce oldular."

"Yok," diye kekeleydi, "Yani, bizim hiç..." "Çocuklar mı?"

Hayır."

Layala rahatlayarak iç çekti. "Onlarla başkalarına büyü yapabildiğini ne zaman keşfettin?"

"Rünleri kullanmaya başlamam çok uzun sürmedi. Elbette War üzerinde test ettim. O da ejderhalar gibi kanat istiyordu ama diğerlerinde durum farklı. Eğer onlara vereceksem bunun bir bedeli var. Benim için sadece kendi enerjim ve gücüm var."

"Artık kanatları yok."

"Hayır, ona verdiğim büyü bu hayata aktarılmadı." "Bedeli neydi?"

"Bu bir deneydi. Sembolü üzerine koyduğumda neden hiçbir şey olmadığını anlayamıyordum. Ben de ne olmasını istediğimi yazdım ve bir hayat, bir tavşan önerdim. Bu yeterli olmadı. İki tane buldum ve sembolü onların kanına yazıp ateşe verdim. Sembol derisinde yandı ve işe yaradı." Birden sinsice gülümsedi. "Sanırım birileri kıskanmaya başladı."

Layala, Thane'in içki masasının yanından onları dikkatle izlediğini gördü. Ne zamandır Hel'le dans ediyordu? Thane'in yüzündeki endişeli ifade midesini bulandırıldı. Sonra Varlett ona doğru eğilip bir şeyler söyledi ve Thane ona ters baktı. Sessizce tartışmaya başladılar.

"İşimiz bitti." Layala elini onunkinden çekti ve geri çekildi. "Bütün bunlar onu kızdırmak için miydi? Elbise ve *onu* buraya getirmek gibi mi?"

Kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Layala başını salladı ve dans eden çiftlerin etrafından dolaşarak yollarına çıktığı için özür mırıldandı. Kalabalıktan kurtulur kurtulmaz Hel ona yetişti.

"Elbette onu kıskandırmak içindi ama aynı zamanda seninle de konuşmak istedim.

Seninle konuşmayı seviyorum."

"Benden uzak dur. Anılarımı kendim bulabilirim." Adamın eli kadınıninkine dokundu ve kadın irkilerek uzaklaştı. "Thane'e gidiyorum çünkü *onu* seviyorum. Onu *her zaman* sevdim. Ve her zaman onu seçeceğim."

Hel yoldan geçen bir bakireyi yakaladı ve boynunu o kadar hızlı kırdı ki, Layala onun gevşek bedenini Layala'nın kollarına itmeden önce patlamayı zar zor duydu.

Layala'nın nefesi kesildi ve onu kollarının altından ve ortasından sarılır gibi kavradı. "Neyin var senin?"

"Biri onu öldürdüğünüzü düşünmeden cesedi buradan götürseniz iyi olur. Şu anda sadece biraz sarhoş görünüyor. *Palenor Scroll* bu hikâyeye bayılır," dedi ve ellerini ceplerine soktukten sonra onu kollarında ölü bir kızla orada bıraktı.

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

LAYALA

Layala'nın kıpırdamasına bile gerek kalmadan Thane onun yanına gelmiş ve ölü kızı elinden almıştı. "Sorun yok. O benim elimde."

Gözyaşları gözlerini yaktı ve geri çekildi. Masum birini öldürdü kızın söyledikleri yüzünden, onu kızdırdığı için. "Biraz hava almam lazım." Thane ona, "Git, ben hallederim," diye güvence verdi. Fennan, Piper ve Leif koşarak onun etrafını sararken, Thane de aceleyle balo salonundan çıktı. Meşalelerle aydınlatılmış koridorlardan hızla geçti ve yan kapıdan dönerek temiz gece havasına çıktı. Cırcır böcekleri cıvıldıyor ve meşaleler kırmızı ve beyaz güllerle çevrili küçük beyaz bir çardağa giden yolu aydınlatıyordu.

Yaratıcıya şükürler olsun ki boş duruyordu. A

Şu anda onun için sessiz bir sığınak.

İçerideki banklar rahattı ve kiraz rengi yumuşak ağaçtan yapılmıştı. Arkasına yaslandı ve çardağın kirişlerinde parıldayan küçük peri ışıklarını izledi. Ilık bir esinti saçlarını yüzüne doladı ve gözlerini kapattı.

"Seni burada yalnız bulmak çok ilginç. Sanki bunun olması gerekiyormuş gibi."

Hel'in sesi omurgasından aşağı süzülürken Layala'nın derisi diken diken oldu. Dişlerini sıktı ve ayağa fırladı, ona haddini bildirmeye hazırды ama sağa sola döndüğünde Hel'i hiçbir yerde bulamadı.

"Bu tarafa," dedi arkasından.

Topuklarının üzerinde döndü ve adamın gölgesi, kapüşonlu figürü yaklaşık on metre ötedeki uzun çalıların yanında bekledi. Meşale ışığının ulaşamayacağı bir yerde. Boynundaki ve kollarındaki tüyler diken diken oldu. Neden saklansındı ki? "Hel, ne yapıyorsun?"

"Gel benimle bir yürüyüşe çık."

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Muhafızları ya da parti misafirlerini aramak için etrafı taradı ve onları tamamen yalnız buldu. "Neden içeri geri dönmüyoruz?" Bir ayağı geri gitti, sonra diğeri. Kaçmak istemiyordu ama kalmak da aptalca geliyordu.

"Gel, tatlı Layala." Gölgelerden çıkmadı.

Kafasında alarm zilleri çalmaya başladı. Hel ona asla tatlı Layala demezdi. Bu bir çeşit hileydi. Konseyin suikastçıları... Elbisesini kaldırarak döndü ve çardaktan dışarı fırlayıp patikadan aşağı koşmaya başladı. Ta ki biri saçından bir tutam yakalayıp onu durdurana kadar. Elbisesinin kıvrımlarından bir fırlatma yıldızı kopardı, etrafında döndü ve neredeyse şok içinde onu düşürüyordu. Onu tutan yaratığın boyu bir metreden uzun olmalıydı; uzun beyaz saçlarının arasından kıvrılan kocaman boynuzları, yağsız kaslarla kaplı mavi-gri teni, Hel'inkilerden farklı olarak hiç beyaz olmayan ürkütücü parlak kırmızı gözleri vardı.

Bir an için zihninde bir şeyler canlandı, bu canavarı daha önce görmüştü.

"Merhaba, tanrıça." Sesi çakıllı ve derin bir basa sahipti. "Beni hatırladın mı?"

Layala adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adam diğer eliyle boğazını kavradı ve onu yerden kaldırdı. Yardım için çığlık atmak istedi ama nefes alamadı. Çılgınca tekmeledi ve fırlatma yıldızını adamın koluna sapladı ama adam hiç irkilmedi.

"Ve seni yalnız yakalayıp öldürmenin zor olacağını söylediler." Sert bir kıkırtı çıkardı ve daha sert sıktı.

Hel, sana ihtiyacım var! Beni boğuyor!

Büyü derisinin yüzeyine hücum etti ve sarmaşıklar yerden koparak canavarın bacaklarının etrafına ve vücuduna dolandı. Bir diğeri otların arasından fırlayıp bir mızrak gibi koluna saplandı. Bir kükremeyle onu yere düşürdü. Kadın yere düştü ve soluk soluğa kaldı ama adamın acımasız tutuşu yüzünden öksürdü. Elbisenin içinde ayağa kalkmaya çalıştı, ayağının altında yırtıldı ama kaleye doğru ilerlemeyi başardı.

Keskin bir bıçak baldırının arkasına saplandı ve çığlık atarak yere düştü.

Yan tarafına yuvarlandı, bıçağı serbest bıraktı ve zaten üzerinde gezinen canavarın uyluğuna sapladı.

"Artık yenilmez değilsin," dedi gürültülü bir kahkahayla. "Sadece zavallı, acınası, katledilmeye hazır bir ölümlüsün."

Layala, sanki kalçasından çıkan hançer onu rahatsız etmiyormuş gibi ilerlerken geri çekildi. Yerden daha fazla sarmaşık fişkırdı ve ona çarptılar ama içeri giremediler, bu yüzden en azından ayağa kalkıp koşmasına izin verecek kadar uzun süre onu geride tutmak için bacaklarına doladı.

Kapıya git, kapıya git. Bacağındaki yara topallamasına neden oldu ama onu fazla yavaşlatmadı. Kalenin yan kapısına çarptı, tökezleyerek içeri girdi ve Hel'in göğsüne çarptı. "Hel," diye nefes aldı. "Gelmişsin."

Onu belinden yakaladı ve sabitledi. Gözlerindeki parıltı saf panikti. "Seni kim boğuyordu? Sana kim zarar verdi?"

Layala bir an ona baktı, sonra işaret etmek için geri döndü ama orada kimse yoktu. "O... oradaydı, tam orada." Kopmuş sarmaşıkların oluşturduğu dağınıklık yolun her yanına saçılmıştı ama yaratık onların arasında sıkışıp kalmamıştı. Ondan hiçbir iz yoktu.

Çenesinden tutarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Kimdi o?"

"Bilmiyorum." Nefesini zorlukla tutabiliyordu. "Çok büyüktü, kocaman boynuzları, kırmızı gözleri vardı. Teni tuhaf bir mavimsi griydi."

"Siktir." Hel kapıya hiç dokunmadan çarparak kapattı ve onu yakındaki bir oyukta bulunan taş bir banka götürdü. "Neren yaralı?"

Oturduktan sonra, kanlı baldırını göstermek için elbisesini kaldırdı. Kaşlarını çatarak eğildi ve yarayı daha iyi görebilmek için bacağını kaldırdı. Avucunu yaranın üzerinde gezdirdiğinde, sıcak bir parıltı ve ısı tenini okşadı. Elini hareket ettirdiğinde yara iyileşmişti. Adam uzanıp boynuna dokundu ve kadının içine bir ürperti gönderdi. Yarayı göremiyordu ama kıpkırmızı ve belki de çoktan morarmış olmalıydı. "Kimdi o?"

"Gelmesinden korktuğum kişi. Yeraltı dünyasından gelen iblis prens."

Eğer Thane'in dediği gibi ölümsüzse, onu nasıl yenebilirlerdi ki? Ve Hel ondan korkuyorsa... Elinden boğazına doğru bir sıcaklık yayılırken Layala onun bileğini kavradı. "Onu öldüremez miyiz?"

"Şu anda bunun için endişelenmene gerek yok."

Layala titreyen bir nefesle duvara yaslandı. İyileşmiş olmasına ve hiçbir yeri acımamasına rağmen dövüşün etkisi hâlâ damarlarında dolaşıyor, elleri titriyordu. "Sesi sana benziyordu." Yutkundu. "Bir şekilde senin sesini taklit etti."

Üzerindeki öfke elle tutulur gibiydi. "Ve sen ona mı gittin?"

"Hayır. Sana ne kadar aşağılık biri olduğunu söylemek üzereydim ama sen olduğunu düşündüğüm kişi gölgelerden çıkmadı."

Çömeldiği yerden kalktı ve bankta onun yanına oturdu. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Sesindeki dehşeti duyduğumda... Tanrım, uzun zamandır bu kadar korkmamıştım. Korkunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum."

İçindeki kötümser, bunun onun yaşam kaynağı olduğu için olduğunu söylemek istiyordu ama bundan daha fazlası vardı. O bile bunu inkâr edemiyordu. "Nerede olduğumu nasıl bildin? O anda söylemeyi unuttum."

"Ben yapmadım. Sadece içgüdülerimi takip ettim."

Uzun bir süre sessizce oturdular. İkisi de konuşma ya da sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmedi. İhtiyaç duyulan tek şey, ait olmadıklarını hisseden iki ruhun rahatlığı ve birkaç koridor ötedeki balo salonundan gelen yumuşak müzikti.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Ayağa kalkarken başını salladı ve elini uzattı. "Hadi seni odana götürelim, aşkım."

LAYALA'NIN BANYOSU limon ve kekik kokuyordu. Etrafında yükselen buhar, saçlarını yüzüne doğru kıvrıyordu. Bu gece tek istediği rahatlamaktı. Maskeli balodaki felaketten ve Vesstan'la, sadece onunla geçirdiği beş gecelik büyüculük eğitiminden sonra hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı. *Bana şu ya da bu şekilde işkence etmekte ısrar eden erkek elfleri düşünmek yok - bu düşünce aklına sadece yatağının ne kadar Thaneless olduğunu ve şu anda onun dudaklarını üzerinde ne kadar çok istediğini getirdi.*

Tek yapması gereken odasının kapısını açmakken ve o da orada, bekliyor ve istekliyen, bu kadar uzun süre perhizde kalmak için sahip olduğu metanete inanamıyordu.

Layala Hel'in bıraktığı kart kutusunu kaldırdı ve açtı. Sabrı olsaydı her birine tek tek bakardı ama Valeen'i bulana kadar karıştırdı. Karnındaki gıdıklanma ya sinirden ya da heyecandan kaynaklanıyordu ama hangisi olduğunu bilmiyordu. Daha önce gördüğü heykele çok benzeyen bu resmin bir yüzünde tahtta oturmuş, bacak bacak üstüne atmış bir kadın vardı. Yılan sandığı şey, kollarını saran siyah sarmaşıklardı ve omuzlarında çiçekler vardı; gece tacı, akan siyah saçlarının tepesini süslüyordu. Bu kart da diğerleri gibi dekoratif altın bir kenarlıkla çevriliydi ve üst kısmında şu yazıyordu *Valeen* ve altta: *Gece Tanrıçası*.

Tif'in elleri ve ardından yüzü küvetin ağzından Layala'nın omzuna doğru fırladı. "Oooo, güzelim... Bu sensin."

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Layala. Yanındaki küçük, tekerlekli masaya uzandı ve masadan bir kadeh al şarap alıp dudaklarına götürdü.

"Biraz alabilir miyim? Sadece minicik bir yüksük?" "Tabii. Neden olmasın?"

Tif sanki bütün gece bunu sormak için beklemiş gibi arkasından bir yüksük çıkardı. "Bu gece kızlar gecesi olacak! Piper ve Evalyn Teyze'yi de davet etmeliydik."

"Bizim için her gece kızlar gecesi, Tif," diye yakındı Layala ve şarabından uzun bir yudum aldı. "Bir dahaki sefere kızlar gecesi için dışarı çıkacağım. Hatta seni de yanımda götüreceğim."

Layala bardağını eğdi ve Tif'in yüksüğünü doldurdu. Küçük cüce sinsice sırttı. Layala onu elbisesinin arkasından tutarak kaldırdı ve küvetin tepesine ulaşmak için oraya sürüklediği şeyin üzerinde durmak yerine oturabilmesi için yan masaya yerleştirdi.

"Dışarı çıkacağız ve ben de bağıracağım!" Bacaklarını iki yana açmış, iki eliyle gümüş yüksüğü sarmış, içmek için geriye doğru eğmişti. "Düet yapabiliriz! Eminim şarkı söyleyebilirsin. Şu güzel sesli elflerden birine benziyorsun."

Layala kıkırdadı. "Bir melodiyi taşıyabilirim ama güzel olup olmadığını bilmiyorum," dedi ve şarabından bir yudum daha aldı. Kartı ters çevirdi; kaşları kalktı. Arkasında bir açıklama yazıyordu.

Gece tanrıçasının düşen bir yıldızdan ve sadece geceleri açan kadim bir çiçekten yaratıldığı, bir başkasından doğmadığı veya ana rahminde oluşmadığı söylenir, bu da onu yedi ilkelden biri yapar. Gecenin kişileştirilmiş halidir ve iki oniks kanatlı at tarafından çekilen beyaz bir arabaya biner.

Güçleri: Güçleri tanrılar arasında en güçlülerindendir. Karanlığı ve gölgeyi manipüle edebilir ve başkalarının saldırılarından sıyrılmak için kendisi de bir gölge formuna dönüşebilir. Bu formda havaya yükselmek de mümkündür ancak uzun mesafelerde uçamaz. Işık oluşturabilir, yıldızlar ve aylar gibi karanlığı aydınlatabilir ve hatta bir kalkan veya saldırı üretmek için ayların gücünü çağırabilir. Düşmanlarını kazığa oturtmak veya tuzağa düşürmek için zehirli çiçekleri olan yılan benzeri ölümcül sarmaşıklar. Tüm tanrılarda olduğu gibi, daha düşük varlıklar üzerinde gelişmiş hız, güç ve ikna kabiliyeti.

Layala gözlerini kırptırdı ve bölümü tekrar okudu. Bu kesinlikle beklediğinden daha büyük bir güçtü. Bir kalkan ve tabii ki sarmaşıklar üretmişti ama tamamen gölgeye dönüşmek ve havaya yükselmek anlaşılması zor şeylerdi. Ayrıca Hel ve Mathekis gibi kelimelerle insanları ikna etmek?

Okumaya devam etti: *Tarih: Valeen, Tüm Ana'ya tapan Drivaar'dan biridir. Eşi Zaurahel veya Hel ile tanışana kadar Gecenin Evi olarak da bilinen yalnız gece bölgesini tek başına yönetti, bir Primevar, grup Yaratıcı'nın üstünlüğüne inanıyor, o sihir ve fesat tanrısı. Bölgelerini birleştirdiklerinde, Villhara olarak bilinir hale geldi ve kadın kraliçe, erkek de her ikisinin de kralı oldu.*

Bilinen çocuğu yok. Kendi gece bölgesini ve eşini kuzeni Savaş Tanrısı için terk ettiği, onunla birlikte Ryvengaard'a hükmettiği ve diyarlar arasında büyük bir savaşa neden olduğu söylenir. Daha sonra Runevale konseyi tarafından cezalandırıldı ve ölümsüzlüğü, ölüp tekrar tekrar doğmak üzere bağlandı.

Layala inleyerek kartı fırlattı ve şarabının geri kalanını içti. Soğuk boş kadehi alnına bastırdı ve gözlerini kapadı. *Hel'i Savaş'ı daha çok sevdiğim için mi terk etmiştim? Hel tam bir piç olduğu için miydi, sik, göt, hıyar... ona takacak isim bulamıyordu. Hel'i onun en yakın arkadaşıyla, kuzeniyle, onun arkasından aldatmış olmasını kabullenemiyordu. Bu ne onun ne de Thane'in yapacağı bir şeydi. Başka bir şey olmuş olmalıydı.*

"Şunlara bak," dedi Tif, Hel ve Savaş'ın kartlarını kaldırarak. "Hel'in güçlerinin kapsamının bilinmediği yazıyor, bu da onu bir ilkel olmamasına rağmen Runevale tanrıları arasında ilk üçe sokuyor... İlkel nedir?"

"Hiç kimseden doğmamış, Yaratıcı ve Tüm Anne tarafından yaratılmış orijinal tanrılar." Layala kollarını küvetin kenarına dayadı. "Peki ya Savaş?"

"Diyor ki, Savaş parlak zekâsı ve savaştaki hüneriyle tanınır. O da bir ilkel değil ama iki tanrıdan, Balneir ve Rivenna'dan doğmuş. İkinci nesil tanrılar."

Tif alt dudağını çiğnedi, "Savaş'ın tek tanrı olduğu söyleniyor. Hel karısı Valeen ile tanışana kadar Hel'in güvendiği ya da önemseydiği tanrı." "Oooff." Layala bu ihanet karşısında irkildi.

"Üzülme," dedi Tif, kartları yere bırakarak. "Benim için bir şarkı söyler misin?"

Şarap kendini iyi hissetmesini sağladı. "Eğlenceli bir şey mi? Ya da romantik ya da-" "Sen seç."

"Pekâlâ." Önce mırıldanmaya başladı, ayak parmaklarını suyun yüzeyinde gezdirdi. Buhar yüzünün etrafında kıvrıldı ve küvetteki harika kokulu sabunları içine çekti. Bir melodi oluşmaya başladı. Dudaklarından kelimeler döküldü; nereden geldiğini bilmiyordu ama şarkı hüznüydü, melankolikti ve anlayamadığı bir dildeydi, ama bir şekilde kırık kalpler ve vedalar hissine kapıldı. Bilinçli olarak bu dili bilmiyor olabilirdi ama bir parçası biliyordu. Sesi banyonun duvarlarında yankılanıyordu, şarkı söylemek için mükemmel bir ortam vardı, bu da sesinin daha berrak ve daha güzel çıkmasını sağlıyordu ve gözleri yaşardı. *Neden ağlıyorum ben?*

Tif ellerini kalbinin üzerine bastırdı ve gözlerini kapattı. Son kelime Layala'nın dudaklarından döküldü ve Layala bir nefes verip sessizliğin huzur verdiği suyun altına daldı. Tekrar su yüzüne çıktığında Tif yanaklarındaki yaşları siliyordu.

"İyi bir sesin olduğunu biliyordum. Yine de daha yüksek perdeler üzerinde çalışabiliriz." Elini karnının üzerine koydu. "Gerçekten derin nefes almalısın ve buradan şarkı söylemelisin."

Layala yanaklarındaki suyu sildi ve kıkırdadı. "Şarkı söylemek benim için öncelikli bir şey değil. Ama genç bir kızken şarkı söylemeyi severdim. Evalyn Teyze her zaman bir şeyler mırıldanır ya da söylerdi."

El ve ayak parmakları budandıktan sonra nihayet ayağa kalktı. Saçlarını sıkarken vücudundan akan su nehirleri küvete sıçradı. Yakındaki raftaki havluya uzandı ama boştu. "Havlular nerede?"

"Şey, daha önce bir şey dökmüştüm ve onları kullanmak zorunda kaldım. Ama söz veriyorum onları yeni yıkanmış ve kurutulmuş olarak geri getireceğim."

"Şimdi bir havluya ihtiyacım var, Tif, sonra değil. Burada durup damlaya damlaya kurumam mı gerekiyor?" İçini çekti, makyaj masasının yanındaki sandalyenin arkasına bir havlu astığını hatırladı ve küvetten dışarı adımını atarken yere su döküldü. Islak tenine değen serin hava vücudunda bir ürperti yarattı. Aceleyle ana odasına girdi, başını çevirdi ve çığlık attı. Layala kolunu göğüslerine, bir elini de kasıklarına vurduktan sonra arkasını döndü.

"Çık dışarı!" Layala bağırdı.

Hel yatağının üzerine yayılmış, dudaklarının arasında bir civar, sanki burası onun odası ve onun yatağıymış gibi ayak bileklerini çaprazlamıştı. Bileğinin bir hareketiyle sandalyenin arkasındaki havlu omuzlarında belirdi.

"Bakmadım," dedi gülmek üzereymiş gibi. "Baksaydım gözlerimi oyacağını biliyorum. Muhtemelen tırnaklarınla."

Onun tam olarak böyle düşündüğünü nereden biliyordu?

"Bir keresinde seni bir röntgenciye yaparken görmüştüm. Hiç hoş değildi."

Layala havlunun kenarlarından tutup vücuduna sardı, sonra da ıslak saçları uçuşup tenine çarparak kendi etrafında döndü. "Canın her istediğinde buraya gelemezsin!"

Kıpırdamadı, havluya sarınmış halde duran kadını görmek için çenesini bile eğmedi. "Kapıya cevap vermeyince endişelendim. Banyo odalarınıza girmemi mi yoksa burada beklememi mi tercih ederdiniz?"

"Biri kapıya cevap vermiyorsa, bu rahatsız edilmek istemediği, içeri girmek istemediği anlamına gelir. Kapıyı kilitlememin bir sebebi var."

"Duvarlardan geçebiliyorum, unuttun mu? Kilitli kapılar işe yaramaz."

Parmaklarını şıklattı ve hızlı bir hava üflemeyle bir anda tamamen giyinik ve saçları da dahil olmak üzere kuruydu. Şaşkınlık içinde kıyafetlere dokundu; her zamanki tarzı olan siyah pantolon, botlar, uzun, güzel kollu bir üst, bu sefer kraliyet mavisi ve siyah bir yelek, silah kemeri ve her şey takılıydı. Bunu daha önce de yapmıştı ama yine de şok olmuştu.

Doğrulup bir duman üfledi, kadının yüzüne baktı ve -çok fazla şey gördü. "Kırık ruhum için bir ağıt," dedi.

"Ne?"

"Bu," diye boğazını temizledi, "az önce söylediğin eski bir şarkı." Yanındaki yataktan *Palenor Parşömeni*'ni kaldırdı. "Son birkaç gündür nasılsın?" diye sordu sohbet edercesine. "Eğitimi kaçırdığım için özür dilerim ama geri döneceğiz, söz veriyorum." Saldırıdan sonra ona yatak odasının kapısına kadar eşlik ettiğinden beri onu görmemişti. Layala onun elindeki *Palenor Parşömenine* baktı. Ondan mümkün olduğunca uzak durmuştu; bu onu sadece üzüyordu.

"Nerelerdeydin?" Endişelendiğini söylemek istemiyordu ama küçük bir parçası endişeliydi. Yukarıdaki Yaratıcı, bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Beni özledin mi?"

"Biliyor musun, boş ver. Git, Hel. Bu gece seninle uğraşmak istemiyorum. Rahatlamak istiyorum."

"Son zamanlarda hiç soluk benizli saldırı olmadığını fark ettiniz mi? Belki de her şeye rağmen bir kalbim vardır."

Gözlerini ona dikti ama gülümsemek istedi. Gerçekten de onları iptal etmişti.

Ayaklarını yere koydu ve alaycı bir sesle kâğıttan okumaya başladı: "*Layala Lightbringer: Balo Çanı. Birçoğumuz Yüce Kral ve nişanlısının kürsüde öpüşüp dans etmesini izledik.*"

Palenor'daki pek çok genç kızın hayaliydi. Çocukken kendini Leydi Işık Getiren'e adayan savaşçı kralımızın, güçlü, asil liderimizin kalbini kazanmak için..." Parmaklarını tüten civarla birlikte havaya kaldırdı. "Kulağına fısıldadı, onu yakınında tuttu ve bir adımı kaçırırsalar bile bunu kimse görmedi. Ama gecenin gerçek hikâyesi bu değil, değil mi?"

Layala derin bir nefes alarak kötü haberi bekledi.

"Birçok çift dansçının arasında arka arkaya iki şarkı boyunca dans ettiği gizemli maskeli elf kimdi?" Alaycı bir şekilde soluk soluğa kaldı ve gülümsedi. "Kendi Dredwhich Kalemizdeki Kara Büyücü olabileceğini tahmin etmeye cesaret edemiyoruz ama kim olabilir?" Kıkırdadı ve başını kâğıttan kaldırdı. "Arka arkaya iki şarkı, ne skandal ama." Civarından bir yudum aldı. "Bu insanların sana olan saplantısı büyüleyici. Senin şeytani ve kötü olduğunu ve senden nefret ettiklerini ilan ediyorlar ama seni sevdikleri çok açık."

"En azından 'Layala Lightbringer'ın kollarındaki ölü elf bakiresi' manşet değildi," dedi Layala. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Yani, bu gerçekten inanılmaz mı?" diye sordu. Kız ters ters bakarak, "Hayır, aslında. Hiç de değil."

"Her neyse, o bir elf değildi," dedi Hel ve *Palenor Parşömeni*'ni bir kenara koydu. Ayağa kalktı ve civarını havaya fırlatarak gözden kayboldu. "Yuvarlak kulaklarını görmedin mi? Ya da bileğindeki dövmeyle fark etmedin mi? O bir yabancıydı."

Layala onu tuttuğu anı düşündü ama hiçbir özelliğini fark etmemişti. "İnsan mıydı?"

"O kadar uzun bakmadım."

"Yani masum bir insan da olabilirdi."

"İnsanlar ne zaman Yüce Elf Kralı'nın partilerine davet edilir ki?"

Hizmetçi olmadıkları sürece, asla. Ve genç kızın elbisesi bir hizmetçi olmak için fazla süslüydü, o kadarını hatırlıyordu.

"Asıl soru şu: *Thane* sana onun bir suikastçı olabileceğini neden söylemedi? Tabii ya, bana karşı bir zaafın olabileceğinden korktuğu için."

Layala gözlerini devirdi. "Öyle olup olmadığını bilmiyorsun. Kızgın olduğun için boynunu kırdın ve onu bana fırlattın."

"Thane'i sevdiğini söylediğin için mi? Onu sevdiğini görebiliyorum ve uzun zamandır sevdiğini de biliyorum. Bu bir sürpriz değil. Ama o kızın neredeyse bir saat boyunca seni izlediğini gördüm. Rastgele değildi."

"Şimdi de benim kahramanım mı olacaksın?"

"Kahraman mı?" Gözleri karardı ve ona doğru yürüdü, birkaç santim ötede durdu; büyüsünün kıvrımları teninde kayarak nefesini kesti. Karanlık ve korkutucu değil, sanki onu sarmak ve varlığının her parçasını bilmek istiyormuş gibi şehvetliydi. "Hayır aşkım, ben kesinlikle kötü adamım. Ben senin en karanlık kabusundaki her şeyim. Kalbini kıracak şeyler yapacağım. Kimi öldürmem gerekiyorsa onu öldüreceğim ve yanlışlıkla tatlı, masum bir insanı öldürürsem, bu ikincil hasar olacak ve bunu ikinci kez düşünmeyeceğim." Daha yakına eğildi, nefesi kızın kulağına değdi. "Gerçek şu ki senin bana ihtiyacın var. Sen ve Savaş gibi bir kalbim olsaydı, bunu tekrar tekrar yaşamaya mahkûm olurduk. Tanrılar Konseyi'nin merhameti yok, benim de olmayacak."

Daha da yakına eğildi ve derin derin içine çekerek burnunu, dudaklarını onun boynu boyunca kaydırды. Hafif dokunuşunun verdiği hisle teni çakıllı bir hal aldı ve kollarını beline doladı. Bu senaryonun en dehşet verici kısmı, kadının geri çekilmemesi ve bunu istememesiydi.

"Başka bir hikaye daha vardı. Onu gördün mü?" Adamın tenindeki nefesi kadının ürpermesine neden oldu.

Layala bunu duymaktan korkarak, "Hayır," diye fısıldadı.

"Telvian Botsberry yarı ölü bulundu, dili kesildiği için konuşamıyor, elleri kesildiği için yazamıyordu. Sanırım birileri hakkında yalanlar söylememeli ve yazmamalıydı. Artık yazmayacak."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Sen hâlâ benim karımsın ve buna daha fazla izin vermeyeceğim."

Ya şaraptan ya da başka bir şeyden, ama büyüsü dans etmek istiyordu,

Hel'in gücünü aramak istiyordu. Bu onu içten içe ısıtıyor, kollarını karıncalandırıyor ve fazlasıyla şehvet gibi hissettiriyordu. Çünkü Hel'in kollarının onu sarmasından hoşlanan sadece büyüsü değildi. Vücudu onun dokunuşuna tepki veriyor, hatta onu arzuluyordu. Göğsü avuçlarının altında daha hızlı inip kalkıyordu. Elleri sırtına doğru kayarak uzun buklelerine dolandı. "Büyün beni çağırıyor. Hissedebiliyorum

Bir sevgilinin okşaması gibi tenimi okşuyor."

Sertçe yutkundu. "Lütfen bırak gideyim."

Kollarını yavaşça kadının gövdesinden kurtardı ve sanki kilometrelerce koşmuş gibi ağır ağır nefes alarak bir anda kapının yanında belirdi. Ona son bir kez uzun uzun baktı ve sonra gitti.

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

HEL

Hel derin bir nefes aldı, kapıyı arkasından kapattı ve koridoru koşarak geçip kaldığı odaya gitti. Sonra aceleyle balkona çıktı ve bir civar çıkardı. Hay sikeyim. Kalbi hızla çarptı ve zihnini daha da hızlandırdı. Ondan nefret etmek istedikçe, kadın tüm benliğini ısıtan bir enfeksiyon gibi derisinin altına daha fazla sızıyordu. Gerçekten de ne kadar acımasız bir şey.

Günlerce iblis prensi ararken tek düşünebildiği Valeen'in onu ilk kez evine davet ettiği andı. Ona sert ve hızlı bir şekilde aşık olmaya başladığında, daha önce kendisine asla izin vermediği duyguları yakaladı. Valeen onun içine yeniden batıyordu ve o bunu istemiyordu. Ona ihanet ettiği için, onu hiç kimsenin yapamayacağı kadar paramparça bıraktığı için duyduğu nefrete tutunmak istiyordu. Onun gibi her şeyi unutabilmeyi, onu bedenini tutuşturacak kadar çok istemenin ve ondan aynı tutkuyla nefret etmenin savaşı acısını içinde hissetmemeyi diledi.

Keşke o gün gitmeseydi, keşke davetini geri çevirseydi, şimdi her şey farklı olur muydu? Ama onun hikayesine kanmıştı...

Geçmiş

Valeen'in sarayının bahçesi, bölgenin sürekli gece olduğu söylentisine rağmen sıcaktı. Burada güneş hiç parlamış mıydı ki kafes kemerlerin üzerindeki kalın yasemin demetleri ya da dolgun ve çiçek açmış mor salkımlar yetişsin? Hel'in baktığı her yerde yeşil yapraklar, meyveler ve yabani çiçekler bolluk içinde büyüyordu. Bu bahçe, bitki örtüsü ve doğa tanrılarına bile rakipti. Buna rağmen

Büyüleyici manzarada bakmaya değer bulduğu tek bir güzellik vardı.

Valeen'in siyah elbisesi kıvrımlarını sarıyordu. Arkası V şeklinde kesilmişti ve muhteşem kalçasının hemen üzerinde bitiyordu. Siyah saçları kafasında yüksek bir topuzla toplanmış, bukleler yüzünü çerçeveleyecek şekilde aşağıya bırakılmıştı. Altı ay önce izinsiz girdiği için onu öldürmeye çalıştığı zamandan beri onu görmemişti. Kuzeniyle dans etmiş, sonra da onun dans davetini kabul etmek yerine bahçelerinde yürüyüşe çıkmayı teklif etmişti.

İzleyicilerin arasından ayrıldıklarından beri ikisi de konuşmamıştı ve şimdi yalnız, yan yana yürüyorlardı. Ellerini kendine yakın tuttu ve aralarında yeterli miktarda boşluk bırakmaya özen gösterdi.

Hel ne söyleyeceğini bilemediğinden mi yoksa onun konuşmasını beklediğinden mi emin değildi. Onu ve War'u buraya davet eden ilk kişi oydu ve nedenini henüz öğrenememişti. Göğsündeki ve kolundaki işaretle bir ilgisi var mıydı? Omuzlarını ve kollarını açıkta bırakan askılı elbisesinin içinde bunu saklamaya çalışmış gibi görünmüyordu.

"Neden buraya gelmeni istediğimi biliyor musun?" dedi sonunda. Bir yasemin ağacının altında durdu ve onunla yüzleşti.

"Beni düşünmeden edemeyeceğin bir etki bıraktığım için olduğunu düşünmek isterdim ama bundan şüpheliyim."

Ciddi ifadesi yerini yumuşak bir gülümsemeye bıraktı. "Kesinlikle bir izlenim bıraktınız ama kendimi açıklamak istedim. Sen ve Savaş söyledığınız gibi savaş için geri gelmeyince, özellikle de benim yaptığım şeyden sonra, ikinizi de yanlış değerlendirmiş olabileceğimi düşündüm."

"Hiçbir şey açıklamana gerek yok. Senin için seni ilgilendirir," dedi, ancak bilmek için neredeyse ağzı köpürüyordu.

"Bir primordialı öldürdüm ve bunu gizli tutmak için seni de öldürebilirdim. Hâlâ bunun sadece beni ilgilendirdiğini mi düşünüyorsun?"

"İyi bir nedenin olduğunu anladım. Zaten ondan hiç hoşlanmamıştım. Synick hıyarın tekiydi."

"Konsey bunu bu şekilde görmeyecektir."

Başını salladı ve ona dokunma dürtüsünü durdurmak için ellerini ceplerine soktu. "Hayır, dokunmazlar. Ama ben konseyde değilim, değil mi?"

"Tanrıların, ilkelerin hikâyesini biliyorsun." Bu bir soru değildi.

"Bunu çocukken derslerimizde öğreniyoruz, ama hikayeyi sizden dinlemeyi çok isterim." Bir ilkelden, zamanı tutmadan, başka tanrılar olmadan önceki zamandan bahsetmesini duymak her zaman büyüleyici olmuştur. Her biri kendi yaratılışını biraz farklı anlatırdı.

"Bildığınızden emin olduğum gibi, beyaz küllerin içinden çıktım - kayan bir yıldızın kalıntıları. Karanlıkta ilk nefesimi aldım ve bir an için kendi nefesimin sesinden ve kalbimin atışından başka bir şey yoktu.

"Sonra ışık vardı. Yonca yatağında yanımda bir başkası yatıyordu, saçları neredeyse beyaz denecek kadar sarı, teni altın sarısı ve parıltılı, gözleri altınla çevrili lavanta rengi. Kız kardeşim. O gündüzdü, ben de gece. Gerçi biz ilkelerin hiçbirisi kan bağına sahip değildi. Zaman tutmazdık; sadece öyleydik.

"Yanımızda bilgelik tanrıçası Elora, suların tanrısı Atlanta, doğanın tanrısı Creed, elementlerin tanrısı Synick ve zamanın tanrısı Era vardı. Yeteneklerimizi ve armağanlarımızı özgürce paylaştık. Elora bize dil, yazma ve okuma yeteneği verdi. Creed ile hayvanlar ve doğa dostlarımız oldu. Kız kardeşim Katana ve ben günleri ve geceleri belirledik.

"Biz savaş ya da nefret nedir bilmezdik. Güçlerimizi savaşmak ya da kötülük için kullanmaya ihtiyacımız yoktu. Bu kavramları anlamıyorduk." Durdu ve asmadan beyaz bir yasemin çiçeği kopardı ve ona sevgiyle baktı. "Katana'nın en sevdiği çiçek yasemindi. Birbirimizin zıttı olmamıza rağmen o ve ben ayrılmazdık. Gülümser ve kahkaha atardı, parlak ve mutluydu. Bir duvarla bir saat boyunca konuşabilirdi, yemin ederim. Ben daha çekingendim ve yıldızların altında yalnız kalmayı da en az arkadaşlığı sevdiğim kadar severdim. Ve bir süre için sadece biz ilkel insanlardık.

"Ta ki Elora bir portal açana ve biz başka dünyaları görene kadar. O zaman ne yaptığını bilmiyorduk ama dönen bir havuzun içinden bizim gibi başkalarına tanık olduk, milyonlarcasına, dev canavarlara dönüşen kanatlı insanlara, sivri kulaklı, çok güzel şarkı söyleyen güzel insanlara ve bazı yönlerden farklı olan ama onları tanımak istediğimiz diğerlerine.

"Tüm Anne ve Yaraticımız geldi. Eğer diğer ırklarla birleşirsek acıyı, kederi ama aynı zamanda neşeyi ve gerçek sevgiyi de öğreneceğimizi söylediler. Güçlerimizin başkalarının sahip olmadığı armağanlar olduğunu ve adil ve adaletli kalmamız gerektiğini söylediler. Bizi diyarların koruyucuları ve gözcüleri olmamız için yarattılar.

"Zamanla bize katılacak başka tanrılar da yaratıldı. Aşk ve bereket tanrıcaları, huzur ve hakikat tanrıları ve daha niceleri gibi. Orijinal yedi kişi kadar güçlü değiller ama güçlü ve yetenekliler. Kız kardeşim Katana ve

Atlanta aşık oldu ve birçok çocuğu oldu. Creed, Era ve Synick daha küçük tanrıların birçoğuyla, hatta elfler, fae'ler ve ejderhalarla çiftleşti. İşte önyargılar o zaman başladı." Kaşlarını çatı. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, Elora Creed'le çiftleştiğinde sadece bir çift ikizi oldu ve başka çocuğu olmadı."

Hel başını salladı. "Elora'nın onun diğer sevgililerini kıskandığı söylenirdi. Bu yüzden sadece benim annem ve War'ın babası vardı."

"Evet, bilgelik tanrıçası Elora aptal yerine konmayacak kadar akıllıdır ama bu ilişkiden istediğini aldı." Valeen dudaklarını birbirine bastırdı ve ona baktı ama sadece bir anlığına. "İffetli kaldım. Güç savaşlarına çocukların karışmasını istemedim. En yetenekli ve en güçlü olanı kimin yaratacağını görmek için bir yarışa dönüştü, hepsi diyarlara yardım etmek için, iddia ettiler, ama ben bunu açgözlülük olarak gördüm ve bu gücün diğerlerine ne yaptığını gördüm. Bizim diyarlar arasında barışı sağlayanlar olmamız gerekiyordu ama diğerlerinin çoğu diyarları kendi oyun alanları olarak kullandı."

"Hep iffetli kaldığını duymuştum ama," diye aniden sıkışan boğazını temizledi ve boynuna fazla sıkı gelen yakasını çekti. "Sorduğum için beni tekrar öldürmeye kalkma ama hâlâ öyle misin? Hayal etmesi bile zor, aradan binlerce yıl geçti."

Kaşlarını çatı. "Hikayeyi bitirebilir miyim?"

"Lütfen yap," dedi ve ona dokunma dürtüsüne direnmek için ellerini ceplerine soktu. Nedenini bilmiyordu ama onun elini tutmak ya da güzel altın tenini okşamak istiyordu.

"Synick amcan uzun zamandır beni arzuluyordu. En güçlü çocuklara sahip olacağımızı, herkesten daha güçlü olacağımızı söyledi. Onu reddettiğimde çok sinirlendi. Bir şekilde Doğruluk Kılıcı'nı ele geçirdi, o zamanlar biz ölümsüzlerden birini öldürebilecek tek silahtı. Onu benim üzerimde kullanmak yerine, beni en çok incitecek yere, her şeyden çok sevdiğim kişiye, kız kardeşim Katana'ya sapladı."

Hel sertçe yutkundu. Bu, hikâyenin daha önce hiç duymadığı bir kısmıydı. Katana'nın öldürüldüğüne dair hikâyeler vardı ama faili kimsenin bilmediği söyleniyordu.

"Onu kaybettikten sonra kendimi bölgeme kapattım, diğer tanrılarla bağlantımı kestim. Kalemi, koğuşlarımı ve kimsenin geçemeyeceği duvarlarımı inşa ettim. Kavgalardan, çekişmelerden, çiftleşmelerden ve entrikalardan uzak durdum ve diğer diyarlardan getirdiğim halkımın barış ve uyum içinde gelişmesine izin verdim.

"Ve bir çağ boyunca kendimi bir silaha dönüştürdüm. Kurnazlık ve kurnazlık, dövüş ve savaş öğrendim. Diyarları inceledim, diğer tanrıları-daha az ve

onlar hakkında her şeyi öğrenene kadar. En güçlü olmak için çocuklara ihtiyacım yoktu. Kendimi en büyük silah haline getirecek ve zamanımı bekleyecektim."

"Ben-" nedense "kaybınız için üzgünüm" uygun ya da yeterli değildi. Söylediği her kelimeye inanmış, hepsinin doğru olduğunu hissetmişti. Bu kadar uzun süre saklanmasının, Synick'i öldürmesinin nedeni buydu - cinayet değildi bu, intikamdı. "Synick'in Katana'yı öldürdüğünü neden başka kimse bilmiyor? Biri öğrenirse aklanabilmen için bunu duyurmamız gerekiyor."

"Buna inanmayacaklar. Atlanta'yı ikna etmeye çalıştım ama o kabul etmedi. İlkellerden birinin bunu yapamayacağını söyledi; hepimiz çok yakındık, birbirimize çok bağlıydık. Bir zamanlar bu doğru olabilirdi ama sonra birbirimizden uzaklaştık. Atlanta onun ölümünden kazançlı çıkacak kıskanç bir tanrı olduğuna inanıyordu. Bir primordial öldüğünde, güçleri kendi soyundan gelen diğerlerine aktarılır."

"Kendi çocuklarından biri olduğunu mu düşündü? Bunu bilemezlerdi. Daha önce hiçbir ilkel ölmemişti."

Bir omzunu kaldırdı.

"Ama Synick olduğundan nasıl emin oldunuz?"

Valeen onun gözlerinin içine baktı. "Çünkü bana söyledi. Benim bilmemi istedi. Kırıldığımı görmekten zevk aldı. Bana karşı sadece kendi sözünün geçerli olacağını ve konseyin onu sürgüne göndermeyeceğini söyledi - o konseyin başıydı. Onu öldürecek bir silahım olsaydı, hemen o anda denerdim. Çok geçmeden Soulender Elora tarafından bulundu ve Katana'nın ölümü Drivaar ile Primevar arasındaki savaşları ateşledi. İnsanlar bize ölümsüzleri öldürebilecek silahlar verdikleri için yaratıcılarımızı suçlamaya başladılar ve biz de taraf seçtik."

"Ama sen savaşlara katılmadın."

"Hayır ama Yüce Ana'ya şükrediyorum ve onun bize Soulender'ı verdiğine inanıyorum çünkü Synick'e Yaratıcı tarafından Hakikat Kılıcı verildi."

"Hikaye bu, ama bunu neden yaptığını hiç anlamadım. Sanki bir savaş başlatmak istiyormuş gibi?"

"Kimse bilmiyor. Yaratıcı kötü değil. Bazen Synick'in silahı başka bir şekilde alıp almadığını merak ediyorum. Onu bulduğunu iddia etmişti. Ama Yaratıcı ve Tüm Anne o zamandan beri kendilerini göstermediler... Ne kadar zaman geçtiğini bile hatırlamıyorum. Artık yüzlerini bile hatırlayamıyorum." Derin bir nefes alırken göğsü yükseldi. "Ama acıyı bileceğimizi söylediler ve kesinlikle biliyoruz."

"Ama aynı zamanda neşeyi, mutluluğu ve sevgiyi de biliyorsunuz, değil mi? Kötü zamanlar iyi zamanların değerini daha çok anlamanızı sağlar... ya da öyle derler."

Bir omzunu kaldırdı. "Mutsuz değilim ama en son ne zaman gerçekten bir şeyler hissettiğimi hatırlamıyorum, Synick'in kalbine Soulender'ı sapladığım zamandan başka, o da muhteşemdi."

Hel parmaklarını şıklattı ve aralarında bir civar belirdi. "Bunlar biraz yardımcı olur." Gerçekten gülümsemiş, gülmüş ya da birinin onu sevmesine izin vermiş miydi? "Denemek ister misin?" Dudaklarına götürdü ve içine çekti.

"Maddelerle daha iyi hissetmeye çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtim. Geçici bir şey, gerçek değil."

"O zaman sen benden daha iyisin." Bir bulut üfledi. "Partide yanınızdaki sarışın erkek kimdi?"

"Presco, ejderha bilginim." Ağzının kenarları hafifçe kıvrıldı. "Neden sordunuz?"

Kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti. "Merak." Onun koluna asılan erkeği kışkırttığını itiraf etmek için henüz çok erkendi. "War'a hikâyeni anlattın mı?"

"Hayır, bunu sana bırakıyorum." Hızlı bir nefes verdi. "Ayrıca sana verdiğim tepki ve seni Soulender ile bıçakladığım için özür dilemek istiyorum. Seni içeri alan bendim. Daha farklı davranmalıydım. Primevar olduğun ve Synick'e çok yakın olduğun için sana karşı önyargılı davrandım. Umarım seni buraya getirecek kadar sana güvenmekle hata yapmamışımdır."

"Ben onun gibi değilim ve yakın olduğumuzu da söyleyemem." Civarından bir yudum daha aldı. "Ve zarar yok, faul yok. İzinsiz giren ben olduğum için tehditler savurduğum için özür dilerim. Benim yapmayacağım bir şey yapmadın." Bakışları kızın kolundaki zambak izine kaydı ve parmak uçlarını iz üzerinde gezdirdi. Kadın şaşkınlıkla geri çekildi, sanki adam onu şok etmişti. "Dokunulmaktan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Sadece beni şaşırttı. Benim bölgemde bu kadar rahat dokunmak alışılmış bir şey değil."

"Özür dilerim. Ama sanırım işaret hakkında konuşmalıyız." Ter sırtının alt kısmını ıslattı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Sen mi?"

"Birçok kütüphaneye baktım ama kesin bir şey bulamadım. Ve kimseye soracak kadar güvenmiyorum. Büyükannem Elora'ya bile. Neden araştırdığımı merak ederdi."

"Teoriler mi?" Gözleri parlıyor gibiydi ve adam onun bir şeyler sakladığını sezmişti.

Gülümsedi. "Bende çok var."

Sarışın ejderha bilgini patikadaki dönemecin arkasından göründü ve Valeen'i selamladı. Ona bakmadan önce gözlerini Hel'e dikti. "Tanrıça, seni uzaklaştırmaktan nefret ediyorum ama misafirler seni soruyor ve Savaş tehdit altında demeyeceğim ama herkes neden burada bir yabancı olduğunu merak ediyor."

"Hemen geliyorum."

Tekrar eğildi ve Hel onun gözden kayboluşunu izledi. Ejderhanın Valeen'e karşı bir şeyler hissettiği kesindi. Anlayamadığı şey, onun da bu duyguları paylaşıp paylaşmadığıydı. İffetli tanrıçanın duvarlarını yıkan erkek bu muydu?

"Zavallı Savaş kendini savunmak için yalnız kaldı." Hel kıkırdadı. "Ama ilgiyi seviyor. Eminim çok eğleniyordur."

Geri dönmeye başladılar. "Sen ve Savaş yakın arkadaş mısınız?"

"En iyisi. O benim kardeşim. Şey, kuzenim ama anlarsın."

"Tamamen anlıyorum. Katana benim kan kardeşim değildi ama yine de benim kız kardeşimdi."

Çift kapıya ulaştıklarında Hel kapıyı açmak için kolu tuttu, sonra durdu ve yüzünü ona döndü. Nefesinin kesildiğini, ellerinin bile titrediğini fark etti. Sanki kadının varlığı onu enerjiyle tutuşturmuş ve bir an önce uzaklaşmak istemesine neden olmuştu. Daha önce hiç kimse onun üzerinde böyle bir etki yaratmamıştı. "Seni bir daha görebilecek miyim?" Sertçe yutkundu. "Seni tekrar görmeyi çok isterim."

Kalbinin daha hızlı attığını duydu, bu herhangi bir duyguya ihanet eden tek şeydi. "Luna'nın bir sonraki dolunayında benimle Amonlee kayalıklarında buluş."

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

LAYALA

Layala ve Piper eğitim bahçesinde durdular. Çimenler bir gece önceki yağmurdan dolayı nemliydi ve bu da Layala'nın botlarının altını vıcık vıcık yapıyordu. Etraflarındaki alanda bir avuç dolusu başka asker dövüşüyordu, onların

Kılıçlar metal metale çarparak çınlıyordu. Bazıları, bir çift arkadaşlarının güreş müsabakasında birbirlerini hırpalamalarını ve dövmelelerini izlerken gülüyordu. Üç asker, ortası kırmızı hedeflerle boyanmış saman balyalarına ok atıyordu.

Layala elindeki fırlatma yıldızıyla oynadı ve kafasına bir silah saplanmak üzere olan sahte tahta askere baktı. Esinti saçlarından parçalar koparıyor ve yakındaki şelalenin kokusunu getiriyordu.

Piper yayını geri çekti. "Peki, bugün aklında ne var? Bir süredir seninle antrenman yapmamı istememiştin." Yayın kirişi şingirdadı ve ok ısıklık çalarak doldurulmuş askeri göğsünden vurdu.

"Başkalarını eğitmekle meşguldün. İstemediğimden değil." "Doğru ama yine de burada olmamızın bir nedeni var mı?"

Layala ayaklarını hazırladı ve yıldızı fırlattı. Yıldız havayı yardı ve doldurulmuş askerin göğsüne saplandı. "Sadece kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Şimdi konseyin emrinde bir iblis prens var çünkü yüzüğünü çaldığım için ölmemi istiyor. Yaptığımı bile hatırlamadığım bir şey."

"Ve? Thane ve Fennan'dan iblis hakkında her şeyi duydum, bu yüzden daha fazlası olduğunu biliyorum."

Layala güldü. "Güzel. Varlett'ten nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Bugün onu koridorda gördüm ve gitmesini istiyorum. Neredeyse Thane'i öldürüyordu ve teyzemi çaldı, sonra da neredeyse Talon'u öldürmeme neden oluyordu, sadece birkaç suç saymak gerekirse, ve ben

Onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Hel'le birbirlerine dokunma şekilleri de iğrenç. Onları düşündükçe kendi gözlerimi oymak istiyorum..."

Piper kaşlarını çattı ve sonra hemen gülümsemeye çevirdi. "Bir yolunu bulacağız. Her zaman çözeriz."

"Bu kaş çatma ne içindi?" Layala bir yıldız daha fırlattı ve bir gümbürtüyle yere düştü.

"Um." Piper oku geri çekti ve serbest bıraktı. Layala'yla yüzleşti ve yayının yanına düşmesine izin verdi. "Hel ve Varlett'in birlikte olması seni neden rahatsız ediyor?"

"Öyle değil."

Piper parmaklarını gevşek saçlarının arasından geçirdi. "Onları birlikte düşünürken gözlerini oymak istediğini söylemiştin. Aranızdaki bu bağın sorunlara yol açacağından endişeleniyorum. Ona karşı bir çekim hissediyor musun ya da ona karşı herhangi bir sadakat duygusu var mı?"

"Elbette hayır," dedi Layala.

"Eş bağları hakkında pek bir şey bilmiyorum ama seni ve Thane'i birlikte izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Daha seninle tanışmadan seni sevdiğini hissetti. Güçlü, kuvvetli ve eminim karşı koyması zor bir bağıdır."

"Thane'i seviyorum. Endişelenecek bir şey yok."

"Siz ikiniz yine yatak odasında ısınıyor musunuz? Belki de gizlice kaçıyorsunuzdur?" Piper'ın yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Dürüst olmak gerekirse balodaki öpücük oldukça skandaldı."

Layala bir yıldız daha fırlattı. "Sadece bir öpücük vardı."

"Ben de *Palenor Parşömeni*'nin sadece dedikodudan ibaret olduğunu sanıyordum. Görünüşe göre cennette gerçekten de sorun varmış."

Hem Layala hem de Piper döndüklerinde Hel'i kendini beğenmiş, kibirli bir sırıtişla buldular. Parmaklarını şıklattı ve kemerindeki fırlatma yıldızı parmaklarının arasında belirdi. "Bunlarla aran iyi. Ama büyü pratiği yapmalısın. Son zamanlarda birkaç dersi kaçırdık."

"Gördüğünüz gibi meşgulüm." "Artık değil."

"İyi. Burada olmaz." Hel onu bir amatör gibi gösterdiğinde askerlerin önünde utanmak isteyeceği son şeydi.

"Hayır, bugün farklı bir şey deneyebileceğimizi düşündüm." Kolunu tuttu ve birden her şey karardı; yerden havalandı ve muazzam bir basınç varlığının her zerresini ezdi. Çizemiyordu

nefes aldı ve tam bayılacağını düşündüğü anda ayakları sert zemine çarptı ve açgözlülükle havayı içine çekti.

"Beni uyarabilirdin!"

Şelale kükreyerek ayaklarının altındaki kayalık gri uçurumların kenarından akıyordu. Şelalenin kenarındaydı ve yetmiş metrelik düşüşe bakarken yükseklik onu sersemletmişti. Geniş, sarp bir arazide duruyorlardı. Bir tarafta dik bir uçurum, diğer tarafta ise azgın bir nehir vardı.

"Burada ne yapıyoruz?" "Eğitim."

Döndü ve ters ters baktı. "Ve bunun burada olması mı gerekiyor?"

Adam ona bir adım daha yaklaştı ve kadın geri çekildi, kayalar ayaklarının altında kayıyordu. Bu, uçurumun kenarına çok çok yakındı ve hapishane arabasının içinde uçurumdan düştüğü anları anımsamasına neden oldu. "O iblis prens yüzüğünü çaldığın için kafanı koparacak ve yanında başka neler getirdiğini sadece tanrılar bilir. Yeniden Valeen olmalısın."

"Yapamam."

"Bana beş dakika içinde Amonlee kayalıklarından bahsetmezsen seni iteceğim."

"Sen deli misin?"

"Dört."

"Sakın buna cüret

etme!" "Üç."

"Kesin şunu! Saymayı bırak." Ellerini büyülü bir şekilde havaya kaldırdı ve sağa, nehre doğru sert bir adım attı. Sarmaşıklarıyla suyun karşısına geçebilirdi.

"İki."

Sarmaşıklar suyun üzerinde bir köprü gibi belirdi ve kız kaçmaya çalışırken, adam onun üst kolundan tutup geriye doğru savurdu ve kız aniden hareket edemez hale geldi. Adamın büyüü kızın vücuduna dolanmış ve onu kendi iradesine bağlamıştı.

"Bir."

"Hel!" diye bağırdı.

Onu uçurumun kenarına kadar geri itti ve itti. Elleri bileklerini kavrayıp üst bedenini kesin bir ölümün üzerine sarkıtana kadar boğazına bir çığlık takıldı. Etraflarında esen rüzgâr saçlarını çılgınca savuruyordu. Etrafa sis bulutları yayıldı. Kalbi kulaklarına çarpıyordu. Düşmesini engelleyen tek şey onu tutan eliydi.

"Amonlee kayalıkları, Val."

"Burası ilk kez yalnız buluştuğumuz yer!" diye bağırdı çağılayan suyun ve rüzgârın üzerinden.

Gülümsedi. Yukarıdaki Maker, ölümüne düşmenin eşiğindeydi ve o böyle gülümsüyor muydu?

"Peki başka ne var?"

"Beni kaldırın, size söyleyeyim."

"Ah, ah, ah, bu işler böyle yürümez, aşkım."

Hatırlamak için zihnini zorladı. *Amonlee, Amonlee*, diye bağırdı. *Amonlee'de ne olmuştu?* Gözlerini kapattı ve güneşi teninde hissetti, tuzlu havanın ve çiçeklerin kokusunu. Gözleri parlayarak açıldı ve ağzından kaçırdı.

"Bana çiçekler getirdin ve denizde yüzdük."

"İlk randevumuz." Onu göğsüne doğru çekti ve kollarıyla tamamen sardı. Birlikte, üzerinde durdukları küçük kayalık platformun ortasına doğru geri geri gittiler. "Düşmene izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Bırakması için onu göğsünden sertçe itti ama adam kıpırdamadı. "Hayır, bunu bilmiyorum."

"Val, h a d i ama. İblis'e karşı kışını kurtardım. *Koşarak* geldim. aradığında." "Ben

Layala."

"İşte bu yüzden hatırlayamıyorsun ve bu seni öldürtecek." "Beni öldürmeyecek olman, beni bir uçurumdan aşağı itmeyeceğin anlamına gelmez.

ve beni korkuttuktan sonra kurtar."

Güldü. "Bazen imkansız oluyorsun." Yüzüne gamzesini ve güzel dişlerini ortaya çıkaran muzip bir gülümseme yayıldı, sonra onu bir, iki adım geriye çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"Pekala, sen söyledin. Seni iteceğim ve eğer kendini kurtaramazsan, o zaman Hel günü kurtarmak için devreye girecek."

"Hel, ben uçamam. Ve tamamen gölgeye dönüşemedim, sadece kalıntılara dönüşebildim." Etraflarında bir rüzgâr esti ve Layala yutkundu. Ama bu bir anıyı canlandırdı. "Bekle, gömleğini çıkar."

Durdu ve başını yana eğerek ona baktı. "Bu biraz fazla oldu, aşkım."

Adamın elinden kurtuldu ve bir avucunu göğsüne bastırarak onu kol mesafesinde tuttu. "Sanki benimle soyunma fırsatını değerlendirmeyecekmişsin gibi," dedi ve hemen pişman oldu.

"Aslında yapmazdım." Sıkılmış gibi tırnaklarına baktı. "Artık benim için bunu yapmıyorsun." En ufak bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Ama şu başın dertte olan genç kız olayının düşündüğümünden daha çekici olduğunu söyleyebilirim."

"Sıkıntı içindeki genç kız mı?" diye alay etti.

"Senin koruman ve akıl hocan olmak istediğimden değil, bu yüzden arkadaş olacağımıza dair herhangi bir fikre kapılma. Bu sadece zorunluluktan kaynaklanıyor. Bunu War yapmalı ama o zaman da körler sağırlar birbirini ağırlar olur."

"Biz kesinlikle arkadaş değiliz. Bu konuda endişelenmene gerek yok." Gözlerini devirdi. "Ve sadece gömleği çıkar. Sanırım bir şey hatırladım."

"Bunu sadece ilgimi çektiği için yapıyorum." Parmaklarını şıklatmasıyla gömleği kayboldu ve üzerinde sadece bir çift siyah pantolon ve bot vardı. Ellerini ceplerine soktu ama başparmaklarını dışarıda bıraktı.

Kutsal tanrılar. Vücudu belirgin ama aşırı değil, zayıf ama göğsü, omuzları ve kolları dolgundu - mükemmeldi. Rün izleri ve dekoratif dövmeler cildinin büyük bir kısmını kaplıyordu ama birçoğu açıkta, ham kalmıştı. Ondan orada yarı çıplak durmasını istediğine pişman olmuştu.

"Gözlerini dikip bakmak kabalıktır, bilirsin."

Layala boğazını temizleyip adamın etrafından dolaştı ve peşinde olduğu şeyi buldu. Sirtında, omurgasının her iki yanında, omuzlarından kalçasının altına kadar uzanan bir çift siyah tüylü kanat vardı. "Kanatlar," diye fısıldadı ve parmak uçlarını izlerin üzerinde gezdirmekten kendini alamadı. Dokunuşuyla tüyleri diken diken oldu ve gülümsedi.

Sonra onu sırtından sertçe itti ve uçuşundan aşağı yuvarlanmasına neden oldu.

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

LAYALA

W *Az önce ne yaptım ben?* Layala kenara doğru koştu. Hel bir taş gibi yere düştü, rüzgâr onu yavaşlatmak için hiçbir şey yapmadı. Kollarını iki yana açmış ve bacaklarını uzatmış halde neredeyse bir Beş köşeli yıldız. *Uçabilir. Uçabilir.* Kalbi kaburgalarına çarparak kendini rahatlattı. *Ama neden durmuyor?*

"Hel!" Layala çığlık attı. O ölemezdi, değil mi? Aralarındaki eş bağı birbirlerini öldürmelerini engelliyordu, yoksa bu sadece ilk seferde miydi? Birbirlerine zarar vermemeleri için çiftleştiklerini söylemenin bir yolu.

Kale arazisini Vadi'nin geri kalanından ayıran vadinin altına daldı ve saniyeler içinde suya çarpacaktı ve kesinlikle yeterince derin değildi. "Hel!" Layala konsantre oldu ve onu aşağıda yakalayacak bir ağ oluşturmak için vadinin kenarından sarmaşıklar çekti. Vurduğunda canı yanacaktı ama en azından ölmeyecekti.

Sırtından çıkan devasa beyaz kanatlar havayı yakaladı ve onu gölgelerin arasından çıkarıp açık havaya kaldırdı. Güneş ışığı inci tüylerin üzerinde yanardöner bir renkle parıltıyordu. Layala elini göğsüne vurdu ve sonunda nefesini tuttu. Birkaç dakikada bir büyük kanatlarını çırparak ama aynı zamanda yükselen havada süzülerek yukarı doğru yükseldi.

Hel'e bakınca, renkleri tercih ettiği için siyah ya da koyu kırmızı kanatları seçeceği düşünülebilirdi ama her nasılsa beyaz kanatlar ona yakışıyordu, karanlık tarafıyla bir tezat oluşturuyordu. Onu, evlerin çatılarının altın renginde parladığı Vadi'nin fonunda uçarken izlemek ve kayalıkların üzerindeki bu manzaradan Palenor'un cazibesini seyretmek, onu bir anının derinliklerine çekti...

Geçmiş

Eversent Denizi'nin açık mavi suları, Amonlee'nin doğası gereği kırmızımsı-turuncu olan yüksek kayalıklarına hafifçe vuruyordu. Bu koy, suları yumuşak ve yüzmek için mükemmel kılıyordu. Valeen bacaklarını aşağıya sarkıtmış, aşağıdaki kayalıklardan yüz metre kadar yükseklikte oturuyor ve ayaklarını yavaşça tekmeliyordu. Bunu yıllar önce kız kardeşi Katana ile birlikte yapardı. Burası hâlâ tüm Runevale'de, tüm diyarlarda en sevdiği yerlerden biriydi. Tuzlu hava dalgaların karaya attığı odun ve deniz yosunu kokuyordu ve birbirlerine atlama cesareti veren kıkırdayan genç kızların nostaljisini geri getirdi. Güneş ışığı beyaz dalgaların üzerinde parıltıyor, onu ılık ve tazeleyici suyun tadını çıkarmaya çağırıyordu.

"Merhaba Hel." Yaklaşan adamı izlemek için vücudunun üst kısmını çevirdi. Her zamanki siyah takım elbisesi yerine, güneşin ısıttığı göğsünü ve koyu renkli rünlerini ortaya çıkarmak için açık bırakılmış bol beyaz bir düğmeli üst giymişti. Onun tarafından yaratılan yeni işaretin bir yaprağı dışarı fırlamıştı. Koyu renk pantolonunun kolları da kıvrılmış, çıplak ayakları ve bilekleri ortaya çıkmış ve daha da fazla rün görülmüştü. Ondan beklemediği rahat bir görünümdü bu ve belki de onda gölgeler ve yaramazlıktan daha fazlası olduğunu görmesini sağladı. Onda daha fazla ne olduğunu bilmek istiyordu.

"Güneş ışığı sana yakışıyor," dedi büyüleyici bir gülümsemeyle. Etrafındaki tropik palmyelere ve kayalıkların kenarına kadar uzanan yemyeşil çimenlere baktı. "Buraya hiç gelmemiştim. Güzel seçim. Karanlık bekliyordum, hatta belki yarasaların olduğu bir mağara."

Güldü. "Gece tanrıçası olabilirim ama güneş ışığını ve denizi de yıldızlar kadar severim."

"Not edildi."

"Peki bunca yıldır Runevale'in en güzel yerini nasıl gözden kaçırabildiniz?"

"Belki de kader beni birileri tarafından davet edilmemi bekliyordu." Onun yanına çöktü, dokunma riskini göze almayacakları kadar boşluk bıraktı ama dokunabilecekleri kadar da yakındı.

"Belki de." Kız, adamın tıpkı aşağıdaki su gibi güzel mavi-yeşil gözlerine baktı.

"Atlanta'nın kendi bölgesine izinsiz girdiği için silahlarla ve tehditlerle gelmeyeceğinden emin miyiz?" Hel endişeli görünmese de sordu.

"Bana burada her zaman hoş karşılanacağımı söyledi. Burası eskiden Katana'nın da bölgesiydi."

"Bugün gerçekten dövüşecek havada değildim, bu yüzden bu iyi haber. Ama bence sen ve ben iyi bir takım olabiliriz." Bir anlık sessizlikten sonra adam uzandı ve kızın sağ elini tuttu. Neredeyse geri çekecekti ama merakından elini ters çevirmesine ve parmak ucuyla avucunun çizgilerini izlemesine izin verdi. Hafif dokunuş, sıcak havaya rağmen vücudunda bir ürperti yarattı. "Hmm, ilginç."

"Ne yapıyorsun?"

"Bu sizin aşk çizginiz; uzun ve düz, sonra ikiye ayrılıyor."

Gülümsedi ama bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Pekala, bu ne anlama geliyor?"

"İki aşk yaşayacaksın, ama sanırım farklı zamanlarda."

"Bence bunu giderken uyduruyorsun."

Kıkırdadı. "Avuç içi okuma hocalarımın öğrettiği bir şey ama uydurma olduğu konusunda sana katılıyorum." Parmağını başka bir çizgiye götürdü ve kaşları çatıldı. "İşte hayat çizgisi. Kırılmış gibi görünüyor, ki bir ölümsüz için bu doğru olamaz. Muhtemelen okumalarımı tazelemem gerekiyor. Ciddiye almadığım derslerden biriydi." Elini bıraktı; bir yanı bırakmamasını diliyordu. "İlk hayatında olduğunu biliyoruz ama ya aşklar?"

"Hiç aşık olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Böyle söyleyince ilk randevumuz için fazla kişisel oldu." "Bu bir randevu mu?"

"Elbette." Elini sallayarak bir buket kır çiçeği, bebek nefesi ve dekoratif yeşillik serpiştirdi. Ona doğru eğildi. "Gördün mü, çiçek bile getirdim."

Onları eline alarak, zengin çiçekleri içine çekerek rengârenk çiçekleri kokladı. "Hiç aşık oldun mu?"

"Hayır."

Nedenini bilmiyordu ama bunu söylemesini umuyordu. "Neden? Sen güzelsin, çekicisin, güçlüsün, bana kadınlara doymadığını söyleyemezsin."

Bir süre sessiz kaldı, dalgaların yuvarlanışını izledi. "Hiç kimseye aşık olmama izin verecek kadar güvenmedim."

"Neden?"

Sırıtarak ve gamzesini göstererek ona döndü. "Bana en sevdiğim rengin ne olduğu gibi basit bir şey sormaya ne dersin?"

"Peki, en sevdiğin yemek nedir?"

"Bu basit değil, bu zor. Dayanılmaz derecede zor. Nasıl seçebilirim ki? Üzümlü çok severim. O zaman bunu fermente üzümle sınırlandıralım."

Valeen güldü. "Şarap bir yiyecek değildir. Senin bir ayyaş olduğunu bilmeliydim."

"Hey şimdi, benimle alay etmene gerek yok. Yıllardır sarhoş olmadım. Sarhoş olup olamayacağımı bilmiyorum, bu beni pek etkilemiyor."

"Sanırım çoğu tanrı için durum böyle. Ama seni kesinlikle yere serecek bir içkim var."

"O zaman hiç içmesem daha iyi olur, çünkü çok ayyaşım," dedi ve onu güldürdü. "Hayatımda duyduğum en güzel kahkahalardan birine sahipsin. Kadife, neşe ve sonsuz bir gece gibi."

Elinde olmadan ona ve siyah saçlarının esintide nasıl hareket ettiğine baktı. Açık mavi-yeşil gözleri koyu kirpiklerinin arasından fırlıyordu. Beklediğinden çok daha farklıydı. Synick gibi militan ve sert birini bekliyordu. "Yüzmek ister misin?"

"Şimdiden beni soymaya mı çalışıyorsun?"

Valeen elindeki buketi yanına koydu, ayağa kalktı ve elbisesinin alt kısmını başının üzerinden çekerek çiçeklerin yanına bıraktı. Böylece üzerinde, kalçalarını yukarıdan kesen ama gövdesini örten ve sadece biraz göğüs dekoltesini ortaya çıkaran, sonra da boynuna bağlanan erik moru bir takım elbise kalmıştı. İsteddiği etkiyi yaratıp yaratmadığını görmek için Hel'e baktı. Ağzı açık kalmış ve gözleri Hel'in uzun bacaklarında gezinmişti. Kadın gülümsedi. "Bakmak kabalıktır, bilirsin."

Ayağa fırladı ve gömleğini çekiştirerek çıkardı. "Sadece bunu giymeni beklemiyordum. Tüm vücudunu kaplayan bir takım elbise olacağını düşünmüştüm. Çok zayıf görünüyorsun."

"Ben çok ilkel biriyim," dedi gülümseyerek. "Ama yüzüyoruz."

Birdenbire sırtından kocaman beyaz tüylü kanatlar parıldadı. Şimdi ağzı açık kalma sırası Valeen'deydi. "Senin... kanatların var. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ejderha kanatları hariç ama seninkiler tüylü ve muhteşem."

"Bu benim tanrısı olduğum sihir, aşk. İstedğim her şeyi yapabilirim."

"Çok güzeller. Keşke benim de bir çiftim olsaydı."

"Onları sana verebilirim."

"Belki başka zaman. Sonra uçurumdan atlayarak dalışa geçti. Ilık suya çarptı ve yüzeyi yarmak için geri tekmeledi. Hel atladi ve devasa kanatlarını açarak süzölmeye başladı ve Valeen'den birkaç metre ötedeki bir kayanın üzerine indi. Çömeldi ve kanatlarını yarıya kadar açarak bir heykele benzedi.

Saçlarını geriye doğru düzelitti ve yerine oturdu. "Demek en sevdiğin renk kırmızı ve suyu sevmiyorsun." Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Kılıç kullanmakta iyisin ama büyüüü tercih ediyorsun. Bir tipin var, fiziksel olarak değil ama kovalamacayı seviyorsun, elde edilmesi zor olduğunu düşündüğün kadınları. Onları elde ettikten sonra sıkılıyor ve bir sonraki zirveyi aramaya devam ediyorsun. Asla evlenmemeye yemin ettin ya da evlenirsen de bunu güç için yapıyorsun ama derinlerde bir yerde aşk isteyen küçük bir parçan var. Gerçek aşkı."

Gölümsememeye çalıştı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü senin gibi birçok erkek tanıdım. Ben yaşlıyım, unuttun mu?"

"Benim gibi birini hiç tanımadın, aşkım."

"Göreceğiz." Kaşlarını kaldırdı. "İçeri gelmiyor musun?" "Az önce kendin söyledin, suyu sevmiyorum."

"Gel ve yüz."

Gölümsedi ve varlıkları yok olmadan önce kanatlarını sıkıştırdı. "Oraya tek bir şey için gideceğim."

Valeen ayaklarını havaya kaldırdı ve sırt üstü süzölerek beyaz kabarık bulutlara baktı. "Fiyatını söyle."

Bir an sessizlik oldu. "Bir öpücük."

Kalp atışları hızlandı ve dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemeye zorladı. "Eğer bir tane istiyorsan, beni yakalaman gerekecek."

"Ama o zaman sıkılabilirim," diye alay etti.

"Bundan çok şüpheliyim. Geceyi asla gerçekten yakalayamazsın." Ters döndü ve suyun altına daldı. Derinlere indikçe renkli balık grupları yüzerek uzaklaştı. Uzun deniz yosunları demetler halinde dans ediyor, deniz kabukları ve diğer renkli canlılar kumlu deniz tabanına dağılıyordu. Adamın suya atlayıp atlamadığını görmek için etrafına bakındı. Atlamamıştı.

Elleri beline dolandı. Kadın etrafında döndü ve adam oradaydı. Baloncuklar üfleyerek kızın elini tuttu ve tekme atarak onları yüzeye çıkardı. "Bu çok kolay oldu."

Söz verdiği öpücük için eğilmedi ama birbirlerinin bakışlarını tuttular. Hafif dalgalar sırtına vuruyor ve onu kadının içine itiyordu. Onun büyük

Elleri kızın beline dolandı ve gözleri kızın dudaklarına kaydı. Aralarında bir enerji vızıldadı, görünmez bir kordon gerildi, gerildi.

"Çok kolay," diye tekrarladı ve gerçeklik çöktü. Synick'in onu bir duvara sıkıştırdığı, öpmek için ittiği, ona sahip olmasına izin vermesi için yalvardığı, birleşme için yalvardığı bir görüntü zihnini doldurdu. "Bana bir varis ver, tüm diyarlardaki en güçlü varisi." Ve bir parçası da öyle olmasını diledi, o zaman Katana hayatta olurdu. Bu düşünce onu hasta etti.

Hel ve Synick birbirlerine hiç benzemiyorlardı, sesleri de hiç benzemiyordu ama aynı Ev'den geliyorlardı. O Hel'in akıl hocasıydı.

Daha hafif, yarı gölge formuna geçen Valeen sudan çıktı ve sonra tamamen gölgeye dönüşerek Amonlee kayalıklarının tepesinde yeniden ortaya çıktı. Elbisesini kaptı, çiçekleri bıraktı ve arabasına doğru yürüdü. Çok kolay, diye tekrarladı içinden alaycı bir sesle. Ve haklıydı da.

Açık mor elbisesini üstünden sıyrıp at arabasına bindi ve dizginleri eline aldı. "Çocuklar, eve gitme vakti geldi." İki kısarak tepindi ve başlarını savurarak uçmaya hazırlandı.

Hel her zamanki siyah takım elbisesini giymiş ve kuru bir şekilde arabada onun hemen yanında belirdi ve ağırlığı kaydırıldı. "Eğer öpücük vermek istemiyorsan, istemeyeceğim. Bu senin için özel olmalı ve ben henüz değilim. Seni asla rahatsız etmek istemem." Konuşmayı hafifletmeye çalışarak gülümsedi. "Ama beni suya sokmak için bir değişim bedeli kabul edebilirim. Benimle başka bir randevuya çıkar mısın? Bunu ben planlarım."

Dümdüz önüne bakarak, "Sanırım bu bir hataydı," dedi. Onunla tanışmak için buraya gelirken bile ne düşünüyordu? Onu ve kuzenini asla evine davet etmemeliydi. O bir Primevarr'dı ve Hel güç oyunları için çiftleşmeye karışmayacağına yemin etmişti ama bildiği kadarıyla o da tıpkı amcası gibi tam olarak bunun peşindeydi. Hel'in henüz çocuğu yoktu.

Kollarını kavuşturdu ve arabaya yaslandı. "Seni üzdüm. Senin kolay biri olduğunu kastetmemiştim... Benim açımdan aptalca bir kelime seçimiydi Valeen."

"Hayır, bu senin yaptığın ya da söylediğin bir şey değil. Biz," sonunda ona baktı, "uyumlu değiliz. Çok farklıyız. Bir randevuyu kabul etmemeliydim."

"Çok farklı olduğumuzu biliyorsun. Varsayımlarda bulunuyorsun."

"Yeterince biliyorum." Kadın atların sırtındaki dizginlere dokundu ve adam atlar hareket etmeden dizginleri yakaladı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen korkuyorsun. Dünyanı değiştirecek ve seni kız kardeşin öldüğünden beri içinde debelendiğin gergin ve yalnız durumdan çıkaracak kişi olabileceğimden korkuyorsun," daha yakına eğildi - çok yakındı, kalbinin atışını duydu, "ve kolundaki işaretin tam olarak ikimizin de bildiği anlama gelmesinden daha da çok korkuyorsun. Ve ben Synick değilim." Geri adım attı ve arabadan indi. "Güle güle, Valeen."

*"Bekle," diye
başladı. Adam
ortadan kayboldu.*

LAYALA HIZLA GÖZ KIRPTI, kendini anılardan çekip çıkardı. Yukarıdaki Kutsal Yaratıcı. Zihni şimdi ve buraya geri çekildiği için sarsıldı. Neredeyse dudaklarındaki tuzun tadını alabiliyor, ona yaklaşırken kokusunu duyabiliyordu ve sözleri *-Kolundaki işaretin tam olarak ikimizin de bildiği anlama gelmesinden daha da korkuyorsun. Kahretsin. Lanet olsun.* Tarih tekerrür ediyor gibiydi. O anıdaki Hel değildi. Tatlı ve şakacı.

Hel'le kayalıklarda geçirdiği o günün heyecanı, ona istemediği bir düşkünlük hissettirmişti. O ortadan kaybolduktan sonra neler olduğunu öğrenmek istemek yerine şimdi dilini tutmak için mücadele etmesi gerekiyordu. Tam şu anda, o zamana çekildiğini hissediyor, o anılara geri dönmek ve o zaman ile şimdiyi nasıl birleştirebileceğini keşfetmek istiyordu.

Hâlâ kanatlarının üzerinde süzülen Hel, aşağıda geniş daireler çizerek uçuyordu. *Beni burada bilerek mi bırakıyor?* Kız başını salladı. *Tabii ki öyle. Az önce onu bir uçuşumdan aşağı ittim. Ama Layala o anıyı düşündü, Valeen - uçabiliyordum ya da en azından havada asılı kalabiliyordum... Kanatlarım olmadan, gücümden başka hiçbir şeyim olmadan sudan yükselip çıktım. Ve sonra bir şekilde başka bir noktaya geçtim.*

Layala birkaç adım geri çekildi ve çok derin üç nefes aldı. *Bunu yapabilirsin. Tanrıçayı kucakla. Onu kabul etme zamanı. Ben gecenin tanrıçasıyım.*

Fikrini değiştirmeden önce koştu. *Sihir beni hayal kırıklığına uğratmasın!* Ve dört adımda uçuşumdan aşağı atladı. Midesi yerinden çıkacakmış gibi hissediyordu. Rüzgâr çılgınca esiyordu, o kadar gürültülüydü ki düşüşü sırasında hiçbir şey duymadı.

başka hiçbir şey, kendi çılgılığı bile. Büyüsü alevlendi, vücudunun her yeri karıncalandı, sarmaşıklar serbest kaldı ve tutunmak için kayalıklara çarptı. Ama büyüsünün kendini bu şekilde göstermesini istemiyordu. *Düşmeyi bırak. Uç! Havada süzül, bir şeyler yap!* Gözyaşları yüzünün kenarlarından saçlarına doğru aktı.

Durmadı.

Bir vücut ona çarptı ve güçlü kollar gövdesini sardı. "Delirdin mi sen?" Hel bağırdı, kolunu kadının arka tarafına doğru kaydırıp ve dizlerinin arkasına dolayarak onu hemen kendine doğru çekti. "Beni test mi ediyordun?"

"Ne? Hayır."

"Sana söyledim, ölmene izin vermeyeceğim."

"Hayatlarımız senin yarattığın eş bağı gibi birbirine bağlı mı? Arada bir kanıma ihtiyaç duyduğunu biliyorum ama bu farklı bir şey."

Huff diye bir ses çıkardı. "Hayır, değil. Eğer sen ölürsen, ben ölmem. Bu özel şart sadece benim yarattığım bağda olan bir şey. Ölüm çoğu tanrı için bir sonuç değildir. Ama ölümlüler için bunun şiirsel olduğunu düşündüm."

Gizli bir romantik.

Ben o kadar ileri gitmezdim ama birkaç farklı tarafım var, aşkım.

Rüzgârın etkisiyle hızlı bir düşüş yaşayınca kollarını adamın boynuna doladı, adam onu sıkıca tutmasına rağmen. "Yani tüm bunlar gerçekten de benden istediğin bir şey yüzünden mi?" Sesi kendi kulaklarına bile hayal kırıklığı gibi geliyordu.

Sessizdi; ılık çalan rüzgâr sessizliği dolduruyordu. "Sen benim karım ve eşimsin. Sana değer veriyorum. Her zaman da önemseyeceğim. Yani hayır, *tek* sebep bu değil." Gözleri ona kaydı ve çok uzun süre baktı. Sanki söylediği şeyi kabul etmekten korkuyormuş ve hata yapmadığına dair güvence istiyormuş gibi samimiydi.

Onun delici bakışlarına daha fazla dayanamadı ve ağzından kaçırıp, "Sanırım dediğin gibi uçabiliyorum. Atlarsam büyümün beni kurtaracağını düşünmüştüm."

"Benim çılgın yöntemlerimi kendi üzerinde kullanma, tamam mı?" Başını iki yana salladı. "Kim olduğunu hatırlayamıyorsun. Hazır değilsin. Bunu her seferinde bir adım atarak halletmeliyiz."

"Ama hatırlıyorum. Bir şey hatırladım." Yanlışlıkla aşağıya baktı ve yere olan mesafe onu sersemletti. Bir ejderhaya binmeye alışkındı ve bu ona kendini güvende ve dev bir atın üzerindeymiş gibi hissettiriyordu. Bu hiç de öyle hissettirmiyordu. "Beni aşağıya geri götüreceksin?"

Dev kanatları kayboldu ve daha düşmeye başlamadan, kız hâlâ kollarındayken sert zeminde durdu. Atlayış bir anda gerçekleşmiş ve kızın midesini bulandırmıştı.

"Ne hatırladınız?" diye sordu.

Adam onu yere bıraktı ve kadın yalpaladı, bir elini midesi bulanan karnının üzerine bastırdı.

"İyi misin?" Adam onun kolunu kavradı.

"Biraz başım dönüyor." Derin bir nefes aldı ve dünyanın dalgalanması durdu. "Ben iyiyim."

Tereddütle onu bıraktı ve ellerini ceplerine soktu.

"Amonlee kayalıklarındaki gün. Sanki şimdi oradaymışım gibi hatırlıyorum. Kanatların olduğunu böyle anladım."

"Demek beni bu yüzden ittin." Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Ben de sonunda beni alt etme şansını yakaladığını ve bunu kullandığını düşünüyordum."

"Niyetim bu değildi. Sadece bana yaptığın onca işkence için biraz ödeşmek istedim."

"Seni korkuttu, değil mi? Yaklaşan ölümüm."

İtiraf etmekten nefret ediyordu ama "Evet" dedi.

"Benim için yarattığın güvenlik ağını gördüm ve adımı haykırdığını duydum. Bu bana başka şekillerde adımı haykırmanı özletti."

"Artık senin için yapmadığımı sanıyordum?" diye karşı çıktı.

"Sanırım ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Sen hazırsan ben de çuvalda yuvarlanmaya hazırım."

Kızardı ve adamın kollarına hafifçe vurdu. "Birbirimizi öldüremeyeceğimizden bu kadar emin miyiz?"

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ düşüşümü planlıyorsun."

"O cinsel yorumdan sonra öyle olmalıyım, ama bunun için sormuyorum." "Hayır mı?" Kaşları kalktı. "Bana değer verdiğini söyleyebilir miyim?"

"Zorlama," dedi kadın ve adam güldü.

"İlk sefer dışında ikimiz de ölümcül bir darbe indirmedik. Yüce Ana bir kez müdahale etmiş olabilir. Bu şeylerin nasıl çalıştığını bilmiyorum. Teoriyi test etmenin tek bir yolu var ve bunu yapmamayı tercih ederim." Hâlâ gömleksizdi, saçları rüzgârda savrulmuş ve dağınıktı. Böyle iyi görünüyordu. "Her neyse, yeteneğin üzerinde çalışana kadar daha fazla uçurumdan atlama. En son onun üzerinde çalışmalıyız. En zoru ve en uzun süreni o olacak."

Layala, Thane onu kurtarmak için bir kez uçabildiyse, neden kendini kurtarmak için bunu yapamadığını merak etti. "Kartımda gördüm," diye başladı Layala ve kaşları çatıldı, "bana verdiğin kartlarda. Ayın gücüyle ışık üretebiliyor muyum?"

"Evet. Seni bir kalkan üretirken görmüştüm; aynı türden bir güç. Bunu bu gece yapacağız."

Ellerini birbirine vurdu ve ayak parmaklarının üzerinde zıpladı.

"Harika." Kara kaşları daha da yaklaştı. "Eğitimimden nefret ediyorsun."

"O kadar da kötü değil. Öğrenmek istiyorum. Hatırlamak istiyorum." "Bu hiç sana göre değil."

"Buna direnmeye devam edemem. Dediğin gibi, bu beni tehlikeye atıyor."

"Hatırladığında benden daha çok nefret edeceksin. Çünkü eski beni yeni senden bile daha çok küçümsüyorsun."

Bu doğru değildi. Hatırlamak ondan daha az nefret etmesini sağlıyordu. Onun şimdi görmediği bir yanını ortaya çıkarmıştı. Hel'in daha eğlenceli, daha rahat bir versiyonu. Artık aynı kişi olmasa bile, onun için bir umut ışığı vardı.

Layala bakışlarını onunkilerden ayırıp kaleye doğru baktı. Vadinin bu tarafından, yeni bir eğitim tatbikatı olup olmadığından ya da neler olup bittiğinden emin olamıyordu ama muhafızlar bir şeye doğru koşuyordu. Daha önce fark etmemişti ama kara fırtına bulutları tepesinden içeri girmiş, güneşi kapatmıştı. Çok hızlı gelmiş olmalıydı. Az önce Hel'in güneş ışığı altında uçuşmasına hayret etmişti.

"Bu her neyse." Aralarında bir ileri bir geri hareket etti. "Bu anlık yoldaşlığımız uzun sürmeyecek."

"Olabilir."

"Bunu sonsuza dek söyleyemeyeceksin."

"Şimdi bir ateşkes ilan edebilir ve daha sonra da devam etmesini sağlayabiliriz." "Ateşkes," dedi kesin bir ifadeyle.

"Evet, sen, ben ve Thane arasında bir ateşkes. Hatırladığımızda bile birbirimizle savaşmayacağız."

"Şu anda yaptığımız da bu değil mi? Üçümüz arasında kim olduğunu hatırlamayan tek kişi sensin."

"Yani geçici bir ateşkes değil. Benden istediğin şeyi elde ettikten sonra da sürecek bir ateşkes." İçini çekti, adamın ona hâlâ bunun ne olduğunu söylememesine sinirlenmişti. "Sebepler olduğumuz savaşları duydum. İnsanlar taraf seçtiğinde diyarlar arasında çıkan savaşları. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğimize söz verebiliriz."

Layala elini sıkmak için uzattı ama o sadece bakmakla yetindi. İstemiyor muydu?

"Ne istediğinizi bilmiyorsunuz."

"Artık birbirimize ihtiyacımız kalmadığında birbirimizle savaşmayacağımıza dair bir söz."

"Hâlâ lanetli elflerden oluşan bir orduya sahip olduğumun farkındasın. Bunu da anlamaya dahil etmeyecek misin?"

"Eğer savaşmazsak onları lanetten kurtarmak zorunda kalırsınız ve bu da şimdi olur. Benim ve Thane'in insanlarını öldürmek ve onlara hastalık bulaştırmak onların doğasında var. Bizim insanlarımızı. Onlar senin de halkın."

"Bunu yapamam."

"Neden yapamazsın?"

Çıglıklar havayı delip geçti. Layala dönüp kale arazisine baktı. Bu bir eğitim tatbikatı değildi. Muhafızlar aktif olarak bir şeyle savaşıyordu.

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

THANE

T hane'nin sırtı, masasında uzun süre oturduktan sonra ağrımaya başladı. Tahta sandalye rahatsızdı ve babasının evinin arkasındaki gizli bir odada bulunduğu kitabın üzerinde saatlerce oturmaktan boynu tutulmuştu. kitaplık. Bu el yazması kayıtlardaki bir şeyin bir anıyı tetikleyebileceğine dair bir umut vardı ama şu ana kadar tanrıların görünüşleriyle ilgili hikâyeler ve efsane mi gerçek mi olduğuna karar veremediği söylencelerden başka bir şey yoktu.

Layala-Valeen'in Hel'i en başta neden terk ettiğini bulması gerekiyordu. Konsey öncesindeki anısında onu Hel'e karşı kışkırttığını, kendisiyle gelmeye ve Hel'i terk etmeye ikna ettiğini söylemişti ama bunu yapmazdı, değil mi? Onu kandırdığı için değil, kendi istediği için terk etmiş olmalı.

Kuzenin karısına gerçekten aşık olmuş ve onu ondan çalmış mıydı? Arkadaşlıkları hakkında tüm bildiklerine rağmen bunu hayal bile edemezdi. Hel onun kardeşi, Valeen ise arkadaşıydı. Ama nasıl olur da onu kendisine düşman edebilirdi? Ne söylemiş olabilirdi? İkisine de bu şekilde ihanet ettiğini düşünmek onu hasta ediyordu. Sayfaları saatlerce karıştırmak Valeen'in Hel'i neden terk ettiğine dair bir anısını geri getirmedi ama başka bir şeyi hatırlattı...

Geçmiş

War, Ryvengaard'daki malikânesinin ön bahçesinden geçen patikada yürüyordu. Arazinin etrafı yüksek duvarlarla çevriliydi, hatta o kadar yüksekti ki diğer taraftaki ağaçların tepelerinden başka bir şey görünmüyordu. Ama Ryvengaard'da böyle şeyler

Şekil değiştirenlerin olduğu bir yer. Ejderhalar uğabiliyordu, evet, ama her türden şekil değiştiren bu diyara ev sahipliği yapıyordu; hayvanlar ve diğer diyarların iki katı büyüklüğünde flora ve fauna ile birlikte. Böceklerin boyu bile dizlerine kadar uzanıyordu.

Ejderha şekil değiştirenlerin kralı Zeir, yanında danışmanıyla birlikte ona doğru ilerliyordu. Her iki erkek de iki metreden uzun ve genişti. Zeir uyluğunun ortasına kadar uzanan uzun mavi bir tunik giymişti ve göğsünde evinin simgesi olan kırmızı bir ejderha vardı. War onu kraliyet cübbesi olmadan hiç görmemişti; beyaz kürk astarlı kadife kumaş omuzlarından dizlerinin arkasına kadar iniyordu. "Yüce övgüler, savaş tanrısı," dedi kral ve danışmanı gibi eğilerek selam verdi. Zeir'in omuz hizasındaki beyaz-sarı saçları öne düştü.

"Kral Zeir, bugün sizi buraya getiren nedir? Yazışmalarınızda bir konu belirtilmemişti. Sadece önemli olduğunu söylemişsiniz." O ve kral son yüzyılda arkadaş olmuşlardı ama genç kral her karşılaştıklarında ona hâlâ hayranlıkla bakıyordu.

"Yürüyüp konuşabilir miyiz?"

Savaş başını salladı ve danışmanını geride bırakarak patikada yan yana ilerlemeye başladılar.

"Nasılsın?" Zeir sordu. "Konuşmayalı epey zaman oldu." "Evde işler yolunda ve diyarlar da düzen içinde. Diyebilirim ki şimdi her şey yolunda."

Zeir gülümsedi. "Yani nasılsın?"

"Ah," dedi War. İki kedi şekil değiştiren klanı arasındaki gerilimin büyümesini izlemekle meşguldü. Zamanın hiçbir önemi kalmadığında, bir gün diğerini kovalıyordu. Nasıl olduğunu düşünmek için hiç durmamıştı. "Ben iyiyim. Peki ya sen? Ailen nasıl?"

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

Savaş durakladı ve kralla yüzleşti. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Küçümseyici bir el salladı. "Biz uzun zamandır arkadaşız. Ve evet, arkadaşlarınız var ama hayatınızı paylaşacağınız kimse yok."

War bunun nereye varacağını bildiği için yerinden kıpırdandı.

"Bunu kolaylıkla ya da çok düşünmeden teklif etmiyorum. Kızım Varlett senden hoşlanıyor. Eminim bunu bir süredir biliyorsunuzdur. Artık uygun yaşa geldi ve inanıyorum ki büyüyüp güçlü bir büyücü olacak. Son savaşta onun potansiyelini sen de gördün. İkiniz arasında yapılacak bir mağ, Ryvengaard'daki bağlarınızı sağlamlaştıracak ve benim unvanım üzerindeki iddiamı güçlendirecektir. Pozisyonum için bana eskisi kadar sık meydan okunmaz."

Bunlar doğruydu ama yine de aklı ejderha prensese değil, gece tanrıçasına kaydı. Nedenini bile anlayamıyordu. O artık Hel'in karısıydı... Bu avantajlı bir eşleşmeydi ve Varlett yaşına göre çok yetenekli bir büyücüydü. Zamanla Ryvengaard'ın en tehlikeli ejderhalarından biri olacaktı.

Bu diyarı ve ejderhaları düzgün bir şekilde yönetecekse, prensesle evlenmesi mantıklı olurdu. Varlett hâlâ çok genç olmasına rağmen, sadece otuz üç yaşındaydı. Yeterince olgun bir kızdı ama karakterinde, o etraftayken hep arkasını kollamak istemesine neden olan bir şey vardı. Beş yüz yaşındaydı ve ejderhalar genellikle en az yüz yaşına gelene kadar eşleşmezlerdi. Birkaç bin yıllık ömürleriyle, gençlik yıllarını oyun ve keşfe ayırma eğilimindeydiler.

"Şimdi cevap vermene gerek yok," dedi Zeir. "Sadece bir düşün. Sen bir tanrısın ve kiminle çiftleştğinle ilgili karmaşıklıkları biliyorum. Ama Varlett'in size güçlü çocuklar vereceğine inanıyorum."

Savaş bunların hiçbirini umursamamıştı. Henüz çocuk sahibi olmayı düşünmemiş, hatta bir eş almayı bile aklından geçirmemişti. "O burada mı? Onunla bu konuda konuştun mu?"

"Hayır, reddederseniz onun ezilmesini istemiyorum. Ve evet, çay odanızda bekliyor."

"Ne hakkında tartıştığımızı sanıyor?" Savaş malikânesine bir göz attı. Çay salonu buradan görülebiliyordu. Muhtemelen şimdi onları izliyordu.

"Varmoose klanı ile savaş potansiyeli hakkında. Son zamanlarda sınır güvenliğimi test ediyorlardı, ancak Drakonan'lar beni desteklediği için bir savaşa kalkışacaklarını sanmıyorum."

Savaş ensesini ovuşturdu ve pencereden içeri bakmaya çalıştı ama gün ışığının parıltısı bunu zorlaştırıyordu. "Bunu dikkate alacağım."

"Genç olduğunu biliyorum ama hırslı biri."

Beni endişelendiren de bu, diye düşündü.

Çay salonuna girdiğinde onu kitaplığındaki eşyaları incelerken buldu. Altın rengi bukleleri bir şelale gibi sırtından aşağı, kalçalarına doğru dökülüyordu. Bir elini küçük beline koydu ve adam elinde olmadan vücudunun kıvrımlarını takip etti. Çok güzeldi ve altın sarısı saçlarına karşı bronz kahverengi teni ve çoğu kişı bu formda değilken kafasından çıkmasına izin verdiği iki siyah ejderha boynuzu onu eşsiz kılıyordu.

"Babamla sohbet nasıl geçti?" diye sordu ve ellerini arkasına götürdü.

Savaş büyük boy gök mavisini sandalyesine oturdu ve kendine bir fincan dumanı tüten sıvı doldurdu. Sakinleştirici özelliğine ihtiyacı vardı. "Savaş stratejileri şüphesiz sizi sıkacaktır ama ben onlardan keyif alıyorum."

Adam daha bir yudum alamadan, kadın odanın diğer ucuna doğru ilerledi, çayı adamın elinden aldı, yan masaya koydu ve adamın kucağına atladı. Adamın kucağına oturdu, beyaz elbisesi kalçalarının tepesine kadar kıvrıldı ve iç çamaşırı giymediği ortaya çıktı. Nabızı hızlanan adam sertçe yutkundu ve kadının pençesi yavaşça, nazikçe boğazından aşağı indi. Böğürtlen ve baharat burun deliklerini doldurdu, onun parfümü. Çenesini tuttu ama hareket etmedi. "Varlett, buraya girebilir."

Elini sallayarak kapıyı kapattı ve parmaklarının bir hareketiyle kilidi yerine oturttu. "Geçen sefer bunu umursamamıştın. Ya da ondan öncekini ya da ondan öncekini." Dudakları hafifçe adamın boğazına yapıştı ve köprücük kemiğine doğru ilerledi.

"Ona birlikte yattığımızı söyledin mi?"

"Hayır, neden?" Yüzünün yanlarını avuçladı ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Öpücüğü her şeyi tüketiyordu ve daha fazlasını, her zaman daha fazlasını talep ediyordu.

Elleri gömleğinin altından yukarı kayarken pençeleri tenini sıyırdı, uçları göğsüne saplandı. Bir sızı kulağını yaktı; keskin dişleri kulak memesini sıyırdı ve sessizce tısladı. "Çünkü seninle benim aramda bir evlilik teklif etti."

Söylese de söylemese de Zeir şüphelenmiş olmalı ve bu yüzden ona evlenme teklif etmiş olmalı. Çoğu ejderha ilk cinsel partneriyle evlenmeyi beklemeydi ama kraliyet mensupları için kurallar farklıydı. Maker, bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordu ama onun boğucu sesi, başkalarının önünde ona dokunmanın her zaman bir yolunu bulması, sonra da gece çöktüğünde daha fazlası için fısıldaması, içindeki en karanlık hisleri gıcıkliyordu. Bu aşk değildi ama bir kez tadına baktıktan sonra birbirlerinden uzak duramıyorlardı.

Uzaklara doğru eğildi, alt dudağındaki kan damlasını yaladı - onun kanını. Tadının coşku verici olduğunu, bir damlasının bile onu durdurulamaz hissettirdiğini iddia etti. Sarı gözlerinin çukurları daraldı. "Bunu bugün mü teklif etti?"

"Evet."

Ayakları yere kaydı, topukları sessizce takırdadı. Ayağa kalktı ve saçlarını düzeltti, bukleleri göğsüne yasladı. "Ne dedin sen?"

"Bunu dikkate alacağımı söyledim. Benimle evlenmek istemiyorsun, değil mi?" Bu iyi bir eşleşme olmadığından değildi, ama War her zaman aşk için evleneceğini düşünmüştü. Ona tam olarak güvenmiyordu bile ve bu bir eşten beklediği bir özellik değildi. Güven olması gerekiyordu.

İlk seferinde onu göndermemekle aptallık etmişti. Karanlık ve serin bir gecede, sıcak bir banyoda buhar etrafını sarmıştı. Babasıyla birkaç toplantıya katılmış ve birkaç kez onun malikânesinde kalmıştı ama bir öpücük bile paylaşmamışlardı; bakışmışlar, oraya buraya dokunmuşlardı ama War birkaç yıldır kimseyle birlikte olmamıştı ve ejderha prenses odasına hiçbir şey giymeden girdiğinde dayanamadı.

Omzunu kaldırdı ve aceleyle pencereye gitti, perdeyi kenara çekerek dışarı baktı. "Bunu hiç düşünmedim. Ona kızlığımı bozmadığımı ve küçük bir öpücük dışında her şeyin son derece düzgün olduğunu söyleyeceğim." Hınzır bir sırıtışla döndü. "Muhtemelen onun meraklı danışmanıydı. Geçen sefer meyve bahçesinde vedalaşırken görmüş bizi."

Yani, onunla evlenmek istemedi. Bildiğim iyi oldu. "Peki ya hâlâ evlenmek istiyorsa?"

"Belli ki maçı istiyor." Varlett perdeleri indirdi. "Sen savaş tanrısısın. O kendi bölgesinin kralı olabilir ama sen tüm Ryvengaard'a hükmediyorsun ve Runevale ile diğer diyarlarda güçlü dayanakların var. Arkadaş olduğunuzu biliyorum ama babam bunu kendi konumunu sağlamlaştırmak için kullanacaktır. Bunu yapmak için benden daha iyi bir yol var mı?" Topuklarını vurarak ona doğru ilerledi. Kalçalarından eğildi, yüzünün yan tarafını okşadı ve sonra onu bir kez daha, bu sefer daha yumuşak bir şekilde öptü. "Beni eşin olarak kabul etsen çok mu kötü olurdu?"

Bir an için bunu düşündü. "Hayır." Bu bir yalan değildi.

Gülümsedi. "Bence sen ve ben harika olabiliriz, Savaş," kulak memesini yaladı, vücuduna bir ürperti gönderdi, "ama şimdilik babamı halledeceğim. Ve bu gece, sana geldiğimde ve seni yıldızlara uçabilecekmişsin gibi hissettirdiğimde, daha fazla konuşuruz." Geri çekildi ve kapıdan çıkmadan önce ona bir öpücük verdi.

Savaş parmaklarını sandalyenin koluna vurdu. Bunun bir risk olduğunu biliyordu ama yine de babasının öğrenmesi halinde nasıl tepki vereceğini çok iyi bildiği için ilk seferinde onu baştan çıkarmasına izin vermişti.

Kapısının alınması onu o anın dışına çıkardı. Thane bir iniltiyle kitabı kapattı ve şakaklarını ovuşturdu. Tanrılar aşkına, bu nasıl gerçek olabilirdi? Kadının dudaklarını dudaklarına değdirdiğini ve vücutunu ona bastırđıęını düşünüke teni ürperiyor ve ısınıyordu. Onunla nişanlı mıydı? Hatırlayamıyordu.

Başka bir kapı çaldı, daha acil. Masasından kalktı ve sevgili olup olmadıklarını düşündü, sonra kadının elini gövdesine sokup onu neredeyse öldürdüğü ormanı düşündü. *Wench.*

Kapıyı çekip açtı ve ejderha cadıyla yüz yüze geldi. Onu defalarca baştan çıkaran genç ejderha prensesle aynı altın bukleler, kıvrımlı vücut ve güzel yüz. Ama elmacık kemikleri daha sivriydi ve gözleri o zamandan bu zamana geçen zor zamanları anlatıyordu. Varlett iki bin yaşından fazlaydı. Bu noktada onu hiç tanı mıyordu.

Yumruklarını iki yanında sıktı ve ona yeni bir anlayışla baktı. O zamanlar ihanete uğradığını hisseden tek kişi Hel değildi. "Varlett."

"Merhaba Yüce Kral," dedi buklelerinden birini parmağının etrafında döndürerek. Aklına ıplak halleri, koltukta birlikte hareket eden bedenleri ve odayı dolduran inlemeleri geldi ve yüzü tekrar ateşle kızardı.

Başını hafifçe eğdi, gözleri sanki onun düşüncelerini görebiliyormuş gibi onu inceliyordu. "Beni şimdi hatırlıyorsun, değil mi? Bunu yüzünde görebiliyorum." Bir anda eli adamın boğazına dolandı ve sıktı. Daha da yaklaştı, kulağına fısıldadı, "Ve bu kızarıklıktan seni nasıl emdiğimi hatırlıyor olmalısın."

Onu göğsünden itti ve tökezleyerek duvara çarpmasına neden oldu. "Dokunma bana." Birlikte olabilecekleri düşüncesi onu fiziksel olarak hasta ediyordu. Bu hayatta sadece Layala'yla birlikte olmuş, onun için yıllarca beklemişti. Tanrım, bildiği tek şeyin o olduğuna inanıyordu ve Varlett'in anısı bunu mahvetmişti.

Kıkırdadı ve yavaşça başını salladı. "Görüyorum ki benim de sertlikten hoşlandığımı hatırlamışsın. Asil, tatlı Thane'in lezzetli bir karanlık tarafı var ve sadece savaş alanında değil."

"Kaleminden defol. Burada istenmiyorsun."

"Eskiden böyle demezdin."

Büyü vücudunu karıncalandırdı ve döşeme tahtaları görünmez bir basınçla gıcırdadı. "Çık. Dışarı."

"Arazinizde başıboş dolaşan bir iblis olduğu konusunda sizi uyarmaya geldim. Kibarca rica ederseniz yardım edebilirim." Uzun siyah pençelerini birbirine vurdu. "Bir sürü çılgılık ve ölen insanlar var."

Nefesinin altından küfrederek onunla daha sonra ilgilenmek üzere istifa etti. Geçmiş, onun dramı beklemek zorundaydı çünkü şimdiki zamanın ona ihtiyacı vardı, Elf Kralı Thane'in Savaş'a değil. Silahlarını almak için aceleyle koridoru geçip yatak odasına gitti. Arkasına bakmadan Varlett'in varlığını arkasında hissetti. "Hel ve Layala'yı birlikte gördüm. Endişelenmelisin. Belki de bir centilmen gibi davranmayı bırakmalı ve o seni ne kadar sevdiğini unutmadan önce o sikini ait olduğu yere sokmalısın. Benim içimi kastetmiyorum."

Layala'yla yatmadıklarını nereden biliyordu ki? Ona doğru döndü. Thane dişlerini sıktı ve şifonyerinden kılıcını kaptı. "Benim işime karışma."

"Küçük cüceyi konuşturmak kolay oldu ve o yaratık biliyor ki *Her şeyi*. Ona daha iyi göz kulak olmalısın." "Ne yaptın sen?"

"Ona yiyecek ve küçük bir doğruluk serumu ile rüşvet verdim. O iyi."

Thane silah kılıfını taktı ve ona baktı. Bir zamanlar tanıdığı ejderha prenses çoktan gitmişti. "Beni neredeyse öldürüyordun. Tenebris'in tarafını tutun ve Hel'le nasıl bir araya geldiğinizi bilmek ister miyim bilmiyorum."

"Kalbini sökebilirdim ya da hayati organlarını parçalayabilirdim ama yapmadım, değil mi? Önemli olan her şeyi kaçırdım. İyileşeceğini biliyordum ve Hel'le aramdaki ilişkiye gelince, ikimize de ihanet ettiğini düşününce bunu anlamak kolay olmalı."

Bu doğru olamazdı. Emin olana kadar bunu kabul edemezdi... ama yine de Layala için her şeyi yapardı.

Onu iterek koridora çıktı ve merdivenlerden inmeye başladı. "Yani bu yaptığın şeyi mazur mu gösteriyor? Ben artık eskisi gibi değilim. Ormanda ölebilirdim."

Varlett onun hızlı temposuna kolayca ayak uydurdu. "Ama sen yapmadın. Yıllar boyunca seni uzaktan izledim. Bir elfken bile inanılmaz iyileştirme yeteneklerini biliyordum."

Tüm bu zaman boyunca her şeyi biliyordu. Onu tanıyordu. Onu izledi. Tanrım, bu bir kâbustu. Thane kendi suratına yumruk atma isteğiyle inledi. "Yani, eş bağımı bozdun çünkü?"

"Eğer yapmasaydım Hel aklını kaçıtır ve aptalca bir şey yapardı. Seni öldürmek gibi. Ve ona bağlı böyle bir büyüyle onu uyandırabileceğinden emin değildim." Ön kapıdan önce o geçti. "Ayrıca, izlemek tatmin ediciydi."

"Siz ikiniz geçmişini unutmalısınız. Maker, binlerce yıl oldu. Devam edin."

Bir grup muhafız koşarak yanlarından geçti ve hem Thane hem de Varlett ıgık atanlara doğru koşmaya başladı. "Layala nerede?" Thane çılgınca etrafına bakınarak sordu.

"O Hel'le birlikte. Onu koruyacaktır."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

LAYALA

T çığlıklar yükseldi ve Layala vadiye doğru adım attı. "Neler oluyor? Görebiliyor musun?" Hel'e döndü; Hel, Layala'nın onu ilk grdėđ anda giydiėđi deri işlemeli zırh yeleėđine dönüşmüştü.

O. Siyah bir pelerin ve kalın siyah bir pantolon.

Tek kelime etmeden onu kolundan yakaladı ve kalenin n merdivenlerinin dibinde belirdiler. "İçeri girmen gerek." Onu arkadan merdivenlere doğru itti.

Layala tökezledi ve basamaklara düşmeden önce dengesini yakaladı. Hızlı değişim bu sefer o kadar da kafa karıştırıcı değildi. "Senden gelen emirlere uymuyorum," diye tersledi ve adamın etrafından dolandı.

Tekrar yoluna çıktı ve kolunu uzatarak onu yakaladı. "Bunu bana zor yoldan yaptırma. O iblis prens ve av köpekleri senin için burada. Odana git ve kapıyı kilitle. Oraya yerleştirdiėđim korumalar seni güvende tutacaktır."

Etrafına bakmaya çalıştı ama adam yoluna ıktı. "İblis olduėđunu nereden biliyorsun?" Layala bir yöne gidiyormuş gibi yaptı, sonra diğer yöne dalıp hırılıtlara, bağırılıtlara ve kavgalara doğru koştı. Solgun olanlar olabilirdi ve onun bunu bilmesini istemiyordu.

Bir kol onu ortasından yakaladı ve hızlı bir hareketle, o karşı koyamadan omzunun üzerinden fırlattı. "Beni yere bırak yoksa yardım et, ben-" dünya döndü ve tekrar karardı ve kendilerini yatak odasının kapısının önünde buldular. Ancak bu sefer koridorun duvarları hareket ediyor gibiydi ve mide bulantısı boğazına kadar yükseldi.

Hel kolu itti, içeri girdi ve topuėđuyla kapıyı tekmeleyerek kapattı. Kadının kalçalarını sıkıca kavradıktan sonra

hızla odanın karşısına geçti ve onu yatağa fırlattı.

Oh, şimdi onun gazabına uğrayacaktı. Ayağa kalktı, adam en az bir baş daha uzun olmasına rağmen onunla baş başa kaldı ve onu yukarı bakmaya zorladı.

"Seni üç kez kaybettim," dedi, vurgulamak için parmaklarını kaldırarak. "Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Burada kal."

"Thane dışarıda!" Layala kolunu pencereye doğru savurdu.

"Eğer kalacağına söz verersen, gidip ona yardım edeceğim. Kalmazsan burada seninle kalıp bebek bakıcılığı yapmam gerekecek. Seçim senin."

"Ben sandığın gibi zayıf bir kız değilim."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim ama işimi şansa bırakmayacağım."

Layala onun etrafından dolandı ve pencereden dışarı baktı. Muhafızlar, sıralı keskin dişleri ve parlak kırmızı gözleriyle bir at kadar büyük, kambur sırtlı, siyah bir köpeğin etrafında dönüyordu. Hırladı, tersledi ve bir muhafızı bacağından yakalayıp havaya fırlattı. "Yukarıdaki Kutsal Yaratıcı," diye nefes aldı Layala. Ve daha aşağıda bir tane daha vardı. Bu seferki bir muhafızı ikiye böldü, altındaki zeminde kan birikti. Sonra Thane'in tehlikeye doğru koştuğunu gördü. Avucunu cama dayayarak, "Ona yardım edin. *Onlara* yardım edin. Ben kalacağım."

"Eğer bana yalan söylüyorsan..."

Arkasını döndü. "Kalacağımı söyledim. Git."

"Ben dönene kadar bu odadan dışarı adımını atma. Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

Kapıdan hızla çıktı ve kapı arkasından hızla kapandı. Layala pencerenin önünde bir ileri bir geri volta atıyor, tırnağının köşesini çiğniyordu.

Sessiz bir hışırtı Tifi tündüğü yeşil sarmaşıktan aşağı salladı ve yatağın üzerine düştü. "Beni korkutuyor ve nedense karnımda kelekler uçuşuyor." Yerde koşuşturdu ve pencere pervazına tırmandı. "Neler oluyor? At topları gibi uyukluyordum. Bu şey de ne?" Yüzünü cama dayadı, avuç içleri başının iki yanında düz duruyordu.

"Bir iblis köpeği."

"Çok fazla kan var - bu birinin kopan bacağı mı!"

Layala ileri geri adımlar atarak askerlerin canavarlara savurduğu darbeleri izledi. Varlett ikisinden daha büyük olanın etrafına siyah parmaklıklardan oluşan yuvarlak bir kafes ördü. Silahlar parmaklıkların arasından saplanıyordu ancak

İblis Köpeği. Metal kılıçları ısırarak, sanki tahtalarmış gibi ikiye böldü.

Thane pençeli bir pençenin altından sıyrıldı ve bacağa doğru savruldu ama kılıcı kesmedi. Çenesini kıl payı kaçırarak daldı ve Layala'nın kalbi boğazına kaçtı. İblislerle savaşmak için ne tür silahlara ihtiyaçları vardı? "Hadi Thane, büyü yap." Sanki onu duymuş gibi avucunu uzattı ve tazı dondu kaldı ama başka hiçbir şey olmadı. Ne derisi kemiklerinden sıyrıldı ne de acı içinde kükredi. Diğerleri sırayla derisini bıçaklamaya ve kesmeye başladı.

Kapının çalınması Layala'nın sıçramasına neden oldu. Döndü ve kalın tahtaya baktı. Bütün muhafızlar dışarıdaydı ve diğer herkes saklanıyor olmalıydı.

"Sakın açma," diye ciyakladı Tif.

Üç hızlı vuruş daha. "Ben Thane. Kapıyı aç."

Layala rahatlayarak iç çekti ve ona doğru yürümeye başladı, sonra yarı yolda dondu kaldı. Sadece bir dakika önce onu dövüşürken görmüştü. Eğer şimdi Hel gibi uzayda hareket edemiyorsa...

"Thane aşağıda," diye fısıldadı Tif. "Onu görüyorum."

"Layala, acele et. İyi olduğundan emin olmalıyım." Konuşan her kimse sesi tıpkı ona benziyordu.

Layala duvarda asılı duran kılıfından kılıcını aldı ve kendini hazırladı. Büyüsü her zamankinden daha yoğun bir şekilde damarlarında titreyordu. Elleri bile güçten titriyordu. İçgüdüleri ona dışarıda bekleyen kim olduğunu söylüyordu.

"Aç şu kapıyı yoksa menteşelerini söküp atarım." Ses şimdi farklıydı, ölümcül derecede zehirli ve çakıllı. Thane'in sesinin acımasız olduğunu duymuştu ama bu o değildi.

"Belki de pencereden dışarı çıkmalıyız," diye önerdi Tif.

"Bu oda korunuyor. İçeride daha güvendeyiz." Layala Hel'in büyüünün içeri girmek istediğinden şüphelendiği kişileri dışarıda tutabileceğini umuyordu.

Kapı takırdadı ve eğildi, gök gürültüsü gibi çarptı. Layala'nın göğsü ağır bir nefesle inip kalktı. *İçeri girecek!* Bir çatırtıyla kapı yerinden söküldü ve ardına kadar açıldı. Tif çığlık attı ve koşuşturan botlarının sesi taş zeminde yankılandı. Layala yutkundü ve kılıcını davetsiz misafirin üzerine doğrulttu. Kıvrık boynuzları ve parlayan kırmızı gözleriyle iblis prens.

"Tekrar merhaba, tanrıça." Kaşlarını çatı ve ileri doğru adım attı ama eşiği geçmeye çalışırken görünmez bir duvara çarptı ve durduruldu.

Hel, Layala sessizce ona seslendi. *İblis prens odanın dışında.*

"Nedir bu?" İblis Prens avucunu düz bir şekilde ona dayadı ve itti. "Gardını indirirsen seni yavaş değil hızlı öldürürüm."

"Pazarlık becerilerin üzerinde çalışmalısın."

"Ben zaten bir anlaşma yaptım. Seni öldüreceğim ve yüzüğümü geri alacağım."

"Yalan söylüyorlar. Onu sana asla vermeyecekler. Ama geri alabilirim." Layala yutkundu. "En başta onu çalacak kadar sinsi olan bendim. Onu senin için getireceğim." Yüzüğü, bu iblisi, onu nereden çaldığını ya da şimdi kimin elinde olduğunu kesinlikle hatırlamıyordu.

"Sen Runevale'e erişimi olmayan ölümlü bir bedene hapsedilmiş bir tanrıçasın. Benim için hiçbir şey yapamazsın." Yumruğunu görünmez kalkana çarptı. Uyguladığı güce rağmen hiç ses çıkarmadı. "Beni içeri alırsan derini kemiklerinden ayırmam. Beni içeri alırsan boğazını keserim. Beni ne kadar bekletirsen o kadar acı çektiririm ve acı çektirmekten zevk alırım."

"Yeraltı dünyasına geri dön."

Hırladı ve uzun tırnakları ahşap kapı çerçevesini yırttı. Yiyecek arayan vahşi bir hayvan gibi tırmaladı, parçalar kopardı, kâğıt gibi parçaladı. Layala kalbi küt küt atarak odanın içine doğru geri çekildi.

"Bu odayı kıymık kıymık, tuğla tuğla parçalayacağım."

"Ve sen yine de ona ulaşamayacaksın," dedi *Hel*'in yumuşak sesi. Layala onu henüz göremiyordu ama botlarının koridordan aşağı indiğini duyuyordu. Yavaş ve metodik vuruşlar. "Ama eğer bir tanrıdan intikam almak istiyorsan, ben bir ikramım."

İblis bakışlarını Layala'dan çekti ve başını yavaşça çevirerek hırpalanmış kapı aralığından uzaklaştı. "Benim kavgam seninle değil Zaurahel."

"Ama onun için geldiğinde bunu sen yaptın. Bunu biliyorsun."

"Söylentilere göre bunu uzun zaman önce bırakmışsın." Zalim gülümsemesi ağzının kenarını çekiştirdi. "Biliyor musun, bir tanrıdan çok bana ve kardeşlerime benziyorsun." Gözünün kenarına dokundu. "Beni meraklandırıyor."

Bu ne anlama geliyor?

Elinde dalgalı, koyu renkli ahşap bir asa belirdi ve tepesinden kırmızı bir ışık patlaması fırlayarak çatırdadı ve cızırdadı. Layala nefesini tuttu ve kapının eşiğine koşarak kalkanını hazırladı. Büyü görünmez bir şeye çarptı

Hel'in önündeki bariyer, gücü emiyor, susamış bir çöl zemini gibi içine alıyordu. Kızıl akıntı kalınlaştı, çatırtılar daha yüksek ve daha yoğun hale geldi. Enerji patlamasından yayılan ısı Layala'nın bir adım geri atmasına neden oldu. Hayretle gördü ki Hel sıradan duruşuyla neredeyse sıkılmış görünüyordu.

Sonunda iblis prens büyü akışını durdurdu ve tehditkâr kaşları endişeye benzer bir şeye dönüştü.

"Gördün mü, yüzüğün yok. Senin diyarında değiliz. Ve sen de bana korku aşılamıyorsun," dedi Hel sakince. "Daha iyisini yapman gerekecek iblis." Hel'in avucunun üzerinde dönen bir ışık topu oluşmaya başladı ve her geçen an daha da büyüyordu.

"Bu iş daha bitmedi." İblis Prens uzun pelerinin kenarını tuttu, kendi etrafında döndürdü ve gri-mavi bir duman bulutu içinde kayboldu.

Layala döndü ve pencereye doğru koştu. İblis tazıları gitmişti. Thane'in yaralı bir askerin yanına çömeldiğini gördü. Yavaş bir nefes veren Layala alnını cama dayadı. "O iyi." Yakınlarda Piper'ın ve diğer arkadaşlarının da yaralanmamış olduğunu gördü. Leif birinin elini tuttu ve kalkmasına yardım etti. Fennan bir askerin kalçasına kompres yapıyor gibi görünüyordu.

"Yardıma geldiğim için bir teşekkür ya da onay yok mu?" Hel'in sıcak, bal rengi sesi kadının omurgasından aşağı süzüldü. "Tipik."

Layala döndü ve kılıcını yatağının üzerine fırlattı. "Teşekkür ederim. Tüm bu kargaşada beni duyup duymayacağından emin değildim."

"Bana ihtiyacın olursa seni her zaman duyacağım." Adamın kıpkırmızı gözleri botlarından kalçalarına kadar kızın üzerinde gezindi. Yavaşça yaptığı inceleme yanaklarına sıcak bir kızarıklık getirdi. Hararetle bakışları sonunda yüzüne ulaştığında, "Bu kızarıklık benim için mi aşkım?" dedi.

Boğazını temizledi. "Saçmalama. İblisle karşılaştığım için ateşim var."

"Yanaklarına hücum eden kan," diye yaklaştı, "kalbinin çarpıntısı. Bunu benim için zorlaştırıyorsun."

"Bu ne anlama geliyor?" Yavaşça nefes aldı, kalbini sakinleştirmeye çalıştı ama adam yaklaştıkça kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bir yerden yavaş bir *damla, damla, damla* geldi.

"Benim ne yaptığımı görmüyorsun." Elini kaldırdı ve parmaklarını dudaklarına götürdü. Parmağından bir damla kan aktı. "Aynı anda hem senden nefret edip hem de seni nasıl her şeyden çok istediğimi anlamıyorsun."

Nedense geri çekilmedi, karşı koymadı ya da itiraz etmedi. Büyülenmiş bir halde onun gözlerine baktı. Adamın gözleri en tatlı zehir gibi tehlike ve hazzı bir arada barındırıyordu. Dili orta parmağında gezindi ve sonra dudakları parmağın etrafında kapandı. Uçuşan kıymıklardan birinin fırlayıp parmağını kesmiş olması gerektiğini ancak o zaman fark etti. Biraz acıdı ama parmağı adamın ağzında ne kadar uzun süre kalırsa o kadar uyuştı ve karnında hoş bir sıcaklık belirdi. Elini geri çekti ve bir adım uzaklaştı. Bu, onun yarasını iyileştirmesinden çok daha şehvetli hissettirdi, gerçi olan buydu. Kesik gitmişti ve gücünü tazelemek için onun kanından küçük bir darbe daha aldı.

Layala onun etrafında geniş bir adım attı ve çıkışa yöneldi. "Diğerlerini kontrol etmemiz gerek." Kapı aralığında durdu ve ona tekrar baktı. "Yaralı askerlerden bazılarını iyileştirmek için büyünü kullanacak mısınız?"

"Sana kahraman olmadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?" "Lütfen."

"Bir grup elfi iyileştirmek için neden gücümü tüketeyim ki? Bu çok zaman alacak. Bundan benim çıkarım ne?"

"Minnettarım."

Yanağındaki gamzeyi ortaya çıkararak gülümsedi. "Bak ne diyeceğim, hikâyemizde bundan sonra ne olduğunu bana anlatırsan birkaç elf kurtarırım."

"İlk randevumuzdan sonra mı demek istiyorsun? Beni kayalıklarda bıraktığın zaman mı?" "Kesinlikle."

"Peki, en az on elfi iyileştirdikten sonra sana söyleyeceğim." "Tamamdır."

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

LAYALA

LO akşam Layala yemek masasında oturmuş, bir kadeh şarabın dudaklarına bakıyordu. Tüm o parçalanmış cesetler, tazılar tarafından ısırılan ve zehirlenen askerlerin çığlıkları ve haykırıışları aklından çıkmıyordu.

Bunun için bir tedavileri yoktu ve Hel'in büyüü bile enfeksiyonu yok edemiyordu. Hel, sonunda ölmenden önce saatlerce acı çekeceklerini söyledi. Thane merhamet göstererek iblis tarafından zehirlenmiş üç askeri öldürdü.

Fennan çizmelerini masanın altına vurarak karşısındaki Hel ve Varlett'e kaşlarını çattı. Thane başını kaldırmadan yemeğini kesti. Fennan'ın diğer tarafındaki Piper ve Leif de yemeklerini karıştırıyordu. Sanki hepsi yoldaşlarının öldüğünü görmemiş ya da savaşın katliamına tanık olmamış gibiydi. Odadaki gerginlik daha çok yeni tehditlerden kaynaklanıyordu ve ikisi de yemek masalarında oturuyordu.

"İblisin zehri için bir panzehir üzerinde çalışacağım," diye açıkladı Varlett, çok uzun süredir devam eden sessizliği bozarak ve Layala'nın kan olduğunu tahmin ettiğı bardağından bir yudum aldı. "Eminim bu onları son görüşümüz olmayacak."

Thane sonunda çenesini kaldırarak, "Bu çok yardımcı olur," dedi.

"Özür dilerim ama neden bizimle yemek yiyorlar?" Fennan ağzından kaçırıldı. Son birkaç dakikadır kesinlikle bunu söylemeyi bekliyordu. "Neden buna tekrar göz yumuyoruz? Onu anlıyorum. Sayılır." Hel'e bir el salladı, sonra da Varlett'i işaret etti. "Ama o? Tenebris'le birlikte çalışıyordu."

"Tenebris benim için bir amaçtı. Başka bir şey değil. Ve az önce senin kıcını kurtardım," dedi Varlett pençelerini bardağına vurarak. "Yoksa neredeyse kolunun kopacağını çoktan unuttun mu?"

"Yoldan kendi başıma çekilebilirdim. Senin yardımına ihtiyacım yoktu." Öne doğru eğildi, parmak eklemlerini masanın üstüne vurdu ve ona baktı. "Ve bir iyilik, işlediğin bir dizi suçtan seni muaf tutmaz. Bunları sıralayabilirim ama bütün gece sürer."

"Sen nasıl istersen, elf." Kaşlarını kaldırdı ve pençesiyle bir çeri domatese saplayıp ağzına attı.

Thane boğazını temizledi. "Bakın, iblisi ve av köpeklerini ortadan kaldırmak için bir plan yapmamız gerekiyor. Hepimiz bu yüzden buradayız." Thane omurgasını dikleştirdi ve çatalını yere bıraktı. "Hepimizin şahit olduğu gibi, silahlarımız onlara karşı etkisiz. Büyü bile çok az zarar verdi."

Hel masadan kalktı, ayağa kalktı ve mama sandalyesinin arkasına doğru eğildi. "Madem hatırlamıyorsun, sana küçük bir sır vereyim. Obsidyene karşı zayıflar ve senin kılıçların çelikten yapılmış. Ve güneş ışığı ama bu sizin üretebileceğiniz bir şey değil."

Thane kollarını kavuşturdu. "Obsidyen nadir bulunur ve daha zayıftır."

"Adalon'da evet, nadirdir." Hel sandalyeyi itti ve kale arazisine bakan uzun pencere sırasına doğru yürüdü. "Ama onları öldürebilecek şey de bu."

"Yani, bize kılıç yapmak için yeterince obsidyen bulmam gerekiyor." Thane'in elleri masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bu harika."

"Bizim için havadan kılıç püskürtemez misin?" Layala sordu. Onun bunu kıyafetlerle ve düzenli olarak içtiği civarlarla birkaç kez yaptığını görmüştü.

"Hiçbir şeyi durup dururken çekip çıkarmıyorum. Onları sakladığım bir yerden geliyorlar. Ben ona aether diyorum. Ve eğer orada obsidyen silahlar saklıyor olsaydım, onları çoktan var ederdim." Pencere kenarına oturdu ve kollarını kavuşturdu. "Ve sen obsidyenini toplarken, burası Layala için güvenli değil."

Thane ona doğru kaydı. "Adalon'un hiçbir yeri güvenli değil. Hayatım boyunca senin yardımın olmadan onu korudum. Sanırım bu işi hallettim."

"Ama ben olmasaydım, bugün ve geçen gece öldürülmüş olacaktı."

Thane Hel'e ters ters baktı. "Hayır, çünkü onu tek başına bir odaya koymazdım."

"Oh, öldüremediğin ibislere karşı savaşırken onu yanında tutacaktın. Olağanüstü bir plan."

"Peki benimle ve onun için hayatlarını ortaya koyacak arkadaşlarıyla buradan daha güvenli nereye gidebilir?" Thane kaşlarını kaldırarak sordu. Layala sertçe yutkundu. Yine Thane ve diğerleri onu korumak için kendilerini riske atıyorlardı. Ya Thane onun yüzünden öldürüldüyse, ya da Piper, Leif ve Fennan? Kuzgunlardan herhangi biri...

"Elbette benimle birlikte. Dredwich Kalesi'ne iki kez sızdılar. Nerede uyuduğunu, yemek yediğini, rutinini, her şeyi biliyorlar."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Thane'in sesi daha önce olmayan bir keskinlik kazanarak. "O benimle kalıyor."

"Sorun nedir? İkiniz ilişkinize ara verdiniz, değil mi?" Dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Düğün planları yok. Sen iptal ettin. Zamana ihtiyacın olduğunu söyledin. Sana zaman vereceğim. Ayrıca, o *benim* karım. Bir süreliğine güvenliği için benimle bir yere gitmesi uygunsuz olur."

Oda o kadar sessizleşti ki Layala'nın duyduğu tek şey kendi yumuşak nefesi oldu. Yüzü sıcaktan kızarmak yerine kanı çekilmiş gibiydi. "Hel ve Layala hariç herkes dışarı," diye bağırdı Thane. Sandalyeler taşa sürtündü, ayak sesleri sessizce yere vurdu ve üçü yalnız kaldı. Varlett bile itiraz etmeden çıktı.

Hem Hel hem de Thane beklentiyle Layala'ya baktı. "Ne yapmak istiyorsun?" Thane sordu.

Sormuş olması bile onu burada isteyip istemediği konusunda şüphe uyandırdı. Gitmesini mi istiyordu? "Elbette kalacağım," derken sesi umduğundan daha zayıf ve daha az inandırıcı çıkmıştı.

"Gerçekten mi?" Hel pencerenin kenarından kalkarak söyleniyordu. Masaya doğru geri döndü. "Burası senin hayatını emiyor. Şehirdeki insanlar sana sırt çevirdi. Kalenin içindeki insanlara da güvenemezsin." Lal rengi gözleri Thane'e kaydı. "Bir kez olsun eşeklik etmeye çalışmıyorum ama ikinizin arasında her ne oluyorsa hatırlamasına yardımcı olmuyor. Aslında, burada seninle olmak onu bu hayata ve sadece bu hayata bağlı tutuyor. Onun hatırlamasını istiyorsun, değil mi?"

Thane'in dudakları sert bir çizgi oluşturdu.

"Her şeyden ve herkesten kaçmıyorum," dedi Layala, Thane gitmesi konusunda herhangi bir fikre kapılmadan önce. "Ve olmak istediğim son yer sen ve Varlett'le sıkışıp kalmak, nerede olduğunu sadece Yaratıcı bilir."

Thane, "İkimiz de onu korursak daha güvende olur, Hel," dedi. "Öyleyse neden üçümüz oturup yemeğimizi yemiyoruz ve bu saçmalıkları geride bırakmıyoruz?"

Hel bir "ha" çekti ve başını salladı. "Saçmalıkları geçelim mi? Hepimizin senin yüzünden burada olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Bunu değiştiremeyiz, o yüzden yolumuza devam edelim ve bir sonraki hücum hamlemizi düşünelim."

Layala gözlerini Thane'e dikti. "Sen ne yaptın?" "Beni terk etmen için seni manipüle etti, olan bu."

Thane başını salladı. "Olan şey bu değildi. Ve eğer o gerçekten senin olsaydı onu manipüle edemezdim. O lanet olası bir ilkel tanrıça. Aptal değil. Manipülasyonda sen iyisin, ben değil."

Hel sanki tavan aniden düşmanı olmuş gibi yukarı baktı. "O zaman söyle bana kuzen, ne oldu?"

"Henüz hatırlamıyorum ama benim için seni terk etmesi için onu kandırmazdım."

"Ne olduğunu gayet iyi hatırlıyorum ama ikiniz de bana inanmazsınız, bu yüzden nefesimi boşa harcamayacağım." Dudakları geriye doğru kıvrıldı ve kapiya doğru ilerlemeye başladı. "Bir sonraki saldırı hamlen, *Thane*, obsidyen bulmak olacak." Sonra daha kapiya ulaşmadan ortadan kayboldu.

ERTESİ SABAH Layala gözleri kamaşmış ve sersemlemiş bir halde yatağında doğruldu. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve yanındaki yastığın üzerinde oturan Tif'in dış hatları yavaşça netleşti. "Tif, ne yapıyorsun? Ben uyurken öyle bakmandan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Bu senin için geldi. Sen uyurken Sallow adında bir kuş bıraktı. Umarım sana gönderildiği belli olmasına rağmen okumama kızmazsın."

Layala zarfı aldı ve içindeki kâğıdı çıkardı. *Layala, bulacağına söz verdiğin eşyaları bir süredir bekliyordum. Eğer bulamazsan bu gece dışarı çıkmak zorunda kalacağım. Stoklarım tükendi.*

~ E Teyze.

"Onu tamamen unuttum. Nasıl unutabilirim ki?"

Tif çenesine vurdu. "Çok şey oldu. İlk suikastçı, iblis tazıları, seni öldürmek isteyen boynuzlu ucube ve Hel ile Varlett buradayken, aramızdaki gergin ilişkiden bahsetmiyorum bile.

Thane ile senin aranda. Unuttuğun için kimse seni suçlamıyor." Kocaman bir gülümsemeyle Layala'nın kolunu okşadı.

"Evalyn Teyze'nin bana verdiği listenin geri kalanını bulmam gerekiyor." "Ben de gelebilir miyim?"

"Bu çok tehlikeli."

Tif kollarını kavuşturdu ve alt dudağını dışarı çıkardı. "Çok mu tehlikeli? Horns'un ölmesini istediği kişi ben değilim! Sizsiniz. Ben senin yedeğin olabilirim." Elbisesinin içinden küçük hançerini çıkardı ve kınından çıkardı. "Horns'a eski bıçak, yumruk, eğilme, hareket yöntemlerini uygulayabilirim. Oldukça iri olduğunu biliyorsun. Bahse girerim kolayca kesebileceğim büyük bir üyesi de vardır." Hançeri ses efektleri eşliğinde ileri geri salladı.

Bu ifade Layala'nın düşünmek istemediği zihinsel imgeleri canlandırdı. "İğrenç ve hayır. Sen Tif'i saklamakta iyisin, dövüşmekte değil. Ve ben de tam olarak bunu yapmanı istiyorum."

"Arkadan sinsice saldırabilirim." Zıpladı ve havayı savuşturdu. "Heeyaw!"

"Sen burada kal. Yakında döneceğim."

Tif hançerin yanına düşmesine izin verdi. "Akşama kadar dönmezsen Thane'e söylerim."

"Piper'ı getireceğim."

"Hel ve Thane'in onun yeterli bir muhafız olmadığını söylediklerine eminim. İyi bir savaşçı olmadığından değil ama Horns güçlü görünüyor."

"Yapmak zorunda kalacak."

TAM GRİ FIRTINA bulutları yuvarlanarak sabah güneşini kararttı. Yağmur yine tehdit edici görünüyordu ama bahar fırtınaları Evalyn Teyze'nin listesinin geri kalanını bulma görevini durdurmayacaktı. Unuttuğu için zaten kendini çok kötü hissediyordu ve zamanı da kalmamıştı. Evalyn tek başına dışarı çıkacaktı ve bu onun için çok tehlikeliydi, özellikle de iblisler ortalıktayken. Layala sadece kendisinin bir şeytanla karşılaşmayacağını umuyordu.

Piper sadakatle onun yanında at sürüyordu ama bu konuda sessiz değildi. "Thane beni öldürecek."

"Piper, sorun yok. Bunu çabuk halledeceğiz."

"Cenaze işlemleri için aileme bir mektup yazsam iyi olacak çünkü beni öldürecek."

Layala, Midnight'ı alışılmışın dışında bir patikadan çevirdi ve Piper da kır bir aygırın üzerinde onun yanında tırıs kalktı. "Çömlekçi otu gölgede, sık çalılıkların arasında, genellikle dişbudak ağaçlarının yanında yetişmeyi sever ve benim bildiğim orman şehrin hemen kuzeybatısında."

"Solgun olanın en son saldırdığı yeri mi kastediyorsun?" Piper gözlerini devirdi. "Evet, bu benim mezarımı sağlamlaştırıyor. Üzerinde şöyle yazacak: Burada Piper Ateşyürek yatıyor, kralına itaatsizlik eden aptal."

"Ama Hel onları geri çağırdığını söyledi, o yüzden bu konuda rahat olmalıyız."

Midnight'ı yuvarlak yeşil yapraklı, küllü beyaz gövdeli ağaçların arasında durdurmadan önce bir süre at sürdüler. "Buralarda bir yerde olmalı."

Gök gürültüsü atının kişnemesine neden oldu ve parlak güneş ışığı olmadığı için sabahtan çok akşam gibi hissetti. Piper etrafına bakındı ve atından indi. "Sağanak yağmur başlamadan acele edelim."

Atlarının dizginlerini dallara doladılar ve ormanın içlerine doğru ilerlediler. Birbirine sıkı sıkıya bağlı ağaç gövdelerinin etrafından dolanarak sık otların, eğrelti otlarının ve uzun yabani otların arasında turuncu yapraklı bitkiyi aradılar. Yaklaşık yirmi dakika sonra onu buldu. "İşte."

Yağmur damlalarının etrafa saçılma sesi, tenini ve giysilerini ıslatmadan önce duyularına çarptı. Çömlekçiye tabanından hızla çekiştirdi ve bunu köklerin çatırdaması izledi. Birkaç sarsıntıyla toprak parçaları düştü ve damlalarla birlikte başka bir şey daha geldi. *Güm, güm, güm... Bu da ne? Yağmur değil, fırtına değil...* Derisi karıncalanarak yavaşça bir daire çizdi.

"Piper, bu da ne?"

Piper kılıcını çıkardı. "Emin değilim."

Güm güm güm. Bu sefer *daha* hızlı. Ayak sesleri.

Koşuyorum.

Layala tam dönmüştü ki solgun bir şey üzerine atladı ve onu yere düşürdü. Küçük bir çocuktu. En fazla sekiz.

Layala çığlık atarak çenesini itti, şaklayan ağzını yüzünden uzaklaştırdı. Hiç dönüşen bir çocuk görmemişti. Bu geçişten sağ çıkamayacakları varsayılırdı. Layala'nın kulağına yakın olan korkunç tiz çığlık, işitme duyusunu körelten bir çınlama sesine neden oldu. Sürdü

dizini kaldırdı ve kızı bir kenara fırlattı. Kızın küçük bedeni bir ağaca çarptı. Layala tam olarak ayağa kalkamadan yaratık ona doğru koşmaya başladı.

Kılıcını çekerken gözyaşları içinde kaldı. Bir çocuğu nasıl öldürebilirdi?

"Geri çekil yoksa seni öldürürüm."

Hırladı ve çömeldi, dört ayak üzerinde sürünerek ona doğru ilerledi.

On

u. "İndirin onu!" Piper çığlık attı.

Hel onlara emir verebileceğini söylemişti, değil mi? "Size olduğunuz yerde kalmanızı emrediyorum,

çocuk!"

Kız dondu kaldı, başını öne arkaya eğdi. *Belki onu bağlayabilirim? Ama ne olursa olsun solgun bir kız. Başka birine de bulaştırabilir.* Layala yutkundu ve kılıcını daha sıkı kavradı. Kızın elbisesinde tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Tamam, ben yaparım," diye ileri atıldı Piper ve kılıcını havaya kaldırdı.

"O artık bir çocuk değil. Solgun bir çocuk."

Sıcak bir acı aniden Layala'nın bacağına parçaladı. Çığlık attı, sonra dişlerini birbirine geçirdi ve kılıcını başka bir solgun olanın ensesine indirdi, bir kadın... ve bir çocuk, birlikte... Keskin bir nefes aldı. Bunlar kurtarmaya çalıştığı çiftlikteki iki kişiydi.

Babasını asla aşağılamadı.

Layala kalçasını tutarak geriye doğru tökezledi. Bacağından kan sızıyor ve etinde diş izleri oluşuyordu. *Vay anasını. Lanet olsun... beni ısırıldı. Solgun biri beni ısırıldı.*

Piper ölü çocuğun yanında durmuş, kılıcı yanında asılı, Layala'nın bacağına bakıyordu. "Laya." Gözleri yaşlarla doldu. "Layala!" diye bağırdı ve o öfkeli gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Kılıcını bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Aman Tanrım, seni hayal kırıklığına uğrattım. Yapamam.

-Yapamam. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." Nefes almakta zorlanıyordu.

Layala'nın göğsü sıkışmış ve panik içinde kalmıştı. "Ayağa kalk. Geri dönmek zorundayız."

Gözyaşlarını silip süpüren Piper yavaşça ayağa kalktı. "Fazla zamanımız olmayacak.

Belki Hel... Koşabilir!"

Dönerken ayakları yerde uçuyor, ağaçlardan kaçıyor, panikle aldığı nefesler gittikçe hızlanıyordu. Etrafındaki manzara bir bulanıklığa dönüştü. *Yüce Yaratıcı, bu gerçek olamaz. Ne kadar zamanım var? Bir kez ulaştığında*

Midnight, atına atladı ve Piper'la birlikte yan yana sürdüler. Midnight'ı hiç olmadığı kadar hızlı itti. Toynakları Vadi'nin etrafındaki çimenli düzlükte gürledi.

Şato görüldüğünde dizginleri geri çekti ve bacağına kompres yapmak için kolunu yırttı. Muhafızlardan herhangi biri ısırık izi görürse ne yapacaklarından ya da onu indirmeye çalışmakta tereddüt edip etmeyeceklerinden emin değildi.

Aklıma Thane'in yüzü ve sözleri geldi. "Tek bir hata yeter." Köprüyü geçerken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Midnight'ı ön merdivenlerde bıraktı, botları yere vurdu ve ön giriş basamaklarını hızla çıktı. Muhafızlar başlarını eğip çift ön kapıyı açtılar.

"Git yakala onu!" Layala kalenin kendi kanadına doğru sola dönerken Piper'a bağırdı. Piper başıyla onayladı ve doğruca eğitim alanına doğru yola koyuldu.

Thane, özür dilerim. Özür dilerim. Onu uyardı. Yalnız dışarı çıkmaması için ona yalvardı.

Layala yatak odalarına giden merdivenleri hızla çıktı. Onun kapısını görene kadar durmadı. En tepede sendeledi ve bir elini duvara bastırdı. Koridor artık bulanıktı, sondaki pencereden gelen puslu bir ışık halesi vardı. Tiz bir çınlama kulaklarını doldurdu. *Başarmak zorundayım.* Zihnindeki bulanıklığı silkeleyerek ilerledi. *Lütfen burada ol. Lütfen. Sana ihtiyacım var,* diye düşündü.

Kapı kolunu iterken tırnakları kapıya sürtündü ve kapı tıkırdayarak açıldı.

Pencerelerden giren ışık onu kör etti. Layala onu korumak için elini kaldırdı. "Alo?"

"Bana ihtiyacın var, ha? Ve 'kapıyı çalmadan içeri girme' konusunda anlaştığımızı bilmiyordum."

Layala tökezleyerek odaya girdi. "Hel, bana yardım et."

BÖLÜM 31

OceanofPDF.com

HEL

F Hel bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ama içgüdüsünü dinlemedi. Kız tam içine düşerken onu gövdesinden yakaladı. "Ne oldu?" Kolunu dizlerinin altından geçirdi ve onu göğsüne doğru kaldırdı. Güçsüz ve uyuşuktu. Bakırımsı bir koku alıyordu ama çok fazla kanaması yoktu.

"Beni ısırdı," diye mırıldandı Layala, onu Thane'in ofisinin köşesinde Hel'in kullandığı divana taşırken tuniğini tutarak.

Onu yere yatırdı ve vücudunu tarayarak kalçasındaki sargıyı buldu. "Seni kim ısırdı, Val?" Sargıyı yırtarak çıkardı ve parmaklarını derin delik izlerinin üzerinde gezdirdi. Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

"Çocuk oradaydı ve ben onu öldüremedim ama Piper öldürdü." Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü. Hıçkırıklarıyla vücudu titremeye başladı.

Kadının yüzünü tutarak onu kendisine bakmaya zorladı. Anlam veremiyordu. Parlak mavi gözleri cam gibiydi, odaklanmamıştı. "Solgun biri seni ısırdı mı?"

Çenesi titredi ve başını salladı. "Bana yardım edebilir misin? Thane'e gidemedim. Çok geç olursa bunu ona yaptırıramam. Beni asla affetmez. Zaten Osric'i öldürmek zorunda kaldı."

"Kimse seni öldürmüyor."

"Ben onlardan biri olamam. Buna izin veremezsin." Adamın gömleğini tutup kendini yukarı çekti. "Bana kılıcımı ver. Ben yaparım."

"Kes şunu." Parmaklarını çözdü ve onu tekrar yatırmak için göğsüne bastırdı. "Bunu düzelteceğim."

"Ya kurtaramazsan? Hel, lütfen beni kurtarabileceğini söyle." Kollarını yüzüne kapattı ve onlara doğru hıçkırarak ağlamaya başladı. Dönüşün başlangıç aşamaları genellikle histeriyle sonuçlanırdı. "Dönüşeceğim!"

Sikeyim. Hel çenesini sıktı, yatağa oturdu ve kızın kollarını aşağı çekti. "Bana bak." Kızın vahşi bakışları onunkilere kilitlendi. "Güzel. Şimdi derin nefes al. Daha iyi. Dönüşmeyeceksin. Sen bir tanrıçasın. Buna karşı bağışıklığın var," diye yalan söyledi ama onun sakinleşmesine ihtiyacı vardı. Ölümsüz bedenine sahip olsaydı bu doğru olurdu ama Mathekis, tanrıların kanını taşıyan birinin, lütuftan düşüklerinde dönüşebileceğini kanıtlamıştı. "Öyle olmasaydın bile bunu düzelteceğimi söylemiştim. Tamamen iyi olacaksın."

"Bağışıklığım mı var?"

Simsiyah saç telleri ıslak yanaklarına yapışmıştı. Onları nazikçe kaldırdı. "Tabii ki."

"Ama çok üşüyorum." Nefesini içine çekti. "Kusabilirim."

Battaniyeyi çekiştirerek kaldırdı ve kızın omuzlarına doladı. "Sana beni ilk öptüğünü ve bana koca oğlan dediğini söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet," sesi titriyordu.

"Haklıydın. Yalandı ama öpüştük." "Ne zaman?"

"Hatırlamalısın, kayalıklardan sonraydı. Bana anlatacağına söz vermiştin." Adam ayağa kalkmaya başladı ve kadın onun elini neredeyse zayıf bir elfin kemiklerini kıracak kadar sert kavradı.

"Beni bırakma."

"Gitmiyorum. Ama masadan bir şey almam lazım, tamam mı?" "Beni bırakma," diye tekrarladı, daha çaresiz bir halde. "Beni terk etti ve geri gelmedi."

Onun diğer elini de sıktı. "Ben kalıyorum." Hel'in boğazı düğümlendi ve onu temizledi. O masaya gitmesi gerekiyordu ama onu sakinleştirmek için birkaç dakikasını ayırabilirdi. "Bana Amonlee Kayalıkları'ndan sonrasını anlat." Gözlerini kapadı ve yutkundu. Sessizlik onu telaşlandıracak kadar uzadı. "Val?"

Parlak gözler yüzüne yerleşti. "Bunu neden yaptın? Seni her şeyden çok seviyordum. Sen benim hayatımın aşkıydın, tek gerçek aşkımdın ve sen beni mahvettin. Beni yok ettin."

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Aramızdaki şeyin gerçek olduğunu sanıyordum."

Hel'in kalbi küt küt atıyordu. "Gerçekti."

"Ondan nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Onun kalbini sökeceğim. Sonra da kafasını koparacağım."

"Halüsinasyon görmeye başlıyorsun." Ve yeni bir solgun olanın öfkesi etkisini göstermeye başlamıştı. "Sana yardım etmem gerek. Elini bırakmalıyım."

Çekildi ve masaya doğru koşarak mürekkep çekmecesini açtı. İçeride birkaç şişe tıkırdadı. Sonra kapı açıldı ve War hemen arkasında Piper'la birlikte içeri daldı. Bakışları Hel'den Valeen'e kaydı. "Hayır."

Hel mürekkebi ve tüy kalemi kaptı, yere çarparken elinin üzerine damlacıklar döküldü.

Savaş'ın ayak sesleri zemini dövdü ve onun yanına düştü. "Layala..." Saçlarından bir tutamı kaldırdı; sağ taraftaki ön tutamlar bembeyaz olmuştu. Keskin bir nefes çekti.

Hel yazmaya *başladı, zamanın başlamış olanı durdurmasını sağla, eti yeniden geri getir.* Bekle. Bu işe yaramayacaktı. Karalamış. *Başlamış olan değişimi durdur ve-*

Savaş'ın yumrukları göğsüne çarparak onu kitaplığa sıkıştırdı. "Bu senin hatan! Bu laneti durdur! Hemen şimdi durdur!"

"Deniyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Dönüşüyor," sesi histerik bir hal aldı. "Bu laneti sen yarattın. Bir canavara dönüşecek. Bu senin suçun!" Adamın çenesine Hel'in yıldızları görebileceği kadar sert bir yumruk attı ve arkasındaki rafların yarısını devirerek kitapları etrafa saçtı.

"Biliyorum!" Hel kükreyerek başını geriye attı. Bakırımsı bir tat ağzını doldurdu. "Şimdi onu durduramadan önce bırak beni! Eğer tamamen dönerse, onu geri döndüremem. Bu lanet beni aşıyor."

Savaş onu düşürdü ve Hel masaya geri dönmek için iterek geçti. Mürekkep şişesinin yarısı bitmemiş büyüsünün üzerine döküldü. "Lanet olsun, War. Her şeyi berbat ettin!" Yeni bir kâğıt parçası aldı ve tüy kalemi tekrar batırdı.

Başlamış olan laneti durdur, yeniden et getir. Kanla ve ateşle öderim. Sonra yeni bir sembol çizdi. Görünmez bir güç dalgası odayı salladı, bu hazır olduğunun işaretiydi. Hem Hel hem de War aceleyle onun yanına koşular. War bir elini onun nemli alnına koydu ve elini kavradı. "Bu işe yarasa iyi olur."

Piper yatağın ucunda sessizce hıçkırdı. "Solgun olanın geldiğini görmeliydim."

"İşe yarayacak." Hel pantolonunun kumaşını yaranın üzerinden yırtarak ona çalışmak için geniş bir alan bıraktı. Eli titreyerek parmağını kesti ve kanıyla ısırık yarasının üzerine sembolü çizdi. *Bu işe yarasa iyi olur.* Parmaklarının bir hareketiyle ateş, kan sembolünü tutuşturdu. Lezyonlar kapanmaya başladı, sanki görünmez iplikler yarayı dikmişti ve alevler söndüğünde kalçasının üzerinde yepyeni, kararmış bir rün izi vardı. Kızın yüzüne baktı. Beyaz saç çizgisi hâlâ oradaydı. Kalbinin daha fazla çarpabileceğini sanmıyordu ama çarptı.

"Val, beni duyabiliyor musun?" Hel fısıldadı.

Teni hâlâ altın rengini koruyordu, dudakları pembeydi ama bu değişebilirdi... Göz kapakları dalgalandı.

Bir şey söyle, lütfen. Konuş benimle.

"Neden saçları geriye dönmüyor?" Savaş kollarını ona doladı ve onu kucağına aldı. "Lütfen Layala, benim takip edemeyeceğim bir yere gitme. Bizi terk etme. Seni tekrar kaybedemem." Onu göğsüne yaklaştırdı ve alnından defalarca öptü.

Hel'in gözleri yandı ve bacakları titreyerek ayağa kalktı. İşe yaramalıydı. Bir dakika geçti. İki.

Kalbi durabilir.

"Yaratıcı'ya yemin ederim ki, eğer dönerse seni hemen burada öldürürüm," diye hırladı War.

Hel zorlukla yutkundu ve herhangi bir farkındalık belirtisi için onu izledi. "Sana izin vereceğim."

"Kavga etmeyi bırak," diye mırıldandı, gözleri çırpınarak açıldı. "Ben iyiyim." Sonunda başını kendi başına kaldırdı. Ezici mavi gözleri önce Hel'i buldu ve ağzının köşesi yukarı doğru çekildi, sonra onları War'a kaldırdı. "Özür dilerim."

Thane'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onu göğsüne bastırdı. "Layala," diye nefes aldı. "Yukarıdaki yaratıcı, Laya, sen iyisin."

Kadın da ona sarıldı ve Hel gözlerini kaçırıp, kalbi sıkışmıştı. "Ben biraz temiz hava alacağım." Balkon kapısına doğru ilerlerken botları hızla vuruyordu. Kapıları iterek açtı ve aceleyle parmaklıklara doğru ilerleyerek vücudunun üst kısmını parmaklıklara yasladı. Omuzları çöktü. *Tanrım, neredeyse onu yine kaybediyordum ve bu sefer benim hatam olacaktı.* Parmaklarının bir hareketiyle bir civar belirdi ve onu dudaklarının arasına aldı. Bir nefes çekmeden önce tatlı duman burnuna doğru yükseldi.

Odadan mırıltılı sesler yükseldi. Birkaç dakika sonra bir kapı kapandı ve ardından Valeen'e ait olamayacak kadar ağır ayak sesleri ona doğru ilerledi. "Kanı temizlemek ve üstünü değiştirmek için banyo yapmaya gitti. Piper da onunla birlikte."

Hel iki beyaz kuğunun suyun üzerinde kayarak ilerleyişini izledi. Sonra sazlıkların arasından siyah tüylü bir kuğu fırladı ve onlara katıldı. Savaş ve Hel sessizce yan yana durdular. Güneş kara bulutların arkasından göz kırpyordu. Taze yağmurun yanık kokusu yukarı doğru süzülüyordu. Henüz öğlen bile olmamıştı ve hayatı neredeyse mahvolmuştu.

Şimdi sinirleri yatıştığına göre, onu kırdığı, yok ettiği hakkında söylediklerini düşündü. Yıllar önce birbirlerini mahvetmişlerdi.

"Önce o sana geldi."

Hel civarı çekti ve bir duman üfledi. "Ve?" "Ölmek üzere olduğunu düşündü ve *sana* geldi."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Çünkü ona yardım etmem için bana ihtiyacı vardı." "Onu neredeyse kaybediyorduk Hel. Yine."

"Ben de aynı odadaydım." Hel çok aşağıdaki patikada yürüyen bir grup muhafızı izledi.

"Burada güvende değil." "Daha önce de belirttiğim gibi."

Uzun bir duraksamadan sonra, "Götürün onu," dedi.

Hel, civarı ağzının yarısına kadar gelmişken hareketsiz kaldı. Döndü ve Hel'in eşine aşık olduğu her halinden belli olan kuzenine baktı. Parlak yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü. Gözlerinin altında gölgeler vardı, daha önce fark etmediği gölgeler. Günlerdir tıraş olmadığı için koyu renkli kirli sakalları bakımsız bir şekilde uzamıştı. Saçları bile her zamanki gibi düzgün ve şekilli değildi. Ve o anda Hel, Savaş'ın hiç olmadığı kadar iyi bir insan olduğunu fark etti.

"Onu burada güvende tutamam," dedi War. "Ama sen koruyabilirsin." Hel arkasını döndü. "Bunu kabul etmeyecektir."

Savaş onu gömleğinin önünden yakaladı. "Neredeyse solgun birine dönüşüyordu. Onları gönderdiğini ve saldırmamalarını söylediğini söylemiştin."

"Yaptım ama birçoğu kuduz hayvanlardan daha fazlası değil. Tamamen kontrol edilemezler. Bunu herkes kadar senin de bilmen gerekir." Hel'in çatık kaşları tepesinde sıkılı duran yumruktan War'ın yüzüne doğru yayıldı. "Ve bırak beni."

Tutuşu gevşedi ve elini bıraktı. "Zaten bir önemi yok. Eğer bu onu yakalamadıysa, iblis prensi ya da başka bir suikastçı yakalayacaktır ve o

Tekrar Valeen olana kadar hatırlar... Onu alıp güvende tutmalısın. Onu eğit. Hatırlamasını sağla. Kendin bile söyledin, onu geride tutan benim."

Hel civarından derin bir nefes aldı. *Lanet olası yeraltı dünyası*. "Hazır olduğunda geri geleceğim." Ama onu götürmek Savaş'ı savunmasız bırakmak anlamına geliyordu. Konsey hedefini değiştirebilirdi. Ve her şey için ona hâlâ kızgın olsa bile, ona ihtiyacı vardı.

Ona değer veriyordu.

"Varlett'i burada seninle bırakmak zorundayım. Benden başka bir iblis prensle savaşmanıza yardım edebilecek kadar güçlü olan tek kişi o olabilir."

"Tamam."

"Val'e söyleyecek kişi sen olmalısın. Benimle savaşacaktır." Kederle başını salladı.

"Söyleyeceğim."

LAYALA

LAYALA çabucak kurulandı ve parmaklarını uyluğunun üstündeki yeni rün izinin üzerinde gezdirdi. Kalıcı mıydı? Ortasında bir hilal olan beş köşeli bir yıldıza benziyordu. Eğer öyleyse, en azından güzeldi ve kalıcı bir iz soluk bir iz olmaktan daha iyiydi.

Kendi aptallığına başını salladı ve yeni giysilerini giydi.

Piper onu yalnız yıkanması için bıraktı ama muhtemelen çok uzakta değildi.

Odadan çıkarken aynadaki yansımasını gördü ve durdu. *Bu...* birkaç adımda aynadan birkaç santim uzaklaşmış, alnının tepesinden başlayıp yüzünü çevreleyen beyaz saç tellerini kalçalarının ucuna kadar çekiştiriyordu. *Bunu nasıl açıklayacağım?* İnledi ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Belki Hel bunu düzeltebilirdi.

Piper koridorda volta attı ve üzüntüyle başını kaldırdı. "Çok üzgünüm Layala."

"Kendini suçlama. Eğer bu birinin hatasıysa, o da benim. Tereddüt etmemeliydim." İç çekti. "Hel'e teşekkür etmeliyim."

Piper başıyla onayladı ve duvardan aşağı kayarak dizlerini göğsüne çekip duvara yaslandı.

Aceleyle koridoru geçip odaya girdi. Hel'in civarının kokusu balkondan içeri süzülüyordu. İki si sırtları ona dönük, yan yana duruyordu. Nedense gülümsedi. Balkon kapısından içeri adımı nı attı ve ikisi de aynı anda döndü.

"Daha iyi hissediyor musun?" Thane sordu ama zgn görünüyordu.

"yleyim." Daha büyük gülümsedi. "Seni korkuttuğum için zgnm ama sorun değil. Ben iyiyim. Dnşmeyeceğim." Ona gidip tekrar sarılmak, vücudunu onunkine bastırarak güven vermek istedi ama kıpırdamadan durdu. "Teşekkür ederim Hel. Gerçekten. Beni kurtardın."

Sadece başını salladı ve kale arazisine bakmak için geri döndü.

Thane yaklaştı, ellerini tuttu ve onu odanın içine geri götürdü. Thane'in yüzündeki acı ve şaşkınlık midesini bulandırdı. "Sorun ne?" diye sordu. Başka bir şey mi olmuşt u? Bu sadece geçici bir durum muydu?

"Laya." enesi titredi ama sesi güçlü ve tereddütsüz ıktı: "Ben her zaman senin için en iyisini yaptım."

"Biliyorum," dedi, yüzünde bunun nereye gittiğ ine dair bir iş aret arıyordu.

"Artık burada güvende değ ilsin."

"Yani, bir sreliğ ine başka bir yere gidebiliriz." Ciddiyetle başını salladı. "Evet, gidebilirsiniz."

"Sadece ben mi?" Yavaş a kafasına dank etti. Aman Tanrım, hayır. Çaresizlik boğ azında düğümlendi. Bu düşündüğü şey olamazdı, olamazdı. "Thane," diye nefes aldı gzyaş larının eşiğ inde.

"Eğ er burada kalırsam, iblis prens senin de burada olduğ unu düşünecek. Ayrılmamızı beklemeyecektir. Ama sen Hel ile gidip eğ itimini tamamlayabilirsin."

"Yapma bunu." Layala'nın boğ azı ham duygularla ağ rıyordu.

"Gitmen gerek." Ellerini ekti. "Gitmeni istiyorum."

Gzyaş ları sessizce yanaklarından aş ağı süzüldü. Kulaklarında çınlayan kanı her şeyi bastırıyordu. "Bunu kastetmiyorsun."

Sessizliğı kelimelerden daha çok şey anlatıyordu.

"Thane, seninle olmak istiyorum. Seni istiyorum. Bazı şeyler hatırlıyorum. Birlikte gidebiliriz."

"Bu artık onunla ilgili değ il. Bu senin hayatta kalmanla ilgili. Seni defalarca ölürken izlemenin nasıl bir his olduğ unu biliyorum. Bunu tekrar yapamam." Ellerini saç larında gezdirdi. "Yapamam. Ne zaman lsen benim yüzümden. Benim yüzümden."

Sanki Yüce Ana seni ondan aldığım için beni cezalandırıyor. Gitmelisin."

"Bu doğru değil. Her zaman bir seçeneğimiz vardır." "Öyle ya da değil, kalamazsın."

"Ama ben seni seviyorum."

"Gitmek zorundasın. Hel seni güvende tutacak ve olman gereken kişi olmana yardım edecek." Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Dredwich Kalesi'ni terk et. Palenor'u terk et."

"Thane."

"Aramızdaki her şey bitti Layala." Yüzü sertleşti. "Bunu olduğundan daha zor hale getirme."

"İstediğin bu değil," dedi Layala, göğsü ağrıyordu. Kalbi çatlayacakmış gibi hissediyordu. Hel'in duyması için ardına kadar açık bırakılmış balkon kapılarına doğru baktı. "Seni manipüle ediyor, kararlarını etkiliyor. Bunu göremiyor musun?"

"Benim kararlarımı gölgeleyen tek kişi *sensin*."

Bu sözler kalbine saplanan sıcak bir bıçak gibiydi. Layala titrek bacakları üzerinde geri çekildi. Bu doğrudu. Thane'in yaşadığı tüm acı ve ıstıraplar, kendini feda ettiği her şüpheli karar, onu kurtarma, koruma dürtüsü yüzündendi. Kız onun çöküşüydü.

Ofisten çıktığını ya da yatak odasına gitmek için koridorda yürüdüğünü hatırlamıyordu. Çantasını toplarken sanki bir başkasıymış gibi hissediyordu, sanki odada yavaşça hareket eden bir hayalet gibiydi. Ta ki bir daha asla yatmayacağı yatağın ipek örtülerine gömülüp hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar. Zambaklı nişan yüzüğünü çıkardı ve yastığın üzerine bıraktı.

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

HEL

Hel civarını dudaklarından çekti ve puslu bir duman bulutunun içinden Varlett'in yaklaşmasını izledi. Topuklu botları taş zemine hafifçe vurdu. Sürüngen gözleri aç bir bakışla onu taradı ve

Onu hangi yönlerden arzuladığından emin değildi. Bazen ona binmektense bir ısırick almayı tercih edebileceğini düşünüyordu. Beklediği oturma odası, araziye bakan geniş açık pencereleri, yan masaları ve çay kurabiyeleriyle süslü yüksek arkalıklı sandalyeleri olan birçok odadan biriydi.

"Valeen'le ben gidiyoruz," dedi kadın daha karşısındaki koltuğa oturmadan. Kız düşüncesizce bir şey yapmaya kalkışmasın diye aralarında bir sandalye olmasını tercih etti.

Durdu ve minderli sandalyenin arkalığını kavradı. "Ne kadar süreyle?"

"Bilmiyorum. Haftalar, aylar ya da yıllar sürebilir ama..." bir omzunu kaldırdı. "Burada War'la kalacaksın. Onu koruyacaksın. İblisi ve onun için gelen diğer suikastçıları ortadan kaldır."

Parmak eklemleri beyazlaştı ve siyah pençeleri delik deşik olup cerulean minderin arkalığına saplandı. "Yaptığım onca şeyden sonra, beklediğim onca zamandan sonra, onu öylece bırakıp gidiyor musun? Dört yüz yıldan fazla bekledim ve senin için hayatta kalmasını sağladım." Başını salladı, kafasından yavaşça boynuzlar çıktı ve burun deliklerinden dumanlar yükseldi.

İşte başlıyoruz.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Evet."

Birbirlerine baktılar, saniyeler geçti ve ikisi de kıpırdamadı.

"Artık sana bağılı değilim. Beni zorlayamazsın. Seninle geliyorum."

"Seni hiçbir şey yapmaya zorlamadım Varlett. Yaptığın her şeyi istediğin için yaptın. Şimdi de kalıyorsun ve tam olarak dediklerimi yapıyorsun."

Gözlerini ondan ayırdı ve zalimce gülümsedi. "Onun ne yaptığı önemli değil. Her zaman ona takıntılı olacaksın. Her şey değerli *Val* ile ilgili. Yalancı, hilekâr bir fahişe olsa bile gitmesine izin veremezsin. Ve senin için yaptığım onca şeyden sonra, sana sadakatimi kanıtladıktan, seni sevdikten sonra, tüm bunlara rağmen hala onu seçiyorsun. Dönüp duruyoruz, ben seni kovalıyorum, sen onu kovalıyorsun, o da War'ı kovalıyor. Bu hiç bitmeyecek."

Hel gözlerini devirdi. "Kes şunu, Varlett. Dramatik davranıyorsun. Bana lazım-" "Hafızasından bir şey," diye alay etti. "Ne düşünüyorum biliyor musun? I

Onu onunla birlikte görmeye dayanamadığını ve artık onu sevmesen bile mutlu olmalarına asla izin vermeyeceğini düşünüyorsun. Bu da senin asla mutlu olamayacağın anlamına geliyor."

Hel civarından bir yudum aldı. "Beni iyi tanıyorsun Varlett. Kesinlikle haklısın."

Uzun uykusuna dalmadan hemen önce bu yüzden kavga etmişlerdi. Valeen onu uyandırmak için geri gelene kadar uyuyacağını söylediğinde kız çılgına dönmüştü. Sonra ona onu bir daha asla görmek istemediğini ve sonsuza kadar uykuda kalmasını umduğunu söyledi. Yıllar önce aralarının açılmasının ardındaki gerçek buydu. Layala'ya bunun güçle ilgili olduğunu söylemişti çünkü bunun kendisiyle ilgili olduğunu kabul etmek istemiyordu.

Varlett sandalyeyi aldı ve duvara fırlattı, taştan bir çentik ve yerde kırık parçalar halinde sandalye bıraktı. "Ben sana hiç yetecek miyim? Onu değil de beni sevecek misin?"

Hel'in bakışları pencereye kaydı. Yemyeşil çalılar esintiyle sallanıyordu. "Sana daha önce de söyledim." Yavaşça oturduğu yerden kalktı ve sol kolunu düzeltti. "Seni sevmiyorum ve asla sevmeyeceğim. Ama sana ne önerebileceğimi biliyorsun, eğer bana sadık kalırsan Runevale'e hükmettiğimde yanımda olacaksın. Seçim senin. Ya benim yanımda olursun ya da Ryvengaard'da mahvolmuş bir prenses olmaya geri dönersin, babana sırtını dönüp beni ona ve Savaş'a tercih ettiğin için baban tarafından reddedilirsin."

Varlett'in gözleri ejderha öfkesiyle parladı ama pençeleri elbisesinin önünü keserek kumaşı yırttı ve altındaki çıplak etini ortaya çıkardı.

Harap elbisesini vücudundan uzaklaştırdı ve ona doğru kasıla kasıla yürüdü. "Beni sevmiyor olsan bile, gitmeden önce benimle sevişeceksin."

Hel bir elini kaldırdı ve onu büyüyle durdurdu. Bakışları kızın çıplak bedeninde gezindi ve sonra bakışlarını kızın yüzüne kaldırdı. "Hiç havamda değilim."

LAYALA

BİRKAÇ SAAT SONRA, Layala ve Hel isimsiz ormanın içindeki geçitte durdular. Gün batımından bir saat önce varmışlardı. Arkadaşlarıyla vedalaşmadılar, ağlamadılar ya da başka bir yol olup olmadığını sormadılar.

Ayrılmadan önce Thane'i bir daha görmedi.

Onu kurtardığından beri Hel'le aralarında tek bir kelime bile geçmemişti. Çantaları vücuduna asılmıştı. O ise sırtındaki giysilerden başka bir şey taşımıyordu.

"Varlett gelmiyor mu?"

"Hayır. War'a yardım edecek."

Layala kalenin bulunduğu yöne doğru bir bakış attı. Görüş mesafesine yakın bile değildi ve sık budaklı ağaçlar zaten herhangi bir görüşü engellerdi. İtiraz etmek istedi, ya ona zarar verirse? Ya onu öldürmeye çalışan iblis değil de kendisiyse, diye itiraz etmek istedi ama ağzını kapattı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu sonunda. *Boşluk'a değil.* Onları buraya büyüyle getirdiğini fark etti ama eğer bir portal kullanıyorlarsa, bu onları götürebileceğinden daha uzağa gittikleri anlamına geliyordu.

"Ryvengaard'a."

THANE

Kapı menteşelerinden gıcırdadı. Thane, sanki basınç ağrısını hafifletebilirmiş gibi avucunu göğsüne dayayarak odasına adım attı. Başını duvara yaslayarak gözlerini kapattı ve derin nefesler aldı. O

gitmişti. Onu uzaklara gönderdi. Bin yıldır sevdiği kişiyi eşiyle birlikte göndermişti. Mide bulantısı boğazının arkasını yaktı.

"Sen gerçekten bir aptalsın." Varlett odasının köşesindeki sandalyeden kalktı. Şarap kadehindeki kırmızı sıvı adım attıkça dönüyordu. "Birlikte gitmelerine nasıl izin verirsin?"

Neredeyse kendini teslim ettiği acı yok oldu, yerini sakın bir maske aldı. "Onlara gitmelerini söyledim."

"Biliyorum." Durdu ve kalçasını dışarı çıkararak bardağının dudağını ağzına götürdü. "Geri dönüp yine seni seçeceğine dair umudunu koruyor musun?"

"Bakın, yardım etmeyecekseniz gidin."

"Ve aralarında durabilecek tek şeyin ölmesine izin mi vereyim? Ayrıca, eğer ölürsen Hel beni suçlayacak. Ve her ne kadar seni önemsemediğini söylese de, önemsiyor."

"Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Eğer bu açık değilse, düşündüğümden daha da büyük bir aptalsın demektir."

Thane dişlerini sıktı. "Her seferinde onu sana tercih edecek. Şimdi aptal olan kim?"

Kızın eli ona vurmak için parladı ve adam kızın bileğini yakaladı. "Bana bir daha vurmaya kalkarsan boynunu kırarım." Onu şifonyerinin içine itti, üstündeki mum çubuklarını ve diğer çeşitli eşyaları salladı. "Ben altı ay önceki cahil elf değilim. Ben savaş tanrısıyım."

Varlett ondan uzaklaştı, şifonyere daha da yaslandı ama ağzının kenarlarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Tekrar hoş geldin Savaş."

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

LAYALA

L Ayala uyuşmuştu. Sessiz konuşmalar, içki şingirtıları ve müstehcen yorumlar neredeyse hiç duyulmuyordu. Ucuz metal avizelerden sarkan şamdanlardan gelen loş ışık en azından onu gölgelerin içine gömülebileceğini hissetti. Burası tamamen farklıydı ve şimdiye kadar gittiği diğer tüm barlarla tamamen aynıydı. Müşterilerin boynuzları, zarımsı kanatları ve pulları ya da tüylü kedi kulakları ve derilerinde işaretler vardı. Boynunun arkasında yakasının altına kadar uzanan altın tüyleri olan bir erkek bile vardı. Başka bir zaman olsa duyduğu pek çok yeni ırka ve dile hayret edebilirdi ama hiçbir şey hissetmiyordu. Thane'in ona gitmesini, her şeyin bittiğini söyleyen sözlerini duydu ama bu ona hâlâ içinde sıkışıp kaldığı bir rüya gibi geliyordu. Kupasının metal sapını kavrayarak gözlerini kapattı ve birasını içti. Sadece birkaç yudum aldıktan sonra kendini sıcak ve bulanık hissetti.

Geçitten buraya yürümek on beş dakikadan fazla sürmemişti. O kadar sersemlemişti ki dışarıda neye benzediğini bile hatırlamıyordu ve zaten hava da karanlıktı.

Boynuzları ve pençeleriyle ejderha değiştiren dev gibi bir erkek, karşısındaki kabine kaydı. Tehdidi değerlendirmek için onu sadece bir anlığına inceledi ama gözlerini kaçırdığında, sorsalar saç renginin ne olduğunu bile söyleyemezdi. Adam tamamen yabancı bir şeyler söyledi; kelimeler yuvarlanıyor ve diğerleri tıkırtı gibi geliyordu.

Kalbi kırılmış ve başka bir dünyada kalmıştı. Adamın pençesi bileğinin üst tarafında kayana kadar konuşmak istemedi. "Dokunma bana." "Ah, Murlian dili. Şaşkın görünmene şaşmamalı. Ne zamandır Torp'ta mydın?"

"Bulunduğumuz kasaba bu mu?"

Siyah saçlı başını yana eğdi. Kocaman bir yara izi alnını boydan boya kat ediyor, kaşının yanından çenesinin altına kadar iniyordu. "Evet."

"Yaklaşık on dakika sonra."

"Sen bir elfsin." Pençelerini ahşap masanın üzerine vurdu ve biraz daha yaklaşp içine çekti. "Ve bir büyücüsün." Tekrar nefes aldı, bu sefer daha derinden. "Belki daha da fazlası. Ryvengaard'da nadirdir."

Layala biradan uzun bir yudum aldı. "Evet."

"Gelin bizimle bir oyun oynayın. Ben ve birkaç arkadaşım size misafirperverliğimizi gösterelim."

Hel ona burada beklemesini söyledi. Hemen dönecekmiş. Zaten oyun oynamaya da niyeti yoktu. "Ben olduğum yerde iyiyim."

"O zaman oyunu size getireceğiz." Bir el salladı ve üç masa ötedeki grup ayağa kalktı. Beş ejderha şekil değiştiricinin hepsi de en az bir metre boyunda, yara izleri ve asi sakallarıyla sert görünümlüydü.

Layala inledi. Ryvengaard'a geleli yirmi dakika olmuştu ve şimdiden yerel ayak takımıyla uğraşmak zorunda kalmıştı. Biri yanındaki kabine kaydı, diğeri arkadaşının yanına ve diğeri ikisi de masanın ucundaki sandalyeleri çekti. İçki, duman ve bela gibi kokuyorlardı.

Yanındaki şekil değiştiren piposunu ağzından çıkardı ve konuşurken ağzından acı bir koku yayıldı, "Yalnız mısınız?"

"Anladım." Layala ondan uzaklaşarak elini kalçasındaki hançerin üzerine koydu. "Ben güzel bir kızım, yalnızım, sizden çok daha küçüğüm. Kolay bir hedefim. Ama inanın bana, bu iş sandığınız gibi sonuçlanmayacak."

"Duydunuz mu çocuklar? O kolay bir hedef değil."

Hepsi kıkırdadı ve Layala gözlerini devirdi. Tek istediği yalnız kalmaktı. Kendine acıyarak boğulmak, bunu istemek çok mu fazlaydı? Thane'i bir daha düşünmeyene kadar bu birayı sessizce bitirmek istiyordu.

"Sana zarar vermek istemiyoruz bebeğim," dedi ilk yaklaşan şekil değiştiren. "Sadece yeni kızı tanımak ve dediğim gibi bir oyun oynamak istiyoruz. Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret," dedi Layala, onun sürüngene benzeyen bakışlarına karşılık vererek. Kalp kırıklığı insanı pervasızlaştırır mıydı? Yoksa bu alkol beklediğinden daha mı güçlüydü? Kupaya bakınca yarısını bile içmediğini fark etti.

Grup tekrar güldü. "Çok alıngan."

Şekil değiştiren gülümsedi. "Pekâlâ, cesaret. Dışarı çıkıp bir kaya kuyruklu wyvern bulman için sana meydan okuyorum. Endişelenme, onlar küçük haylazlar ama kötü ısırıkları var. Yapabilirsin, değil mi? Eğer çok fazla gelirse, gerçeğe geçmene izin veririz."

Onu kıskırtıyordu ve bunu biliyordu ama yine de cesaret etmek üzereydi. En azından bu pisliklerden kaçmasına izin verecekti.

Kadife gibi yumuşak bir ses, "Oh, çocuklar" dedi. Hel dilini çıkardı. "Yanlış hedefi seçtiniz."

"Kimsin sen?" diye sordu yaralı lider.

"Ben annenin seni uyardığı canavarım. Karanlıktan korkmanın sebebi."

Gruptakiler güldü, lider hariç. Yumruklarını masanın üzerinde sıkarak Hel'i tepeden tırnağa değerlendirdi. "Öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Bana pek öyle görünmüyorsun, elf."

"Ama bunu hissediyorsun, değil mi? Seni bir parmak şıklatmasıyla bitirebileceğimi. Ve eğer daha iyi bir insan olsaydım, sana çekip gitmen için bir şans verirdim, ama öyle olmadığımı göre..." Gülümsedi. Bileğinin bir hareketiyle beşinin de kafası iğrenç bir *çatırtıyla* sertçe yana düştü. Beş beden de öne, yana ya da sandalyelerinden dışarı doğru yığıldı. Çatal bıçak takımları ve içecekler çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Layala yavaşça yanındaki yüzü masaya çarpmış şekil değiştirenin omzunu dürttü. Piposu hâlâ ağzının kenarından yanıyor, korlar yanağının derisini cızırdatıyordu. Onlar ölmüştü.

Karşısındaki lider hariç. Hel'in yüz ifadesi kurt gibiydi. "Bu kadar kolay kurtulamazsın." Ejderha şekil değiştirenin cüssesi düşünüldüğünde mümkün görünmeyen bir kolaylıkla onu kabinden dışarı sürükledi. Lider sırtındayken Hel onun boğazına bastı. Başparmağını kavradı ve geriye doğru bükte. "Yer değiştiremiyorsun, değil mi? Hareket edemiyorsun. Eminim çok korkmuşundur."

Yan masadan biri ayağa kalktı ve "Orada neler oluyor?" diye bağırdı. Ve öfkeyle onlara doğru işaret etti.

Hel omzunun üzerinden baktı. "Olduğunuz yerde kalın. Ya hepiniz ya da odadaki herkes ölür."

Kimse ayağa kalkmadı, hatta orada oturup göz kırpmaktan fazlasını yapmadı. İkna yeteneğinden mi yoksa tehdidini gerçekleştireceğinden mi korktuklarından emin değildi.

Hel'in omuzlarında parlak kırmızı bir yılan belirdi ve kolundan aşağıya doğru süzüldü; ejderhaya ulaşip boynuna dolanana kadar dili dışarı fırladı. Gözleri dehşetten kocaman olmuş, vücudu

Yılan ağzını açıp kocaman dişlerini ejderha şekil değiştirenin boynuna geçirirken donakaldı.

Hel onu tutmayı bıraktı ve elini masanın üzerinden Layala'ya uzattı. "Gel hadi. Gidelim."

Yerdeki ejderha değiştirici kasılmaya başladı ve ağzından beyaz köpükler fışkırdı, sonra hareket etmeyi bıraktı ve yılan ortadan kayboldu.

Layala Hel'in elini kavradı ve bir anda dışarıda, ıssız toprak yolun ortasında belirdiler. Kendini geri çekerek, "Bu... Korkunçtu ve aynı zamanda gördüğüm en ilginç şeylerden biriydi. Ama altı kişiyi öldürdün." Bir gün önce olduğu kadar dehşete kapılmamıştı. Aslında, hiç de umurunda değildi. O adamlar ona zarar vermek istemişti.

"Daha ziyade bir infaz."

"Benimle konuşmaktan başka bir şey yapmadılar."

"Hel'in kitabına göre, bu onu haklı kılar."

"Sen barbarsın. Bunu biliyorsun."

"Ve şaşırmadın, ya da en azından şaşırmamalısın." Adam yürümeye başladı ve kadın da onun yanına düştü. "Ayrıca, onlar paralı askerlerdi. Ne iş yaptıklarını biliyor musun?"

"Hayır."

"Senin gibi zavallı kızların takası ve ticareti. Çok para edecek birini buldular ve ellerine fırsat geçse sana neler yapabileceklerini hayal bile etmek istemiyorum. Aslında itidalli davrandığımı sanıyordum. Çok daha acımasız olabilirdim ve her birine acele etmeyebilirdim, ama o zaman muhtemelen bardaki herkesi öldürmek zorunda kalırdım ve daha sonra bize bira ikram edecek kimse kalmazdı. Tanrı korusun, kendime bir içki koymam ya da kendi yemeğimi yapmam gerekirdi."

"O yılan... gerçek miydi?"

"Diğer her şey kadar gerçektir."

"Daha acımasız ne olabilirdi?"

"Aşkım, hızlı bir ölümün kolay yol olduğunu biliyorsun. Onları kanatlarından duvara çivileyebilirdim, sonra o kanatları kesebilirdim, muazzam bir acı çekmelerini sağlamak için büyü kullanabilirdim ve sonra kan kaybından yavaş yavaş ölmelerini sağlayacak çok önemli bir atardamarı kesebilirdim."

Layala sadece başını salladı ve önüne baktı. "Nefes nefese kalmadın mı? 'Hel, bu korkunç' yok mu?"

Layala sadece geride bıraktığı yarısı dolu bira bardağını düşündü. Yazık. Baş çoktan yüzmeye başlamıştı. Bacakları bile sulu hissediyordu.

"Her neyse, barmen bana o ejderhaların ne iş yaptığını anlattı. Ayrıca eski malikanenizin buradan sadece bir saatlik yürüme mesafesinde olduğunu söyledi. Tam yerini hatırlayamadım. İki bin yıl oldu. Hala ayakta olduğundan bile emin değildim."

Layala bunun üzerine canlandı ve çenesini ona doğru kaldırdı. "Eski mülküm mü?"

"Senin ve War'ın eski malikanesi."

"Bizi neden oraya getirdin? Bu... garip olmaz mıydı?"

"Seni ve onu son birkaç haftadır birlikte izlemenin aksine mi?"

"Belki bana hatırlamam gereken şeyin ne olduğunu söylersen, hatırlarım ve geri dönebiliriz."

"Yapmayacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"Amonlee Kayalıkları'ndan sonra ne oldu? Nerede evlendik? Havaya yükselebilir misin? Gölgeye dönüşebilir misin? Kız kardeşinin adını ve kim olduğunu biliyor musun?"

Layala durakladı ve düşünmesine yardımcı olacakmış gibi bir elini başının yanına koydu. "Bir kız kardeşim mi vardı?"

"Demek istediğim tam olarak bu," dedi omzunun üzerinden, hızını hiç kesmeden. Kadın ona yetişmek için acele etti. "Kayalıklardan sonra ne olduğunu biliyorum." "O zaman neden yolda anlatmıyorsun?"

Geçmiş

Valeen odasının dışındaki balkonda bir ileri bir geri volta atıyordu. Üç gün önce Hel onu uçurumun kenarında bırakıp gitmiş, aralarındaki ilişkiyi orada karşılaşmadan önceki halinden daha karmaşık bir hale getirmişti. Bunun aptalca ve yanlış olduğunu biliyordu. Bu kapıyı hiç açmamalıydı. Kapıyı kilitli ve barikatlı bırakmalıydı.

Artık onu düşünmeden edemiyordu. Gününün her anı onun son sözlerine, "Korkuyorsun," sözlerine sürükleniyordu ve korkuyordu da. Artık hiçbir şeyden korktuğuna inanmıyordu, ne ölümden, ne birini ya da herhangi bir şeyi kaybetmekten, ama Hel'den korkuyordu.

Hayatı bu şekilde yaşayamazdı. Onunla yüzleşmeli ve açtığı her şeyi kapatmalıydı. Onu yiyip bitiren sadece bilinmezlik, "ya olursa "lardı.

*Bunu
bitirecekti.*

Bu gece.

Kanatlı atları tarafından çekilerek karanlık gökyüzünde uçtular ve kendi bölgesinin sınırından geçerek Hel'in bölgesine vardılar. Aşağıdaki ağaçlarda nöbetçileri varsa da saldırmamış ya da alarm vermemişlerdi. Küçük kasabaların ve büyük şehirlerin ışıkları, aşağıda yeşil ve diğerleri bordo ve kırmızı yapraklı ağaçlarla çevrili parçalar halinde parıldıyordu. Bu yoldan geçmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki renkleri unutmuştu.

Yer seviyesinden bin fit yükseklikteki kayalık bir tepenin üzerine inşa edilmiş bir şatoya sadece yanından geçen dolambaçlı bir yoldan ya da uçarak ulaşılabilirdi. Tabanını yoğun bir sis sarmıştı ve yaklaştıkça daha da yoğunlaşıyor gibiydi. Bir çekişle atlar aşağı doğru bir dönüş yaptı ve duvarın üzerinden süzülerek taş avluya çıktı. Muhafızlar yerlerinden kıpırdamadı. Bazıları atlar, bazıları küçük wyvernler ya da hipogrifler tarafından çekilen başka arabalar da vardı.

Dizginleri savurdu ve zıplayarak dışarı çıktı, ön kapıya doğru attığı her adımda botları takırdıyordu. Bu kötü bir fikir, diye mırıldandı her nefesinde. Ön girişin her iki yanındaki iki muhafız eğildi.

"Tanrıça," dediler aynı anda ve ardından ağır siyah çift kapıyı hızla açtılar.

Yaylı çalgılar ve derin, yavaş davullarla yumuşak ve şehvetli bir müzik yayıldı. Yakınlarda bir yerden kadın kahkahaları geliyordu. Valeen derin bir nefes aldı. Davet edilmediği bir partiye uğruyordu. Başını salladı ve arkasını döndü. Buraya gelmek aptalcaydı.

"İçeri girebilirsiniz tanrıça," dedi sağdaki muhafız, eliyle işaret ederek. "Zaurahel gelebileceğinizi ve kendisinin büyük balo salonunda olduğunu söyledi."

Geldiğini bilmesine imkân yoktu. Bir saat öncesine kadar karar vermemişti. Ama şimdi geri dönemezdi. Gelip gittiğini söylerlerdi ve bu da onu zayıf gösterirdi.

"Teşekkür ederim." Omuzlarını geriye itti ve iki kalın, dumanlı siyah sütunun, egzotik saksı eğrelti otlarının ve sırlarını anlatıyor gibi görünen bir çift kıkırdayan kızın yanından geçerek içeri girdi. Kıyafetleri minicikti. Kumaş parçaları göğüslerini ve yuvarlak popolarını örtüyordu.

Büyük balo salonu olduğunu tahmin ettiği yere inen uzun merdivenlerin başına geldi. Çiftler baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyor, birbirlerine sürtünüyor, öpüşüyor, elleşiyorlardı. Ter ve alkol kokuyordu.

Hel ana kadın üzerindeki kürsüde bir tahtta oturuyordu ama şu anda durduğu kadar yüksekte değildi. Her iki koltuğunda da güzel birer bakire oturuyordu ve ikisi de ona doğru dönmüştü. Biri parmaklarını Hel'in kalın siyah saçlarından bir tutamın etrafında doladı. Diğeri ise onun söylediği bir şeye gülerek başını geriye attı. Adamın elleri her ikisinin de poposunda duruyordu.

Valeen'in yüzü kızardı ve içinde karanlık ve tehlikeli bir şey oraya gidip her iki kızı da tahtından indirmek istedi. Dişlerini sıkı - rastgele yabancılara karşı hiç öldürücü hissetmemişti. Onun nesi vardı? Neden buraya gelmişti ki? Daha önce hiç böyle bir partide bulunmamıştı. Evinde bu tür davranışlara izin vermiyordu. Toplum içinde bu şekilde davranmak uygun değildi. Kolundaki bu işaret onu hiçbir şekilde onunla birlikte olmaya mahkum edemezdi. Bu bir hataydı. Korkunç bir hata ve buraya gelmek de öyle.

Sonunda başını kaldırdı ve uzaktan birbirlerine baktılar. Adam elli metre uzakta olmalıydı ama kız onun kalbinin teklediğini duyduğuna yemin etti. İki kızın arasından sıyrılıp ayağa kalktı ve gözlerini ondan ayırmadan kalabalığın içinde ilerledi. Valeen döndü ve aceleyle çıkışa yöneldi. Korkaktı ama kendini her şeyden çok aptal gibi hissediyordu. Ondan amcasının yaptıklarından başka bir şey istemiyordu.

Muhafızlar onun için kapıları tekrar açarak serin gece esintisini içeri aldılar. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve tam da kendisini bekleyen arabanın yanındaki son basamağa ulaştığında, adam önünde belirdi.

"Merhaba."

Ona çarpmadan önce durdu.

"Böyle partilerde sık sık ortaya çıkar mısınız? Bir anlığına uğrar ve onları daha fazlasını ister halde bırakır mısınız?"

"Parti vereceğinizi düşünmemiştim. İzinsiz girmem kabalık olur."

"İçeri gel."

Avucunu kaldırdı. "Ben giderim. Seni arkadaşlarından ayırmak istemiyorum."

"İstersen burada kalabiliriz. Beni görmeye geldin, onları değil."

Dudaklarını birbirine bastırarak sinirli bir şekilde saçlarının uçlarını karıştırdı. Başladıkları şeye bir son vermek için gelmişti ama şimdi onun karşısında durduğu için utanıyordu. Başlamamışlardı

Herhangi bir şey. Sadece bir buluşmaydı. Öpüşmediler bile. Aynı zambak izini taşıyorlarsa ne olmuş yani? Orada emrinde yüzlerce kadın vardı ve en azından bazılarını öpmekten çok daha fazlasını yaptığından emindi.

"Söylemek istediğim şey..." doğru kelimeleri bulmaya çalışırken alt dudağını çiğnedi. "Hiçbir kırgınlığım yok ve-"

"Seni düşünmeden duramıyorum." Bir adım daha yaklaştı. "Tek düşündüğüm sensin. Uyuyamıyorum bile."

Gözleri büyüdü ve aniden kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu. "Oh." Tanrılar aşkına, bundan daha anlamsız olabilir miydim? "Oh!" diye düşündü.

"Tek düşündüğüm hiç alamadığım öpücük. Gülümseyişin ve o mor mayo," elleri yüzünün iki yanında kayarak saçlarına doğru ilerledi, "ve belki sadece bir öpücük alsaydım ihtiyacım karşılanmış olurdu."

Dokunuşu sıcak ve sarhoş ediciydi. "Daha fazlasını istersin." İhtiyacı garip bir şekilde tatmin ediciydi. Hel'in asla dudaktan öpüşmediği söylenmişti ona. Söylentiye göre bunu şehveti doyurmaktan çok daha kişisel buluyormuş.

Gülümsedi. "Sanırım yapardım. Belki de yapmamalıyız." Ellerini iki yanına indirdi ve keskin bir nefes alıp yavaşça verdi.

"Kesinlikle yapmamalıyız."

"Hayır." Ellerini ceplerine soktu.

Çılginca bir dürtüyle Valeen son basamaktan öne doğru düştü ve kollarını onun boynuna doladı. Dudakları çarpıştığında, elleri serbest kaldı ve kızın belini kavrayarak onu arabasının kenarına kaldırdı. Öpüştiler ve öpüştiler, eller saçlara dolandı, diller geçici olarak dans etti. Sanki onun olduğu ve asla kaçamayacağı sonsuz bir uçuruma düşüyormuş gibi hissediyordu. Nefes almak için geri çekildi ve parmaklarını onun ağzına götürdü. "İşte, borcum ödendi. Sana suda bir öpücük sözü vermiştim. Ama sadece bir tane."

Parlak mavi-yeşil gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu. "Sadece bir tane."

"Ben şimdi gidiyorum." Sesi sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi geliyordu. "Pekala." Ellerini dikkatlice çekti, sanki bu bir mücadeleymiş gibi

Yani.

Bacaklarını savurdu, arabasının içine düştü ve dizginleri. Bir süre sonra boğazını temizledi. "Peki, hoşça kalın o zaman."

Sırttı. Eğilirken parmakları arabasının yan tarafını kavradı. "Daha fazlasını istiyorum."

Güldü. "Sana yapacağını söylemiştim."

"Ve sonra yapmamamız gerektiğini söyledin, ama beni öptün, aşkım. Tek bir kararla her şeyi değiştirdin. Gitmeliydin."

"Ben hamlemi yaptım. Sıra sende o zaman."

Atlar sabırsızlıkla başlarını savurup taşları eşelemeye başladılar ve ileri atıldılar. Hel hareket halindeki arabanın yanında yürümeye başladı. "İçeri girebilmem için bir yol bırakın."

Gülümsedi ve dizginleri atların sırtına vurdu, onlar da kanatlarını açtılar. "İlk geldiğinizden beri duvarın içinden bir yol sizin için açıktı."

GECE VIRİLTİLERİ gölgelerin içinde viraklayarak ötüyordu ve iki ayın soluk ışığı onları ana caddesi bir bar, bir postane ve bir eczacıdan oluşan küçük kasabayı geride bırakan bir patikaya yönlendirdi. Bu anıyı düşündükten sonra vücudu bulanık ve sıcak hissetti. Kısa bir süre dudaklarına dokundu... Yoksa biradan mıydı?

Layala bunu ona anlatacağına söz verdi, bu yüzden aralarındaki o samimi anı olabildiğince kısa bir ifadeye dönüştürdü, "Şey, kalenize geldim. Bir parti vermiştiniz. Kaba davranışlardan iğrendim ve oradan ayrıldım. Sonra da peşimden geldin tabii ki." Hel bir "ha" sesi çıkardı ve gözlerini devirdi. "Ve sonra ben... seni öptüm. Yukarıdaki Maker, seni ilk öpen bendim. Ama anlattığından tamamen farklıydı. 'Büyük çocuk' lakapları ya da aletini tutma yoktu."

"Az önce 'sik' mi dedin?" Kaşı kalktı. "Val, o pis ağzın karşısında şok oldum."

"Kapa çeneni," diye söylendi. "Ayrıca Valeen biraz namuslu olabilir ama ben o kadar değilim. Horozu yüksek sesle söylemek benim için hâlâ zor."

"Valeen," dedi adını söyleyerek, "seni yaramaz cadalo."

"Sanırım sarhoş oldum." Yer sallanıyormuş gibi görünüyordu. "Thane'in ilişkimizi bitirdiğine inanamıyorum. Bunu nasıl yapar?"

"Yarım bardak bira içmişsin. Diyarlar arası yolculuk yüzünden." Adımlarını sabitlemek için onun pazusunu tuttu. Thane hakkındaki yorumunu görmezden gelmesini not aldı. "Ve kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetmene gerek yok. Senin bölünmüş bir kişiliğin yok."

"Tamam, o zamanlar biraz namuslu biriydim ama şimdi değilim. Daha iyi misin?"

"Zamanla bu tutucu davranışlarını kesinlikle kaybetmişsin. Çuvaldaki vahşi kedi."

Layala ondan uzaklaştı ve koluna vurdu. "Kes şunu." Güldü.

"Ne?"

"Biliyor musun, umursamadığını iddia eden birine göre, birlikte geçirdiğimiz belirli bir zamanı hatırlamamı isteyip duruyorsun." Parmağının ucuyla onun burnuna vurdu. "Az önce burnuna mı vurdum?" Kendine kızdı ve patikadan altın sarısı uzun çimlere doğru sallanmaya başladı.

Tekrar kolundan tutarak onu kendi tarafına doğru çekti. "Evet, yaptın. O zamanlardan bahsediyorum çünkü bu seni kıvrandırıyor, yüzünü kızartıyor ve War'ın sinirine dokunacağını biliyorum."

"Her neyse. Neredeyse vardık mı? Yürümekten yoruldu. Bacaklarım bile yürümekten yoruldu." Başını onun omzuna koydu ve kaslarının sertleştiğini hissetti. "Belki beni taşıyabilirsin. Yeterince güçlüsün, değil mi? Yeterince güçlü görünüyorsun."

"Çok fazla. Ama yürüyebilirsin."

"Thane yapardı, ama benden ayrıldı, o

yüzden..." "Oradaydım, aşkım."

"Güzel kokuyorsun."

"Sen de öyle," diye mırıldandı.

"Birazcık güzelsin."

"Sadece birazcık, ha?" Kıkırdadı ve bu da çok güzeldi.

"Çok mu güzel?" Parmağıyla çenesine vurdu. "Kulağa garip geliyor. Bence sadece güzel. İlk seferinde sana neden aşık olduğumu anlayabiliyorum. Ve o zamanlar böyle bir pislik değildin."

"Evet öyleydin, ama sana değil."

Aniden başını kaldırdı. "Uçmak varken neden yürüyelim?" Sırıtarak onun önüne geçti ve iki elini göğsüne koydu. "Kanatlarını tekrar görmek istiyorum."

"Buralarda uçan devasa şeyler var. Ejderha değiştiriciler, wyvernler ve senin benim kadar büyük böcekler gibi. Buradaki kuşlar bile devasa. Alçakta kalmak daha iyi." Kadının ellerini göğsünden çekti ama birini tutmaya devam etti ve ilerlemeye başladı. Omzunun üzerinden bakarak arkalarındaki yolu kontrol etti.

Bir çakıl taşı ayak parmağına takıldı ve dengesini kaybederek tökezledi; düşmesini engelleyen tek şey Hel'in tutuşuydu. Gülmeye başladı ve "Geri dönüp şu ejderha birasından biraz daha alabilir miyiz?" dedi.

"Şşt." Hel bir parmağını dudaklarına götürdü. "'Gel de yemek ye' diye bağıryor da olabilirsin."

"Oh, ve ben lezzetli bir atıştırma yaparım." Omzunu çenesine doğru kaldırdı ve ona sırtıttı, ardından kıkırdayarak elini ağzına götürdü.

Kestirip attı.

"Ama şimdi her yerinde olmasını istediğin ejderha dili. Umarım o sürtük ikimizin burada birlikte olmasını kıskanıyordur."

"Belki de bira düşündüğümde daha güçlüdür." Daha da hızlı yürüdü, bileğini daha sert çekti.

"Ne demek istiyorsun? Ben iyiyim. Bir denizci kadar ayıgım." Elini alına götürdü ve selam verdi.

"Öylesin."

Ona doğru baktı. "Maker, ikiniz birbirinize çok benziyorsunuz. Aynı lanet güzel ağız, siyah saçlar ve sadece," elini yüzünün önünde salladı, "bu. Farklı ama benzer. Neden böyle?"

"Akrabayız. Belli ki."

"Ama kuzenler genellikle kardeş gibi görünmezler." "Annemiz ve babamız ikizdi. Biz de onlara çekmişiz." "Gerçekten mi? Onları ayırmak zor muydu?"

Ona tamamen gülünç biriymiş gibi baktı. Belki de öyleydi. "Annem ve babası, evet, çok zor."

"Tek yumurta ikizi olmadıklarını bilmiyordum; az önce ikiz dedin. Neden götlük yapıyorsun? Boş ver, cevap verme." Alt dudağını kemirdi. "Umarım Thane de kıskanıyordur. Benden nasıl ayrılabilir ki? Yaşadığımız onca şeyden sonra. Sonsuza kadar söz verdikten sonra. Bana bekâretini verdi. Beni bekledi. Benim için kendi babasını öldürdü."

"Ben gerçekten ağlanacak bir omuz değilim, aşkım. Ayrıca, War seninle tanıştığında bakire olmaktan çok uzaktı. Belki bu hayatta ama kesinlikle daha önce değil."

Bunu bir an düşündü ve sonra devam etti. "Nasıl oluyor da sen ve ben arkadaşsak, o ve ben, bilirsin işte, bunu yapabiliyoruz ve o ölmüyor?"

"Yarattığım eş bağında sadakatsizlik maddesini uyguladım. Bizimkiyle birlikte gelmiyor."

"Eminim bu seni kızdırıyordur."

Bileğini daha sıkı kavradı ve onu durma noktasına çekerek birkaç santim uzağına yaklaştırdı. "Bu durum karşısında sana karşı sabırlı davrandım ama konuşmayı kesmezsen hoşlanmadığın tarafımı göreceksin."

Gülümsedi ve başparmağını onun dudaklarında gezdirdi. "Sevmediğimi kim söyledi?" Daha yakına eğildi, kulağına fısıldarken saçlarının burnuna değdiğini hissetti. "Karanlık tarafını seksi buluyorum." Parmakları onun dudakları boyunca

boynunun yan tarafına. "Yanağındaki gamzenin yanı sıra seninle ilgili en seksi şey bu olabilir."

Adamın kalbinin daha hızlı attığını duydu; büyüünün kayganlığı onu sardı, kalın ve arzulu. Eli boğazındaydı, başparmağı çenesine kadar etini nazıkçe okşuyordu. "Bu gece bir centilmen gibi hissettiğim için şanslısın çünkü kırık kalbinin bana istediğim her şeyi vereceğini düşünüyorum ama senin hatan olmayacağım Valeen. Eğer sana bir daha sahip olacaksam, bu gerçekten istediğin tek şeyin ben olduğumu anladığında, bedenin dokunuşum için yalvardığında ve daha fazlasını istediğinde olacak."

Yer aniden devasa bir şeyin inişini andıran bir sesle gümbürdedi. Hel'in kolu kızın beline dolandı ve bir eli ağzını kapattı ve uzun otların arasına yuvarlandılar. *Sakın ses çıkarma*, diye fısıldadı zihnine.

Elini kadının ağzının üzerinde tuttu. Vücudu tamamen kızın ön tarafının üzerindeydi, ağır ve sertti. Alçak bir homurtu ve gümbürtüler yeri sarstı. Layala ne olduğunu görmek için başını çevirmeye çalıştı ama sallanan otlar gökyüzü dışında her şeyi engelliyordu.

Ne oldu? diye sordu sessizce.

Bir ejderha. Tamamen değişmiş.

Bir ejderhayı alt

edebilirim. Bu durumda,

hayır, yapamazsın.

Parmaklarını şıklatsan olmaz mı? Bum. Öldü.

Tam vitesli ejderhaları öldürmek o kadar kolay değildir.

Layala parmaklarını ağzından çekti. *Boynunu şaklatamaz mısın?*

Hayır. Soru sormayı bırak.

Orada yattıkları süre uzadıkça adamın ağırlığı artıyor gibiydi. Ve mesanesine baskı yapıyordu. *Daha bitmedi mi? İşemem lazım.*

Çenesini indirdi ve ona ters ters baktı. *Sarhoşken beş yaşında mısın? Dur bakalım.*

Havayı koklayan devasa burun deliklerinin sesi Layala'nın sertleşmesine ve Hel'i daha sıkı kavramasına neden oldu.

Puflamaya ne oldu? Pufla bizi!

Tam olarak nerede olduğunu hatırlamıyorum.

"Siz farelerin kokusunu alıyorum. Dışarı çıkın," dedi ejderhanın derin ve sert sesi. "Kimse Ryvengaard'da altı ejderha öldürüp de çekip gidemez."

Ejderha

ayak sesleri yaklaştı. Yıldızları kapatan burnu göründü.

Çıkarın bizi

buradan! Bizi

göremez.

Üzerimize basabilir!

Dev bir pençe üzerlerine kalktı, Layala çığlık attı ve birkaç saniye sonra sırtı bir duvara yaslanıp Hel yüzüstü yatana kadar her şey karardı. Ejderha falan yoktu. Etraflarında kalçalarına kadar uzanan altın sarısı uzun otlar ve gümüş ay ışığında parıldıyor gibi görünen tepelerdeki seyrek ağaçlar vardı.

Hel başını kaldırıp baktı. "Evet, başardık."

Layala onu üzerinden itti. "Ezilmek üzere olduğumuz ana kadar bekledin."

"Ben de diyar değıştirdiğim için biraz kafam karıştı. En azından bizi buraya getirdim."

Bej renkli duvar en az yetmiş metre yüksekliğindeydi, ancak parçaları ufalanmış ve oyulmuştu. Sol tarafta kolayca geçebileceğı büyük bir delik vardı. Duvarın içine girdi ve eskimiş ama hâlâ ayakta duran bir malikâne buldu.

Hel onun yanından geçti. "İçeri girelim ve yaşanabilir olup olmadığına bakalım."

Onun sırtını, sinsice hareket edişini izledi. Aylardan gelen soluk ışık onun üzerinde parlıyor, onu gümüş rengine boyuyordu. Bu ejderha karşılaşması onu çabucak ayılttı ve ayaklarını hareket ettiremedi. Ellerini yüzünde gezdirdi. "*Karanlık tarafını seksi mi buluyorum?*" Çok utandım. Oturup burada ölebilirim.

Hel sırtarak arkasına baktı. "Ben de bunu unutmayacağım."

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

LAYALA

T Malikânenin kapıları Hel onları içeri doğru iterken gıcırdadı. Üç katlı evin diğer bölümlerinde olduğu gibi girişin etrafında aşırı büyüme ya da duvarlarda dev delikler olmadığından, birileri burayı korumak zorundaydı.

Aslında, buranın ne kadar eski olduğu düşünülduğünde, ayakta durması bile bir mucizeydi.

Sağdaki giriş masasının üzerinde altı mumlu bir şamdan titreyerek canlandı. Layala parmağını yuvarlak masanın yüzeyinde gezdirerek birkaç yıllık tozun üzerinde bir iz bıraktı. Yukarıda, yüksek kubbeli tavanda, parçaları aşağı sarkan veya tamamen eksik olan uzun bir kristal avize vardı. Hel'in yürüyüşü bir hayalet kadar sessizdi, bir yandan da başka bir odaya açılan köşeye bakıyordu.

İlerideki bir kemerden hareketli bir ışık geldi ve ardından bir figür belirdi. Erkek, uzun boylu, dağınık omuz hizasında açık renk saçlı, kürk süslemeli bir gece elbisesi giyyordu. Bir ejderha ya da farklı bir tür şekil değiştiren olabilirdi ama bunu söyleyecek herhangi bir özelliği ayırt edemedi.

Üçü de sessizliğe büründü ve bakışmalar başladı.

"Valeen," dedi yabancı sonunda, yuvarlak altın gözlüklerini düzelterek. "Sensin." Dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğerek elindeki tek yanan mumu yere bıraktı. "Kraliçem."

"Kimsin sen?" Layala Hel'in etrafından dolanmak istedi ama Hel'in kolu ona engel oldu.

"Kafanı koparmadan önce bana sen olduğunu kanıtla Presco."

Erkek başını kaldırdı. "Bir keresinde bana Valeen'in kışına bir daha bakarsam 'kafatasımı omurgamdan ayırıp

ve kuruduktan sonra onu ofisinizde dekor olarak kullanırdınız'. Sanırım işler hiç değişmiyor, değil mi?"

Hel yavaşça sırttı. "Sensin, seni yaşlı piç. Yaşına göre iyi görünüyorsun. Yine de bir tarak kullanabilirsin."

Layala ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Neyi kaçırıyorum?"

"Bu Presco, senin eski sağ kolun. Sen kendi iyiliği için fazla zeki bir ejderha bilginisin." Hel kollarını kavuşturdu. "Bunca zamandır burada mıydın?"

Ayağa kalktı ve mumu da yanında getirdi. "Buranın harabeye dönmesini engellemek için sürekli çalışıyorum. Valeen hep bir gün geri döneceğini söylerdi. Sonra birkaç gün önce bilgelik tanrıçası bana gelip burada beklemem için bir mesaj gönderdi. Nedenini söylemedi ama artık biliyorum." Koridorun dışındaki bir odaya doğru ilerledi ve onları takip etmeleri için el salladı.

Çok geçmeden Layala ellerini kucağında kavuşturmuş, tozlu mavi bir koltuğa oturdu. Presco şömine şöminesinde ve çeşitli yan masalarda daha fazla mum yaktı ve onun karşısında bir koltuk buldu. "Tanrı aşkına, aradan iki bin yıl falan geçti ve ikiniz de elf olmanız dışında tıpatıp aynı görünüyorsunuz. Konsey burada olduğunuzu bilseydi..."

Hel, Layala'nın yanındaki koltuğa çöktü ve bir toz püskürtüverdi. "Adalon'da olduğumuzu biliyorlardı ve ilk sürgünümüzden sonra bizi iki kez daha öldürdüler. Bu yüzden şimdi buradayız. Valeen'in... eğitime ihtiyacı var. Bu arada, artık Layala olarak çağrılmayı tercih ediyor."

Presco rahatsız edici bir süre boyunca Layala'ya baktı. "Aval aval baktığım için özür dilerim; bu kadar uzun z a m a n sonra sizi tekrar görmek gerçeküstü."

Birden Layala'nın onu daha önce rüyasında gördüğünü fark etti. Ona zambak işaretinin bir eş bağı olduğunu söyleyen oydu. Daha yaşlı, daha sert ve daha az çocuksu bir çekiciliğe sahip görünüyordu ama artık gözlerinin ve alınının etrafında birkaç çizgi olsa da hâlâ gençliğini koruyordu.

"Yani Layala," dedi sanki her hecenin tadına bakıyormuş gibi. "Beni hatırlamıyorsun. Kim olduğunu hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Yine de," dedi Hel, ayak bileğini uyluğunun üstünden geçirerek. "Karmaşık bir durum."

"Bazı şeyler hatırlıyorum," diye yanıtladı Layala. "Korkarım çok fazla değil. Ama sözde ilkel bir tanrıça olduğum ve onun bir zamanlar kocam olduğu gibi önemli ayrıntılar hakkında bilgilendirildim."

Presco gözlüklerini burnunda daha yukarı itti. "Sözde mi?"

"Dediğim gibi, durum biraz karışık." Hel parmak uçlarını birbirine vurarak Presco'yu yırtıcı bir dikkatle izledi. Ona güvenmiyordu. Layala bunu görebiliyordu. "Bizi birlikte gördüğüne neden şaşırmadın? Sizi son gördüğümüzde savaştaydık."

Presco bir omzunu kaldırdı. "Zaurahel, ilişkinizin doğası göz önüne alındığında ikinizin tekrar bir araya gelmesi benim için hiç de şaşırtıcı değil."

"Biz birlikte değiliz," dedi hem Layala hem de Hel aynı anda. Layala saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve Hel'e bakmaktan kaçındı, ancak Hel'in bakışlarının sıcaklığını üzerinde hissetti.

Ejderha bilgininin gözleri aralarında gidip geldi. "En azından artık düşman değilsiniz?"

Hel, "Ortak bir düşmana sahip gönülsüz müttefikleriz," diye önerdi.

Presco kaşlarını kaldırdı ve yavaşça başını salladı. "Uh huh. Pekâlâ, Savaş nerede?"

"Thane Adalon'a geri döndü. Evlenecektik ama..." Layala sözlerini yarıda kesti ve ayağa kalktı. "Etrafa bir göz atacağım ve hafızamı canlandıran bir şey var mı diye bakacağım. Kalabileceğim bir oda var mı?"

Presco ayağa kalktı, elini karnının üzerinde tutarak bir tören hareketi yaptı. "Elbette Valeen, burası kısmen senin evindi. Senin odan üst kattaydı, sağdaki ilk kapı. Tüm odalar için yeni yatak takımları getirdim."

"Teşekkür ederim." Hızla çıktı ve merdivenleri buldu. Sarmaldan yukarı çıkarken merdivenler gıcırdadı. Çatlayan boya ve toz nedeniyle korkuluklara dokunmaktan kaçındı.

"Savaş şimdi Thane mi oldu?" Presco sordu. "Ve bir düğün?"

Hel'in sesi onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti. "Son iki bin yılın hızlı bir versiyonunu anlatmama ne dersiniz?"

Layala merdivenlerin başına geldi ve sağdaki ilk kapının önünde durdu, kapı bir aralık açık bırakılmıştı. Beyaz boyası soyulmuş ve yontulmuştu; altın rengi kolu yuvarlaktı ve kısmen paslanmıştı. Kapıyı iterek açtı ve bir anısı canlandı.

"O BURADA NE YAPIYOR?" diye tısladı tanıdık bir kadın sesi.

"O istedi," diye yanıtladı War. Sesi çok iyi tanıdığı bir sestti.

"Yani, onun emrine amade misin? O senin kuzeninin karısı! Onun sorunu, senin değil."

Merdivenlerin başında durmuş, elinde tek bir çantayla onların tartışmalarını dinliyordu.

"Onun kim olduğunu biliyorum," diye tersledi Savaş.

"Bu bir savaşa neden olacak. Ve sadece tanrılar arasında değil. Ryvengaard'ı sen yönetiyorsun. Babamı ve ejderhaları da bu işe bulaştıracaksın. Onu hemen geri götür."

"Bu tartışmaya açık değil." Botları daha da yaklaştı.

Valeen odanın içine daldı ve kapıyı yavaşça kapattı.

"Bana bu şekilde saygısızlık etmeye nasıl cüret edersin? Ben senin nişanlının ve sen aşık olduğunu bildiğim tanrıçayı bu eve mi getiriyorsun? Ben sadece sevişmeyi sevdiğin biriyim. Ama o? O sinsi kaltak ikinizi de yıllardır avucunun içinde tutuyor."

Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Bir şey yere çarptı ve cam kırıldı.

"Evet, neden öfke nöbeti geçirmiyorsun, çünkü bunu sevdiğimi biliyorsun. Madem ona aşık olduğuma inanıyorsun, o zaman neden hala buradasın Varlett?"

LAYALA hafızasından fırladı. Varlett? Midesi bulandı. Varlett, War'ın nişanlısıydı. Ve onları Adalon'da birlikte bırakmışlardı. *İşte bu yüzden Varlett benden nefret ediyor. Ama nasıl oldu da Hel'le birlikte oldu? İki hor görülen aşık güçlerini mi birleştirdi? Daha fazlasını hatırlamaya çalışarak başını salladı. Sonra ne oldu? En başta neden oradaydım? Hiçbir şey gelmedi.*

Odada dolaşmaya başlayarak, avuç içi büyüklüğünde siyah kanatlı bir at heykelini aldı ve sırtındaki tozu sildi. Bir ikincisi de makyaj masasının üstündeydi. Bunlar onun atlarıydı, savaş arabasını çeken çift, Starborn ve... *Midnight*. Yukarıdaki Yaratıcı, Adalon'da atına isim verirken Thane bunu biliyor muydu? Bir parçası biliyor olmalıydı. Bu bir tesadüf olamazdı.

At heykelini yere bıraktı. *Onu hatırlamalıyım. Ona geri dönmeliyim. Gitmemi istediğini, ilişkimizin bittiğini söylemiş olsa bile, bunu kastetmemişti, gerçekten değil.* Ya diyor değişikliği ya da bira yüzünden hâlâ biraz sersemlemiş olan Layala silah kemerini ve kılıcını çıkarıp şifonyerin üstüne koydu. Sonra uzaktaki duvara yaslanmış tam boy yatağa doğru ilerledi ve üzerine uzandı. Botlarını tekmelemeden yanındaki battaniyeyi aldı ve içine kıvrıldı.

Uyuyana kadar ağladı.

"VARLETT'İN GİTTİĞİNİ Mİ VARSAYIYORUM?" diye sordu beyaz çay fincanını yere bırakarak. O ve Savaş yemek masasının iki ucunda oturuyorlardı ve aralarında sağlıklı meyveler vardı.

"O yaptı." Boğazını temizledi. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Henüz bu konuda konuşmak istemiyorum." "Buraya gelecek."

"Biliyorum."

"Bunu yaptığında ne yapmamı istiyorsun?"

"Ona gitmesini söyle. Onu bir daha görmek istemediğimi söyle."

Savaş tabağına baktı ve parmaklarını tabağın yanına vurdu. "Eğer bunu yaparsam bana bir sebep vermelisin. İncindiğini görebiliyorum ama onun benim için ne olduğunu biliyorsun. Beni kötü bir duruma sokuyorsun."

Rüyanın manzarası karanlık bir yatak odasına kaydı. Geceydi, tamamen farklı bir yerdi.

Farklı bir zaman.

Döşeme tahtaları gıcırdadı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Yastığının altından altın bir hançer çıkararak arkasına döndü, bıçağın ucu Hel'in boğazında durdu. "Burada ne işin var?" diye hırladı.

Teslim olmak için avuçlarını kaldırdı. "Seni gizlice çıkarmaya geldim." Hançeri indirdi ve doğrulup oturdu. Adamın bakışları çıplak omuzlarında, dar, kıpkırmızı ipek gece elbisesinin üzerinde gezindi. Uyluklarının üstünü zar zor örtüyordu. "Vay canına, aşkım. Seni böyle görmeye hazır değildim. Seninle seviştiğim gece ne giyeceğini düşünüyor bana."

Kıkırdadı ve başını salladı. "Kendine güveniyorsun, sanırım biraz fazla güveniyorsun."

"Kırmızı senin de en sevdiğin renk mi?" "Biri ama ben moru tercih ederim."

Sırıttı. "Giydiğin o mor mayodan sonra, sanırım artık o benim de mayom."

Gözlerini devirdi ve ayağı kalkarak dolabına gitti. "Ne demek beni gizlice çıkaracaksın?"

"Biraz eğlenmek için seni bölgeden çıkarıyorum. Bir sonraki hamlenin bana ait olduğunu söylemiştin. Bu benim hamlem."

Gülümsedi ve asılı kıyafetlerini karıştırdı. "Ne zaman istersem gidebilirim, biliyorsun."

Adam onun bileğini tuttu ve parmaklarını şıklattı. Birdenbire ince askılı, dar, siyah bir elbisenin içindeydi ve koyu kırmızı kıvrımları zar zor fark ediliyordu. "Yakalanacakmışsın gibi davranırsak çok daha eğlenceli olur. Bence Presco ona haber vermeden gidersen çok üzülür."

"Endişelenirdi."

Hel onu içeri girmiş olması gereken açık pencereye doğru çekti ve "Hazır mısın?" dedi ve atladılar.

Bir başka sarsıcı değişim onları bir portaldan dışarı, davulların ve teflerin çaldığı büyük bir şenlik ateşine getirdi. Sırtlarından kanatları çıkan yarı şekil değiştirmiş ejderhalar bir araya toplanmış gruplar halinde dans ediyor ve konuşuyorlardı. Sayıları yüz ya da daha fazla olmalıydı. Daha önce hiç bu kadarını bir arada görmemişti. Daha küçük bir ateşin üzerinde at büyüklüğünde bir domuz kızartılıyordu ve kokusu ağzını sulandırılıyordu.

Elini ondan geri çekti ve boğazını temizledi. "Elini tutmamdan hoşlanmıyor musun?"

Yarı gülümsedi. "Bizi izleyen insanlar var." "Peki kışını tutabilir miyim?" dedi göz kırparak.

Gözleri büyüdü ve sonra gülmeye başladı. "Çok şakacısın, değil mi?"

War elinde altın bir kadehle bir gruptan uzaklaşarak onlara doğru ilerledi. "War'ın partisine mi giriyoruz?" diye sordu.

"Davet edildiğimde tam olarak çökmek sayılmaz."

"Şaşırmış görünüyor."

"Seni görmek için."

Hel kolunu kızın beline doladı ve onu kendi tarafına doğru çekti. "Ejderhalar nasıl parti yapılacağını bilir, Savaş da öyle. Eğer son resmi etkinliğiniz, son bin yılı bölgenizde nasıl tıklıp kalarak geçirdiğinizin bir göstergesiye, bu geceye ihtiyacınız var demektir."

Adamın belindeki elinin sıcaklığıyla kalbi çırpındı. "Partilerimin nesi var?"

"Hiçbir şey, sadece resmi. Düzgün. Çok fazla konuşma ve yeterince uygunsuz dans yok." War'ın yanından geçip gittiler. "Birazdan sohbet edeceğiz!" Hel müziğin içinden ona bağırdı.

Savaş güldü ve kadehini onlara kaldırdı.

Ellerini kalçalarına koyarak yavaşça iki yana doğru itti. Bir kızarıklık boynuna doğru ilerledi, ama onu durdurmadi. Aksine onunla ve müzikle birlikte sallanmaya başladı. Ellerini adamın omuzlarına koydu ve adam gülümsedi. Müzik neşeliydi, ejderha grubu şarkı söylemeye ve ayaklarını birlikte hareket ettirmeye başladı, Hel de öyle yaptı.

"Ben bu dansı bilmiyorum!" diye bağırdı müzik eşliğinde.

"Ben de öyle. Sadece devam et." Onu etrafında döndürdü ve alçalttı, sonra o kadar hızlı geri getirdi ki saçları öne doğru savruldu ve yarısı ona dolandı. Kız güldü ve birlikte daire çizip adım attılar. Elleri kızın sıcak teninde geziniyor, uygunsuzluğun sınırlarında dolaşıyordu ama asla çok alçalmıyordu, başparmakları göğüslerinin altını sıyırsa da bu durum kızın ne kadar hoşuna gittiğine şaşırmıştı. Başını arkaya attı ve onunla birlikte sallanan yıldızlara baktı. İki ay onu enerjiyle, canlılıkla dolduruyor, tenini hafifçe parlatıyordu. Hatırlayabildiğinden daha uzun süredir kendini bu kadar özgür hissetmemişti. Güçleri vücudunda karıncalanıyor, kendine has bir yüksekliğe ulaşıyordu.

Hel'in parmak uçları sırtının üst kısmına bastırdı. Sırıtarak çenesini aşağı eğdi. "Bu harika bir şey. Teşekkür ederim."

"Bırakırken iyi görünüyorsun. Çok güzel. Alemlerdeki en güzel şey." Adamın elleri kadının kışına doğru kaydı ve onu kavrayarak kaldırdı. Önce nefesi kesildi, sonra kendini daha da yaklaştırdı, dudaklarının birbirine değmesine bir nefes kalmıştı. Sanki bu cazibeye daha fazla dayanamamış gibi onu öptü. Adam su gibiydi ve kadın da onu arzulayan bir çöl. Kalçaları adamın kalçalarına dolandı, dudakları hareket ederken elleri adamın yüzünü okşadı, saçlarına dolandı.

Onu kolaylıkla, kendinden emin bir şekilde kendine doğru çekti. Sahiplenici.

Dudakları boğazından aşağı, köprücük kemiğinin üzerinden geçti ve kadın onun etrafında daha sıkı kıvrıldı. Çenesini tekrar yukarı kaldırarak onu öptü, dilini dişlerinin arasında kaydırıldı.

Sonunda geri çekildi ve adamın vücudundan aşağı kaydı. İşin komik yanı, şu anda birinin onları görüp görmemesini umursamıyordu. Eğer kendi bölgesine geri dönseydi, çok utanırdı. Hiç kimseye karşı böyle davranmamıştı ve böyle hissetmesine neden olan şey şarap ya da uyuşturucu değildi, oydu.

Parmaklarını kızın saçlarının arasına soktu ve başparmağıyla yanağını okşadı. "Sanırım sen benim felaketim olabilirsin."

Sanki önemli olan tek şey oymuş gibi ona bakışı kalbinin sıkışmasına neden oldu. Birdenbire onu önemsemeye başlaması onu tedirgin etti. Aklına o kızlardan birini alıp almadığı sorusu geldi.

O gece partide yatağa girdiğinde kıskançlık onu yakmıştı. Çok hızlı, çok erkendi.

"Gidip ev sahibine merhaba demeliyiz." dedi.

"Pekâlâ." Elini onunkinin içine soktu, parmaklarını birbirine geçirdi ve Savaş'a doğru ilerlediler. "Merhaba kuzen."

Savaş kadehini geri devirdi ve diğer elini uzattı. Kısa bir kucaklaşma için birbirlerini çektiler ve sonra ona döndü. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Hel ikna edicidir."

"Biliyorum," dedi War gülerek. "Bence herkesi hemen hemen her şeye ikna edebilir."

"Öyle mi?" dedi Hel'e bir kaşını kaldırarak. "O halde dikkatli olmalıyım?"

"Kesinlikle," diye mırıldandı Hel ve onun kulak memesini ısırды. "Çok dikkatli ol."

Ben kötü adamım."

Tüyleri diken diken oldu. "Seni yaramaz şeyler yapmaya özendireceğim. O duvarları yıkmak istemeni ve bana 'benim' gibi başka hiç kimseyle aklına bile getirmedığın şeyler söylemeni sağlayacağım. Başka diyarlarda kaybolup ejderhaların olduğu bir partide öğütmek gibi şüpheli eylemlerde bulunacağız." Havaya bir altın para fırlattı. "Ve onların altınlarını çalacağız." Avucunun içine bastırdı. "Bu geceyi hatırlamak için bir şey."

Kızardı ve kalbi çarpmaya başladı, parmaklarını onun etrafında kapattı. Cevap olarak ne söyleyeceğini bilemediği için War'a baktı. "Ryvengaard'ı seviyor musun?"

Hel derin bir kahkaha attı, kolunu ondan çekti ve dudaklarına bir civar getirdi. "Bütün bunları söylüyorum ve sen görmezden gelip War'a bir soru soruyorsun. Sanırım senden hoşlandım."

Savaş ona gülümsedi. "Senden hoşlanıyor. Bu konuda düşünecek bir şey yok. o."

"Asla tahmin edemezdim. Soulender'ı çaldın. Seni öldürebilecek silahlar sadece beni görebilmen için beni dışarı çekmek için."

"Böyle söyleyince kulağa biraz psikotik geliyor," dedi Hel ve ardından bir duman üfledi.

"O zaman cinayetden paçayı sıyırmama izin verdin. Yani evet, sanırım benden hoşlandığını söylemek yanlış olmaz."

"Pekâlâ, bunu yüz üm e vurma. Yoksa beni çoktan parmağında oynattığını anlarsın ve bu da itibarımı yerle bir eder." Elini

başparmağını omzundaki zambak izinin üzerinde gezdirdi. "Kimseden hoşlanmamam gerekiyor. Savaş ve teyzem hariç. Onlar kuralın tek istisnalarıydı."

"Siz ikiniz birlikte büyüdünüz, doğru mu?"

Savaş başını salladı. "Hocalarımızdan sonraki parti için Synick'in şarap zulasına gizlice girdiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Çıkarken bizi yakalamış, iki şişeyi de kafamızda kırmış ve kusana kadar içmemizi sağlamıştı."

"Ah evet, güzel günler. Anımsamak için kış kırbacı gibisi yok. Hala o lezzette şarap içemiyorum."

"Balneir ya da Synick ile daha yakın mıydınız?"

"Balneir," dedi Savaş. "Bize tüm önemli şeyleri öğreten babamdı. Synick bize sert olmayı ve nasıl savaşacağımızı öğretti ama babam bize nasıl değer vereceğimizi öğretti. Ve annem de bize nasıl seveceğimizi öğretti."

"O aşk tanrıçası, o yüzden başka bir şey beklemezdim," dedi gülümseyerek. "Onu her zaman sevmişimdir."

Hel şenlik ateşine doğru baktı. Gözlerinin derinliklerinde bir hüznün vardı.

"Peki annene ne oldu?" diye sordu. "Uzun zamandır onun hakkında hiçbir şey duymadım."

Hel gülümsemeye zorladı. "Bilmiyorum."

"Kaba olmak istemem ama yaptığım araştırmalarda babanızın kim olduğunu bulamadım."

Civarından uzun bir nefes çekti. "Senin tahminin de benimki kadar iyi. Ben bebekken beni War'ın ailesinin kapısının önüne bırakmış ve o zamandan beri kimse onu ne görmüş ne de haber almış. Sanırım ikiz kardeşinin onun hatasını üstleneceğini düşündü."

Onun hatası... ah. Kendini nasıl böyle düşünebilirdi? War ve Valeen birbirlerine baktılar. War başını hafifçe salladı, bu yolda devam etmemesi için bir uyarı niteliğindeydi.

"Bence sana bakamasa bile, sen onun en büyük nimetisin."

Öfkelendi ama ona yarım bir gülümseme verdi. "Sen iyimsersin." "Her zaman değil. Benimle tekrar dans eder misin?"

Civarını savurdu ve onu kollarının arasına alarak kıkırdamasını sağladı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım, aşkım."

LAYALA yatağında doğruldu, rüyasının yoğunluğunu gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı ve odayı dolduran parlak ışığa uyum sağlamaya çalıştı. Elini göğsüne bastırdı; kalbi avucunun altında çarpıyordu. Kutsal Yaratıcı, Hel'i anne sorunları yaşamakla suçlamış, annesi onu sevmiyorsa başka kimin sevebileceğini söylemişti ve bunu kaba olmak için söylemişti ama bunu söylerken doğru olduğunu bilmiyordu. Şimdi kendini korkunç hissediyordu. Ve onu öpmek, sert vücudunun sıcaklığını hissetmek, onunla birlikte sallanmak, vücudu şu anda bile sıcaktı ve her yeri karıncalanıyordu.

Nasıl bu kadar değişmişti? Nasıl olur da onun hikâyesi Savaş'ın onu gitmesi için kandırdığı, onun anısı ise onun gitmesi için bir şey yaptığı şeklinde olabilirdi? İşler nasıl ters gitmişti?

Hayır. Geçmişin beni etkilemesine izin veremem. Hel için bir şeyler hissedemem. Thane. Thane şimdi ne yapıyor?

Kendini yatağa geri attı ve kolunu gözlerinin üzerine sarkıtıp pencereden içeri giren güneşi engelledi. Hayır, onu da düşünemezdi. Tekrar ağlamaya başlayacaktı. Kalkıp bir şeyler yapmalı, dikkatini dağıtmalıydı.

Kapı çalınca irkildi. "Evet?"

"Ben dışarı çıkıyorum. Yakında döneceğim," dedi Hel salondan.

Layala yataktan fırladı ve neredeyse kapıya atlayacaktı. Kapıyı sarsarak açtı. "Nereye gidiyorsun?" O mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı.

Merdivenleri yarılamıştı bile ama durdu. "Bölgeyi gün ışığında kontrol etmek için."

"Ama beni burada yalnız bırakmak tehlikeli değil mi? Adalon'u terk ettik çünkü çok tehlikeliydi..."

"Bu ev size zarar vermek isteyenlere karşı çok sıkı bir şekilde korunuyor. Büyünün hâlâ yerinde olduğunu hissedebiliyorum. Duvara kadar uzanıyor, böylece dilerseniz dışarı çıkabilirsiniz."

"Pekala."

Gözleri onun üzerinde gezindi ve ağzının köşesi yukarı doğru çekildi.

"Rüyada ne görüyordun?"

"Neden sordunuz?" Adamın rüyasındaki son hareketinde onu nasıl kollarının arasına aldığını düşündü.

"Adımı söyledin. Daha çok inledin."

"Hoşça kal Hel." Layala kapıyı kapattı ve a d a m merdivenlerden inerken kahkahalarını duydu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

LAYALA

L Ayala ön kapıdan çıktı ve sabah güneşinin altında durdu. Yüzünün tenine değen sıcaklığı, zaten endişeli olan sabahına bir sakinlik duygusu getirdi. Delici bir kuş sesi onu yerinden sıçrattı, huzur anını yok ediyordu. Kırmızı göğüslü bir kızılgerdan benzeri, dağınık patika boyunca zıplayarak toprağı gagalıyordu. Layala halüsinasyon gördüğünden emin bir şekilde gözlerini ovuşturdu. Kızılgerdan en az bir metre boyunda olmalıydı ve turuncumsu tırtıklı gagası bir eli koparabilirdi.

Kemerindeki hançere uzandı ve üst katta olduğunu fark ederek lanet okudu.

"Günaydın Valeen. Yoksa sana Layala dememi mi tercih edersin?"

Layala kuşa göz kulak olabilmek için yarım döndü. Kuş bir kez daha zıpladıktan sonra uçup gitti ve ona düşünme fırsatı verdi. Geçmişini kucaklayacaksa eski adıyla devam etmesi gerekmez miydi? Aynı zamanda bu hayattan vazgeçmek de istemiyordu.

Presco onun yanında durdu. Altın sarısı saçları taranmış ve ensesinden geriye doğru toplanmıştı. Kahverengi bir kemer ve pantolonla sade beyaz bir tunik giymişti. Yuvarlak gözlükleri bir kademe yukarı kaldırırsa kadar güneş ışığını yansıtıyordu. "Valeen iyi." Her ne kadar ailesinin ismini vermek garip gelse de

ve sevdiği herkes onu bu isimle tanırdı. "Yani Hel elfleri lanetledi."

Layala bunu ona söylemesine şaşırmıştı.

"Söylentiler diyor diyor yayılıyor. Elfler son birkaç yüz yıldır zor günler geçiriyor. Onlara acıyorum."

"Onları kendisinin yaratmadığını ve bunu kendi kendilerine yaptıklarını iddia ediyor ama ben buna inanmıyorum. Hepimiz biliyoruz ki onun bir büyüğü yerine getirilmezse insanlar değişir."

Sonuç bu. Bunu o yaptı, doğanın dengesi değil."

"Bana, şartlarını yerine getirmemelerinin bedeli olarak sadık olmalarını kastettiğini ama bunun canavarca bir sonuç olmadığını söyledi. Bunun onun kontrolü dışında olduğuna gerçekten inanıyorum." Presco ellerini arkaya doğru kaydırды. "Tek bir büyüden başlamış olmalı. Basit bir büyü değil, karmaşık bir büyü olmalıydı."

Layala dudağını çiğnedi. "Her şeyi başlatan eş büyüğü olmalı. Eşine sadakatsizlik edenler ona sadık kalırdı." Layala Novak'ın ölümünü düşündü, Thane'le tanışmadan önce sevdiği ve bu eş bağı yüzünden ölen insan adamı. Eğer bir elf olsaydı, ölmek yerine dönüşebilir ve sonra da onu ısırabilirdi. Böyle mi olmuştu? Sonra lanet ısırıklarla yayıldı ve yaygınlaştı.

"Ya büyüğü yok edersek? Biter mi?" Ama o zaman bir daha asla Thane'e eş olarak bağlanamayacağı anlamına gelirdi. Varlett'in büyüğü ikinci kez kullanamayacağına dair yalanlarına inanmıyordu. Varlett'in söylediği her şeyi sorgulamaya başladı. Gerçek amacı neydi? Eski nişanlısını geri alabilmek için Hel'in uyanmasını mı istiyordu? İkisinden birinin adını düşünmekten kaçınıyordu, yoksa bu onu bir sarmala sokabilirdi. Özellikle de birlikte olduklarını bilmek. *Artık Hel ve benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum.*

"Bu işe yarayabilir ama tahmin etmem gerekirse, hasar çoktan verildi."

"Bilgelik tanrıçası anahtarın onun kalbi olduğunu söyledi. Bir keresinde ona bir bıçak saplamaya çalışmışım. Ama yapamıyorum ve kazara ya da değil, elfleri lanetlemiş olsa bile... Bunu yapmak istemiyorum."

Presco kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Belki de tanrıça bunu tam anlamıyla kastetmemiştir."

Layala konuşmak için ağzını açmıştı ki Hel araziye çevreleyen elli metrelik duvardaki delikten içeri adım attı ve hem Layala hem de Presco doğruldu. Sessizlik içinde onun yaklaşmasını izlediler. Gözleri bugün daha bordoydu, bir şekilde daha yumuşaktı ve yüzündeki yarım gülümseme ve neredeyse parlayan teniyle ruh hali görünüşüne uyuyordu.

Elini ensesine doğru kıvrılan siyah, parlak saçlarının arasından geçirdi. "Bu sabah tartışma konusu olduğumu hissediyorum." Bir çizmesini alt basamağa koydu ve kollarını kavuşturdu. "Eminim hepsi iyi şeylerdir."

Presco gülümsemeye zorladı. "Evi temizlemeye devam edeceğim. Yılların tozu ve örümcek ağları var. Gecenin yarısında hapşırdım. O kadar da değil.

böceklerin girmesine izin veren duvardaki delikten bahset." İçeride kayboldu ve kapı arkasından kapandı.

"Daha iyi bir ruh hali içindesin," dedi Layala.

Sola, uzun otların ve yabani otların kapladığı küçük bir meyve bahçesine doğru ilerlemeye başladı. Layala aceleyle merdivenlerden indi ve ona yetiştii. Tombul, mor, yuvarlak bir meyve kopardı ve yumuşak kabuğunu ısırdı. "Yolun aşağısında bana bölgeyi anlatmaktan mutluluk duyacak güzel bir çiftçi kız buldum." Meyvenin mor suyu çenesinden aşağı aktı ama hemen sildi. "Hatta bu gece geri dönebilirim."

Bunu düşününce içinde mantıksız bir öfke kaynadı. "Sen bir domuzsun." Bir parça meyve daha kopardı ve fırlattı. Yüzüne doğru savruldu ve çarpmadan önce zar zor yakaladı.

"Ve sen biraz kıskançsın."

Tatlı, sulu meyveyi ısırdı. "Pek sayılmaz."

Kıkırdadı. "Kıskanç Valeen'in neye benzediğini gayet iyi biliyorum." Ağaca yaslandı. "Gül yanaklar, bir trolle yarışacak bir kaş çatma ve gözlerindeki o vahşi bakış."

"Belki de burada seninle olmak zorunda olduğum için sinirleniyorumdur."

Meyveyi bir aşağı bir yukarı savurdu. "İçindeki iblisin ilk kez ortaya çıkışına tanık olduğum anı asla unutmayacağım." Gülümsedi ve meyveyi ısırdı. "Hatırladın mı? Lüks bir restoranda akşam yemeği yiyorduk. Hizmetçi yemeğimizi getirmişti. Müzik yumuşaktı, ışıklar alçaktı, o gümüş rengi yazlık elbisenin içinde büyüleyici görünüyordun."

Layala artık neredeyse müziği duyabiliyordu...

Geçmiş

Tuzlu etler ve otla kaplanmış sebzeler ilahi kokuyordu. Hel'in topraklarındaki bu işletmeye sadece tanrılar ve tanrıçalar girebiliyordu ve mekân güzel insanlarla doluydu. At nalı şeklindeki bir kabinin içindeki yuvarlak bir masada yan yana oturuyorlardı. Sahnede bir kadın yavaş melodik bir şarkı söylüyordu.

"Afiyet olsun," dedi hizmetçi ve eğilerek başka bir masaya yöneldi.

Başlar onlara doğru dönmeye devam etti, gözler ona doğru kaydı ve geldikleri gibi hızla uzaklaştılar. Duyabileceklerinden korktuğu için yakınlardaki konuşmalara kulaklarını tıkadı. "Neden herkes bize bakıyor?"

Hel sanki fark etmemiş gibi etrafına bakındı. "Çünkü burada benimlesin. Evinden uzakta. Tanrıların dedikodu yapmayı ne kadar sevdiğini bilirsin."

"Benim ülkemde yemeğe gitmeliydik."

"İstersen gidebiliriz."

Çatalını aldı ve başını salladı. "Ve sonra zayıflık gösterdiğim için sırtıma bir hedef mi koyacaksın? Bir süredir oyunun dışında olabilirim ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

Adamın eli kadının kalçalarının arkasına kaydı ve onu kendi tarafına doğru çekti. Bu maksatlı bir hareketti, sadece onu yakınında istediği için değil. Diğerlerine orada birlikte olduklarını ve bunun iş için olmadığını göstermek içindi.

Hel, mekanda kimlerin önemli olduğu ve kimlere dikkat edilmesi gerektiği hakkında mutlu bir şekilde sohbet etti. Duyduğu ya da okuduğu isimlere yüzler ekledi. Kendini kilitlemeden önce ne kadar çok yeni insan vardı. Yemeklerinin yarısında, göz alıcı kumral saçları ve göbek deliğine kadar inen koyu yeşil elbisesiyle bir yarı tanrıça masalarına uğradı.

"Hel," dedi baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle. "Lily," diye onayladı adam, umursamaz bir tavırla.

Onun yanındaki kabine kaydı ve omzunu onunkine dayadı. "Seni özledim. Aylardır kulübe uğramadın."

"Meşguldüm."

Bakışları Valeen'e kaydı ve sonra elini onun omzuna attı. "Burada işin bitince bu gece uğra o zaman."

Onun elini itti. "Planlarım var ve eğer fark etmediysen yemeğimizi bölüyorsun."

Valeen çatalını yere bıraktı ve omurgasını dikleştirdi. Lily test ediyordu On

u. "Ama senin için sakıncası yok, değil mi Hel?" "Benim için sakıncası var," dedi Valeen.

"Gitsen iyi olur Lily," dedi Hel'in sesi daha keskin bir tonda.

Lily, Valeen'in bakışlarıyla karşılaştı. "Önemli bir şey değil. Rahatla. Sen de onlar kadar gerginsin.

Söyle. Sadece arkadaşıma merhaba diyorum. Sık sık görüşürüz." "Gerçekten mi?"

"Ah evet." Kadın gülümseyince Hel kaskatı kesildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Garip bir ani tepki.

Valeen aşığı baktı ve Lily'nin elinin uyluğunun iç kısmına doğru kaydığını gördü. Lily daha fazla hareket edemedi başını salladı. "Yapma. Artık Valeen'le birlikteyim."

"Hoşuna gidiyor," diye fısıldadı ve onu yavaşça ovmaya başladı. "Lily, kes şunu." Adam onun bileğini yakaladı.

Valeen bir anda gölgeye dönüştü ve Lily'nin boğazına yapışarak onu kabinden dışarı sürükledi ve katı formuna geri döndü. Ayaklarını yerden kaldırdı ve onu boynundan tuttu. Oda sessizleşti, şarkıcı bile durdu. Lily'nin gözlerinden, burnundan ve kulaklarından oniks gölgeler sızdı.

"Valeen, bekle."

"Ona böyle saygısızlık edebileceğini mi sanıyorsun?" "Özür dilerim. Kabalık ettim."

"Kaba mı?" Onu daha da yaklaştırdı, boğazını daha sıkı kavradı. "Eğer ona bir daha dokunursan, zihnini yakıp kül ederim, ta ki boş bir kabuktan başka bir şey olmayana kadar, ölemeyen ama asla yaşayamayan. O benim."

Ağzı açıldı ve daha fazla gölge yuvarlandı. "Uzak duracağım."

"Sen daha iyisin." Onu bıraktı ve en yakındaki masaya itti, içkileri döküldü, camlar kırıldı. Bakışları odayı taradı ve artık kimse ona bakmıyordu. Lily hızla ayağa kalktı, üstündeki yiyecek dağınıklığını temizlemeye bile zaman ayırmadan çıkışa doğru koştu. Valeen elbisesinin eteklerini kalçasından düzelttikten sonra Hel'in yanına doğru kayarak yerine oturdu. Sonra da eğilip onu dudaklarından sertçe öptü, böylece aralarındaki ilişkinin ne olduğunu herkese göstermiş oldu ve bir daha kimse bunu sorgulamadı.

Hel ona sırıttı. "Sanırım sana aşık oldum."

LAYALA meyvesinden bir ısırık daha aldı. İçindeki kıskançlık şimdi alevlenmişti. Yüzünü Hel'den yana çevirdi, böylece Hel onu kolayca okuyamayacaktı. Meyvesinin çekirdeği bir gümbürtüyle yere düştü ve Hel ellerini birbirine vurdu. "Hatırlıyorsun."

"Neden bahsettiğinizi gerçekten bilmiyorum." Dudaklarındaki tatlı suyu yaladı ve omuz silkti.

Hel elini onunkinin içine soktu ve parmaklarını birbirine kenetledi. Kadın birbirine kenetlenmiş ellerine şaşkınlıkla baktı. "Neden elimi tutuyorsun?"

Sözünü esirgemenen onu yanında, dış duvardaki deliğe doğru çekti. Yola koyulduklarında, "Aç mısın?" diye sordu.

"Evet..." Meyve midesini daha fazla guruldatmaya yetti ama tatmin etmedi. Bir anda, bir gece önce gittikleri barın önünde durdular. Ani değişiklik midesinin bulanmasına ve yerin dönmesine neden oldu. "Bir dahaki sefere beni uyar."

"Buna alışacaksın."

Her şey durduğunda, eğer öyle denebilirse, küçük kasabaya baktı. Üç eski püskü bina ve bir toprak yol vardı. Gün ışığında bar çok daha büyük görünüyordu; kapısı bile en az on ayak uzunluğunda ve neredeyse o kadar genişti. "Bugün antrenman yapacağımızı sanıyordum?"

"Yapacağız. Ama sen açsın ve ilerleme kaydetmek istiyorsak buna izin veremeyiz."

"Buraya geri dönmek kötü bir fikir değil mi?" Ama onu içeri çekmesine engel olmadı. Mekân bir gece önceki kadar doluydu ve masaların çoğu müşterilerle doluydu. İçerisi çiğ etin yanı sıra kızarmış domuz kokuyordu. Güneş pencerelerden içeri girerek dumanlı atmosferi aydınlatıyordu.

Boş bir masa buldular ve Hel ona oturmasını işaret etti. "Hemen döneceğim."

Bir şeylerin peşinde, diye düşündü, elindeki meyve çekirdeğini pürüzsüz ahşap masanın üzerine bırakırken. Odanın öbür ucunda durup bir kadın garsonla bir süre konuştuktan sonra onu bırakıp kabine geçti.

"Ne yapıyorsun?"

"Ona bize birkaç içki ve kahvaltı getirmesini söyledim."

"Teşekkürler," dedi yavaşça, hâlâ kuşkuluydu. "Dün gece için kızgın değiller mi?"

"Bu yeni bir personel. Biz olduğumuzu bilmeyecekler ve eğer soran olursa, onları büyüleyerek unutturacağım." Gözleri onunkilere dikildi. "Bugün iyi görüldüğünü söylemeliyim. Yeni bir yerde olmanın verdiği bir şey seni parlatıyor. Hatta şimdiden onun değil benim adımın inliyorsa."

Isı boynundan yukarı süzüldü ve bunu yapmayı bırakmasını diledi. "Rüya görüyorsun, Hel."

"Ah, işte yine o kızarıklık." Havadan dumanlı bir civar çıkardı ve dudaklarına götürdü.

"Bunları neden içiyorsun?"

Omuz silkti. "Bu bir alışkanlık. Kokusunu seviyorum."

Garson kız göründü ve içecekleri masaya bıraktı. "Kahvaltınızla birlikte hemen döneceğim." Durakladı ve Hel'e gülümsedi. "Çok yakışıklısın."

Kadının konuşma şekli tüylerini diken diken etmişti. Sanki ona tam orada binmek istiyormuş gibi.

Öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Teşekkürler, canım."

Garson kız gülümseyerek masa hizasına kadar çömeldi ve öne doğru uzandı,

ve elinden civarı aldı. Bir an sonra da dudaklarına götürdü. "Daha sonra ne yapacaksın? Yoğunluktan sonra vardiyam bitiyor."

Layala'nın göğsünü bir öfke sancıları sardı. Dişlerini sıktı ve metal kupasını hızla kaldırıp yine bira olduğunu gördü. O bir ejderha şekil değiştiren miydi? İnsana benziyordu ama bu diyarda hayatta kalabileceği şüpheliydi. Kuşlar bile yırtıcıydı.

"Pekala," Hel civarı garson kızın parmaklarından geri aldı ve arkasına yaslandı, "Buna birkaç ders vereceğim ve sonra özgürüm."

Garson kız sanki onu ilk kez fark ediyormuş gibi başını çevirdi. "O senin kızın mı?"

"Hayır."

Dikkatini tekrar Layala'ya çevirdi. "Yani, onunla daha sonra buluşmamızın bir sakıncası yok mu?"

Layala birasından uzun bir yudum daha aldı ve başını salladı. "Hiç de değil." Elindeki kupayı kızın kafasının yan tarafına çarpma görüntüsü zihninden geçti. *Neyim var benim böyle?*

"Peki ya sevişirsek?"

"Affedersiniz?" Layala'nın kaşları çatıldı. Ne kadar tuhaf bir şeydi bu.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" Garson kız kıkırdadı ve masaya yaslanarak ayağa kalktı.

"Belli ki," diye tersledi Layala. "Ve bunu söylemek çok kaba bir şey. Biraz terbiyeli ol. Gidip işini yapmalı ve kahvaltımızın hazır olup olmadığına bakmalısın." Hel, "En iyisi git aşkım, bunun huyu çok kötü," dedi ve onu kışkıışladı.

uzaklaştı. Onun önerisi üzerine hemen ayrıldı.

Çenesi açık kalan Layala alay etti. "Kötü bir huyum mu var?" "Bu bir yalan değil."

"Çok yüzsüzsün. Ve ona 'aşkım' deme, sinir bozucu."

Gülümsedi ve civarından bir nefes daha aldı. "Sana sadece böyle mi hitap edebilirim?" "Kimseye öyle dememeni tercih ederim, en azından bana."

"En azından sen, ama ona öyle diyemem." Kıkırdadı. "Anladım."

"Bütün bu olanlar beni kışkırtırmaya çalışmaktan kaynaklanıyor, değil mi? Sihrimi kullanayım diye beni kızdırmaya çalışıyorsun. Ona bunları söylemesini sen söyledin." Layala başını salladı. O kızla ne isterse yapabilirdi. O sadece eğitim almak ve Thane'e geri dönebilmek için hatırlamak üzere buradaydı.

"Ona benimle flört etmesini söyledim. Eğer beni arkaya götürmek ve uygunsuz hareketler yapmak istiyorsa, bu benim suçum değil."

"Seninle flört ettiği için onun aklını başından almayacağım. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Umurumda değil."

"Hatırlamadığımı sanıyordum."

Layala oflayıp pufladı ve bir bira daha içti. Bu içkiyi onun suratına fırlatıp çekip gitmeliydi. Ama o zaman kahvaltı edemezdi ve kahvaltı günün en sevdiği öğünüydü.

"Lily elini sana sürdüğünde öyle tepki vermemin nedeni sadece kıskançlık değildi, biliyorsun. Bu tamamen uygunsuzdu, saldırıdan bahsetmiyorum bile. Yaptığım şeyi ve daha fazlasını hak ediyordu."

Hel'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Anlaştık."

"Eğer tam tersi olsaydı, daha kötüsünü yapardın." Kıkırdadı. "Hiç şüphesiz."

"Sevdiğini ilk kez o zaman mı söyledin-" ağzını kapattı. Bu, yapmak istediği bir tartışma değildi.

Ona bilerek baktı ama sadece, "Birayı yavaş içsen iyi olur. Seni geri taşımak zorunda kalmak istemiyorum."

"Bana ne yapacağımı söyleme. Yoksa belki zihnini yok ederim. O zaman tüm sorunlarım ortadan kalkar. Ölmezsin ama hayatta da olmazsın."

"Tanrım, çok kabasın. Bunu en kötü düşmanıma bile yapmazdım."

"Ha, bu çok komik."

Garson tekrar göründü ve kızarmış domuz, doğranmış patates ve meyve tabağını masaya koydu. "Afiyet olsun." Hel'e döndü. "Peki ya sonra-"

"Bakın hanımefendi," diye başladı Layala. "Gördüğünüz gibi konuşuyoruz, işimiz bitince gelin." Layala kendi kabalığına şaşırmıştı. Genelde işleri olurlarına bırakırdı.

Kız bardağı aldı ve içindekileri Layala'nın yüzüne fırlattı. Soğuk bira boynundan aşağıya ve göğsünün üzerinden masaya damladı. Öfke göğsünde sıcak ve şiddetli bir şekilde yandı. Parmaklarından siyah bir sis sızdı ve çok geçmeden elleri, ardından da kolları değişti. Hâlâ şeklini koruyordu ama içi görünüyordu.

Hel, "İşte bu çok yersizdi," dedi. "Özür dilemek zorunda kalacaksın. İnsanların ona saygısızlık etmesiyle ilgili bir sorunum var."

Layala masadan kalktı ve odanın yarısı ona baktı. Garson kız yüzüne bir içki fırlattı. Sırılsıklam olmuştu ve şimdi onun tepkisini bekliyorlardı ya da Hel'in ne yapacağını görmek için bekliyorlardı. Onu yumruklamak, boğarak masaya çarpmak ve zihnini karıştırmak istiyordu, ama sonra garson "Ellerinizin nesi var?" dedi. Parmaklarından gölgeler süzüldü; oda sanki güneş bulutların arkasına gitmiş gibi kararmaya başladı.

Konseyden ve bir iblis prensten saklanmaları gerekirken kim olduğunu herkese açıklamak iyi bir fikir değildi.

Sakin ol. Özür dilemesini sağla, dedi Hel içinden.

Layala Hel'e ters ters baktı... Bu bir eğitim miydi? Maker, bu onun gücünü kullanmasını sağlamak için değil, kendini dizginleyip dizginleyemeyeceğini görmek içindi.

Çağırma çemberinde durduğu zamanı düşünerek büyüsünü bastırdı, sakinleştirici derin bir nefes aldı ve bakışlarını garson kıza çevirdi. "Eğil ve özür dile. Şimdi."

Garson kız gözlerini kısarak Hel'e ve sonra tekrar Layala'ya baktı. Hel civarından bir yudum aldı ve sabırla onu izledi.

Layala birayı temizlemek için kolunu yüzünde gezdirdi, sonra da kılıcını çıkardı. "Üç saniyeniz var. Üç, iki-"

Kız başını eğdi. "Özür dilerim, bayan."

Şimdi ne olacak? Hel sordu. *Merhamet mi, değil mi?*

Dişlerini sıkan Layala kılıcını sırtındaki kılıfına geri soktu. "Git."

Layala döndü ve derin sakinleştirici nefesler alarak binadan çıktı. Yolun ortasında durdu. Dışarıda sadece birkaç kişi yürüyordu ve hiçbirisi ona dikkat etmedi ama o yakındaki bir ağacı bulup arkasına saklandı, beklenmedik bir anda ortaya çıkan gölgelerini test etmek için. Onları kontrol etme zamanı gelmişti. Büyüsü mırıldandı ve karıncalandı. Önce parmaklarının yer değiştirdiğini hayal etti. Onları yüzünün önünde oynatırken gölgeler dışarı süzüldü ve eli kararsız hale gelmeden önce kömür karasına dönüştü.

Birinin onu izlediğini hissederek ağaç gövdesinin etrafına baktı ve Hel'in binaya yaslanmış sigara içtiğini gördü. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi arkasına yaslanmıştı. Pislik. Eğitim yöntemleri alışılmadık olsa bile, bu konuda iyiydi ve onu test ediyordu... *Kontrol et, küçük tavşan,* diye duydu kafasının içinde Palenor'daki eğitim seanslarından.

Aklına bir fikir gelen Layala kendi kendine gülümsedi. Gözlerini kapattı ve tüm vücudunun değiştiğini hissetti. Ağırlıksızdı, gölge gibiydi ve kendini yeniden katı bir form kazanmaya zorlayarak binanın yan tarafında yeniden belirerek yok oldu. Köşeden baktı ve Hel duvardan iterek daha önce durduğu ağaca doğru yürüdü.

"Val?" diye seslendi, kendi etrafında dönerek. Endişeli çizgiler daha da yoğunlaştı. "*Layala*, bu hiç komik değil."

Onun paniğe kapılıp binanın gölgelerine gömülüştüğünü izlerken sessizce güldü. *Bu ismi kullandığına göre gerçekten endişelenmiş olmalı. Güzel.* Adam aceleyle bara geri döndü ve Layala malikâneye doğru koşmaya başladı. Yeterince hızlı giderse onu virajda göremeyebilirdi. Bu oyunları iki kişi oynayabilirdi.

Rüzgârın etkisiyle gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Ayakları engebeli yüzeyi dövüyordu ama neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Her şey bulanıklaşmıştı. Sanki biri saçlarını arkasından çekiyormuş gibi hissediyordu ama bu rüzgârın çekişiydi. Hiç bu kadar hızlı hareket etmemişti. Yakınından bile geçmemişti, sanki avına doğru dalışa geçmiş bir ejderhaydı; karnı bile gıdıklanıyordu.

Dev duvar göründü ve sonunda derin nefesler alarak yavaşladı. Hel görünürde yoktu ve o zaferle gülümsedi. Duvardan atladı ve sonra sessizce küfretti.

Malikânenin ön merdivenlerinin ortasında oturuyordu. Dişlerini gıcırdatarak ilerledi ve onun yanından geçmeye niyetlendi, ta ki o, "Ortaya çıkmanın zamanı gelmişti. Belki de *küçük* bir *tavşandan* ziyade bir kaplumbağasıdır."

"Puşt," diyerek onun etrafında dolaştı. "Pislik."

Durdu ve tam bir dönüş yaptı. Ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu.

"Az önce bana 'pislik' mi dedin?"

"Sorun nedir? Kendi ilacının tadını sevmiyor musun?"

Nasıl cevap vereceğini bile bilmiyordu. Thane ona hiç ismiyle karşılık vermemişti. Belki Talon dışında hiç kimse. Yumrukları iki yanında kenetlenmiş halde arkasına döndü ve merdivenlerden yukarı doğru yürüdü.

"Gördüğüm kadarıyla bugün iki dövüştten kaçacaksın."

Layala hırslayarak döndü ve ona doğru geri dönmeye başladı. "Ben kaçmadım. Sakin ve kontrollü kaldım. Tıpkı bana öğrettiğin gibi, sonra da gittim çünkü o kızın kafasına girdiğin için her tarafım bira oldu. Ve bu," diye aralarında ileri geri işaret etti, "bir kavga değil."

"Hepsi onun suçuydu. Ona sadece benimle flört etmesini söyledim." Tek kaşını kaldırdı ve bir adım daha yaklaştı. "Ama ya bunu ben yaptıysam?" Adam ortadan kayboldu ve kızın arkasında belirerek elini kızın boğazına doladı. Eğilip burnunu ve ağzını kızın boynunda gezdirdi. "Güzel kokuyorsun."

Layala kaskatı kesildi, tüm vücudu gerildi, tüyleri diken diken oldu. Ancak büyüünden kurtulmak için savaştı, nefes alış verişini kontrol altına aldı, korkusunu ve tedirginliğini bastırdı.

"Nerede benim küçük tavşanım?" Adamın eli kızın boğazında hafifçe sıkılaşıp onu önüne yaklaştırdı ama bu rahatsız edici değildi.

"O gitti," dedi Layala.

"Kontrolü ele geçirdin. Seninle gurur duyuyorum. Sanırım bir hafta önce bile sihrinin kontrolünü kaybetmiştin ve sana dokunmama nasıl tepki verdiğini hepimiz biliyoruz." Onu serbest bıraktı ve etrafından dolaştı. "Artık benden korkmuyorsun."

"Hayır," dedi ve gülümsedi.

O da gülümsedi. "Benim küçük tavşanım lakabını aştı. Şimdi sana ne diyeyim?"

"Peki ya benim adım?" dedi açık açık.

"Hangisi?"

Tereddüt etti ama "Val. Val'i severim."

"Ben de öyle." Yanından geçerken omzunu onun omzuna sürttü. "Tüm temizlik ve onarım işlerini Presco'ya bırakmamız kabalık olur. Bir süre burada kalacağız, o yüzden burayı kendi zevkimize göre düzenleyebiliriz."

"Antrenman yaptığımızı sanıyordum?" "Yaptık. Sen geçtin."

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

LAYALA

T Öğleden sonrayı malikâneyi temizleyerek geçirdi. Layala işe yemek ve oturma alanlarındaki şöminelerin üstlerini silerek başladı. Toz santim kalınlığındaydı ve bir süre sonra bezi kovaya daldırmak zorunda kalıyordu.

tek bir kaydırma. Sadece kiri temizlemek bile günler, hatta bir hafta sürecekti.

Presco ve Hel'in ejderha politikaları, şu anda kaç krallık ve klan olduğu hakkındaki sohbetlerini dinlemekten keyif alıyordu. Bir krala sahip yedi ejderha klanı. Ve kral artık Varlett'in küçük kardeşiydi.

Hel bir süpürgeyi yerlerde gezdirdi. Demet halindeki samanın taşları sıyrarak çıkardığı sesler sabit bir hal aldı. İlk kez Hel'in arkadaşlarıyla sohbet eder gibi kendisinden başka biriyle iğneleyici yorumlar içermeyen normal bir konuşma yaptığını duyuyordu. Uygun zamanlarda gülüyor, esprili cevaplar veriyor ya da Presco'nun söylediklerine eklemeler yapıyordu. Sohbetleri kolayca akıp gidiyordu. Onun normal olabilmesinin kendisini neden şaşırttığını bilmiyordu. Normal, onunla bağdaştırılabileceği bir kelime değildi. O her şeyden farklıydı.

Presco zeki biriydi ve bahsettiği bazı şeyler onun aklını başından almıştı, örneğin büyü'nün vücuttaki hücrelerle nasıl etkileşime girdiği ve onları yeteneği olmayan birininkinin ötesinde mutasyona uğratarak hastalıklara, rahatsızlıklara ve yaralanmalara karşı dirençli hale getirdiği hakkındaki yorumları gibi. O hücrenin ne olduğunu bile bilmiyordu ama Hel biliyor gibi görünüyordu. Onu ev işi yaparken görmek de tuhaftı. Kendisinden aşağı bir görev gibi geliyordu ya da en azından o öyle düşünüyordu. Ve süpürgeyi büyüleyerek onun yerine süpürmesini sağlayamaz mıydı? Layala sorulduğunda sohbete ara sıra katkıda bulundu ama çoğunlukla dinledi ve önemsiz görevine odaklandı.

Briar Hollow'dan ayrıldığından beri temizlik ve ev işi yapmamıştı ve bu garip bir şekilde iyi hissettiriyordu. Kendini işe yarar hissediyordu. Dredwich Kalesi'nde her şeyi hizmetçiler yapardı. Hatta Fennan bir keresinde kendi atını eyerlemeye çalıştığı için onu azarlamıştı.

Hizmetçilerinin banyo yapmasına yardım etmek istedikleri günleri düşünerek kendi kendine kıkırdadı ve bu fikri aklına bile getiremedi. Bir yetişkin neden kendi saçını yıkamak için yardıma ihtiyaç duyar ki? Bu bir lükstü, diye düşündü, hâlâ alışamadığı bir lüks.

Kendisine hizmet edilmesi, yemek pişirmek ya da temizlik yapmakla uğraşmamak, her zaman yeni temiz giysiler ve çarşafların düzenli olarak değiştirilmesi güzeldi ama şu anda yaptığı işi takdir ediyordu. *Onu* ve ne yapıyor olabileceğini ya da tehlikede olup olmadığını düşünmedi. Kumaş koyu renkli ahşap yemek masasının üstünden geçerken aklına Evalyn Teyze geldi. "Lanet olsun," diye küfretti Layala ve yumruğunu kalçasına dayayarak dik durdu.

Ayak sesleri koridordan hızla geldi ve Hel duvarın köşesinden baktı. "Ne oldu?"

"Yok bir şey. Sadece, geçen gün dışarı çıktığımda solgun olan tarafından ısırıldım ve teyzemin listesindeki şeyleri almaya gittim. Onları ona hiç ulaştıramadım ve ona gideceğimi de söylemedim, bu yüzden şimdi endişelenecek." Layala havluyu kovaya bıraktı ve alnındaki bir tutam saçı üfledi. "Sanırım ona alemler aracılığıyla bir mesaj iletemem."

Rahatlamış görünüyordu. "Bunları ona ben verdim."

Layala'nın kaşları havaya kalktı. Bırakın listeyi ya da nerede olduğunu bilmeyi, Hel'in Evalyn Teyze hakkında onu yetiştiren kadın olmanın ötesinde bir şey bildiğini bile bilmiyordu. "Öyle mi?"

"Ayrılmadan önce. İlk etapta neden ormanda olduğunu bilmek istedim ve odanızda gönderdiği notu keşfettim, bu yüzden atınızın üzerindeki eşyaları ve listeyi buldum."

Layala onu ihtiyatla izledi. "Onu görmeye mi gittin?" Yoksa onları ona nasıl götürebilirdi ki? Onu Evalyn Teyze'nin yakınında istemiyordu. Ve eğer Layala'nın *Kara Büyücü*'yle birlikte olduğunu öğrenirse aklını kaçırdı.

"Peki ya yapsaydım?"

"Ona hiçbir şey yapmadın. Bana ona zarar vermediğini söyle."

Odanın içine doğru bir adım daha attı ve süpürgeyi duvara dayadı. "Sana bir iyilik yapıp listedekileri teslim ediyorum ve sen teyzeni incittiğimi mi düşünüyorsun?"

"Bu senin için sapkın bir davranış değil. Piper ve Thane'i birçok kez tehdit ettin ve Vesstan'ı yararlı bulmasaydın onu öldürürdün. Bunu biliyorum."

"Onu ben öldürdüm. O öldü. Yaşlı büyücünün son birkaç derste ortalıkta olmadığını fark ettim."

Layala'nın kalbi ağrıyor ve kaburgalarına çarpıyordu. Vesstan'ı gölette boğmakla ilgili tehdidi hatırladı. "Sen yapmadın."

Kıkırdadı. "Hayır, onu ben öldürmedim. Her şeyi bir amaç ve sebep için yaparım."

"Geldiğiniz gün muhafızları öldürdünüz!" "Ve o muhafızlar senin için çok mu önemliydi?"

"Hayır, ama konumuz bu değil."

"Daha benimle konuşmadan beni kulede öldürmeye çalıştın. Siz Bayan Masum değilsiniz."

"Ah, neden acaba? Bileğimi kestin ve izinsiz kanımı içtin."

"Gerekli olduğunu söyleyebilirim ama tadının nasıl olduğunu da bilmek istedim." Sırıttı. "War'ın senin tavırlarına bu kadar uzun süre katlanmasına şaşırdım. Onun tatlı bir kıza ihtiyacı var ve sen bundan çok uzaksın."

"Ugh, sen-sen-sen"

"Lanet olası bir pislik, evet. Ben kötü adamım. Bunu da unutma." Süpürgeyi kaptı. "Ve ben teyzene zarar vermedim. Onu görmeye bile gitmedim. Eşyaları büyüyle gönderdim." Odadan çıktı ve saman süpürge'nin yeri kazıma sesi yeniden başladı.

Bir saat kadar sonra gerginlik ortadan kalktı. Üçü yemeğe oturdu ve sanki hiç tartışmamış gibiydiler.

Layala bundan sonraki günlerin izini kaybetti.

Geceleri Thane'i düşünerek ve özleyerek ağlayarak uyuyor, uyanıyor ve Hel ile birlikte antrenman yapıyordu. Genellikle bahçede büyü pratiği yapıyor, kendini tekrar tekrar gölgeye dönüştürüyor ya da onun saldırılarına karşı kendini korumak için bir kalkan oluşturunuyordu. Ona geçmişte olduğu kadar sert davranmıyordu. Sanki Thane ve Palenor'dan uzakta olmak onu rahatlatmıştı.

Temizlik yaptılar, delikleri onardılar, çeşit azlığından şikâyet etse de birlikte yemek yediler. "Ağaçlardan toplanan meyveler, kuruyemişler ve kurutulmuş et dışında bir şeyler iyi olurdu."

Presco dev bir kuş kesmiş ve kızartmış ama ne tuzu ne de lezzeti varmış. Yakınlarda bir bakkal olmadığı için lüksleri de yoktu. Ve

Bir şeyler içmek ve yemek yemek için bara gitmeler çok azdı.

Günler geçtikçe üç eski arkadaş gibi sohbet ettiler. Öyle olduklarını sanıyordu.

Hafızası yavaş yavaş geri geliyordu, daha çok Presco ve Hel geçmiş hakkında konuştuklarında. Orada burada kendi kendine ya da zaman zaman rüyalarında bir şeyler gözünün önüne geliyordu. Arabasını gece gökyüzünde sürmek gibi basit şeyler. Bölgesinin üzerindeki güzel renkli ışıklar ve güneşin içeri girip girmeyeceğini ya da gökyüzünü karanlık tutup tutmayacağını nasıl kontrol ettiği. Bütün bir diyar üzerinde kontrolü ve gücü olduğunu düşünmek garip ama bir o kadar da normaldi. Bulaşıcı bir kahkahası ve gökyüzünü aydınlatan bir gülümsemesi olan güzel sarışın bir tanrıçanın anlık görüntülerini bile hatırlıyordu. Adının Katana olduğunu düşünüyordu. Onu Evalyn Teyze'yi sevdiği gibi seviyordu. Bu onun kız kardeşi miydi?

Bazı geceler Hel gitti. Ona hiçbir şey söylemezdi; sadece ön kapının açılıp kapandığını duyardı. Nereye gittiğini sormadı. Karanlıkta yankılanan canavar hırıltıları, gırtlaktan gelen sesler ve korkunç çığlıklarla Hel'in geri dönmeyeceğinden endişeleniyordu.

Layala saçlarını taramış ve örgü şeklinde arkadan bağlamış bir halde, kirli giysilerle dolu bir bohçayla merdivenlerden indi. Yine yıkama günüydü. Sadece dört takımı vardı ve Presco'ya göre en yakın büyük kasaba ejderhanın uçtuğu gibi iki gün uzaklıktaydı ve o henüz oraya varmamıştı. Belki yakında ama bahçeyi temizlemeye başlaması gerekiyordu. Yabani otlar ve yapraklar her yeri sarmış, malikânenin dışını kaplamış, hatta çatıya kadar tırmanmıştı.

Presco'nun sabahları genellikle bulunduğu kütüphaneye uğradı. Raflar tozdan arınmış, lambalar ve vazolar yeni bir hayatla parlıyordu. Önünde açık duran küçük bir kitapla masada oturuyordu. Tüy kalemi içindeki parşömenin üzerini çiziyordu.

"Günaydın," dedi Layala.

Başını sırtarak kaldırdı ve gözlüklerini yukarı itti. "Günaydın, Valeen."

"Bugün bir planın var mı?"

"Çok önemli bir şey değil. Önümüzdeki birkaç gün içinde şehre gitmek ister misin? Karıma en az birkaç hafta burada olacağımı söyledim ama ona bir güncelleme yapmak istiyorum." Tüy kalemi yere bıraktı.

"Bu harika olur. Benim de daha fazla kıyafete ihtiyacım var," diyerek elindeki yığını biraz daha yukarı kaldırdı, "ve onunla ve çocuklarınızla tanışmak istiyorum." Presco'yu pek iyi hatırlamıyordu ama şimdi onu önemsiyordu.

Geçmişleri olmasa bile onu sevebilirdi. Son birkaç haftadır nazik ve iyi bir arkadaşı ve eğer gerekirse onun için ölebileceği hissine kapıldı. Bu onun onu ne kadar önemseydiğini gösteriyordu.

"Mükemmel." Tekrar gülümsedi. "Seni böyle görmek çok komik." "Ne gibi?"

"Çamaşır yıkamak, yerleri temizlemek. İşten kaçtığından değil ama sen bir kraliçe ve ilkel bir tanrıçasın."

"Ah," dedi ve omuz silkti. "Ama ben de bir insan tarafından yetiştirilmiş bir elfim. Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Bu benim günlüğüm. Hayatımın büyük bölümünde birçok günümü belgeledim."

"Bazılarında ben de var mıyım?"

Kaşları kalktı ve başını kaşdı. "Elbette. Ancak o dönemden kalanların çoğu sizin sürgününüzden sonra yok edildi. Bu malikânedeki neredeyse her şeye el konuldu. Şu anda burada olanların çoğunu yıllar içinde getirdim. Onlar gelmeden önce birkaç parça eşya kurtarmayı başardım ama fazla değil."

Omuzları çöktü. Onun hayatı hakkında bir şeyler okumak güzel olurdu.

"O zamandan kalma günlüklerim elimizde olmayabilir ama sizin günlükleriniz mükemmel durumda."

Canlandı. "Benim mi? Neden bundan daha önce bahsetmedin?"

"Şey, aklıma gelmedi ve yok edilmek yerine el konuldular ama şu anda Drakonan Hazinesi'nde bulunuyorlar. Tüm diyarlardaki en güvenli yerlerden biri. Tanrıların çoğu bile eşyalarını orada saklar. En azından onlar öyle yapardı."

"Drakonan?" diye tekrarladı. Bu Prens Ronan'ın soyadıydı. "Bu Adalon'daki kraliyet ejderhalarının adı."

"Onlar buradaki en güçlü ailelerden biri. Kraliyet ailesinden olmasalar da, kral ve klan liderleri kadar güçlü olduklarını söyleyebilirim. Daha fazla hazineye sahipler ve diğer herkesin hazinesini ellerinde tutuyorlar."

"Peki, onlara kim olduğumu söylersem bizi içeri alırlar mı?"

Güldü. "Oh, hayır. Ne yazık ki konsey tarafından satın alındılar ve paraları ödendi ve yıllar önce senin yakalanmandan sonra bir anlaşmaya vardılar. Bir zamanlar sana ve Savaş'a tapmış olsalar bile sen bir düşmansın."

"O zaman günlüklerim hiç var olmayabilir bile." Ağır bir iç geçirdi.

"Şart değil. Eşyalarınızın geri kalanıyla birlikte güvenli bir kasadalar. Senin ve Hel'in sihriyle içeri girebiliriz." Tahta sandalyede arkasına yaslandı ve ağırlığının altında gıcırdadı. Ellerini karnının üzerinde kavuşturarak, "Ama tutuklanmadan ya da öldürülmeden onları almayı başarısak, ilkel dilde yazılmışlar. Şu anda konuştuğumuz dil değil."

"Benim orijinal dilim mi?"

"Evet. Tanrılar böyle konuşur. Bir sonraki neslin hevesine göre değişen ve yeniden yapılanan pek çok dilin aksine, zaman içinde çok az değişti. Bu yüzden onu tercih ediyorum."

"Kaç dil biliyorsun?"

Adam boğazını temizledi ve kadın onun kızarmış olabileceğini düşündü. "Yüz otuz iki. Tüm diyarlar, farklı türler ve lehçelerle birlikte, var olanların belki de sadece dörtte birini biliyorum."

"Vay canına." Layala gülümsedi. "Bu çok etkileyici, Presco."

"Sen de benim kadar, hatta daha fazla konuşuyorsun. Sık sık birlikte çalışır ve birbirimize sorular sorardık. Sadece belirli bir dili konuştuğumuz ayları seçerdik. Bu şatodaki insanları çıldırtırdı. Hizmetçiler anlamadıkları bir dilde bir şey yapmalarını istediğimizde saçlarını yolmak isterlerdi. Biz de onlara çok gülerdik."

Layala bunun hakkında düşündü. "Villhara'da diyarların her yerinden gelen pek çok farklı insan vardı, bu yüzden sürekli dil değiştirebilmemiz gerekiyordu."

Presco'nun yüzü aydınlandı ve heyecanla başını salladı. "Evet. Ancak çoğu Runevale'e vardıklarında ilkel dili öğrendi."

"Yani, benim bölgem gece bölgesi olarak biliniyordu ve Hel'inki de..."

"Ülkenize sık sık Gece Evi ve Hel'in Büyü Evi derdik ya da çoğu kişi oraya kısaca Hel'in Evi derdi."

"Peki Villhara?"

"Evlenip onları birleştirdiğinizde bölgelerinize bu adı verdiniz. Herkes ikisi arasında bir bütün olarak hareket etti. İlk başta alışmak zor oldu çünkü Gece Evi'nde uzun süre kendi içimize kapanmıştık ama Hel'in halkı ve sizinkiler zamanla birbirinize çok iyi uyum sağladınız. Onlar da diğer bölgeleri pek sevmediler."

Gülümsedi. "Onun halkı daha asi değil miydi? Daha iyi bir kelime bulamıyorum. Onun partilerinden birine gittiğimi ve kendimi çok yersiz hissettiğimi hatırlıyorum."

"Bazı açılardan. Halkla ilişkiler konusunda açıktılar ve konuşmalarında ve etkileşimlerinde daha az resmiydiler ama bence bu hepimiz için iyi oldu. Onlar daha muhafazakâr olmayı öğrendi, biz de daha az katı olmaya alıştık. House of Night'ta toplum içinde el ele tutuşmak bir skandal olarak görülebilirdi ve Hel'in insanları her zaman dokunuyor ve sarılıyorlardı. Onların kültürü daha sevecendi."

"Bu çok ilginç. Şimdi öyle görünmüyor." Ama yine de ona sık sık dokunuyordu. Her zaman bunun onu kızdırmak istediği için olduğunu düşünürdü.

"O zamandan beri epey değişti."

Layala dudaklarını birbirine bastırdı. "Aramızda ne oldu?" Şimdiye kadar Hel ve onun geçmişi hakkında soru sormamaya özen göstermişti.

Presco pencereden dışarı baktı. "Belki de bu tür soruları ona sormalısınız. Araya girmek ya da sizi bir şekilde yönlendirmek istemem. O zamanlar hepimiz için yeterince zordu. Runevale'den ayrılırken seninle buraya gelmemi istedin ve ben de geldim. Ama Savaş'la birlikte olduğum için Hel'i tam olarak tarif edemeyeceğim bir şekilde kırdı ve sonrasında olanlar..." pişmanlıkla başını salladı. "İşin içinde olmayan tanrıların çoğu Hel'i savaşmaya itti, savaşa girmeleri ve almaları için bir bahane. Ejderhaların savaşa susamışlığı, bu bizim doğamızda var. Savaş'ın ejderha şekil değiştirenlerin el üstünde tuttuğu tanrı olmasının nedenlerinden biri de bu." Kaşlarını çattı. "Çok fazla anlamsız ölüm vardı."

"Ama onu sebepsiz yere terk etmedim." Layala'nın sesi kastettiğinden daha savunmacı çıkmıştı. Bahsettiği anlamsız ölümlerin ardındaki nedenin kendisi olduğunu düşünmekten nefret ediyordu.

"Hayır, kendince sebeplerin vardı. Ve seçiminizin sonuçlarını hayal ettiğinizi sanmıyorum."

"Hepsi Savaş'ı sevdiğim için mi?"

"Sen Savaş'ı Hel'le aynı şekilde sevmedin. Daha fazlasını söylemek istemiyorum çünkü senin ve benim durumu algılayışımız oldukça farklı olurdu ve uzun zaman oldu, hafızam o kadar keskin değil."

Başını salladı. Ne olduğunu kendisinin bilmesi daha iyiydi. "Pekâlâ, Drakonan Hazinesi'ne gizlice girmeye çalışmak konusunda ciddi miyiz?"

"Bu, eşyalarınızı ne kadar geri istediğinize bağlı."

"Günlüklere ihtiyacım var. Bu gidişle hayatımı hatırlamam yıllar sürebilir." Thane'i iblis prene karşı tek başına düşündü. Cehalet içinde kaldığı her gün onu riske atıyordu, Varlett'in onunla birlikte olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ve ejderha cadıya güvenmiyordu. "Hel'le konuşacağım. Bu sabah onu gördün mü? Antrenman yapmamız gerekiyordu ama ben bir gün izin alıp evdeki yabani otları temizleyebileceğimizi düşündüm."

Başını iki yana salladı. "Görmedim."

"Dün gece geri geldi mi?" "Emin değilim."

Layala giysileri dışarıdaki gümüş yıkama küvetine götürdü ve içine attı. Suyu pompalayarak doldurdu ve sonra elini alnına götürerek parlak güneşe siper etti. Görebildiği kadarıyla adam burada değildi. Duvarın içindeki arazi sadece on dönüm kadardı. Meyve ağaçları ve uzun otların arasında bile onu fark edebilirdi.

Giysileri ıslanmaları için bırakarak yemek odasından geçip koridora indi ve adamın kapısını çaldı. Ana katta bir oda tutmuştu. Cevap vermeyince yavaşça iterek açtı ve içeriye göz attı. Yatak hazır, silahları şifonyerin üzerinde değildi ve pencere açık bırakılmıştı, mavi perde rüzgârda dalgalanıyordu. O burada değildi.

Çamaşırlar yıkandıktan ve kuruması için asıldıktan sonra, ön patika boyunca uzanan yabani otları temizlemeye başladı. Yarısını temizlediğinde hava neredeyse kararmak üzereydi. Bir şeyler içmek ve yemek için durdu ama küçükten başlayan endişesi güneş battığında daha da arttı. Orada bulundukları haftalar boyunca hiç geri gelmemişti. Tek bir eğitim gününü bile kaçırmamıştı.

Presco kollarını kavuşturmuş bir halde pencerede dururken Layala onun yanına gitti. "Sence ona bir şey mi oldu?"

"İyi olduğuna eminim," dedi Presco. "Hel. O her zaman biraz joker olmuştur."

"Dün gece ayrılmadan önce size bir şey söyledi mi?"

Presco gözlüklerini düzeltti. "Sadece temiz hava alacağını söyledi. Sanırım artık onu sevmediğin için sürekli senin etrafında olmak ona zor geliyor." Bunu söylemek Presco'ya acı vermiş gibi görünüyordu.

"Ah." Göğsünde keskin bir sızı hissetti.

"Gidip onu bulup bulamayacağıma bakayım, böylece içimiz rahat eder."

"Ama karanlık." Bu diyarın yaratıkları çoktan

Onların korkutucu sesleri ve hırıltıları. Bazen geceleri pencereden dışarı bakar ve devasa, kanatlı şeylerin havadan daha küçük bir şeyi kaptığını görürdü. Ejderha değiştirenleri değil ama bazen malikânenin arkasındaki ormanda wyvernlerin birbirleriyle savaştığını düşünüyordu. Ve çığlıklar... Bazı geceler duvarın ötesinde her ne varsa dehşet vericiydi.

"Ben bir ejderhayım, Valeen. Bu diyardaki en büyük şey benim," dedi gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Pençeler, pullar ya da boynuzlar gibi ejderha özelliklerini hiç göstermiyordu ve onun bir ejderha değiştirici olduğunu neredeyse unutmuştu.

"Dikkatli ol," diye seslendi Layala o ön kapıdan çıkarken. Dış duvardaki delikten geçerek gözden kayboldu ve bu gece yıldızları ve ayları engelleyen kara bulutlar yüzünden Layala onun büyük kanatlı formunun uzaklarda kaybolduğunu zar zor gördü.

Layala onunla gitmeyi istememişti. Beklerken odun sobasının üzerinde çay yaptı ve ön tarafa bakan geniş pencerelerin önünde bir ileri bir geri volta atarken çayını yudumladı.

Bir süre sonra gökyüzünde bir ejderhanın gölgesi belirdi ve ardından duvardaki delikten bir adam geçti. Presco yalnızdı. Ama yalnız değildi. Ön kapı gıcırdayarak açıldı ve duvardaki boşlukta bir çift parlayan kırmızı göz belirdi.

37. BÖLÜM

OceanofPDF.com

LAYALA

LÖn kapı gıcırtyla açılıp Presco döndüğünde Ayala'nın midesi düğümlenmişti. "Hel'i buldun mu?" Layala bakışlarını kendisine bakan bir çift kırmızı göze sabitleyerek sordu. Cildi süründü ve kalbi daha sert çarpmaya başladı. Gelen her kimse ilerlememiş, içeri girmeye çalışmamıştı - belki de *girememişti*.

"Hayır." Presco'nun ağır adımları zeminde ilerledi ve onun yanında durdu.

"Sanırım takip edildiniz."

"Kimseyi görmüyorum."

Daha önce orada olan her kim-her neyse artık yoktu. "Hel ve bir iblis dışında kırmızı gözleri olan ne var?" Hel'in gözleri karanlıkta böyle parlamazdı ve sadece irisleri kırmızıydı.

Presco kaşlarını çatarak yavaşça, "Bu nadir bir özellik," dedi. Görünüşe göre ikisi de iblis prensin onları bulduğundan şüpheleniyordu. "Gördüğün şey bu muydu?"

Kuru boğazını sıkarak başını salladı. Ya iblis prensse? Eğer o buradaysa, bu Thane'in de burada olduğu anlamına mı geliyordu... Hayır, bu düşünceye dayanamadı. Aklının oraya gitmesine bile izin veremezdi.

"Bence onu aramaya devam etmeliyiz."

"Hiç haber olmaması iyi haberdur. İyi olduğuna eminim." "Nereye gitmiş olabilir?"

Presco omuz silkti. "Bilmiyorum ama duvarın içinde güvendesiniz, dışında değil. En iyisi gün doğumuna kadar beklememiz. Okuduklarıma göre iblisler doğrudan güneş ışığı altında kalamazlar. Bu onları zayıflatır ve kör eder."

Layala bitki çayını bitirdi ve odasına gitti. Yatağın kenarında otururken perdeyi kenara çekti. Kafasını kaldırmış dev bir kuş

Boynu duvarın tepesine tünemişti. Ona zarar verme niyeti olan hiçbir şeyin büyüü bariyeri geçemeyeceğini iddia ediyorlardı ama yine de gergindi. Evdeki her gıcirtı, dışarıdaki her çığlık Hel'in yokluğunda daha yüksek geliyordu. Karanlıkta her şey daha korkutucuydu. O n u n karanlık tanrıçası olması ironikti.

Battaniyeleri koltuk altlarına kadar çekerek yatağına uzandı ve kirli, kirli beyaz tavandaki çatlaklara ve lekelere baktı. Boya, şehirden almaları gereken bir başka eşyaydı.

Çivilerin camda sürtünmesine benzeyen bir kazıma sesi onu kaskatı kıldı. Kalp atışları hızlandı. Aklına kalede ona ulaşmak için pençe atan iblis geldi, kötü niyetli kırmızı gözleri parlıyordu. İntikamını almaya, onu öldürmeye gelmişti ve savaşıacak obsidyen kılıcı yoktu. Eğer onunla savaşamazsa,

Presco'ya ulaştığında onu rahat bırakacağını umuyordu.

Yavaşça arkasını dönerek yastığının altından hançerini aldı. Büyüsü içinde karıncalanıyor, tenini sıcaklıkla kızartıyordu. Dışarıda örümcek ağına benzeyen uzun gölgeler sallanıp hareket ediyordu. Bir rüzgâr evin gıcırdamasına neden oldu ve Layala içini çekti, vücudu rahatlamıştı. Ağaçtan kopan dallar pencereye sürtündü. İblis pençeleri değil.

Hançerini sıkıca kavradıktan sonra yanağını düz yastığın üzerine koydu. Orada kaç saat yattığını bilmiyordu ama sonunda uyudu.

Rüyaları geçmişten gelen anılar ya da anlamsız sahneler ve görüntülerden oluşan normal bir kaos değildi. Kabuslar onu rahatsız ediyordu. Karanlık bir yatak odasında çakan şimşek gölgeleri bir anlığına aydınlattı. Uzun bacaklara bağlı siyah botlar yerden birkaç metre yükseklikte asılı duruyordu. Bakışları yukarıya, boynu doğal olmayan bir pozisyonda bükülmüş, hayalet gibi solgun bir yüze gitti. Bunu anlaması bir anını aldı. Aklına yerleşmesi için. Thane boynuna geçirilmiş bir ilmikle kırışlardan sarkıyordu, cansızdı.

Öldü.

Layala boğazı yanıyormuş gibi hissedene kadar çığlık attı. Çığlık attı ve çığlık attı.

Biri bedenini sarstı; derin bir ses sürekli adını söylüyordu. "Valeen. Valeen. Uyan."

Çığlık atmayı durduramıyordu. Thane'in cansız bedeni suçlayıcı bir ifadeyle ona bakıyordu.

Kınıyorum.

Onu orada yalnız bıraktı.

Bir nefesle gözlerini açtı. Önünde saçlarından koyu bir hale, güzel bir yüz vardı-Hel. Adam kadının omuzlarını kavradı, göğsü inip kalktı. Çoktan doğrulup oturmuştu, ayakları yatağın kenarından sarkmış, yere değiyordu.

Boğazı düğümlendi ve alnını ter bastı. "Hel?"

Her zamanki kendini beğenmiş ya da sıkılmış ifadesi gerginlikle kaplanmıştı. "Tanrım, ödümü kopardın."

Thane'in asılı ölü görüntüsü onu kusma isteği uyandırdı. Bundan kurtulamadı. "Thane. Ya ona bir şey olduysa? Geri dönmek zorundayız!" Çok gerçekçiydi. Ayağa kalkmaya çalıştı ve adam onu daha sıkı tutarak yerinde kalmasını sağladı.

"Rüya görüyordun. O iyi."

Thane'in ölü görüntüsünün gerçek olmadığını düşünmeye çalışsa da gözyaşları gözlerini yaktı. Söylediği gibi rüya görüyordu. Ama ya bu kehanete dayalı bir rüyaysa? "Geri dönmek zorundayız. Onu görmeli ve iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Bir de bana sor."

"O-" Kelimeler ağzında toz gibi kaldı. "Biri onu odasında asmış."

Hel iç çekti ve sesi hayal kırıklığından çok rahatlamaya benziyordu. "Gerçek olmadığını nasıl anladım biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Çünkü Savaş asla asılarak öldürülemezdi. Sanki gücüyle ya da büyüyle ipi koparamazmış gibi?"

Daha derin nefes aldı. *Adam haklıydı. Bu sadece bir rüyaydı.* Bu, görüntüyü daha az korkutucu yapmıyordu. "Nerelerdeydin?"

Ayağa kalktı ve omuzlarındaki tutuşun ağırlığı kalktı. Sanki cevap vermeyecekmiş gibi kapıya yöneldi. "Sabah açıklarım. Sen uyumaya devam et."

"İblisi gördüm."

Durdu ve yavaşça döndü. "Nereye? Ne zaman?"

"Duvardaki delikten. Sadece kırmızı parlayan gözler gördüm ama bu o olmalı."

"Ve eğer o buradaysa Thane'in ölmüş olmasından korkuyorsun. Bu yüzden kabus gördün."

"Ya-"

"O değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum. Eğer o gitmiş olsaydı bunu hissederdim ve muhtemelen sen de hissederdin." Layala'nın kaşları aşağı doğru çekildi. "Hissetmek mi?"

"Her şeye rağmen. O benim kanımdan. Benim kardeşim. En son öldüğünde, bundan önceki hayatımda, onun gidişini göğsümde keskin bir acı gibi hissettim. Ve senin için de aynı acıydı. Cesedini ahırda buldum. Sadece birkaç gün önce tanışmıştık ama senin özel olduğunu biliyordum." Yutkundu ve yüzünde uzaklardan gelen bir ifade vardı. "Daha on yedi yaşındaydın. Her kimse onunla savaşmak için koştum ve War'ın cesedini kanlar içinde bulmadan birkaç dakika önce acısını hissettim. O ve ben birkaç yıldır arkadaştık. Hiçbirimiz gerçekte kim olduğumuzu hatırlamıyorduk ama yine de suikastçının beni öldürmesine izin verdim. Savaşmadım bile. Bir anda her şeyimi kaybettiğimi hissettim. Pes ettim."

"Benimle sadece günler önce mi tanıştın?" Bunu düşündü. "Acaba üçümüz birlikte olduğumuzda hissedeabilecekleri bir güç mü yaratıyoruz?"

"Onun gibi bir şey."

"Diğer zamanları hatırlıyor musun?"

"Onlar benim için belirsiz rüyalar gibi. Kısa hayatlar ve unutulabilir. Sadece öldüğümüz anları hatırlıyorum."

"Hep elfler mi?"

"Evet, sanırım elf formu doğuştan gelen büyülü yapıları nedeniyle ölümsüz ruhlarımızı taşıyabilecek tek beden. Sanırım ejderha şekil değiştiren olabilirdik ama kader bize bunu nasip etmedi."

Bir zamanlar ne kadar çok elfin büyücü olduğu düşünüldüğünde bu çok mantıklıydı.

Hel, "Bu bir daha olmayacak," diye söz verdi.

Dalların pencereye sürtünmesi onu yerinden sıçrattı. Tüm bu ölüm konuşmaları ve Thane'i öyle görmek onu germişti. "Konsey bize karşı nasıl bu kadar acımasız olabilir? Bizi tekrar tekrar öldürmek, bu çok aşırı. Hiç affedilecek miyiz?"

"Bu affetmekle ilgili değil. Hiçbir zaman da olmadı." "O zaman ne?"

"Bu güçle ilgili, Valeen. Biz onlarınkini tehdit ediyoruz. Sen asla onlar tarafından kontrol edilemezsin. Diz çökmedin." Sonra Hel bir omzunu kaldırdı ve yatağın ucuna oturdu. Ağırlığı kadını hafifçe kendisine doğru kaydırды. Mesafesini korudu ve ellerine baktı. "Seni bilmem ama ben affedilmeyi beklemiyorum. Onlara uzun zaman önce ettiğim yemini yerine getireceğim. Orada hüküm süreceğim ve onlar bizi bu şekilde cezalandırdıkları için pişman olacaklar."

"Bu yüzden solgun olanlara ihtiyacın var, değil mi? Sizin için savaşmaları için."

Başını salladı. "Ne kadar üzücü olsalar da, onlar bir hediye idi. Ahlaksız, korkusuz ve tek amacı bana hizmet etmek olan bir ordu. Bir parçam lanetten bir şekilde sorumlu olduğum için kendimi suçlu hissediyor. Bu kadar çok masum insanın hayatını kaybetmesinden ben sorumluyum ve eğer zamanda geriye gidebilseydim, nerede yanlış yaptığımı bulur ve bunu olmadan önce durdururdum, ama yapamam." Bir an sessiz kaldı. "Ben bencelim. Ve intikamımı almak için onları kullanacağım. Tıpkı seni, War'ı ve Varlett'i kullanacağım gibi." Ona baktı, gözlerinin içine baktı. "Neye dönüştüğümü asla unutma Valeen. Sadece iyi olanı değil, yapmam gerekeni yapacağıma güven. Ben War gibi değilim ve asla olmayacağım."

Omurgası boyunca bir ürperti dolaştı. Hel kötüydü, korkunçtu ama sebepsiz değildi. Sonunda onu ve yaptığı her şeyi anlamıştı. Konsey onları defalarca öldürmüştü ve öldürmeye devam edecekti, bu yüzden o da en az onlar kadar kötü bir canavara dönüşmek zorundaydı.

Bacaklarını battaniyenin altına soktu ve tekrar yastığının üzerine uzandı. "Seninle savaşacağım, Zaurahel. Hazır olduğumda. Konsey'i alaşağı etmene yardım edeceğim." Ve bunu ancak söyledikten sonra anladı. Mathekis ve Varlett onun yanında duracağını söylediklerinde haklıydılar.

Pencereden içeri süzülen ay ışığında gözleri parlıyordu. "Tam adımla sadece..." Ağzını kapattı ve yatağın üzerinde geriye doğru kayarak yaslandığı duvara yaslandı. Derin bir nefes alarak ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Uyu artık Val."

Ona güvenmediği konusunda söylediği her söze inanıyordu ama o yanındayken kendini tehlikede hissetmiyordu. Uyurken ona zarar vereceğinden korkmuyordu. Artık ondan hiç korkmuyordu ve bu muhtemelen onu aptal yapıyordu ama göz kapakları ağırlaşmıştı ve ne zaman sadece onun tam adını kullandığını merak etse bile sormak için uyanık kalamazdı.

LAYALA perdelerin arasından süzülen güneş ışığıyla uyandı. Şaşırtıcı bir şekilde, başka bir kâbus görmemişti. Sadece bir garip şeyden diğerine geçen olağan rüyalar. Hatırladığı tek şey, kelebeklerin çiçeklerden havalandığı bir kır çiçeği tarlasında dönüp durmasıydı. Garip bir şekilde huzurluydu.

bu sabah. Kırık bir kalp nedeniyle birçok sabah olduğu gibi gözyaşları onu boğmakla tehdit etmedi.

Hafif bir rüzgâr eski malikâneyi gıcırdatıp inletiyordu. Burnunun ucu buz gibiydi ama battaniyesinin altında sıcak ve rahattı ve sırtına yaslandığında ekstra sıcaktı. Ayrıca orada katı bir şey vardı. Ve kaburgalarının üst tarafında ağır bir şey. Kıpırdamaya cesaret edemedi ama aşağı baktığında gövdesinin üzerinde rune dövmeli bir el buldu. *Yukarıdaki Kutsal Yaratıcı*. Hafif bir nefes ensesini okşadı ve tüm vücudu gerildi. Adam battaniyenin üstündeydi. O ise altındaydı. Yorgan bir engeldi ama onun yanında uyumak bir samimiyet, daha önce tam olarak olmayan bir güven yaratmıştı.

Bir yanı uykuya geri dönmek ve ona daha da sokulmak istiyordu.

Ama kadın yavaşça yatağın kenarına doğru kıpırdandı ve adamın kolu kadının etrafında sıkılaşıp onu kendine doğru çekti. Öncekinden daha yakın. Karnı zıplar gibi oldu ve kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Başını hafifçe çevirdiğinde adamın hâlâ uyuduğunu gördü. Saçları yüzünün yarısına kadar uzanmış ve yan tarafına doğru kıvrılmış, sakın görünüyordu. Hatta nazik. Bu daha önce onunla ilişkilendirdiği bir kelime değildi ama uykusunda intikamcı bir tanrı değildi. Nefret, acı ve pişmanlık dolu biri değildi. Hafif bir dokunuşla adamın yüzündeki saçları itti ve ona hayretle baktı.

Onu incelemeyi bırak ve kaç, Layala. Doğru ya. Kolunu kaldırırsa uyanacaktı ve onun söyleyebileceklerini düşündükçe yüzü kızarıyordu. Eğer yapmazsa, onunla kucaklaşmak zorunda kalacaktı ve eninde sonunda uyanmak zorundaydı. Son hatırladığı şey, onun ayaklarının dibine oturduğuydu.

Onu rahatsız etmemek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak, fark edilmeden sıvışmak umuduyla tekrar ayağını kaydırды. Adam "İnekleri severim" gibi bir şey mırıldandı ve kadın gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı.

Dikkatlice battaniyenin köşesini çekip kaldırdı ve parmakları karnındaki açıkta kalan küçük deri boşluğuna değdi. Kadının her santimetresinde tüyler diken diken oldu ve sonra adamın nefesi değişti

-Daha az derin ve ritmik. Kadın dondu kaldı. Aralarındaki gerilim aniden yoğunlaştı. Adam kesinlikle uyanıktı. Ve onun bildiğini de biliyordu.

Daha fazla kalamadı ve ayaklarını dondurucu zemine basarak dışarı çıktı. Burası neden bu kadar soğuktu? Dışarıdaki rüzgâr sert olmalıydı ve evdeki çatlaklar esintiyi içeri alıyordu. Kollarında ve teninde tüyler diken diken oldu. Tekrar battaniyelerin altına dalmak istedi.

Arkasına bakmadan ya da tek kelime etmeden, ahşap zeminde ağır adımlarla ilerledi. Tahtalar onun ağırlığı altında hafifçe gıcırdadı. Her seferinde ürperdi,

Ta ki şömineye doğru eğilip çakmak taşını alana kadar. Odunun üzerine bir demet kuru ot attı ve taşları birbirine vurarak kıvılcımlar yarattı. Birkaç denemeden sonra nefesinin altından küfretti. Bunu binlerce kez yapmıştı ama yine de aptal şey yanmıyordu.

Birdenbire ısı yükseldi ve ateş kükredi. Odunlar anında sıcak sıcak yandı, patladı ve cızırdadı. Döndü ve Hel yatakta doğruldu, rahatça başlığa yaslandı. Ağır göz kapakları ve dağınık saçlarıyla hâlâ uykulu görünüyordu.

"Teşekkürler," dedi Layala, soğuk parmaklarını ısıtmak için avuçlarını birbirine yaklaştırarak. Aralarında ağır bir sessizlik uzanıyordu.

Sonunda "Titriyordun" dedi.

Ayağa kalktı ve arkasını ısıtmak için döndü. "Ne?"

"Dün gece. Üşümüştün."

"Oh." *Neden sadece ateşi yakmıyorsun*, diye düşündü.

Ve sanki onu duymuş gibi, "Geceleri ateş yakmaktan hep nefret ederdin çünkü ışık seni uyandırır," dedi.

En iyi uykusunu zifiri karanlıkta alırdı. *Peki bu düşünceyi duydu mu?* Ona göndermediğinden emindi.

Gülümsedi. "Evet."

Yanakları ısındı. "Yalan söyledin. Düşüncelerimi her zaman duyabiliyorsun, değil mi?"

"Yalan söylemedim. Bilinçsizce beni içeri aldığın zamanlar oluyor. Bana karşı kendini rahat hissettiğinde düşüncelerini anlayabiliyorum. Seninle bağlantı kurmamı istediğinde, en azından daha önce böyleydi."

Bu doğru mu? diye merak etti. *Ona bağlı hissetmek istiyor muyum?*

Dayanılmaz derecede çekici gamzesini ortaya çıkararak daha da geniş gülümsedi.

Bilinçsizce yapmalısın.

Artık gardımı aldım.

Kıkırdadı. *Öyle mi? Yani yatağında çıplak nasıl görüneceğimi düşünmüyorsun?*

Layala alay etti ve arkasını döndü. "Hayır, kesinlikle öyle düşünmüyorum." Ama onun önerisiyle, yatağına uzanmış, pürüzsüz çıplak teni ve kaslarından başka bir şeyi olmayan adamın görüntüsü aklına geldi.

Kalçamın "V" sinde dövmelemlerim var. Ne olduklarını hatırlıyor musun? diye sordu sessizce.

Alt dudağını dişledi. Bir tacın iki yarısı ve ortasına kalın harflerle siyah mürekkeple "KRAL" dövmesi yaptırmıştı. Onun bir şey yapmaya çalıştığını biliyordu.

Vücudunu ya da dövmlerin hemen güneyindeki diğer kısımlarını düşünmesini sağlamak. *Lanet olası fesatlık tanrısı.*

Senin var.

Peki ya yaparsam?

Parmak uçlarınla harfleri hafifçe çizerdin. Bunun beni tahrik ettiğini biliyordun ama ne kadar tahrik ettiğini bildiğini sanmıyorum.

Layala şimdi yatakta uzandıklarını, ikisinin de çıplak tenli olduğunu, parmaklarını onun tüm dövmlerinde gezdirdiğini ve her santimini ezberlediğini hayal etti. Boğazını temizledi ve hızla konuyu değiştirdi. "Dün nereye gittin? Presco aramaya gitti. Eve gelmeyince başını belaya sokmuş olabileceğini düşündük."

Yataktan zıpladı ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Sana göstereceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

LAYALA

W Omuzlarına bir battaniye saran Layala, Hel'i merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. Döndü ve mutfığa adım attı. Tahta tezgâhın üzerinde bir çuval un, bir kalıp tereyağı, bir kavanoz süt, tuz, bir kap bal ve hatta üzerinde "şeker" yazan küçük bir torba.

"Bütün bunları nereden buldun?" Gülümsedi, adamın bu yüzden ortadan kaybolduğunu fark etmişti.

"Dükkânın karşısındaki kasabada. Daha fazla çeşit istediğinden yakınıyordun, ben de sana kahvaltı için meşhur çöreklerimden yapayım dedim."

Layala daha da geniş sırttı. "Meşhur çörekleriniz var mı?"

"Ah, evet." Dolaptan bir kâse aldı ve ardından un çuvalının iplerini çekmeye başladı.

"Nedendir bilmem, ama bana pek fırıncı gibi gelmiyorsun," diye söylendi.

Kıkırdadı. "Ben harika bir fırıncıyım. Bu benim hobimdi ama uzun zaman oldu, umarım hâlâ hatırlıyorumdur. Siz karar verin."

"Pekâlâ." Layala bir tabure çekti ve tezgâhın kenarına oturdu. Siyah odun fırını aniden kükreyerek canlandı. Yakında mutfak ısınacak ve battaniyeyi bu kadar sıkı tutmasına gerek kalmayacaktı. "Neden dört yüz yıl boyunca uyuyup beni bekledin? Uyanırken de bu kadar güçlenemez miydin?"

Bir kepçe un kaseye kondu. "Uyurken kendimi öldürülemez hale getirdim ve bu tek yoldu. Uyanırken suikasta uğrama ihtimalim vardı ve başka bir hayat yaşamak zorunda kalmamaya kararlıyım. Bu

Tanrıça Ellora'nın fikriydi. Taş ve asayla onunla bağlantı kurmanın bir yolunu buldum. Ben de uyudum ve seni ve Savaş'ı bekledim." Ardından kaseye tereyağı döküldü ve beyaz bir puf lacivert gömleğine sıçradı. Nefesinin altından küfretti ve eliyle silerek temizlemeye çalıştı ama daha da kötüleştirdi.

"Yalnız mıydın?" Dört yüz yıl bir hayal dünyasında geçirmek için uzun bir süreydi ama belki de göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti.

"Varlığınızı hissedene kadar uyanmamış ya da farkına varmamış gibiydim, bu da Savaş'la aranızdaki büyülu bağ koptuktan sonra olmuş olmalı, ama aynı zamanda uzun süredir bir rüya halinde kapana kısılmış olduğumu hissediyordum ve çıkmak istiyordum."

Layala o n u tanımadan önce sesinin onu bulduğunu düşündü.

Bana gel. Sana ihtiyacım var, demişti.

Önce sütü, sonra şekerı dökü ve tahta bir kaşıkla hepsini karıştırmaya başladı. Kenarlardan daha fazlası döküldü. Anlaşılan paslanmıştı. Kadın gülümsedi ve adam kalın koyu kirpiklerinin arasından ona baktı. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"Bana gülüyorsun."

"Hayır," dedi ve sonra kahkahayı bastı. O kadar komik bile değildi ama gömleğinin her tarafı un içinde, çörek yapmak için bir kase malzemeyi karıştırırken çok uygunsuz görünüyordu. O Kara Büyücü'ydü, fesatlık tanrısıydı, bir katildi ve acemi bir fırıncıydı.

Elini un çuvalına daldırdı ve bir avuç dolusu un fırlattı. Çenesine, boynuna ve göğsüne sıçradı. Nefes nefese kaldı ve battaniyesini yere düşürdü. "Hel!"

Sırıttı. "Madem bu işte bu kadar iyisin, o zaman bana yardım et."

Battaniyeyi yere bıraktı ve onun yanına doğru yürüdü, kalçasını onunkine çarptı ve işi devraldı. Hepsini karıştırdıktan sonra kaseyi tekrar adamın önüne itti. "Sıra sende." Adam hamuru yoğurmak için ellerine aldığında, kadın ona un fırlattı. Saçlarının üzerine saçılan un, siyahı tozlu bir griye dönüştürdü ve yanağının sol tarafına bulaştı.

"Ciddi misin sen?" diye söylendi.

Bir avuç daha aldı ve fırlattı, sonra tahta bloğun diğer tarafına geçti ve odadan çıkan kemere doğru geri döndü. Adamın üstü başı un içindeydi ve kadın gülmekten kendini alamadı. Gömleğini başının üzerinden çekti ve sallayarak beyaz bir bulut yarattı. Sonra

Onu bir kenara fırlattı, üst tarafı çıplak kaldı ve Maker, çıplak iyi görünüyordu.

"Bunları fırına verdiğimde başın belaya girecek."

Gülümsemesi daha da genişleyerek geri geri gitmeye devam etti. "Ne tür bir sorun?"

"Antrenman sırasında kıcınızı terletecek türden." Hamuru metal bir tepsi boyunca parça parça ayırdı ve kadın daha fazla un fırlatılacağını düşünerek bir adım daha geri çekildi. "Kaçma yoksa seni kovalarım."

Adam yarı gülümsüyordu ve kız onun ciddi olup olmadığından emin değildi. Ve içindeki asi onu test etmek istiyordu. "Eğer beni eğitmek istiyorsan, önce beni yakalaman gerekecek." Koridorda koşmaya başladı ve ön kapıyı açtı. Kendi kendine kıkırdarak meyve bahçesine doğru koşmaya başladı. Adam aniden önünde belirdi ve kız koşarak adamın göğsüne çarptı. Sıcak elleri kollarını sardı ve ileri doğru hareket ederek onu geri itti.

Kalbi çarparak onun gözlerini aradı. Tehlikeyle ilgili bir şey onu şu anda sonsuz derecede daha çekici kılıyordu. "Beni kovalaman gerekiyordu, büyü kullanman değil."

"Kim demiş? Hiçbir kural koymadın." Adamın gözleri kadının dudaklarına kaydı. "Sırrını biliyorum," diye ağzından kaçırdı Layala.

Kaşlarını kaldırdı. "Onlarla doluyum ama şimdi merak ediyorum."

"Herkesten nefret ediyormuş, kötü ve hainmiş gibi davranıyorsunuz ama gerçeğin tamamı bu değil."

Sırtı dış duvara çarptı. Gözlerindeki vahşi bakış, bir kedinin saldırmadan önceki hali gibiydi. "Neyden nefret ettiğimi biliyor musun? Seni akla gelebilecek her şekilde arzuluyorum ve bundan nefret ediyorum. Düşüncelerimi zehirlemenden, varlığımın her parçasına bulaşmandan nefret ediyorum. Komik bile olmayan şeylere gülmenden, hatta bu kadar savunmasız olmandan nefret ediyorum. Bu bende seni koruma, senin için endişelenme ve seni düşünmeyi asla bırakmama isteği uyandırıyor. Seni düşünmeden edemiyorum, sabah güneşi ya da en karanlık gece, sen oradasın. Düşünürken dudağını kemirmenden nefret ediyorum. Vücudundaki her tehlikeli kıvrımdan nefret ediyorum, ama en çok da bu kıvrımdan." Başparmağı dudaklarında gezindi. "Keşke benden daha çok nefret etseydin. Keşke benden, kalenin taht odasına geldiğim günkü kadar nefret etseydin çünkü... Seni istemek istemiyorum. Sana bir daha güvenmek ya da seninle bir şey yapmak istemiyorum. Bu iş bittiğinde ve konsey artık olmadığına, beni terk edip Savaş'a geri döneceğinizi biliyorum, ya burada ya da Palenor'da ve ben ikinizi de bir daha görmek istemeyeceğim çünkü bu bana acı veriyor." İtip kaktı

ve malikâneye doğru geri döndü. "Çörekler yanacak."

Layala tuttuğu nefesi bıraktı ve duvarın dibine çöktü, kollarını bacaklarına doladı ve çenesini dizlerine dayadı. *Kahretsin.*

ÇÖREKLER ÇOK LEZZETLİYDİ. Hatta üzerine sürülen tereyağı ve biraz balla ödül kazanmıştı. Gnome fırıncılığına bile rakipti ve Hel'in onların tarifini mi çaldığını yoksa onların mı Hel'inkini aldığını merak etti. Üç tane yedikten sonra Hel'i dışarıda, malikânenin kenarındaki uzun otları elleriyle koparıırken buldu. Otları fırlatışındaki güç ve kaslı sırtıyla göğsünde parlayan ter yüzünden yaklaştı. Köşeden baktı ve sonra alt dudağını dişleyerek geri çekildi. Belki de bir süre uzak durması en iyisiydi. Adamın üzgün olduğu belliydi. Büyüsüyle o sarmaşıkları fazla çaba harcamadan koparabileceğini biliyordu ama o fiziksel emeği seçmişti.

Ama sonra bütün işi ona bıraktı. Kadın köşeyi döndü ve tek kelime etmeden, yabani otları sökmek için adama katıldı. Adam sadece bir an durakladıktan sonra yoluna devam etti. "Çörekler çok lezzetliydi" diyene kadar en az yarım saat geçti.

"Beğendiğine sevindim." İşine ara vermedi.

"Bunları yapmak için gerekli malzemeleri bulma zahmetine katlandığınız için teşekkür ederim. Buna gerek yoktu."

"Bir şey değil."

"İblis burada olduğuna göre, obsidyen bir silah bulmamız gerekmez mi?"

"Tanrıça kılıcını alabilirsin, Zythara -ki bu ilkel dilde şu anlama gelir-"

"Darkbringer," dedi Layala ve dudaklarını birbirine bastırdı, bu kadar çabuk aklına gelmesini tuhaf bulmuştu. "Ona bu adı verdim çünkü onu ortaya çıkardığımda bir daha asla ışığı göremeyecekleri anlamına geliyordu."

Kaşlarını çattı ve ağzının köşesi kalkmakla tehdit etti. "Ve diğer kılıcının ismindeki ironi de gözümden kaçmadı." Tepesinden yarıya kadar kopup devrilen kalın, yeşil bir sarmaşığı aşağı doğru salladı. "Ama bunu yapmak için nerede olduğunu hatırlaman gerekir. Senin için çekemem."

"Nereden çekeceksin?"

"Aether. Hiçbir bedenın ya da insanın var olmadığı ya da göremediğı bir düzlem.

işler gidebilir."

Layala kalçasındaki hançerin sapıyla oynadı. Hançerin burada olduğunu, diğer eşyalarıyla birlikte el konulduğunu hissediyordu. Aether'da saklanmamıştı.

Onun çalışmaya devam etmesini, yabancı otları ve sarmaşıkları dev yığına atmasını izledi ve tanrı bıçaklarından bahsetmesi dikkatini çekti. "Senden Soulender'ı çaldım. Öldürdüm-" altın hançeri bir erkeğin göğsüne saplarkenki görüntüsü zihninde canlanınca durakladı. "Bir primordial öldürdüm. Ve benden istediğın şey Ruhveren, değil mi? Konsey de bundan korkuyor. Onlardan birini öldürebilecek tek silaha sahibim."

Hiç duraksamadı bile. "Evet, yedi orijinalden biri olan Synick'i öldürdün. Çünkü o, yerini kimsenin bilmediğı Doğruluk Kılıcı ile kız kardeşini öldürdü. Sanırım yattığı yerin bilgisi Synick'le birlikte öldü. Ve hayır, bana Soulender'ın nerede olduğunu söyledin. Bizi idam etmelerinden dakikalar önce yerini zihnime fısıldamıştın. Ama tekrar söylüyorum, onu ben çekemem; sadece sen çekebilirsin. Konseyin bizden korkmasının sebebinin de bu olduğuna bahse girebilirsin."

"Sürgün edilmemizin sebebi benim. Bu benim hatam. Bir tanrıyı öldürmek idam değilse bile sürgündür ve ben ikinizi de kendimle birlikte aşağı çektim."

Durdu ve ön kolunun üst kısmını terli alnına sildi. Saatler süren efor nedeniyle göğsü inip kalkıyordu. "Sürgün edilmemizin tek sebebi bu değildi, listedeki sebeplerden sadece biriydi ama her şey benimle başladı. Soulender'ı ailemden, konseyden çaldım."

Layala tam da bu konu hakkında konuştukları rüyasını hatırladı. "Böylece beni görebildin." Yavaşça gülümsemekten kendini alamadı.

Kendi kendine güldü, gamzesi ortaya çıktı ve yanakları açık pembe bir renk aldı. "Evet. Gençtim ve aptaldım. Ve sen de gördüğüm en büyüleyici tanrıçaydın."

"Kaç yaşındaydın, beş yüz mü? O kadar da genç değil. Ve şimdi bile, iki bin yıl geçmiş olsa da, bu zamanın çoğı sayılmaz. Çoğunda hayatta bile değildik."

"Nefes alarak ve Boşluk'ta geçirdiğım zaman konusunda teknik konuşacak olursak, ben dokuz yüz üç yaşındayım. Sen yaşlı bir kadınsın. Aradaki iki bin yıllık farkla bile en az on bin yaşındasınız. Bir zamanlar siz ilkellerin zamanı bile tutmadığı zamanlar vardı. Gerçekte kaç yaşında olduğunuzu söylemek zor."

"Bu çok şaşırtıcı." Bunu tam olarak anlayamadı.

Kıkırdadı. "Birazcık."

Layala neredeyse kendi boyu kadar büyüyen kocaman bir otu silkti. Savaşlar hakkında soru sormak istiyordu ama karşıt taraflarda yer aldıkları düşünülürse bu hassas bir konu olurdu. Haftalar boyunca ikisi de Layala'nın onu terk ettiği zaman ve sonrasında ilgili herhangi bir şey hakkında konuşmaktan kaçınmıştı.

Onu takip etmesi için el salladı ve yıktıkları açıklığa doğru ilerlemeye başladı. "Hadi, motivasyonumuzu kaybetmeden önce antrenman yapalım."

Uzun altın rengi çimenler neredeyse mükemmel bir daire şeklinde düz uzanıyordu ve içinde hareket etmeyi kolaylaştırıyordu. Boynunu kıvırdı ve parmaklarını çıtlattı. Güneş ışığı çıplak göğsünde parlıyor, dövmelelerini ve rün işaretlerini aydınlatıyordu. Layala normalden birkaç adım daha uzakta durdu. Genelde daha fazla kıyafet giyerdi.

"Gölge."

Layala gücüne odaklandı ve bedeninin değiştiğini hissetti. Gölgeler tüm varlığını sardı ve sonra geri döndü.

"Güzel. Kalkan." Kırmızı çatırdayan bir enerji patlaması ona doğru yöneldi. Ellerini havaya kaldırdı ve saldırı bariyerine çarparak söndü.

"Mükemmel." Yavaşça ileri geri yürümeye başladı. "Şimdiye kadar havalanabiliyor olmalıydın."

"Kanatlarım ya da bir nedenim olmadan yerden havalanmayı hayal etmek benim için çok zor. Uçurumdan atladıktan ve işe yaramadıktan sonra..."

"Ve tamamen gölgeye dönüşmeyi hayal etmek senin için kolay mı?" Küçümseyen bir el salladı. "Sen de ikna edebilmelisin. Hızın ve gücün, ölümsüzlüğümüzü geri kazanana kadar olabileceği kadar fazla."

"Birine bir şey yapmasını emretmek ve onun da bunu yapmaktan başka seçeneği olmaması gibi mi?" Adamın kıyafetlerini çıkarmasını istediğini düşündü ve yanakları zaten güneş ışığı ve iş nedeniyle sıcak olmasına rağmen, sıcaklık daha da arttı.

"İkna edilmeye de direnebilmelisiniz. Dokuz haftayı aşkın bir süredir bu işle uğraşıyoruz."

Layala kollarını iki yana açarak, "Beni test edin," dedi.

Aralarındaki mesafeyi birkaç santim bırakarak kapattı. Çenesini parmaklarının arasında nazikçe kavradı, lal rengi gözleri onunkilere kilitlendi. "Benden nefret ettiğini söyle."

Görünmez hafif parmakların kafa derisinde gezinmesi gibi bir his hissetti ve "Ama senden nefret etmiyorum" dedi.

Sırıttı. "Benden neden korktuğunu söyle."

"Korkmuyorum."

"O zaman beni yatağına ilk aldığında nasıl hissettiğini anlat bana."

Adamın elbisesinin arka düğmelerini açtığı an zihninde canlanınca yanakları alevlendi. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden her zaman eşek olmak için mi?"

"Neden sorduğum şey bir pislik gibi davranıyor? Biz evliydik. Düğün gecemizdi. Benden beklememi istedin. Bağlılığımın bir testi." Adamın gücünün arttığını hissetti. "Peki, söyle bana. Hoşuna gitti mi?"

Layala onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Kes şunu. Thane'le birlikteyim-" ama değildi.

Kaşları daha da çatıldı. "Hayır, değilsin. Yoksa onunla son konuşmanızı ve neden her gece ve her sabah ağladığınızı unuttunuz mu?" Adam kadının göğsüne bir bıçak saplayıp çevirmiş de olabilirdi. Ayrılıklarına şahit olması yeterince kötüydü ve şimdi de onun bu konuda ağladığını mı duymuştu? "Ve ağlamadığın tek zaman bu sabahtı - ben oradayken."

Onunla kıvrıldığında, sıcak ve savunmasız.

Gözyaşları içinde yüzünü çevirdi.

"Cevap vermedin. Seni yatağa taşımam ve ilk kez yatırmam hoşuna gitti mi?"

Elbisesinin ayak bileklerine kadar düştüğünü ve adamın bir kolunu sırtının arkasına, diğerini dizlerinin altına geçirip onu göğsüne doğru salladığını hatırlıyordu. Adamın ona bakışına bakılırsa, daha önce hiç bu kadar aşık birini görmemişti. Bu onun ilk aşkı değildi ama onunla yeni, büyümlü ve yoğun hissetmişti.

Arkasını dönerek, bir bulut gibi etrafını sardığını hissettiği büyümlü geri itti.

"Tabii ki hoşuna gitti," dedi. "Bayıldın. Beni her zaman istedin. Beni havayı istediğın gibi istedin."

Layala bir hırıltıyla arkasını döndü. "Sen de öyle. Ellerini benden uzak tutamadin. Seni öptüğüm andan itibaren bana aşık olmuştun. Benim için her şeyi yapardin. Seni yüz yıl bekletmiş olsaydım, beklerdin."

"Hayır, sana aşık olduğum an Valeen, seni evimdeki merdivenlerin başında gördüğüm andı. Orada yüzlerce kadın vardı ama ben sadece seni gördüm. Gitmeme izin vermen gerekirken bana geldin. Sen bana sonsuza kadar söz verdin, ben de sana." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "İşte bu yüzden her şeyin nerede yanlış gittiğini anlayamıyorum. Bana nedenini söyle."

Başını sallıyordu, kendisi de şaşkındı. "Bilmiyorum." Çünkü ona aşık olduğunu, onun için her şeyi yapabileceğini biliyordu. Onun yanında olmak için her diyarın sonuna kadar gider, her canavarla savaşırdı, diğerlerini terk ederdi.

Ama bir şey yaptı.

Onun kalbini kırdı.

Ruhunu ezdi.

Şimdi hayaletin acısını hissediyordu ama bir neden düşünemiyordu.

Neden ona neyin yanlış gittiğini söyleyemiyordu?

İkisinin de anılarında bir şeyler eksikti.

Kollarını tuttu, nazikçe sıktı. "Anlat bana." Büyüsü onu sarmaladı ve her sırrını dökmek için bir çekim duydu, ama hiçbir anı su yüzüne çıkmadı, hiçbir kelime gelmedi.

"Bilmiyorum!"

Onu bıraktı ve arkasını dönerek uzaklaştı.

"Ne zamandır evliydik?" diye bağırdı arkasından.

Durdu ve geri döndü. "Dokuz yıl. Bir tanrının hayatında hiçbir şey değil. Hiç yaşanmamış da olabilir." Parmaklarını yana doğru salladı. "Sadece bir an, bir göz kırpması. Önemli değil."

"Bu önemli! Dokuz yıl hayatımızın son iki bin yılını mahvetti!"

"Evet, öyle oldu," dedi alaycı bir ifadeyle. "Bu da Runevale'e dönüş yolunu nasıl açacağını hatırlaman için bir neden daha. Onu kapatan sendin. Ve bunu ne kadar çabuk öğrenirsen, yollarımızı o kadar çabuk ayırabiliriz."

"Ben mi?" Layala ona baktı, farkındalık bir tuğla duvarın katlanması gibi üzerine çöküyordu. "İstediğin şey bu. Senin için kapıyı açmamı istiyorsun."

"Evet. Peki bunu nasıl yaptın? Çünkü ne ben ne de başka bir tanrı ya da tanrıça onları oraya hapsetmek ve bizi dışarıda tutmak için yaptığın büyüyü kaldırmayı başaramadık. Bilgelik tanrıçası bile nasıl olduğunu bilmiyor. Sadece *senin* yaptığını biliyor."

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

LAYALA

L O akşam Layala şehre gitmek üzere eşyalarını topladıktan sonra Hel'i aramaya çıktı. Onun günlükleri geçmişin kilidini tamamen açmanın anahtarı olabilirdi. Runevale'e giden yolu nasıl açacağını bilmenin anahtarı.

Birkaç ay daha duvarların arkasında kalıp iblis prensten saklanabilirlerdi ve o da her şeyi hatırlayabilirdi ama ya yıllar sürerse? Burada sıkışıp kaldığı haftalar bile onu hafiften çıldırtıyordu ve o zamanlar ev işleri ve yapması gereken şeyler vardı.

Kafasını Presco'nun genellikle bulunduğu çalışma odasına soktu. Masanın üzerinde birkaç beher sıralanmıştı. Biri parlak yeşil, ikisi mor ve biri de sıvı gümüş gibi köpürüyordu. "Bunlar ne?"

Görünüşe göre onun yaklaştığını görmemiş ya da duymamıştı. Boğazını temizleyerek gözlüklerini burnunun üzerinde daha da yukarı itti. "İksirlerle deney yapıyorum. Artık geçimimi bu şekilde sağlıyorum."

"Ne yapıyorlar?"

Gülümsedi ve yüzü aydınlandı. "Pek çok şey. Yaptıklarımın çoğunu eğlence ya da gösteriş için yapıyorum ve bu kârlı bir iş. Bu açık mor rengi içerseniz, cildinizi ya da pullarınızı birkaç saatliğine mora çevirir. Daha uzun bir süre için formülü mükemmelleştirmeye çalışıyorum." Bir parmağını kaldırdı. "Ya da isterseniz saç renginizi değiştirecek bir tarifim var. Bu değişiklik siz başka bir iksir alana kadar sürecek. Saçlar daha az inatçıdır. Bayanlar arasında çok popüler." Gümüş kabı kaldırdı. "Bu benim en yeni formülüm ve korkarım biraz titiz." Fokurdadı ve tısladı. "Kullanıldığında kullanıcıya zırh olarak ejderha pulları verecek bir formül yaratmaya çalışıyorum. Elbette geçici, ama eğer bunu başarabilirsem, bir servet değerinde olacaktır. Elflerin buna sahip olduğunu düşünsenize. Solgun birinden gelen ısırtık delip geçmez. Bir kılıç

deriyi kırmak. Ne yazık ki son deneğim yeşilin garip bir tonuna dönüştü, saatlerce kustu ve ejderha pulları yoktu."

"Büyüleyici. Doğru yapacağından eminim. Belki ben de saçımı bir günlüğüne pembeye çeviririm." Siyah için bir iksir içse saçındaki beyaz çizginin kaybolup kaybolmayacağını merak etti.

Kıkırdadı. "Şehirdeki dükkanımın rafında bir şişe var. Çeşitli tonları da var. Sadece söyleyin ve sizin olsun."

"Pekâlâ," dedi gülümseyerek. "Hel'in nereye gittiğini gördün mü?"

"Yaklaşık on dakika önce ön kapıdan çıktı."

"Teşekkürler." Akşamın serin havasına adımını attı, son ışıklar da sönmeye başlamıştı, adamın geceyi geçirmek için çoktan gitmemiş olmasını umuyordu. Bir su şırıltısı dikkatini çekti. *Çamaşır yıkıyor olmalıydı. Gerçi bunu sihirle yapmaz mıydı?* Her zaman yapardı. Hatta bir keresinde büyü bir süpürgenin onun için yerleri süpürdüğünü bile görmüştü.

Şey, çamaşır yıkamıyordu. Layala durdu, kanı aynı anda hem sıcak hem de soğuk akıyordu. Metal küvetin içinde çıplaktı. *Sanırım küvetin dışında çıplak olmadığına şükretmeliyim.* Sudan buhar çıkıyordu. Başını küvetin kenarına yaslamış, güçlü ve kaslı kollarını yanlara dayamıştı. Küvet sadece koltuk altlarına kadar uzanıyordu ama bacaklarını uzatabileceği kadar uzundu. Gözleri doğrudan göğsündeki zambak izine takıldı. Onu Soulender ile bıçaklamaya çalışarak ona verdiği iz. Görünüşe göre aşık olacağı erkekleri bıçaklamaya çalışmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Bir gözünü açtı ve sonra tekrar kapattı. *Beni gördü. Artık kaçmanın bir anlamı yok.* "Runevale'i kapatacak kişinin ben olduğumu neden daha önce söylemedin?"

"Hatırlarsan hazırlıksız ya da bensiz yolu açmana izin veremezdim."

"Peki şimdi yapmayacağımı düşündüren ne?"

Başını kaldırdı ve göğsüne su sıçrattı. "Yapmayacaksın. Bana ihtiyacın olduğunu biliyorsun." Ellerine su aldı ve yüzünü duruladı. Sonra ellerini saçlarında gezdirdi ve çenesini kaldırdı. "Orada öylece durup seyredecek misin? Yani, tam tersi olsaydı, sanırım beni öldürmeye çalışırdın... ama umurumda değil. İstedğin kadar bak, aşkım." *Gördüğün şeyden hoşlandığını biliyorum.*

İstemediğimi hiç söylemedim. Sen her zaman güzeldin. Biraz mı, çok mu? Alay etti. Hak ettiğinden daha fazla.

Güldü. *Neden daha yakına gelip daha iyi bakmıyorsun?*

Onun alay ettiğini biliyordu ama kollarını kavuşturdu ve başını salladı. Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı, su çıplak vücudundan aşağı akıyordu.

Layala topuğunun üzerinde dönmeden önce gözlerinin aşağıya inmesine izin vermedi. "Ciddi misin sen? Havlu giyebilir misin?"

"Daha önce görmediğiniz bir şey değil."

"Şimdi görmek istemiyorum." Dişlerini sıktı. "Presco sabah şehre gitmek istiyor. Sen de geliyor musun?"

Suyun şırıltısını duydu ve adamın küvetten çıktığını hayal etti.

"Tüm diyarlardaki en iyi korunan kuruma gizlice girmek istiyorsun ve peşimizde bir iblis var. Sanki bensiz gitmene izin verecekmişim gibi." Çıplak sırtını, çıplak kışını ve her şeyini göstererek onun yanından geçti.

Layala'nın çenesi düştü, ne dediğini bile anlamadı. Hiç utanması yok muydu? *Ama böyle bir kışla... Hayır, kötü, Layala.* Onda olmayan şey, kendisi için doğru olan bir alçakgönüllülük duygusuydu. Hatırladığı kadarıyla onun bölgesindeki insanlar tenlerinin görünmesinden rahatsız olmuyorlar, yine de ortalıkta çıırılçıplak dolaşmıyorlardı.

Omzunun üzerinden hızlı bir bakışla göz kırptı ve gözden kayboldu. Bu erkeğin bölünmüş kişilikleri vardı. Bir an kıza onunla ilgili her şeyden ne kadar nefret ettiğini ve onu bir daha asla görmek istemediğini söylüyor, bir an sonra da tavus kuşu gibi caka satıyordu.

ÇANTASINI omzuna asarak dış duvardaki delikten dışarı, kendisini bekleyen ejderhanın yanına çıktı. Presco'nun inci beyazı pulları ve bebek mavisi boynuzları vardı, şimdiye kadar gördüğü en uzun boynuzlardı ve omurgası boyunca dikenleri vardı. Adalon'daki diğerleriyle karşılaştırıldığında devasa, hantal, daha uzun, daha uzundu. Başını devasa pençelerine dayayarak uzanıyordu ama sırtındaki sivri uçlar hâlâ malikâneyi çevreleyen elli metrelik duvardan daha yüksekti. Onun nazik doğasını bilse de böylesine büyük bir ejderhanın yanında durmak göz korkutucuydu.

"Atlayın," dedi Presco başını kaldırarak. "İki günlük bir uçuş bu."

Bir adım öne çıktı ve Hel onun omzundaki kayışı tuttu. "Bunu senin için alacağım." Kayışın içinde kaybolurken ağırlığı kalktı.

Hiçbir şey. Yakında bunu yapmayı öğrenmek zorunda kalacaktı. Sadece kolaylık.

"Teşekkürler."

Hel geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. "Bakalım oraya çıkabilecek misin?" Parmağını kaldırdı, "Sarmaşıkların olmadan."

"Havaya yükselmek mi demek istiyorsun?" Bunu henüz yapmamıştı ve Presco bekleyip izlerken denemek için ideal bir zaman değildi.

Cevap olarak kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti.

"Biliyorsunuz, her zaman her şeyi bir eğitim tatbikatına dönüştürmek zorunda değiliz."

"Seni her zaman test ediyorum, sen farkında olmasan bile. Çık şuraya." İç çekti. "Peki."

O kadar zor olamaz. Tek yapmam gereken süzölmek. Kendi kendine gözlerini devirdi ve önce ayaklarının yerden kalktığını hayal etti. Hiçbir şey olmadı. Büyüsü uzuvları boyunca karıncalandı ve tekrar denedi, sudan kalkarken sahip olduğu anıya yaslandı. *Hadi ama, ben Valeen'im, gecenin tanrıçası. Bu çok kolay.*

Ayaklarının altındaki zeminin basıncı aksini kanıtlıyordu. Presco'nun umutla izlediği ve Hel'in kendini beğenmiş yüz ifadesiyle umutsuzca istedi ama yerden kalkmak için ne kadar çaba sarf ederse o kadar dirençle karşılaştı.

Pekâlâ, gölge o zaman. Katı formu dağıldı ama şeklini korudu ve Presco'nun bacağına tırmandı. Hiçbir ağırlığı olmadığı için tırmanışı hızlıydı. Tek bir sıçrayış onu on metre yukarı taşıdı. Bir boynuza tutunarak katı halini geri getirdi ve Hel'e el salladı.

Bir düşünce kadar hızlı bir şekilde onun arkasındaydı, başının üç ayak üzerinde yükselen başka bir dikene yaslanmıştı ve aralarında dikkatli bir kılıç kılıcı mesafesi bırakmıştı. Karşısındaki bir at değil de bir ejderha olmasına rağmen, Thane'le yaptığı at gezintilerini ve onun sırtına nasıl baskı yaptığını düşündü. Hel uzak durmak için Thane'in yakın olmak istediği kadar çaresiz görünüyordu.

Presco havalandı ve yumuşak kalkışıyla onu neredeyse hiç sarsmadı. Düzlüğe çıkıp süzölmeye başladıklarında Layala arkasını dönerek dizlerini göğsüne doğru çekti ve sırtını çiviye dayadı. Saçları örgülü olduğu için sadece yüzünün etrafındaki dağınık saçlar rüzgârda savruluyordu ama Hel'in gür ve koyu renk saçları rüzgârdan nasibini aldı. Presco'nun kanatlarının vızıltısı ve hızlarından kaynaklanan rüzgâr uğultusu Hel'e yeterince yüksek geldi.

Hel'le konuşma ihtiyacı hissetmedi. Bir gün önce konuştukları her şeyden sonra aralarındaki enerji ağır gelmişti. Gece tanrıçası olarak hayatının bazı bölümlerini hatırlamak gerginliği artırıyor ve midesine bir ağırlık gibi yerleşiyordu.

Hel bileğine bir fiske vurdu ve rüzgâr sanki onları çevreleyen bir baloncuk gibi sakinleşti. Sessizce oturdular ve zıt yönlerde bakmaya başladılar. Presco'nun uçuşu nispeten istikrarlıydı ama ani bir rüzgâr ve bir sıçrayış Layala'yı öne doğru kaydırды. Parmakları onun kaygan pullarını pençeledi ama momentumunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı ve Hel'le çarpıştı. Hel onu belinden yakaladı ve Layala dehşet içinde kalçalarının Hel'in kalçalarının üzerinde durduğunu gördü. Yüzü birkaç santim ötedeydi ve lal rengi gözleri onunkilere dikilmişti.

"Bir şeylere tutunmanız gerekiyor," dedi.

Thane'in yerinde olsaydı, "ve o şey ben olabilirim," gibi bir şey eklerdi ve Hel de bir şeyler söylerdi ama Hel hiçbir şey söylemedi. Sanki onu bırakmak istemiyormuş gibi beline sarıldı ve kollarında kalmasını diliyormuş gibi ona baktı. Ve bir an için o da kendini kalmak isterken buldu. Bir parçası bu güzel erkeğe aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu ve onun yıllarca kendisine Yüce Ana'dan bir hediye, yalnız dualarına bir cevap olduğunu biliyordu.

Ona sarılmak ve sanki o kendi Zaurahel'iymiş, kendisi de onun Valeen'iymiş ve son iki bin yıl hiç yaşanmamış gibi ona sarılmak istiyordu. Sanki adam onun karanlığına ışık getiren tanrı, kadın da onun duvarlarını yıkıp asla aşık olmayacağını söyleyen bir erkeği sahiplenmiş tanrıçaydı. Her şeyi hatırlayamasa da hissetti, büyüsünün etrafında kıvrıldığını hissetti, çağrısına kendi cevabını hissetti. Zambak izi bile kendi başına bir kalp atışı gibi zonkluyordu. Ona teslim olmak istedi, sadece bir kez, bir öpücük, daha fazlası değil. Dudaklarının tadının nasıl olduğunu ve kendisinininkiyle senkronize hareket edip etmeyeceğini, kalbinin şarkı söyleyip söylemeyeceğini hatırlayamıyordu.

Öne doğru eğildi ve ağırlaşmış gözleri onun kabulünü aradı. Parmakları hafifçe kaburgalarına battı ve dudakları ayrıldı. Adamın nefes alışları hızlandı, kadınınkiler de öyle.

Sadece bir kere.

Ama sonra daha öncesini hatırladı. *Sadece bir öpücük, demişti.* Sadece bir öpücük her şeyi değiştirmişti ve onlar artık böyle değillerdi.

Hel'i öpmeyi düşünmek bile ihanet gibi geliyordu ama aynı zamanda onunla birlikte olmak da en başından beri olması gereken yerde olduğunu hissettiriyordu. Kız daha eğilip uzaklaşmadan adam onu nazikçe geri itti. Vızıldayan bağlantı koptu ve kız hızla vücudunu çevirip yukarı doğru kaydı

ejderha çivisine doğru. Kolları çivinin etrafını sararken, adamın sesi zihnine girdi: "*Bir öpücükle bitmeyecek aşkım.*

Yüzü öne dönüktü, ona bakamıyordu. *Biliyorum.*

Daha fazlasını isterdim.

Biliyorum. Boğazı düğümlendi ve gözyaşları aniden akmaya başladı.

Benden nefret ettiğini söylediğin tüm o şeyler...

Uzun bir duraklama. *Senin sevdiğim yönlerin. Ve sana sahip olamam. Bu yüzden onlardan nefret ediyorum.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

LAYALA

Layala gölgeli bir ara sokakta beyaz tuğlalı bir binanın köşesinden baktı. Sokak ejderha şekil değiştirenlerle doluydu ve günler önce geride bıraktıkları küçük Podunk kasabasının aksine, her biri pahalı takımlar ve elbiseler giymişti. Vücutlarından altın, gümüş ve değerli mücevherler damlıyordu. Birçok hanımefendi güneşten korunmak için dantel şemsiyeler ya da geniş kenarlı şapkalarla dolaşıyordu. Adalon'daki ejderha krallığının aksine, şehrin bu kısmında kat kat evler ve havada yüzlerce metre yükseklikte kesişen köprü benzeri yollar yoktu. Hiçbir ejderha canavar formuna geçmiyor, kimse kanatlarını ya da boynuzlarını takmıyordu.

Presco, "Burası uçuşa yasak bölge, yoksa bizi dükkanımın olduğu diğer uca bırakırdım," dedi.

Hipogrifler tarafından çekilen altın süslemeli siyah bir araba arnavut kaldırımli sokakta gıcırdayarak ilerliyordu. Layala yarı at yarı kuş yaratığa aval aval baktı. "Neden?"

"Ejderhaların en zenginleri daha medeni ve daha az canavar olmakla gurur duyarlar. Olağanüstü bir şey olmadığı sürece burada pul ya da kanat göremezsiniz." Presco ceketinin yakasını düzeltti. Siyah ceketinin arkası dizlerine kadar uzanıyordu ve saçlarını geriye tarayıp parlak ayakkabılarını giydiğinde bir balo için hazır olabilirdi.

Her zaman giydiği kahverengi pantolonu ve sade keten bluzunu giymeyi tercih etmişti ama etrafı pahalı elbiseleriyle ışıltılı bir kalabalıkla çevriliyken birden kendini yetersiz hissetti. Bir rüzgârla giysisi bir gece elbisesine dönüşmeye başladı. Layala ellerini, kıvrımlarını saran ampir bel şampanya elbisenin üzerinde gezdirdi. Uzun kolları şeffaf ve geniş, bileklerinde ipek manşetlerle sıkılıyordu.

Birkaç dakika önce caddenin karşısındaki vitrinde duran mankenin üzerindeydi. Gözlerini Presco'nunkine çok benzeyen siyah bir takım elbise giyen Hel'e dikti. "Bu hırsızlık, biliyorsun," dedi Layala.

"Bunu da suçlar listeme ekle, aşkım."

Layala duvara asılı bulduğu opera ilanını kaldırdı. Operanın ev sahipliğini bu diyarın en zengin ailesi olan Drakonan'lardan başkası yapmıyordu. "Yarın gece buna gidecek miyiz?"

Hel dirseğinin kıvrımını ona doğru kaldırdı. "Drakonanlarla tanışmak ve hazinelerine girmenin bir yolunu bulmak için en iyi fırsatımız bu." Presco'ya döndü. "Bizimle toplum içinde görünmemen en iyisi. Eğer bir şeyler ters giderse, sen ve ailen de mahvolursunuz. Buna hiç gerek yok."

"Tamam. Ben birkaç adım önde yürüyeceğim. Beni takip edin."

Hel'in uzattığı kolu tutmak yerine Layala, Presco'nun arkasından gözlerini ayırmadan güneş ışığına ve işlek caddeye çıktı. Topuklu ayakkabılarıyla bile Layala kalabalığın en kısa boylu kadınıydı ve sivri kulakları uzun saçlarıyla örtülmüş olmasına rağmen ejderhaların bakışları ona kayıyordu. Hel onun yanına kaydı ve kolunu Layala'nın koluna doladı. "Burada olduğumuz sürece sen benim karımsın. Biz doğudan, Neptu adında bir şehirden, elmas ticareti yapan zengin elfleriz. Yeni para yoksa kim olduğumuzu öğrenmeyi beklerler. Layala diyebilirsin. Bu ismi bilmeyecekler ve bana Zar diyecekler. Bizim soyadımız Siyah." Parmaklarını şıklatmasıyla, boynunda ağır bir elmas bilezik ve gösterişli bir kolye belirdi.

"Ah evet, Bay Black'i nasıl unutabilirim. Buraya gelirken bunu düşündünüz, değil mi?"

"Tabii ki. Ve sen de benden gerçekten hoşlanıyormuş gibi davranmalısın, sevgili karıcığım."

"Ve ben de senin karınmışım gibi davranmak zorunda kalacağım. Faydalarını bekleme."

"Sen benim karımsın. Menfaatin olsun ya da olmasın, rol yapmana gerek yok."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama bu tamamen farklı bir hayat olmasa bile, biz boşanmadık mı? Yoksa Runevale'de böyle bir seçenek yok mu?"

Kaşları kalktı. "Sana hiç 'eski karım' dedim mi?" "Hayır."

"Biz kan bağıyla bağlı bir evlilik seçtik ve bunu sona erdirmek için bir törenden geçmeniz gerekir. Biz bunu hiç yapmadık ve ikimiz de resmi bir ayrılığı kayıt altına alacak belgeleri imzalamadık."

"Neden?"

Hel omzunu kaldırdı. *Çünkü bir parçamız bunun bitmesini istemedi*, diye düşündü kendi kendine. Hel ona, tüylerini diken diken eden bilmiş bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

Layala boğazını temizledi. "Elmaslar nereden geldi?"

"Şuradaki dükkân." Elmas ve diğer değerli mücevherlerin sergilendiği iç vitrinin çıkıntısını dolduran pembe şakayıkların bulunduğu erguvan mavisi bir binayı işaret etti. "Kendini daha az suçlu hissetmeni sağlayacaksa ayrılırken onları geri verebiliriz."

"Başlangıçta parasını ödeseydiniz kendimi daha az suçlu hissederdim."

Hel, Presco'nun duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Önce evliliğimizin sahte olduğunu söylüyor, şimdi de ona elmas almamı istiyor," dedi.

Presco omzunun üzerinden baktı. "Ona ne istiyorsa ver. Evliliğim söz konusu olduğunda babamın bana verdiği en iyi tavsiye."

Hel gözlerinin kenarlarını kırıştırarak güldü ve Layala bunun ne kadar içten olduğunu görünce gülümsemekten kendini alamadı. Hel onun sol elini kaldırdı ve avucunu onun üzerinde gezdirdi. Şimdi sol yüzük parmağında yarım inç uzunluğunda, armut biçimli siyah bir elmasla her iki yanında içe bakan iki hilal elmas bulunan gümüş bir bant vardı. Yüzüğünü yüzüne yaklaştırdı ve siyah elmasın içindeki gümüş benekler dikkat çekici bir şekilde gece gökyüzüne benziyordu. Hel'le evli olduğunu hatırlasa bile yine de başka biri gibi hissediyordu ve rol yapmadığı halde rol yapmak bile içini kıpır kıpır ediyordu. "Çok büyük. Bu da mı dükkândan?"

"Tabii ki çok büyük. Biz elmas tüccarıyız. Rolümüzü oynamalıyız. Herkesten daha iyiymişsin gibi davranırsan eminim ortama uyum sağlarsın." "Bu konuda hiç sorun yaşamayacaksın."

"Ha." Hel kalçaları birleşene kadar onu kendine çekti. "Bir tanrı olduğunuzda kendini beğenmiş bir pislik olmak özünüzde var."

Layala gözlerini devirdi. "Sana hatırlatmama gerek var mı, sen artık bir elfsin. Güçlü bir elf ama ölümsüz değil."

"En iyisi tanrılar hakkında konuşmayı minimumda tutmak," dedi Presco sessizce. "Aradan geçen süreye bakılırsa kimsenin sizi tanıyacağını sanmıyorum ama damarlarınızda tanrıların kanı dolaşıyor. Pek çok kişi sizin soyunuzdan geldiğinize inanacaktır. Onlara daha fazla soru sormaları için herhangi bir sebep vermeyin."

Layala dudaklarını birbirine bastırdı. "Tanrılardan neden bu kadar nefret ediyorlar?"

"Biz ejderhalar acımasız bir savaşta saldırıya uğradık ve sonra terk edildik. Çoğu yolun neden kapatıldığını bilmiyor."

Layala fuşya rengi saçlarıyla uyumlu bir elbiseyle yanından geçen bir kadına ve canlı mavi bukleleri olan bir diğerine baktı ve şapkaların ya da şemsiyelerin altını daha yakından inceledikçe parlak saç renklerini daha çok fark etti. Daha parlak bir kahverengi ya da daha parlak bir kırmızı olsa bile rengini güzelleştirmek için bakmayan çok az kişi vardı. "Saç iksirlerinizin kazançlı bir iş olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsunuz."

Presco, kendisine el sallayan ve "Merhaba" diyen bir çiftte başıyla selam verdi ve onlar geçtikten sonra bir kez daha arkasına baktı. "Övünmeyi sevmem ama Presco'nun İksirleri pek çok hanımefendinin hayatında önemli bir yer tutuyor."

Hel, "Başarın için tebrikler Presco," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi gururla sırtarak ve arkasını döndü.

Hel uzandı ve Layala'nın beyaz saç tutamını parmağının etrafında döndürdü. "Belki de bu geri döndürülebilir?" Bir süre düşünceli düşünceli ona baktı. "Bir kez daha düşündüm de, sanırım hoşuma gitti. Eşsiz, tıpkı senin gibi."

Layala sesini alçaltarak, "İyi bir koca gibi davranmaya başlamana gerek yok. Kimse seni izlemiyor."

Dudakları kızın kulağına değene kadar yaklaştı. "Oh, evet öyleler. Ve bu bir rol değil. Ciddiydim."

Nefret ve sevgi arasındaki çizgi giderek inceliyordu.

Presco, "Presco'nun İksirleri" dükkânına girdi ve dışarıda bir an durakladıktan sonra içeri döndüler. Kalabalık lobi, üzerinde ne olduğunu anlayamadığı etiketler bulunan farklı renklerdeki iksirlerle dolu raflarla ve ellerinde aynalarla kabarcıklı sıvı dolu küçük tüpleri içen, saçlarının anında renk değiştirmesi ya da uzaması için yansımalarını izleyen kadınlarla doluydu. Bir kadının saçları birkaç saniye içinde omuzlarında düz sarı bir kesimden kalçalarına kadar inen parlak kırmızı kıvrıkcık saçlara dönüşmüştü.

Layala duvardaki fiyat tabelasına baktı ve neredeyse nefesi kesilecekti. Bir şişe için bin gümüş, iki şişe için bin beş yüz gümüş ve buradaki hanımlar sanki bedavaymış gibi farklı renk ve tarzları deniyorlardı.

"Presco, canım, geri döndün," diye mırıldandı bir kadın, eldivenli elini adamın pazusu boyunca kaydırarak. Uzun burnu sanki bir kez kırılmış ve hiç onarılmamış gibi hafifçe yana doğru kıvrılmıştı. Düz beyaz-sarı saçlarını geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Gözlerinin etrafında kaz ayakları ve gülümseme çizgileri vardı,

Daha yaşlı görünüyordu ama Layala ejderha şekil değiştirenlerin ne kadar uzun yaşadıkları göz önüne alındığında onun tam yaşını asla tahmin edemezdi. "Stoklarımız azalıyor." Layala ve Hel'e gülümsedi. "İkinize bir şeyler bulmanızda yardımcı olabilir miyim? Saçınızdaki beyaz çizgiye bayıldım. Oldukça zevkli ve modern."

Layala kadının söylediği her kelimeyi anladığını ama Adalon'un dilini konuşmadığını fark etti.

"Ayva, bunlar Layala ve Zar, Siyahlar. Doğudan gelen elmas tüccarları. Onlarla yolda karşılaştım. Özel bir şey arıyorlar. Belki onlara arkadaki özel stoğu gösterebiliriz?"

"Ama biz-"

"Üst kattaki özel stok," diye dürttü, gözleri parlayarak.

Kaşları içeri doğru çekildi; bu giriş kafasını karıştırmış gibiydi. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sonra yüzünde tanıdık bir ifade belirdi. "Ah!" diye haykırdı. "Tabii ki... bizim özel stokumuz."

Müşterilerin çoğu kulak misafiri olmamak için sık sık onlara bakıyordu. Presco, "Bu taraftan lütfen," dedi ve kalabalık salondan geçerek kadın kalabalığının etrafından dolaşp arka köşedeki koyu renkli ahşap kapıya doğru ilerledi.

Hel eliyle önünü işaret etti. "Önden buyur, aşkım."

Yanlarından geçen kadın şekil değiştirenlerin sürüngen gözlerindeki yakıcı kıskançlık sinir bozucuydu. Birçoğu Presco'nun İksirleri'nin özel stoğunu görmeye neden davet edilmediklerini fısıldadı. "Elfler."

"Yeni para."

"Presco arkada ne saklıyor?"

"Tanrıların kanı," diye fısıldadı biri, Hel'i kısık gözlerle izlerken. Layala kapıyı iterek içeri girdi ve bariz bir tartışmanın ortasında kaldı.

"Onları buraya, evimize getirdin." Karısının gözleri sanki yasadışı bir şey saklıymış gibi endişeyle etrafına bakındı. "Ejderhaların nefesi, beklemiyordum - malikâneyi kontrol etmeniz gerektiğini söylediğinizde orada olmalarını hiç beklemiyordum. Bunlar *onlar*."

"Ben de bilmiyordum canım." Nazikçe sırtını sıvazladı. "Merhaba de lütfen.

Murelien dilini en iyi o konuşur."

Hel kapıyı arkalarından kapatıp vitrindeki konuşmaları ve gürültüyü susturduktan sonra Ayva adımlamaya başladı.

"Şu anda konuştuğunuz dili anlıyorum," dedi Layala. "Merhaba." Parlak lavanta rengi gözleri Layala'nın üzerine düştü. "Kabalığım için özür dilerim."

Eğilerek selam verdi. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum, Layala ve Zar-er,

Bekle," dedi ve isimleri sanki emin değilmış gibi söyledi. Gümüş rengi şık saçlarını okşadı ve diğer eliyle açık mavi ipek elbisesinin önünü taradı. "Bunlar gerçek isimleriniz değil. Özür dilerim." Presco'ya ters ters baktı. "Beni uyarmış olsaydınız, *onlarla* tanışmak için daha iyi bir şeyler giyebilirdim."

Layala onun "tanrılar" kelimesini sanki yüksek sesle söylemek kulağa çalınca gelecekmiş gibi kullanmamak için oldukça zorlandığını görebiliyordu.

"Oldukça hoş görünüyorsun," dedi Hel. "Presco bana senden çok bahsetti, Ayva. Duyduğuma göre sen de fevkalade bir iksir ustasıymışsın."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Zar... aman Tanrım, sen-" sanki bir şeyi yeni fark etmiş gibi soluk soluğa kaldı, "Zaurah-çok telaşlandığım için özür dilerim. Senin artık var olmaman gerekiyordu ama sen... Tanrısın, Zaurahel."

Hel, "Ne yazık ki bazıları için ben hala varım," dedi.

Volta atmayı bıraktı ve gözlerini Layala'ya dikti. "Ve Valeen, gece tanrıçası, bir ilkel." Yavaşça önce bir dizine sonra diğer dizine çöktü ve başını eğdi.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Layala utançtan yüzü kızararak. "Aslında lütfen yapma."

Presco onun elini tuttu ve ayağa kaldırdı. "Valeen, bağlılık yemini etmedikleri ya da bir şeyi kanıtlamadıkları sürece insanların önünde diz çökmesinden hiç hoşlanmazdı."

"Presco bana sizden ve ikinizin ne kadar yakın olduğunuzdan bahsetti, yani hepinizden." Avucunu tekrar saçlarının üzerinde gezdirdi, zaten dalgalı olan beyaz-sarı saçlarını gergin bir şekilde düzeltti. "İkiniz evliydiniz ve sonra tabii ki savaşlar ve sürgünler. Neyse, bunları konuşmayalım. Şimdi nasılsınız? Presco'nun bana anlattıklarından sonra ikinizi de tanıyor gibiyim. Ve siz de onun söylediği kadar güzelsiniz."

Layala ve Hel bakıştılar. "Biz iyiyiz," dedi Layala omuz silkerek. "Sanırım. Kasadan eşyalarımı geri almak için buradayız."

Fildişi rengi teni gözle görülür biçimde soldu. Presco'ya döndü ve uzun süredir evli olan iki insanın yaptığı gibi bir bakışla iletişim kurdu. "Bunu tam olarak nasıl yapacaksın?"

"Endişelenmene gerek yok," dedi Hel. "Kocanı bu işe karıştırmayacağız."

"Yapmayacak mısın?" Presco tereddüt etti. "Bu benim fikrimdi."

"Kendi hayatını, özgürlüğünü ya da onunkini riske atmana gerek yok."

Presco gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. "Valeen'in benim için kim olduğunu unutuyorsun. O benim kraliçem ve ben de onun sağ koluyum. Sen onunla *tanışmadan* önce ben ona yemin etmiştim."

Hel homurdandı ve Layala aralarına girdi. "Yapmayalım. Bunu sonra tartışırız." Hel'in lal rengi gözleriyle karşılaştı. *Presco'yla kavga etmenin ne yeri ne de zamanı*, dedi ona sessizce. Şaşırtıcı bir şekilde Hel cevap vermedi, sadece arkasını döndü. "Şimdilik bize odalarımızı gösterebilir misiniz?"

"Üst katta bir misafir odası var, sağdan ikinci kapı," dedi Ayva. "Sadece bir oda mı?" diye sordu Layala ve midesi biraz bulandı.

Presco özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ülkedeki yerimiz daha büyük.

Burada sadece dükkanın üstünde küçük bir dairemiz var."

"Gerçekten özür dileriz. Eminim çok daha fazla lükse ve kendi odalarınızın yanı sıra ortak bir odaya da alışkınsınızdır," dedi Ayva.

Hel kolunu onun beline doladı ve şakağına kısa bir öpücük kondurdu. Dudaklarının birleştiği yer kızın tenini yaktı. "Aynı odayı paylaştığımız için şikâyet etmeyeceğiz. Bize iyilik yapıyorsun." Merdivenleri işaret etti. "Gidelim mi?"

BÖLÜM 41

OceanofPDF.com

LAYALA

A Merdivenlerin tepesinde Layala'yı bir dizi koltuk ve bunların ortasında duran küçük, yuvarlak bir masa karşıladı. En üstte altın bir şakayık vazosu duruyordu ve çiçek kokuları havada süzülüyordu. Tertemiz bir mini mutfak

Lavabonun ve beyaz tezgahın üzerindeki duvar boyunca bakır tencere ve tavalar asılıydı. Sağ tarafın tamamı, aşağıdaki işlek caddenin muhteşem manzarasını sunan tavandan tabana pencerelere açılıyordu.

Hel söylendiği gibi sağdaki ikinci kapıdan içeri adım attı ve Layala arkasından yavaşça kapatana kadar sessizce onu takip etti. Odanın büyük bölümüne hâkim olan devasa yatağa çoktan yayılmıştı. En az bir metre uzunluğunda ve daha da genişti. Sokağa bakan tek pencerenin yanında küçük bir koltuk vardı. Layala orman yeşili perdeyi çekiştirerek kapattı. "Anladığım kadarıyla yatağı istiyorsun." Eşleşen yeşil kadife kanepeye oturdu.

"Bu yatak ikimiz için de yeterince büyük, sen bir örtü hırsız olsan ve karadaki bir balık gibi çırpınsan bile."

Gözlerini kısarak bacak bacak üstüne attı. Açık bir abartı olan bu noktayı tartışmak yerine, "Neden Presco'yu bu planın dışında bırakmaya çalışıyorsunuz?" dedi.

Hel doğruldu ve kollarını kavuşturdu. "Bak, iki bin yıl önce olmuş olabilir ama iblisler gibi ejderhalar da unutmaz. Presco'nun sizinle bağlantısı olduğunu bilecek kadar yaşlı ejderhalar olacaktır. Eğer onunla etrafta dolaşırsak, bunu anlamaları uzun sürmez. Ne dediğini duydunuz, artık tanrıların gözüne giremiyorlar ve bir ejderha hapishanesinde zaman geçirmeyi ya da idam edilmeyi tercih etmem."

"Bunu ikimiz için de rahatlıkla söyleyebilirim."

"Aslında, daha önce birbirimize karşı savaşan düşmanlar olduğumuz düşünülüşünde, bu onların bekleyeceği son şey." Ağzının kenarı yukarı doğru çekildi. "Yani, bana ne kadar umutsuzca aşık olursan o kadar az şüphelenirler."

Layala kıkırdadı ve başparmağını parmağındaki devasa elmasın üst kısmına sürttü. İçinden bir ses bunun daha önce kendisine ait olduğunu söylüyordu. "Ben harika bir oyuncuyum. Eğer ikimizden biri evliliğimizin gerçek yüzünü ve iddia ettiğimiz gibi mutlu bir çift olmadığımızı ortaya çıkaracaksa, o kişi sensin. Dudaklarımın kıvrımından bile nefret ediyorsun, hatırladın mı?"

"Oh, ve sen bana bu kadar düşkünsün?" Gözlerini devirdi. Dudaklarını birbirine bastırarak ne diyeceğini bilemedi.

Bakışları onu içten içe ısıtıyor gibiydi. Sonunda "Öyle misin?" diyene kadar sessizlik içinde birkaç vuruş geçti. Kaşları çatıldı ve lal rengi gözleri pencereden içeri süzülen güneş ışığında parladı.

Layala sessiz kaldı. Gerçek şu ki, onu gerçekten önemsiyordu. "Daha iyi bilmesem, Presco'nun güvenliği için endişelendiğini ve biraz yumuşadığını söyledim. Merak etme, sırrını saklayacağım."

Hel karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Ama sen daha iyi biliyorsun. Onun ve ailesinin güvenliği daha çok senin ilgi alanına giriyor ama bu seni benim yanımda olmaya teşvik edecekse, evet. Presco'nun hapse girmesi ya da öldürülmesi ailesini mahveder."

Layala'nın midesi düğümlenir gibi oldu, başaramazsa karısının ve çocuklarının çılgınlıklarını düşünüyordu... "Her neyse, bana eterden bir şeyleri nasıl itip çekeceğimi gösterecektin ve bu opera etkinliğinden önce ikna becerilerimi test etmem gerekiyor."

Yataktan kalktı ve yatağın yanındaki sehpadan bir saksı eğreltiotu aldı. Parmağını kıvrarak onu öne çağırdı, kadın ayağa kalktı ve adam eğrelti otunu onun eline tutuşturdu. "Çok kolay. Tek yapman gereken aether'ı düşünmek, bu eğrelti otunun yok olduğunu hayal etmek ve gitmiş, kendi saklanma yerine saklanmış. Onu tekrar almak istediğinde, aynı nesneyi avucunun içinde hayal edeceksin. Güçleriniz ağır işi yapacaktır."

"Pekâlâ." Layala parmaklarının arasında bir eğreltiotu yaprağını ovuşturdu ve kimsenin var olamadığı ama her şeyin gidebildiği, hiçbir yerin olmadığı bir yeri düşündü ve avucundaki ağırlığın kalkıp kaybolduğunu hayal etti. Büyüsünün karıncalanması tenini ısıttı ama eğrelti otu kıpırdamadı.

"İlk seferinde sana yardım edeceğim." Hel avucunu onunkinin altına yerleştirdi. Adamın sıcak dokunuşu kızın içinde bir elektrik dalgası yarattı. Elinde olmadan Hel'in gözlerinin içine baktı ve bu jest karşısında şaşırdı. Onun yöntemleri genellikle çok daha acımasız ya da hileliydi.

Başını salladı ve bakışlarını onunkilere sabitledi. Bakışları uzadıkça odadaki sıcaklık daha da artıyor gibiydi. Sertçe yutkundu. "Yıldızların ve dünyaların ne kadar uçsuz bucaksız ve sonsuz olduğunu düşün ve sonra aradaki karanlığı hayal et," dedi.

Gözleri kapalı, ayları, parıldayan takımyıldızları, renkli nebulaları, hepsini çevreleyen uçsuz bucaksız mürekkep karanlığını hayal etti ve kendini orada Hel'le dans ederken buldu, ikisi de gülümsüyor ve gülüyordu, Layala'nın hiç olmadığı kadar kaygısızdılar. Bir kalp atışında, eğrelti otunun ağırlığı gitmişti. Gözlerini Hel'in gülümsemesiyle açtı.

Elini yanına bıraktı ve aralarında akan elektrik dağıldı. "Güzel. Şimdi onu geri çağır."

Avucunu yukarıda ve önünde açık tutarak, onu tekrar orada hayal etti, ağırlığını, kir kokusunu ve hissini, parmaklarının arasındaki bulanık dokuyu ve aniden tekrar oradaydı. Gülümseyerek bakışlarını onunkilere kaldırdı. "Başardım."

Kıkırdadı. "Evet."

Eğrelti otunu hızla yere bıraktı ve tanrıça kılıcı Darkbringer'ı düşündü ve onun ağırlığını, pürüzsüz kabzasını hissettiğini hayal etti, ancak birkaç vuruştan sonra ortaya çıkmadı. Kaşlarını çatarak tekrar denedi ama olmadı. Kasada kilitli olmalıydı ve büyüleri korumalar bu şekilde herhangi bir şeyi geri almasını engelleyecekti.

Ama Soulender.... Bu da altındı, Darkbringer'dan daha kısıydı ve tam olarak ne yazdığını hatırlayamasa da bıçağı boyunca bir yazı vardı. Onu her tarafına siyah rünler kazınmış gümüş bir sandığa sakladı. Nadir bir yetenek olsa bile, başka birinin çekmesi için aether'da öylece bırakılmamıştı. Zihninin gözünde sandığın kapağı açıldı ve gerçekte Ruh Gönderen avucunun içinde parladı, ağır ama yine de hafifti. Keskin bir nefes çekti, gücünün uğultusunu, ince bir titreşimi hissetti. Tüm diyarlarda bir tanrıyı öldürebilecek tek silah, avlanmalarının gerçek nedeni.

Hel ona baktı, yüzü okunmuyordu. Ya yalan söylediyse ve peşinde olduğu şey buysa? Alması için hançer burada, açıkta duruyordu. Bu hançere sahip olan kişi tüm diyarlardaki en güçlü, en korkulan varlıktı.

"Onu kaldırmalısın," dedi Hel. "Biri bunu hissedebilir." Rahat bir nefes alarak sandığın içine geri girdi ve sıkıca kapatıldı. "Emirlerini yerine getirmesi için zavallı bir aptalın zihnini kontrol etmeye hazır mısın?" Layala kaşlarını çatarak, "Kötü bir şey yapmak için değil," dedi. "Kötü bir şey mi yaptın? Tabii ki hayır," dedi sırtarak. "Eğlenceyi bana saklayacağız."

GECE çökmüştü ve yıldızlar, tıpkı ikiz ay gibi gökyüzünde parlıyordu. Zengin Pearl Caddesi'nden birkaç sokak ötede, genç yetişkinlere yönelik bir partiye benzeyen bir yere rastladılar. Yuhalayan ve bağırان genç erkekler kanatlarını açarak çatıdan atladılar. Hızla yanlarından geçen bir kasırğa kızın dağınık saçlarını savurdu. Birkaç kükreyen şenlik ateşi grupları bir araya getirdi. Dört beyaz sütunun sarkan balkonu tuttuğu malikâneden davul, tef ve diğer gümbürdeyen enstrümanların gürültülü müziği geliyordu. Parlak renkli saçlarından boynuzlar çıkan, bazıları kanatlı, bazıları kanatsız, daracık elbiseler giymiş genç ejderha kadınlar, ellerinde şarap ve likör olması gereken şişelerle ön bahçede gruplar halinde toplanmışlardı. Presco'yla birlikte gittikleri lüks ve zengin işletmelerin bulunduğu sokakla tam bir tezat oluşturuyordu.

"Ah mükemmel," dedi Hel, evi çevreleyen beyaz çitin önünde durarak. "Şimdi, ikna kabiliyetinizi kullanırken yüzlerine bakın ve onlara dokunursanız daha iyi sonuç alırsınız. Çoğu kişi için bir fırça teması yeterlidir. Daha dirençli zihinler için, daha uzun süre dokununuz."

"Hatırlıyorum." Onun kendisini emirlerine nasıl itaat ettirdiğini unutmamıştı.

"Bu konuda ince ol, rahat ol. Kimsenin kim olduğumuzu anlamasını istemeyiz." Güzel beyaz dişlerini parlattı. "Gülümse. İçinde bir yerlerde olduğunu bildiğim o cazibeyi kullan."

"Anladım," dedi Layala. "Ne yapacaksın?" "Ben buralarda olacağım. Performansına not vereceğim."

Layala gözlerini devirdi ve açık ön kapıdan içeri girdi. *Pekâlâ, bu çok basit. Birinin yüzüne bak ve gücünle ona hükmet. Yukarıdaki Maker, birinin özgür iradesini almak yapmam gereken şey değil. Ama günlüklerine ihtiyacı vardı ve eğer*

Kasa muhtemelen birkaç muhafızı mola vermeye ya da başka bir yöne bakmaya ikna etmek zorunda kalacaktı.

Eve giden çakıllı patikadan aşağı doğru yürüdü ve bir hedef aradı. Yalnız ya da küçük bir gruptan birini seçmesi daha iyiydi, böylece kimse ne yaptığını göremeyecekti. Tüketilen alkol miktarına bakılırsa, her iki durumda da fark edeceğinden emin değildi. Hel'in deyimiyle zavallı, masum bir aptalı seçmeden önce genç bir erkek ona yaklaştı. Ejderha pulları fırçalanmış alüminyum rengindeydi ve fener ışığında su altında dalgalanan balıklar gibi esneyip hareket ediyorlardı. Ejderha pulları olmasa bile, geniş omuzları ve yedi metrelik boyu onu yanında durmak için korkutucu bir figür haline getiriyordu. Başını eğdiğinde pulları bronz tenine dönüştü. "Bir elf görmeyeli uzun zaman olmuştu."

Elini uzattı. "Benim adım Layala."

Gülümsedi ve avucunu kavradı, devasa kavrayışıyla elini cüceleştirdi. "Caliban Drakonan."

"Drakonan," diye mırıldandı Layala ve onun elini tutmaya devam etti. Eğer ona sırlarını anlattırabilirse operaya gitmelerine bile gerek kalmayabilirdi. "Baban hazinenin sahibi olmalı."

"Büyük büyükbabam yapıyor ama bu daha çok bir aile işi." Birbirine bağlı ellerine baktı, sırtıttı ve nazikçe tutmaya devam etti. En azından garip değildi.

Sonunda elini çekti. "Şehirde yeniyim ve buradan geçiyordum ve partiyi gördüm. Bir uğrayayım dedim. Umarım rahatsız etmiyorumdur."

"Hiç de değil, Layala..." soyadını aradı. "Siyah."

"Güzel bir yüzüğün var. Evli misin?"

Eline baktı, onu çıkarmadığı için şükreliyordu. Neredeyse bu partiye birbirlerini tanımadan gitmeyi planlıyorlardı ama bu, Caliban buradayken operadaki hikâyelerini mahvedebilirdi. Caliban'ın ailesiyle birlikte orada olacağından emindi. "Evet, buralarda bir yerde." Arkasına baktı ama onu kalabalığın arasında göremedi.

"Sizi Akliv'e getiren nedir?"

"Elmas işindeyiz ve Pearl Avenue'da bir dükkan açmak istiyoruz."

"Ve bunu yapmak için büyük büyükbabamın desteğine ihtiyacın olacağını biliyorsun." Kıkırdadı ve ensesini ovuşturdu. "Yani kocanız

Şık giysiler içindeki güzel elfle ilk olarak benimle görüşmek ve kapıdan içeri adımını atmak ister misin?"

Layala gülümsedi, iyi ama yine de daha gündelik kıyafetler içindeki diğerlerine kıyasla ne kadar abartılı giyindiğini fark etti. "Kocam beni hiçbir şey yapmam için göndermiyor canım."

O da buna güldü. "Babam asla kabul etmese de annem de aynı şekilde."

Layala elini onunkine dokundurdu ve bakışlarını ona kilitledi. "Yarın akşamki opera için bir davetiye umuyordum. Bu sizin sağlayabileceğiniz bir şey mi?" Büyüsü karıncalandı, sesi daha melodik ve boğucu çıktı.

"Elbette," dedi şaşkın bir ifadeyle. "Seni ailemle birlikte balkona çıkarabilirim."

Pekâlâ... Gerçekten işe yaradı. "Bu harika olur. Bay Black memnun olacaktır." Layala bir nefes aldı. "Hazineyi çok merak ediyordum. Elbette paramızı ve bazı elmasları orada saklamamız gerekecek. Mallarımız nasıl korunacak?"

Gözlerini kırıştırdı ve boğazını temizledi. "Bu tartıştığımız bir konu değil ama orada sakladığınız her şeyin güvende olacağından emin olabilirsiniz. Daha önce hiç ihlal edilmedi."

Layala yutkundu ve yeteneğine olan güvenini kaybetti. Eğer adam şüphelenir ve Layala da ona unutturamazsa, kimlikleri açığa çıkacaktı. "Bu harika," dedi Layala, midesi bulanarak. *Hel, hazineye hiç girilmemişti.*

Sesi hemen aklına girdi, *farkındayım. Bebek Drakonun nasıl?*

İrademiz güçlü, ama opera için Drakonun balkonuna davet edildik.

Mükemmel.

Layala etraflarındaki gürültülü grupları aradı ama onu hiçbir yerde bulamadı.

"Caliban!" diye bağırarak bir grup çocuk çatıdan çılgınca el sallıyordu.

"Gitmene izin vermeliyim. Yarın akşam ailenizin geri kalanıyla tanışmayı dört gözle bekliyorum. Bizi içeri alacaklarını nereden bilecekler?"

"Onlara sizi davet ettiğimi söyleyin ve muhafızlara bunu gösterin. Bu şehirde istediğin yere girmeni sağlayacaktır." Elini kızın elinin etrafına doladı ve eline küçük yuvarlak bir para sıkıştırdı. "Orada görüşürüz." Göz kırparak kanatlarını açtı ve havaya sıçradı.

Elindeki altın paranın üzerinde kükreyen bir ejderhayla birlikte Drakonan adı yazılıydı. Eğer bu onu bir yere götürürse, hazineye sorunsuzca girebileceği anlamına mı geliyordu? Hâlâ hangi kasada eşyalarının olduğunu ve orayı koruyan koğuşları ya da başka bir şeyi nasıl aşacağını bulması gerekiyordu.

Hel'i aramak için tekrar eve doğru yürümeye başladı. *Neredesin? Bana bir Drakonan parası verdi.*

Cevap yok. Aceleyle merdivenleri çıktı ve içeri girdi. İhtişam, yarısı kadar olmasa bile Dredwich Kalesi'yle yarışlıyordu. Gösterişli avizeler, gümüş benekli inci ebru zeminler, altın vazolar, hatta bazı masa ve mobilyalar saf altından yapılmıştı. Onun zevkine göre değildi ama yine de güzeldi.

Hel?

Layala yerde siyah bir zambak gördü. Sonra bir tane daha, bir tane daha derken sandalyede tek başına oturan bir kıza ulaştı. Kızın bileğine dokundu ve onunla göz göze geldi. "Çiçekleri kimin bıraktığını gördün mü?"

"Evet."

"Nereye gitti?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Bilmiyorum."

Layala nefesinin altından küfretti. Muhtemelen onu unutmaya ikna etmişti, lanet olsun. "Sorduğumu unut." Lacivert halıyla kaplı geniş bir koridorda hızla ilerleyerek kapıları teker teker açtı ve içeriye baktı. *Nereye gitmişti bu adam? Kimse ona ulaşamadı, değil mi?* İçlerinden biri hedef olacaksa, bu o olurdu. Yıllar önce ejderhaları istila eden oydu; Valeen Savaş'la ve ejderhalarla savaştı, onlara karşı değil.

Çiçek açmış zambaklardan oluşan bir iz daha buldu ve kapı çerçevesine yaslanmış yalnız bir genç erkeğe ulaştı. Hıçkırdı ve ona gülümsedi. Layala onun bileğini kavradı. "Karşılaştığın elfin nerede olduğunu söyle bana."

"Bilmiyorum. Kimseyi görmedim."

Layala inledi ve uzaklaşmak üzereydi ama kendini durdurdu. O da Hel kadar kolay ikna edebilirdi. "Sana söylediklerini unutmanı ve hatırlamanı istiyorum. Hatırlamalısın."

"Dışarıda çardakta seni beklediğini söyledi," dedi pencereden gecenin karanlığını işaret ederek.

Tabii ki bu bir eğitimdi. "Şimdi beni gördüğünü unut ve gidip arkadaşlarına katıl."

O sadece başını salladı ve Layala adımlarını hızlandırdı. Onu dışarıda bulduğunda, çardakta oturmuş, kollarını bankın arkasına dayamıştı. Bu ona iblisin saldırdığı geceyi hatırlatmasaydı ihmalkâr davranmış olurdu ama o buradayken kendini güvende hissediyordu.

Bir şahinin fareye yaklaşması gibi yırtıcı bir farkındalıkla onun yaklaşmasını izledi. "Bu kolaydı. Çok yakında bana ihtiyacın kalmayacak. Sanırım bunu özleyeceğim."

Bunu da özleyebilirim, diye düşündü.

"Buranın Drakonan'ın evi olduğunu biliyor muydun? Bunun sadece ikna becerilerimi geliştirmek için olduğunu sanıyordum."

"Evet ve evet." Kucağını sıvazlayarak oturmasını işaret etti. "Um, hayır."

"Bebek Drakonan'ı etkileme şeklini biraz kıskandım. Sen bana öyle gülümsemiyorsun." Başlarının üzerinde süzülen minik büyülü ışıklar ona yıldızları hatırlatıyor ve tenine yumuşak bir parlaklık veriyordu. Gözlerinin altındaki halkaların koyulaştığını fark etti ve yakında ondan ne isteyeceğini biliyordu. Hel'i daha da yakından inceledi, parlak gözler, kızarmış yanaklar ve alkol kokuyordu. Birkaç kadeh güçlü ejderha likörü içmiş olmalıydı. Elini uzattı. "Gel bakalım. Testini geçtim. Artık gitme vakti."

Elini kavradı ve kaba nasırlar tenine sürtündü. Ayağa kalktığı anda elini bırakmadı. "Henüz işimiz bitmedi. Bana bir şey sor. Eğer yapabilirsen beni ikna et."

Onun aklını çözebileceğini sanmıyordu ama denemekten de zarar gelmezdi. "Peki." Onun bakışlarıyla karşılaştı ve bakışlarının yoğunluğu içinin titremesine neden oldu. Boğazını temizleyerek onun elini sıktı. "Çenendeki ve kaşındaki yara izleri nasıl oldu? Mükemmel bir şekilde iyileşmiş olmalıydın."

"Şey, aşkım," konuşmasının temposu yavaşladı ve gözlerini tembelce kırıştırdı, "bu konuşmaktan hoşlandığım bir konu değil. Başka bir şey sor."

Kesinlikle alkolün etkisi altındaydı. Elf bedenleri ejderha ruhlarıyla pek başa çıkamıyor gibiydi. "O zaman bu ikna değil. Bu sadece senin istekli olman. Bir konuşma. O yüzden bana yara izinin nereden geldiğini söyle," diye bastırdı ve iyi bir önlem için bir gülümseme ekledi. Büyüsü kolundan aşağıya ve onun içine doğru yayıldı. Reddetmesi onu öncekinden daha fazla meraklandırmıştı. Onun iyileştirme yeteneklerine bizzat tanık olmuştu, peki yara izleri nereden geliyor olabilirdi?

Ağzının köşesi seğirdi. "Bundan daha iyisini yapman gerekecek."

"Daha iyi mi diyorsun?" Kadın adamın göğsünü itti ve adam şaşkın bir sırtıyla çardak bankına geri düştü. Kadın adamın kucağına yanlamasına oturdu ve adamın elleri hızla kadının kalçalarına dolandı. Parmakları çenesindeki yara izinin üzerinde gezindi. "Seni kimin incittiğini bilmek istiyorum. Söyle bana."

Dudaklarını yaladı ve biraz daha eğildi. "Gittikçe yaklaşıyorsun."

Serin esintiye rağmen iinin kor gibi kaydığını hissetti. Kulağının arkasındaki rün işaretini, yıldıza benzeyen üç çizgiyi takip etti ve vücudunun titrediğini hissetti. "Sana ne zaman tam adınla hitap edeceğim?"

Gölümsedi. "Söylediğın şeyin bir söz olduğunu bilmemi istediğinde. Arada sırada, ne söylediğime dikkat etsem iyi olur."

"Valeen'i hala seviyor musun?"

Kalçalarını daha sıkı kavrayarak biraz kıpırdandı. "Artık tehlikeli bir bölgeye giriyorsun."

"Bana bakıp da onu bulamamak zor olmalı. Tanınmayı aramak ve kafa karışıklığı bulmak."

"Evet, ama daha da zor olanı, onu hâlâ önemsedini bilmek ama bana öyle bakmak." Ona daha sıkı sarıldı. "Dayan."

BÖLÜM 42

OceanofPDF.com

LAYALA

T layala'nın ayakları Presco'nun dairesinde yere çarpmadan önce dünya karardı ama etrafındaki her şey önceki seferler kadar eğilip dönmüyordu. Hel onu serbest bıraktı ve kanepeye oturdu. O sırada Yaşadıkları anın gerginliği hâlâ üzerindeydi ama kocaman yatağa uzandı ve yüksek topuklu ayakkabılarını çıkardı. Bu tarza alışık değildi ve ayak parmakları sıkışıklıktan ve ayak topuklarına binen ekstra ağırlıktan zonkluyordu. Battaniyenin altına girmeye çalıştığında kumaş bacaklarına dolanınca bu elbiseyle uyuyamayacağını anladı.

"Hel, üstümü değiştirebilmem için çantama ihtiyacım var."

Ayakkabılarını çıkarmak için aşağıya baktığı ve başını kaldırdığı andan itibaren, adam çoktan bol uyku pantolonunu giymiş ve üstü çıplak kalmıştı. *Neden gömleksiz olmakta ısrar ediyordu ki?* Bakışlarını kaçırmak ve onu süzmek çok zordu.

Tek kelime etmeden yatağın üzerinde, yanında duran çantayı karıştırdı ve mavi uzun kollu pamuklu üstünü ve ona uygun pantolonunu çıkardı. Yanında getirdiği tek pijama bunlardı ve birden daha çekici bir şeyler giymiş olmayı diledi.

"Banyo odasında üstümü değiştireceğim, beni dışarıda bırakmayın."

Arkasına yaslandı ve bir bacağını kolunun üzerinden geçirdi. Uzun boyluydu ve iki koltuk ona ancak yetiyordu. "Söz veriyorum," dedi göz kırparak.

Banyo odasında, altın lavabonun üzerindeki aynadaki yansımasına baktı. Kalbi hızla çarpıyor ve nefes darlığı hissediyordu ama nedenini bile söyleyemiyordu. Bir fırçayı saçlarında gezdirerek dağınık saçlarını düzeltti.

parçalara ayırdı ve vücut kokusunun kokusunu aldı, hafif ama oradaydı. Raftan aldığı bir şişedeki gülsuyunu hemen bir beze döktü ve vücudunu sildi.

Kokulu bir dudak kremi kullanarak parmağını dudaklarında gezdirdi ve dişlerini fırçaladı. *Neden görünüşün hakkında endişeleniyorsun, Laya? diye* kendi kendini azarladı. Çünkü öyleydi. Her zamanki gece rutini vardı ama bu gece saçlarının güzel görünmesi, nefesinin ve vücudunun hoş kokması için fazladan zaman harcadı.

Avuç içlerini beyaz tezgâha bastırarak ağır ağır üzerine eğildi ve birkaç derin nefes aldı. "Onu kanepede uyumaya ikna edebilirsin. Büyük bir çile değil," diye mırıldandı yansımasına. "İkna etmese bile, daha önce de aynı yatakta yatmıştınız. Bunun hiçbir anlamı yok." Gece kıyafetlerini giydi, uzun saçlarını saten bir kravatla bağladı ve son bir derin nefes aldı.

Endişeyle uğuldarken, döşeme tahtaları ayaklarının altında gıcırdadı. Presco oturma odasındaki kanepeden ona el salladı, o da yanakları kızarak el salladı. Bir şey yapacaklarını düşünecek miydi? Çünkü yapmayacaklardı. Neden aniden Presco'ya gidip kocasıyla aralarında hiçbir şey olmadığını söyleme isteği duyduğunu bilmiyordu.

Başını iki yana sallayarak misafir odasına geri döndü ve kapıyı yavaşça kapatarak kilitledi. Tavana bakan Hel, bacaklarını bir ucundan sarkıtmış, kollarını kavuşturmuş ve ellerini karnının üzerinde birleştirmiş bir halde koltuğa uzanmıştı. İnanılmaz derecede sıkışık ve rahatsız görünüyordu.

"Orada mı uyuyorsun o zaman?" diye sordu, elbisesinin eteğiyle oynayarak. üstte, küçük odanın ortasında. "Evet."

"Pekâlâ." İpek örtülerin altına girdi ve onları göğsüne kadar çekti. Başının arkasındaki yumuşak kuş tüyü yastıklar mükemmel bir destek sunuyordu ve yatağın hiçbir ucuna dokunmadan tamamen uzanabiliyordu.

Geceleri aşağıdaki sokak sessizdi. Sessizliği sadece ara sıra duyulan ev iniltileri ya da tekerlek gıcirtısıyla birlikte taş vuran toynak sesleri bozuyordu.

"Güzel kokuyorsun." Adamın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı, parfümlü suyla uğraştığı için kendi kafasına vurmak istiyordu. Birkaç vuruş geçti. "Dediğin gibi yatak ikimiz için de yeterince büyük."

Yer değiştirirken kaneye gıcırdadı. "Sorun değil. Garip olmasını istemiyorum."

Layala doğrulup oturdu. "şu anda bu çok garip. O kaneye senin için çok küçük, gülünç görünüyorsun ve sana yanımda uyuman için izin veriyorum. Sadece bunun olduğundan daha fazla bir şey ifade ettiği fikrine kapılma."

"Madem ısrar ediyorsun." Kıkırdadı ve onun üzerine tırmanırken yatak kaydı. Battaniyenin altına girmeden sırt üstü uzandı ve sonra yüzünü duvara döndü. Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra, "Yara izleri üç iblis prensinden birine ait. Adı Servante, üçünün en yaşlısı ve en güçlüsü. Bizi kovalayan değil. O Morv. Annemin beni yeni doğmuş bir bebekken terk etmesinin sebebinin babamın kim olduğundan utanması olabileceğini düşünerek yeraltı dünyasına gittim. Bende her zaman karanlık bir şeyler vardı ve onun da *onlardan* biri olabileceğini düşündüm."

Layala bir an için nefes almayı bıraktı. Hel-yarı tanrı, yarı iblis mi? Ama bu olamazdı, değil mi? Güzel bir tanrıça ile o iğrenç yarattığı bir arada hayal etmek zordu. Bu konuşmayı daha önce, çok uzun zaman önce yapmış oldukları aklına geldi. "Ama değil, değil mi?"

"Bilmiyorum. Sadece Servante olabileceğini düşünmüştüm çünkü bana hamile kaldığı dönemde yeraltı dünyasını terk etmesine izin verilen tek prens oydu. Bir toplantı olmuştu."

"Onunla kavga mı ettin?"

"Alanına girdiğim için bana aptal dedi. Tazılarından biri beni ısırdı. Bildiğiniz gibi zehirleri zehirlidir ve halüsinasyon görmeme neden oldu, beni güçsüzleştirdi. Bundan faydalandı ve beni haftalarca -aylarca, bilmiyorum- bir kafese kapattı. Sonra bir gün karanlığa geldi, beni yüzümden yakaladı ve çenemden kaşıma doğru keşti, böylece biri bana her baktığında birinin benden daha iyi olduğunu anlayacaktı. Ve aynaya her baktığımda, hayatta olmamın tek sebebinin onun buna izin vermesi olduğunu bilecektim. Sonra gitmeme izin verdi. Ve tüm hayatım boyunca bu böyle kaldı."

"Ama sen bir tanrıydın. Seni öldüremezdi."

"Beni orada sürekli zehirle tutabilir, yeraltı dünyasında lanetlenmiş ölülerle birlikte hapsedebilirdi. Bu yaşamak olmazdı."

Birden sinirlendi, orada yalnız olduğü için öfkелendi. "Eninde sonunda biri senin için gelecekti, değil mi?"

"Bilmiyorum."

Layala'nın içinden uzanıp ona dokunmak, parmaklarını güzel, dövme kanatlarının üzerinde gezdirmek ve onu bir şekilde rahatlatmak geliyordu. Eski duygular, onu sevmiş olan tanrıça, kollarını ona dolamak istiyordu. "Gelirdim," diye fısıldadı yumuşak battaniyeye tutunarak. "Senin için gelirdim."

"Henüz tanışmamıştık, aşkım."

Onu uzun süre soğuk ve karanlık bir kafeste düşünmeye dayanamıyordu. Onun asık suratlı ve yenilmiş görüntüsü içini ürpertti. "Kim olmak istediğini sen seçersin. Ailenin kim olduğu, karanlıkla doğup doğmadığın önemli değil. Her zaman bir seçeneğin vardır."

Ona bakmak için kısmen döndü. Ağır ağır kapanan koyu lal rengi gözleri kızın yüzüne yerleşti. "Hak etmediğim zamanlarda bile içimde hep en iyisinin olduğuna inandın ve bunun için sana teşekkür ederim ama bir yılanı ne kadar uzun süre beslediğin önemli değil, o her zaman ısırır."

Layala avucunu nazikçe onun sırtına koydu ve tüyleri diken diken oldu. Adam sıcak ve yumuşaktı. "Benim karanlıktan doğduğumu unutmuşsun. Yılanın ısırığı beni korkutmuyor."

"Benden ne istiyorsun Val? Çünkü bana böyle dokunduğunda ve bir şeyler söylediğinde..."

"Bilmiyorum," diye nefes aldı.

"Yapamazsın," dedi ve doğrulup oturdu. Savunmasız gözleri kısıldı.

Bana öyle bakma.

Senin için binlerce kez daha öleceğim gibi mi? Çünkü ölürüm.

Yanağından bir damla yaş süzüldü ve hızla gözyaşını sildi. Komodinin üzerinden hançerini aldı ve bileğini kesti. "Al bunu."

Arkasını döndü. "İstemiyorum."

Layala avucunu hafifçe yüzünün yan tarafına bastırdı ve onu çevirdi. "Zayıflıyorsun. Bunu görebiliyorum." Kanayan bileğini yukarı kaldırdı. Kırmızı çizginin dirseğindeki kıvrıma ulaşana kadar derisinden aşağı kayışını izledi.

"Bu senin için sorun değil mi? Çünkü geçen sefer..." "Sana teklif ediyorum. Senin almanı istiyorum."

Başını salladı ve dili ön kolunun alt tarafını okşayarak kanı bileğine kadar yaladı. Ağzını yavaşça kesiğin etrafına kapattı ve çekti. Acımadı. Acımadı bile. Şehvetliydi ve kadın daha da yaklaştı. Adamın kolu kadının sırtına dolandı ve onu kucağına çekti. Dizleri büküldü ve kalçaları adamın kalçalarına dolandı.

Adamın ağzı kadının yarasından ayrıldı ve başparmağı yaranın üzerinden geçerek yarayı anında kapattı. Ve işte oradaydılar, birbirlerinin bedenlerine dolanmışlardı.

"Yine tehlikeli bir bölgedeyiz," diye mırıldandı.

Göğsü hızla inip kalktı. "Tehlikeyi severim. Bana yaşadığımı hissettiriyor."

Dudaklarını önce köprücük kemiğine, sonra da boğazına bastırdı. Kadın içini çekti ve başını arkaya yatırarak adamın dolaşmasına izin verdi. Onun altında sertleştiğini hissederek tırnaklarını sırtına geçirdi.

"Siktir," diye mırıldandı ve dilini kızın boğazına doğru sürükledi. "Bu iyi bir fikir değil."

"Bu korkunç." Layala kalçalarını yavaşça ona doğru sallamaya başladı ve adam inleyerek ellerini saçlarına doladı.

Gömleğini başından yırttı ve sütyenini yırttı. "Tanrım, bunları görmeyi ve onlara dokunmayı özlemişim." İki eliyle göğüslerini kavradı ve meme uçlarını okşadı. "Ve bunu yaptığımda parçalandığını görmeyi."

Vücudu arzuyla alev alev yanıyordu ve o da buna karşılık veriyordu. "Hel," diye nefes aldı, kalçalarını yavaş daireler çizerek hareket ettiriyordu. "Durmamız."

"Yapmalıyız," dedi ve göğsünde ateşten öpücükler gezdirdi. *Yapmamı söyle, yapayım.*

Hayır.

Bir kere oldu mu geri alamayız.

Umurumda değil.

Yumuşak pantolonunun içinden, eğer mümkünse, daha da sertleşti. Aralarındaki ince kumaş neredeyse hiçbir şey yapmıyordu. Layala kalçalarını daha hızlı hareket ettirdi. Adam onun kalçaları ve uylukları arasındaki kıvrımı kavradı ve onu kendisine doğru daha sert salladı. "Seni boşaltmak için içinde olmama gerek yok, aşkım."

Bunu söylemesi bile onu mutluluğun sınırına getirdi. İnlemeleri daha da arttı ama kendini susturmak için dudağını ısırды. Presco ve karısı diğer odadaydı. Bir elini kaldırdı ve etraflarında parıldayan bir baloncuk oluştu. "İstedığınız kadar bağırın. Artık benden başka kimse duymayacak."

Layala kollarını onun boynunun arkasına doladı ve kendini ona doğru çekti. Dudakları bir kez bile buluşmamıştı ve kısa bir süre bunun kasıtlı olup olmadığını merak etti, ama zevk artarak devam etti, dikkatini bundan uzaklaştırdı ve yüzünü onun boynuna gömdü. Adam çok güzel kokuyordu, çok iyi hissettiriyordu.

"Val," diye homurdandı Hel. "Pantolonunun ıslandığını hissedebiliyorum." Adam ondan daha fazla tahrik olmuş gibi nefes nefese kaldı. "İstedğin kadar uzun süre

istiyorum. Tadını çıkarın."

"Hel." Onu daha sert sıktı. "Senin de benim kadar hissetmeni istiyorum." Kadın pantolonunu indirmek için uzandı ama adam onun ellerini kavradı ve parmaklarını birbirine geçirdi. Sonra onu sırtüstü yatırdı ve üzerinde durarak yatağa sabitledi.

"Ciddi değilsen beni bununla kışkırtma. İçine girdikten sonra ona geri dönmene izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun." Bir eli boğazına kayd ve nazik dokunuşu neredeyse onu kaybetmesine yetecekti. "Kendini bir kez bana verdin mi, artık benimsin. Başka seçeneğin olmayacak."

Layala gözlerini kapadı ve bir nefes bekledi... iki... kalbi dört nala koşan atlar gibi gümbürdüyordu, vücudu yanmanın eşiğindeydi ama başını salladı. Söylediği her şey onu ona sahip olmak için duyduğu neredeyse hayvani arzudan çıkarmış ve kör şehvetini temizlemişti.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ama elini pantolonunun altına, kalçalarının arasına kayd ve kadın yıldızları gördü.

ERTESİ AKŞAM, Presco apartmanın merdivenlerinin önünde kollarını kavuşturmuş duruyordu. "Ben de seninle geliyorum."

Layala dirseğindeki beyaz eldiveni çekiştirdi. Presco'nun karısının yardımıyla saçları zarif bir şekilde yarı yukarı yarı aşağı toplanmış, örgüler yapılmış ve sırtından aşağıya doğru şelale bukleler halinde dökülmüştü. "Presco," diye başladı Layala iç çekerek. "En iyisi artık birlikte görünmememiz."

"O zaman Ayva ve ben ayrı ayrı gideceğiz ama ihtiyaç duyarsanız size yardımcı olmak için orada olacağım."

"Tamam."

Hel'in ayak sesleri ahşap zemine hafifçe vuruyordu. Kolunu Layala'nın koluna doladı ve sonra Presco'ya doğru eğildi. "Bu gece yoluma çıkma." Presco'nun takım elbisesinin patlamış ön yakasını düzeltti ve göğsünü okşadı.

Presco Hel'den tam on beş santim daha uzun ve her yönden daha genişti ama o anda Hel daha korkutucuydu. Bir an sessizlik oldu ve Presco başıyla onayladı. "Elbette Hel."

Şehrin aşağı mahallesinde yürürken ikisi de sessizdi. Hel günün büyük bölümünde ortalıkta yoktu. Onun ne yaptığını bilmiyordu. O sabah uyandığında yatakta değildi.

Elini onunkinin içine soktu ve nazikçe sıktı. "Dün gecenin bir şey ifade etmesine gerek yok."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Layala. Ama bu onun için önemliydi. Kendisi için bir şey ifade etmeyen erkeklerle cinsel ilişkiye girmezdi.

"Benim açımdan anlık bir muhakeme hatasıydı. O noktaya gelmesine izin vermemeliydim. Aynı yatağı paylaşmamalıydık. Bu gece de paylaşmayacağız."

"Seks yapmadık, yani dediğin gibi, bunun bir anlamı yok." Kalbi her kelimedede parçalanıyormuş gibi hissediyordu.

Gözlerini ileri dikmiş, kasıtlı olarak ona bakmıyordu. "Hayır, öyle değil."

Caliban Drakonan tarafından kendisine verilen altın parayı gösterdikten sonra Layala ve Hel, Drakonan'ların Pearl Avenue'deki malikânesinin opera salonunun en üst balkon katına kadar eşlik edildi. Görevli, "Bay ve Bayan Black," dedi ve hızla oradan ayrıldı.

Bu Grup . altı erkekler ve beş dişiler durdu sohbet ve davetsiz gelen çifti dikkatle inceledi. Layala uzaklaşmak istedi ama Hel zihnine *fısıldadı*: "*Çeneni kaldır aşkım. Bir gün senin önünde diz çökecekler.*" Adalon'daki tüm ejderha sarayının dizlerinin üzerine çöktüğünü düşündü ve gülümsedi. İhtiyacı olan tek hatırlatma buydu. Caliban Drakonan sırttı ve tembel bir el hareketiyle onlara doğru işaret etti. Siyah bir takım elbise giymişti ve altın sarısı saçları geriye taranmış ve ensesinde toplanmıştı. Layala'nın çılgın partide tanıştığından neredeyse farklı birine benziyordu.

bir gece önce. "Büyükbaba, bu sana bahsettiğim elf çift."

Tuzlu ve biberli saçlı, yaşlı ama hâlâ güçlü görünen ejderha gözlerini Hel'in üzerinde gezdirdi. Gözleri farklıydı; biri kahverengi, diğeri parlak yeşildi. "Demek öyle. Ben Rugar Drakonan'ım ve burası benim evim. Hoş geldiniz."

"Çok da güzel bir ev," dedi Hel ve elini uzattı. "Adım Zar ve bu da karım Layala."

Drakonan Opera Binası üç katlıydı ve her balkonda ahenk, şiir ve müziği temsil eden altın heykeller bulunuyordu. Aşağıdaki sahne kadife lacivert bir perdeyle kapatılmıştı.

Rugar Hel'in elini sıktı. "Ve ne güzel bir eş." Derin bir nefes aldı. "Siz büyücüsünüz ve Runevale tanrılarının soyundan geliyorsunuz. Kanınızda bunun kokusunu alıyorum. Bunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu." Sert tonunu çözemeyen Layala onları dışarı attıracağından endişelendi, sonra gülümsedi. "Torunum iyi bir karakter yargıcıdır."

Hel gülümsedi ve elinin tersini Layala'nın yanağında gezdirdi. "Sanırım torununuz bir çift güzel mavi gözle büyülenmiş."

Rugar derin bir kahkaha attı ve Caliban'ın sırtına bir tokat atıp omzunu sıktı. Caliban'ın yanakları kızardı. "O genç bir erkek, ne bekleyebilirsin ki?" Rugar etrafta dolaşp balkondaki diğerlerini tanıttı. Karısı, oğlu, kardeşi, onların eşleri, Drakonanlarla ilgisi olmayan bir iş ortağı. Layala onların isimlerini asla hatırlayamazdı ama karısının yumuşak pembe saçları ve çenesindeki yarık onu unutulmaz kılıyordu. Sonra Rugar, "Caliban, İnci Caddesi'nde bir elmas dükkânı açmak istediğinizi söyledi," dedi.

"Öyleyiz ve değerli eşyalarımızı hazinenizde tutuyoruz," dedi Hel. "Hiç ihlal edilmediğini duyduk, bu yüzden servetimiz iyi korunacaktır."

"Elbette. Size şahsen kefilim."

Yumuşak pembe elbiseli, çelik gibi bir kadın Rugar'ın yanına geldi ve elini onun omzuna koydu. Layala doğru hatırlıyorsa, bu Rugar'ın karısı Kira'ydı. "Ne kadar zamandır evlisiniz?"

Hel Layala'ya baktı, "Ne zamandır evliyiz aşkım?"

"Dokuz yıl," dedi Layala. Önceki hayatlarında bu kadar uzun süre evli kalmışlardı.

"Genç misin?" Kira açık pembe saçlarını kulağının arkasına tarayarak sordu. "Kesinlikle öyle görünüyorsun, ama elflerde bunu asla bilemezsin."

Layala kafasında hızlı bir hesap yaptı. Eğer dokuz yıldır evliyseler, bunun makul olması için en az otuz yaşında olması gerekiyordu. "Ben otuz yaşındayım, Zar ise yirmi dokuz." Ne de olsa ondan binlerce yıl daha gençti.

"Bebekler," diye mırıldandı yaşlı kadın gülerek. "Ejderhalar genellikle en az yüz yaşına gelene kadar evlenmezler. Elflerin de sizin gibi uzun ömürlü olduğunu sanıyordum."

"Tipik olarak," dedi Hel omzunu kaldırarak. "Ama onunla tanıştığım da aradığım kişinin o olduğunu biliyordum," diyerek Layala'ya gülümsedi ve bu ona bir gece önce çardakta yaşadıklarını hatırlattı ve daha sonra çıplak göğüslerini öptüğü başka düşüncelere yol açtı, "ve onu bekleyerek başka birine kaptıramazdım. Zeki, hırslı ve tabii ki güzel."

"Akıllı bir erkek," dedi Rugar.

"Yeniden genç ve aşık olmak. Bunu gözlerinde görebiliyorum," dedi Kira yumuşak bir iç çekişle. "Ama bir çiftin uzun ömürlü olup olmayacağını her zaman bir öpücükle anlayabilirim. İlk yıllar sıcak bir alev gibidir, yanar ve sık sık titrer, ama uzun evlilikler o artık közlerden yapılıp, ebedi, söndürülemez ve kaynar. Rugar ve ben on iki yüz yıldır evliyiz."

Layala başını kaldırıp Hel'e baktı. İma mı ediyordu...

Kira eliyle işaret ederken, "Hadi bakalım," dedi. "Görelim bakalım."

Herkes merakla onları izliyordu. Layala yutkundu ve sıcaklığın boynundan yukarı süzüldüğünü hissetti. Başka şeyler yapmış olsalar bile dün gece onu kasten öpmemişti.

Hel'le göz göze geldiler: *"Sadece sen istersen,"* dedi Hel zihninde.

Ama dudaktan öpmek senin için özel... Sen

benim için özelsin, aşkı.

Daha fazlasını isteyeceksin.

Her zaman daha fazlasını isteyeceğim.

Elleri kızın yüzünün kenarlarından yukarı doğru kaydı ve yavaşça aşağı doğru eğildi. Kadın zorlukla nefes alabiliyordu. Kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu. İnsanların onları izlediği bir anda bile bu, neredeyse dün geceki kadar samimiydi. Tatlı nefesi önce dudağında gezindi ve orada onu bekledi. Zorlamadı, bekledi.

Parmakları adamın takım elbisesinin yakalarına dolandı, bir vurdu, iki vurdu ve ayak parmaklarının ucuna bastı; dudakları buluştu.

İlk başta

nazik.

Belirsiz.

Ve sonra Kira'nın tarif ettiği gibi oldu: bir alev, sıcak ve söndürülemez, isteyen, daha fazlasına *ihtiyaç duyan*. Adamın kolları kızın etrafına dolandığında, kızın elleri adamın elbisesini daha sıkı kavradığında diğer herkes ortadan kaybolmuş olabilirdi. Dudakları onun dudaklarına sahip oldu, nazik ama yine de sahiplenici. Dişleri usulca alt dudağına kenetlendi ve yavaşça emdi. Kadından sessiz bir inilti yükseldi ve adam yavaşça geri çekildi.

Layala gözlerini dikmiş ona bakıyordu. O da kendini geri çekemiyor gibiydi. Bu bir hataydı, muazzam bir hata. Tıpkı önceki gece olduğu gibi, ama yine de...

"İşte *bu* bir öpücüktü," dedi Kira, bakışlarını birbirlerinden ona doğru çekerek. "Sanırım kaderinizde varmış."

Sonunda birbirlerinden ayrıldılar ve Hel boğazını temizledi. "Yıldızlarda bile yazıyor olabilir," diye takıldı Hel ve yanağına iffetli bir öpücük kondurdu.

Rugar karısının eldivenli elinin tersini dudaklarına götürdü. "Benim karım asla yanılmaz."

Şimdi gidip kasanın nerede olduğunu öğrenmenin tam zamanı, diye fısıldadı Hel zihninden. *Gösteri başlamak üzere. Dikkatlerini dağıtacağım.*

Pekâlâ. "Rujumu tazeleyeceğim. İzninizle."

Reverans yaparak eğildi ve arkasını döndü. Perdeyi geçerken omzunun üzerinden bakıp diğerlerinin kıkırdadığını, Kira'nın Hel'in kolunu şefkatle sıvazladığını ve Hel'in Layala'nın ardından öyle bir bakışla baktığını gördü ki, dün geceki öpücüğün ve paylaştıkları zamanın onun için itiraf edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ettiğine inandı. Hiçbir şey ifade etmediğini söylese bile, her şey ifade ediyordu ve eğer o da kendisini affederse, tüm geçmişini affedecek ve ona dünyayı verecekti. Ve bir an için onun affetmeyeceği bir çizginin olmayabileceğini düşündü.

Layala boş koridorda aceleyle ilerledi ve hızlı bir dönüş yaptı. Presco'ya göre opera binası yaşadıkları malikâneye bağlıydı ve Drakonanların ana ofisleri en üst kattaydı. Gölgeye dönen Layala, loş koridorlarda hizmetkârları ve muhafızları fark ettirmeden geçerek ilerledi.

Düşünceleri Hel'e ve o öpücüğe kaymaya devam ediyordu ama odaklanması gerekiyordu. En üst kata ulaştığında Presco karanlık bir girişten dışarı çıktı. Layala katı haline döndü ve kaşlarını çatı. "Burada olmaman gerekiyor. Başının belaya girmesini istemiyorum."

"Bu taraftan, çabuk." Adam el salladı ve kadın başını sallayarak onu takip etti. Koridorun sonunda neredeyse boyu kadar geniş bir kapı vardı. "Burası Rugar'ın ofisi. Hazine'de hangi kasa numarasının size ait olduğunu söyleyecek dosyalar onda olacak."

Layala elini anahtar deliğine bastırdı ve bir sarmaşık içeri süzülüp kilit mekanizmasını kırdı. Kolu aşağı doğru bastırdı ve sessizce iterek açtı.

"Sanırım bunu daha önce de yaptınız." "Ara sıra."

Rugar kadar varlıklı biri için ofisi oldukça sadeydi. Büyük ahşap bir masa, arkasında kitaplarla dolu raflar, köşede tek bir eğretili otu ve bir duvarı kaplayan birkaç dosya dolabı vardı. Sırtından aşağı süzülen terle ilk çekmeceyi karıştırmaya başladı. Her dosyanın bir adı ve bir klasörü vardı. "Abbner, Silo, Murdoc, sıralamayı anlayamıyorum ve binlerce dosya var. Saatlerimizi alabilir."

Hel'in sesi zihnine girdi, *Bebek Drakonan tesisleri kullanmak için ayrıldı ama bu bir kılıf olabilirdi. Gözünü dört aç.*

"Acele etmeliyiz."

Presco'nun çevik parmakları sekmelerin üst kısımlarında gezindi. "Fairbanks, Novello, Dramvor... Irklara göre gruplandırılmış. Fairbanks, Novello, Dramvor ejderha. Abbner, Silo, Murdoc kedi değiştirenler ve içinde önem sırası ya da en yüksek servet gibi görünüyor. Silas Fairbanks, Drakonan ailesinin arkasındaki en zengin ejderha."

Karşılıklı uçlardan başlayarak çekmeceleri açıp tanrı ve tanrıçaları aradılar. Layala tanıdığı bir isme rastladığında neredeyse ortada buluşacaklardı... Katana. Valeen'in önündeki dosya. Dosyayı çekip çıkardı ve lacivert klasörü açtı. İçinde Katana'nın kasa numarasının yazılı olduğu bir kâğıt parçası vardı ama kırmızı mürekkeple damgalanmış sayfada "vefat etti" yazıyordu. Bu kelime onu düşündüğünden daha fazla etkiledi ama üzerinde duracak zamanı yoktu, Layala kâğıdı tekrar içeri itti ve kendi dosyasını çekti.

"Kasa 118." Dosyasında kız kardeşininki gibi "öldü" yazmıyordu ama "eşyalarına el konuldu" yazıyordu. *Kasa sadece Drakonan kanı taşıyanlar tarafından açılabilir. Diğerlerine erişim yasak.* Dosyayı bulduğu yere geri koydu. "Bir Drakonan'a ihtiyacım olacak."

Presco kapıya doğru baktı ve endişeli bir elini ensesinde gezdirdi. "Valeen, hiçbirine güvenemezsin."

"Onlara güvenmeme gerek yok. Sadece birinin kasayı açmasına ihtiyacım var."

Dosyada sadece Drakonan kanı tarafından açılabileceği yazıyor."

"Bu sadece bir Drakonan'ın onu açabileceği anlamına gelmez. Vasiyetine göre sadece Drakonan kanı taşıyan birinin yasal olarak açmasına izin verildiği anlamına geliyor. Ailesinden biri, evli biri değil."

"Ya..." Layala alt dudağını dişledi. "Ya tam anlamıyla Drakonan kanı anlamına geliyorsa?" Yukarıdaki Maker, ona ihtiyacı olduğunda Ronan neredeydi?

Kapının dışındaki ayak sesleri ve sesler ikisini de saklanacak bir yer aramaya itti. "Operayı izliyor olmalılar," diye tısladı Layala ve Presco'yu tutup pencerelerin kenarlarına itilmiş perdelerle doğru sürükledi. Perdelerle zemin arasında bir santim boşluk vardı. Ayakları hâlâ görünüyordu.

"Bizi gölgeye çevir," diye fısıldadı Presco, ağır kadife perdeleri kendi etrafında çekiştirerek.

Bunun mümkün olduğunu bilmiyordu ama onun bileğini kavradı ve büyüünün karıncalandığını, kendisinin gölgeye dönüştüğünü hissetti. Presco'ya odaklandı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve Presco gözleriyle acele etmesini işaret etti. *Gölge gölge gölgesi* kolundan yukarı süzüldü, etini koyu şeffaf bir bulanıklığa dönüştürdü.

Ağır ayak sesleri içeri girdi. Layala perdedeki yarıktan baktı... Caliban Drakonan'dı. Burada ne işi vardı? Doğruca dosya dolaplarına yöneldi ve ortaya yakın olanı çekiştirerek açtı, dosyaları karıştırdı ve birini, ama herhangi birini değil, Valeen'in dosyasını çekti.

Kutsal Meryem Ana, o biliyor.

Kağıdı ters çevirdi ve arka yüzüne baktı. Layala bunu kendisi yapmamıştı ve kendisinin bir taslağını gördüğünde neredeyse kalbi duracaktı.

Layala başını kaldırıp Presco'ya baktı. Çenesi sıkılıydı, gözleri çelik gibiydi. "Bir Drakonan'a ihtiyacım var," diye fısıldadı. Presco yavaşça başını salladı. Layala Hel'i düşündü ve sessizce, *Hel, Caliban Drakonan biliyor, dedi. O bunu anladı. Onu durduracağım.*

Bu imkansız. Ailede bunu bilecek son kişi o olurdu.

Elinde dosyamla ofiste. Köşede saklanıp onu izliyorum.

Kimildama. Yukarı geleceğim.

Caliban dosyayı dolaba geri itti ve çıkışa doğru ilerledi. Hel'i bekleyecek zamanları yoktu. Layala rüzgâr gibi hareket etti ve o dönmeye fırsat bulamadan sırtına çıktı. Bacaklarını Hel'in gövdesine dolamış, dirseğini çenesinin altından geçirip sıkıca kavradı ve sıktı. *Uyumaya git.* Ama adamın bedeni onun altında kaymış ve sertleşmişti. *Kahretsin.* Layala yere düştü ve geri çekildi. Soulender pulların arasından geçebilirdi ama Caliban'ı öldürmek istemiyordu.

Döndü ve her santimetrekaresinde gümüş pulları olduğu ortaya çıktı. Ronan'a çok benziyor. Binlerce yıl sonra bile aileden geliyor olmalı.

"Bayan Black," dedi şaşkınlıkla ama sonra gözleri kısıldı. Presco perdenin arkasından çıktı ve Caliban'ın kaşları havaya kalktı. "Presco mu?" Aralarında bir ileri bir geri baktı ve ağzının kenarlarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Büyükbabam bir keresinde bana senin gece tanrıçasının evcil hayvanı olduğunu söylemişti." Sürüngen gözleri Layala'ya kaydı. "Ve senin Valeen olduğundan tam olarak emin değildim ama şimdi önsezimin doğru olduğunu biliyorum. Geçen hafta bir ders için diyarların büyük savaşı hakkında bir kompozisyon yazdım ve odak noktam gece tanrıçasıydı. Zamanlama ilginç. Sanırım siz Valeen iseniz *Bay Black de* savaş tanrısıdır."

"Bay Black savaş tanrısı *değildir*." Hel'in derin sesi araya girdi. Kapı arkasından sessizce kapandı. "Bay Black çok daha acımasız ve uğursuz biri."

Caliban bir adım geri çekildi ve onu daha önce hiç görmemiş gibi taradı. "Üçünüz ne istiyorsunuz?"

"Karımın eşyalarını geri alması gerek. Onu kasasına götürürsen seni ve tüm aileni öldürmem. Hepsi burada tek bir yerde. Çok kolay olur."

Akşam gün batımı Caliban'ın gümüş pullarından yansıyarak arkasındaki duvarda parıldayan bir ışık yarattı. Bir adım daha geri giderek pencereye yaklaştı. "Sen... Zaurahel'sin, değil mi? Yaramazlık ve büyü tanrısı."

Hel'in büyüünün baskısı odayı ağır bir bulutla kapladı. Sanki çok küçük bir kafese kapatılmış ve kurtulmak için savaşılan kuduz bir hayvan gibiydi. "Biliyor musunuz, kendi iyiliğiniz için fazla zekisiniz Bay Drakonan."

"Mahzenlere girmek için tek gereken tehditler olsaydı, biz Drakonanlar olmazdık."

"Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm." Hel kolunu kaldırdı.

Layala ileri atıldı ve Hel'in elini tutarak parmaklarını birbirine geçirdi. "Onu öldürmeyin. Kasayı açmak için Drakonan kanından birine ihtiyacımız var."

Hel kaşlarını çattı ve parmaklarını şıklatarak, "İyi geceler," dedi.

Caliban yere yığıldı, pulları tekrar ete dönüştü. Layala dişlerini sıkarak yaşam belirtisi olup olmadığına baktı. Göğsü inip kalkıyordu ve Layala rahatlayarak bir nefes verdi.

"Madem buradasın Presco," diye başladı. "Çocuğu al. Sahneyi ateşe vereceğim ve bize biraz zaman kazandıracağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

OceanofPDF.com

LAYALA

S Drakonan'ların evinin alt katlarından önce kremler, ardından da yanan odunların kokusu yükseldi. Hel sadece bir anlığına ortadan kayboldu ama sahneyi ateşe vermek ve dikkatleri dağıtmak için tek gereken buydu. Hel'in parmaklarını şıklatmasıyla Layala'nın elbisesi siyah bir pantolona, üzerinde her zamanki siyah korsesi olan bol bir tuniğe ve botlarına dönüştü.

"Teşekkürler. Artık daha rahat hareket edebileceğim."

Presco Caliban'ı omzunun üzerinden attı ve başıyla onayladı.

"Ve muhtemelen senin de savaşman gerekecek." Hel ikisinin de kollarını kavradı. "Bizi hazinenin içine sokabilirim ama oradaki büyü bizi kasalara açılan kapıda durduracaktır. Hazır mısınız?" Layala ve Presco başlarıyla onayladılar.

Uzayda yer değiştirmenin basıncı ve karanlığı etraflarını sardı ve geldiği gibi hızla kayboldu ve sadece duvarlardaki yanan meşalelerin aydınlatığı, tahtasına rün işaretleri kazınmış dev bir siyah kapının önünde durdular. Layala omzunun üzerinden baktı. Uzun, taş koridorun sonunda duvarlar altın sütunlu bir odaya açılıyordu; masanın üzerinde koyu renkli ahşaptan büyük bir masa, kâğıt yığınları ve işçilerin saydığı altın ve değerli mücevher yığınları vardı. Neyse ki ana odadaki herkesin sırtı onlara dönüktü ve kasa dairesinin kapısında davetsiz misafirleri olduğundan haberleri yoktu.

Presco Caliban'ı gri taş zemine bıraktı ve sırtını duvara yasladı. Takım elbisesinin cebinden cam bir şişe çıkardı. İçinde canlı mavi bir sıvı fokurduyordu. "Nedir bu?" Layala sordu.

"Bu onun ejderha formuna geçmesini engelleyecektir. Ama en fazla bir saatimiz var. Caliban genç ve tatlı bir erkek gibi görünebilir ama ejderhası çok vahşi. Yeraltı dövüş ringinde dövüşüyor ve çok daha yaşlı ejderhalara karşı bile geçen yıl şampiyon oldu." Ejderhayı çekti

mantarı Caliban'ın dudaklarından ayırdı ve sıvıyı içine boşalttı. Ağzının kenarından küçük bir damla aktı, ama çoğunu yuttu ve sonra gözleri dalgalandı.

"Uyanıyor." Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Layala Hel'e döndü. "Yardım için bağırmadan önce kapıyı aç."

Hel parmaklarını rünlerin üzerinde gezdirdi ve nefesinin altında mırıldandı. "Zekice," dedi, "uçabiliyorum ama kanatlarım yok. Ağlayabilirim ama gözlerim yok. Benim ne olduğumu biliyor musun?"

Caliban inledi ve bir elini başının yan tarafına bastırdı.

"Şimdi iyi olur Hel," diye ısrar etti Layala, koridora tekrar göz atarak. Ana odanın aşağısından bozuk para şingirtıları, patron konuşmaları ve kâğıt karıştırma sesleri geliyordu. Ardından ayak sesleri geldi. Birileri geliyordu.

Hel parmağını her bir rünik harfe bastırdı, harflere dokunduğunda harfler belli belirsiz parlıyordu, ta ki bilmedeki kelimeyi heceleyene kadar: "C-L-O-U-D."

Parlak gümüş kasa kapısı hiç ses çıkarmadan yavaşça içeri doğru açıldı. Presco Caliban'ı içeri sürükledi ve Hel hemen kapıyı kapattı.

"Umarım görülmemişsinizdir, yoksa her şey çoktan biter," dedi Layala.

Sessizce alarm zilinin çalmasını ya da seslerin yükselmesini beklediler ama hiçbir gelmedi. Presco, "Sanırım temiziz," dedi ve devam etmek için başını salladı.

Duvarlardaki meşaleler varlıklarıyla aydınlatıyor ve penceresiz uzun bir tuğla geçide götürüyordu. Hava bayat ve biraz nemliydi. Tünelin ne kadar uzun olduğu belli değildi. Görebildiği kadar uzanıyordu.

"Bilmeceyi nasıl bu kadar çabuk çözdün?" Layala elleri ve dizleri üzerinde yuvarlanan Caliban'a bakarak sordu.

"Ben yaramazlık tanrısıyım, aşkım. Bilmeceleri neredeyse ben icat ettim." Bileğine bir fiske vurdu ve Caliban ayağa kalktı, vücudu kaskatı kesilmiş, çenesi gerilmişti. Ayak parmakları yerden birkaç santim yüksekteydi. "Şimdi, Bay Drakonan, sizden en iyi davranışınızı bekliyorum. Eğer bir şey yapmaya kalkışırsanız kalbinizi söker ve içindeki kanı onun kasasını açmak için kullanırım. Anlaşıldı mı?"

"Sonsuza

kadar."

"Aferin

oğlum."

Presco, Caliban'ı omuzlarından yakaladı ve bıçağını boğazına dayadı; grup tuğla kaplı koridorda ilerlemeye başladı, ta ki üç farklı yöne ayrılan bir yere gelene kadar. Sessiz bir rüzgâr hışırtısı geçip gidiyor, burası sonsuz bir mağara gibi görünüyordu. Duvarlarda onları yönlendirecek hiçbir işaret yoktu, sadece çeşitli renklerde tuğla duvarlar ve tavanlar ve her yönde yanan meşaleler

vardı. Garipti; başka kimse olmamasına rağmen

Burada sanki biri onu izliyormuş gibi hissediyordu. Layala solundaki duvarı taradı ve kısa bir an için bir çift göz gördüğüne yemin etti. Ama gözlerini kırptırdığında sadece taş olduğunu gördü.

"118 numaralı kasa ne tarafta?" Layala sordu.

Caliban bir omzunu kaldırdı. "Bilmiyorum. Sürekli yer değiştiren ve değişen labirentlerden oluşan bir tünel. Burada herhangi bir yerde olabilir."

Sol taraftaki tünelin üzerinde bir duvar tuğla tuğla yerine oturmaya başladı, ta ki giriş yolu hiç var olmamış gibi olana kadar. Birkaç metre ötede başka bir yol açıldı. "Eğer sürekli değişiyorsa, mahzenleri nasıl buluyorsunuz?" Presco sordu.

Ayaklarının altında bir yerden derin bir gümbürtü geliyordu, sanki zemin inliyordu ve kayarak üzerlerine düşebilirdi. Tutunacak hiçbir şey yoktu, kayarsa tutunacak hiçbir şey yoktu. Sağındaki tuğla duvarın ortasında ne olduğunu tam olarak ayırt edemese de garip bir taslak vardı. Bir tür hayvan tasviri olabilirdi. Sonra kayboldu ve ortaya yine düz tuğla çıktı.

Burada onlarla birlikte bir şey vardı, ama ne?

Midesinde büyüyen bir çukurla Hel'e baktı. *İzlendiğimizi mi hissediyorsun?*

Hel, Caliban'ın yüzünü parmaklarının arasına aldı, uçlarını yanaklarına batırdı ve "Kasayı nasıl bulacağız?" dedi. Sesi hafifçe değişti, yumuşadı ve sadece dikkatle dinleyen biri bu değişimi fark edebilirdi; ikna yeteneğini kullanıyordu.

Caliban ona baktı, ağzı seğiriyordu ama gözlerini kırptırdı ve Hel'in suratına tükürdü. "Drakonanlar tüm hayatları boyunca zihin zorlamalarına direnmek için eğitim alırlar ve sen bile beni konuşturamazsın."

Bir an tam bir sessizlik oldu. Layala onu küçük bir şey yüzünden zorladığını biliyordu ama söz konusu hazine olunca o da bozuntuya vermedi. Hel alçak bir hırıltı çıkardı ve Layala bunu sert ve hızlı bir şeyin izleyeceğini bildiği için irkildi. Ceketinin içine uzandı ve bir bıçak çıkardı. Bıçağın parıltısı meşale ışığını yansıttı ve bıçağı Caliban'ın böğrüne sapladı. Caliban'ın nefesi kesildi. Hel bıçağı çıkardı ve yere bir kan sıçradı, ardından Caliban'ın boğuk çığlığı geldi.

"Kan kaybından ölmeden önce yirmi dakikan var. Presco seni bir iksirle uyuşturdu, bu yüzden iyileşmek ve savaşmak için yer değiştiremezsin," dedi Hel. "Tik tak, Bay Drakonan."

Caliban'ın yüzü acıyla buruştu ve zavallı köpek yavrusu gözleriyle merhamet dilemek için Layala'ya döndü. Buradaki zayıf halka o olamazdı. Kasaya ulaşmaları gerekiyordu. Ama yukarıda Maker, dergilerini alabilmek için masum bir insanın ölmesine göz yumabilir miydi?

Birkaç dakika geçerken Layala bir ileri bir geri volta atıyordu. Caliban bir çarşaf kadar beyazdı ve alnında boncuk boncuk ter vardı. Hava, ayaklarının dibinde biriken kanın bakırimsı kokusuyla doluydu. Hel kaskatı kesilmiş, gözlerini tavana ve duvarlardaki çatlaklara dikmişti. Presco'nun tırnaklarını birbirine geçirirken çıkardığı tik tak sesleri sessiz mekânda yüksek sesle duyuluyordu. Klostrofobi her şeyi daha karanlık ve havayı daha ince göstermeye başlamıştı. Başlangıçta geldikleri yol kapanmış, onu kapana kısılmış gibi hissettirmişti.

"Pek iyi görünmüyorsun," dedi Hel, sonunda sessizliği bozarak. "Bunun için ölmeye hazır mısın?"

"Evet," diye inledi. "Ailemi yüzüstü bırakan kişi olmaktansa onurlu bir şekilde ölmeyi tercih ederim. Her zaman hazineye girilmesine izin verecek kadar zayıf bir Drakonan olarak hatırlanacağım."

"Önünde uzun bir hayat var," diye mırıldandı Hel. "Seveceğin birçok genç kız, atılacağın maceralar, kendine bir isim yapman gerekecek. Bizi mahzene götürmezsen bunların hiçbirisi olmayacak. Tüm diyarlardaki en güçlü tanrılardan ikisinin gözüne gireceksin. Orada olduğumuzu kimsenin bilmesine bile gerek yok."

Bu iyiydi, tehditlerden daha iyi bir yöndü. Layala Caliban'ın önüne geçti ve koluna hafifçe dokundu. "Caliban, hikâyemi biliyorsun. Bak, eğer Hel ve ben geçmişte geride bırakabiliyorsak, ki inan bana, bu hiç de kolay olmadı, ejderhalar da bırakabilir. Diğer tanrılar istila ettiğinde seninle birlikte onlara karşı savaştım. Konsey tarafından alıkonulduğumu ve beni öldürdüklerini biliyorsun. Bilmediğin şey ise bunu tekrar ve tekrar ve tekrar yaptıkları. Dördüncü hayatımdayım. Daha ne kadar yaşayacağımı bilmiyorum. Lütfen, kasama girmem gerek. Onlara karşı savaşmalıyım. Her şeyi almayacağım bile. Sadece bir şeye ihtiyacım var. Hepsi bu kadar."

Ağzının kenarından kan damladı ve gözünden tek bir damla yaş süzüldü. "Eğer bana yalan söylüyorsan..."

"Ben doğruyu söylüyorum."

Yavaşça başını salladı ve duvarı itmeye çalıştı ama geri çekilerek yere yığıldı.

Layala onun önünde çömeldi ve çenesini Hel'e doğru kaldırdı. "İyileştir onu."

"Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirene kadar olmaz." "Biz oraya varmadan ölecek."

Hel onu kolundan tutup ayağa kaldırdı ve kolunu omzuna attı. "Başaracak. Oraya daha hızlı varmak için daha fazla motivasyon. Şimdi ne tarafa?"

Elini yarasının üzerine sıkıca bastıran Caliban, Hel'e doğru ağır ağır eğildi ama başıyla ilerideki tüneli işaret etti. Onu ileriye doğru sürükleyen Hel yola koyuldu. Caliban'ın ayak parmakları yere dengesiz bir şekilde sürtünürken, Hel ona ayak uydurmaya çalışıyordu.

"Presco," demesi Caliban'ın diğer tarafına yetişmesi ve genç ejderhanın kolunu omzuna koyarak ağırlığının çoğunu taşıması için yeterli oldu.

"Yakın dur," diye mırıldandı Caliban omzunun üzerinden. "Labirent birinin buraya ait olmadığını hissedebilir. Bizi ayırmaya çalışacaktır." İlerideki geçit aniden bir duvarla kapandı ve her iki tarafta da görebildiği kadarıyla meşalelerin sıralandığı iki patika açıldı. Başka bir esinti, beraberinde kötü bir şeyin kokusunu da taşıyordu.

"Ne tarafa?" Hel tersledi.

Caliban nefes aldı ve ikisi arasında bir ileri bir geri baktı. Bir süre sonra, "Emin değilim," dedi.

"Emin ol." Hel'in gözleri tehditkâr bir hal aldı ve kolunu daha sıkı kavradı.

"Labirent, girmesine izin verilen kişinin niyeti üzerine inşa edilmiştir. ve labirent onlara yolu gösteriyor. Tehdit altında olduğumu hissetmiş olmalı. Bana yolu göstermiyor."

İnleme sesi tekrar duyuldu, tuğlaların kaymasından değil, başka bir şeyden... bir canavardan mı? Burada hazineyi koruyan bir ejderha mı vardı? İçindeki düğümler daha da yoğunlaştı. Burada, onları avlayan bir canavarla birlikte kaybolmalarını sağlamak için yazılmış sonsuz bir labirente kapana kısılabilirlerdi.

"Yol nasıl ortaya çıkıyor?" Hel Caliban'ın yüzüne bakarak sordu.

Caliban'ın çene kasları seğirdi ama şöyle dedi: "Bu sadece bir Drakonan tespit edebilir."

"Onu iyileştir, hemen şimdi," diye tersledi Layala. "Sonsuza dek burada sıkışıp kalmadan önce."

İlerideki iki yol kapandı, meşaleler söndü ve birdenbire dört duvar ve karanlıktan başka bir şey kalmadı. *Bu hiç iyi değil.*

Hel'in avucunun üzerinde süzülen beyaz bir küre alanı aydınlattı. Küreyi sekiz ayak yüksekliğindeki tavana gönderdi ve olası bir on-

Kapısı, penceresi ve kaçış yolu olmayan 1,5 metreye 1,5 metrelik bir oda.

Presco bir köşeye çekildi, nefes alışları gittikçe hızlanıyordu. "Aşırı derecede klostrofobik olduğumu daha önce söylemiş miydim?" Ejderha pulları derisinin üzerinde hareket etti ve tuğlayı yumruklamaya başladı; darbeden çıkan kıvılcımlar ayaklarına yağdı; küçük taş parçaları koptu ama bir çentik bile açmadı. "Dışarı çıkmalıyım," sesindeki panik her vuruşta daha da artıyordu.

"Presco, sakın ol. Buradan çıkacağız," dedi Layala ama o da nefes almakta zorlanıyordu. "Bu büyü, Hel, bir şeyler yap."

"Ne olduklarını bilmeden bu gibi duvarları kıramam." Duvarlar her santiminde kazıyarak ve inleyerek içeri doğru hareket etmeye başladı. Presco avuçlarını duvara dayayıp itti ama ayakkabıları sadece geriye doğru kaydı. Layala diğer tarafa koştu, sihrinin mırıldanmasına izin verdi, elini ve kolunu gölgeye çevirdi, duvarı itmeye çalıştı ama katı bariyere çarptı. Burada güçleri azalmış gibiydi ya da kaçış için kullanılan duvarlar daha güçlüydü. Dışarı çıkmak için duvarları aşmak mümkün değildi. Hel boynunu kıvırdı ve gözlerini kapattı.

Böyle bir zamanda meditasyon mu yapıyorsunuz?

Koşuşun bana kendini göstermesini sağlamaya çalışıyorum. Parmaklarının bir hareketiyle, okyanus dalgaları gibi yuvarlanan çeşitli mavi ışık ışınları her bir duvar boyunca kayarak ilerledi. Hel'in ağzı büzüldü. "Bu düşündüğümünden daha da karmaşıkmiş."

Duvarlar içeri girmeye devam etti.

"Mavinin her çeşidi katmanlı bir büyüdür. Her birinin kendine ait bir kodu, farklı bir yapısı vardır. Hepsinin üstesinden gelmem haftalarımı alır."

Caliban öksürerek bir kan püskürdü.

"O zaman Caliban'ı iyileştir!"

"Tamam." Hel başını salladı ve avucunu Caliban'ın böğrüne bastırdı; avucunun altından sıcak bir ışık yayıldı. Bir an içinde Caliban daha rahat nefes aldı, yüzü artık acıyla buruşmuyordu. Ama duvarlar hâlâ içeri doğru ilerliyor, birbirleri arasındaki boşluğu santim santim küçültüyordu. Yakında omuz omuza olacaktı.

Caliban kendini duvara attı, avuçlarını taşa bastırdı ve bilmediği bir dilde ilahi söyledi. Hel'in ortaya çıkardığı mavi dalgalar titreşmeye başladı ve sonra karardı. Duvarlar durdu ve tekrar geri çekilmeye başladı. Meşaleler belirip yandı ve bir an sonra ileride bir koridor açıldı. "Bu taraftan." Sesi nefes nefese çıkıyordu.

Presco'ya dönen Layala ona güven verici bir baş selamı verdi. "Artık iyisin. Bunu başaracağız."

Tüm vücudu titriyordu ve sarı saçları terden sıırılsıklam olmuştu. Altın çerçeveli gözlükleri burnunda yamuk duruyordu. Gözlüklerini düzelitti, takım elbisesinin ceketini düzelitti ve birlikte yürümeye devam ettiler.

Hel Caliban'a yaklaştı ve sessizce, "Eğer bize ihanet edersen seni iyileştirir, tekrar tekrar canını yakar ve ölmene izin vermem," dedi.

"Yapmayacağım."

Birkaç koridor düğmesi ve yol açılıp kapandıktan sonra, üzerinde 118 yazan anıtsal bir kapıya geldiler. En az on iki metre yüksekliğinde ve bunun yarısı kadar genişliğinde olmalıydı. Tahtadan değil, gümüş rengi bir metalden yapılmıştı ve üzerinde biraz pas ve kir vardı. Kapı kolu ya da görünür bir giriş yolu yoktu.

Caliban sanki arkalarındaki tünelden birinin ya da bir şeyin çıkmasını bekliyormuş gibi başını iki yana salladı. Bu Hel'in onu kuşkuyla izlemesine neden oldu ve onun istediğinden çok daha fazla itidal gösterdiğini biliyordu. *Bize ihanet etmeyecektir. O da buradan gitmek istiyor.*

Çok güveniyorsun, dedi Hel.

Sence burada bizimle birlikte ne tür bir canavar var? Bir ejderha mı? Ama sığmaz. Bu tüneller en fazla iki metre uzunluğunda.

Bu duvarların kapandıkları gibi genişleyemeyeceklerini düşünmeyin. Ve buranın ejderhalara ait bir hazine olduğu düşünülürse bu mümkün görünüyor. Omzunun üzerinden baktı. Sana kaçmanı söylersem kaçarsın.

Seni bırakmayacağım.

Bir parmağını kaldırdı ve gözleri parladı. *Yapman gerekeni yapacaksın. Ben çıkacağım, benim için endişelenme.* "Bekliyoruz Caliban," diye tersledi Hel. "Beni sana işkence etmek zorunda bırakma. Bunu gülümseyerek yapacağım."

Caliban onunla alay ettikten sonra ilk parmağını kan fışkırana kadar köpek dişine bastırdı. Ardından metal yüzeye ince bir çizgi halinde kan sürdü ve "Caliban Drakonan" dedi. Sunulan şey izi kalmayana kadar emildi ve kapı yukarı doğru kalkarak tavana doğru geri çekildi.

"Önce sen," dedi Hel, onu arkasından iterek Caliban'ı eşikten geçmeye zorladı ve diğerleri de onu takip etti. "Presco, biz günlükleri ararken onu tut. Dışarı çıkıp bizi buraya kilitlemesine gerek yok."

Presco onun kolunu kavradı ve yanına yaklaştırdı. "Yakaladım onu."

Çeşitli büyüklükteki sandıklar buraya özen gösterilmeden atılmış gibi görünüyordu. Bazıları açıktı ve giysiler ya da çeşitli dekorlar yere saçılmıştı. Çömleklerin kırık camları ayakkabılarının altında çıtırdıyordu. Ayrıca mobilyalar, tablolar ve hatta birkaç kap dolusu altın para vardı. Hel sağdan başladı, sandıkların kapaklarını açarak hızla ilerledi. Layala arkada, açık köşesinden bir kitap sarkan bir sandık gördü. Tüm eski mobilyaları itip kakarak, kırık tozlu bir kanepenin üzerinden atlayarak ve sandıkların etrafından dolaşarak sandığa ulaştı ve kapağını kaldırdı. Kitaplar çeşitli desen ve renklere sahip basit sert kapaklardı. Bazılarının sayfaları sarkıyordu. Neredeyse yeni durumda görünüyordular, bu da onu onları korumak için büyüyle yazıldıklarına inandırdı. Binlerce yıllık olmalıydılar.

"Sanırım onları buldum." En üstteki ilkini aldı ve rastgele bir sayfaya açıp okumaya başladı.

Bölgemden dışarı adım atmaya yedi yüz on bir yıl on üç gün oldu. Burada kalıp diyarları ve hatta Runevale'deki diğer yerleri keşfetmemek düşündüğümünden daha zor. Benim diyarların koruyucusu olmam gerekiyor. Boş boş oturmak benim doğamda yok.

YEDİ YÜZ YIL... Bin yılın. Üzerinde duracak zaman yoktu. Kitabı bıraktı ve başka bir kitap aldı. Bilmek için yanıp tutuştuğu belirli bir zaman vardı. Sayfaları gözden geçirdi ve bir tane daha, bir tane daha aldı. Hel onun yanında durmuş, kollarını kavuşturmuştu. "Onları yanımızda getirmemiz gerekecek."

"Biliyorum." O çıkardıkça altında daha fazlası belirliyordu, sanki en fazla yirmi tane alabilecek bir sandığa binlercesini sığdırmakla görevlendirilmişim.

Canavarın gürleyen hırıltısı daha yüksekti, öncekinden daha yakındı. "Gitmemiz gerek," dedi Caliban aceleyle.

Kalbi daha hızlı atarken, sandığı iki ucundan kavradı ve aether'ı hayal etti, sandığı oraya göndermeyi hayal etti. Ama sandık hareket etmedi.

"Bu koğuşlar. Herhangi bir şeyin sihirli bir şekilde içeri ya da dışarı hareket etmesini engelliyor." Hel parmaklarını şıklattı ve sandık yerden kalkıp onun yanında süzüldü. "Takip edecektir. Haydi gidelim."

Kapıdan çıkmak üzereyken altın bir kılıcın parıltısını fark etti. "Darkbringer."

Yakınlarda alçak bir kükreme duyuldu. Şimdi çok daha yakın.

"Valeen!" Hel eşikte bağırdı. "Kaldır kıcını!"

Bıçağa doğru atıldı, onu kaptı ve kapıdan dışarı fırladı. Grup, Layala'nın yanında uçan sandıkla birlikte Caliban'ın arkasından koştu. "Bu da ne?!"

Caliban omzunun üzerinden, "Onlar buranın koruyucuları," diye seslendi.

"Bu pek açıklayıcı olmadı," diye hırladı Hel.

Koridorlar onlar koştukça değişti ve dönüştü. Caliban hangi dönüşü seçeceği konusunda hiç tereddüt etmedi. "Neredeyse geldik!" ve son sözüyle birlikte öndeki koridor kapandı. Caliban koşarak koridora girdi ve yumruğunu koridora çarptı. "Lanet olsun! İzinsiz bir şey aldığını biliyorlar."

"Onlar," diye parmağını göğsüne bastırdı Layala. "*Onlar, onlar, onlar.* Nedir onlar?"

Nefes nefese kalan Caliban döndü ve çılgınca etrafına bakındı. "Kahretsin," diye mırıldandı ve sırtını duvara dayadı, alnında ve şakaklarında ter parlıyordu. "Onlar-"

Arkadan gelen taş gıcırdatma sesi Layala'nın dönüp bakmasına neden oldu. Tünel açılmaya başladı, tuğlalar eriyip yok oldu, parıldayarak yüz fit yüksekliğinde tavanı olan devasa, karanlık bir mağarayı ortaya çıkardı. Gölgelelerin içinden bir değil, birkaç canavar çıkıyordu. Şekilsiz bir aslanı andıran grotesk yüzleri, büyük kanatları olan on ayak boyunda yaratıklar... ve tamamen gri taştan yapılmışlardı. Her ayak sesi, bir at izdihamı gibi yeri gümbürdetiyordu. Yirmi tane olmalı.

"Gargoyleler," diye mırıldandı Hel. "Bilmem gerekirdi." "Gargoyleler nedir?" Layala fısıldadı.

"Taştan yapılmış öldürülemez muhafızlar."

Hel, Layala'nın önünde belirdi ve elinde mavi ışıktan yapılmış bir kılıç oluştu. "Arkamda kal."

"Yolu aç Caliban," dedi Layala. "Artık kontrol bende değil."

"Ne istiyorlar?" "Ne çaldıysan."

Yavaşça geri çekildi ve Darkbringer'ı daha sıkı kavradı. "Hayır. Sandık ve içindekiler benim. Kılıç benim. Onlara çalıntı olmadıklarını söyleyemez misin?" Şimdi on beş metre uzaktaydılar ve yavaşça yaklaşıyorlardı. Karanlıkparmak

Gargoylelar yavaştı; onlara karşı sahip oldukları tek avantaj buydu. "Tünelleri kontrol edebileceklerini mi söylüyorsun?"

Caliban ellerini siyah mağara duvarında gezdirdi. Hel'in küresi ışık yayan tek şeydi ama canavarları ve çıkış yolu olmadığını görebilecek kadar parlaktı.

"Ailemin izni olmadan aldınız. Ve evet, ben de bunu söylüyorum."

Hel kara kaşlarını kaldırarak, "Ama ailene itaat ediyorlar," dedi. "O yüzden onlara geri çekilmelerini ve yolu açmalarını söyle."

"Onlar zekidir. İçeri girerken beni tehdit ettiğinizi anlamışlardır."

Gördüğü gözler, tuğlalardaki dış hatlar... Başından beri izliyorlardı.

Şimdi on metre uzaktaydılar. Geniş taş ayaklarının yavaş vuruşları, yukarıdaki yuvarlak mağaradan kaya parçalarını ve diktleri sallıyordu.

Caliban alnındaki teri sildi. "Ama bu olduğunda bir alarm çalacak. Ailem davetsiz misafirlerin burada olduğunu anlayacak." Yemin etti. "Ve eğer buradan çıkamazsak seni buraya benim getirdiğimi."

İlk gargoyle Hel'e ulaştı ve devasa taş kılıcını havaya kaldırdı. Hel kendi silahını savurdu ve yaratığın kolunu kesip kopardı. Kılıç bir çatırtıyla yere çarptı ve ikiye bölündü. Hel arkasına yaslandı, taş kol tekrar büyürken ve kılıç bir sonraki hamleyi yaparken kaşları şaşkınlıkla aşağıya çekildi.

Hel bir adım, sonra iki adım geri çekilerek, "Lanet olsun," dedi. Gargoyle ondan bir metre kadar yüksekti ve onun iki katı büyüklüğündeydi. "Belki de kafasına saldırmalıyım." Hel'in beyaz kanatları cisimleşti ve yerden kalkıp kılıcını kafasına indirdi; parçalandı ve dakikalar sonra yeni bir tane ortaya çıktı.

Diğer taş canavarlar artık çok yakındaydı. Layala ileri atılıp bir çirkin yaratığın bacağına keserken Hel de bir diğerini savuşturdu.

Presco yarı yer değiştirdi, inci pulları vücudunu kapladı ve pençeli eli önündeki taş canavarı kırdı. "Umm, bir zayıflık. Zayıflıklarını bulmamız gerek!"

Hel ona bir ateş patlamasıyla vurdu, griyi kararttı ama yeniden oluşması sadece birkaç saniye sürdü. "Sorun o değil."

"Taşın zayıflığı nedir?" Presco mırıldandı. "Toprak mı? Hayır. Su?"

Layala kılıcını savurarak gargoyleları ikiye böldü, ancak neredeyse o onları parçalayabildiği kadar hızlı bir şekilde yeniden oluştu. On metrelik canavar

Önündeki kılıç, onu hazırlıksız yakalayan bir hızla ona doğru savruldu; eğildi ve kılıç başının üzerinden vınlayarak geçti. Arkasındaki bir başkası da kılıcını savurdu; kadın eğildi ve yuvarlanarak ayağa fırladı. Sarmaşıkları toprağı yırtarak canavarların etrafını sardı ama onlar sanki birer ot parçasıymış gibi sarmaşıkları yarararak geçtiler.

Adımları ve savuruşları hızlandı. Onlara her vuruşunda daha da hızlanıyor gibiydiler... ve şimdi etrafı sarılmıştı, ona gidecek hiçbir yer bırakmamışlardı. Gargoylelerden dördü ona doğru yaklaştı. Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor, ilk kimin saldıracağını bekliyordu. Tam önündeki kılıç darbesi beklerken bir tekme savurdu ve onu tam karnından vurarak nefesini kesti. Tökezleyerek arkasındakinin üzerine düştü. Bir diğerinin kılıcı havaya kalktı ve o da kalkanını havaya kaldırdı; kalkan sert bir çatırtıyla çarparak onu yere uçurdu ve yerde yuvarlanmasına neden oldu.

"Val!" Hel kükredi ve onun önüne düştü. Tek bir hamleyle ona saldıran dört gargoyle'u biçti. Taştan bedenleri parçalandı ve anında tekrar bir araya gelmeye başladı. Onu yukarı çekti ve yakınında tuttu. "İyi misin?"

Başını salladı, giysilerindeki kiri ve taş parçalarını fırçaladı. "Sadece bir çürük."

"Presco! Bize bir zayıflık lazım! Rüzgarı, suyu, elektrik voltunu denedim. Hiçbir şey işe yaramıyor!" Gargoylelar daha sert, daha hızlı savruldu. Layala ve Hel arka arkaya dövüştüler. Yüzünden aşağı ter damlıyordu, kolları yorulmaya başlamıştı. Hayatı boyunca alıştırdığı gibi bir o yana bir bu yana hareket ediyor, saldırıları kaçırmak için eğiliyor ve kaçırıyordu ama Layala'nın ayaklarının altındaki zemin çamurla kayganlaşmıştı.

"Buz!" Presco ağzından kaçırdı. "Buz deneyin!"

Hel'in avucundan buz gibi beyaz bir buz patlaması fırladı ve gargoyleleri birkaç dakika içinde kapladı.

"Şimdi vurun onları!" Presco bağırdı.

Hel sihirli kılıcını savurdu ve çirkin yaratık tek bir darbeye binlerce parçaya ayrıldı. Ardından Hel çılgına döndü, hepsini kesip biçti, kılıcını hassasiyet ve zarafetle savurdu. Hel'in silahını sallama şeklinin çekici olduğunu kabul etmek zorundaydı, kanatları onu birinden diğerine taşıyor, adeta bir dans gibi dönüp duruyordu.

Ayakta hiçbir gargoyle kalmayıp geriye sadece kırıntılar kaldığında Hel sırtıttı ve yere eğildi. "Düşündüğüm kadar zor değilmiş."

"Şimdi yolu açmak için iyi bir zaman," diye bağırdı Presco ve yardım etmek için duvardaki yerinden bir kez bile kıpırdamamış olan Caliban.

Gargoylelerin donmuş küçük parçaları yuvarlanmaya ve bir araya gelmeye başladı. "Bu son değildi. Yeniden oluşuyorlar."

Hel mağaranın diğer tarafında, onların karşısında duruyordu, az önce buradaki her gargoyle'u kesip biçmişti. Onun bu kadar uzakta olmasından hoşlanmamıştı. İlk gargoyle onun önünde yuvarlandı ve daha kafası yerine gelmeden devasa kolu onu geriye doğru iterek duvara çarptı. Kafatasının arkası sertçe çarptı ve görüş alanında karanlık belirdi. "Bu acıttı!" diye hırladı ve ayağa kalkmak için mücadele etti. Yerde kalamazdı. Gelmeye devam edeceklerdi. Boynunun arkasından ılık bir ıslaklık süzüldü. Ona dokundu ve eli kanlar içinde kaldı. *Kanıyor. Kahretsin, kanıyor.*

Presco aniden onların saldırısına uğradı, pençeli ellerini savururken bir yandan da darbeler alıyordu. Hel onun önünde belirdi ve onu ortasından kavradı ve yükselerek gargoylların üzerinde süzüldüler. *Görünüşe göre onlar gerçekten öldürülemez,* dedi Hel zihninde. Başının arkasına dokundu ve büyüünün sıcaklığı onu iyileştirmeye başladı.

Eğer bir çıkış yolu yoksa... Hel, ne yapabiliriz? Takım elbisesinin yakasını kavradı ve diğer kolunu onun boynuna doladı. *Burada ölemeyiz.*

Bir şeyler düşüneceğim. Hâlâ onu yakınında tutarken, kanatları durmadan atıyor, gözleri bu mağaranın her yarığını ve her karanlık köşesini tarıyordu. "İşte."

"Yol orada açıldı!" Caliban bir kez daha sola doğru açılan tuğla tüneli işaret ederek bağırdı. "Acele edin!"

Hel kanatlarını sıkıştırdı ve ayakları tünelin girişinde yere çarpana kadar bir dalışa geçti. Onu içeri itti ve dönerek bir gargoyle'un saldırısını engelledi. Günlük sandığı hemen arkasından içeri uçtu ve onun yanında durdu.

"Presco!" Layala bağırdı. Hâlâ birkaç kişi tarafından kuşatma altındaydı ve yoruluyor gibi görünüyordu.

"Ben onu yakalarım, sen git." Hel ortadan kayboldu ve Presco'nun yanında yeniden belirdi. Avuçlarından bir buz patlaması daha fırlatarak çirkin yaratıkları dondurdu ama yaratıkların serbest kalmasıyla birlikte mağarada patırtı ve çatırtıların yankılanması sadece birkaç dakika sürdü. Hel Presco'yu tünele doğru itti ve arkasından koştu.

"Haydi!" Layala acele etmeleri için el sallayarak bağırdı. Presco içeri girmeyi başardı ama tuğla duvar bir anda belirdi ve Hel'i diğer tarafta bıraktı.

"Hel!" Layala yumruğunu kapıya vurdu. "Aç şunu!" diye bağırdı Caliban'a. "Hemen aç!"

"Bu çok tehlikeli," dedi Caliban, meşale ışığına doğru adım atarak. "Ve Hel en başta krallığımıza karşı savaşları başlatan kişiydi. Bunu tekrar yapabilir."

"Yolu kapatan sendin, değil mi?" Hırladı ve Darkbringer'ın bıçağının ucunu adamın boğazına dayadı. "Aç şu lanet duvarı."

"Beni öldürmeyeceksin," diye meydan okudu. "Çıkmak için bana ihtiyacın var." Panik göğsünü ağrıtabilecek kadar şişirdi. "AÇ ŞUNU!"

Hel, iyi misin? Bana iyi olduğunu söyle. O gargoyllerle sonsuza dek savaşamazdı. Dayanıklılığı ve enerjisi tükenene kadar yenilenmeye devam edeceklerdi.

Sessizlik.

Layala Caliban'ı takım elbisesinin ceketinden kavradı ve bıçağı indirdi. "Dışarı çıkmak için sana ihtiyacımız olabilir ama bunu yapmak için aletine ihtiyacın yok."

"O onun eşi Caliban," dedi Presco nazikçe. "Onun ölümünden sağ çıkamaz. Kapıyı aç."

Caliban dişlerini sıktı, küfretti ve ardından duvardaki tuğlalar parçalanarak bir kapı aralığı oluşturdu. Gevşek toprak ve nemli toprak kokusu koridoru doldurdu. Layala mağaraya bakmak için bir adım öne çıktı, ona yardım etmek için içeri koşmaya hazırdı. Giysilerinin kenarları yırtılmış ve parçaları parçalanmış halde tökezleyerek ilerledi. "Duvar kapandıktan sonra çok daha hızlandılar."

Tuğlalar tekrar yer değiştirerek mağaradaki gargoylleri kapattı.

Layala rahatlayarak iç çekti ve kollarını onun boynuna doladı. "İyi misin?" Bir adım geri çekildi ve onun tozlu omuzlarını okşadı. "Neden bana cevap vermedin? Düşündüm de... Bir dahaki sefere cevap versen iyi olur."

"Ben iyiyim." Ağzı bir gülümsemeyi engeller gibi seğirdi.

Bundan sonra Caliban onları doğruca hazine kasalarının ana kapısına götürdü. "Ailenize gerçekten bir alarm gönderildi mi? Dışarıda bekleyecekler mi?" Layala sordu.

Caliban, "Şimdiye kadar değilse bile yakında," dedi.

Büyük metal kapı Caliban'ın dokunuşuyla açılırken Layala derin bir nefes aldı. Tek yapmaları gereken dışarı çıkmaktı ve Hel sihrini kullanarak onları anında dışarı çıkarabilirdi. Koridor temizdi. Kimse onları tutuklamak için beklememişti. *Yaratıcı'ya şükürler olsun.*

Kapı kapandığında grup toplu bir iç çekiş yaşar gibi oldu. Koridor meşalelerle aydınlatılmıştı ve sondaki tavan penceresi bol miktarda ışık alıyordu. Uzak taraftaki kemer hazinenin ana bölümüne açılıyordu ve hâlâ para sayan patronlar ve işçilerle meşguldü. Hazinenin davetsiz misafirleri olduğuna ya da herhangi bir şeyin çalındığına dair hiçbir fikirleri yokmuş gibi görünüyordu.

Caliban bir elini terli alnında gezdirerek, "Çok heyecanlıydı," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, bıçaklanma ve neredeyse ölme kısmı hariç, uzun zamandır yaşadığım en heyecanlı anlardı."

"Bizi dışarı çıkardığınız için teşekkürler," dedi Layala. Duvarı itti, kalp atışları bir kez daha sabitlendi. "Yardımanız için size borcumuzu nasıl ödeyebiliriz? Sessizliğiniz için?"

Hel kara bir kahkaha attı. "Ona borcumuzu nasıl ödeyeceğimizi söyleyeyim." Hel göz açıp kapayıncaya kadar büyümlü kılıcını Caliban'ın göğsüne sapladı. Layala şok içinde ciyakladı ve sonra elini ağzına kapattı. "Bizi oraya bilerek kapattın. Bizi öldürtmeye çalıştın."

"Hel, bizi dışarı çıkardı," diye fısıldadı Layala. "O-"

"Kim olduğumuzu biliyor Valeen. Bundan sonra doğrudan ailesine gitmeyeceğini mi düşünüyorsun? Bizi avlamayacaklarını mı sanıyorsun?" Kılıcını çekip kurtardı ve Caliban duvara doğru kayarak bir gümbürtüyle yere düştü. "Şu anda başka bir düşmana ihtiyacımız yok."

Etrafındaki kan gölünü izledi. O çok gençti. Onurluydu. Ailesinin adını korumak için ölmüştü. Onları gargoylelerle tuzağa düşürmüş olsa bile, fikrini değiştirdi. Onları serbest bıraktı. Gözyaşları içinde Hel'e baktı. "Ölmeyi hak etmemişti."

"Sana bir keresinde seni hayatta tutmak için ihtiyacım olanı öldüreceğimi ve kalbini kırarak şeyler yapacağımı söylemiştim." Kızın cevap vermesini beklemeden önce onun, sonra da Presco'nun bileğini yakaladı ve ortadan kayboldular. En genç Drakonan'ı ailesinin hazinesinin arkasında ölü olarak bıraktı. Ailesi, şehir ve muhtemelen tüm krallık bir kargaşa içinde katilini arıyor olacaktı. Artık Presco'da kalamazlardı.

BÖLÜM 44

OceanofPDF.com

LAYALA

L Ayala küçük bir ateşin yanında, gece gökyüzünün altında bir yastık ve battaniyeye yaslanmış oturuyordu. Malikanenin içinde olmaksızın, soğuk bir gece olsa bile ruhu yıldızların altında olmayı arzuluyordu. Hel'den beri

büyüsüyle seyahat ettikleri malikânenin tam yerini biliyordu. İksir dükkânının üstündeki daireden eşyalarını almışlar ve Presco ile Ayva'ya işleri her zamanki gibi yürütmelerini söylemişlerdi. Eğer dükkânı kapatıp giderlerse bu şüpheli görünecekti ve şu haliyle kimse Presco'dan ya da karısından şüphelenmemeliydi. Hel haklıydı. Halkla kurdukları tek ilişki, konuklara "özel" bir arka odanın gösterilmesi idi.

Presco, birilerinin gelip kendisini sorgulaması ihtimaline karşı birkaç gün içinde onlarla buluşmayı planlıyordu; karısını tek başına bir sorgulamaya bırakmaya cesaret edemiyordu.

Layala ilk günlüğü açtı. Bir gün önce eve dönmüşlerdi ama bunu ertelemişti. Bunun Hel'le aralarındaki ilişkiyi değiştireceğini biliyordu ve şu anda bunu istemiyordu. Hel ellerini başının arkasına koymuş, gözleri kapalı bir şekilde onun yanında yatıyor, daha önceden tanıdığını düşündüğü tanıdık bir melodi mırıldanıyordu.

Tüm bu günlükleri okumak yıllar alacağı için ortallardan bir şey seçti.

Giriş 29973

Katana gerçek aşka inanır. Bizim için mükemmel bir eş olduğuna inanıyor. Uzun zamandır hayattayım ve bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum.

Hel'e baktı, çenesinin kıvrımlarına, teninin ay ışığı altında ışıltıyor gibi görünmesine hayran kaldı. Parmakları kıpırdadı,

Ona dokunmak için can atıyordu. Uzun koyu kirpikleri dalgalandı ve sanki onun bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi gözlerini açtı.

"Ne oldu, aşkım?"

"Hiçbir şey."

Yan döndü ve dirseğinin üzerine yaslandı. Kitabı onun parmaklarının arasından aldı. "Katana gerçek aşka inanır," diye okudu. "Bizim için mükemmel bir eş olduğuna inanıyor." Gülümsedi, yanağındaki gamze derinleşti. Kitabı kapatıp bir kenara koydu. "O zaman öyle düşünmüyordun. Şimdi düşünüyor musun?"

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve alyansının hatlarını çizdi. "Belki."

Doğrulup oturdu. "Bencilce bir şey yapacağım. Bu yanlış ama yine de yapacağım."

Gözleri adamın yüzüne kaydı. "Ne?" Adamın eğilip onu tekrar öpebileceğini düşündü ama yapmadı.

"Bağışlanmanı istiyorum. Bunların içinde benim hakkımda korkunç şeyler okuyacaksın. Yaptığım şeyleri."

"Bana sadece ne yaptığını söyle." Hel'e ne olduğunu sorduğunda War'la masada otururken gördüğü rüyayı düşündü ve tüm dünyasının patlayıp karardığını, bir daha asla ışığı göremeyeceğini hissetti.

"Siktir, Valeen. Ben ne yapmadım ki? Birincisi, Soulender'a sahip olduğunu öğrendiklerinde sana ve Savaş'a karşı konseye katıldım." Gözlerini kaçırdı. "Öfkeliydim... bundan daha fazlasıydı. Hissettiklerim için bir kelime bile var mı bilmiyorum." Aniden ayağa kalktı. "Sen okumaya devam et. Ben bize yiyecek bir şeyler hazırlayacağım."

"Pekâlâ Hel." Onun malikâneye geri dönüşünü izledi ve şimdiden onu affetmek istiyordu. Bu yüzden günlüklerini okudu ve onu güldüren anılar canlandı. Kız kardeşiyle geçirdiği zamanları okumak onu ne kadar çok sevdiğini hatırlamasını sağladı ve saatler sonra kız kardeşinin cinayetine ulaşmak her şeyi geri getirdi. Onun cansız bedeninin yanında durmak, gevşek elini tutmak. Katana ölümünde bile tanrıçaların en ışıltılı ve güzel olanıydı.

Günlüğü kapadı ve her şey yeniden olmuş gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü ve geri dönüp onu bir kez daha görebilmeyi dileyerek battaniyenin üzerine kıvrıldı. Yıllarca ağlamadığını ya da Katana'yı düşünmediğini hatırlıyordu ve sonra bir gün bir şey

ona hatırlatırdı ve şimdi olduğu gibi hıçkıra hıçkıra ağlardı. Hel onun yanında belirdi. Hiç sormadı. Sadece onu kollarına aldı ve içeri taşıdı. Onu yatağına yatırdı ve alnından öptü.

"Onu özlüyorum," diye
fısıldadı. "Biliyorum," dedi
adam.

Bir tabak meyve, lezzetli çörekler ve bir sandık dolusu günlük bıraktı. Hel'le ilk karşılaşmasını okumuştı ve bunun anısı midesini bulandırmıştı. Onu ilk gördüğünde sanki dünya bir anlığına durmuştu. Sonra nedenini anlayamamıştı. Pek çok güzel erkek görmüştü ama bunda farklı bir şeyler vardı. Daha fazlası.

Gecenin çoğunda okudu ve her pasajda kendini içindeki tanrıça gibi biraz daha fazla hissetti.

Sonraki üç günü odasında okuyarak geçirdi, sadece antrenman yapmak ve Hel ile yemek yemek için durdu. Presco tek başına geldi ve operaya katılan herkes gibi kendisinin de sorgulandığını ve sonra aklandığını söyledi. Hel ve Layala'nın resimleri şehrin dört bir yanına *Sorgulama için Aranıyor* afişleriyle asıldı. Yetkililer bu işe karışıp karışmadıklarını bilmiyorlardı ama Drakonalılar şehre gelmelerini ve Caliban ölür ölmez gitmelerini şüpheli buldular.

Haberin yaşadıkları küçük kasabaya ulaşması çok uzun sürmeyecekti. Burada ne kadar rahat ettiklerini ve daha fazla kalamayacaklarını düşündükçe kalbi sızlıyordu.

Ama ikisi de onu daha hızlı okuması için acele ettirmedi ve Hel odasından her çıktığında hem umutlu hem de dehşete düşmüş görünse bile hatırladıklarını sormadılar. Ama tüm bu okudukları ona olan sevgisini daha da artırdı. Kalbi ona yakın olmayı arzuluyordu. Kendini her gece onun yanında yatıyor olmayı dilerken buluyordu ama o kendi odasında kalıyordu. Sırtını yatak başlığına dayayıp bacak bacak üstüne atarak yatakta oturuyordu, Layala yeni bir günlük açtı. Su damlaları mürekkebin bir kısmına bulaşmıştı. Sadece su damlaları değil, gözyaşı damlaları olduğunu fark etti. Yutkunarak sayfanın en üstünden başladı.

Bunu içim burkularak yazıyorum. Hala bazen bunun uyanacağım bir kabus olduğunu düşünüyorum ve sabah olduğunda göğsümde hala bir delik var, zonklıyor ve yine de boş. Üç gündür bir şey yemedim. Savaş

beni buraya, Ryvengaard'daki evine getirecek kadar nazikti ve bunun sonuçlarının onun için ne olabileceğinden korkuyorum. Ama düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Hel'i Varlett ile yatakta buldum. Ama bu en kötüsü bile değildi.

Layala bir hıçkırıkla sayfadan başını kaldırdı ve sonra sanki günlüğüne bir tokat yemiş gibi anıları gözünün önüne geldi...

VALEEN küvetten dışarı adımını attı. Su, orada epey zaman geçirdiğini gösterecek kadar soğumuştı. Saçlarını tarayıp geceliğini giydikten sonra Sihirli Ev'in koridorundan geçerek yatak odasına doğru ilerledi. Meşaleler ona yol göstermek için loş bir ışık sağlıyordu ve kapısının fısıltıların içeri sızmasına izin verecek kadar aralık olduğunu fark etmesine yetiyordu. Kaşlarını aşağı doğru çekerek dışarıda durdu ve içeriye baktı.

Hel, Varlett kalçalarının arasında dururken yatağa oturdu. "Artık çok uzun sürmeyecek," dedi Hel. "Ve bu evliliğin sadece göstermelik olduğunu biliyorsun. Güç için yapılan bir evlilikti. Benim gerçekten sevdiğim sensin." Elinin tersiyle kızın yüzünün yan tarafını okşadı. "Bana bir çocuk, tam kanlı bir tanrı vermesi için ona ihtiyacım var, bunu biliyorsun."

Varlett, "Dokuz yıl oldu ve çocuk yok," diye itiraz etti.

Hel kıkırdadı. "Dokuz yıl bizim için uzun bir süre değil. Amcam Synick ve ben uzun zaman önce bir bahse girmiştik. İlkel tanrıçaya kim çocuk doğurtacaktı. Onu zorlamaya çalıştı çünkü lanet olası bir embesildi. Ben onu aşık ettim. Hâlâ hayatta olsaydı kıskanırdı. Onu benim için öldürmesi neredeyse kaderdi."

Varlett yavaşça onun önünde diz çöktü, öne doğru eğildi ve onu dudaklarından öptü. "Onu bu kadar uzun süre nasıl kandırdın? Yoksa bir gün beni kraliçen yapacağına inanarak aptal olan ben miyim?"

"Ben yaramazlık tanrısıyım, aşkım, insanları kandırmak benim işim. Ama sen bunun için fazla zekisin, küçük ejderha." Durakladı ve kapıya doğru baktı. Bir adım geri çekilirken midesi bulanıyordu ve adam devam etti. "Valeen dün gece bana bebeğimi doğurmak istediğini ve sonunda hazır olduğunu söyledi. Çocuğu olmayan tek ilkel ve binlerce yıl sonra onu kıracak kişi benim." Sırıttı ve tekrar kapıya baktı. "Yakında dönecek. Bu gece elimizi çabuk tutmamız gerekecek."

Valeen'in bacakları güçsüz ve sulu hissediyordu. Kalbinin çarpıntısı konuşmalarının geri kalanını bastırıyordu. Görüşünün kenarları karanlık görünüyordu, sanki duvarlar etrafını sarıyordu. Neredeyse oraya hücum edecek ve her ikisinin de kendisini içten içe yakan acıyı hissetmelerine izin verecekti ama ayaklarının geriye doğru hareket ettiğini ve vücudunun onu sessizce koridordan aşağıya taşıdığını fark etti. Nereye gittiğini bilmiyordu ama dışarı çıkmak zorundaydı. Nefes alamıyordu.

-Havaya; temiz gece havasına ihtiyacı vardı.

Hel'in dağın tepesindeki kalesinin yanından aşağı inen yolda hızla ilerlerken gözyaşları yüzünden akıyordu. Çıplak ayakları taşlara çarptıkça, kollarını salladıkça rüzgâr saçlarını çekiştiriyordu. Bir çılgık boğazının arkasını yaktı ama asla serbest bırakılmadı. Ağaçlar ve kayalar kırbaçlanarak geçip gitti, ta ki zaman kaybolana ve o dağın dibinde olana kadar. Nefes nefese, ellerini saçlarının arasına soktu ve tırnaklarını kafa derisine geçirdi. Bu nasıl gerçek olabilirdi? Nasıl bu kadar uzun süre kandırılabilmişti?

"Valeen?"

Dönüp baktığında War'ın orada durduğunu gördü, yüz hatları ay ışığında netleşmişti. Karanlıkta bile yüzüne yayılmış gözyaşlarını, her zaman tertemiz olan saçlarının dağınıklığını ve kısa ipek geceliğinin içinde yalınayak olduğunu gördüğünü biliyordu.

"Valeen," diye nefes aldı Savaş ve ona doğru bir adım attı; o da tepki olarak geri çekildi. O da bu işin içinde miydi? O da biliyor muydu? "Bir şey mi oldu? Yaralandın mı?" Kuşkusuz yaralarını kontrol etmek için bakışları onun üzerinde gezindi ama yaraları çıplak gözle görüleliyordu. "Hel nerede?"

Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsıldı.

"Gidip Hel'i getireyim," dedi Savaş ve o geri adım atmadan bileğini kavradı.

"Hayır." Hel'den uzaklaşmak zorundaydı. Onu aptal yerine koymuştu ve o da buna izin vermişti. Diğer tanrılarla ilişki kurmamaya, çocuk doğurmamaya yemin etmesinin bir nedeni vardı ve şimdi bunun nedenini acı bir şekilde hatırlıyordu. Bu dersi ilk kez kız kardeşinin ölümüyle öğrenmişti. Şimdi kendi sonu gibi hissediyordu. "Beni Ryvengaard'a, evine götür."

Savaş onun elinden kurtulmak için neredeyse tökezleyerek çekildi. "Anlamıyorum."

"Artık burada kalamam. Lütfen," sesi son kelimedede kesildi.

Kimseye yalvarmayı, yakarmayı sevmezdi.

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamam."

"Sen benim arkadaşımsın Savaş," dedi. "Uzun süre kalmayacağım sadece... bazı şeyleri çözene kadar. Acımı kontrol edene kadar. Öfkemi." Ruhunu ateşe vermiş gibi görünen amansız duygular yüzünden elleri titriyordu. Eğer geri dönerse, eğer kalırsa, o şatodaki herkesi yakıp kül edecekti ve herkes onun gazabını hak etmiyordu.

"Neden?"

Söylemek istemedi. Varlett onun nişanlısıydı. Haksızlığa uğrayan birden fazla kişi vardı. Valeen'in duygularını, öfkesini kontrol etmeyi öğrenmesi için War'da binlerce yılı vardı. Savaş'ın fitili çabuk ateşlenirdi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve sessiz kaldı.

"Senin için savaş başlatmayacağım. Ve eğer seni gecenin bir yarısı evime götürürsem, olacak olan tam olarak bu. Hel'in ne düşüneceğini, herkesin ne düşüneceğini biliyorsun. Sen ve ben yıllardır yakınız."

"Öyle bir şey değil."

"Ama öyle görünecek."

"Buradan uzaklaşmalıyım. Başka nereye gideceğimi bilmiyorum." "Gece Evi."

"Hayır, bu gece beni aramak için oraya gidecek ve ben onu göremeyeceğim. Birkaç güne ihtiyacım var, yoksa çok kötü bir şey yaparım."

Gece Evi korunmalı. Gözlerini kapadı ve gücünün arttığını hissetti. Ne yapacağını düşünürken onları dışarıya karşı güvende tutmak için koğuşları tekrar kapatmanın zamanı gelmişti. Ayların gücünü kullanarak, parıldayan duvarın oluştuğunu, kendi bölgesine kilitlendiğini, topraklarını Hel'inkinden ve Runevale'in geri kalanından bir kez daha ayırdığını hayal etti. Büyü yerine otururken kollarındaki tüyler diken diken oldu, derisi karıncalandı. Aylar gökyüzünde asılı durduğu sürece, kordonlar dayanacaktı. Ama aralarındaki evlilik bağı sayesinde bunu başarabilecekti. Törenden gelen kanı damarlarında dolaşıyordu. Onu dışarıda bırakmak zaman alacaktı.

"Anlamıyorum," dedi Savaş. "Sana zarar verdi mi?"

Boğazındaki yumruyu yuttu ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. İçinde öfke ve üzüntü savaşıyordu ve göğsü yarılacakmış gibi hissediyordu. "Söyleyebileceğimden çok daha fazlası. O beni mahvetti." Bu sözler soğukkanlılığını bozdu ve dizleri çözülüp taş yola çarparak kırıldı.

Savaş onun önünde çömeldi ve çenesini kaldırdı. "Sen gecenin tanrıçasısın. Kimse seni mahvedemez." Nedenini sormadı ya da cevap vermesi için onu zorlamadı, sadece onu yerden kaldırdı ve evine getirdi.

İki gün sonra Hel, War'ın evine daldı. Kapı çatırdayarak duvara çarptı. Valeen ikinci kattaki yatak odasının kapısında durmuş, içinden geçen telaşı yatıştırmaya çalışıyordu. Bir noktada onunla yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu. Aralarındaki bağ aracılığıyla onunla konuşmuş, onu neden bulamadığını, insanların gece bölgesini kapatan koğuş yüzünden neden kargaşa içinde olduğunu merak etmişti. Halkının bir kısmı dışarıda, bir kısmı da içeride kalmıştı.

Cevap vermedi.

Sorunun ne olduğunu söylemesi için ona yalvardı. Kadın onu dışladı. Onu Varlett'le görmek, söylediklerini duymak acı veriyorsa, aralarındaki bu bağ işkenceydi. Başka bir âlemde bile ondan ayrılamazdı.

Ama biri onu görmüş olmalı ve Savaş birlikte ayrılıp onu buraya getirmiş olmalı.

"Nerede o?" Hel'in sesi soğuk ve eşitti.

Buradan sadece onun siyah botlarını ve bacaklarını ve Savaş'inkileri görebiliyordu. "Seni görmek istemiyor."

"Gerçekten evime girip lanet karımı alabileceğini mi sandın? Nerede o?"

"Onu ben almadım. O seni terk etti."

"Saçmalık. Ona ne söyledin? Ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Ona baktığında gözlerindeki şehveti görebiliyorum."

"Nedenini biliyorsun, bunu kendine sen yapmamışsın gibi davranma." "Valeen!" Hel bağırdı. "Valeen, gel konuş benimle."

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

Savaş inledi. "Hani demiştin ya, 'Ben aşık olmam, War. Övünme hakkı istiyorum. Bir noktada bahse bile girmemiş miydin? Sonunda anladı.'"

Sessizlik.

Hel'in botları birkaç adım geriye kaydı. Birbirlerine baktıklarını hayal etti; Valeen'in bilmediği başka bir zamana ait bir gerçek.

Daha fazla sessizlik.

Ta ki War, "Tıpkı Synick gibisin." diyene kadar. "Bu doğru değil. Bunu ona sen mi söyledin?"

"Yapmak zorunda değildim."

"Valeen," diye bağırdı Hel. "O şeyleri söylemiş olabilirim ama bunlar seni tanımadan önceydi. Seni sevmeden önceydi. Aptalın tekiydim, tamam mı? Sen benim için dünyadaki her şeyden daha değerlisin. Lütfen eve gel. En azından benimle konuş."

Ona inanabilmeyi diledi. Sesi çok doğru geliyordu, sanki ciddi gibiydi ama onu görmüş, gerçeği kendi gözleri ve kulaklarıyla duymuştu. Hem de Varlett'le, kardeşinin nişanlısıyla. Onun, Varlett'in bacaklarının arasına diz çöküp pantolonunu çekiştirdiğini düşündükçe kusmak istiyordu. Sevdiğinin ejderha prenses olduğunu ve Valeen'in sadece güç için olduğunu itiraf etti.

Gerçekten de fesatlık tanrısı.

"Eğer ortaya çıkmak isteseydi, çıkardı."

"Onu kandırdın, değil mi?" Hel hırladı. "Bana ihanet etmeye nasıl cüret edersin? Ona yalan söyledin ve arkamdan sana aşık olmasını sağladın. Senin benim en iyi arkadaşım, kardeşim olman gerekiyordu."

"Öyle olmadı. Değiştiğini sanmıştım. Onun sayesinde daha iyi bir insan olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Her şey senin için sadece bir oyun."

"Karımı beceriyorsun ve benim kötü biri olduğumu mu düşünüyorsun?" Ev Hel'in büyüsiyle titremeye başladı, duvarlar gıcırdadı, Valeen'in başının üzerindeki tavanda bir çatlak açıldı. Bir kavga çıkarsa aşağı inip müdahale etmek zorunda kalacaktı.

"Ona dokunmadım. Sakinleşene kadar evimden defol. Eğer seni görmek isterse, sana gelecektir."

"Sanırım bir tanrıça söz konusu olduğunda kardeşlik bağımızın hiçbir anlamı yok, ha? Ve ona eve gelmeye zahmet etmemesini söyleyebilirsin. Bu kadar kolay kandırılabiliyorsa onu istemiyorum."

Sonra da gitti. Ama bu onunla konuşma girişimlerinin sonu değildi. Sesi zihnine giriyor, onunla konuşmasını istiyor ama o konuşmuyordu. Ona onu ne kadar çok sevdiğini söyleyip duruyordu ama o hiç cevap vermiyordu. Gördüğü şey ne görmezden gelebileceği ne de geçmişe bakabileceği bir şeydi. Diğerleri gibi olmadığına söz vermişti. Onun tek ve biricik aşkı olduğuna söz vermişti ama yalan söyledi. Onu güç için kullanmayacağına söz verdi ve yalan söyledi. Onunla konuşmak, onu bunun doğru olmadığına ikna etmesine izin vermek için hiçbir neden yoktu. Onu yeterince uzun süre kandırmıştı.

Ta ki bir gün sessizlikten başka bir şey kalmayana ve zihnine bir çağrı yerine bir ordunun istilası gelene kadar. Bir başkasının onunkini çalmasına izin veren bir tanrı için

Karısı zayıftı ve bu yüzden onu geri almak için savaşıması gerekecekti. Konsey onun tarafında olabilirdi ama Valeen onların en çok istediği şeye sahipti.

VALEEN AYAKLARINA FİRLADI, yatak odası öfke bulutlarıyla karardı. Layala gitmişti, merhamet eden kız, affeden kız. Tanrıça gölgeye dönüştü ve zeminden geçerek ana odanın ortasına düştü. Presco kitabını kapatıp sandalyesinden kalktı, gözlerini endişe kaplamıştı. "Bir sorun mu var?"

"Nerede o?" diye tersledi, sesi sert ve gölgelerle doluydu.

"Hatırlıyorsun."

"Her şeyi." Sadece Varlett'le olan ihanetini, sahte evliliklerine ihanetini ve her şeyi örtbas etmeye çalışan yalanlarını hatırlamakla kalmıyor, aynı zamanda Runevale'in doğuşunda düşen bir yıldızın kalıntılarından karanlıktan doğan binlerce yıllık tanrıça olduğunu da biliyordu. Gece Evi'ni yöneten, kız kardeşinin intikamını almak için tüm diyarlardaki en büyük silaha dönüşen tanrıça. Aptalca aşık olan ve sonra güçlü kocasına ve Runevale'in acımasız konseyine karşı savaşan ve neredeyse kazanan tanrıça.

"Sanırım dışarı çıktı."

Hel'in odanın sonunda, aralarında bir masa, sandalyeler ve birden fazla mobilya setiyle belirmesi için bir adım bile atmasına gerek kalmadı. Elleri ceplerinde, kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuş bir şekilde orada durdu ve dikkatli, lal rengi gözleriyle ani bir hareket olup olmadığını izledi.

Hatırladığında benden daha çok nefret edeceksin, demişti bir keresinde. *Bunun için af dileyecek cesareti var mıydı?* Belki yaptığı şey için kendini suçlu hissediyordu ama bu durumda zaman yaraları iyileştirmiyordu.

"Hadi şu işi bitirelim, aşkım. Bırak ben alayım."

"Beni *'sevmiyor'* musun?" Bir vazo aldı ve fırlattı. Başının hemen yanındaki duvara çarptı. "Seni bencil, yalancı, çıkarıcı piç kurusu!" Gölgeydi ve ışıktan daha hızlı hareket ediyordu. Yumruğu adamın çenesine çarptı ve onu duvara çarparak dışarıya doğru Hel büyüklüğünde bir delik açtı.

Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi. Kederini sindirmek ve yaranın iltihaplanmasına izin vermek için iki bin yılı vardı. Dışarıya atladı ve ona doğru yürüdü. Adam çoktan ayağa kalkmış, omuzları gergin ve savunmaya geçmişti. "Ne cüretle her şeyi benim ve Savaş'ın üzerine yıkmaya çalışırsın? Sanki

Yanmış olan sensin. Sonra da bu hayata gelip *beni* tehdit etmeye ve seni kuzeni için terk eden bir fahişe olduğuma beni ikna etmeye çalışmaya nasıl cüret edebiliyorsun?" Soulender onun titreyen elindeydi. "Seni bununla öldürebilseydim, öldürürdüm. Kim bilir, belki de öldürebilirim." Ona doğru bir bıçak savurdu ama bıçak havayı yararak geçerken Soulender gözden kayboldu.

"Kızgın olduğun şey bu mu? Sana fahişe dediğim için mi?" Başını sallayarak karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ben de sevdiğimiz her şeyi kanlı bir savaşta yok ettiğimiz için olacağını düşünmüştüm. Savaş'ın seni sadece lanet olası bir bahis uğruna güç için kullandığıma, böylece kalbine yılan gibi girebileceğine haksız yere ikna etmesine izin verdikten sonra bile, yine de senin için savaşmaya geldim. Seni geri almak için *kardeşimle* bir savaş başlattım."

"Ugh!" diye bağırdı. "Bu ikiyüzlülük," diye hırladı. "Yalanlar. Beni tam bir aptal gibi gösterdin. Hayatımı mahvettin. Sen ve Varlett ayrılmamın ve evliliğimizin bitmesinin sebebisiniz, ben ve Savaş değil. Senin arkandan ona aşık olmam için beni kandırmadı. Akıl oyunlarıyla bunu bana çevirmeye çalıştın."

Gözleri kısıldı ve yavaşça yana doğru adım attı. Birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar, bir saldırı bekliyorlardı. "Bunu açıklamak zorunda kalacaksın Valeen."

"Konuşarak bundan kurtulamazsınız. Kendim gördüm. Dudaklarından dökülen her ihanet kelimesini duydum. Sen bir yılansın. Kara Büyücü olarak düşündüğümünden çok daha fazlasısın."

Kaşları çatıldı. "Ne ihaneti? Seninle evlenmeden önce seni sadece övünmek için istediğimi söyleyen toy aptal kığım mı? Varlett'in hiçbir şeyle ilgisi yoktu."

"Bunu kolayca unutmuş gibi davranma ama diğer her şeyi hatırla. Ve işte yine senin zavallı, acınası, 'kimse beni umursamıyor' numaralarına kanıyordum. Annesi tarafından terk edilmiş ve babasının kim olduğunu bile bilmeyen üzgün yetim. Bu hilekârlığınla yarı iblis olduğuna adım gibi eminim. Sen benim en büyük hatamsın. Sana tüm kalbimi verdim ve sen beni aldattın." Öfke ve ıstırap gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Sana güvendiğim için utanıyordum. O kadar ki seninle yüzleşemedim bile."

Gözleri karardı. "Valeen, neden bahsettiğini hemen şimdi söyle."

"Seni Varlett ile yatağımızda gördüm. Ne dediğini duydum. Beni sadece bir çocuk olarak istediğini kendi ağzından duydum, tıpkı Synick gibi, ama

Sevdiğin o. Ve bunca yıl sonra bu çok açık. Hâlâ o kaltağı beceriyorsun. O hala seninle."

Her kelimeyle birlikte gözleri daha da büyüdü. "Bu imkansız."

"Gördüm dedim!" diye bağırdı, gözleri yaşlarla yanıyordu. Ona doğru savruldu ve bıçak omzunu keserek etini yardı, ince kırmızı bir çizgi ortaya çıktı. Yumruğunu savurdu ve adamın çenesini kırdı. Adamın bacağı kadının ayaklarını altından çekti ve onu yere düşürdü. Kontrol için taklalar attılar ve yuvarlandılar, ta ki kadın üste çıkıp adamı omuzlarından sıkıştırana kadar. "Yalanlarını, manipölasyonlarını bırak. Yakalandın, yaramazlık tanrısı."

Dişlerini gösterdi. "Yalan söylemiyorum. Kara Büyücü olana kadar Varlett'e hiç dokunmadım. Benim tarafımda savaşa katılmaya karar verene kadar onu iyi tanıımıyordum bile."

"Eğer onu tanııyorsan neden senin tarafına geçsin ki?"

"Çünkü onun yerini sen aldın, Valeen! Savaş'la evlenmesi gerekiyordu ama o sana aşıktı." Adamın dizi kadının yan tarafına çarparak onu sırt üstü yere düşürdü ve bacakları kadının kalçalarına dolandı, elleri başının üstündeki bileklerine dolandı.

"Hayır." Başını salladı, adamın ağırlığı altında ağır ağır nefes alıyordu. Onunla daha fazla mücadele etmedi ama lal rengi gözlerine baktı. "Hayır, sizi birlikte gördüm. Ama en kötüsü de beni sadece güçlü bir çocuk elde etmek için kullanmak istemen. Tıpkı Synick'in istediğı gibi. Gece Tanrıçası'nı kıran kişi olmak istedin. Tebrikler Hel, başardın. Beni tamamen yok ettin. Hadi hepimiz onu alkışlayalım."

Kollarını serbest bıraktı ve avuçlarını başının iki yanındaki çimenlerin üzerine koyarak onun üzerinde durdu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben seni sevdim. Sen benim karım ve eşimsin. Hiç çocuğumuz olmasaydı bile benim için fark etmezdi. Ben sadece *seni* istedim. Tek istediğim buydu. War'a övünme haklarıyla ilgili bazı aptalca yorumlar yapmış olabilirim ve hatta Synick'le bahse bile girmiş olabilirim, ama seni ilk gördüğüm andan itibaren bunların hepsi saçmalıktı, ama seni tanıdıktan sonra hiçbir anlamı kalmadı, yemin ederim. Böyle şeyler söylediğim için özür dilerim. Sana aşık oldum. Bu gerçektir."

"Kes şunu," diye tersledi Valeen, ama onun sözleri karşısında boğazına bir hıçkırık düğümlendi. *Bu gerçektir...* "Yalan söylemeyi bırak. Rol yapmayı bırak. Yeterince uzun zaman oldu. Bana söylediklerinden ya da Synick'le yaptığın anlaşmadan bahseden kişi War değildi. Varlett'e söyleyen sendin."

"Yalan söylemiyorum," sesi neredeyse bir yakarışa dönüşecek kadar alçaldı. "Ona asla böyle şeyler söylemedim. Onunla yatmadım ya da ona bir bakıştan fazlasını bile atmadım. O sadece War'ın nişanlısıydı. Arkadaş bile değildik."

Dirseği adamın sol koluna çarparak onu yere yıktı, ardından kalçalarını iterek adamı yere düşürdü ve en üst pozisyonu geri aldı. "Adalon'a geri dönüyorum. Savaş'a. Aldatan bir manipülatörle birlikte olduğunu bilmeli ve kuzenine ihanet ettiği için kendini suçlu hissetmemeli çünkü tam tersi oldu. İkiniz ne planladınız bilmiyorum ama bu iş bitti." Kadın ayağa kalkmak için hamle yaptı ve adam onun altından kayboldu ve malikânenin önünde durdu.

"Bu tartışma bitene kadar gitmiyorsun." "Çekil yolumdan," diye hırladı, alçak sesle ve zehirli bir şekilde.

"Vur bana." Kollarını uzatarak vücudunu ve yüzünü saldırıya açık bıraktı. "Vur bana, bıçakla beni, benimle sakın kafayla konuşana kadar ne istersen yap. Bunu kaldırabilirim. Bunu hak ediyorum ama *bu* nedenle değil."

Yumruğu yanında açılıp kapandı ve dişlerini sıkarak Soulender'ı uzaklaştırdı. "Beni deli ediyorsun."

"Bu sefer gitmene izin vermeyeceğim. Ne kadar savaşmamız gerektiği umurumda değil."

"Biliyor musun, o zamanlar War'la hiç yatmadım bile. Bir kez bile. Ta ki Layala olarak yeniden doğana kadar."

"Şu noktada bunu yapman umurumda bile değil. Tam olarak ne gördüğünü ve nerede gördüğünü bilmem gerekiyor."

Derin bir nefes aldı ve öfkesini yatıştırmaya çalıştı. "Yatak odamızdaki kalende. Banyodan yeni çıkmıştım ve koridorda dururken konuştuğunuzu duydum." Aklına Varlett'in onun bacakları arasında diz çöktüğü sahne geldi ve öfkeden titredi. Gökyüzü karardı, fırtına bulutlarından değil ama güneş ışığı sanki gökyüzünden düşmüş gibi aleme nüfuz edemiyordu. Hel kısa bir süreliğine yukarı baktı ve çene kasları seğirdi. Gece tanrıçası karanlıkta onu mükemmel bir şekilde gördü, dağınık saçlarındaki otlardan ağzının kenarındaki kan damlasına kadar her şeyi gördü. "Her şeyi görüp duyduktan sonra oradan ayrıldım. Kalamazdım. Beni çok incittin."

Hel avuçlarını tehditkâr bir hayvanı savuşturur gibi kaldırdı. "Valeen, kızgın olduğunu biliyorum ama bir düşün. Savaş'ın böyle bir büyü yapabileceğine inanmıyorum ama Varlett usta bir büyücü. O zamanlar bile

yetenekliydi. Büyü konusunda alışılmadık derecede yetenekli. Gördüğünüz şeyin bu olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama böyle bir şey asla olmadı. Yemin ederim."

Sanki güneşin üzerindeki örtü kalkmış gibi ışık tekrar içeri süzüldü. "Ne diyorsun sen? Gördüğümü gördüm. Seni duydum."

"Sana inanıyorum. Bunu gördüğüne eminim ama ben değildim."

"Bana bunu gösterdiğini mi söylüyorsun? Bir çeşit illüzyon yarattı. Sadece sen böyle bir şey yapabilirsin. *Beni* kandıracak kadar iyi bir şey. Büyü tespit edilebilir. Bunu hissederdim." Valeen Hel'in yüzünün her santimini tarayarak bir yalan aradı ama fesatlık tanrısını okumak çok zordu. Presco'nun ona verebileceği herhangi bir büyülü yemine, hatta doğruluk serumuna bile güvenilemezdi. Hel çok güçlüydü ve onları alt edebilecek kadar da zekiydi. Doğruluk tanrıçası Zalefora, yalandan gerçeği kesin olarak görebilecek tek kişi olacaktı ve güvendiği birkaç tanrıçadan biri olsa bile, onunla iletişime geçemezdi - ve o da yalan söyleyemezdi.

Belki de seçiminden ancak onu kaybettikten sonra pişman oldu. Belki de onu sevdiğini ancak o zaman fark etmişti ama artık çok geçti.

"Bu kadar iyi büyü yapabilen çok az kişi vardır ama o da onlardan biri. Büyüyü gizlemenin yolları var. Onu gördüm. Onu tanıyorum."

"Varlett'in bunu yapabileceğini varsayarsak, neden yapsın ki? Ve Synick'i nasıl bilebilir?"

"Savaş'la nişanlıydı. Bütün bunları biliyordu. Hiçbir şey düşünmeden ona söylemiş olabilirdi. Karısı olacaktı ve ona söylemiş olmalıydı." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama neden? Bilmiyorum. Hiç mantıklı değil. O bir ejderha prensesiydi, bir tanrının karısı olmaya hazırlanıyordu."

Valeen gözlerini kıstı. Ona inanmak istiyordu ama aynı zamanda inanmıyordu da çünkü eğer bu doğruysa her şey bir illüzyon yüzünden, tanrılarla işi olmayan genç bir ejderha büyücüsü yüzünden olmuştu. Ve bu illüzyonun olağanüstü olması gerekirdi. O odada ejderhanın *kokusunu* bile almıştı ve hiçbir büyü izi bırakmamıştı. Valeen'in sadece güçlü varisler yaratmak için bir araç olarak kullanıldığına dair güvensizliği gibi bilmemesi gereken şeyleri biliyordu. Bunu nasıl bilebilirdi?

Valeen ellerini saçlarının arasına soktu ve adım atmaya başladı. Ama Hel aldattıcı, zeki ve istediği zaman usta bir manipulatördü. Onu geri kazanmak için böyle bir hikâye uydurması çok kolay olacaktı... "Ben ayrıldıktan sonra konseye Soulender olduğumu söyledin mi? Çünkü onlar biliyordu."

"Hayır. Bunu yaparak kendimi de bu işe bulaştırmış olurdum. Başka biri biliyordu."

"Varlett Synick'i öldürdüğümü biliyorsa, Soulender'ın bende olduğunu da biliyordur." Volta atmaya bıraktı ve vücudundan soğuk bir ürperti geçti. "İblis prensin yüzüğünü almam için bana şantaj yapan kişiyi hatırlıyor musun? Yüzünü hiç görmedim. Ya Varlett'se? O yüzüğün gücüyle böyle bir illüzyon yaratmış olabilir." Birbirinden ayrı meseleler olduğunu düşündüğü her şey şimdi bir araya gelmişti. Hel'e baktı. "Kutsal Yüce Anne, seninle onun arasında geçen bir şeyi hatırlayacağımı ve bundan asla söz edemeyeceğimi söyledi. Şartı sessizlikti, yoksa anlaşmamızı bozacaktım. Sanırım... az önce bozdum."

Hel her zamankinden daha solgun görünüyordu. "Çünkü gerçek değildi ve bunu benimle ya da hatta War'la konuşarak anlamamı istemedi. Varlett'le bir ilişkim olsaydı ve sadece seni kullansaydım günlüklerini almana yardım eder miydin sanıyorsun? Böyle bir sırrım olsaydı ve senin bildiğini düşünseydim bile bunu öğrenmeni engellemek için her şeyi yapardım. Bunu yapsaydım ve şimdi seni geri almak için bu kadar çaresiz olsaydım, o günlükleri yakardım ve muhtemelen ağzını kapalı tutmak için Varlett'i öldürürdüm."

Bunun doğru olduğu kesindi. "Eğer onu seviyorsan değil."

Elleri iki yanında titriyordu. "O kaltağı sevmiyorum. Hiç sevmedim," diye hırladı. "Sana karşı savaştığım için, sadece övünme hakkı ve Synick'le bahse girmek istediğimi söylediğim için senden önceden af diledim, bunun için değil."

Synick. Varlett'le o odada ona Synick *Amca* derdi. Hel ona nadiren amca derdi. "Ama çocuk sahibi olmaktan bahsetmiştik. Nereden bilebilirdi ki?"

"Sen bana geldin ve bu konuyu sen açtın, ben değil. Ben hiç açmadım. Bir kez bile çünkü bu konuda ne hissettiğini biliyordum ve sen söylediğinde War'a da söyledim. Benim adıma mutlu olduğunu sanıyordum ama belki de Varlett'le birlikte tüm bu planın içindeydi. Seni o zaman da seviyordu, şimdi de seviyor. Belki de bunu onunla planlayacak kadar seni istiyordu."

Geçmiş düşündü. Çocuk isteyip istemediğini soran oydu. Bunun doğru olduğunu hissetmişti. O onun eşiydi. Onunlayken kendini güvende hissediyordu. Yüce Ana onu kutsamıştı ve o da ona güveniyordu. "Savaş'ın bunu yapacağına inanmıyorum."

"Ona hemen güvenip bana güvenmemen çok komik."

"Sen doğuştan aldatıcı birisin. O değil."

"Belki de değil," diye yumuşadı. "Ama aşk sağduyunun önüne geçiyor. O seni böyle aldatmasa bile Varlett aldatırdı. Her zaman biliyordum"

benden sakladığı bir şey vardı ama bunun bu olduğunu asla tahmin edemezdim."

"Neden seni Savaş için bu kadar çabuk terk ettiğimi düşündün? Sorgusuz sualsiz kabul ettin."

Hel'in üst dudağı kıvrıldı ve bir cevap vermek üzere olduğunu görebiliyordu ama sonra durdu, nefes aldı. "Hizmetkârlarımdan biri, yüzyıllardır yanımda olan güvenilir biri, senin War'ı öptüğünü gördüğünü söyledi. Sen gitmeden haftalar önce. Arkamdan gizlice konuştuğunu söyledi. Bu yüzden her etkileşimi şüpheyile izledim ama War seni götürürken kollarında gördüğünü ve seni hiçbir yerde bulamadığımı söyleyene kadar bunu anlayamadım. Bir süreliğine ayrılmayı planladığından şüpheleniyordu. Seni War'ın Ryvengaard'daki evinde bulana kadar buna inanmadım."

"Hizmetçi kimdi?" Valeen tersledi.

"O'Ryan."

Valeen alay etti. "*Ejderha* şekil değiştirici O'Ryan. Senin yerine ejderha prensesinden emir alan kişi." Her şey mantıklı gelmeye başlamıştı. "Hâlâ nasıl bir nedeni olduğunu anlamıyorum; tüm bunlar War onu değil de beni sevdiği için mi?"

"Muhtemelen daha fazlası vardır, ama bunun bir parçası olduğuna eminim." "Ama Varlett *seni* seviyor. Savaş'ı değil. Bunu kulede yüzünde gördüm."

Hel bir an sessiz kaldı ve sonra, "Varlett beni sevmiyor. Ona verebileceklerimi seviyor."

"Ve bu?"

"Bir ejderhanın, bir iblis prensin yüzüğüyle bile tek başına asla sahip olamayacağı bir güç. Benim yanımda büyü tanrısından bir şeyler öğrenerek ne kadar güçlendiğini biliyor musun? Bir keresinde bana her zaman bir tanrıça olarak doğması gerektiğini düşündüğünü söylemişti. Benden onu ölümsüz yapmamı istedi. Yapabilseydim bile yapmazdım." Durakladı. "Uyumadan önceki kavgamızın seni kıskanmasından kaynaklandığını düşünmüştüm, belki kısmen öyleydi ama tüm bunları o yaptıysa, bundan daha fazlasıydı. Onun gücünü herkesten çok tehdit ediyorsun ve seni öldürmemesinin tek nedeni Runevale'e dönüş yolunu açacak anahtarın sen olduğunu bilmesiydi."

Valeen, Varlett'in dağdaki kulübesinde ona söylediklerini düşündü. "*Benden daha çok neyi önemsiyordu biliyor musun? Gücünü. Ve benim ondan daha çok neye önem verdiğimi biliyor musun? Benimkini.*" Bu aşkla ilgili değildi, tamamen güçle ilgiliydi.

"Bana inanıyor musun?" Hel sordu. Adamın güzel yüzünde nadiren gördüğü bir çaresizlik vardı.

Her şeyin suçunu Varlett'e atabilmek işine gelirdi ve bu tartışmayı yıllar önce yapmış olsalardı bile ona inanmazdı. Çok çığ, çok gerçekti ama zaman onu Hel'e karşı yeniden yumuşatmıştı. Zaman onlara şans vermişti ama onu en çok ikna eden Varlett'in sessizlik şartıydı. Doğru olmaması için çok fazla tesadüf vardı.

Onun tereddütü üzerine dizlerinin üzerine
çöktü. Kırılmış.

Paramparça.

Onu hiç bu kadar çaresiz görmemişti, son seferinde bile. Daha önce kızgındı. Şimdi yalvarıyordu. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü; parmak uçları uyluklarını kavrayarak kumaşı çentikledi. Yüzü ıstırapın güzel bir karmaşasıydı. "Yalvaracağım. İstedğin her şeyi yapacağım. Yaptığım onca şeyden, sana davranışından sonra bana güvenmemen gerektiğini biliyorum ama yemin ederim sana ihanet etmedim. Ben sadece seni sevdim. Seni hala seviyorum."

"Dur." Çenesi titriyordu.

"Her türlü serumu içerim. Her düşüncemi duyman için zihnime girmene izin vereceğim. Bunun hiç olmadığını kanıtlamak için her şeyi yaparım. Lanet olsun Valeen, eğer bana inanmıyorsan, öldür beni. Beni hemen bitir."

Sana inanıyorum.

Hel onun önündeydi ve yüzünü avuçlarının arasında tutuyordu. Çarpıcı yüz hatlarında özlem ve korku savaşıyordu. "Artık olan hiçbir şey umurumda değil. Eğer bu hayat bana bir şey gösterdiyse, o da nefes alma sebebimin sen olduğundur. Sonsuz bir gece yarısında yaşıyorum ve sen benim karanlıkta bana ışık veren ayımsın. Senin ellerinde olmadığı sürece kalbim yok, Valeen."

"Hel," diye nefes aldı.

"Bitirmeme izin verin. Adalon'da ve öncesinde sana yaptığım her şey için çok üzgünüm. Hatalıydım. Ve gerçek şu ki beni affetmemelisin. Beni sonsuza dek hor görmelisin ve ben de hiçbir şey hissetmektense nefretinin acısı içinde yanmayı tercih ederim ama beni sev ya da benden nefret et, gitmene asla izin veremem. Bırakmayacağım. Her zaman senin için savaşacağım. Sana bunu hiç söylemedim ama bir keresinde Meryem Ana'ya merhamet etmesi, sonsuz kışım da bana sıcaklık vermesi için dua ettiğimde, ertesi gün Balneir Amcamın partisine geldin. O bana *seni* verdi."

Göğsü zonkluyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. Tam orada ona teslim olmamak, dudaklarını onunkilere bastırmamak ve onu vücudunun uzun zamandır kendisinden esirgenen her parçasıyla sevmemek imkânsızdı.

Onu seviyordu. Bir zamanlar ruhunun işkencecisiydi, şimdi ise ruhunun sahibiydi.

Belki de tüm bunlara rağmen onu sevmekten hiç vazgeçmedi. Bir ejderha büyücüsü, savaşlar ya da kıskançlıklar onları ayırmak istese bile, kaderin karar verdiği gibi, ruhları her zaman diğerini çağıracaktı.

Presco bir keresinde ona ruh eşinin en iyi arkadaşınız, çekim duyduğunuz biri, tanışmadan önce uzun zamandır tanıdığınızı hissettiğiniz biri olabileceğini, ancak ruh eşinin diğerine hayat veren ve sonsuz alevle yanan iki alevin aşk eşleşmesi olduğunu söylemişti. Onun için de öyleydi.

Bir parçası hâlâ Savaş'ı da seviyordu. Yıllar önce Hel'in onu kırdığına inandığında onun yanında olmuştu. Kolay bir gülümsemesi ve sıcak bir kalbi vardı. Kendini taşıyamadığı zamanlarda onu taşımıştı. Onu kendi duygularından daha fazla önemsiyordu ve sabırlı, nazik ve sevgi doluydu. Layala'yı kendinden kurtarmıştı. Son birkaç aydır ayrı düşmüş olsalar bile... "Ben-" derin bir nefes aldı. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Çünkü onu seviyorsun," dedi Hel. "Val, seni benimle birlikte gönderdi."

"Bunu beni sevdiği için yaptığını biliyorsun. Sen asla bu kadar asil olamazdın." Ama tekrar düşündü; iki kez gitmesine izin vermişti ve kalması için çok fazla mücadele etmemişti. Bir keresinde, eş bağlarını koparmak için ayrıldığında ve yine Hel'le birlikte.

"Haklısın. Göndermezdim. Milyon yıl geçse de durum tersine dönseydi seni onunla birlikte göndermezdim. Seni kendim korumanın bir yolunu bulurdum, senden vazgeçip sonsuza dek kaybetme riskini göze almazdım. Sana dokunmayı ve seni sevmeyi asla bırakmazdım ya da hatırladığında beni hala isteyip istemediğini görmek için beklerken seni itmezdim. Senin için savaşırdım. Özverili ya da asil olmayabilirim ama seni seviyorum ve senin için *her şeyi* yaparım ama senden vazgeçmem."

Onu geri almak için kuzeniyle savaş başlatmak da dahil, konseyin onu tekrar tekrar öldürebilmesini engellemek için bir ordu laneti yaratmak da dahil her şeyi yaptı. Canavar olmalarını istememiş olsa bile, bu büyüü sadık bir takipçiye sahip olmak amacıyla yaratmıştı. Adalon'un yanmasının sebebinin, Hel'in ondan nefret etmesine rağmen onu sevmesi olduğunu biliyordu ve bu bağlılık onu en büyük

Krallıkta korkulan ve nefret edilen kişi. Tutku onu neredeyse delilik noktasına kadar itti ve bu yüzden onu sevdi.

Parmakları sivri kulağının arkasındaki saçlarını okşadı ve dokunuğu tüylerini diken diken etti. Yüzünde karanlık, kıskançlık ve öfke fırtınaları oluştu ve sonra anlayışa dönüşerek kayboldu. Valeen gözlerini kapattı, bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzölmesine izin verdi ve başparmağı onu uzaklaştırdı. "Ona aşık olduğun için seni suçlamıyorum. Sevmesi kolay biri. Layala Lightbringer için en iyisinin o olduğunu bulmanı bekleyeceğim ama senin için tek kişi benim, Valeen, gecenin tanrıçası."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

OceanofPDF.com

VALEEN

Valeen son iki aydır yatak odası olan yerde durmuş, toparlanmış çantasına bakıyordu. Hel'le kavga ettiğinden beri saatler geçmişti. Hayatına giren iki insana olan aşkını düşünmek için saatler.

Hayatının farklı dönemlerinde onlara ihtiyaç duydu ve Varlett'in onlara yaptıkları yüzünden Hel'le birlikte yaşadıkları üzüntü ve kaybı kavradı. Yapmak zorunda olduğu seçim için ağladı. İnciteceği kişi için ağladı. Çünkü ikisini de farklı nedenlerle ve farklı şekillerde seviyordu.

Yaptığı seçimin ikisine de ne yapacağını bilen korku onu pençesine aldı.

Şifonyerden War tarafından kendisine hediye edilen Gece Yarısı'nın kanatlı at heykelini aldı. War'la birlikte Ryvengaard'a taşındığı ilk hayatında, War onu bir kez bile bir ilişki için zorlamamıştı. Hel ve konseye karşı onun yanında savaştı. O zamanlar onun için her şeyden vazgeçmişti, sadece gerçek bir dostluk için. Çünkü yapılacak en doğru şeyin bu olduğuna inanıyordu.

Bu hayatta gerçekten aşık olduğu kişi Thane'di, Savaş değil. Elf Kralı Thane. Onu cazibesine kaptırmış, durmaksızın peşinden koşmuş, cehaletinden faydalanmayacak kadar sevmiş ve hatta özveriyle onu Hel'le birlikte göndermişti çünkü hatırlaması gereken şeyin bu olduğunu biliyordu. Altın gibi bir kalbi vardı. Onu nasıl sevmezdi ki?

Gece Yarısı heykelini yere bıraktı, kime zarar vereceğini ve bu seçimle bir parçasının öleceğini biliyordu.

"PRESKO, GIDIYORUZ." Valeen omzuna astığı eşya çantasıyla malikânenin merdivenlerinden indi.

Presko köşeden başını uzatarak gözlüklerini kaldırdı. "Şuna..."

"Adalon. Geliyorsun. Artık bir karın olduğunu biliyorum ama sana ihtiyacım var."

Koridora adım attı, omuzlarını dikleştirdi ve eğildi. Altın sarısı saçları öne düştü ve ayağa kalkarken onları geriye doğru taradı. "Kesinlikle kraliçem. O zaman duvardaki delik için endişelenmeyelim mi?"

Durdu ve son iki ayı geçirdikleri mekânı inceledi. Etrafında toplandıkları açık mavi koltukları, saatlerce sohbet ettikleri yemek masasını ve burada War'la geçirdiği uzun ayları. Hel'in çarptığı uzak duvardaki delik, ön pencerelerdeki perdeleri karıştıran bir esintinin içeri girmesine izin veriyordu.

"Önemli değil. Geri döneceğime inanmıyorum." "Hiç mi?"

"Ryvengaard benim evim değil."

Presko'nun kaşları kalktı ve ağzının kenarına bir gülümseme yerleşti. "Evinin yine Gece Evi olmasını mı istiyorsun? Hel yolu açabileceğini söylemişti... Yoksa Adalon'da mı kalmak niyetindesin?" Cevabı duyunca birden endişelenmiş gibi göründü.

Hel ön girişin kapısına doğru adım attı ve çerçeveye yaslandı. Kaşları daha da gerildi, çene kasları sıkıştı, bu sorunun cevabını öğrenmek için sabırsızlanıyor ve endişeleniyordu. Ne de olsa Gecenin Evi, Villhara birlikte paylaştıkları evdi.

O bölgenin hükümdarı olmasının üzerinden iki bin yıl geçmişti. Halkına ne olduğu ya da şimdi orayı kimin yönettiği bilinmiyordu. Başka bir tanrıya ya da tanrıçaya ait olduğuna şüphe yoktu, ancak bunca zaman boyunca oraya ait olmayanları dışarıda tutmuş olması da mümkündü. Bu düşünce onu gülümsetti. Mutlu olduklarını, geliştiklerini ve onun dönmesini beklediklerini, bir pisliğin kölesi olmadıklarını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Hel'in yüzünü, anılarına çok yabancı olan o lal gözlerini, onun parçalarını bir arada tutan tek kişi olan Hel'le tekrar birlikte olabileceği umuduyla aradı. Ruh eşini.

Tüm hatalarına rağmen vazgeçemediği aşkı oydu. O ilkti ve tek olmalıydı ve War'ın canını yakacak olsa da bunu anlamak zorundaydı. Hel haklıydı. Thane, Layala'nın hayatının aşkı ve eşiydi ama Hel Valeen'indi. Onunla boy ölçüşebilecek tek kişi oydu.

Onun ateşini ve karanlığını kucaklayabilirdi çünkü o da bunun bir parçasıydı. Derin bir nefes alarak Hel'in bakışlarıyla karşılaştı. Vücudu dondu, dehşet ve beklenti yüzüne yayılmıştı, hâkimiyet için savaşıyordu.

Ta ki "Benim evim Villhara'da" diyene kadar.

Omuzlarından binlerce güneşin ağırlığı kalkmış gibi görünüyordu ve kasıla kasıla ilerliyordu. O fethetmek isteyen bir kraldı ve kadın dizlerinin üzerine çöküp boyun eğmeye hazırdı. "Yani, oyunlarla işimiz bitti mi? Belirsizlikle işimiz bitti mi?"

Kalbi, ona doğru gelen adamın ne kadar seksi görüldüğüyle çarpıyordu, öldürmeye giden bir yırtıcı hayvan gibi süzülüyordu. "Evet."

"Ortalıktan kaybolmak isteyebilirsin, Presco."

Çoktan dışarı çıkmaya başlamıştı.

Valeen çantasını yere bıraktı ve son basamaktan Hel'in kollarına düştü. Dudakları Hel'in dudaklarına çarptı. Ağzı açılarak dilinin içeri girmesine izin verdi ve Hel'in kalçalarındaki tutuşu sıkılaştı, parmakları tenine saplandı.

"Mmm, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Daha fazlasını isteyeceğini mi?" dedi ve onun dudaklarına gülümsedi. "Seni seviyorum Hel. Keşke bunların hiçbiri olmasaydı. Her zaman senin olman gerekiyordu. Kalbim senin." Bir tutam saç adamın alnından itti ve alnındaki yara izini öptü. "Presco'nun dairesinde bunu biliyordum. Ama söylemeye çok korkuyordum. O gece bana ne istediğimi sormuştun. Seni istiyorum. Her parçanı. İyi ve kötü yanlarını."

"Sanki bunu söylediğini duymak için sonsuza kadar beklemişim gibi geliyor." Onu uzun zamandır gerçekten mutlu görmemişti ama şimdi mutluydu. Kollarını onun beline doladı, onu basamaktan kaldırdı ve malikânenin arazisine bakan çatı balkonunda durana kadar karanlığın içinde ilerlediler. Serin gece havası saçlarını okşuyordu. Yıldızlar ve aylar yüzünün, vücudunun düzlüklerini görecektik kadar parlaktı ama sırları saklayacak kadar da karanlıktı. Cırcır böceklerinin sesleri ve kuş cıvıltıları etraflarında akşamı dolduruyordu. Burada bir yatak, birkaç kitap ve altın bir yasemin saksısı bekliyordu.

Onu yumuşak kuş tüyü yorganın üzerine attı ve kadın arkasına yaslanıp kralının kendisine ait olanı almasını bekledi. "Kesinlikle emin misin?" Adam onun üzerine tırmandı, vücuduna bindi ve kollarını başının yanına sıkıştırdı. Dudakları onunkilere çarptı ve yumuşak bir inilti kaçtı.

Eminim.

Alçak bir hırıltı çıkardı ve dudakları boğazına doğru ilerledi, erimiş lav gibi bir ısı izi bıraktı, öpücükler tutku ve ihtiyaçla yoğunlaştı. "Seni benim yapmamı mı istiyorsun, aşkım?"

"Evet."

Onu tutmayı bıraktı ve ayağa kalktı. "Kuralımı biliyorsun." Gömleğinin düğmelerini yavaşça çözdü, acı verici bir yavaşlıkla. "Sana sahip olduğumda, her şey biter. Başka kimse yok."

"Sadece sen varsın."

Gülümsemesi saf baştan çıkarıcıydı. "Artık karanlığımdan korkmuyormusun?" Altındaki yumuşak battaniyeleri kavradı, hevesle onun dokunuşunu bekliyordu.

"Korktuğum asla senin karanlığın değildi. Onu arzuluyordum. Bana yılan ısırtığını ver. Zehrini bulaştır bana. Hepsini istiyorum."

Hınzırca bir kahkaha attı ve üstünü çıkararak muhteşem vücudunu gözler önüne serdi. Düşük bel pantolonu "V" harfini ve KING dövmesini ortaya çıkarmıştı ve o harfleri nasıl tekrar tekrar çizdiğini ve bunun ona ne yaptığını acı verici bir şekilde hatırlıyordu. Adamın parmaklarını şıklatmasıyla giysileri yok oldu ve kıpkırmızı bir gecelik giydi, tıpkı adamın ona duyduğu arzu kadar şeffaftı.

"Aman Tanrım, bunun içinde çok lezzetli görüneceğini biliyordum ama lanet olsun."

Adam üzerine tırmanırken titredi ve bacaklarını adamın kalçalarına doladı. Parmakları dudaklarında gezindi, sadece bir fırça, bir alay. "Sen gelmiş geçmiş en harika varlıksın, gecenin tanrıçası." Hafif dokunuşu boğazından aşağıya, kolundaki zambak izine doğru ilerledi. "Aylardır bu geceyi ve bana teslim olursan bunu nasıl yapacağımı düşündüm."

"Öyle mi?" Valeen kaşlarını kaldırdı ve parmaklarını göğsündeki, içinden iki yay geçen kalın, siyah bir gözyaşı damlasına benzeyen rünün üzerinde gezdirdi. Bu rün başkalarını iyileştirmek içindi, onun az sayıdaki özverili rünlerinden biriydi. "Bu yüzden mi buraya bu yeri kurdun?"

"İlk başta, seni düşünmeden duramadığımda kaçmak için geldiğim yerd. Odana girip seni anlamsızca becermek istediğimde." Sıcak dudakları kulağının altındaki noktayla buluştu; yumuşaklığı karşısında nefesi kesildi. "Ama burada yıldızların altında tek başıma oturmak bana sadece yanımda olmanı diledirdi ve seveceğin kitapları ve en sevdiğin battaniye rengini hazırladım. Erik moru." Bileğine bir fiske vurdu ve balkonun kenarlarında yanan mumlar belirdi. Yasemin kokusu esintiyle süzülüyor, onun nefis erkeksi kokusuyla karışıyordu.

Dudakları göğsünün kabarıklığına bastırırken parmaklarını adamın saçlarına bastırdı. "Peki burada tek başınayken beni düşünerek kendine dokundun mu?" Bir keresinde onunla bu konuda dalga geçmişti. Ona karşılık vermek eğlenceliydi.

"Bir kereden fazla," diye itiraf etti ve sıcak nefesi kızın tenine değerek içinden arzu dalgaları geçirdi.

"Peki aklınızda beni yatağa mı koydunuz? Ya da belki şuradaki parmaklığa yaslanmamı." Göğsüne kondurduğu öpücüğe doğru eğildi. "Söyle bana."

Adamın gülümsemesini teninde hissetti ve adam başını kaldırdı. Elleri çelik kelepçeler gibi bileklerine dolandı. "Yaramaz kız. Sabırsızlanıyorsun. Bunun için çok uzun süre bekledim. Bekle ve gör."

Valeen bacaklarını onun beline doladı. "Bunu birden fazla kez yapabiliriz. Eğer doğru hatırlıyorsam üç, belki de dört raunt için iyisin."

Kıkırdadı ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Kısıtlama lanetlendi. "Çünkü sen açgözlü bir şeysin. Hep daha fazlasını istiyorsun."

Dizlerinin üzerinde, bacaklarının arasında, parmak uçlarını vücudunda gezdirerek kırmızı geceliği yumuşak bir kâğıt gibi yırttı. Serin esinti teninde çakıl taşları oluşturdu ve kız boğuk bir inilti çıkardı. Adamın elleri kızın teninde sıcak kömür gibi izler bıraktı.

"Hatırladığımdan bile daha çarpıcısın. Şu haline bir bak." Kızardı ve adamın büyü bacaklarından, kalçalarından ve karnından parmak uçları gibi süzüldü. Ağırlaşmış gözleri onu içine çekti. "Hayal ettiğim her şey ve daha fazlasın." Başparmağını, onu solgun bir ısırıktan kurtaran rün işaretinin üzerinde gezdirerek uyluğunun üst kısmına hafifçe dokundu. Bir nefes sonra ağzı karnındaydı, dili tuzlu teninde geziniyordu. "Tadın Serenity gibi."

"Ve sen de yeraltı dünyası kadar günahkâr görünüyorsun."

Daha fazla öpücük vücudunu, omuzlarını, boynunu, göğsünü keşfetti ve daha fazlası için can attı. Sonra dili uyluğunun iç kısmı boyunca kayarak tepe noktasından hemen önce durdu ve kadın inledi, vücudu titriyordu. "Hel, durma."

Hızır bir sırtıyla başını kaldırdı. "Bana ne istediğini söyle?"

Daha fazla alay etmek yok, daha fazla beklemek yok. "Bana neden yaramazlık tanrısı olduğunu göster."

Tüm eğlenceli şakalaşmalar gölgeler ve gece yarısı için soldu. Yumuşak pembe bir kurdele bileklerinin etrafından dolanarak kollarını başının üzerine çekti ve onu yatağa sabitledi. Sol bacağına kaldırdı ve ayak bileğinin iç kısmını öptü, dudaklarının bulunduğu yerde parıldayan siyah bir öpücük izi kaldı ve tenini hoş bir hisle karıncalandırdı. Ağzının sıcaklığı, dudaklarına doğru hareket ettiğinde de devam etti.

Dizinin iç kısmı başka bir iz bıraktı, sonra uyluğunun iç kısmının yumuşak derisi yeni canlı dövmeler ya da onun rünleri gibi. Her bir iz, yavaşça tenine sızıp yok olana kadar dudaklarında kalmış gibi hissettirdi.

"Bu yeni bir şey," dedi, büyülenmiş bir halde.

"Dediğim gibi, bunu planlamak için uzun zamanım oldu." Elleri ve ağzı vücudunda dolaştı ve her yere o izleri bıraktı, onu o anda kendisinin olarak işaretledi. Ay ışığı altında aydınlanmış gibiydiler.

"Aman Tanrım." Onun dokunuşuna karşı eğildi. "Bu iyi hissettiriyor."

Karnının üzerinde parmak ucu yavaşça onu okşadı ve onun yazdığını gördü: *Benimkini*.

"Beni damgaladınız," dedi kıkırdayarak. "Neredeyse kalmasını dileyeceğim."

Sinsice gülümsedi ve sonra dedi ki, "Bunu ayarlayabilirim. Ama şimdilik seni tatmak istiyorum. Adımı söylediğini duymak istiyorum." Dili ona doğru kaydı ve kadın gözlerini kapatarak mutluluk içinde kayboldu. Adamın ağzı başlı başına bir sihirdi. Çarşafın içinde eridi, kurdeleleri kavradı. Ta ki adam geri çekilene kadar. "Bu sesler... Artık kendimi tutamıyorum," diye nefes aldı. "O kurdelelere tutun, aşkım." Karnı heyecan ve korkuyla çırpınıyordu.

Pantolonu yok olmuş, onu tamamen çıplak bırakmıştı ve kadın bu manzara karşısında alt dudağını ısırды. Adam her yönüyle bir tanrıydı. Kendini onun içine doğru indirdi, çıplak beden çıplak bedenle buluştu ve ikisi de bağlantıda iç çekti. Sonunda. Ona uyum sağlaması için sadece bir an verdi ve sonra onu alış biçiminde nazik bir şey yoktu. Onu yönlendiren ihtiyaçtı, tam olarak istediği şeydi.

"Valeen," diye inledi. "Sana çok uzun zamandır ihtiyacım vardı. Kahretsin, hafızamın bile hakkını veremeyeceği kadar iyi hissettiriyorsun."

Kadının iniltileri her nefeste daha da yükseliyor, adamın elleri kadının ellerini kavırıyor, parmakları birbirine dolanıyordu. Karyola, araziye çevreleyen esintide ağaçlarla birlikte gıcırdadı.

Sana dokunmam gerek. Sana dokunmama izin ver. Kollarını yukarıda tutan ipek kurdeleleri çekiştirdi. Vücudu mükemmeldi ve her kasının, tüm tatlı teninin elleri tarafından övülmesi gerekiyordu.

O zaman özgür kal, aşkım. Eğer yapabilirsen, diye alay etti.

Yumuşak kumaşın üzerinde sertçe sarsıldı. Sıkıca tuttular. Ta ki ellerini ve bileklerini gölgeye çevirip hem adamın pençesinden hem de kumaştan kurtulana kadar.

kurdeleler. Tırnakları sırtını sıyırdı, sonra dişleri boynunu ısırđı ve onu kendisininmiş gibi işaretledi. Adam hafifçe tısladı ama kız onun bundan hoşlandığını biliyordu.

"Alingan olmana bayılıyorrum." *Her kıvrımını, her çilini, çıkardığın her sesi seviyorum.*

Esinti nemli teninde geziniyordu. Göklerden parlayan dolunay ona kendini daha güçlü hissettiriyordu. Loş ışık yüzünü aydınlatıyor ve aynı anda gölgeler yaratıyordu. Onun iki yönünü ortaya çıkarıyordu; bildiğı ve dünyaya verdiğı diğerk yönünü.

Sonra ritmini yavaşlattı, derinleştirdi. *Sen benimsin*, diye fısıldadı zihnine. *Benim olduğunu bir daha asla unutma.*

*Ben
seninim.*

Karım.

Karın.

Daha hızlı gitmesi için yalvarmak isteyene kadar yoğun, daha derin ritmini sürdürdü, ancak her dokunuştan, her öpücükten, parmaklarının cildinde sihrini bırakan her fırçasından ve çıkardığı her sestenzevk aldı.

Tekrar karım olduğunu söyle.

Gülümsedi, kollarını adamın ensesine doladı ve dudaklarını usulca öptü. "Ben senin karınım, Hel." *Sen benim kocamsın.*

Ürperdi ve tüyleri diken diken oldu. Sonra kolunu onun sırtına doladı ve onu üstüne yuvarladı. Kadın adamın tenindeki tuzu dudaklarından yaladı. Sihir onun elleri gibi her yerinde kayıyordu. Bu onu uçurumun kenarına sürüklemeye yetti.

"Seni seviyorum Hel," dedi gözlerinin içine bakarak. Gölgeler onun üzerinden yuvarlanmaya başladı ve onunla birlikte daha hızlı hareket etti. "Tanrılar, seni seviyorum. İçimde olmanı seviyorum. Bana dokunmanı ve adımı söyleme şeklini seviyorum."

Valeen. "Çok yakınsın," diye mırıldandı. "Benim için gel, aşkım." O gölgelerin ne anlama geldiğini zaten biliyordu. "Kendini tutma."

Nefes alış verişi hızlandı. Kadın daha sert sallanıyor, adam da kendini hızla ona doğru itiyordu. Kalçalarının üzerinde duran ellerinin üst kısmını kavradı ve zevkin onu ele geçirmesine izin verdi. Kendini onun içinde kaybederken adamın delici bakışlarından başka bir yere bakmadı. İnlemeleri daha da yükseldi; yakındaki herkes duyabilirdi. "Hel," diye mırıldandı. Binlerce kayan yıldız gibi ışıltılı bir pırıltı, teninde merkezden ayak parmaklarına ve göğsüne doğru dalgalandı.

"Böyle çok güzelsin. Keşke ne yaptığımı görebilseydin." Ve derin bir iniltiyle onun kalçalarını kavradı, sanki yok olacakmış gibi tutundu

Eğer yapmazsa, o da teslim olacaktı. Rünlerinin her biri, bir kez daha düz siyaha dönüşmeden önce birkaç saniye süren kehribar rengi bir parıltıyla aydınlandı.

Ağır ağır nefes alarak onun yanında yatağa yuvarlandı. Onun yanında olmak, bir yapbozun kayıp bir parçasını kilitlemek gibiydi. Uzun zamandır düşmüş ve kaybolmuş bir parçayı bulmak eve dönmek gibiydi. Bir kolunu onun altına kıvırdı ve onu kendine doğru çekti. "Bunu tekrar yaptığını görmek istiyorum. Ama bir dakikaya ihtiyacım var."

Güldü ve ona sokularak burnunu onun boynuna soktu. "Mmmhmm."

Başını adamın karnına yaslarken, parmaklarını hafifçe adamın gövdesindeki her dövmenin ve her rünün üzerinde gezdirdi. "Tüm bunların tek iyi yanı sana yeniden aşık olmam."

Gülümsedi. "Ve bu seferki çok daha zorlu bir mücadeleydi."

"Karşılığında istediğin her şey oldu mu?"

"Sormana gerek var mı? Beni Serenity'ye gönderip geri getirdin."

Gülümsedi ve dudaklarını "K" harfine bastırdı.

"Bebeğim, dördüncü raundu istemiyorsan bunu yapma."

"Belki de isterim."

Adamın kahkahası kadının vücudunu titretti. "Dayanıklılık için bir rune'a ve sert bir alete ihtiyacım olacak."

Bir kahkaha patlattı ve yüzüne bakabilmek için kendini onun göğsüne doğru çekti ve yumuşak battaniyeyi kendisiyle birlikte yukarı çekti. "Ben fazlasıyla memnunum."

Eli yavaşça çıplak sırtını okşadı. Ona söylemesi gereken bir şey vardı ama bunun ona nasıl hissettireceğini bilmiyordu. Ve yıldızların altında, sıcak bir battaniyeye sarılmışken bu huzuru kaybetmek...

"Ne oldu?" diye sordu. "Söylemek istediğin bir şey olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum."

Yutkundu ve yavaş bir nefes verdi. "Runevale'e dönüş yolunu açmak için War'a ihtiyacımız olacak."

"Sorun değil," dedi hiç tereddüt etmeden. "Her zaman geri dönmeyi planlamıştım."

Onu orada bırakmayacağız."

Hızlı kalbi yavaşladı. Bu tepki beklediğinden farklıydı. Yüzünde en ufak bir kıskançlık belirtisi bile yoktu. "Hayır, tabii ki hayır. Ama şaşırmanı da istemedim. Üçümüzün de birbirimizle barışık olması, aynı tarafta yer alması gerekecek. Olanlardan sonra, yeniden mutlu olana kadar geri dönmemizi istemedim."

"Çok iyi bir kalbin var. Ben olsaydım intikam alırdım, tüm düşmanlarımla kellesini alırdım, belki çocuklarını da. Sevgi ve barış değil."

Valeen gözlerini devirdi ama şaka yapmıyordu. "Asla tahmin edemezdin. İntikam almak ve kellelerin uçmasını mı istiyorsun? Asla."

Gamzeli yanağını göstererek gülümsedi ve beyaz saç çizgisinden bir tutamı parmağına doladı. Bir noktada, bu çizgiyi asla tereddüt etmemesini hatırlatan bir hatıra olarak saklamaya karar verdi. Eğer o dövüşte tereddüt etmeseydi, asla ısırılmayacaktı.

"Beni seçtiğini bilirse, yolu açarken bir sorun çıkacağını düşünüyor musun? Eğer öyleyse, o zamana kadar ona söyleme."

"Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Umarım iyi olur. Ona zarar vermek istemiyorum."

Vücudu gerildi ve kızın saçlarıyla oynamayı bıraktı. Lal rengi gözleri onunkilere kilitlendi. "Sana sahip olsaydım, benim olurdun dediğimi hatırla." Kızın iç baldırını kavradı. "Sanırım o güzel kalçalarını sadece benim için açtığını hatırlatmak için tam buraya 'Hel'in malı' dövmesi yaptıracam."

Valeen onun bir tutam saçını çekti, sonra boynunun çukurunu öptü. "Kes şunu. Ben seçimimi yaptım ve bunu sana bu gece defalarca kanıtladım. Ama o hala benim ve senin arkadaşın. O senin ailen... Bu bir savaş. O da Varlett'in ve onun planının bir kurbanıydı."

Ve o Thane'di. Layala olan yanı hâlâ onun bu yanını seviyordu. Bir parçası her zaman, Svenarum'un insan topraklarında Evalyn Teyze tarafından yetiştirilen elf Layala Lightbringer, bir krala aşık olan genç büyücü olacaktı. Ölümsüzlüğünü geri alsa bile, elf kulakları ve özellikleriyle bu bedene sahip olacaktı.

Ama Layala olarak bile Hel'e aşık oldu.

"Onun adını bile söyleme. O sürtük öldüğünde bir daha adını duymak istemiyorum."

Sonra içini çekerek onu göğsünden yan tarafına yuvarladı ve kalçasını bacaklarının arasında gezdirdi. Dirseğine dayanarak kızın saçlarını kulağının arkasına taradı. "Bu onun için zor olacak." Hel'in sesi şimdi daha yumuşaktı,

neredeyse pişman. "Seni gerçekten seviyor ve diğer taraftan izlemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Biliyorum."

"Runevale'e giden geçidi açmadan önce ona söyleyip söylememek sana kalmış. Sana güveniyorum," dedi.

Başını salladı.

"Birkaç saat önce bir şey düşünüyordum. Eğer Varlett iblis prensin yüzüğüne sahipse, yapacağı son şey onun efendisini çağırmak olur. Yani ya konsey ona tutamayacağı sözler verdi ve onu bize suikast düzenlemesi için gönderdi ya da Varlett onlarla birlikte çalışıyor ve muhtemelen uzun süredir de çalışıyor ve birileri ihanete uğrayacak."

"İblis ve Varlett öldükten sonra bunun bir önemi kalmayacak." *Ve o kaltak son gününde.* "Sürprizin avantajını kullanmalıyız. Yapabileceğimiz en iyi şey, hâlâ saf Layala'yımışım ve onun aldatmacasını hatırlamıyormuşum gibi davranmak. Bununla ilgili tek sorun, sessizliğimi bozmamın bedelinin hemen fark edeceği bir şey olup olmadığı. Şimdiye kadar başıma hiçbir şey gelmedi ama bunun birinin hayatına ya da ruhuna mal olmayacağına söz verdi."

"Pek çok şey olabilir ama muhtemelen onun yararına olacak bir şey olacak. Peki sen kim olduğunu hatırlamadan önce neden geri döndüğümüze dair gerekçemiz ne olacak?"

"Thane'in öleceğine dair bir rüya gördüğümü ve endişelendiğimizi söyleyeceğim."

Hel bir omzunu kaldırdı. "Bakalım buna kanacak mı? Peki ya iblis?"

"Eğer bizi buraya kadar takip ettiyse, geri de takip edecektir. Hâlâ oradaysa icabına bakarız. Artık Darkbringer ve Soulander'ım var. Yüzüğü olmadan o bir hiç."

"Ben olsam *bir şey* demezdim, aşkım. Şu anda bir ölümsüz değilsin. Seni öldürebilir ve biz de bunu en baştan yaparız."

"Layala'yı öldürebilir. Bana dokunamaz."

Hel güldü. Onun yeniden gerçekten güldüğünü görmek kalbini ısıttı. Bu ona birlikte geçirdikleri ilk yılları hatırlattı. "Pekâlâ. Ama Varlett'i tek başına alt etmeye çalışmayacaksın, anladın mı?"

Valeen gülümseyerek başını eğdi. Artık sadece yirmi beş yaşında bir elf değildi. O aynı zamanda kadim bir tanrıçaydı. Parmağını onun çene çizgisi boyunca kaydırды ve sonra başparmağını dudaklarında gezdirdi. "Geçmişte yaşananlar için seni affedeceğim, Savaş'la aramızda olduğunu düşündüğün şeyler ve ihanete uğramış hissetmen göz önüne alındığında. Bunu anlıyorum. Ama kim olduğunu unutma

Ŗu anda konuŖtuęun kiŖi Hel. Ben artık genç ve saf bir elf değilim. Benimle olduğum gibi konuŖamazsın."

Adam ona baktı; bu bakıŖı daha önce de grmüŖtü. Hayranlık, zlem ve arzu dolu bir bakıŖtı bu. "BaŖka Ŗekilde ifade etmeme izin verin, tanrıça. *Lütfen*, onu kendi üzerine alma. Bana ihanet etti ve en az senin kadar beni kullandı. En çok bana haksızlık edildiğini iddia edebilirim."

"Bu daha iyi. Birlikte yaparız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

OceanofPDF.com

VALEEN

Valeen ve Hel, Dredwhich Kalesi'nin ön basamaklarının dibinde duruyordu. Muhafızlar bakımlı yollar boyunca devriye geziyordu. Gün batımının altın ışığıyla yıkanan arazi parlak ve yeşildi, mis gibi kokuyordu.

ağaçlardaki yemyeşil yapraklar ve yaz çiçekleri. Kelebekler ve vızıldayan arılar parlak renkli çiçeklerden çiçeklere uçuşuyordu. Her şey buraya en son geldiğinde olduğu gibi görünüyordu.

Presco'yu, iblis prensine göz kulak olması için vadinin diğer tarafında bıraktılar.

Midesi düğümlenmiş halde, koyu gri taş basamakları çıkmaya başladı. Savaş'la bir şey konuşmadan önce Varlett'in icabına bakmaları gerekiyordu. Son birkaç aydır aralarında neler geçtiğini tahmin edemiyordu. Bir zamanlar nişanlanmışlardı, bu yüzden o yokken yeniden alevlenip alevlenmeyeceğini bilmiyordu. Öyle olmamasını umuyordu çünkü o fahişenin kafasını koparacaktı.

Muhafızlar yaklaşırken eğilerek selam verdiler ve ardından çift giriş kapısını açtılar. "Leydi Lightbringer," dediler şaşkınlıkla.

İçeri girmeden önce durakladı. "Kral Thane nerede?"

"Arkanızda, Leydi."

Hel çoktan dönmüş ve onu merdivenin dibinde Fantom'dan inerken bulmuştu. War'ın uzun siyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Artık daha da uzamış, beline kadar inmişti. Parlak yeşil gözleri onu içine çekti ve sıcak bir şekilde gülümsedi. Karnı guruldadı ve önce yavaşça merdivenlerden inmeye başladı. Sonra onun önüne gelene kadar daha hızlı hareket etti ve kollarını onun sert gövdesine doladı. O güvendeydi.

"Hâlâ buradasın," diye nefes aldı.

Kollarını ona doladı ve sırtına sarıldı. Orman gibi kokuyordu. "Bir yere gittiğimi mi sandın?"

"Endişelendim." Geri çekildi ve omzunun üzerinden Hel'e bakmadan önce uzun, yavaş bir nefes verdi. Savaş'a duyduğu sevginin onu memnun etmeyeceğini bilse de, rahatsız olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Bir civarla birlikte merdivenlerde oturmuş, dumanın sisi arasından onları izlerken yüzünün pürüzsüz düzlemleri nötrdü. O zaman adamın malikânede ve orada birlikte geçirdikleri zamanda sigara içmediğini ama şimdi tekrar içmeye başladığını fark etti. Tedirgin olduğu zamanlarda sürdürdüğü bir alışkanlıktı bu.

Hel, "Senin öleceğine inanıyordu ve gelip seni kontrol etmemiz için ısrar etti," dedi. "Kehanet rüyaları ya da buna benzer saçmalıklar."

Savaş'ın kaşları çatıldı. "İyi olacağıma eminim. İkinizin şu tarihe kadar dönmeyeceğinizi sanıyordum..."

Ona yalan söylemekten nefret ediyordu ama Varlett'in nerede olduğunu bulana kadar böyle davranmaya devam etmek zorundaydı. Onun kulak misafiri olması ve ejderhanın sırrını bildiklerini anlaması riskini göze alamazlardı. Sürprizin kendi taraflarında olmasını istiyorlardı, böylece kaçmayacaktı. "Bazı şeyleri hatırlıyorum, her şeyi değil." Kollarını arkasına sıkıştırdı.

"Varlett nerede?" Hel sordu.

"Onu bugün görmedim." Siyah binici eldivenlerini çıkardı. "İblisi avlıyorduk. Üç gün önce tazılardan birini indirdik ve ondan sonra ortadan kayboldu. Varlett bizimle geri dönmedi."

"Obsidyeni bulmuşsun," diye düşündü Valeen.

"Evet, kuzeyde ejderha bölgesinde. Drakonan'ların bir zulası vardı."

Valeen Hel'e döndü. *Bu da iblis Morv'un Ryvengaard'da hiç bulunmadığı anlamına geliyor. O zaman kimi görmüş olabilirim?*

Hel bir omzunu kaldırdı.

Varlett geri gelmediyse, sence biliyor mudur? Ben de öyle düşünüyorum.

Savaş boğazını temizledi ve ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Birbirinizle sessizce konuşuyorsunuz, değil mi?"

"Sana Thane mi demeliyiz yoksa Savaş mı?" Hel ayağa kalkarak sordu. Civarını fırlattı ve yanan ucuna bastı. "War bunu bilirdi. Thane bilmez."

"Şimdi her şeyi hatırlıyorum ama elfler arasında bana hep Thane denecek. Peki, bilmemi istemediğin şey nedir?"

Ona söylemek hâlâ çok riskliydi. Varlett her yerde saklanıyor olabilirdi. War'ın gözleri aralarında gidip geldi ve boğazı düğümlendi. "Bana o olduğunu söylemeye geldin, değil mi? Onu seçtiğini söylemeye."

Hel'in gözleri ona kaydı. *İnandırıcı ol.*

Valeen yumuşak bir sesle, "Hayır, nedeni bu değil," dedi. Kahretsin, bu bir felaket olacaktı.

"Onu terk etmenizin nedeninin sizi bir varis olarak kullanması ve sizi aldatması olduğunu biliyorsunuz. Kiminle olduğunu bana hiç söylemedin." Hel'e dik dik baktı, yumrukları iki yanında kenetlenmişti. "Sen daha iyisini hak ediyorsun Layala."

"Thane..."

Hel, "*Onu seçimini yapmadığına ikna etmekte pek iyi bir iş çıkarmıyorsun,*" diye azarladı. *Onunla bu konuşma için vaktimiz yok.*

Savaş'ın dudakları sıkıca birbirine yapıştı. "Şaşırmış görünmüyorsun."

"Çünkü öyle değil," dedi Hel. "Ve eğer çeneni kapatmazsan, üstünlüğümüzü mahvedeceksin. Gökyüzündeki ejderha." Eliyle yukarıyı işaret etti. Yükseklerde, bulutların arasında süzülen şık, siyah bir ejderha vardı. Ölmekte olan ışık pullarında parıldıyor, uçsuz bucaksız bir göl gibi ışıldıyordu. "Tahmin et kim."

"Zaurahel," diye uyardı Valeen. "Düşüncesizce bir şey yapma." "Neler oluyor?" War sordu.

Hel'in beyaz kanatları cisimleşti ve ona doğru bir bakış bile atmadan gökyüzüne fırladı.

"HEL!" Valeen bağırdı. Kalbi göğsüne öyle sert ve hızlı çarptı ki, acıdı. "Lanet olsun! O piç kurusu kızın peşinden kendim gitmediğim için benimle uğraşmaya kalktı ve dönüp tam da bunu yaptı."

Her yerde başka bir ejderha aradı, onu oraya hızlıca çıkaracak birini. Gölge formu orada yükselebiliyordu ama yerde sahip olduğu hız ve manevra kabiliyetinden yoksundu. Hel'in ona önerdiği kanatları kabul etmemiş olması çok kötüydü. "Presco nerede?" diye sordu Savaş'tan çok kendi kendine.

Savaş'ın kafası tamamen karışmış görünüyordu. "Layala, söyle-"

"Benim, Valeen. Açıklayacak zaman yok ama Varlett yıllar önce Hel'e, sana ve bana ihanet etti. Bizi kandırdı." Presco'yu bıraktıkları uçuşun karşısına baktı ama onu göremedi. Koşmaya başladı, bir yandan da gökyüzünü kontrol ediyordu. Hel'in kanatları hızla çarpıyor, onu hızla yukarı taşıyordu. Gün batımı üzerlerinde gümüş bir zırh gibi parlıyordu. Varlett'e ulaşmasına saniyeler kalmıştı.

Hel, sen beni bekle!

Üzgünüm, aşkım.

"İblisler!" diye bağırdı biri.

"Kahretsin," diye küfretti War ve onu kolundan tutarak durana kadar sürükledi. "Seni içeri sokmamız gerek. Casusları olmalı ya da-"

Valeen onun elinden kurtuldu. "Ben gece tanrıçasıyım. Benden korkacak."

Savaş gülümsedi ve başını salladı. "Sana bir gün vezir olduğunu, tahtadaki en güçlü satranç taşı olduğunu fark edeceğini ve senden korkacaklarını söylemiştim. Sonunda anladığına sevindim."

Parmakları onun güzel yüzüne son bir kez dokunmak için can atıyordu ama onun cesaretlendirmesi karşısında sadece başını salladı. "Varlett hepimizi birbirimize karşı kullandı."

"Anlamıyorum. Nişanlıydık ama sen benimle yaşamaya başladıktan sonra Hel'e katılmak için ayrıldı, ama bu bizi oynadığı anlamına nasıl geliyor?"

Köprüde, bir iblis tazısı muhafızları parçaladı ve vücut parçaları havada uçuştı. Kapı çarparak düştü ama iblis köpeği kapıya çarparak metal parçalarını etrafa saçtı. Muhafızlar tehlikeye doğru koşarken, hizmetkârlar ve diğer misafirler kaçışırken çığlıklar kalede yankılandı. Valeen, içlerinden birinden kaçmaya çalışan atların otlığa doğru fırlayışını dehşet içinde izledi. Aralarında Midnight ve Phantom'ı gördü.

"Atıma dokunmasan iyi edersin!" Tam bir deparla koşmaya başladı. Rüzgâr gece yarısı saçlarını yırtıyor, botları zümrüt yeşili çimlerin üzerinde uçuyordu.

Savaş onun yanına yetişti ve onunla birlikte koşmaya başladı. "Bu Presco mu?"

"Evet." Kavurucu bir acı uyluğunun arkasına saplandı ve neredeyse onu yere düşürecekti. "Ahh!" diye bağırdı dişlerini sıkarak ve elleriyle bacağına kavrayarak öne doğru tökezledi. Savaş onu düşmeden önce belinden yakaladı ve ayağa kaldırdı.

"Yüce Tanrım, kanaman var." Sol kolunun kolunu yırttı. Kalçasının arkasında kocaman bir yara açılmış, bacağındaki kan çimlerin üzerine dökülmüştü. Kimse ona gizlice yaklaşmamıştı. Yanından oklar geçmemişti. *Bu nasıl olmuştu?*

Atlar çitleri aşp toynaklarını gürleterek izdiham yaratırken ve tazi dikkatini ona doğru koşan muhafızlara çevirirken araziye baktı. Hizmetkârlar Valeen ve War'ın yanından geçerek kaleye kaçmaya çalışıyordu. Genç bir kadının elbisesi alttan yırtılmış ve yüzüne kan sıçramıştı.

Savaş kolunu kalçasına bağlamak için eğildiğinde, karnına bir başka yakıcı sızı saplandı ve iki büküm oldu, elini yeleğinin içinden üstündeki yırtığın üzerine vurdu. Avuçlarının altından kan sızıyordu. "Ahhh," diye inledi. "Savaş, neler oluyor?" Sanki buz gibi bir ateş karnını yakıyordu ve acı onu sersemletiyordu.

Üstünün kumaşına dökülen kanı görünce gözleri dehşetle açıldı. "Bilmiyorum ama sorun değil, seni iyileştireceğim. Her şey yoluna girecek." Sesi onun iyiliği için sakın olmaya çalışıyormuş gibi geliyordu ve bu onu daha da korkuttu. Gömleğini çıkardı ve karnına bastırdı. "Arkana yaslanmanı istiyorum. Kendi başına yeterince hızlı iyileşemezsin."

"Oraya çıkıp ona yardım etmeliyiz." Onun omuzlarını itti ve geri adım atmaya çalıştı.

Savaş onun kaçmasını engellemek için belini kavradı ve sarmaladığı gömleğini ona daha sert bastırdı. "Valeen, otur. Hel, Varlett'i tek başına halledebilir."

Bulutların arasında yükselen Hel, ışıklı mavi sihirli kılıcıyla Varlett'e saldırdı. Vahşi pençeleri ona doğru savruldu, havayı kesti ama onun çevik hareketlerini iskaladı. Karnının altında bir yara vardı...

Varlett'in ateş nefesi turuncu bir alev yayıyla püskürdü. Hel kanatlarını sıkıştırıp yuvarlandı, tamamen kayboldu ve yeniden ortaya çıktı, sonra kılıcını sol kanadına sapladı ve bıçağı yukarı kaldırarak kâğıt gibi yırttı. Valeen'in sırtına bir acı daha saplandı, sanki kılıcını sırtında kaydırmış gibiydi. Valeen, ejderha değiştiriciden gelen kükremeyle eş zamanlı olarak haykırdı.

Hayır. Valeen inanamayarak başını salladı. *Hayır, hayır.* Yaptıkları pazarlığın farkına varınca kafası karıştı. Bedeli. Sağlam bacağı sallandı ve denge için War'ın omuzlarını kavradı.

"Bunu nasıl durdurabilirim?" Yarasının üzerine daha fazla baskı uyguladı ve bu onun nefesini kesti. Ölümlü elf bedeni neredeyse her yönden tanrıça formundan daha aşağıdaydı. "Bu nasıl oluyor?"

Hel, ona zarar vermeyi bırak, diye seslendi zihnine.

Kolunda bir yara daha açıldı ve Savaş küfretti. "Bunu nasıl durduracağımı söyle bana!"

"Bu Varlett!" diye haykırdı. *Onu her incittiğinde beni de incitiyorsun,* diye bağırdı Hel'in zihninde. *DUR!*

Kanatları vınlayarak onu geriye doğru itti ve Varlett ile arasında mesafe yarattı. *Bu nasıl mümkün olabilir?* Sesindeki dehşet zihninde bile belirgindi.

Varlett'in ejderhası aniden insan formuna dönüştü ve bulutlardan serbestçe düşmeye başladı, her saniye onu yaklaşan ölüme daha da yaklaştırıyordu. Altın rengi saçları, fırtınada dans eden kehribar buğdayı dalgaları gibi yukarı doğru dalgalanıyordu.

All Mother, bana güç ver. Bir enerji dalgasıyla acısı hafifledi ve Savaş'tan uzaklaşıp yaralarının elverdiği en hızlı şekilde koşmaya başladı. *Ona ulaş, yere düşmeden ona ulaş, diye* haykırdı, gözlerini bir taş gibi gittikçe daha hızlı düşen Varlett'e sabitleyerek. Vücudu içe doğru kıvrılmıştı, kolları ve bacakları bayılmış gibi hareketsizdi. "Presco!" Valeen bağırdı ama o yüksekteydi ve iblis hırıltılarının, kılıçların çarpışmasının ve çığlık atıyor.

Gözünün ucuyla iri siyah bir şekil yakaladı. Odağı değişti ve ağzından kan damlayan, dişleri kıpkırmızı parlayan bir iblis tazısı ona doğru koşmaya başladı. Çenesini sıkı ve Darkbringer'ı avucuna çağırarak gölgeye dönüştü. Tazı üzerine hücum edince dizlerinin üzerine çöktü, arkasına yaslandı ve tazı üzerine doğru koşarken tanrıça kılıcını canavarın karnına sapladı. Ne uluma geldi, ne de çığlık. Son adımlarında tökezledi ve arkasına yığıldı.

Varlett'in hayatı benimkine bağlı Hel! Yakala onu!

Varlett'in yere çarpmasına saniyeler kalmıştı ve Valeen bunu başaracak kadar yakın değildi. Ama sarmaşıkları başarabilirdi. Onu yakalayıp sarmak için yukarı doğru yırtıldılar ve sonra okyanus dalgası gibi bir patlama ona çarparak yere düşürdü. Büyünün kontrolünü kaybetmişti ama Hel hızla yaklaşmış Varlett'i yakaladı ve kollarının arasına aldı.

"Tekrar merhaba tanrıça," dedi iblis prens Morv'un çakıllı sesi ve dikkatini çekti.

Ayağa kalkarak onunla yüzleşmek için döndü, bu kez korkuyla değil cesaretle. Ama görüşünde siyah noktalar uçuşuyordu. Vücudundaki yaralar yeterince hızlı iyileşmiyordu ve harcadığı güç ve enerji onu zayıflatmıştı. Dövüşün telaşı acıyı bir süreliğine uzak tutmuştu ama her şey onu yakaladı. Dayanılmaz acı dalgaları merkezini sarstı ve bacakları büküldü. Ellerin ve dizlerinin üzerine düştü, zar zor nefes alabiliyordu. Altındaki çimlerin üzerine kan damlıyordu, damlıyordu, damlıyordu.

Savaş nerede? diye merak etti. Hel nerede?

Derin bir kahkaha tüylerini diken diken etti. "Gece tanrıçasını böylesine güçsüz bir şey olarak görmek ne güzel bir manzara. Seni öldürmekten neredeyse zevk alıyorum.

Neredeyse." İblis Prens'in boynuzları dağınık beyaz saçlarının arasından çıkmıştı ve parlak kırmızı gözleri onu küçümsüyordu. Adam ölümsüzdü ve tanrıça kılıcı onu öldürmezdi ama yeraltı dünyasına geri gönderirdi... tabii kılıcı ona karşı kullanabilecek kadar güçlüyse. Görüşündeki siyah noktalar daha da koyulaştı ve yayıldı. *Bayılamam. Uyanık kal. Uyanık kal.*

Elinde büyülü asası ve yanında başka bir tazi ile yedi ayağı ve güçlü kaslarıyla ona doğru kasıla kasıla yürüyordu. Üç tane vardı ve o sadece birini öldürmüştü. Bu da bir diğerinin buralarda bir yerde olduğu anlamına geliyordu.

Kahretsin. Darkbringer'ı kavradı ve Soulender'ı çağırmayı düşündü, bu onu sonsuza dek bitirebilirdi, ancak bunu kolayca ona karşı kullanabilirdi ve o zaman sadece sonsuza dek ölmekle kalmaz, aynı zamanda alemlerdeki en korkulan varlık olurdu. Onun bu şansı elde etmesine izin veremezdi.

Botlar onun yanında ağır bir gümbürtüyle yere çarptı ve Hel kanatlarını geriye çekti. "İlk hatan *lanet* karım için gelmek oldu. İkincisi ise bir şansın olduğuna inanmaktı."

Gülümsedi. *Hel*. Sesindeki rahatlamayı anlaması için duyması gereken tek şey onun adıydı.

"Kavga istiyordun. Şimdi bir tane buldun." War, elinde siyah kanatlı bir kılıçla iblis prensin arkasında durdu. "Bizim şansımızı seninkinden daha çok seviyorum, Morv."

Ağzının kenarı yukarı doğru çekildi; Hel ve Savaş tekrar dövüşmeye başlamışlardı ve bu sefer karşı karşıya değillerdi. Görüşündeki siyah noktalar kalınlaştı. Yüksek dağların ardına gömülmekte olan güneş ışığını artık zar zor görebiliyordu. Kolları tutmaz oldu ve yan tarafına yığıldı. Acı çok fazlaydı. Çok yorgundu; uyku onu çağırıyordu.

Uyku değil. Uyanmadı ama gözleri yine de kapandı. Yakınlarda çığlıklar vardı - yardım etmesi gerekiyordu. Kılıç şakırtıları ve emirleri haykıran askerlerin sesi. Birisi ağlıyordu. Bir zamanlar kanın sıcak olduğu yerde, şimdi çekirdeği soğuk hissediyordu.

Birdenbire yerden kaldırıldı ve güçlü, sert bir göğüsle karşı karşıya getirildi.

"Hel," diye mırıldandı, yüzünü bulmak için gözlerini tekrar açtı. Başını onun omzuna yasladı; kocaman beyaz kanatları açılmıştı.

Hel, War'a "Siktir et onu," dedi ve sonra yerden kalkarak onu daha sıkı kavradı.

İçini bir panik dalgası kapladı ve Hel'in savaş derisi üstlüğüne kavradı. "İkisiyle de tek başına savaşılamaz!"

Daha da yükseldiler, rüzgâr kulaklarında ısıklık çalarak saçlarını karıştırdı.

War çizmelerini çimlere sürerek saldırdı ve bir savaşçı çılgılığı attı. Morv onun etrafında döndü ve tazı efendisinin önünde hızla ilerledi. Korkunç hırıltılı çılgılığı onu ürpertti.

"O yalnız değil ve benim önceliğim sensin." Hel'in omzunun üzerinden Leif, Fennan ve Piper'in içeri hücum ettiğini gördü. Presco gökyüzünden ağırlığıyla yeri sarsarak indi.

Aniden her şey karanlığa gömüldü. Uzay, Varlett'in baygın yattığı taş çemberin içinde görünene kadar bedenini bir anda çekip eziyor gibiydi. Burası sessizdi. Göletteki kurbağaların sesleri uzaktaki savaştan daha gürültülüydü.

Hel, Valeen'i yavaşça taşın üzerine bıraktı ve bunu yaparken onun başını okşamaya dikkat etti. "Bunu yaptığım için çok üzgünüm. Bunu yapmak istememiştim." Sesi çatallaştı. "Bilmiyordum."

Hafif bir elini karnının üzerine koydu. Büyüsünün sıcaklığı acıyı bir anda dindirdi. "Bilemezdin." Onu rahatlatmak için avucunu onun koluna koydu.

İçindeki sıcaklık geri gelmeye başladı, kalbi daha güçlü atmaya başladı ve görüşüne serpilen siyahlık güneşli bir sabahtaki sis gibi dağıldı. Büyü Tanrısı'nın iyileştirici gücünün bu kadar çabuk işe yaraması dikkate değerdi. Kocasının gücü. Neredeyse onun aşılmaz ölümsüz bedenine sahip olmak kadar iyiydi. Sonra sırtındaki, kalçasındaki ve kolundaki yaraya yöneldi.

Valeen batan güneşin kızıla boyadığı gökyüzüne baktı. Sanki o gece ölen tüm insanların kanıyla boyanmış gibi kırmızıydı. Boğazı düğümlendi ve göğsündeki öfke kabardı. Morv'un işini sonsuza dek bitirecekti.

"Onun da iyileştiğinden emin olmak için seni buraya getirmem gerekiyordu."

"Eğer olmazsa, başım belada demektir." Başını çevirdiğinde Varlett'i sırtı onlara dönük bir şekilde yan yatmış buldu. Altın sarısı saçlarının bir kısmı kanla koyu kırmızımsı siyaha boyanmıştı. Kıyafetleri yer yer yırtılmış, yaralı bedeni ortaya çıkmış ve o izlerken kapanmıştı.

Enerjisi uzuvlarına geri döndü ve düşünceleri daha az bulanıklaştı.

"Konuş benimle. Nasıl hissediyorsun?"

Kendini dirseklerine kadar itti, sonra Hel kolundan tutup onu ayağa kaldırdı. Ona baktı, sahip olabileceği herhangi bir şey aradı.

ıskaladı ama dikkatini Savaş ve diğerlerine çevirdi. "Kendi başınıza ayakta durabilir misiniz?"

"Sanırım şimdi daha iyiyim." Vücudunun üst kısmını bir o yana bir bu yana hareket ettirdi, emin olmak için gövdesini kaydırды ve omuzlarını yuvarladı. Acı yoktu. "Buna bir son vermenin zamanı geldi Hel."

Elini tuttu ve sırttı, vahşi gözlü ve öldürmeye hazırды. "Gece tanrıçası intikamını alsın da görelim."

Kavganın kenarında belirdiler. Fennan, Leif ve Piper sırayla kalan tazının üzerine atıldılar, Presco kükreyip tazıyı karnından yakalayıp dev ağzının içinde yaratık gevşeyip onu fırlatana kadar salladı; iri siyah gövdesi vadiye düşene kadar havada kavis çizdi. Kafası kopmuş bir başka tazı cesedi de yakınlarda yatıyordu. Bu üçünün de öldüğü anlamına geliyordu.

War ve Morv kılıç kılıca dövuştüler, silahlar çarpışıyor, vınılıyor, çınılıyordu. Etkileyici ayak hareketleriyle bir dans gibi hareket ediyor, oraya vuruyor, buraya kaçıyorlardı.

Ama bir şeyler yanıştı. Morv iyiydi ama kusurluydu, öyleyse neden Savaş bu işi henüz bitirmemişti? Kimse onun kadar iyi kılıç kullanamazdı. Başka herkesi kolayca parçalara ayırırdı. Sonra sol kolundaki bir ısırıktan kalan yırtık eti gördü... Tazı... Zehri.

Diğerlerinden hiçbirisi iblisin köpeğinin ısırığından kurtulamadı ve Savaş bu kez ölümsüz değildi.

BÖLÜM 47

OceanofPDF.com

VALEEN

Valeen Darkbringer'ı Hel'e fırlattı ve Soulender'ı avucuna çağırdı ve Morv'a doğru koşmaya başladı, öfke her adımda daha da hızlı hareket etmesini sağlıyordu.

Hel arkasından, "Valeen, bekle," diye seslendi ama o arkasına bakmadı.

Piper, Leif ve Fennan o yanlarından geçerken birkaç adım geri gittiler. Şaşırmış ya da korkmuş olmaları şu anda umurunda değildi. War'ın ayakları titredi. Zehir ona doğru ilerlerken savuruşları ve blokları yavaşladı.

"Uğruna geldiğin benim, Morv," diye bağırdı Valeen, vücudundan gölgeler yuvarlanırken. Avucunu açarak gümüş rengi bir enerji patlaması gönderdi, artık gökyüzünde parlayan hilalden daha fazla güç alıyordu. Morv'a çarparak onu birkaç metre geriye uçurdu ve bir ağacın dibine sıkıştırdı. Pembe çiçekler çarpmanın etkisiyle yağmur gibi yere düştü. Yarı gölge, gecenin içinde bir hayalet gibi hareket etti ve kılıcını ona doğru savurdu. Kılıç esasına çarptı ve onu ikiye ayırdı.

Kükreyerek, bir sopadan başka bir şey olmayan kırık ucunu kadının karnına sapladı. Kadın kaçtı ve adam sanki güçlü bir rüzgârla yükselmiş gibi geri uçtu ve esasının üst yarısını ona doğrulttu. Kırmızı, cızırtılı bir yıkım çizgisi ona doğru yöneldi. Kalkanı içgüdüsel olarak harekete geçti ve iki büyüünün etkisi bir gök gürültüsü gibiydi. Kalkanıyla çarpışan çatırdayan enerji gürültü çıkarmaktan başka bir işe yaramadı. Çok daha güçlü kuvvetlere dayanmıştı.

Sırtarak kendi kalkan gücünü ileri itti ve gücü çökene kadar Morv'un sırtını yere getirdi. Yan tarafa doğru dalışa geçerek

Geri tepme.

"Yüzüğün olmadan o kadar da korkunç değilsin Morv." Valeen kasıla kasıla Soulender'a doğru yürüdü. "Merak ediyorum, bir iblis öldüğünde ona ne olur? Ruhun sonsuz karanlığın içinde kaybolur mu? Yeraltı dünyanızdaki o hastalıklı yaratıklardan biri mi olursunuz, zayıf ve güçsüz?"

Hel onun yanında belirdi ve omzunu onunkine sürttü. "Şahsen ben bunun sonsuz karanlık olmasını umuyorum."

Yarı çömelmiş, üst dudağı bir hırıltıyla geriye kıvrılmıştı. "Öldüklerinde iblislere ne olduğu önemli değil. Ama ikinize ne olacağını hepimiz biliyoruz. Tekrar ve tekrar ve tekrar doğmakla lanetleneceksiniz, her zaman birbirinizi unutarak. İşte bu ebedi bir cezadır. Bu hangi hayat şimdi? Üç mü, dört mü? Hadi beş yapalım!"

Başını bir boğa gibi ona boynuzlarıyla vurmak istercesine eğerek geniş burun deliklerinden buhar çıkardı ve saldırdı. Kadın tam zamanında hareket edip Soulender'ı onun sırtına indirmek için kendini hazırladı ama adam son anda kılıcını çıkardı. Silahları, kollarından aşağı bir şok dalgası gönderen bir çınlamayla çarpıştı. Adamın gücü kızinkine üstün geldi ve kız gölgeye dönüşüp fırıl fırıl dönerek uzaklaştı. Kendisine karşı ani güç kaybıyla öne doğru düştü.

Hel'in avucunun üzerinde güneşe rakip parlak bir ışık topu yandı. Morv gözlerini korumak için kollarını havaya kaldırdı ve tısladı. "Ah, sorun nedir? İblislerin güneş ışığını sevdiğini sanırdım. Yeraltı dünyası çok parlak ve güneşli."

Morv geri çekildi, neredeyse ondan uzaklaşmak için tökezliyordu. "Senin ne olduğunu biliyorum," dedi gözlerini siper ederek. "Babanın kim olduğunu biliyorum, Zaurahel. Annenin de nerede olduğunu biliyorum."

Valeen Hel'in yanında hareketsiz kaldı. Avuçları terledi ve Soulender'ı tutuşunu ayarlamak zorunda kaldı. Onun zihninin olasılıklar karşısında döndüğünü hayal etti. *Yalan* söylüyor, dedi zihnine.

Hel'in parmakları ışık topunun etrafında kapandı ve karanlık bir kez daha manzarayı örttü. "Kim? Ve nerede?"

"Bu işler böyle yürümüyor, fesatlık tanrısı." Kıkırdadı ve kılıcını yanına vurdu. Parlak kırmızı gözleri karanlıkta parlıyordu ve boynuzları soluk ışıktaki ışıldıyordu. "Önce yüzüğüme ihtiyacım var."

"Söylediğin şeylere neden inanayım ki?"

Zaman kazanıyor. İndirin onu.

"Yapmak zorunda değilsin ama beni öldürürsen asla bilemezsin." Morv pelerinin kenarını kavradı. Ayaklarının etrafında başlayan duman dizlerine doğru yükseliyor, tekrar kaçmaya hazırlanıyordu. "Merak etme, geri döneceğim. Ne kadar süreceği umurunda değil. Güzel karının kafasını alıp duvarım için bir ödül yapacağım. Ne manzara olurdu değil mi? Gece Tanrıçası'nın ağzı ölürken bile sikimi alabilir."

Tek bir kalp atışında Hel arkasında belirdi, onu aşağı çekmek için boynuzunu çekti ve Darkbringer'ı ensesinden itti.

Bu piçi sonsuza dek öldürün.

Valeen yarı gölge halinde ileri atıldı ve Soulender'ı iblisin göğsüne saplayarak kabzasına kadar batırdı. Morv dehşet dolu gözlerle ona baktı ve sonra katı vücudu çatlamaya ve parçalanmaya başladı, kararmış küle dönüştü ve parçaları bir is yığını haline gelene kadar esintiyle uçup gitti.

Artık yeraltı dünyasının sadece iki iblis prensi vardı ve Valeen onları kendisine düşman yaptı.

Hel'in lal rengi gözleri koyu kirpiklerinin ve soluk teninin arasında parlıyordu. Göğsü inip kalktı ve aniden kızın karşısına geçerek onu incelemeye başladı. "Yaralandın mı? Bir bakayım sana." Çenesini eğdi, omuzlarını kavradı.

"Ben iyiyim." Boştaki eliyle onun kolunu kavradı. "Ben iyiyim."

"Layala!" Piper bağırdı. "Thane'in solunumu durdu!"

Kanı donarak arkasını döndü ve birkaç metre ötede Fennan, Leif ve Piper sırt üstü hareketsiz yatan adamın etrafında toplanmıştı. Presco yakınlarda olası çözümleri mırıldanarak volta atıyordu. *Bu gerçekleşiyor olamaz.* Valeen'in kalbi küt küt atmaya başladı.

Ellerinde meşalelerle muhafızlar ve Kuzgun askerleri onlara doğru koştu. "Yüce Kral! Yüce Kral düştü!"

"Hayır," dediğini duydu ve ona doğru koştu. "Thane!"

Hel çoktan oradaydı, ısırılmış kolunu kucaklıyordu. Avucundan sıcak bir parıltı yayılıyordu. "Benimle kal. Beni bırakamazsın. Planlarımız var ve sana burada ihtiyacım var. Daha önce yalan söyledim; sen hâlâ benim kardeşimsin. Yapacağın hiçbir şey bunu değiştiremez."

Onun yanına düştüğünde gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Onun güzel yüzünü kavradı, başını kaldırdı ve nefesini duymak için eğildi. Hiç nefes gelmedi. "Hayır, hayır, hayır." Çaresizce başını kaldırdı, arazideki kuzgunlar yakınına toplanmıştı. Parlak turuncu fenerin ışığı etrafı aydınlatığında derisinin nasıl görüldüğü anlaşıyordu.

Her zamankinden daha solgun. "Ölemezsin!" Onu sarstı ve kalbini şok etmeyi umarak yumruğunu göğsüne sertçe vurdu. "Uyan."

"Layala," diye bağırdı Piper, onun yanına düşerek. "Kurtar onu." Sesi boğuk çıkmıştı; acı Valeen'i tam kalbinden vurdu. Tanrım, bu gece onun kalbini kıracaktı. Ona her şeyin sonsuza dek bittiğini, onu seçmediğini ve şimdi onu burada tutmak için her şeyi yapabileceğini söyleyecekti.

"Thane, bize geri dönmelisin. Lütfen. Lütfen." Thane'in omuzlarını tekrar sıktı, Thane'in başı öne arkaya sallanıyordu.

"Hel, bir şeyler yap!" Onu kurtarabilecek biri varsa o da oydu ama yüzüne kazınmış endişeyi gördü. Büyüyen paniği.

"İşe yaramıyor," sesi dalgalandı. "Sanırım zehir kalbine ulaştı."

Presco durdu. "Eğer zehri dışarı çekebilirsen işe yarayabilir."

"Deniyorum," diye tersledi. "Ama bu doğal değil, iblislerden geliyor."

"Benim için yaptığın gibi bir rune yarat. Durdur şunu."

Hel'in çenesi titredi. "Artık çok geçse bile bunu durduramam."

"Ondan vazgeçmiyoruz. O benden asla vazgeçmedi." Valeen tekrar tekrar göğsüne vurdu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken, yüzünü bir kez daha avuçlarının arasına aldı. "Burada kalmak zorundasın. Beni duyuyor musun? Seni tekrar bulmamız için bizi bekletemezsin." Kıpırdamadı; kalbi atmadı. "Thane, lütfen," sesi kırıldı ve içinin parçalandığını, umudunun denize açılan bir şişe gibi kayıp gittiğini hissetti.

Piper'ın hıçkırıklarının sesi sessizliği doldurdu. Fennan sürekli "Hayır, hayır, hayır," diyordu.

Arkasının üzerine düştü ve kollarını dizlerine dolayarak boğazını yakan bir çığlık attı.

Sonra Varlett ortaya çıktı ve Piper'ı kenara itti. "Kımıldayın, hepiniz."

Neredeyse hepsini yok edecek olan kişide umut var mıydı? Hepsi Varlett'e geniş bir alan bıraktı. Hel adım atmaya başladı. "Varlett, kutsal olan her şey üzerine yemin ederim; eğer onu kurtarmazsan, seni öldürmenin bir yolunu bulacağım."

Varlett parmağına kalın gümüş ve siyah bir yüzük taktı ve avucunu göğsüne dayadı. Dudaklarından yabancı bir dilde kelimeler döküldü.

Ejderha şekil değiştirenin onlara neden yardım ettiği onu aşırıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Valeen, War'da yaşam belirtisi ararken vücudu titriyordu. *Lütfen, lütfen, uyan.*

Ağızından yeşil bir sıvı -zehir- çıktı, yukarıda dalgalanan bir top halinde asılı kaldı ve Varlett elini sallayarak onu kenara fırlattı.

Bir
vuruş.
İki.

"Hadi," dedi Varlett ve hızlı, sabit hareketlerle göğsünü aşağı doğru itti. "Sen savaş tanrısısın. Bir daha ölemezsin. Kalk ayağa!"

Dudakları havalandı, göğsü yükseldi ve göz kapakları titredi. Valeen rahatlamıştı ve boğuk bir hıçkırık tutturdu.

Varlett uzun bir nefes vererek arka ayaklarının üzerine düştü ve başını ellerinin arasına aldı. "O yaşıyor." Keskin bir nefes verdi. "Yaşıyor," diye tekrarladı.

Etraftaki herkes tezahürat yapmaya, yanlarındaki Kuzgun'la el çırpmaya ya da havaya yumruk atmaya başladı. Leif parmaklarının içini öptü ve Yaratıcı'ya bir jest olarak avucunu gökyüzüne doğru kaldırdı.

Savaş öksürdü ve yan yattı, sanki kilometrelerce koşmuş gibi ağır ağır nefes alıyordu. Hızla gözlerini kırptırdı ve yavaşça kendini yukarı itti. Etrafında toplanan herkesin yüzündeki şaşkınlık, ölüme ne kadar yaklaştığının farkında olmadığını yeterince açık bir şekilde gösteriyordu. "Gittiler mi?" diye ağzından kaçırды, daha kimse tek kelime edemedi. "Hepsini öldürdük mü?"

Valeen kollarını ona doladı ve sanki bunu yapmazsa onları sonsuza dek terk edecekmiş gibi onu sıkıca kavradı. "Sen iyisin." Şimdi mutluluk gözyaşları döküyordu. "Yüce Ana'ya şükürler olsun, iyisin."

Yüzünü onun boynuna yasladı ve derin bir nefes aldı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Seni bırakamam."

Geri çekildi ve ona zorla gülümsedi. "İyi hissediyor musun? Sana bir içki getirebilir miyiz? Hel'in seni iyileştirmesine ihtiyacın var mı?"

İkisi de ayağa kalktı ve her şeyin yerinde olduğundan emin olmak istercesine vücudunu sıvazladı. "Ben iyiyim, sanırım. Morv'u sen mi öldürdün?"

Tekrar Hel'e baktı. Hel onları temkinli bir ifadeyle, hatta biraz da acıyla izliyordu. "O gitti," diye cevap verdi Hel. "Temelli olarak. Valeen'in Soulender'ı var."

Başını salladı ve sonra Kuzgunlarına döndü. "Yardıma ihtiyacı olan insanlar var. Tüm yaralıları revire getirin."

Toplanan kalabalık dağılmaya başlarken mırıldanmalar ve baş sallamalar oldu. Askerlerden bazıları gelip onu sırtından alkışladı. Birçoğu gülümsedi ve ayrılmadan önce onu Yüce Kral olarak kabul etti.

Geriye sadece her zamanki grup kaldığında Valeen dönüp Varlett'e ters ters baktı.

Savaş'ı kurtarmak onu hiçbir şeyden muaf tutmuyordu. "Bağlayın onu."

İlk hareket eden Presco oldu ama Varlett ayağa fırladı ve iblis yüzüğünün bulunduğu avucunu havaya kaldırarak durdu. "Bak, bu uzun zaman önceydi."

"İhanetin zihnimde taze." Valeen'in yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Kiminle uğraştığını unutmuş olmalısın."

"Kiminle uğraştığımı tam olarak biliyordum, gece tanrıçası, hayatımın artık kime bağlı olduğunu. Bu sırrı saklayamayacağını, tanık olduklarından sonra asla sessiz kalmayacağını biliyordum."

"Yalan. Hepsi yalandı."

Varlett karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Hel sana o kadar bağlıydı ki acınacak haldeydi. Buna inanmana şaşırdım ama yine de iyiyim. Bu illüzyon umduğumdan daha iyi sonuç verdi. Tek gereken bir tutam gerçek, ikinizin de güvensizliği üzerine bir oyun, üçünüze de fısıldanan birkaç yalan ve her şey bitti. Güçlüler her zaman içten çöker."

Bir anda elini Varlett'in boğazına doladı, canını acıtacak kadar sıkı değildi ama onu boğmamak için kendini zor tutuyordu. "Neden?"

"Dikkatli ol." Hel hemen yanındaydı; eli omzuna dolanarak onu Varlett'ten uzaklaştırdı ama tamamen bırakmadı. "Kendine zarar verebilirsin."

Varlett alt dudağını yaladı. "Neden mi? Çünkü sende istediğim her şey vardı. Ölümsüzlük, kudret, aşk, bağlılık, bana hiç hayal etmediğim bir güç verebileceğini bildiğim büyü tanrısı." Sürüngen gözleri Hel'e kaydı. "Kalende aptalca korumasız bıraktığın kişisel büyü kitabından nasıl illüzyon yaratılacağını öğrendim." Tekrar Valeen'e döndü. "Nişanlımın kalbini bile çaldın ve şimdi benimle anlaşıma yapacak kadar aptal olduğun için, başıma gelen her şey senin de başına geliyor. Ben ölürsem, sen de ölürsün. Bir sıyrık alırsam, sen de alacaksın. Hayatım üzerine bahse girdim, Soulender'ın sahibi olman ve Hel ile War'ın seni korumak için her şeyi yapabilecekleri gerçeği ve tekrar ölümsüz olduğunda. Yani. Will. I." Valeen çenesini sıkarak ejderha şekil değiştirene saldırmamak için kendini zor tuttu. Onun ve sayısız kişinin hayatını mahveden kişi şimdi ona bağlıydı. Zeki cadı. Dileğini gerçekleştirecekti.

Her şeye rağmen ölümsüz. "Bu iş daha bitmedi."

"Oh, hayır," dedi. "Daha yeni başladı."

Hel'in eli Valeen'in üst koluna dolandı ve onu Varlett'ten uzaklaştırıp kendisine doğru çevirdi. Ejderha değiştiriciyi isteksizce serbest bıraktı ve birkaç adım uzaklaştılar.

Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Ama bu benim için bile kolay olmayacak. Böyle bir şey basit bir büyüyle geri alınamaz. Zaman alacaktır. "Ve Varlett ölümsüzlüğümüzü geri almamıza yardım edecek." Ona baktı. "Sen etmiyor musun? Çünkü bu senin yararına ve sen kendini herkesten ya da her şeyden daha çok önemsiyorsun."

Gülümsedi, sürüngen gözleri parladı. "Hizmetinizdeyim."

Valeen her ne kadar onu cezalandırmak istese de, ne yapılabilirdi ki?

Savaş bir adım öne çıkarak üçünün arasında durdu. İnançsızlıkla başını salladı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Parçaları doğru birleştiriyorsam, Hel'i terk etmenizin tek nedeninin o olduğunu mu söylüyorsunuz? İlişkisi olduğunu düşündüğünüz kişi o muydu? Ama..."

"Ama ben yapmadım," diye bitirdi Hel.

Güvence almak için Varlett'e döndü. "Bu doğru. O zamanlar hiç sadakatsizlik etmedi, en azından bana karşı. Gerçi bu hayatta pek çok ateşli ve ağır gecelerimiz, sabahlarımız, öğleden sonralarımız oldu..."

"Kapa çeneni," dedi Hel, ona saldırmaya hazırlanarak. "Seni henüz öldürememiş olabilirim ama hayal edebileceğin en karanlık, en kirli hapisane hücrelerini bulup seni oraya tıkmayacağımı sanma."

Zümrüt gözleri Hel ve Valeen arasında gidip gelirken War hasta olacakmış gibi görünüyordu. "Asla birlikte olamazdık, hatta burada, Adalon'da bile yaşayamazdık. Sen bana asla aşık olmazdın. Bunun olmaması gerekiyordu." Uzaklara baktı ve ellerini yüzünde gezdirdi. Yanağına bir kir ve kan lekesi yayıldı.

Onu teselli etmek, bunun doğru olmadığını söylemek istedi ama bu yalan olurdu. Gerçek şu ki, her zaman Hel olması gerekiyordu. Her zaman birlikte olması gereken kişi oydu ve bu yok edildi, onlardan çalındı. Bu yüzden sessizce durup ona baktı, kelime bulamıyordu. Ona gidemiyordu çünkü bunu yapmak için Hel'i kıramazdı.

Piper elini onun omzuna koydu. "Belki olmaması gerekiyordu ama oldu. Ve şimdi burada bizimle birliktesin."

Fennan diğerk tarafına geçti ve omzuyla onu dürttü. "Başka türlü olmasını istemezdik, Thane. Sen bizim Yüce Kralımızsın. Ve benim en iyi arkadaşımısn."

O anda, en karanlık gecelerde bile, her şey kaybolmuş gibi göründüğünde ve düştükleri seviyede hiçbir ışık parlayamadığında, her zaman bir umut ışığı bulunabileceğini fark etti.

"Hepiniz anlamıyor musunuz? Eğer o olmasaydı, Hel asla Kara Büyücü olamazdı. Ne lanet ne de solgun olanlarla savaş olurdu. Elfler hâlâ büyülerine sahip olurlardı..." Hel'in bakışlarıyla karşılaştığında çenesi titredi ve gözleri yaşlarla doldu. "Ve ben kardeşimi asla kaybetmezdim."

Varlett ilk kez suçlu görünüyordu. Bu Valeen'in onun barındırabileceğini düşündüğü bir duygu değildi.

Onun acısı, ejderhaya karşı daha da öfkelenmesine neden oldu.

"Ve bunu geri alamayız," dedi Hel ileri doğru adım atarak. "Ama gitmesine izin verebiliriz." Onu sarsarak kucakladı ve Valeen gözyaşlarını tutamadı.

BÖLÜM 48

OceanofPDF.com

VALEEN

VAleen eski odasının dışındaki koridorda volta atıyordu. Herkes savaşın kanını ve kirini temizlemek için içeri gelmişti. Varlett, kendisine katagas serumu takılmış ve kelepçelenmiş olarak odalardan birinde tutuluyordu. ile

Yeni bağlantıları, serum Valeen'i de etkilemişti ama o korkunç ejderha kızının serbestçe dolaşmasına izin vermektense büyüünün azalmasını tercih ederdi. Hel, War'la yalnız konuşabilmek için odasındaki yatağa uzandı. Henüz onun kapısını çalacak cesareti bulamamıştı.

Şu anki gibi bir zaman yoktu. Derin bir nefes alarak parmaklarını kapıya vurdu ve beklemek için geri çekildi.

Ayak sesleri hafifçe yere çarptı ve kapı içeri doğru sallandı. "Valeen," dedi şaşkınlıkla.

Adaçayı ve sedir ağacı kokuları temiz teninden ve saçlarından yükseliyordu. "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette." Kenara çekildi ve ona içeri girmesini işaret etti. Kapıyı kapattı ve dört direkli devasa yatağa doğru ilerledi. Kız odanın kenarlarında dolaştı. Tanıdığı mobilyalara baktı. Bir zamanlar ona fırlattığı şamdanı. Onu öldürmeye çalıştığı ve onunla seviştiği yatağı. Şimdi farklı hissediyordu, sanki buraya ait değilmiş gibi.

"Nasılsın?"

Gülümsedi ve yatağında geriye doğru kayarak yatak başlığına yaslandı. "Nasıl olduğumu sormaya mı geldin?"

"Seni aylardır görmedim. Bu doğru bir soru."

"Şey." İç çekti ve çenesini ovuşturdu. "Endişeli ve mutsuzdum. Yanlış bir karar verdiğimden korkuyordum ve aynı zamanda bunun

doğru olanı. Odanızdaki yastığın üzerinde yüzüğünüzü buldum." Bakışları kızın eline kaydı. "Görüyorum ki yeni bir tane almışsın, daha doğrusu eski bir tane."

Alyansını hiç çıkarmamıştı. Elini kaldırdı ve her kıvrımını ve ışıltısını ezberlememiş gibi inceledi. O zaten biliyordu. "Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Ve eğer sadece Layala Lightbringer olsaydım, sen benim için o olurdun. Sen benim hayatım ve eşim olurdun." Gözleri yaşlarla doldu. "Ama ben de Valeen'im. Ve dediğin gibi, geçmişi hatırlamak her şeyi değiştirdi."

Başını salladı, göğsü yükseliyordu. "Mutlu olurduk."

"Evet," diye nefes aldı. Kalbi yeniden kırılıyormuş gibi hissediyordu, tıpkı aylar önce ona bittiğini söylediği zamanki gibi. "Yapabilirdik."

"Keşke seni sevmek yeterli olsaydı. Ama o senin ruh eşin. Sen gitmeden önce, içten içe, hatırladığında onun olacağını biliyordum."

Yanaklarını sıvazladı. "Neden bu kadar iyi bir insan olmak zorundasın? Bana kızgın olsan daha kolay olurdu. Sen benim için her zaman önemli olacaksın ama bu o."

Kıkırdadı. "Sana asla kızgın kalamam, biliyorum."

Kalp kırıklığı içinde gülümsedi. "Her korkunç kusuruna, yaptığı her korkunç şeye rağmen. Onu seviyorum. O her zaman benim olmalıydı. Ve belki şimdi o kadar kötü olmayacak."

"Ben olsam buna güvenmezdim. Bence konseyi yok etmek ve sizi korumak için neler yapabileceğinin sadece tadına baktık."

"Muhtemelen haklısın." Bu cezanın intikamını almak, yıllar önce konseye verdiği sözü yerine getirmek için gitmeyeceği derinlik yoktu.

Başını salladı, yeşil gözleri mum ışığında parlıyordu. "Tek istediğim senin mutlu olman Valeen. Onun da."

"Peki ya sen?"

Yanağından tek bir damla yaş süzüldü ama sonra sırtmaya başladı. "Varlett ile olmayacağı kesin."

İkisi de güldü ve kadın dedi ki, "Onu bir gün bulacaksın. Karını. Ama mükemmele yakın olsa iyi olur."

"Seni aşması çok zor olacak."

Gülümsedi. War onu uzun zamandır seviyordu, Thane de öyle. "Bizimle Runevale'e geliyorsun, değil mi?"

Derin bir nefes aldı ve pencereye doğru baktı. Uzun tül perdeler hafif bir esintiyle dalgalanıyordu. Cırcır böcekleri cıvıldıyor ve bir baykuş ötüyordu.

dışarıda balkonda. "Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Konsey'i ele geçirmek için bana ihtiyacınız olacak yoksa başladığımız yere geri döneceğiz," dedi. "Ve ben bu boku tekrar yapamam. Seni sevip tekrar kaybedemem."

Adam ayağa kalkarken yatak gıcırdadı, hafif adımları taş zemine çarparak ilerledi. Adam eğilip alnından öperken sertçe yutkundu. "Onunla gittiğin gün gitmene izin verdim. Savaş olmak beni de değiştirdi." Sesini alçalttı ve fısıldadı, "Ama bir parçam seni her zaman sevecek."

Hel'i hâlâ eski yatak odasında, köşedeki sandalyede otururken buldu. Komodinin üzerindeki yumuşak mum ışığı titriyor ve dans ediyordu. Parmakları, kalbinin düzenli atışı gibi kolçağın üzerinde hafifçe vuruyordu. Adam karanlık ve lezzetli görünüyor, tam olarak okuyamadığı bir ifadeyle onu izliyordu. Açlık ve ihtiyaç arasında bir şey.

Hel bacaklarını açarak oturdu ve kucağını okşadı. Metodik bir salınım aradaki mesafeyi yavaşça kapattı ve onun üzerine düştü. Parmakları saçının bir tutamının etrafında kıvrıldı, boğazını okşadı. Bileğinin bir hareketiyle etraflarında parıltıyan bir baloncuk, bir sessizlik perdesi belirdi.

"Onun duymasını istemiyorum. Sanki aynı odadaymışım gibi konuşmalarınızı duyabiliyorum. Bu duvarlar ince."

Onun yapacağını biliyordu. "Bir yanımda üzgün olsa da sensiz yaşayamam. Beni kullandığını, gizlice sevdiğin kişinin Varlett olduğunu düşündüğümde bile sana hala çok aşıktım. Bu yüzden o zamanlar seninle yüzleşemedim. Gördüğümü sandığım şeyden sonra bile teslim olmaktan korktum."

Adam inledi ve burnunu kızın ensesine soktu. "Keşke onun kafasını bir mızrağa geçirebilsem."

"Sen de ben de."

"Ama onu tanıyorum, kendisi için savaştık, entrikalar çevirecek ve ölümsüzlüğünüzü geri almanızı sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacak. Ve sanırım entrika çevirme konusunda benden bile daha iyi olduğunu kanıtladı."

Gömleğinin düğmeleri göğsüne kadar açıldı ve rünleri ile zambak işaretini ortaya çıkarıyordu. Çıplak tenine küçük daireler çizdi. "Eğer sana bakarsa."

"Ona haddini bildireceğim. Merak etme, bu gözler sadece senin için." Onun yüzünü çevirdi ve dudaklarını usulca öptü. "Seninle tekrar evlenmek istiyorum. Ya da en azından yeminlerimizi yenilemek. Çok uzun zaman oldu; çok şey yaşandı. Ben de Bayan Lightbringer'la evli olmak istiyorum."

Adam kızın boynunu ısırdı ve kız kıkırdadı. "Gizli bir romantik."

"Sana hem elf hem de tanrıçayı temsil edecek yeni bir yüzük alacağım. Teyzen ve arkadaşların seni her zaman Layala olarak görecekler," dedi Hel.

Gülümsemekten kendini alamadı. "Dikkatli ol. Kalbin belli oluyor. Sana yeni bir yüzük de alacağım."

"Mecbur kalacaksın çünkü sonuncusunu mahvettim." "Tabii ki yaptın," dedi ve gözlerini devirdi.

Güldü ve sesi neşeli ve harikaydı. "Ve bu, 'Evet, Hel, en bilge ve güçlü tanrı, yapacağım' dediğin kısım."

Ona böyle hitap etmesini söylediği eğitim seanslarını düşünerek kıkırdadı ve ona kısa bir öpücük verdi. "Evet, Hel, en bilge ve güçlü tanrı, seninle tekrar evleneceğim."

İsimsiz ormanın ortasındaki YUVARLAK TAŞ KAPI her zamanki gibi güzel ve eski görünüyordu. Yıpranmış gri taşın kenarlarında yosun parçaları büyümüştü. Dibindeki kırmızı dikenli güller tam çiçek açmıştı. Güneş, yukarıdaki sık ağaçların arasından parlayarak altın rengi ışık çizgileri oluşturuyordu.

Leif hazırolda durmuş, parlak mavi gözleriyle etraflarını dikkatle tarıyordu. Ne de olsa bu orman tehlikeli yaratıklarla ünlüydü. "Kapıyı açtığında bunu anlayacaklar mı?"

"Diyarın dışına çıkmaya çalışmadıkları sürece hayır," diye cevap verdi Valeen, başında parıldayan ay ve yıldızlardan oluşan tacıyla.

"Herhalde her gün birilerine test ettiriyorlardır," diye mırıldandı Piper, kırmızı örgülerinden biriyle oynarken. Ona bakınca aklına şatodaki Fennan geldi, Yüce Kral Thane dönene kadar kral naibi olarak bırakılmıştı. Elfler arasında bu ismi kullanacağını ama isterlerse ona Savaş diyebileceklerini söylemişti.

"İki bin yıl boyunca mı?" Tif, Valeen'in botunun arkasından sürünerek çıktı. "Biraz uzun bir süre gibi görünüyor. Yorucu da."

"Yeterince sık test edecekler. Onlar öğrenmeden önce fazla zamanımız olmayacak," dedi Presco gözlüklerini düzelterek.

Varlett kollarını kavuşturarak ve kendini beğenmiş bir kederle başıyla onayladı. "Eğer değilse casuslar söyleyecektir."

War pürüzsüz yanağını kaşdı, bir elini üzerinde Palenor'un amblemi olan Kuzgun zırhlı göğsüne götürdü. Valeen de Layala Fightbringer'a bir övgü olarak Kuzgun zırhını giymişti.

"Bunun için strateji ve incelik gerekecek. Oraya girip ölümsüzlüğümüzü geri isteyemeyiz," dedi Hel siyah savaş derileri içinde. Diğerlerinin giydiğinden çok daha hafif bir zırh.

War gözlerini devirerek, "Belli ki," dedi.

"Eğer koğuşlarım hâlâ ayaktaysa, Gece Evi'nde bir kalemiz olacak. Benim için savaşacaklar."

"Ev." Presco buna gülümsedi.

"Peki ya koğuşlar dayanmazsa?" Hel sordu.

"Önemli değil. Bir yolunu bulacağız. Her neyse onunla yüzleşeceğiz. Bizler savaşçıyız. Kılıç gibi savaşçılar da dövülür, yanar ve hırpalanır ama bu sayede daha güçlü olurlar." Valeen kılıç boynuna inmeden önceki son anlarını düşündü. En sevdiği iki insana nasıl baktığını ve onların hayatlarıyla ödedikleri yolu kapatmak için güçlerini nasıl kullandığını. Bilgelik Tanrıçası bir keresinde Adalon'daki laneti sona erdirmenin anahtarının Hel'in kalbi olduğunu söylemişti. Artık ona sahipti. Artık acı ve kızgın değildi.

Geçidi açmanın anahtarı, üçünün yeniden bir olup aynı tarafta savaşmasıydı. Lanet artık Adalon'da var olmayacaktı. Hel, Runevale'de onları savaşmaya çağırana kadar solgun olanları Boşluk'ta hapsetti.

"Bana ellerini ver."

Hel ve Thane avuçlarını uzattı ve o da onları tuttu, ikisini de sıktı, güçlerinden yararlandı. Onların büyüünün kendi büyüyle karıştığını hissetti; Hel'inki karanlık ve soğuk, Savaş'inki ise sıcak ve parlaktı. Birinin ya da diğerinin üzerinde daha güçlü olmak ya da savaşmak için hiçbir baskı yoktu. Sonunda huzur içindeydiler. Üç büyü birbirini özlemiş gibiydi, çünkü bedenini ısıtıyor ve onu neredeyse sersemletiyordu.

"Ölümün kapattığını, bırak aşk açsın." Bir güç dalgası saçlarını geriye savurdu ve yeri salladı. Portal canlandı, gri-maviden oluşan girdaplı bir havuz, temizlenip diğer tarafı ortaya çıkarana kadar; dalgalanan renkli ışıklar

karanlık ısıltılı gökyüzünü boyadı. Yemyeşil tepeler ve kara taşlı dağlardan oluşan uçsuz bucaksız bir manzara. Gece Evi hâlâ oradaydı ve onun dönüşünü, kaderin elfi, kraliçeyi ve tanrıçayı eve çağırmasını bekliyordu.

Önce üçü içeri adım attı ve diğerleri de arkalarından geldi. "Evalyn Teyze'ye söyledin, değil mi?" Tif tatlı tatlı söyledi.

"Elbette," diye yanıtladı Valeen. "Her şey yoluna girdiğinde, onu Gece Evi'ne götürebileceğim."

Rengârenk ışıklar gece gökyüzünde başlarının üzerinde süzülüyordu. Kuru otların üzerindeki yağmur kokusu burun deliklerini doldurdu ve derin bir nefes aldı. Ev. Ev gibi kokuyordu.

Yüksek bir *patlamanın* ardından bir cızırtı ve çatırtı dikkatini sola çevirdi. Başka bir geçit açıldı... iki tane daha. Biri güneş gibi parlak, diğeri karanlık ve tehditkârdı. Hel ona bir adım daha yaklaştı ve elini onunkine dokundurdu. "Başka bir kapı mı açtın?"

"Sadece bunu açmak istemiştim ama..."

Dönen parlak çemberin içinde bir kadın belirdi ve Gece Evi'nin karanlık dünyasına adım attı. Valeen'in kalbi karnına düştü. Parlak beyaz-sarı saçlar, altın rengi bir ten ve tanrıçaların en güzeli orada duruyordu. İmkânsızdı ama bu onun kız kardeşiydi. "Katana?" Parlak ışık çemberi kendi üzerine kapandı ve kayboldu. Etrafına bakındı, kafası karışmış ve yönünü şaşırılmış görünüyordu.

Valeen ona doğru bir adım attı ve sonra dondu kaldı. Adalon'dan açtıkları geçidin yanındaki diğer çember cızırdadı ve siyah bir katran havuzu gibi dönmeye başladı. Başka bir figür geçene kadar büyük bir geminin gövdesi gibi inledi.

Hel koruyucu bir hareketle onun önünde yarım adım attı ve kolunu kavradı. *Her şey yoluna girecek, aşkım. Sana ya da Katana'ya dokunmasına izin vermeyeceğim.*

Erkeğin kim olduğunu ve Hel'in neden bu şekilde tepki verdiğini anlaması bir anını aldı.

"Synick," dedi Hel. "Senin ölmüş olman gerekiyordu."

[Kitap 4'te devam edecek: Gece Elf Kraliçesiyle Buluşuyor](#)

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Hikaye danışmanım, meme paylaşım arkadaşım, yüz yüze hiç tanışmadığım ama sürekli sohbet ettiğim Avustralyalı arkadaşım Jessica Boaden'a özel olarak teşekkür etmeliyim. Bu hikâyenin pek çok harika yönü hakkında benimle konuştun. Karakterleri destekledin ve çöplük yangını ilk taslak boyunca benimle konuştun ve cilalandıktan sonra tekrar okudun! Eğer benimle zaman geçirip sorunları çözmeye çalışmasaydın, beni neşelendirmeseydin ve bu kitap için benimle birlikte heyecanlanmasaydın bu kitap bu hale gelmezdi! Yıllardır benimle birliktesiniz ve her bir kitapta sizinle çalışmayı seviyorum ve hikayeye ve her bir karaktere ne kadar yatırım yaptığınızı takdir ediyorum! Yorumlarınız beni güldürüyor, kendime güvenimi artırıyor ve harika yapıcı eleştirilerde bulunuyorsunuz. Teşekkür ederim!

Kız kardeşim Brittany O'Barr'a özel bir teşekkür daha! Yıllar önce kitap yazmaya başladığım ilk günden beri benimle birliktesin ve yazdığım her kitapla, ama özellikle de bu kitapla saatler geçiriyorsun. Benimle konuşmak, olay örgüsüyle ilgili sorunları çözmeme yardımcı olmak ve fikirler üzerinde beyin fırtınası yapmak için çok zaman harcadın. Olağanüstü geri bildirimler veriyorsun ve bunu takdir ediyorum. Sen harika bir beta okuyucusun ve bu kitabı olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı oldun! İlginiz ve yardımlarınız için çok teşekkür ederim!

Teşekkürler Tiffany Boland! Bu kitap için duyduğun heyecan ve ayrıntılara verdiği önem çok yardımcı oldu! Elf Kraliçesi serisinde sizinle çalışmayı çok sevdim. Çok keyifliydi ve bu hikayenin bu hale gelmesinde büyük yardımınız oldu. Kitapları okumanız ve benim gibi sevmeniz benim için çok şey ifade ediyor! Bu kitap için "başyapıt" dediğinize inanıyorum ve bunun için de size teşekkür etmek istiyorum çünkü bu, neredeyse bir yılını harcadığım bir kitap için ciddi bir güven artışı!

Muhteşem düzeltmenim ve asistanım Charity Chimni'ye çok teşekkür ederim! Bunu sensiz yapamazdım. Beni her zaman şaşırtan hataları buluyorsun ve tüm kitap lansmanlarımda bana çok yardımcı oluyorsun! Benimle birlikte yaptığın tüm çalışmalar için minnettarım ve bunca yıldır benimle birlikte olduğun için çok teşekkür ederim!

Bunca yıldır bana inandıkları için aileme teşekkür ederim. Sevdiğim şeyi yazabilmem ve yapabilmem için bana destek olan ve her gün saatlerce çocuklarımızla ilgilenen kocama teşekkür ederim.

Kitaplarımı, karakterlerimi seven ve bu serinin duyulmasına yardımcı olan tüm okurlara teşekkür ederim. Hayallerimin gerçekleşmesine yardımcı oldunuz!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

J.M. Kearsley bir fantastik aşk romanı yazarıdır. Sevilecek cesur kahramanlar ve aşık olunacak yakışıklı kahramanlar yazıyor. Aynı zamanda iki çocuk annesi ve hayatının aşkıyla mutlu bir evliliği var. Idaho'da yaşıyor ama genellikle tropik bir yer hayal ediyor.

J.M. Kearsley'nin Bültenine kaydolun: <http://jmkearsley.com/newsletter>

OceanofPDF.com

J.M. KEARL TARAFINDAN DA

MÜTTEFİK KRALLIKLAR AKADEMİSİ

Kan ve Gölgenin Laneti Fae

Ayının Laneti

Zalim ve Güzelin Laneti Gecenin

Laneti

RISE ÜÇLEMESİ

YÜKS

ELİŞ

GAZAP

RAKIP

RISE: Üçlemenin Tamamı

ALLORA KNIGHTSTAR: GÖKYÜZÜ FAE'SI

Gökyüzünün

Doğuşu

Gökyüzünün

Tacı

ELF KRALIÇESİ

Elf Kraliçesinin önünde eğil

Elf Kraliçesi Çok Yaşa Kader

Elf Kraliçesini Çağırıyor Gece

Elf Kraliçesiyle Buluşuyor

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.